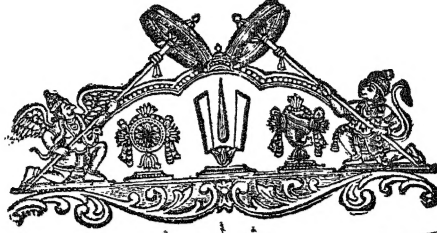

W

Accn, No. 13428

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்ரீ விஷ்ணு சித்த விஜயம்

இரண்டாமத்தியாயம் - முதல் பாகம்
(இரண்டாம் அத்தியாயம் - முதல் பாதம்)

[ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியீடு]

இயற்றியவர் :-

ஸ்ரீ உ. வே. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
அட்வகேட்,

'ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி 17.

ஸ்ரீ. ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப
தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்பெற்றது.

டர்ஸ்டிகள் :-

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், M.A., B.L., அட்வகேட்,
S. ராம ஐயங்கார், B.Sc., B.L., அட்வகேட்.

விலை ரூ. 16-00 [தபால் 2-00.

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், 8, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620017.

முன்னுரை

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனத்தில் சிறிதுசிறிதாக 33-வருடங்களாக வெளிவரும் விஷ்ணுசித்தவிலையம் என்னும் மஹாக்ரந்தம் (1948) ஸர்வஜித் வருஷம் தை மாதத்தில் தொடங்கப் பெற்றது. இதுவரையில் இரண்டாயிரம் பக்கங்கள் வெளிவந்துள்ளது. மேலும் பல்லாயிரம் பக்கங்கள் வெளிவர வேண்டியுள்ளது. பெரியாழ்வார் பாண்டிய ஸதஸ்ஸில் பரதத்வநிர்ணயம் செய்ததை அடியொற்றி, இக்காலத்தில் உள்ளவர்களுக்குப் புரியும்படி எளிய இனிய தமிழ் உரை நடையில் ப்ரமாணங்களை விளக்கித் திருமாலின் பரத்துவத்தை நிலை நாட்டுவதாகையாலே, இதற்கு “விஷ்ணுசித்தவிலையம்” என்னும் பெயர் கீர்த்திமுர்த்தியான எந்தையாராம் ஸ்ரீ உ.வே. கி. ஸ்ரீநிவாஸயங்கார் ஸ்வாமியால் 33-வருடங்களுக்கு முன் சூட்டப்பெற்றது.

வைணவத்திற்காகத் தம் உடல், பொருள், ஆவி ஆகிய அனைத்தையும் பயன்படுத்திய அப்பெருந்தகை (சுமார் 500 பக்கமுள்ள) இந்நூலின் முதல் அத்தியாயத்தின் முதற் பகுதியைத் தாமே எழுதி அச்சிட்டு, விஜயவைகாசியில் திருநாட்டை அடைந்தபோது எஞ்சிய பகுதிகளை எழுதி அச்சிடுமாறு அடியேனை நியமித்தருளினார். அவ்வண்ணமே வேத வேதாந்தநிர்ணயம் எனும் முதலத்தியாயத்தின் இரண்டாம் பகுதி சுமார் 13-வருடங்களில் நிறைவுபடுத்தப்பெற்று பராபவ வைகுண்ட ஏகாதசியன்று வெளியிடப்பெற்றது. பதினாலு வருடங்களுக்குப்பின் ‘ஸ்மருதிநிர்ணயம்’ என்னும் இப்பகுதி (இந்நூலின் இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் முதல் பாதமாய் அமைந்தது) ரௌத்ரி வைகுண்ட ஏகாதசியான இன்று வெளியிடப்பெறுகிறது. இதில் இப்போது அச்சிடப்பெற்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள எல்லா ஸ்மருதிகளையும் ஆராய்ந்து, ஸ்ரீமந்நாராயணனே அவற்றில் பரம்பொருளாக நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளான் என நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

இனி இவ்வத்தியாயத்தின் இரண்டாம் பாதத்தில் இதி ஹாஸஸ் ரேஷ்டுமான ஸ்ரீராமாயணத்தைக்கொண்டும், மூன்றாம் பாதத்தில் ஐந்தாம் வேதுமான பூரதத்தைக்கொண்டும், நாலாம் பாதத்தில் பூரதஸேஷமான ஹரிவம்ஸத்தைக் கொண்டும், மூன்றாம் அத்தியாயத்தின் நாலு பாதங்களில் முறைபே ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ மஹாபுராணங்கள், உப புராணங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டும், நாலாம் அத்தியாயத் தில் முறையே விசிஷ்டாத்ஸ்வைதி, த்ஸ்வைதி, அத்ஸ்வைதி, கவிகள் எனும் வைதிகர்களின் கிரந்தங்களைக்கொண்டும் நாராயண பரத்வத்தை நிலைநாட்டி இந்நூல் இனிதே நிறைவடையும் படி எம்பெருமான் திருவருள்புரிவாகுக.

ஸநாதனதர்மத்தின் அடிப்படைகளான வேதுவேதுந் தங்கள், ஸம்ருதிகள், இதிஹாஸபுராணங்கள், வைதிகர் களுடைய நூல்கள் ஆகிய அனைத்தின் உட்பொருளையும் வெளி படுத்துவதாய், ஒரு தனி மனிதனால் ஒரு புருஷாயுஸ்ஸில் நிறைவு செய்ய அரிதான இந்த மஹாக்ரந்தத்தை, எந்தையாரைப் போலே அடியேனும் நிறைவுபடுத்த முடியாவிடிலும், நிறைவு படுத்த வல்லவர்களையும் ப்ரயோஜக கர்த்தாவான அப்பரம புருஷனே தோற்றுவிப்பாகுக.

ரௌத்ரி-ஸ்ரீ
வைகுண்ட ஏகாதசி }
(18-12-80)

தாஸன்,

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸூதர்சனம்' ஆசிரியர்.

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு எளிய தமிழ்
விரிவுரைகளுடன் வெளிவரும் சிறந்த

—ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மாதப்பத்திரிகை—

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸு த ர் ச ன ம்

ஆழ்வார்களுடைய திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை
முதலான ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்த மணிப்ரவாளநடை வியாக்கி
யானங்களை எளிய தமிழ்நடை விவரணங்களோடு வெளியிடுவதையே
முக்கிய நோக்கமாகக்கொண்டு இப்பத்திரிகை கடந்த முப்பத்துமூன்று
வருடங்களாக நடைபெற்று வருகின்றது. தற்போது திருமலை
நாச்சியார்திருமொழி வியாக்கியானங்கள் விவரணத்தோடு தொடர்ந்து
அச்சிடப்படுகின்றன. இது தவிர, ஸ்ரீமந்நாராயணனின் பரத்வத்தை
விளக்கும் விஷ்ணுசித்தவிஜயம் என்னும் கிரந்தமும், விரிவான
கீதா வ்யாக்யானமும், ஆழ்வாராசார்யர்களின் சரித்திரத்தை விரிவாக
விளக்கும் (தமிழ் விவரணத்தோடு கூடிய) பிரபந்நாமநுதமும்,
ஸ்ரீபுராஷ்யஸாரமான (தமிழ் விவரணத்தோடு கூடிய) சாரீரககாரிகா
வளியும் விவரணத்தோடு கூடிய வார்த்தாமாலையும், அன்பர்களின்
கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கும் ஸுதர்சனர்பதிலும், மற்றும் பல கட்டுரை
களும், கிரந்தங்களும் புத்தகமாக்கிக் கொள்ளலாம்படி தனித்தனி
பாரங்களாகத் தொடர்ந்து வருகின்றன. விளம்பரமேயில்லாமல் நல்ல
காகிதத்தில் ஒவ்வொரு மாதமும் சுமார் எழுபது பக்கங்களுக்குக் குறை
யாமல் தரமான விஷயங்களைக்கொண்டு வெளிவருவது இப்பத்திரிகை
யின் தனிச்சிறப்பாகும். இப்பத்திரிகையில் வெளிவந்த நூல்களில் தற்
போது கிடைப்பவை அடுத்துள்ள பக்கங்களில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆசிரியர் :

ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐய்யங்கார், அட்வகேட்,

3. புத்தூர் அக்ரஹாரம். திருச்சி-620 017.

வ ரு ட ச் ச ந் த ரு. 12.

தனிப்பிரதி ரூ. 1. —●— ஆயுள் சந்தா ரூ. 100.

ஸாவஜித் மார்சு 28-உ (12-1-1948) முதல்
தொடர்ந்து வெளிவருகிறது.

பழைய பிரதிகள் கிடைக்கமாட்டா.

ஆழ்வார் அருளிச்செயல்களுக்குப் பூர்வாசார்யர்களின் வ்யாக்யானங்கள்
(பதவுரை அரும்பதவுரை ப்ரமாணத்திரட்டுகளோடு கூடியவை)

கூர்ந்துங்கள்

விலை தபால்

1. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1-50	-40
2. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-88	-50
3. திருப்பள்ளியழுச்சி வ்யாக்யானம்	1-00	-20
4. பகவத்கவியம் I (முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகள்)	25-00	5-00
பெ II பாகம் (முதற்பத்து 3-10 திருவாய்மொழிகள்)	28-00	5-50
பெ III பாகம் (இரண்டாம்பத்து முழுவதும்)	35-00	6-50

ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு எளியாடை விவரணத்துடன்
கூடிய பூர்வாசார்யர்களின் வ்யாக்யானங்கள்

1. சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம்	3-00	65
2. பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம்	5-00	-75
3. இரண்டாத்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	4-00	-85
4. லுங்குத்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	4-00	-85
5. நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	5-00	-85
6. திருவெழுக்கற்றிருக்கை வ்யாக்யானம்	1-00	-35

அருளிச்செயல்களுக்கு எளியாடை விவரணம் மாத்திரம்

1. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	2-00	-50
2. திருப்பாவை வ்யாக்யானம்	4-00	-75

நமது மற்ற வெளியீடுகள்

1. ஸ்தோத்ரரத்தசது:ஸ்லோகீ ஜிதந்தே வ்யாக்யானங்கள்	8-00	1-00
2. சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானம் [நாயனாராச்சான்பிள்ளை]	2-50	.50
3. கத்ய வ்யாக்யானங்கள்	4-50	.50
4. ஸ்ரீராமாயண தனிச்சுலோகம் [விவரணத்துடன்] part I	3-50	-75
பெ இரண்டாம் பாகம் [விவரணத்துடன்]	7-00	1-10
5. பாகரப்படி ராமாயணம்	0-25	—
6. முழுஷுப்படி வ்யாக்யானம்	3-00	-65
7. ஆறுதிரப்படி குருபரம்பராப்பரபுவம் முதலியவை	12-00	1-50
8. ஸ்ரீவசதபூஷண வ்யாக்யானம்		
4-அரும்பதவுரைகளுடன் முதல் பாகம்	6-00	1-00
9. சாரீரகாரிகாவளி [இரண்டாம் பாகம்]	5-00	.75
10. கைசிகபுராணம்	1-00	-25
11. உபயவேத்யந்த ஐக்கண்ட்யம்	2-00	-50
12. வடுகதம்பிஅருளிய வதிராஜவைபவம் [விவரணத்துடன்]	1-00	-20
13. தானையிர் திவ்யப்பரந்தம் [முதலாயிரம்]	7-00	1-00
" [இரண்டாமாயிரம்]	8-00	1-00
" [மூன்று நான்காமாயிரம்]	12-00	1-50

14. திருக்குறள் ஸம்ஸ்கிருதஸ்லோக மொழிபெயர்ப்புடன்	10-00	2.00
15. [போதாயந] ஸந்த்யாவந்தநம் பதவுரையுடன்	0-50	-20
16. [போதாயந] உபாகர்மவிதி	0-50	-20
17. அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் [வரதாசார்ய ஸ்வாமி தொகுத்த பூஷணத்துடன்]	2-50	-65
18. புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம்	1-50	-40
19. நாராயணஸூக்த வ்யாக்யானம்	0-75	-25
20. ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம்	2-00	-40
21. பூநீளா விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானங்கள்	1-75	-40
22. தேஹஸீஸ ஸுப்ரபூரதம்	0-25	-15
23. சாதிமத ஆராய்ச்சி [முதல்பாகம்]	4-00	-75
24. ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹஸ்தவம்	0-50	-20
25. விஷ்ணுசித்தவிஜயம் [முதல் பாகம்]	5-00	1-00
ஷட [இரண்டாம் பாகம்]	7-00	1-50
ஷட [இரண்டாமத்தியாயம்-முதல்பாகம்]	16-00	2.00
26. ஸாத்விகவிஜய ஸர்வஸ்வம்	0-75	-25
27. ஸந்த்யாவந்தநபூஷ்யம்	3-00	-75
28. மகரநெடுங்குழைக்காதர் பாமாலைந்தாதி	1-50	-40
29. ஸ்ரீகேசவமணிமாலை	0-75	-25
30. மாமுனிகள் அறுநூறுவது ஆண்டு மலர்	1-50	-40
31. சங்கரரும் வைணவரும்	0-75	-25
32. ஸித்ஹேயபாய விஜயம் & [ஸ்ரீரங்கராஜ விஜயம்]	3-00	-75
33. திருப்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி மூலம் மட்டும்	0-25	-10
34. க்ஷத்ரயத்ரயம் மூலம் மட்டும்	0-25	-10
35. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—மூலம் மட்டும்	0-25	-10
36. கீதா வ்யாக்யானம் முதல்பாகம் (ஆறு அத்தியாயம்)	10-00	1-50
ஷட இரண்டாவது பாகம் (7,8 அத்தியாயம்)	8-00	1-50
37. அக்யுதிஹோத்தரியும் வைணவமும்	2-50	-65
38. காட்டுமன்னார்கோவில் வீரநாராயணப்பெருமாள், நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் வைபவம்	0-50	-20
39. சோலைமலைக்குறவஞ்சி	3-50	-75
40. ஸ்ரீவைஷ்ணவ மகாநாடு மலர்	1-00	-25
41. ஸுதர்சனர் பதில் (மூன்று ஸதகங்கள்)	6-00	1-00
42. What is Visishtadvaita System of Philosophy? (English)	1-00	-30
43. பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்திரம்	3-00	-50
44. பொன்விழா மலர் (ஆழ்வாரசார்யர்கள் வைபவமடங்கியது)	8-00	1-00
45. இராமலிங்க ப்ரதிஷ்டை	0-50	
46. ஆண்டாள் சந்திரகலாமாலை	2-00	-40
47. யதீந்த்ரமததீபிகை—ஸந்மதகாரிகாவளி	7-00	1-00

கிடைக்குமிடம் :-

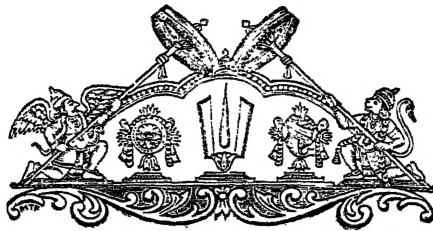
S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், அட்வகேட்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம்,
திருச்சி-620 017.

ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தஜீயம் — விஷயஸூசிகை

(இரண்டாமத்தியாயம்—முதற்பாதம்)

பக்கம்

அவதாரிகை	1—8
பைருதிவிசாரம்	9—16
மதுஸைருதி நிர்ணயம்	17—48
அதரிஸைருதி நிர்ணயம்	49—50
விஷ்ணுஸைருதிவிநிர்ணயம்	50—82
ஹாரீதஸைருதிவிஷ்கர்ஷம்	82—90
ஸங்குஸைருதி நிர்ணயம்	91—95
ஸங்குலகிதஸ்மருதி நிர்ணயம்	96
தக்ஷஸைருதி தாதபர்யம்	97—102
ஸாதாதபஸம்ருதி நிர்ணயம்	103—106
வஸிஷ்டுஸம்ருதி விநிர்ணயம்	107
ஒளஸகஸம்ருதியில் ஸிவாகுமாபகர்ஷமும் வைஷ்ணவாகுமோத்கர்ஷமும்	108—109
பூருஹஸ்பதிஸம்ருதி நிர்ணயம்	109—114
ஸௌககஸைருதி நிர்ணயம்	114—139
போக்யபாஜ்ஞவல்க்யஸம்ருதி நிர்ணயம்	140—152
வருத்தஹாரீதஸம்ருதி நிர்ணயம்	153—476
ஸாண்டில்யஸம்ருதி நிர்ணயம்	476—532
பராசரவிஸிஷ்ட பரமதூர்ம ஸாஸ்த்ரம்	533—668
ஸகுஹஸஸம்ஹிதா நிர்ணயம்	669—673
வருத்தகௌதமஸம்ருதி நிர்ணயம்	673—702
அருணஸைருதி நிர்ணயம்	702—703
வஸிஷ்டுஸம்ருதி நிர்ணயம்	703—746
ஸ்ரீபூருஹத்யோக்யபாஜ்ஞவல்க்யஸம்ருதிநிர்ணயம்	747—794
பூரஹமோகதபாஜ்ஞவல்க்யஸம்ஹிதாநிர்ணயம்	794—800
வபாகுரபாதஸம்ருதி நிர்ணயம்	800—801
கபிலஸம்ருதி நிர்ணயம்	801—805
வாதூலஸம்ருதிவிநிர்ணயம்	806—811
விஸவமித்ரஸம்ருதி நிர்ணயம்	811—814
ஶாராயணஸம்ருதி நிர்ணயம்	814—815
கண்வஸம்ருதி நிர்ணயம்	815—822
தூஷ்யஸைருதியில் தரிதூண்டும்	822
ஆங்கீரணஸம்ருதி நிர்ணயம்	822—825
பாரதூணஸம்ருதி நிர்ணயம்	825—826
முடிவுரை	827—828

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்த விஜயம்

இரண்டாமத்தியாயம்

ஸ்ம்ருதீஹாஸ நிர்ணயம்

முதற்பாதம் - ஸ்ம்ருதி நிர்ணயம்

[ஸுதர்சனம் ஆசிரியர் ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்]

அவதாரிகை

ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த விஜயம் என்னும் பகவத்பரத்வத்தை நிலைநாட்டும் கிரந்தத்தில், வேதவேதாந்த நிர்ணயமாகிய முதலத்தியாயத்தில் பூர்வபாக்யம் என்றும், உத்தரபாக்யம் (உபனிஷத்துக்கள்) என்றும் பெயர்பெற்ற இருபகுதிகளையுடைய ஸ்ம்ருதியில் பரம் பொருளாகச் சொல்லப்படுபவன் நாராயணனே என்று பரபகூ நிரஸன பூர்வகமாகவும், எதிரிடமுற்பட்டவர்கள் வாய்திறக்க முடியாதபடியும் நிலைநாட்டப்பட்டது. அதன் அனுபந்தத்தில், உபனிஷத்துக்கள் நூற்றெட்டு என்னும் கற்பனையின் பொய்ம்மை நிரூபிக்கப்பட்டு, தற்போது வழங்குகின்றவற்றில் உண்மையான, உபனிஷத்துக்கள் யாவையென்றும் காட்டப்பட்டது. இதுவே போதுமாயிருக்க, மற்ற மூன்று அத்தியாயங்கள் எதற்காக என்னும் ஐயம் எழக்கூடும். முதலில் இவ்வையத்தைத் தெளிவிப்போம்.

“ அநந்தா வை வேதூ: ” என்று வேதத்திலேயே சொல்லிய படியே வேதங்கள் அளவிடமுடியாதவை. அவ்வேதக்கடலின் ஒரு சில திவகைகளே இப்போது வழங்கிவரும் நாலு வேதங்களும், உபனிஷத்துக்களும். அதனாலேயே இப்போது நாம் காணும் இவ்வேதங்களிலும், உபனிஷத்துக்களிலும் அநந்தனை பரம புருஷனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளில் பல விஷயங்கள் மந்த;

மதிகளான நமக்குப் புரியும்படியாக விளக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. உதாஹரணமாகப் பரமபத்யநிலயான பரமபுருஷன் ஸங்க்ஷக்ராதி களான பஞ்சாயுதங்கனையும், ஸூரிகௌஸ்துப்யம் முதலான பல பல திவ்யாபாரணங்களையும், அநந்தகருடாவிஷ்வக்ஸேநாதி பரிஜனங் களையும் உடையவனாயிருக்கிறான் என்பதும், ராமகிருஷ்ணத்யவ தாரங்களில் அவன செய்த திவ்யசேஷ்டிதங்களுமே வேதவேதாந்தங் களில் தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கின்றிலோம். ஆகையால் இக்குறையைத் தீர்க்கவேண்டியது அவசியமாயிருக் கிறது. இதை எப்படித் தீர்ப்பது எனில்: நாம் காணாத வேத வேதாந்தபாக்யங்களைத் தம் ஞானக்கண்ணாலே கண்ட மஹர்ஷிகள், அந்த வேதவேதாந்த பாக்யங்களில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களை யும் பெய்து இயற்றியிருக்கும் ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களைக் கொண்டே இக் குறையைத் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டியுள்ளது. இப்படி வழக்கொழிந்த மூலஸ்ருதியைத் தம் தவவலிமையால் ஸ்மரித்து, அவற்றில் சொல்லப்பெற்ற அர்த்தங்களையும் பெய்து இயற்றப்பெற்றவையாகையாலேயே ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்கள் அனைத்துமே ஸ்ம்ருதிகள் எனப்பெயர்பெற்றன.

இங்கு, ஒரு விஷயத்தை முக்கியமாகக் குறிக்கொள்ளவேண்டும். ஸர்வேஸ்வரனையுள்ளிட்ட எந்தச் சேதநனாலும் இயற்றப்படாததாய், அதனாலேயே அபௌருஷேயமென்றும், நித்யமென்றும் புத்திப்பெற்ற தான வேதம், இப்படி அபௌருஷேயமாயிருக்கும் காரணத்தாலேயே இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்புக்களுக்கு இடமில்லாததாய், ஸ்வத: (இயற்கையிலேயே) பிரமாணமாயிருக்கிறது. ஸ்ம்ருதிகளோவெனில் ஒரு புருஷனால் இயற்றப்பெற்றவையாகையாலே இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்புக்களுக்கு இடமேற்படக்கூடியவை. ஸர்வேஸ்வரனே இயற்றிய ஸ்ம்ருதியானாலும், புத்தாவதாரம் முதலானவற்றிற்போலே அஸுரராஷுஸர்களை மயக்கும் வார்த்தையாயிருப்பதற்கு இட முண்டு. ஆகையாலே அவை ஸ்வத: (இயற்கையிலேயே) பிரமாண மாயில்லை. ஒரு மூலஸ்ருதியை அனுமானம் செய்வதன் மூலமே ப்ரமாணமாகின்றன. அதனாலேயே ஸ்ம்ருதிகள் அனுமானமென்றும் வழங்கப்படுகின்றன. இக்காரணத்தாலேயே, 'ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படும் தெளிவான பொருளையுடைய ஸ்ருதிக்கு நேரே முரண் பட்ட ஸ்ம்ருதியானது தள்ளத்தக்கதே, அதைக்கொண்டு, மூலமான வேதவாக்யத்தை அனுமானம் செய்யலாகாது' என்று மீமாம்ஸகர் கள் அறுதியிட்டனர்.

“விரோதே₄ த்வநபேக்ஷம் ஸ்யாத; அஸதி ஹி அநுமாநம்

[ஜைமிநிஸூத்ரம் 1-5-5]

[வேதத்தோடு விரோதிக்குமாகில, (ஸ்மருதி) கைவிடத்தக்காதே; விரோதமில்லாவிடிலன்றே மூலவேதத்தை அனுமானம் செய்வது] என்று பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரகாரரான ஜைமிநி மஹர்ஷி உத்கோஷித்தார். உத்தரமீமாம்ஸையான ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தின இரண்டாவது அதத்யாயம் முதல் அதிகாணமான ஸ்மருத்யதிக்ஷரணத்திலும் இவ்விஷயம் வலியுறுத்தப்பட்டது ஆக, “பரத்யக்ஷஸ்ருதிக்கு நேரே விருத்தமாயிராத ஸ்மருதிகளைக் கொண்டு, பரத்யக்ஷஸ்ருதிகளில தெளிவாயிராத அம்ஸங்களைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளவேண்டும்” என்றதாயிற்று. இவ்வர்த்தங்கள், “இதிஹாஸபுராணம் பஞ்சமம்” [ப்ருஹ 4-4] [இதிஹாஸபுராணங்கள ஐந்தாம் வேதமாகும்]

“ஸ்ருதி: ஸ்மருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே |
ஆஜ்ஞாசக்ஷேதீ மம த்ரோஹீ மத்யபுக்தோபி ந வைஷ்ணவ ||

[விஷ்ணுதாமம் 6-31]

[வேதமும், ஸ்மருதிகளும் என் ஆணைகளே; எவன இவற்றை மீறி நடக்கிறானோ, அவன் என ஆணையை மீறி நடக்கையால் எனக்கு துரோகம் செய்கிறான்; அவன் என பக்தனாயிருந்தபோதிலும் வைஷ்ணவனாகமாட்டான்.]

“இதிஹாஸபுராணப்யாம் வேத்யம் ஸமுபப்யுரம்ஹயேத் |
பிபேதயல்பஸ்ருதாத்த்வேத: மாமயம் ப்ரதநிஷ்யதி ||”

[பாரதம்; ப்ருஹஸ்பதிஸ்மருதி]

[இதிஹாஸபுராணங்களைக்கொண்டு வேதத்தை விளக்கவேண்டும்; வேதபாகங்களில் சிலவற்றை அத்யயனம் செய்துவிட்டு, தான் அத்யயனம் செய்யாத மற்ற வேதபாகங்களின் பொருளைச்சொல்லும் இதிஹாஸபுராணங்களைக் கௌதவனைக்கண்டு ‘இவன என்னைக் கலக்கிவிடுவானோ’ என்று வேதம் பயப்படுகிறது.]

“ஸ்ருதிஸ்மருதிவிரோதே₄ து ஸ்ருதிரேவ க்யரீயஸீ”

[ஜாபாலஸ்மருதி]

[ஸ்ருதிக்கும், ஸ்மருதிக்கும் முரண்பாடு ஏற்பட்டால் ஸ்ருதியே பலமுள்ளது.]

“ஸ்ருதயா ஸஹ விரோதே₄ து பூர்த்த்யதே விஷயம் விநா”

[புவிஷ்யத்புராணம்]

[ஸ்ருதியோடு விரோதம் ஏற்பட்டால், ஸ்ம்ருதியானது பொருளற்றதாகித் தள்ளப்படும்.] என்று சாஸ்திரங்களில் கோஷிக்கப்பட்டன. இக்காரணத்தாலேயே வைதிகர்கள் அனைவரும், மநு, அத்ரி, விஷ்ணு, ஹாரீதர், யாஜ்ஞவல்க்யர், பராசரர் முதலான மஹர்ஷிகள் வேதத்தை ஒட்டியியற்றிய ஸ்ம்ருதிகளையும், ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதங்களாகிற இதிஹாஸங்களையும், புராணங்களில் ஸாத்விகப்பகுதிகளையும் ஆதரிக்கிறார்கள்; கபிலர், கணாதர், அக்ஷபாதர் முதலானார் இயற்றிய வேதவிருத்தமான ஸ்ம்ருதிகளையும், புராணங்களில் ராஜஸ்தாமஸப்பகுதிகளையும் அநாதரிக்கிறார்கள். வேதத்தை உபயோகம்ஹணம் செய்வதற்கு ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களில் ஏதேனும் ஒன்று போராதோ? மூன்றும் வேண்டுமோ? என்னில்: வேதமானது பகவானுக்கு ஆராதனமான கர்மங்களைச் சொல்லும் பூர்வபாகமென்றும், ஆரதிக்கப்படும் அவனைச் சொல்லும் உத்தரபாகமாகிற உபனிஷத்துக்களென்றும் இருவகைப்பட்டிருக்கிறது. வேதத்தின் இவ்விருபகுதிகளையும்

“ப்ராயேண பூர்வபாக்யார்த்தபூரணம் துர்மஸாஸ்த்ரத: |

இதிஹாஸபுராணப்யாம் வேதநாந்தார்த்த: ப்ரகாஸ்யதே ||”

[பெரும்பாலும் துர்மஸாஸ்திரங்களைக்கொண்டு வேதத்தின் பூர்வபாகத்தில் தெளிவாயிராத அர்த்தங்கள் தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றன. உத்தரபாகமான வேதாந்தங்களின் அர்த்தம் இதிஹாஸபுராணங்களைக்கொண்டு தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றது.] என்கிறபடியே (முறையே) ஸ்ம்ருதிகளும், இதிஹாஸபுராணங்களும் விவரிக்கிறபடியால் இவையனைத்தும் வேண்டியிருக்கிறது. உத்தரபாகத்தை விவரிக்க இதிஹாஸபுராணங்கள் இரண்டும் வேண்டுமோ? ஒன்று போராதா என்னில்: இரண்டிலும் ஒவ்வொரு குறையிருக்கையாலும், ஒன்றிலுள்ள குறைமற்றொன்றிலில்லாமையாலும் இரண்டும் வேண்டும். அதாவது:-

“ஸங்கீர்ணஸ்தாமஸாஸ்சைவ ராஜஸாஸ் ஸாத்விகாஸ் ததா |
கல்பாஸ்சதுர்விதா: ப்ரோக்தா ப்ரஹ்மணே திவஸாத்யயே ||
யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மண புரா |
தஸ்ய தஸ்ய து மாஹாத்மயம் தத்ஸ்வருபேண வர்ண்யதே ||
அக்ஷே: ஸிவஸ்ய மாஹாத்மயம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்யதே |
ராஜஸேஷு ச கல்பேஷு அதிகம் ப்ரஹ்மணே விது: ||

ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா: பித்ருணாஞ்ச நிகுத்யதே |
ஸாத்விசேஷ்வத்ய கல்பேஷு மாஹாதம்யமதித்யகம் ஹரே: ||
தேஷ்வேவ யோக்யஸம்ஸித்த்யா க்யமிஷ்யந்தி பராம க்யதம் ||”
[மாதஸ்யம்290]

[பிரமனுக்கு ஒவ்வொரு நாள் முடிந்தவுடனும் ஸங்கீர்ணங்கள், தாமஸங்கள், ராஜஸங்கள், ஸாத்விக்கங்கள் என்று நான்குவிதமான கல்ப(கால)ங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஆதிகாலத்தில் எந்தக் கல்பத்தில் எந்தப் புராணம் பிரமனால் உபதேசிக்கப்பட்டதோ, அந்தப்புராணத்தின்மாஹாதம்யம் அந்தக் கல்பத்தின் ஸ்வரூபத்தை யொட்டிச் சொல்லப்படுகிறது. அகனியுடையவும், சிவனுடையவும் பெருமை தாமஸகல்பங்களிலே சொல்லப்பட்டது. ராஜஸகல்பங்களில் பிரமனுடைய பெருமை சொல்லப்பட்டதாக (அறிவாளிகள்) அறிகின்றனர்; ஸங்கீர்ண(மிசர்) கல்பங்களில் ஸரஸ்வதிக்கும் பித்ருக் களுக்கும் பெருமை சொல்லப்படுகிறது. ஸாத்விக்ககல்பங்களில் பகவான ஹரிக்கு அதிகமான பெருமை சொல்லப்படுகிறது. அவற்றைப்பற்றிநின்றே யோகிகள் பரமபதமடைகின்றனர்.] என்று மாதஸ்யபுராணத்திலும்,

“நாந்நியேத புராணதீந் ராஜஸாந் தாமஸாம்ஸ்தத்யா |
அநீஸாநாம் பரேஸத்வம் வ்ருத்யா யத்ரோபவார்ண்யதே ||”

[ராஜஸதாமஸ புராணங்களை ஆதரிக்கக்கூடாது; ஏனெனில்; ஈஸ்வரரல்லாத ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை வினாக அவற்றில் பரமாத்மா வாகச் சொல்லப்படுகிறதன்றோ] என்று ஸமருதியிலும் சொன்ன படியே புராணங்களில் பெரும்பகுதி ராஜஸதாமஸங்களாயிருக்கையாகிற குறை புராணங்களுக்கு உண்டு. இக்குறை இதிஹாஸங்களுக்கு இல்லை. கதைகளையும், (ஸாமாந்ய) தர்மார்த்தகாம புருஷார்த்தங்களையும் விரிவாகச்சொல்லி, அவற்றினிடையே ஒரு சில இடங்களிலேயே பரமதத்துவமான பகவத்ஸ்வரூபத்தையும், பரம ஹிதமான பக்திப்ரபத்திகளையும், பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தையும் தெளிவுபடுத்துகையாலே, பரமதத்வஹித புருஷார்த்தங்களை ப்ரத்யாநுப்ரமேயமாகக் கொண்டிராமலிருக்கையாகிற குறை இதிஹாஸங்களுக்கு உண்டு. பரமதத்வஹித புருஷார்த்தங்களையே ப்ரத்யாநுப்ரமேயமாகக்கொண்ட புராணங்களுக்கு இக்குறையில்லை. ஆகையாலே வேதாந்தார்த்தத்தை விளக்க இரண்டும் வேண்டும். இப்படி இரண்டும் வேண்டுமாயினும் இவ்

விரண்டினுள்ளும், பரிக்ஷாஹாதிசயம் (சாஸ்திரங்களாலும் சான் றோர்களாலும் விசேஷமாகக் கொண்டாடப்படுகை), நடுநிலைமை, இயற்றியவர்கள் பரமாப்தர்களாயிருக்கை முதலான பல காரணங் களாலே இதிஹாஸங்கள் புராணங்களைக் காட்டிலும் ப்ரபுலமாகவு மிருக்கின்றன. இவ்வர்த்தங்களையே “வேதார்த்தமறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே, ஸ்ம்ருதியாலே பூர்வபாகத்தில் அர்த்தம் அறுதியிடக்கடவது; மற்றையிரண்டாலும் உத்தரபாகத்தில் அர்த்தம் அறுதியிடக்கடவது; இவையிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரபுலம். அத்தாலே அது முற்பட்டது” என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் தொடக்கத்தில் பிள்ளைலோகாசார்யரும், அதன் வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகளும் தெளிவாக அருளிச்செய்தனர்.

வேதத்தின் பூர்வபாகத்தை விவரிக்கவந்த ஸ்ம்ருதிகளில் பெரும் பாலும் பகவதாராதனமான கர்மங்களைப் பற்றியே பேசியிருந்தாலும், ஆராதிக்கப்படும் பகவத்ஸ்வரூபத்தைப்பற்றியும் ஆங்காங்கு பேசி யிருக்கிறதாயினாலே, பகவத் பரத்வத்தை நிலைநாட்டவந்த விஷ்ணுசித்தவிஜயமென்னும் இந்நூலில் இவ்வத்தியாயத்தின் முதல் பாதத்தில் ஸ்ம்ருதிகளின் நிர்ணயம் விவரிக்கப்படுகிறது. மேல் பாதங்களில், உத்தரபாகத்தை விவரிக்கும் இதிஹாஸ புராணங் களுக்குள் ப்ரபுலமான இதிஹாஸங்களின் நிர்ணயம் காட்டப்படும். அவ்விதிஹாஸங்களுள் ஸ்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தின் நிர்ணயம் இரண்டாம்பாதத்திலும், மற்ற இதிஹாஸமான மஹாபாரதத்தின் நிர்ணயம் மூன்றாம்பாதத்திலும் மஹாபுராண வேஷமான ஹரிவம்சத்தின் நிர்ணயம் கடைசிபாதத்திலும் காட்டப்படும், மூன்றாமத்தி யாயத்தின் நான்கு பாதங்களிலும் இதிஹாஸங்களுக்கு அடுத்தபடி ப்ரமாணமான புராணங்களின் நிர்ணயம் காட்டப்படும். அவற்றிற்குள்ளும்,

“வைஷ்ணவம் நாரதீயயஞ்ச தத்வா பாக்யவதம் ஸாப்தம் |
கூருடயஞ்ச தத்வா பாத்மம் வாராஹம் ஸாப்தம் |
ஸாத்விகாநி புராணாநி விஜ்ஞேயாநி ஸாப்தாநி வை ||”

[பாத்ம-உத்தர 263-83]

[(1) வைஷ்ணவம், (2) நாரதீயம், (3) பாகவதம் (4) கூருடம் (5) பாத்மம் (6) வாராஹம் என்னும் ஆறு அழகிய புராணங்களும் ஸாத்விக புராணங்களாகையாலே மோக்ஷமளிப்பவை.] முதலான ப்ரமாணங்களிற் சொல்லியபடியே ஸத்வகுணப்ரதானங்களாகையாலே முழுவதும் ஆதரிக்கத்தக்க ஆறு புராணங்களின் நிர்ணயம் முதற்பாதத்திலும்,

“ப்ரஹ்மாண்டம் ப்ரஹ்மவைவர்த்தம் மார்க்கண்டேயம்

ததைவ ச |

புவிஷ்யம் வாமநம் ப்ரஹ்மம் ராஜஸாநி நிபேதாது மே ||”

[பாத்ம-உத்தர 263-84]

[(1) ப்ரஹ்மாண்டம் (2) ப்ரஹ்மவைவர்த்தம் (3) மார்க்கண்டேயம் (4) பவிஷ்யம் (5) வாமநம் (6) ப்ரஹ்மம் என்னும் ஆறு புராணங்களும் ராஜஸங்கனென்று அறிவாயாக] முதலான ப்ரமாணங்களிற் சொல்லியபடியே ரஜோகுணப்ரதானமான ஆறு புராணங்களின் நிர்ணயம் இரண்டாம் பாதத்திலும்,

“மாத்ஸ்யம் கௌர்மம் ததூ லைங்க்யம் ஸைவம் ஸ்காந்தம்

ததைவ ச |

ஆக்யநேயஞ்ச ஷ்டேதூநி தாமஸாநி நிபேதாது மே ||”

[பாத்ம-உத்தர 263-81]

[(1)மாத்யஸ்யம் (2)கௌர்மம் (3) லைங்கம் (4) சைவம் (5) ஸ்காந்தம் (6) ஆக்யநேயம் என்னும் ஆறு புராணங்களையும் தாமஸ புராணங்களாக அறிவாயாக] முதலான ப்ரமாணங்களிற் சொல்லியபடியே தமோகுணப்ரதானமான தாமஸபுராணங்களின் நிர்ணயம் மூன்றாம் பாதத்திலும் காட்டப்படும்.

“ஸாத்விகா மோக்ஷதூ: ப்ரோக்தா ராஜஸா: ஸ்வர்க்யூதா:

ஸுபூ: |

ததைவ தாமஸா தேஷி நிரயப்ராப்திஹேதவ: ||”

[பாத்ம-உத்தர 263-85]

[ஸாத்விக புராணங்கள் மோக்ஷத்தையும், ராஜஸ புராணங்கள் ஸ்வர்க்கத்தையும், தாமஸ புராணங்கள் நரகத்தையும் அளிக்கும்.] என்று இம்மூவகைப் புராணங்களின் பலமும் சொல்லப்பட்டது. ரூத்ராதிபகதர்கள் அந்தந்த தெய்வங்களிடமே ஈடுபடுவதற்காக அந்தந்த தேவாந்தரங்களுக்குப் பெரும்பாலும் பரத்வஞ் சொல்லிய போதிலும், இந்த ராஜஸ தாமஸ புராணங்களிலும், உண்மையை அடியோடு மறைக்கமுடியாமல், ஆங்காங்கு நாராயணபரத்வமே கோஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது எனனும் ப்ரமார்த்தம் இவ்விருபாதங்களிலும் விளக்கப்படும். இப்படிப் பதினெட்டு மஹாபுராணங்களின் நிர்ணயத்தையும் முதல மூன்று பாதங்களிலும் காட்டியபின்பு, பரிக்ரஹாதிஸ்யமினமை முதலானவற்றிலே மஹாபுராணங்களைக் காட்டிலும் துர்ப்புலமான உபபுராணங்களின் நிர்ணயம் நாலாவது (கடைசிப்) பாதத்தில காட்டப்படும்.

இப்படி மூன்று அத்தியாயங்களாலே ஸ்மருதிஸ்மருதிஹாஸ புராணநிர்ணயங்களைக் காட்டியபின்பு. வைதிகநிர்ணயமாகிற

நாலாவது அத்தியாயம் எதற்கெனில்: “ஸ்ருதி: ஸ்ம்ருதி: ஸதாசார:” [யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி 1-7] முதலான ப்ரமாணங்களில், ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளுக்கு அடுத்தபடியாக அந்த ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளை அறிந்த நல்லோர்களின் அனுஷ்டானமும் ப்ரமாணமாக எடுக்கப்படுகிறது. அந்த ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளும், “ப்ரஹ்மவாத்யுநோ வத்யந்தி” முதலான விடங்களில் தத்வதர்ஸிகளின் வாக்கைத் தாம் சொன்ன அர்த்தத்துக்கு ஸம்வாத ப்ரமாணமாக எடுக்கின்றன. மேலும், கலியின் கோலாஹலத்தாலே ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளால் பல இடைச்செருகல் எறிதல் கள் ஏற்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். உபனிஷத்துக்களிலேயே பல மாறுபாடுகள் விளைக்கப்பட்டிருப்பதையும், எவரும் தொட்டறியாத பல உபனிஷத்துக்கள் ஐந்நூறு வருடங்கட்குள் கற்பிக்கப்பட்டிருப்பதையும் காண்கிறோம். இவற்றில் எது உண்மை எது பொய் என்று வைத்யர்களான பண்டைச் சான்றோர்களின் வாக்கைக்கொண்டே நிர்ணயிக்கவேண்டியிருக்கிறது. சிவபரத்துவத்தைக் காட்டும் அடிமுடிதேடியகதை முதலானவை பண்டைச் சான்றோர்கள் பலரால் ஆதரிக்கப்படவில்லையென பதைக்கொண்டே அவை பொய்யானவை என்று அறுதியிடவேண்டியுள்ளது. இதற்காகவே ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி தீஹாஸ நிர்ணயங்களுக்கும் பின் கடைசியான நாலாவது அத்தியாயத்தில் வைதிகநிர்ணயம் வெளியிடப்படும்.

இவ்வைதிகர்களில் தலைசிறந்தவர்களாய், பரதத்வபரமஹித பரமபுருஷார்த்தங்களை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களான ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும்டங்கிய விசிஷ்டாத்வைதிகளின் நிர்ணயம் முதற்பாதத்திலும், இவர்களுக்கு மிக நெருங்கிய த்வைதிகளின் நிர்ணயம் இரண்டாம் பாதத்திலும், ஆராய்ச்சியின்மையாலே பல அபார்த்தங்களைச் சொன்னபோதிலும், தம் காலத்தில் மறுக்கவொண்ணாதபடி ஸுப்ரஸித்தமாயிருந்த நாராயணபரத்வத்தைத் தம் நூல்களில் கல்வெட்டாகப் பொறித்துவைத்திருக்கும் ஆதிசங்கரர் முதலான ப்ராசீநாதத்வதாசார்யர்களின் நிர்ணயம் மூன்றாம் பாதத்திலும், இப்படி மதப்ரவர்த்தகர்களாயிராதபோதிலும், அந்தந்தக் காலத்திலுள்ள சான்றோர்களின் கருத்தைக் காட்டும் காவியங்களை எழுதிவைத்துள்ள கவிகளின் நிர்ணயம் கடைசியான நாலாம் பாதத்திலும் காட்டப்பெற்று உத்தரயிமாம்ஸாஸாஸ்திரத்தைப்போலே நாலு அத்தியாயமும், பதினாறு பாதங்களும் கொண்ட இந்நூல் இனிது நிறைவுபெறும். தன்பெருமையைப் பேசுவென்றே ஏற்பட்ட இந்நூலை ஸத்யஸங்கல்பனான பரமபுருஷன் குறைவறத் தலைக்கட்டிவைப்பானாக. இனி, இவ்விரண்டாமத்தியாயத்தின் முதற்பாதத்தில் ஸ்ம்ருதிகளின் நிர்ணயத்தைக் காட்டுவோம்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்மருதிவிசாரம்

மந்வாதிஸ்மருதிகள் என்றும், ஸ்ரௌத ஸூத்ரங்கள் என்றும், துர்மஸூத்ரங்கள் என்றும், க்ருஹ்யஸூத்ரங்கள் என்றும், பரமை காந்திகளின் துர்மங்களை விவரிக்கும் பரமதுர்மஸாஸ்த்ரங்கள் என்றும் ஸ்மருதிகள் பல வகைப்படும். இவற்றில் பரம்பொருளைப்பற்றிய நிர்ணயம் முதலிற்சொன்ன மந்வாதிஸ்மருதிகளிலும், கடைசியிற் சொன்ன பரமதுர்மஸாஸ்த்ரங்களிலுமே விசேஷமாகக் காணப்படுகிறது. இவ்விருண்டினிடையேயும் ஸாமான்ய துர்மங்களைப் பரக்கப் பேசும் மந்வாதிஸ்மருதிகளே நெடுங்காலமாகப் பல ஸ்மருதி புராணங்களிலும், பற்பல மதத்தைச் சேர்ந்த பண்டைச் சாஸ்திரங்கள் பலராலும் எடுத்துக் கையாளப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவற்றுக்குப் பரிசுரஹாதிஸ்யம் உண்டு. பரமைகாந்திகளின் விசேஷதுர்மங்களை விளக்கும் பரமதுர்மஸாஸ்த்ரங்களுக்கு அத்தகைய பரிசுரஹாதிஸ்யம் இல்லாவிடிலும் பூர்வாகூர்யர்களாலும், துர்மஸாஸ்த்ரவிசாரத்தைச் செய்யும் நிபுந்துகாரர்களாலும் அவை எடுக்கப்பட்டிருக்கையாலே அவற்றுக்கும் பராமான்ய முண்டு. ஆகையால் மந்வாதி ஸ்மருதிநிர்ணயத்துக்குப் பின் அவற்றிலுள்ள விசேஷதுர்மங்களும் இங்கு எடுத்துக்காட்டப்படும். முதலில் பரிசுரஹாதிஸ்யத்தையுடைய மந்வாதிஸ்மருதிகளைக் கொண்டு பரததவநிஷ்கர்த்தைச் செய்யக் கடவோம். அந்த ஸ்மருதிகள்தான் யாவை? என்னும் கேள்வி முதலில் எழுகின்றது. யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்மருதியின் தொடக்கத்தில் (1-4, 5)

“மந்வத்ரி விஷ்ணு ஹாரீத யாஜ்ஞவல்க்யோஸநாங்கிரா: |
யமாபஸ்தம்புஸம்வர்த்தா: க்ராத்யாயநப்ருஹஸ்பதி ||
பராஸரவ்யாஸ ஸங்க்லிகிதா த்ஷக்ஷெளதமௌ |
ஸாதாதபோ வஸிஷ்டஸ்ச துர்மஸாஸ்த்ரப்யோஜகா: ||”

[(1) மனு (2) அத்ரி (3) விஷ்ணு (4) ஹாரீதர் (5) யாஜ்ஞவல்க்யர் (6) உஸநா (7) அங்கிரா (8) யமர் (9) ஆபஸ்தமபர் (10) ஸமவர்த்தர் (11) காத்யாயனா (12) ப்ருஹஸ்பதி (13) பராஸரர் (14) வ்யாஸர் (15) ஸங்க்லி (16) லிகிதர் (17) த்ஷக்ஷர் (18) கௌதமர் (19) ஸாதாதபா (20) வஸிஷ்டர் என்னும் இருபது பேர் துர்மஸாஸ்த்ரம் எழுதியவர்கள்.] என்று பெயரிட்டு இருபது ஸ்மருதிகள் எடுக்கப்பட்டன. அபராரக்கர் என்னும்

நிபுந்தகாரர் எடுத்த கௌதமஸூத்ரத்திலும், வீரமித்ரோத்யம் என்னும் நிபுந்தகரந்தத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஸங்க்லிகிதஸூத்ரத்திலும், பராஸரஸ்ம்ருதியிலும் (1-1-13, 14, 15) இந்த ஸ்ம்ருதிகளில் பெரும்பான்மையானவை எடுக்கப்பட்டன. காரூடபுராணத்தில் (93-4, 5, 6 ஜீவாநந்தர்பதிப்பு 223-ம் பக்கம்,)

“வக்தாரோ துர்மஸாஸ்த்ராணம் மநூர் விஷ்ணுர்

யமோ஽ங்கிரா : |

வஸிஷ்டத்யக்ஷஸம்வர்த்த ஸாதாதப பராஸரா: |

ஆபஸ்தமபேரஸநோவ்யாஸா: காத்யாயநப்ருஹஸ்பதி ||

கௌதம: ஸங்க்லிகிதௌ ஹாரீதோத்திரஹம் ததா |

ஏதே விஷ்ணும் ஸமாராத்ய ஜாதா துர்மோபதேஸகா: ||”

என்று இந்த ஸ்ம்ருதிகர்த்தாக்களின் பெயர்கள் எடுக்கப்பட்டு, இவர்கள் “பரம்புருஷுண விஷ்ணுவை ஆராதித்தமையாலேயே துர்மஸாஸ்திரம் செய்ய வல்லவரானார்கள் என்று கூறப்பட்டது. இந்த ஸ்ம்ருதிகள் அனைத்திலும் பரம்பொருளைப்பற்றிய பேச்சில்லை; சிலவற்றிலேயே பரதத்வநிஷ்கர்ஷுள்ளது. இதற்குக் காரணம் புராணங்களிற் போலே ஸ்ம்ருதிகளிலும் ஸாத்விகராஜஸ தாமஸப் பிரிவுகள் இருக்கையே என்று பாத்தம்புராணத்தில் விளக்கப்பட்டது. அப்புராணத்தில் (பூது ஆநந்த்யாஸ்ரமப்பதிப்பில் உத்தரகண்டம் 263 ம் அத்தியாயத்தில்) ஓர் அழகான விருத்தாந்தம் விவரிக்கப்படுகிறது:— பார்வதீ தேவியானவள். சிவப்பிரானைப்பார்த்து, “பாஷண்டர்களோடு பேசவே கூடாதென்று நீர் சொன்னீர்; அப்பாஷண்டர்களின் லக்ஷணம் என்ன” என்று கேட்டாள்; “நாராயணனைக்காட்டிலும் வேறா ஓரு தேவனைப் பரமாத்மாவாக யார் கூறுகிறார்களோ, அவனோடு ஸமமாக ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவதைகளை யார் சொல்லுகிறார்களோ, கபாலம், பஸ்மம் (சாம்பல்), எலும்பு முதலான அவைதிகமான அடையாளங்களை யார் தரிக்கிறார்களோ, ஸந்யாஸாஸ்ரமத்துக்குத்தகுதியில்லாமலே சடை மரவுளிகளை யார் தரிக்கிறார்களோ. அவைதிகமான பல செயல்களை யார் செய்கிறார்களோ அவர்கள் பாஷண்டிகள்” என்று தொடங்கி விரிவாகப் பாஷண்டிகளின் அடையாளங்களைச் சொன்னார் சிவன். இதைக்கேட்ட பார்வதி, “இதுவே பாஷண்டிகளின் லக்ஷணமாகில, ‘நீர் ஏன் கபாலம், பஸ்மம், எலும்பு முதலான அந்த வேததிந்திதமான அடையாளங்களை தரிக்கிறீர்” என்று கேட்டாள்; இப்படிக்க

கேட்கப்பட்ட முக்கட்பிரான் ஒருவருமில்லாத இடத்திற்குப் பார்வதியை அழைத்துச்சென்று, 'நீ இதை எவரிடமும் சொல்லாதே' என்று ஆணையிட்டு "முற்காலத்தில் நகுசி முதலான அஸுரர்கள் வேததர்ம நிஷ்டர்களாய்; விஷ்ணு பக்தர்களாயிருந்தமையாலே வெல்லவரிய பூல விர்யங்களை உடையவர்களாயிருந்தனர். அவர்களால் அடக்கப்பெற்ற தேவர்கள் பரமபுருஷனுள் விஷ்ணுவீடம் முறையிட்டனர். விஷ்ணுவானவர் என்னைப் பார்த்தது, 'தேவத்வேஷிகளான இவ்வஸுரர் அவைதிகர்களாய், என்னிடம் பகதியற்றவர்களாகி பலங்குறைந்தவர்களாவதற்காக நீ நேரேயும், பல அந்தணர்களை ஆவேசித்து நின்றும், பல பாஷண்ட ஸாஸ்திரங்களையும், தாமஸபுராணங்களையும் செய்து, அவற்றில் கபால பூஸ் மாஸ்தித்தூரணம் முதலான பாஷண்டதூர்மங்களை அவர்களுக்கு உபதேசிப்பாயாக' என்று நியமிக்க, 'இதனால் எனக்குப் பெரும் பாவம் வந்துசேருமே' என்று நான் நடுங்க, 'தேவதைகளின் நலத்துக்கும், பாவிக்களான அஸுரர்கள் அழிவதற்கும் நீ இப்படிச் செய்தே தீரவேண்டும. ஆயினும், இதற்குப் ப்ராயச்சித்தமாக எனனை நெஞ்சில் தியானித்து, என்னுடைய தாரக மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டேயிருந்தால் உன்னிடம் பாபம் ஒட்டாது' என்று நியமித்தார் நானும் அப்படியே செய்தேன்" என்று கூறினா சிவன இதை கேட்ட பார்வதிதேவியால்,

“தாமஸாநி ச ஸாஸ்த்ராணி ஸமாசக்ஷ்வ மமாநக4 |

ஸம்பரோக்தாநி ச யைர் விபரையர் ப4க்யவத்3ப4க்திவர்ஜிதை: ||

தேஷாம நாமாநி க்ரமஸ. ஸமாசக்ஷ்வ ஸுரேஸவர ||”

[குறறமற்ற தேவா தலைவனே! பகவதபக்தியற்ற அந்தணர்களாலே சொல்லப்பெற்ற தாமஸ ஸாஸ்திரங்களை வரிசையாய்ப் பெயரிட்டு எனக்குச் சொல்லுவீராக.] என்று பிரார்த்திக்கப்பட்ட முக்கட்பிரான்,

“ஸ்ருணு தே3வி ப்ரவக்ஷ்யாமி தாமஸாநி யத2ாக்ரமம் |

யேஷாம் ஸமரணமாதரேண பாதித்யம் ஜ்ஞாநிநாமபி ||

ப்ரத2மம் ஹி மயா சோக்தம் சைவம் பாஸுபதாதி3கம் |

மச்ச3க்த்யாவேஸிதைர் விப்ரை: ப்ரோக்தாநி ச தத: ஸருணு||

கணுதே3ந ச ஸம்ப்ரோக்தம் ஸாஸ்த்ரம் வைஸேஷிகம் மஹத |

கெ3ளதமேந தத2ா ந்யாயம் ஸாங்க்யம் து கபிலேந வை ||

திஷ்ணோ ததூ ப்ரோக்தம் சார்வாகமதிகூர்ஹிதம் |
 னைத்யாநாம் நாஸநார்த்தாய விஷ்ணுநா புத்த்யுருபிண ||
 பெளத்த்யு ஸாஸ்த்ரமஸத் ப்ரோக்தம் நக்ரநீலபடாதிசும |
 மாயாவாத்மஸச்சூஸ்த்ரம் ப்ரச்சூநம் பெளத்த்யுமுச்யதே ||
 மபைவ கதிதம் தேவி கலௌ ப்ரஹ்மணருபிண |
 அபார்த்தம் ஸ்ருதிவாக்யநாம் த்யூஸ்யல் லோககூர்ஹிதம் ||
 கர்மஸ்வரூபத்யாஜ்யத்வமத்ர வை ப்ரதிபாத்யதே |
 ஸர்வகர்மபரிபூஷ்டம் வைத்யர்மயத்வம் ததூச்யதே ||
 ப்ரேஸஜீவயோரைக்யம் மயா து ப்ரதிபாத்யதே |
 ப்ரஹ்மணோபி ஸ்வயம் ரூபம் நிர்க்ருணம் வக்ஷ்யதே மயா ||
 ஸர்வஸ்ய ஜக்தோ஽ப்யத்ர மோஹநார்த்தம் கலௌ யுகே |
 வேத்யார்த்தவந்மஹாஸாஸ்த்ரம் மாயயா யதவைதிசும ||
 மபைவ ரக்ஷ்யதே தேவி ஜக்தாம் நாஸகாரணத் |
 த்யுஜந்மநா ஜைமிநா பூர்வம் வேத்யமபார்த்தசும ||
 நிர்ஸ்வரேண வாதேந க்ருதம் ஸாஸ்த்ரம் மஹத்த்ரம் | '

[தேவியே! தாமஸஸாஸ்திரங்களை முறைப்படி சொல்லுகிறேன்
 கேளாய்! இந்தத் தாமஸஸாஸ்திரங்களை (ஆநுகூல்யபுத்தியோடு)
 நினைத்தால்கூட அறிவாளிகளுக்கும் பதித்ததன்மை ஏற்படும். முதன்
 முதலில் பாகபதம் முதலான சைவாகமங்கள் என்னால் நேரே
 சொல்லப்பட்டன. என் சக்தியால் ஆவேசிக்கப்பட்ட அந்தணர்
 களாலே உபதேசிக்கப்பட்ட தாமஸ சாஸ்திரங்களை அடுத்தபடி
 கூறுகிறேன் கேளாய்! வைஸேஷிகம் என்னும் பெரிய ஸாஸ்திரம்
 கணதூராலே கூறப்பட்டது; கௌதமராலே ந்யாயஸாஸ்திரம்
 கூறப்பட்டது (இவ்விரண்டும் பரமானுவை ஜகத்காரணமாகச்
 சொல்கின்றவை.) கபிலரால் (மூலப்ரக்ருதியை ஜகத்காரணமாகச்
 சொல்லும்) ஸாங்க்யஸாஸ்திரம் செய்யப்பட்டது. தேவகுருவான
 பிருஹஸ்பதியால் மிகத்தாழ்ந்ததான சார்வாக ஸாஸ்திரம் இயற்றப்
 பட்டது. திரிபுராசுரர்களை அழிப்பதற்காக புத்தசுவதாரம் எடுத்த
 விஷ்ணுவாலே நக்ரணம் நீலபடம் முதலான பிரிவுகையுடைய
 பெளத்தம் என்னும் தீய சாஸ்திரம் உபதேசிக்கப்பட்டது. மாயா
 வாதம் என்னும் தீய ஸாஸ்திரம் மறைந்துநிற்கும் பெளத்த்யுமதம்
 எனப்படுகிறது. கலியுகத்தில் அந்தணவுருக்கொண்ட என்னாலேயே
 அது சொல்லப்பட்டது. வேதவாக்யங்களுக்கு அனைவரும் இகழத்
 தக்க அவப்பொருள்களை அந்த மாயாவாதம் காட்டும். 'அந்த

மதத்தில் கர்மத்திற்கு ஸ்வரூபத்யாக்யமே சொல்லப்படும். அதில், எல்லாக் கர்மங்களினின்றும் நீங்கிய ஸந்யாஸாஸ்ரமம் சொல்லப்படும். அதில் ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் எனனால் ஸ்வரூபைக் க்ம் கூறப்படுகிறது. ப்ரஹ்மத்திற்கு நிர்க்குணஸ்வரூபமும் எனனால் சொல்லப்படுகிறது. கலியுகத்தில் தீயவர்கள் அனைவரும் மயங்குவதற்காக அவைதிகமான இந்தப் பெரிய ஸாஸ்திரம் வேதாததம் போலே எனனால் வஞ்சனையால் அவர்களை அழிப்பதற்காக ரக்ஷிக்கப்படப்போகிறது. ஐஜம் நியெனனும் அந்தணராலே வேதத்தின் பூர்வபூக்யமாகிற பெரிய சாஸ்திரம் நிரீஸ்வரவாதம் செய்யப்பெற்று அவப்பொருளுடையதாகச் செய்யப்பட்டது.] என்று தொடங்கிப் பாவிகளை அழிப்பதற்காக சைவாக்யமம் மாயாவாதம் ஸாஸ்திரம் முதலான அஸச்சூஸ்திரங்களைத்தான் நேரேயும், பல அந்தணர்களின் உட்புகுந்தும் இயற்றியிருப்பதை ரஹஸ்யமாகப் பார்வதிகுச் சொல்லி, * பதினெட்டு மஹாபுராணங்களில் ஸாத்விக ராஜஸ்தாமஸப்பிரிவைச் சொல்லி

“வாஸிஷ்ட்டுஞ்சைவ ஹாரீதம் வ்யாஸம் பாராஸரம் தத்ரா |
பூரரத்வாஜம் காஸ்யபம் ச ஸாத்விகா முக்தித்ரா: ஸம்பூா: ||
யாஜ்ஞவல்க்யம் தத்ராஸ்த்ரேயம் தைத்திரம் த்ராஷ்மேவ ச |
காத்யாயனம் வைஷ்ணவம் சராஜஸா: ஸ்வர்க்க்யத்ரா: ஸம்பூா: ||
கௌதமம் பூர்ஹஸ்பதயஞ்ச ஸாமவர்ததம் ச யமம் ஸ்ம்ருதம் |
ஸங்க்யம் செளஸரஸம்தேவி தாமஸா நிரயப்ரத்ரா: ||
கிமத்ர ப்ருஹ்நோக்தேந புராணேஷு ஸ்ம்ருதிஷ்வபி |
தாமஸா நரகாயைவ வர்ஜயேத் தாந விசக்ஷண: ||

[(1) வாஸிஷ்ட்டம், (2) ஹாரீதம், (3) வ்யாஸம், (4) பாராஸரம் (5) பூரரத்வாஜம், (6) காஸ்யபம் எனனும் ஆறு ஸ்ம்ருதிகளும் ஸ்வவகுணபரதானரால் இயற்றப்பெற்றவை; (அதனாலேயே) சுபமானவையாய், மின்பற்றுகிறவர்களுக்கு முகதியளிப்பவையாயிருப்பவை. (1) யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி (2) அதிரிஸ்ம்ருதி (3) தைத்திரஸ்ம்ருதி (4) தக்ஷஸ்ம்ருதி (5) காத்யாயனஸ்ம்ருதி (6) விஷ்ணுஸ்ம்ருதி எனனும் ஆறும் ரஜோகுணப்ரதானரால் இயற்றப்பெற்றவையாகையாலே பின பற்றுகிறவர்களுக்கு ஸ்வாக்கமளிப்ப

* புராணங்களில் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸங்கள் எவை எனபதைக் காட்டும் ஸ்லோகங்கள் அவதாரிகையில் எடுக்கப்பட்டன.

பவையாயிருப்பவை. (1) கௌதமஸ்ம்ருதி (2) ப்ருஹஸ்பதிஸ்ம்ருதி (3) ஸம்வர்த்தஸ்ம்ருதி (4) யமஸ்ம்ருதி (5) ஸங்கஸ்ம்ருதி (6) ஜ்ஞநஸஸ்ம்ருதி என்னும் ஆறும் தமோகுணப்ரதானர்களால் இயற்றப்பெற்றவையாகையாலே பின்பற்றுகிறவர்களுக்கு நரகத்தை அளிப்பவையாயிருப்பவை பல சொல்லி என? புராணங்களிலும், ஸ்ம்ருதிகளிலும் தாமஸங்கள் தம்மைப் பின்பற்றுவார்க்கு நரகத்தையே அளிக்குமாயால், அறிவாளியாயிருப்பவன் அவற்றை விலக்கவேண்டும்.] என்று ஸ்ம்ருதிகளிலும் ஸாத்விக ராஜஸ்தாமஸப்பிரிவைச் சொல்லி, தாமஸஸ்ம்ருதிகளும் அடியோடு விலக்கத்தக்கவை என்று உத்கோஷித்தார்.

யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதியில் எடுக்கப்பட்ட இருபது ஸ்ம்ருதிகளும், “ மன்மதநாதுத்தர் (ஸாஸ்திரி) M. A. ” என்பவரால் இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்போடு கல்கத்தாவில் அச்சிடப்பெற்றிருக்கின்றன. இவற்றில் பெரும் பான்மையான ஸ்ம்ருதிகள் பம்பாய் வெங்கடேஸ்வர ஸ்டீம் பிரஸ்ஸிலும், பூரா ஆநந்தாஸ்ரமத்தில், ஸ்ம்ருதிஸமுச்சயம்” என்னும் பெயரிலும் அச்சிடப்பெற்றுள்ளன. மாக்ஸ் முல்லர் என்னும் ஐரோப்பியர் இந்த ஸ்ம்ருதிகளில் பலவற்றை “ The Sacred books of the east ” என்னும் வரிசையில், ஜுவீனியஸ் ஜாவி, ஜார்ஜ் கூலர் முதலான ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் பலரைக்கொண்டு சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டிருக்கிறார். நிற்க, ஸுத்ரஸையில் அமைந்த ஸங்க்ஷிக்ருத ஸ்ம்ருதியொன்று இருந்ததாகப் பழைய நிபுந்தாநூல்களிலிருந்து தெரிகிறது. இப்போது அச்சிடப்பட்டிருக்கும் ஸ்லோகரூபமான ஸங்க்ஷிக்ருதிகள் அதிலும் வேறுபட்டவையென்று அறியத்தக்கது. ஸ்லோகரூபமான ஸங்க்ஷிக்ருதியில் வேதவிருத்தமான பகுதிகள் யாதொன்றும் இல்லாமையாலும், வேதத்தோடு அது மிகவும் ஒத்திருக்கையாலும், கீழே எடுத்த பாத்மபுராணஸ்லோகத்தில் தாமஸம் என்று கழிக்கப்பட்டது ஸுத்ரஸையில் அமைந்திருந்த ஸங்க்ஷிக்ருதியே என்று அறியத்தக்கது. இவ்வண்ணமே ப்ருஹஸ்பதிஸ்ம்ருதியும் ஸுத்ரஸையில் ஒன்று அமைந்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. அதுவே சார்வகமதத்தை உபதேசிப்பது; “ அது ஸ்லோகயதம், ப்ருதிவ்யாபஸ் தேஜோவாயுரிதி தத்த்வாநி, தேப்யம் சைதந்யம் கிண்வாதிப்யோ மத்யுக்திவத் ” [இனி, ஸ்லோகயாதமதம் விவரிக்கப்படுகிறது. பூமி, ஜலம், அக்னி, வாயு என்று

நாலு பொருள்களே உள்ளன. கள் முதலான திரவியங்களில் மத, சக்தி உண்டாவதுபோலே இந்த நாலு பூதங்களுடைய சேர்த்தி யிலே அறிவு என்று ஒரு தன்மை பிறக்கிது.] என்று தொடங்கு வதாக ஈட்டின் ப்ரமாணத்திரட்டு முதலான ப்ராசீனநூல்களிலே எடுக்கப்பட்ட அந்த நாஸ்திகநூலே பாத்தம்புராணத்தில தாமஸ மாகக் கழிக்கப்பட்டதென்று உணரத்தக்கது. மந்மதநாதத்தர் முதலானால் அச்சிடப்பெற்ற இருபது ஸ்ம்ருதிகளில் சேர்ந்த ஸ்லோகரூபமான ப்ருஹஸ்பதிஸ்ம்ருதியும், பல பூர்வாசார்யர் களாலும், ப்ராசீநதிபுத்தகாரர்களாலும் கையாளப்பட்டதும், இப்போது லுப்தமாயிருப்பதும் 'பரோடா ஓரியண்டல் இன்ஸ்டிடியூட்' எனலும் ஸதாபனத்தால் காசி ஹிந்து ஸாவகலாசாஸிப்பேராசிரியர் ஸ்ரீ. K. V. ரங்கசாமி அய்யங்காரைக்கொண்டு புதருத்தாரணம் செய்யப்பெற்று (GAEKWAD'S ORIENTAL SERIES. VOLUME LXXXV) பதிப்பிக்கப்பெற்றிருப்பதுமான ஸ்லோகரூபமான ப்ருஹஸ்பதிஸ்ம்ருதியும் வேதததையொட்டியிருக்கையாலே கைக் கொள்ளத்தக்கவையே. மற்றும் பாத்தம்புராணத்தில தாமஸமென்று கழிக்கப்பட்ட கௌதம ஸமவாததயம் ஓளாநஸஸ்ம்ருதிகள பர தததுவததைப் பற்றிப் பேசாமலே செல்கின்றனவாகையாலே தாமஸமென்று கழிக்கப்பெற்றனவென்று கொள்ளத்தக்கது.

இங்கு, ஓர் ஐயம் எழக்கூடும். ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிஹாஸபுராணங்கள் என்று, முன எடுக்கப்பட்ட ஸ்ம்ருதிவசனத்தைப் பின் எடுக்கப்பட்ட புராண வசனத்தைக்கொண்டு தளளுவது தகுமோ எனில்: இதிஹாஸ புராணங்களைக்காட்டிலும் ப்ரபலம் எனலும் காரணத்தாலே ஸ்ம்ருதியானது முதலில் எடுக்கப்பட்டவிலையாகையாலும், ஸ்ருதியின் பூர்வபாக, விவரணமாகையாலே ஸ்ருதிக்கடுததபடி ஸ்ம்ருதியும், உத்தரபாக, விவரணமாகையாலே ஸ்ம்ருதிக்கடுததபடி இதிஹாஸபுராணங்களும் எடுக்கப்பட்டனவாகையாலும் இதிஹாஸ புராணவாகியங்களைக்கொண்டு ஸ்ம்ருதிவாக்யங்களைக் கழிக்கத் தட்டிலலை. உண்மையை ஆராயப்புகில், ஸ்ருதிவிருத்தமாயிருக்கையாலே ப்ருஹஸ்பதிஸ்மூத்ரம் முதலான ஸ்ம்ருதிகள கைவிடப் படுகின்றன எனலும், ஸ்ருதியை ஒட்டியிருக்கையாலே பாத்தம முதலான ஸாத்விகபுராணங்களும், இதிஹாஸங்களும் கைக்கொள்ளப்படுகின்றன என்றும் விளங்கும். ஆகையாலே, பாத்தம்புராணவசனத்தைக்கொண்டு சில ஸ்ம்ருதிகளைத் தாமஸ மென்று கழித்ததில் எக்குறையுமில்லை.

இனி, இப்போது அச்சிடப்பெற்றிருப்பவையாக முன் எடுத்த இருபது ஸ்ம்ருதிகளில் மநுஸ்ம்ருதி, ஹாரீதஸ்ம்ருதி, விஷ்ணு ஸ்ம்ருதி, ஸங்க்ஸம்ருதி, ஸாதாதபஸ்ம்ருதி, வஸிஷ்டஸ்ம்ருதி, அத்ரி ஸ்ம்ருதி என்னும் இவற்றிலும், புநருத்யூரணம் செய்யப்பெற்ற ப்ருஹஸ்பதிஸ்ம்ருதியிலுமே கர்மாராத்யனான பரம்பொருளைப் பற்றி விசேஷமாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறதாகையாலே, அவற்றைக் கொண்டும், ப்ராசீனர்+ளால் கையாளப்பட்ட யோக்யாஜ்ஞ வஸ்க்யம முதலான மற்ற சில ஸ்ம்ருதிகளைக்கொண்டும் பரம்பொருள் எந்த தேவதை என்பதைக் காட்டிவிட்டு, வருத்யூஹாரீத ஸ்ம்ருதி முதலான பரமதூர்மஸாஸ்திரங்களின்மூலம் பரதேவதாநிஷ்கர்ஷமும், விஸிஷ்ட பரமைகாந்திகளின் ஆசாரநிர்ணயத்தையும் செய்வோம் இப்பாதத்தில்.

இந்த ஸ்ம்ருதிகள் எல்லாவற்றிலும் பல காரணங்களால் மநு ஸ்ம்ருதியே மிகச்சிறந்ததாகப் பல்லாயிரம் வருடங்களாகப் பல சான்றோர்களால் கொண்டாடப்படுகிறது. “யத்யுவை கிஞ்ச மநூ வதத் தத்யுபேஷஜம்” [யஜு-அஷ்ட 3.2-11] [மனு சொன்னது அனைத்தும் மருந்தாகும்] என்று மனுவினுடைய வார்த்தை ஸம்ஸார நோயால் அவதிப்படுகின்றவர்கள் அனைவருக்கும் மருந்தென்று வேதத்தில் கொண்டாடப்பட்டது.

“வேதார்த்தப்ரதிபுத்யத்வாத் ப்ராமாண்யம் து மநோ:

ஸ்ம்ருதம் |

மந்வார்த்தவிபரீதா து யா ஸ்ம்ருதி: ஸா ந ஸம்யதே”

[வேதார்த்தங்களையே உட்பொதிந்து கொண்டிருக்கையால் மனு ஸ்ம்ருதியே மிகச்சிறந்த ப்ரமாணமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. மனு சொன்ன வார்த்தைக்கு முரண்பட்ட எந்த ஸ்ம்ருதியும் கொண்டாடப் படுவதில்லை.] என்று பூர்வஹஸ்பத்யஸ்ம்ருதியிலும்

“வேதேஷு பெளருஷம் ஸூக்தம் தூர்மஸாஸ்த்ரேஷு மாநவம் |
பூரதே புகவத்யுஜேதா புராணேஷு ச வைஷ்ணவம்||

[வேதத்தில் புருஷஸூக்தமும், தர்மஸாஸ்திரங்களில் மனுஸ்ம்ருதியும், பாரதத்தில் பகவத்கீதையும், புராணங்களில் விஷ்ணுபுராணமும் சிறந்தவை] என்று புராணங்களிலும் மிகச்சிறந்த ஸ்ம்ருதியாகக் கொண்டாடப்படுவது மநுஸ்ம்ருதியேயாகும். ஆகையாலே, முதலில் அதைக்கொண்டு பரதத்வநிஷ்கர்ஷத்தைச் செய்வோம்.

மநுஸ்மருதி நிர்ணயம்

இந்த மநுஸ்மருதியின் தொடக்கத்தில் மநுவானவர் பரமாத்ம தியானத்தோடு எழுந்தருளியிருந்தபோது மஹர்ஷிகள் பலர் அவரை அடிபணிந்து, 'எல்லா வர்ணங்களுடைய தர்மங்களுமும் எமக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்க, முதலத்தியாயத்தில் ஐந்தாவது ஸ்லோகத்திலிருந்து தொடங்கி ஐகத்காரணமான பரமாத்மாவையும் அவர் ஸ்ருஷ்டி செய்த முறையையும் பற்றிப் பேசுகிறார். 'ஓனறைக்கேட்க, மற்றொன்றைச் சொல்லுவதுபோலே யிருக்கிறதே இது' என்னில்: வர்ணதாமங்களெல்லாம் பரமாத்மாவுக்கு ஆராதனமாகவேயிருக்கையாலே, ஆராத்யனான அவனுடைய ஸ்வரூபத்தைப்பற்றித் தெளிவுபடுத்திவிட்டு, அதனபிறகு, அவனுக்கு ஆராதனமான வர்ணதர்மங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறார்களையாலே இந்த தோஷமில்லை. அவனுக்கு ஆராதனமாயிருப்பவை என்று அறியாமல் செய்யப்படும் தர்மாநுஷ்டானத்தால் ஒரு பயனுமில்லாமையாலேயன்றே ஸாத்விகஸமருதிகள் அனைத்திலும் முதன்முதலில் அவனைப்பற்றிப் பேசப்படுகிறது. அவ்வண்ணமே பரமஸத்வநிஷ்டரான மனுஷம் முதலில் ஐகத்காரணப் பொருளைப்பற்றிப் பேசுகிறார். அந்த ஸ்லோகங்களில் முக்கியமானவையான ஏழு ஸ்லோகங்கள் பரஹ்மஸூத்ர ஸம்ருத்யதிகரணத்தின் (2-1-1) ஸ்ருதபரகாரிகையில் எடுத்து வியாக்கியானம் செய்யப்பெற்றிருக்கின்றன. அதைப் பின்பற்றி அவற்றின் பொருளைக் காண்போமினி.

1. ஆஸீதி₃த₃ம் தமோபூ₄தமப்ரஜ்ஞாதமலக்ஷணம் |

அப்ரதாகயமவிஜ்ஞேயம் ப்ரஸுபதமிவ ஸர்வத: ||

இத₃ம்—இவ்வுலகமானது. தமோபூ₄தம்—தமஸ் என்னும் நிலையை அடைந்ததாய். அப்ரஜ்ஞாதம்—ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞானத்தால் அறியமுடியாததாய். அலக்ஷணம்—(ரூபம் முதலான) அடையாளங்களுற்றதாய். அப்ரதர்க்யம்—அனுமானத்தாலும் அறியப்படாததாய். அவிஜ்ஞேயம்—(பரம்பொருளைவிட்டுப் பிரித்து) அறியமுடியாததாய். ஸர்வத: ப்ரஸுப்தம் இவ—எல்லாப்பட்டியாலும் தூங்கும் நிலையை அடைந்தது போலிருப்பதாய். ஆஸீத்—(பரளயகாலத்தில்) இருந்தது.

இந்த ஸ்லோகத்தில் ப்ரளயகாலத்தில் இவ்வுலகம் பரமாத்மாவோடு ஒன்றி இருந்த நிலையைச் சொல்லுகிறார். இதைச் சொல்லுவானேன்? எனில்: மேலத்தியாயங்களில் அக்னி இந்திரன் முதலிய பல தேவதைகளைப்பற்றிய பல கர்மங்கள் சொல்லப்பட்டுப் போகின்றன. அந்த தேவதைகள் அனைவரும் பரமகாரணமான பரமாத்மாவோடு ஒன்றியிருந்தவர்களாகையாலே சரீரமான அவர்களைப்பற்றிய கர்மங்களனைத்தும் சரீரியான அவனுக்கு முற்கூறிய முறையில் ஆராதனமாயிருப்பவையே என்று காட்டுவதற்காக அந்நிலையைச் சொல்லுகிறார். மேலும், “காரணம் து த்யேய:” [அதர்வசிகை] [ஐகத்காரணப்பொருளே தியானிக்கத்தக்கது] என்று ஐகத்காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமாக வேதாந்தங்களில் எடுக்கப்படுகையாலும், இங்கு சொல்லப்படும் கர்மங்கள் உபாஸநாங்கமாகையாலும், “யதோ வா இமாம் பூதாநி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஸந்தி, தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்மேதி” என்கிறபடியே உலகைப்படைத்து அளித்து அழிப்பதே அந்தக் கர்ம ஸமாராத்யான பரமனுக்கு லக்ஷணமென்று காட்டிக் கொண்டு வேதாந்தங்களில் ப்ரளயத்தை முதலிற்சொல்லி, அதற்குப் பின் ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லும் வழக்கத்தையொட்டி முதலில் ‘ப்ரளய தசையச்’ சொல்லுகிறார். அதில், இங்கு ஸுபாலோபனிஷத்தின் பொருள் உபப்நுமஹணம் செய்யப்படுகிறது. அவ்வுபனிஷத்தில் இரண்டாவது கண்டத்தில் “ப்ருதிவ்யப்ஸு ப்ரஸீயதே” என்று தொடங்கி பூமி நீரிலும், நீர் நெருப்பிலும், நெருப்பு காற்றிலும், காற்று ஆகாசத்திலும், ஆகாசம் அஹங்காரத்திலும், அஹங்காரம் மஹானிலும், மஹான அவ்யுக்தத்திலும், அவ்யுக்தம் அக்ஷரத்திலும், அக்ஷரம் தமஸ்ஸிலும் லயிப்பதாகச் சொல்லி, “தம: பரே தேவ ஏகிபுவதி” [தமஸ்ஸானது பர்மாத்மாவிடம் ஒன்றுகிறது.] என்று தமஸ் எனப்படும் மூலப்ரக்ருதியானது பரம்பொருளிடம் பிரித்துப் புரட்க்க முடியாதபடி ஒன்றுகூடாகிற ப்ரளயம் கூறப்பட்டது. அவ்விஷயமே இங்கு “தமோபூதம்” என்னும் புத்ததால் காட்டப்படுகிறது. (இதும் தமோபூதம் ஆஸீத்) ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படும் இவ்வுலகம் ‘தமஸ்’ என்னும் நிலையையுடையதாயிருந்தது. ஸுபாலோபனிஷத்தில் ‘ப்ருதிவீமுதலானவை தம் தம் காரணங்களில் லயமடைந்தன’ என்று “லயமடையும் காரணத்தை முதல் வேற்றுமையிலும், காரணத்தை ஏழாம். வேற்றுமையிலுமிட்டுப் பேசிற்று. இப்படிப் பேசும்போது ‘முன் இருந்த கார்ப்பொருள் லயகாலத்தில் அழிந்து விடுகிறதோ’ என்னும் ஐயம் ஏற்படக்கூடும்.

“ததே3தத3க்ஷயம் நித்யம் ஐக்யந்முநிவராகி2லம் ।
ஆவிர்ப்ப4ாவதிரோப4ாவஜ்நம்நாஸவிசுல்பவத் ||”

இனி, “இவ்வுலகமானது ‘தமஸ’ என னு ம நிலையை அடைந்திருந்ததாகில், அது நமது புலன்களுக்குப் புலப்பட

வேண்டாமோ? அப்படிப்புலப்படாததிலிருந்தே அப்படியொரு நிலை இல்லையென்று * அநுபலப்திப்ரமாணத்தாலே நிர்ணயிக்கலாமே” என்னும் ஐயத்தைத் தவிர்க்கிறது அடுத்தபடியாக: (அப்ரஜ்ஞாதம்) ப்ரக்ருஷ்டமான (சிறந்ததான) ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞாதம் ப்ரஜ்ஞானம் எனப்படுகிறது. அந்த ப்ரஜ்ஞானத்தால் அறியத்தகாதது ‘அப்ரஜ்ஞாதம்’ ஆகிறது. இந்தத் தமோநிலையானது அதிஸூக்ஷ்மமானதாகையாலே ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறிய யோக்யதையே அற்றது. அறிவதற்கு யோக்யதை (தருதி) உள்ள பொருள் அறியப்படாமலிருந்தால்தான் அதை * அநுபலப்திப்ரமாணத்தாலே இல்லை செய்யமுடியும். இத்தமஸ்ஸோவெனில் ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறிய யோக்யதையே இல்லாததாகையாலே இதை அநுபலப்திப்ரமாணத்தால் இல்லைசெய்யமுடியாது என்று கருத்து.

இனி, ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியப்படாமலிருக்கைக்குக் காரணத்தைக் காட்டுகிறது அடுத்தபடியாக, — (அலக்ஷணம்) “ஸப்யத்யுஸ்பர்ஸவிஹீநம் தத்ருபாதிபூரஸம்ஹிதம்” [(மூலப்ரக்ருதியானது) ஸப்தஸ்பர்ஸங்குன்றது; ரூபம் ரஸம் கந்தம் என்னும் குணங்களோடு சேராதது.] என்கிறபடியே ரூபம் முதலிய லக்ஷணங்கள் (அடையாளங்கள்) அற்றதாகையாலே, ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியமுடியாதது என்று கருத்து.

இனி, “கார்யங்களாகிற் பஞ்சபூதங்களில் ஸப்தம் முதலான குணங்கள் காணப்படுகையால், காரணமான தமஸ்ஸிலும் அவை யிருக்கவேண்டுமே; இப்படி ஸப்தாதி லக்ஷணமுடையதானபின்பு, ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியத்தக்கதாகி, * அநுபலப்திப்ரமாணத்தால் இல்லைசெய்யக்கூடியதாகாதோ?” என்னும் ஐயம் தவிர்க்கப்படுகிறது அடுத்தபடியாக, — (அப்ரதர்க்யம்) சாஸ்திரங்கொண்டே அறியத்தக்கதான இத்தமஸ்ஸின் விஷயத்தில் சாஸ்திரத்திற்குப் புறம்பான முற்கூறிய தர்க்கங்கள் விலைசெல்லமாட்டா என்கிறது.

* ஆகாயத்தாமரை போன்றதொரு பொருள் இருந்ததாகில், அது எவருக்காவது காணப்படும். அப்படி எவர்க்கும் காணப்படாமையாலே அப்படியொரு பொருள் இல்லை என்று நிரூபிக்கும் பிரமாணம் ‘அநுபலப்தி’ எனப்படும். இந்தநிரியங்களால் அறியத்தக்க பொருள்களையே இப்ரமாணத்தால் இல்லைசெய்யமுடியும். அதீந்தநிரியமான பொருள்களை இதுகொண்டு இல்லைசெய்யமுடியாது. அதனாலேயே இது ‘யோக்யாநுபலப்தி’ என்றும் கூறப்படும்.

அந்தத் தர்க்கங்கள் சாஸ்திரவசனங்களாலே பாதிக்கப்படுகின்றன என்று கருத்து. அன்றிகே, ‘அப்ரஜ்ஞாதமலக்ஷணம்’ என்று ஸப்தாதலக்ஷணமின்மையாலே ப்ரத்யக்ஷங்கொண்டு அறியமுடியாது என்று கூறி, ‘அலக்ஷணமபரதர்க்யம்’ என்று நெருப்பை ஸாதிக்கும் தூமாதிகளைப்போலே லிங்கங்கள் (அடையாளங்கள்) ஒன்று மில்லாமையால், இத்தமஸ்ஸானது அநுமானத்தாலும் அறிய இயலாதது என்று கூறுகிறதாகவுமாம். ஆக, இது சாஸ்திரங்கொண்டே அறியத்தக்கது எனறதாயிற்று.

இனி, “தம: பரே தேவ ஏகீபுவதி” [தமஸ்ஸானது பரமாத்மாவிடம் ஒளறுகிறது] என்று ஸுபாலோபனிஷத்தில் ‘தமஸ்ஸானது பரமாத்மாவிடம் பிரிததறிய முடியாதபடி ஒளறுகிறது’ என்று கூறப்பட்ட அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது அடுத்தபடியாக,--(அவிஜ்ஞேயம்) விஜ்ஞாநமாவது,--விபூகம் செய்து அறிதல். அதாவது--பரமனைவிட்டுப் பிரித்து அறிதல்; அப்படி அறியமுடியாதபடி, பாலில் நீர்போலே கலந்திருப்பது அவிஜ்ஞேயம் எனப்படுகிறது. கார்யநிலையில் பரமனைவிட்டுப் பிரித்து நமபோல்வாரால் அறியலாமபடியிருந்த இது, காரணநிலையில் அப்படி அறியமுடியாததாயிற்று என்று கருத்து.

அப்படியானால், ப்ரஹ்மஸ்வரூபமும் இதுவும் ஒன்றேயாயிற்றே? எனில்: (ப்ரஸுப்தமிவ) தூங்கும் நிலையில் ஜீவன் பரமாத்மாவோடு ஒன்றும்போது, அவரைவிட்டுப் பிரித்துப்பார்க்க முடியாத நிலையையடைகிறோனெயொழிய அவரோடு ஸ்வரூபைக் கமடைவதில்லை. அப்படியே இதுவும் பரமனைவிட்டுப் பிரித்துப் பார்க்கமுடியாதபடி ஒன்றிநிற்கிறதெயொழிய ஸ்வரூபைக் கமடைவதில்லை என்று கருத்து. ‘தூங்கும் நிலையில் ஜீவனுடைய பரணன்கள லயிப்பதில்லை; அதுபோல் இங்கும் ஏகதேஸலயமதானோ?’ எனில்: (ஸாவத: பரஸுப்தமிவ) எல்லாப்படியாலும் தூங்குவது போலிருப்பது; அங்கு போல ஏகதேஸலயமன்று. ஸர்வப்ரகாரலயம் இது என்று கருத்து. ஆக, சேதநாசேதனங்கள் பரமனிடம் ஒன்றியிருந்தபடியைப் பேசிற்று. அன்றிகே, ‘அவிஜ்ஞேயம்’ எனபதீருக அசேதநாமஸத்தின் லயமும், ‘ப்ரஸுப்தமிவ ஸர்வத:’ என்று சேதனாகளின் ஸர்வப்ரகாரலயமும் பேசப்படுகிறதாகவுமாம். முதல பக்ஷத்தில் இதுமஸப்தத்தாலே அசேதனங்களோடு கூடிய சேதனங்களையெடுக்கிறது; இரண்டாம் பக்ஷத்தில் அசேதனமாத்மிரததையெடுக்கிறது.

2. தத: ஸ்வயம்பூ: புகுவாந்வயக்தோ வ்யஞ்ஜயந்நித்யம் |

மஹாபூ:தாதிவ்ருத்தௌஜா: ப்ராதுராஸீத் தமோநுத: ||

தத:—ப்ரளயத்திற்குப் பிற்பட்ட ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில், ஸ்வயம்பூ:புகுவாந்—(தனக்கொரு க்ரணமற்றவனாய்த்) தானேயுண்டான பரமபுருஷன். இதும் வ்யஞ்ஜயந்—(வ்யஷ்டி ரூபமான) இக்கார்ப்பொருள்களை வெளிப்படுத்துவதற்காக. மஹாபூ:தாதிவ்ருத்தௌஜா:—ஐம்பெரும்பூதங்கள். (அவற்றுக்குக்காரணமான) மஹாக்ஷுதங்காரங்கள் ஆகியவற்றைத் தூண்டும் (ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானமாகிற) தேஜஸ்ஸையுடைய வனாவதற்காக, தமோநுத:—(கண்ணைவிட்டுப் பிரித்துப்பார்க்கக் கூடிய) தம்ஸ்ஸை சரீரமாகக்கொண்டவனாகி. அவ்யக்த:—(அதற்குப்பின்) அவ்யக்த நிலையையடைந்த மூலப்ரக்ருதியை சரீரமாகக்கொண்டவனாகி. ப்ராதுராஸீத்—தோன்றினான்.

இந்த ஸ்லோகத்தில், பகவான் ஸ்ருஷ்டி செய்யத்தொடங்கிய ப்ரகாரம் விவரிக்கப்படுகிறது. (தத:) “ப்ரதாநபுருஷௌ சாபி ப்ர விஸ்யாத்மேச்ச்யா ஹரி:| சோப்யாமாஸ ஸம்பாப்தே ஸர்க்குக்ராலே வ்யயாவ்யயௌ||” [வி-பு 1-2-29] [விகாரமுள்ள ப்ரக்ருதியையும், விகாரமற்ற புருஷனையும். ஹரியானவர் ஸ்ருஷ்டிகாலம்வந்தவனாவில் தன் ஸங்கல்பத்தாலே உள்நுழைந்து (ஸ்ருஷ்டியின் பொருட்டுத்) தூண்டினார்.] என்கிறபடியே ப்ரளயத்திற்குப் பிற்பட்ட ஸ்ருஷ்டி காலம் வந்தவனாவில். இவர் பல பொருள்களைப் படைப்பதுபோலே, இவரைப்படைத்தார் யாரேனுமுண்டோ? எனில்: (ஸ்வயம்பூ:) தானேயிருப்பவராகையாலே இவரைப்படைத்தவர் எவருமில்ர் என்று கருத்து. ‘ஸ்வயம்பூ:’ என்னும் பதம் பிரமனைக்குறித்தன்றோ சாஸ்திரங்களில் பிரயோகிக்கப்படுகிறது? எனில்; பரம காரணத்தைக்கூறும் இந்த ‘ஸ்வயம்பூ:’ என்னும் பதம், அப்பிரமனையும் படைத்த நாராயணனிடமே மிகப்பொருந்தி நிற்கும். அவனைக்குறித்து பாரதாதி:ஸில பிரயோகிக்கப்படுவதையும் பார்க்கிறோம். ஸபாபர்வத்தில் “அவ்யக்தோவ்யக்தலிங்க்யஸ்தோ ய ஏஷ புகுவாந் ப்ராபு:| புரோ நாரயணோ தேவ: ஸ்வயம்பூ: ப்ரபிதாமஹ:||” [அளவிட்டு அறியப்படாதவராய், அறியப்படும் அடையாளங்களிலு மிருப்பவராய், பகவானாய், தலைவனாய், தேவனாய், தானேயுண்டான வராய், பிதாமஹனான பிரமனுக்கும் தந்தையாயிருந்தார் நாராயணன்.] என்று தொடங்கி “தத: ஸ புகுவாமஸ்தோயே

ப்ரஹ்மாணமஸ்ருஜத் ஸ்வயம்” [அதற்குப்பின் நிரிவிருந்த அந்த பகவான், பிரமனைப்படைத்தார்.] எனபதீருகப் பிரமனையும் படைத்த நாராயணனிடம் ஸ்வயம்பூதம் பரியோகிக்கப்பட்டது மோக்ஷ தர்மத்திலும் “நாராயணே ஜகந்முர்த்தி:” என்று தொடங்கி, “ததஸ் தேஜோமயம் த்ரிவ்யம் பதமம் ஸருஷ்டம் ஸ்வயம்புவா! தஸமாத் பதமாத ஸம்பவத் ப்ரஹ்மா வேதமயோ நிதி: ||” [அதற்குப்பின் தேஜோமயமாய், திவ்யமானதான தாமரை தானேயுண்டான பகவானால் படைக்கப்பட்டது; வேதமயநித்போன்றவனான பிரமன் அத்தாமரையில் தோன்றினான்] என்று பிரமனைப்படைத்த நாரணனைக்குறித்தது ஸ்வயம்பூதம் வழங்கப்பட்டது. “விஷ்ணு ரேவாதி ஸாகக்ஷே ஸ்வயம்பூர் புவதி ப்ரபு:” [ஆதிஸ்ருஷ்டிகாலங்களில் தலைவரான விஷ்ணுவே ‘ஸ்வயம்பூ:’ எனப்படுகிறார்.] என்று ஆஸ்வமேதிகபர்வத்திலும் ஆதிஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லும் போது விஷ்ணுவே ‘ஸ்வயம்பூ:’ எனப்படுகிறான் என்று கூறப்பட்டது. இந்த மநுஸ்மருதியிலும் ஆதிஸ்ருஷ்டியே கூறப்படுகையாலும், பிரமனைப்படைத்ததாக மேலே கூறுகையாலும், பகவானென்றும், நாராயணனென்றும் இந்த ஸ்வயம்புவை விசேஷிக்கையாலும், மற்ற ஸ்ருதி ஸ்மருதிவாக்யங்களிலும் நாராயணனே பிரமனைப்படைத்தவனென்றும் தானேயுண்டானவனென்றும் கூறுகையாலும் இங்கு, ‘ஸ்வயம்பூ:’ என்னும் ஸப்தம் பகவானான நாராயணனையே குறிக்கக்கடவது.

பகவானான நாராயணனே இவன் என்று காட்டுவதற்காகவும், ஸ்ருஷ்டிகுறுப்பான குணங்கள் இவனிடம் நிறைந்திருக்கின்றன எனபதை உணர்த்துவதற்காகவும் புகுவச்சுபுத்ததைப் பரியோகிக்கிறது அடுத்தபடியாக, — (புகுவாந)

“புகுவாநிதி ஸப்தேஜாயம் தத்யா புருஷ இத்யபி |

நிருபாதீ ச வர்த்தேதே வாஸுதேவே ஸநாதநே ||”

[பகவான் என்னும் சப்தமும், புருஷன் என்னும் சப்தமும், இயற்கையாகவே ஸநாதனான வாஸுதேவனிடத்திலேயே பொருந்துகின்றன.] என்று வராஹபுராணத்திலும்,

“ஸுத்தே மஹாவிபூத்யாக்யே பரே ப்ரஹ்மணி ஸப்த்யதே |

மைத்ரேய! புகுவச்சுப்த்யஸ் ஸர்வகாரணகாரணே ||

ஸம்பூர்த்தேதி தத்யா பூர்த்தா புகாரோடர்த்தத்யவயாந்வித: |

நேதா கமயிதா ஸ்ரஷ்டா குகாரார்த்த்யஸ் தத: ஸ்மருத: ||

ஐஸ்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஸஸ: ஸ்ரிய: |
 ஜ்ஞாந வைராக்யயோஸ்சைவ ஷண்னாம் புக்ய இதீரண ||
 வஸந்தி தத்ர பூதாநி பூதாத்மந்யகி,லாத்மநி |
 ஸ ச பூதேஷ்வஸேஷேஷு வகாரார்த்தஸு ததோட்வய: ||
 ஜ்ஞாநஸக்தி பூலீஸ்வர்ய வீர்யதேஜாம்ஸ்யஸேஷத: |
 புக்யவச்சுபூத்யவாச்ச்யாநி விநா ஹேயைர் குணாதிபி: ||
 ஏவமேஷ மஹாஸப்பூதோ மைத்ரேய புக்யவாநிதி |
 பரமபூரஹ்மபூதஸ்ய வாஸுதேவஸ்ய நாந்யக்ய: ||
 தத்ர பூஜ்ய பதூர்த்ததோக்தி பரிபூஷாஸமந்வித: |
 ஸப்பூதோடயம் நோபசாரேண அந்யத்ர ஹ்யுபசாரத: ||”

[வி-பு 6-5]

[மைத்ரேயரே! சுத்தமானதும், ‘மஹாவிபூதி’ என்னும் பெயரையுடையதும், காரணபுருஷர்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பதுமான பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் பகவச்சப்தம் சொல்லப்படுகிறது. ‘(ப்ரக்ருதியை) கார்யத்தை அடையச்செய்பவன், ‘ஸ்வாமி’ என்னும் இரண்டு பொருள்களுடன் கூடியது புகாரம். அப்படியே ‘ரக்ஷிப்பவன், ஸம்ஹரிப்பவன், ஸ்ருஷ்டிப்பவன்’ என்பவை ‘க்ய’ என்னுமெழுத்தின் அர்த்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸம்பூர்ணமான ஐச்வர்யம், வீர்யம், கீர்த்தி, செல்வம், ஜ்ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் இந்த ஆறு குணங்களுக்கும் ‘புக்ய’ என்னும் பதம் வாசகமாயிருக்கிறது. பூதங்களை சரீரமாகக்கொண்டவனும், எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பவனுமான அவனிடத்தில் பூதங்கள் வளிக்கின்றன. அவனும் எல்லா பூதங்களிலும் வளிக்கிறான். ஆகையால் அழிவற்றவனான பகவான் வகாரத்துக்கு அர்த்தமாகிறான். கீழானவையான முக்குணங்கள் முதலியவற்றுடன் சேராத ‘ஜ்ஞானம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ்’ என்னும் எல்லாக்குணங்களும் ‘பகவான்’ என்னும் சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகின்றன. மைத்ரேயரே! இம்மாதிரியாக பகவான் என்ற இந்த மஹாசப்தம் பரப்ரஹ்மமான வாஸுதேவனுக்கே உரியது. வேறொருவரையும் குறிக்காது. பூஜிக்கத்தக்க பொருளைக்குறிப்பதாகிய இந்த சப்தம் அவன் விஷயத்தில் ஓளபசாரிகமாகச் சொல்லப்படுவதில்லை. மற்றவர்கள் விஷயத்தில்தான் ஓளபசாரிகமாக (அமுக்கியமாகச்) சொல்லப்படுகிறது.] என்று விஷ்ணுபுராணத்திலும் பகவச்சப்தம் ஸகலகல்யாணகுணங்களை யுமுடைய நாரணனையே முக்கியமாகக்குறிக்கும் என்று காட்டப்பட்டதன்றோ.

(இதும் வ்யஞ்ஜயந்) இப்போது, நாம் கண்ணால் காணும் வ்யஷ்டி ரூபமான கார்யப்பொருள்களை வெளிப்படுத்துவதற்காக. 'ப்ராது₃ராஸீத்' [தோன்றினான்] என்று மேலே கூட்டிக்கொள்வது. "லக்ஷணஹேத்வோ: க்ரியாயா:" என்றும் வ்யாகரண ஸூத்ரப்படி 'வ்யஞ்ஜயந்' என்றவிடத்தில் ஸதருப்ரத்யயம் 'ஹேது' எனனும் பொருளையுடையது. இவனுடைய தோற்றம் இப்போது நாம் காணும் கார்யப்பொருள்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு ஹேதுவாகவேயானது என்று கருத்து.

இனி. இந்த வ்யஷ்டிப்பொருள்களுக்கு முன் நிலைகளைக் கூறுகிறது.— (மஹாபூ₄தாதிவ்ருததௌஜா:) பருதி₂வீ(பூமி), அப் பு (ஜலம்), தேஜஸ்ஸு(தீ), வாயு(காற்று), ஆகாஸம்(வெளி) எனனும் ஐந்து மஹாபூ₄தங்களுமும், அவற்றுக்கு மூல காரணமான மஹாத. அஹங்காரம் எனனும் தத்துவங்₃ளையும் குறித்து ப்ரவ்ருத்தமான ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநமாகிற தேஜஸ்ஸை உடையவன். மஹாபூ₄த ஸபதம் ஐம்பெரும்பூதங்களைக் குறிக்கிறது இது ஐந்து தந்மாதரை களுக்கும், பதினொரு இந்திரியங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். ஆதி₃ ஸப்தத்தாலே இவற்றுக்குக்காரணமான மஹத்தத்வமும், அஹங்கார தத்துவமும் உணர்த்தப்படுகின்றன. 'வருதத்' என்றது ப்ரவ்ருத்தமான என்றபடி இவற்றை ஸ்ருஷ்டிப்பதில் ஈடுப்பட்ட என்றபடி. 'ஓஜ: எனனும் ஸபதம் இவற்றை ஸருஷ்டிப்பதில் ஈடுப்பட்ட ஸங்கல்ப ரூ₁'ஜ்ஞாநமாகிற தேஜஸ்ஸைக் குறிக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பத்தை உடையவனாவதற்காக என்று இங்கும் கொள்ளவேண்டும்.

மஹானுக்கும் முன் நிலையைச் சொல்லுகிறது.— (அவ்யக்த: ப்ராது₃ராஸீத்) அவ்யக்த நிலையையடைந்த மூலப்ரக்ருதியை சரீரமாகக் கொண்டவனாகத் தோன்றினான். இது இதற்கும் முன் நிலையான அக்ஷரம் எனனும் நிலையையடைந்த மூலப்ரக்ருதியை சரீரமாகக் கொண்டமைக்கும் உபலக்ஷணம். "மஹாநவ்யக்தே லீயதே; அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே" [ஸுபால] [மஹத்தத்வம் அவ்யக்தத்தில் லயிக்கிறது; அவ்யக்தம் அக்ஷரத்தில் லயிக்கிறது] என்று வேதம் அவ்யக்தநிலைக்கும் முன் நிலையாக அக்ஷரநிலையைக் கூறுகின்ற தனரே.

இதற்கும் முன் நிலையைக் கூறுகிறது.—(தமோநுத:;) "ஆஸீதி₃ தம் தமோபூ₄தம்" என்று முன ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அவி புகதமான (பரமனிடமிருந்து பிரித்துப்பார்க்கமுடியாத) தமஸ்ஸை வி-4

ஸரீரமாகக்கொண்டிருத்தவன், அதற்கடுத்தபடியாக விபுத்தமான (பிரித்துப் பார்க்கக்கூடிய) தமஸ்ஸை ஸரீரமாக உடையவனாக ஆகி, மூற்கூறியபடி அக்ஷரநிலையையும் அவ்யக்த நிலையையும் அடைந்த ப்ரக்ருதியை சரீரமாகக் கொண்டவனாகத் தோன்றினான். இப்படித் தோன்றியது மஹதஹங்காரங்களைப்படைத்து, இந்திரியங்களையும் தந்திரங்களையும் பஞ்சபூதங்களையும் அவற்றாலுண்டான மற்ற (வ்யஷ்டி)கார்யப்பொருள்களையும் படைப்பதற்காக என்று ஸ்லோகத் தின்திரண்ட பொருள். “அக்ஷரம் தமஸி லீயதே” [ஸுபால] என்று ஸ்ருதிசொல்லுகையாலே, இங்கு தமஸ் ஸப்தம் விபுத்தமான தமஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது; “ஆஸீதித்யம் தமோபூதம்” என்ற முன் ஸ்லோகத்தில் “தம: பரேதேவ ஏகீபுவதி” [ஸுபால] [தமஸ்ஸு பரதெய்வத்திடம் ஒன்றுகிறது] என்று ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட அவிபுத்ததமஸ்ஸு சொல்லப்பட்டது என்று அறியத்தக்கது.

இங்கு சைவர்கள் ஓர் ஆக்ஷேபம் செய்யக்கூடும்:—‘தமோநூத்ய:’ என்னும் பதத்தை ‘தமோநூத்’ என்னும் துக்காராந்த ஸப்தத்தின் ஐந்தாவது வேற்றுமையாகக்கொண்டு, “யத்யா தமஸ் தந்த் திவா ந ராத்ரி: ந ஸந்த் சாஸத் சிவ ஏவ கேவல:” [ஸ்வே] என்கிற ஸ்ருதியை யொட்டித் தமஸ்ஸைத்தூண்டுபவனும் நிமித்தகாரணமான சிவனிடமிருந்து அவ்யக்தத்தை அதிஷ்டிக்கும் உபாதானகாரணமான நாராயணன் உண்டானான் என்று பொருள்கொள்ளவேண்டாமோ? என்பதே அவ்வாக்கேபம். இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு: “யத்யா தம:” என்னும் வாக்யம் ‘யத்யா’ [எப்பொழுது] என்னும் பதத்தோடு கூடியிருக்கையாலே, வேறொரு ப்ரஸித்தமான ஸ்ருதி வாக்கியத்திற்கு அநுவாதம் என்று தெளிவாகிறது. அந்தப் புரோவாத்வாக்யம் எது என்னும் கேள்வி பிறந்தவளவில் “ப்ருதிவ்யப்ஸு ப்ரலீயதே” (பூமி ஜலத்தில்லயிக்கிறது) என்று தொடங்கி, “அக்ஷரம் தமஸிலீயதே தம: பரே தேவ ஏகீபுவதி, பரஸ்தாந் ந ஸந்தநாஸந் ந ஸத்யஸத்” [அக்ஷரம் தமஸ்ஸில் லயிக்கிறது; தமஸ் பரமாத்மாவிடம் ஒன்றுகிறது. அதற்குபின் ஸத்துயில்லை; அஸத்துயில்லை; ஸத்யஸத்துக்களில்லை] என்பதீருட்பபடிக்கப்படும் ஸுபாலோபனிஷத்வாக்யமே புரோவாதம் என்னத்தகுந்தது என்று விளங்கும். அவ்வுபனிஷத்திலேயே மேலே “நைவேத்ய கிஞ்சந அக்ஷர ஆஸீத் திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:” [முதலில் இங்கு ஒன்றுமில்லை; பரமபதநிலயான நாராயணனாகிற தேவன் ஒருவனே இருந்தான்.] என்று நாராயணனையே ஸகலஜகத்காரணமாகச் சொல்லுகையாலும், “யஸ்

யாவ்யக்தம் ஸரீரம், யஸ்ய-க்ஷரம் ஸரீரம், யஸ்ய ம்ருத்யு ஸரீரம்..... ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராதமா அபஹத பாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:" [எவனுக்கு அவ்யக்தம் ஸரீரமோ, எவனுக்கு அக்ஷரம் ஸரீரமோ, எவனுக்கு மருத்யு எனப்படும் தம்ஸ் சரீரமோ, அவன் ஸர்வபூதவாஃடகம் அந்தராதமாவாய், பாபம்ற்றவனாய், பரமபதத் தில் எழுநதருளியிருக்கும் நாராயணனாகிற தேவன ஒருவனே.] என்று தம்ஸஸை அதிஷ்டித்திருப்பவன் நாராயணனே என்று சொல்லுகையாலும், இந்த மநுஸ்மருதியிலும் "தேந நாராயண: ஸமருத:" என்று மேலே இவனை நாராயணனாகவே எடுக்கையாலும், வேதாந்தங்கள் ஒருமிடமாக நிமித்தகாரணமும், உபாதான காரணமும் ஒருவனே என்று கோஷிக்கையாலும், ச்வேதாஸ்வ தரத்தல் தம்ஸஸை அதிஷ்டிப்பவனாய் சிவஸப்தத்தாஸ் சொல்லப் பட்டவன் நாராயணனே என விளங்குகிறது. சாஸ்திரங்களில் பரமபொருளைப்பற்றிப் பலவிடங்களில் படிக்கப்படும் சிவாதி ஸப்தங்கள் நாராயணனையே கூறும் என்பதை "ஸாஸ்வதம் சிவமச்யுதம் நாராயணம்" என்று நாராயணவல்லியும், "ஸாவ ஸாவ: சிவ: ஸத்யாணு:" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ர நாமமும் காட்டித்தருகின்றன. ஆகையால் முற்கூறிய ஆஷேபத்திற்கு இடமில்லை.

3. யோஸஸாவதீந்த்ரியக்ஷராஹ்யஸ் ஸுசக்ஷமோடவ்யக்த:

ஸநாதந: |

ஸர்வபூதமயோட்சிந்த்ய: ஸ ஏவ ஸ்வயமுத்ப்புபெள ||

ய: அஸௌ-எந்தப்பரமபுருஷன், அதீந்த்ரியக்ஷராஹ்ய:- இந்திரியங்களால் அறியத்தக்கவற்றைக் கடந்திருக்கிறானே, ஸுசக்ஷம்:- நுண்ணியவனாயிருக்கிறானே, அவ்யக்த:- (அதனாலேயே) தெளிவாக அறியப்படாதவனாயிருக்கிறானே, ஸநாதந:- எப்போதும் நமுவாத தன்மைகளையுடையவனாயிருக்கிறானே, ஸ ஏஷ:- அந்தப் பரமபுருஷனே, அசிந்த்ய:- (ச்ருதி தவிர்ந்த ப்ரமாணங்களால்) நினைத்தற்கரியவனாயிருக்கையாலே, ஸ்வயம்-தானே நிமித்தகாரணமாயிருந்துகொண்டு, ஸர்வபூதமய: உத்ப்புபெள — எல்லா ஸமஸ்டிவ்யஷ்டிப் பொருள்களாகவுயிருப்பவனாய் வெளிப்பட்டான்.

இந்த மூன்றாம் ஸ்லோகத்தில், முன் ஸ்லோகத்தில் சொன்ன அவ்யக்த சப்தத்தை விவரித்துக்கொண்டு அவ்யக்த நிலைக்கு அடுத்த

படி நடந்த ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிகளைச் சுருக்கமாகக் கூறுகிறார். (ய: அஸௌ) முன் ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட எந்தப் பரம புருஷன். இவனை அறியவுதவும் பிரமாணம் எது? எனில்: அதிந்த்யூரியக்ரஹய: அதிந்த்யூரியமான சாஸ்திரத்தால் கிரஹிக்கத்தக்கவன். இந்திரியங்களால் அறியமுடியாத பொருள்கள் விஷயத்திலேயே ப்ரமாணமான சாஸ்திரத்தாலேயே அறியத்தக்கவன் என்றபடி. அன்றிக்கே, இந்திரியங்களால் அறியப்படுகின்ற பொருள்களைக் கடந்து நிற்பவன் எனறுமாம். இந்திரியங்களால் அறியப்படும் பொருள்களைக் கடந்துநிற்கும் தன்மை ஆகாசத்தாமரை முதலான இல்லாப்பொருளுக்கும் உண்டே; இங்கும் அப்படியோ? எனில்: அப்படியில்ல: மிக நுண்ணியவனாயிருக்கையாலேயே இத்த்யூரியக்ரஹயங்களைக் கடந்து நிற்கிறான் என்கிறது அடுத்தபடியாக, — (ஸூக்ஷ்ம:) முற்கூறியபடி அவ்யக்தசரீரகனாயிருக்கும்போது ஸூக்ஷ்மமான நிலையிருக்கிறான். (அவ்யக்த:) அதனாலேயே, அந்நிலையில் தெளிவாக அறியப்படாதவன் எனப்படுகிறான். அசேதனமாய், தோஷங்களுக்கு இருப்பிடமான இந்த அவ்யக்தத்தை சரீரமாகக் கொண்டவனாகில், தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும் தன் தன்மையை இழந்துவிடுவானோ? எனில்: (ஸநாதந:) எப்போதும் தன் தன்மையை இழக்காதவன் என்கிறார். (ஸ ஏஷ:) அப்படிப்பட்டவனே இப்படிக்கார்யமானான். இதனால் முன் சொல்லப்பட்ட காரணப் பொருளும் இனிச் சொல்லப்போகும் கார்யப்பொருளும் ஒரே திரவியமே என உணர்த்தப்படுகிறது. மண்ணையும் மண்குடத்தையும் போலக் காரணமும் கார்யமும் ஒன்றாகில், குயவனைப்போலே மற்றொரு நிமித்தகாரணம் வேண்டுமே? எனில், — (ஸ்வயம்) தானே நிமித்தகாரணமாகவுமிருக்கிறான் என்கிறது. உபாதானமான மண்ணானது குடமாய்போது குயவனாகிற வேறொரு நிமித்தகாரணம் தேவைப்படுவதைப்பார்க்கிறோம்; இங்கு நிமித்தோபாதனங்கள் இரண்டும் ஒன்றாயிருப்பது எப்படி ஓட்டும்? எனில்: (அசிந்த்ய:) ச்ருதிதவிர வேறு ப்ரமாணங்களால் நினைத்ததற்கரியவனாயிருக்கையாலே ஓட்டும் என்கிறது. வேதம் இவன் இருவிதமான காரணமாகவும் ஆவதாகக் கூறுகையாலே, அதற்கு முரணான தர்க்கங்கள் இவன் விஷயத்தில் பயன்படமாட்டா என்று கூறுத்து, (ஸர்வபூதமய: உத்யுபெபுள) இப்படிப்பட்டவனாயிருக்கையாலே, இவனே எல்லா ஸமஷ்டிவ்யஷ்டிப் பொருள்களாகவும் வெளிப்பட்டான்; மண்ணும் குடமும் போல காரணமும் கார்யமும் ஒரே திரவியமாகில், அவ்விடத்தில் நிலைகளில் வேற்றுமையிருப்பதுபோலே, இங்கும் இருக்கவேண்டுமே; இங்கு அவ்வேற்றுமை யாது எனில், (ஸூக்ஷ்ம: உத்யுபெபுள)

அவ்வயக்த ஸரீரகனுயிருந்தபோது ஸுக்ஷ்மநிலையிலிருந்தவன், இப்போது ஸ்தூலநிலையை அடைந்தவனான ஆனான். ஆகையால், ஸுக்ஷ்மமாகவும், ஸ்தூலமாகவுமிருக்கும் நிலைகளிலேயே வேற்றுமையே யொழிய, காரணமும், கார்யமும் வெவ்வேறு திரவியங்களல்ல என்றதாயிற்று. இங்கு காரணநிலையில் ஸுக்ஷ்மமாயிருந்தவன் கார்யநிலையில் ஸ்தூலமானான் என்று கூறுகையால், 'ப்ரஹ்மம் நிர்விகாரம்' என்னும் ஸ்ருதிகளுக்கு விரோதம் வாராதோ? எனில்,— ஸுக்ஷ்மமாயிருந்து, ஸ்தூலமாகையாகிற விகாரம் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரமான சேதநாசேதனங்களிடம் நேரேயிருந்துகொண்டு, அவற்றை சரீரமாகக்கொண்டவனுருப்பதையிட்டு இவனிடம் உள்ளதாகையாலே, 'இவனுடைய ஸ்வரூபம் நிர்விகாரம்' என்று கூறும் ஸ்ருதிகளுக்கு விரோதமில்லை. இப்படி நேரே விகாரமில்லையானாலும், காரணநிலையில் ஸுக்ஷ்மப்பொருள்களை நியமிப்பவனுயிருந்து, கார்யநிலையில் ஸ்தூலப்பொருள்களை நியமிப்பவனாகையாகிற விகாரம் இவனுக்கு நேரே ஏற்படுகையால் நிர்விகார ஸ்ருதி விரோதம் வருமே எனில் இவனுக்குத்தாழ்வாததும் விகாரங்களில்லையென்று கூறுவதிலேயே நிர்விகாரஸ்ருதிகளுக்கு நோக்கே யொழிய, பெருமையைத்தரும் முற்கூறிய விகாரங்கள் இல்லையென்று கூறுவதில் கருத்திலை. 'விகாத்தா' [ஸுபாலஉபனிஷத்] முதலான ஸ்ருதிவாக்யங்கள் இத்தகைய பெருமையைத்தரும் விகாரங்கள் இவனுக்கு உண்டென்று உணர்த்தின. ஆகையால் நிர்விகார ஸ்ருதிவிரோதமில்லை.

4. ஸோ஽பித்யாய ஸரீராத் ஸ்வாத் ஸிஸ்ருஷுர் விவிதா: ப்ரஜா: |

அப ஏவ ஸஸர்ஜாதேன தாஸு வீர்யமபாஸ்ருஜத் ||

ஸ:—அப்பரமபுருஷன், அபித்யாய—ஸங்கலபம் செய்து, ஸ்வாத் ஸரீராத்—தன் சரீரத்தினின்றும், விவிதா: ப்ரஜா:—பலவிதமான வ்யஷ்டிப் பொருள்களை, ஸிஸ்ருஷு:—ஸ்ருஷ்டிக்க விரும்பியவனாய், அப ஏவ—(அண்டகாரணமான) ஜலம் முதலானவற்றையே. ஆதேன—முதலில், ஸஸர்ஜ—படைத்தான்; தாஸு—அவற்றில், வீர்யம்—சக்தியை, அபாஸ்ருஜத்—ஏற்படுத்தினான்.

முன் ஸ்லோகத்தில் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸமஸ்டி வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிகளில் ஸமஸ்டிஸ்ருஷ்டியை இந்த ஸ்லோகத்திலும் வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியை அடுத்த ஸ்லோகத்திலும் விவரிக்கிறான்.

(ஸ) அந்தப் பரமபுருஷன். (அபித்த்யாய) ஸங்கல்பம் செய்து. “ஸ ஏவ ஸ்வயமுத்ப்யுபெள” என்று சென்ற ஸ்லோகத்தில் சொன்ன ரீதியில் தானே எல்லா தோஷங்களுக்கும் இருப்பிடமான ஸமஷ்டி வ்யஷ்டிப்பொருள்களாக ஆனானால், ‘புகுஷாந்’ என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்ட தோஷமற்றவனுயிருக்கும் தன்மையும், கல்யாண குணங்களைத்துக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கும் தன்மையும் முரண்படுமே? என்னும் ஆசங்கையெழ, ‘இவன் தானே ஸமஷ்டிவ்யஷ்டிப்பொருள்களாக ஆகவில்லை; தன்சரீரத்தையே அவையாக ஆக்கினான்; ஆகையால் இந்த தோஷமில்லை’ என்று காட்டுவதன்மூலம் சென்ற ஸ்லோகத்தை விவரிக்கிறார், -(ஸரீராத் ஸ்வாத்) தன் ஸரீரத்தினின்றும் படைத்தான் என்று மேலோடே கூட்டிப் பொருள்கொள்வது. இங்கு சரீரசபத்தாலே ‘தமஸ்’ ‘அவ்யக்தம்’ என்னும் நிலைகளையுடையதாய் சேதனப் பொருள்களோடு கலசியதான அசேதனப் பொருள் கூறப்படுகிறது. ‘தன் ஸரீரத்தினின்றும் ஸங்கல்பத்தாலே படைத்தான்’ என்று கூறுகையாலே, மறுவுக்கு ஸாங்க்யமதம், அத்தைவத எத்தாந்தம் முதலிய கொள்கைகள் அறிஷ்டமென்றும், விசிஷ்டாத்வைத எத்தாந்தமே இஷ்டமென்றும் விளங்குகிறது. இது நாம் சொல்லுவதன்று; பூரஸ்கரமதத்தைச் சேர்ந்தவரான மனுஸ்மருத்வ்யாக்யாதாவான குல்லுகபட்டர் பொறித்து வைத்ததாகும். “அபித்த்யாந பூர்விகாம் ஸ்ருஷ்டிம் வதுதோ மநோ: ப்ரக்ருதிரேவாசேதநா ஸ்வதந்த்ரா பரிணமதே—இத்யயம் பக்ஷோ ந ஸம்மத: | கிந்து ப்ரஹ்மவை அவ்யாக்ருத ஸக்த்யாத்மநா ஜகத்காரணம் இதி த்ரித்யுண்டிவேதநாந்த லித்ஸ்தூந்த ஏவாபிமத: ப்ரதிபூதி” [ஸங்கல்பத்தை முன்னிட்ட ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லும் மனுவுக்கு, ‘அசேதனமாய், ஸ்வதந்த்ரமான (ப்ரஹ்மாத்மகமல்லாத) மூலப்ரக்ருதியே உலகாகப் பரிணமிக்கிறது’ என்னும் பக்ஷம் இஷ்டமன்று; ‘ப்ரஹ்மமே அவ்யாக்ருதமான (ஸரீர) ஸக்தியைக்கொண்டு ஜகத்காரணமாகிறது’ என்னும் த்ரித்யுண்டி (ராமாநுஜ) வேதநாந்த எத்தாந்தமே இஷ்டமானது என்று விளங்குகிறது” என்று கல்வெட்டைப்போலே காட்டினாரானரு குல்லுகபட்டர். இத்தகைய ப்ராமானிகத்வத்தை வேறு எந்தப் பிற மதச்சான்றோரிடமும் நாம் காண்கின்றிலோம்.

(ஸிஸ்ருக்ஷுர் விவித்யா: ப்ரஜா:) விதவிதமான வ்யஷ்டிப்பொருள்களை ஸ்ருஷ்டிக்க விரும்பியவனாய்; அடுத்த ஸ்லோகத்தில் சொல்லப்படும் அண்டம் பிரமன் முதலான வ்யஷ்டிப் பொருள்களே இங்கு ‘விதவிதமான பிரஜைகள்’ என்று கூறப்படுவதாகக் கொள்வதே உசிதமன்றோ, (அபித்த்யாய ஸரீராத் ஸ்வாத்...) “ஸோடகாமயத ப்ரஹு

ஸயாம் ப்ரஜாயேய' ['நானே பலவாகக்கடவேன்' என்று அப்பரம்பொருள ஸங்கல்பித்தது] என்ற ஸ்ருதியை இங்கு விவரிக்கிறது. (அப: ஸஸர்ஜ) ஜலத்தைப் படைத்தான். "தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி அதனுள் கண்வளரும் வானோர் பெருமான் மாமாயன வைகுந்தன எம்பெருமானே' [திருவாய்-1-5-4] என்றார் ஆழ்வாரும். இங்கு ஜலம் என்றது அண்டகாரணமான பஞ்சமஹாபூதங்கள் முதலான எல்லா ஸமஷ்டிப் பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணம். 'மஹாபூதாதிஷ்ருத்தௌஜா: ' என்றவிடத்தில இவ்வர்த்தம் விளக்கப்பட்டது. ஐம்பெருமபூதங்கள் முதலானவற்றை ஜலத்தையிட்டு உபலக்ஷிக்கக் காரணமென? எனில்,—"தா இமா ஆப: தத்யதிரண்யமண்டமபுவத்" [அப்படிப்பட்ட இந்த ஜலங்களே பொனமயமான அண்டமாயிற்று] என்று ஸ்ருதி சொன்ன ரீதியிலே ப்ருதிவீபுராகூதத்தை அதிகமாகக்கொண்ட அண்டத்திற்கு இடையிடாத காரணம் ஜலமேயாகையாலே, அதையிட்டுத் தீ முதலான முற்பட்ட காரணப்பொருள்களை உபலக்ஷிக்கிறது. இந்த ஸ்ருதியிலுள்ள 'ஆப:' என்னும் ஸப்தத்தை நினைவுறுத்துவதற்காகவே 'அப ஏவ' என்கிறார்.

(ஆதெள ஸஸர்ஜ) அண்டம் முதலான வ்யஷ்டிப்பெருள்களைப் படைக்குமுன் நிரைப்படைத்தான் (அப ஏவ ஆதெள ஸஸர்ஜ) த்ரிவ்ருத்கரணம் செய்யப்படாத நிரையே முதலில் படைத்தான். மேலே 'தாஸு வீயம் அபாஸருஜத்' என்று த்ரிவ்ருத்கரணம் சொல்லப் படப் போகிறதாகையாலே, இங்கு 'ஏவ'காரத்தாலே அப்படி த்ரிவ்ருத்கரணம் செய்யப்படாத பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்தமையைக் காட்டுகிறது. த்ரிவ்ருத்கரணமாவது, -ஒன்றுக்கொன்று கலசாமல் தனித்தனியே நிற்கும் தீ, நீர், பூமி என்னும் மூன்று பூதங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் பாதிபாகத்தையும் மற்றையிரண்டில் கால் கால் பாகங்களையும் சேர்த்து, ஒன்றோடொன்று கலசியதாக இப்போது நாம் காணும் தீ, நீர், பூமி எனனும் பூதங்களை உண்டாக்குகை. ஒன்றுக்கொன்று கலசாமல், தனியே நின்ற ஐம்பெரும பூதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அவை ஒவ்வொன்றிலும் பாதி பாகத்தையும் மற்ற நான்கில் அரைக்கால் அரைக்கால் பாகங்களையும் சேர்த்து ஒன்றோடொன்று கலசியதாக இப்போது நாம் அறியும் ஐம்பெரும பூதங்களைப் படைக்கை பஞ்சீகரணம் எனப்படும். "ஸேயம் தேவதை ச்ஷத. ஹந்தா ஹமிமாஸ திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாஸுப்ர விஸ்ய நாமருபே வ்யாகரவாணி, தாஸாம் த்ரிவ்ருதம் த்ரிவ்ருதம் ஏகை

காம் கரவாணி” [சாந் 6-5-2] [இந்த ஜீவனை சரீரமாகக்கொண்ட நான் தீ, தீர், பூமி எனனும் இம் மூன்றையும் வியாபித்து நாமரூபங்களைச் செய்யக்கடவேன; த்ரிவருத்தகரணம் செய்யக்கடவேன] என்று த்ரிவருத்தகரணம் சொல்லுமிடங்களில் பஞ்சீகரணமே உபலக்ஷிக்கப்படுகிறது. இப்படி ப்ருதீவீ முதலான ஒவ்வொரு பூதத்திலும் மற்ற பூதங்களின் பகுதிகள் கலசியிருந்தபோதிலும், அவற்றில் ப்ருதீவீ முதலானவற்றின்பாகமே அதிகமாகவும், மற்றபூதங்களின்பாகமருறைவாகவுமிருப்பதாலேயே அவற்றை ‘ப்ருதீவீ’ முதலான சப்தங்களால் வழங்கவுபதட்டிலை என்பதைப் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தின் இரண்டாமத்தியாயத்தின் கடைசி ஸூத்ரத்திலே “வைஸேஷ்யாத் து தத்வாத் தத்வாத்” என்று வேதவ்யாஸர் காட்டினார்.

(தாஸு) இப்படி த்ரிவருத்தகரணம் செய்யப்பெருமையாலே ஒன்றோடொன்று கலசி அண்டத்தை உண்டாக்க முடியாமலிருந்த அந்த தீர் முதலானவற்றில், (வீர்யமபாஸ்ருஜத்) த்ரிவருத்தகரணம் செய்து, அதனால் ஏற்பட்ட, அண்டத்தை உண்டாக்கவல்ல சக்தியைப் படைத்தான் என்கிறது.

“நாநாவீர்யா: ப்ருதக்ஷுபூதாஸ் ததஸ்தே ஸம்ஹதிம் விநா |
நாஸக்நுவந் ப்ரஜா: ஸ்ரஷ்டும் அஸமாக்யம்ய க்ருதஸ்நஸ: ||
ஸமேத்யாந்யோந்ய ஸம்யோக்யம் பரஸ்பரஸமாஸ்ரயா: |
ஏகஸங்க்யாதலக்ஷ்யாஸ் ச ஸம்ப்ராப்யைக்யமஸோஷத: ||
புருஷாதிஷ்டிதத்வாச்ச அவ்யக்தாநுக்ரஹேண ச |
மஹத்யாத்யா விஸேஷாந்தா ஹ்யண்ட்யமுத்பாத்யந்தி தே ||”

[வி பு 1-2-52, 53, 54]

[மிகவும் திரவமாயிருக்கை, மிகவும் கடினமாயிருக்கை முதலான விதவிதமான சக்தியை உடையவையாய், தனித்தனியேயிருந்த அந்த ஸமஷ்டிப் பொருள்கள், (பஞ்சீகரணத்தாலே) ஒன்றோடொன்று கலந்து ஒன்றாகாமல், அண்டம் முதலான வ்யஷ்டிப் பொருள்களைப் படைக்க வல்லமையற்றவையாயிருந்தன. (பஞ்சீகரணத்தாலே) ஒன்றொழியாமல் ஒன்றோடொன்று கலந்து ஒன்றான அண்டத்தைப் படைப்பதற்காக ஒன்றாகி, ஜீவனால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கையாலும், மூலப்ரக்ருதியால் வியாபிக்கப்பெற்றிருக்கையாலும் மஹான் தொடங்கிப் பஞ்ச பூதங்களிருகவுள்ள எல்லாத்தத்துவங்களும் அண்டத்தை உண்டாக்குகின்றன.] என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டது இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

5. தத்யண்டமபுவுத்துதமம் ஸஹஸ்ராம்ஸு ஸமப்ரபும் |
தஸ்மிந் ஜஜ்ஞே ஸ்வயம் ப்ரஹ்மா ஸர்வலோகபிதாமஹ: ||

தத்—அண்டததுக்குக் காரணமான ஜலம் முதலானவை, ஹைமம்—பொனமயமானதாய், ஸஹஸ்ராம்ஸு ஸமப்ரபும்—சூரியனையொத்த ஒளியுள்ளதான, அண்டம்—அண்டமாக, அபுவுத்—ஆயிற்று; தஸ்மிந்—அவ்வண்டத்தில், ஸ்வயம்—நாராயணனான தான, ஸர்வலோகபிதாமஹ: ப்ரஹ்மா—எல்லா உலகிற்கும் பிதாமஹனான பிரமனாக, ஜஜ்ஞே—பிறந்தான்.

முன ஸ்லோகத்தில் ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லிவிட்டபடியாலே, அதற்குப்பின் ஏற்பட்ட வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியை விவரிக் கிருர் இங்கு. (தத்) முற்கூறியபடி த்ரிவ்ருதமரணம் செய்யப்பெற்று, அண்டத்தை உண்டாக்கவல்ல சக்தியைப் பரமனிடமிருந்து பெற்றவையான பூமி பாயந்தமான தத்துவ ஸமூஹம். (அண்டம் அபுவுத்) அண்டமாக ஆயிற்று. மஹான தொடங்கி பூமியளவான தத்துவங்கள் பரம்புருஷனுடைய ஸங்கல்பத்தாலே அண்டமாகப் பரிணமித்தன என்று கருத்து. ‘தத்யண்டம் ஸமபுவுத்’ என்று ஸுபூலோபனிஷத்தின் முதல கண்டத்தில் படித்ததையும், “மஹத்யாத்யா விஸேஷாந்தா ஹ்யண்டமுதபாத்யந்தி தே” [வி-பு 1-2-54] [மஹான் தொடங்கிப் பஞ்ச பூதங்களீடுகவுள்ள எல்லாத் தத்துவங்களும் அண்டத்தை உண்டாக்குகின்றன.] என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் உபபுருமஹணம் செய்ததையும் காண்பது. (ஹைமம் அண்டம்) பொனமயமான அண்டம்; பொனபோலே ஆசைப்படத்தக்க அண்டம் என்று கருத்து; ‘தா இமா ஆப: தத்ஜிதரண்ய மண்டமபுவுத்’ [அபபடிப்பட்ட இந்த ஜலங்களே பொனமயமான அண்டமாயிற்று.] எனனும் ஸ்ருதியின் அாததம் உபபுருமஹணம் செய்யப்படுகிறது. (ஸஹஸ்ராம்ஸு ஸமப்ரபும் அண்டம்) நாம கானும் தாழ்ந்த அண்டங்களன்று; சூரியனைப்போலே பேரொளி படைத்ததாயிருந்தது பரமனால் படைக்கப்பெற்ற இவ்வண்டம் என்று கருத்து. (ஸஹஸ்ராம்ஸு ஸமப்ரபும் ஹைமம் அண்டம்) “ தத் தேஜோ ஹிரண்யமண்டம் ” என்னும் மஹோபனிஷதவாக்யம் உபபுருமஹணம் செய்யப்பட்டதாயிற்று. அண்ட ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்ன பின்பு “ தத்ர ப்ரஹ்மா சதுர்முகேஜாயத ”

[மஹோபனிஷத்] 'மத்யே புருஷோ திவ்ய:' [ஸுபால] என்று ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டியை ஸுபாலமஹோபனிஷத்துக்களிற் சொன்னதை யொட்டி, அவ்வண்டத்தினுள் ப்ரஹ்மாவின் ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறார் அடுத்தபடியாக, — (தஸ்மிந்) அவ்வண்டத்தில். (ஸ்வயம் ப்ரஹ்மா ஜஜ்ஞே) முற்கூறிய பரமபுருஷன் தானே பிரமனாகப் பிறந்தார். 'தஸ்ய ப்ரஹ்மா பிபீதே' [அந்த ம்ருத்யுவைக்கண்டு பிரமன் பயந்தான்] என்று ஸுபாலோபனிஷத் தில் பிரமனை ம்ருத்யுவைக்கண்டு பயப்படும் ஜீவனுடன் சொல்லுகையாலும், இங்கும்மேலே 'தத்விஸ்ருஷ்ட: ப்ரஹ்மா' என்று பிரமனை நாராயணனால் படைக்கப்பட்டவனாகச் சொல்லுகையாலும் இங்கு பரமபுருஷனுக்கும் பிரமனுக்கும் ஸ்வரூபபயம் சொல்லுவது பொருந்தாது. ஆகையால், 'ஸ ஏவ ஸ்வயமுத்ப்புபுள' என்ற மூன்றாம் ஸ்லோகத்திற் போலே இங்கும் பிரமனுக்குப் பரமபுருஷன் சரீரியாயிருப்பதைக் கருதியே இருவரையும் ஒன்றாகப் படிக்கிற தென்று கொள்ளவேண்டும். "விஷ்ணுர் ப்ரஹ்மஸ்வரூபேண ஸ்வய மேவ வ்யவஸ்தித:" [விஷ்ணுவானவர் ப்ரஹ்மாவைத் தன் உருவாகக் கொண்டு தானே நிற்கிறார்.] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. இக்கருத்தாலேயேயன்றோ 'ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஸிவ:' 'ப்ரஹ்மா நாராயண: ஸிவஸ்ச நாராயண:' என்று உபனிஷத்துக்களும், 'சிவனம் அயனாம்' என்று வேதம் தமிழ் செய்த மாறனும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களை நாராயணனாகவே உத்தேசித்தனர். (ஸர்வ லோகபிதாமஹ: ப்ரஹ்மா ஜஜ்ஞே) எல்லாவில்கிற்கும் பாட்டான பிரமனாக, அவனையும் படைத்த முப்பாட்டான நாராயணே பிறந்தான். தேவமனுஷ்யதிர்யக்ஸ்த்வாவங்களான ஜீவராசிகளை தூஷன் முதலான ப்ரஜாபதிகள் படைக்கிறார்களாகையால், அவர்களையும் படைக்கும் பிரமன் ஜீவராசிகளுக்குப் பாட்டனாகிறான் என்று கருத்து. இதிலிருந்து, அண்டத்திற் தள்ளிருக்கும் பொருள்களை ஸர்வேஸ்வரன பிரமன் முதலானார்க்கு அந்தர்யாமியாயிருந்தே படைக்கிறான் என்று விளங்குகிறது.

6. ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நரஸூநவ: |
தா யத்யஸ்யாயநம் பும்ஸஸ் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: ||

ஆப:—(அண்டகாரணமான) ஜலம் முதலான தத்துவங்கள். நாரா:—நாரங்கள். இதி—என்று. ப்ரோக்தா:—சொல்லப்படுகின்றன; ஆப:—அந்த ஜலம் முதலானவை.

நரஸூநவ: வை—அழியாதவனாகையால் நரன் எனப்படும் பரமாதமாவிடமிருந்து பிறந்தவையன்றே. யத்-எக்காரணத்தினால். தா:-அந்த ஜலம் முதலானவை. அஸ்ய பும்ஸ:-இந்தப் பரமபுருஷனுக்கு. அயநம்-இருப்பிடமாயிருக்கின்றனவோ. தேந-அக்காரணத்தினால். நாராயண. ஸ்மருத:- (இவன்) நாராயணன் எனப்படுகிறான்.

முற் கூறியபடி எ ல ல ா ஸமஷ்டிவ்யஷ்டிப் பொருள்களையும் முறையே தேரேயும், மற்றவர்களையிடையிடும் படைத்தவன் நாராயணனே என்று காட்டுகிறார் இந்த ஸ்லோகத்தில். ஸுபாலோபனிஷத்தில ஏழாவது கண்டத்தின் தொடக்கத்தில் 'அஜ ஏகோ நிக்ய:' என்று தொடங்கிப் பரம்பொருள் விகாரமற்றதாகவும், ஜகத்காரணமாகவும், உலகிற்கு அநதராத்மாவாகவும் இருப்பது என்று கூறி, அதற்கு முன்னும் பின்னும் இம்மூன்று தன்மைகளையும் விரிவாக விளக்கி நாராயணசப்தமும் பலகால் படிக்கப்பட்டது. ஆகையால் விகாரமற்றதாயிருக்கை முதலான இம் மூன்று தன்மைகளும் நாராயண ஸபதத்தின் அவயவார்த்தங்கள் எனப்பதே ஸ்ருதியின் கருத்து என்று எண்ணி இம் மூன்று தன்மைகளையும் விளக்கும் நாராயண சபதமே பரமகாரணனுக்கு வாசகம் என்று காட்டுகிறார்: (ஆப:) முன் ஸ்லோகங்களில் கூறியபடி சேதனப்பொருள்களோடு கூடியவையான அண்டகாரணமான ஜலம் முதலான தத்துவங்களைக் குறிக்கிறது. (நாரா இதி ப்ரோக்தா:) நாரங்கள் எனப்படுகின்றன இவை நாரங்கள் எனப்படுவதற்குக் காரணத்தைக் காட்டுகிறது அடுத்த பாதம்: (ஆபோ வை நரஸூநவ.) இந்த ஜலம் முதலானவை நரனிடமிருந்து பிறந்தவையன்றே; அதனாலேயே நாரங்கள் எனப்படுகின்றன என்று கருத்து. 'ரீங்க்ஷயே' எனனும் தாதுவிலிருந்து தோன்றிய 'ர:' எனனும் பதம் அழிவுள்ளதைக் காட்டுகிறது. 'நர:' என்று அழியாததான பரம்பொருளைக்காட்டுகிறது. 'ஜந்ஹூர் நாராயணோ நர' என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திலும் நரஸப்தம் பரம புருஷனின் பெயராகப் படிக்கப்பட்டதன்றே. நரனாகிற அவனிடமிருந்து தோன்றியவை நாரங்களாகின்றன என்றபடி. இனி, நாராயண ஸபதத்துக்கு வ்யுதபத்தியைக் காட்டுகிறது உததார்த்தம்: (தா யதஸ்ஸாயநம் புமஸஸ் தேந நாராயண. ஸ்மருத) இவ்வண்ணமாக நாரங்கள் எனப்படும் ஜலம் முதலானவை இப்பரம புருஷனுக்கு அயநமாக-இருப்பிடமாக-இருக்கையால், இவன் நாராயணன் எனப்படுகிறான். ஆக, 'நர' ஸபதம் அழியாத பரம

பொருளைக்காட்டுகையாலே விகாரமற்றவனாயிருக்கையும். நார ஸப் தத்தாலே ஸகலதத்துவங்களும் நரஸித்மிருந்து பிறந்தவையென்று காட்டுகையாலே ஜகத்காரணத்வமும், நாராயண ஸப்தத்தாலே எல்லாப் பொருள்களும் தனக்கு இருப்பிடம் என்னலாம்படி இவன் அனைத்திலும் உள் நுழைந்திருப்பதைக் காட்டுகையாலே உலகிற்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கும் தன்மையும் ஆக இம் மூன்றும் நாராயண ஸப்தத்தின் பொருள் என்று காட்டுவதன் மூலம் 'அஜ ஏகோ நித்ய:' என்னும் ஸுபாலோபனிஷத் வாक்யமும், ஆருவது ஏழாவது கலா டங்களின் பொருளும் உபப்யும்ஹணாம் செய்யப்பட்டதாயிற்று. இங்கு ஓராஷேபம் எழுகிறது. முன் ஸ்லோகத்தில் ப்ரஹ்மாவைப் பற்றியே பேசியிருக்கையால், 'அஸ்ய' என்று இந்த ஸ்லோகத்தில் அவனை எடுப்பதே உசிதமேயொழிய, அதற்கு முன் ஸ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட பரமபுருஷனை எடுப்பது உசிதமல்லவே என்பது அவ்வாஷேபம். முன் ஸ்லோகத்தில் 'ஸ்வயம்' என்று பரமபுருஷனையே எடுத்து அவனே பிரமனைப்பிறந்தான் என்று கூறியிருக்கிற படியால், அப்பரமபுருஷனையே இங்கு 'அஸ்ய' என்னும் ஸர்வ நாமஸப்தத்தாலே எடுத்து அவனுக்கு வாசகமாக நாராயண ஸப்தத்தைக் கூறுகிறது என்று கொள்ளக் குறையில்லை—என்பது இவ்வாஷேபத்திற்கு ஸமாதானம். 'ப்ரஹ்மா' எனலும் ஸப்தத்திற்கு நான்முகனுக்கு அந்தர்யாமியான பகவான் என்று பொருள் கொள்ளாத மற்றும் சில வ்யாக்யாதாக்கள், ஸர்வநாமஸப்தம் ப்ரத்யாநமாயிருப்பதையே காட்டுமாகையாலும், ஸாப்த்யப்ரத்யாந்யமும் முதல் வேற்றுமையில் படிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாவுக்கேயாகையாலும், அவனே நாராயணன் எனப்படுகிறான் என்று ஆஸங்கிததுக் கொண்டு, அப்படிக் கொண்டால் பல வேதசாஸ்திர வாக்கிய விரோதங்கள் வருமாகையாலும், மேல் ஸ்லோகத்தில் பரமபுருஷஸித்மிருந்து பிரமன் உண்டானான் என்று கூறுகையாலும் பரமபுருஷனே இங்கு நாராயண ஸப்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறான் என்று கொள்ளவேண்டும் என்று பரிஹாரமுரைத்தார்கள். இப்படிக் கொண்டாலும் விரோதமில்லை.

7. யத் தத் காரணமவ்யக்தம் நித்யம் ஸத்யஸத்யாத்மகம்।

தத்யுவிஸ்ருஷ்ட: ஸபுருஷோ லோகே ப்ரஹ்மேதி கீர்த்யதே॥

யத் தத் காரணம்—யாதொன்று ஸர்வகாரணமாயிருக்கிறதோ, அவ்யக்தம்—அவ்யக்தத்தை சரீரமாகக் கொண்டதாயிருக்கிறதோ, நித்யம்—எப்போதும். ஸத்யஸத்யாத்மகம்—

சேதநாசேதநப்பொருள்களை சரீரமாகக் கொண்டதாயிருக்கிறதோ, தத்யுவிஸ்ருஷ்ட:—அந்தப் பொருளாலே நேரே பிறப்பிக்கப்பட்டவனான, புருஷ:—ஜீவன், லோகே—உலகில், ப்ரஹ்மா இதி—பிரமன என்று, கீர்த்தயதே—கூறட்டென.

முன் ஸ்லோகத்தில் ஸர்வகாரணனுக் கூறப்பட்ட நாராயணன் பிரமனல்லன் என்று காட்டுவதன் மூலம் பிரமனும் பிரமனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட மற்ற தேவதையும் பரம்பொருளல்லர் என்று நிலைநிறுத்துவதற்காகப் பிரமன் ஸர்வகாரணனான நாராயணனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவன் என்று கூறுகிறான் இந்த ஸ்லோகத்தில்; (யத் தத் காரணம்) ‘ஆஸீதித்யம்’ என்று தொடங்கி, ‘தேந நாராயண: ஸ்மருத:’ எனப் பதிகுக் ஸர்வகாரணப்பொருளாகக் கூறப்பட்ட நாராயணனைப் பூர்வாத்தத்தாலே அநுவதிக்கிறான். (அவ்யக்தம்) ‘அவ்யக்த: வயருஜயந்தித்யம்’ என்று சேதநாசேதந ஸமுதாயமாயிருக்கும் அவ்யக்தத்தை சரீரமாகக்கொண்டிருந்த நிலையைக் காட்டுகிறார். (நிதயம் ஸத்யஸத்யாதமகம்) முற்கூறியபடி காரணநிலையில் அவ்யக்த ஸரீரகனாயிருந்தவனே காரணநிலையிலும் சேதநாசேதந ஸரீரகனாயிருந்தவன் என்று காட்டுகிறார். ‘ஸத்’ ‘அஸத்’ என்று உள்ளதென்றும், இல்லதென்றும் வழங்கப்படும் சேதநாசேதனங்களைக் குறிக்கிறது ‘ஸத்யஸத்யாதமகம்’ என்று வஸ்து பரிசுசேதுமின்மையைக் கூறுகிறதாகையாலே, ‘நிதயம்’ என்று காலபரிசுசேதுமின்மையைக் கூறுகிறதாகவுமாம். இது தேஸபரிசுசேதுமின்மைக்கும் உபலக்ஷணம். (தத்யுவிஸ்ருஷ்ட: ஸ புருஷ: லோகே ப்ரஹ்மேதி கீர்த்தயதே) அந்த நாராயணனாலே நேரே படைக்கப்பட்டவனான ஜீவனே உலகில் பிரமன் என்று கீர்த்திக்கப்படுகிறான். மற்ற ஜீவர்களை நாராயணன் பிரமன் முதலான ஜீவர்களுக்கு அநதாயாமியாயிருந்துகொண்டு அவர்கள் மூலம் ஸங்கலபாதிக்களைச்செய்து படைக்கிறான்; பிரமனை நேரே படைக்கிறான் எனனும் வாசியைக் காட்டுகிறது ‘தத்யுவிஸ்ருஷ்ட:’ எனப் பதில் ‘வி’ எனனும் உபஸாக்கம். (லோகே) லோக பரஸிதத்யுயைக் கூறுகிறதாகவுமாம்; “ஸ ப்ராஹ்மா” [தை-நா] “ப்ரஹ்மா நாராயண” [ஸுபாஸ] ப்ரஹ்மா பிபீதே” [ஸுபாஸ] “ப்ரஹ்மா தேவாநாம் பரதம ஸம்பபூவ” [முண்டக] “ப்ரஹ்மாதேவாநாம் பதவீ: கலீநாம்” [ஸுபாஸ] “நாராயணத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே” [நாராயண] “ந ப்ரஹ்மா நோநந:” [மஹோபனிஷத்] “ததர ப்ரஹ்மா சதுர்முகே ஸாயத” [மஹோபனிஷத்] முதலான வேதபரஸித்தியைக்

கூறுகிறதாகவுமாம். ஆக, இந்த ஸ்லோகத்தில், பிரமனும் நாராயணனும் படைக்கப்பட்ட ஜீவனையொழிய ஸர்வகாரணப்பொருளல்ல என்றும் பிரமனைப்படைத்த நாராயணனே ஸர்வகாரணன் என்றும் கூறினாராயிற்று. மும்மூர்த்தியும் ஸமம், மூவரும் ஒருவரே, மூன்றிலும் மேலானதொன்றே பரம்பொருள் என்னும் தூர்வாதங்கள் இங்கு மனுவினாலே தொலைக்கப்பட்டன என்று அறியத்தக்கது. ஸுபூலோபனிஷத்தையே இவ்வேழு ஸ்லோகங்களும் வெளிப்படையாக உபபூரும்ஹணம் செய்திருப்பதாலும் மஹோபனிஷத்தையும், நாராயணோபனிஷத்தையும் ஆங்காங்கு உபபூரும்ஹணம் செய்திருக்கையாலும் இவ் வுபநிஷத்துக்கள் உபனிஷத்தே, அல்லவோ எனனும் நவீனர்களின் சங்கையும்தகாக்கப்படுகிறது.

இப்படி ஸ்மருதியின ஆத்யில் பரதத்துவநிஷ்கர்ஷம் செய்த மனு, நடுவிலும் முடிவிலும் பரதத்துவநிஷ்கர்ஷம் செய்தபடியைக் காண்போம் இனி. எட்டாமத்தியாயத்தில் ஸாக்ஷிப்ரஸ்ஸன்பரகரணத்தில் ஓரழகிய ஸ்லோகம் உள்ளது; அதை திவ்யப்ரபந்த வயாக்யானங்களில் நம் பூர்வாசார்யர்கள் பலகால எடுத்துச் சுவை சொட்ட வியாக்கியானம் செய்துள்ளனர். அதைக் காண்போமினி.

யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி, ஸ்தித: |

தேந சேத்யவிவாத்யஸ்தே மா க்யங்க்யாம் மா குருந் க்யம: ||

யம:—நியமனத்தைச் செப்பவனாய், வைவஸ்வத:—ஸூர்யனின் நடுவிலிருப்பவனாய், ராஜா—இனியவனாய், ய: ஏஷ:—எவனொருவன், தவ—உன்னுடைய, ஹ்ருதி:—நெஞ்சில், ஸ்தித:—இருக்கிறானே, தேந—அவனோடு, தே—உனக்கு, அவிவாத்ய: சேத்—விவாதமிலையானால், மா க்யங்க்யாம் க்யம:—கங்கைக்கும் நீ போகவேண்டாம்; மா குருந் க்யம:—குருகேஷத்திரத்திற்கும் போகவேண்டாம்.

ஸர்வேஸ்வரனோடு விவாதமிலையாகில், புண்ணியங்களை ஸம்பாதிக்கத் தேவையிலலை என்கிறார் இந்த ஸ்லோகத்தில்.

(யம:) சிலரை நியமிக்கும் அந்த யமனன்று கிடர் !

“அஹமரவரார்ச்சிதேந தூத்ரா

யம இதி லோகஹிதாஹிதே நியுக்த: |

ஹரிசூருவஸகோஸ்மி ந ஸ்வதந்த்ர:

ப்ரபுவதி ஸம்யமநே மமாபி விஷ்ணு: ||” [வி-பு. 7-13]

[தேவர் தலைவர்களால் அர்ச்சிக்கப்படும் ஸர்வேஸ்வரனாலே ஜனங்களுக்கு நனமை செய்யவும், தீமையை விலக்கவும் ‘யமன்’ என்று பெயர் கொடுக்கப்பெற்று நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். பெரியோனான ஹரிகு வசப்பட்டவனே நான். சுதந்திரமானவனல்லன்; என்னை யும் நியமிப்பதில் விஷ்ணுவே சகதியுள்ளவர்.] என்று யமன் தானே சொல்லியபடி அவனையும் நியமிக்கும் யமனனேரு இவன். (வைவஸ்வத:) விவஸவானான சூரியனுடைய பிள்ளையான யமனன்று கிடா!

‘‘த்யேய’ ஸதூ ஸவித்ருமண்டூலமத்யவர்த்தீ
நாராயண ஸரஸிஜாஸந ஸங்கிவிஷ்ட: |
கேயூரவாந் மகரகுண்டூலவாந கிரீட
ஹாரீ ஹிரண்மயவபூ த்ருதஸங்குசக்ர: ||’’

[சூரியமண்டலத்தின் நடுவிலிருப்பவனாய், பத்மாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனாய், தோளவளை, மகரநெடுங்குழை, கிரீடம், ஹாரம் முதலான துவயபாபுரணங்களை உடையவனாய், பொன்மயமான திருமேனியை உடையவனாய் சங்கசக்கரங்களை தரித்தவனான நாராயணன் எப்போதும் தியானிக்கத்தக்கவன்.] என்கிறபடியே, அந்த ஸூர்யனுக்கும் அநதாயாமியாயிருப்பவன் கிடா! அனறிகே, அந்த யமனையும் நியமிப்பவனாயிருந்தும், ஸூர்யகுலத்திலே உலகிய ராமனாக அவதரித்தவனாகிடா! என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆக, இவ்விரண்டுபொருள்களாலும் நாராயணனே இங்கு சொல்லப்படுபவன் என்று விளங்குகிறது. (ராஜா) தர்மராஜாவான் அவனைப்போலே நரகத்திலேயிடஞ்சுருபவனாயிராமல், அனைவாக்கும் இனியவனாயிருப்பவன் கிடா! ‘‘ரஞ்ஜயதீதி ராஜா’’ [அனைவரையும் ரஞ்ஜிப்பவனாகையாலே ராஜா எனப்படுகிறான்.] ‘‘தேவ:’’ என்று குல்லாகப்பட்டர் பாடம், அப்போது திஷ்டாதுவின் எல்லாப் பொருளும் இயற்கையாகப் பொருந்தியிருக்கப்பெற்றவன் என்று பொருளாகிறது. இதுவரை படிக்கப்பட்ட இம் மூன்று பெயர்களும் லோகபரஸித்தான யமனையும் குறிக்கலாமாகையாலே, அவனைத் தவிர்ப்பதற்காக நாராயணனாகையுள்ள தனிப் பெருமையைப் படிக்கிறோ அடுத்தபடியாக, —(யஸ் தவைஷ ஹருதி, ஸதித:) அவனைத் தேடி நிளங்கும் போகவேண்டா; வெகுதூரத்திலிருந்து கொண்டு உனை ஆளவதைக்காட்டிலும், உனனேடு கூடியிருந்து உனைத்திருத்துவது நனறென்று உன நெஞ்சிலேயே எழுந்தருளியிருப்பவனனேரு இவன். இதிலிருந்து, இவன் லோகபரஸித்த யமன் அனறென்றும், ஸ்ருதிப்ரஸித்த ஸாவாந்தர்யாமியான நாராயணனே என்றும் விளங்குகிறது. (தேந தே அவிவாதூஸ்

சேத்) அவனோடு உனக்கு விவாதமில்லையாகில். உடையவனான அவன் உடைமையான உனனை 'த்வம் மே' [நீ என்னுடையவன்] என்று கூறினால், அதை மறுத்து 'அஹம் மே' [நான் என்னுடையவன்] என்று கூறாமலிருந்தாயாகில். இதுவேயன்றோ ப்ரபனன னிருக்கவேண்டிய நிலை.

“யோதந்யத்ரா ஸந்தமாத்மாநமந்யத்ரா ப்ரதிபத்யதே |
கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணத்மாபஹாரிண ||”

[பகவானுடைய உடைமையாயிருக்கும் ஆத்மாவை எவன் ஸ்வ தந்த்ரமாக மயங்குகிறானோ, ஆத்மாவையே திருடும் அவனாலே செய்யப்படாத பாபம் எது?] என்கிறபடியே ஆத்மாபஹாரமாகிற பாபத்தை நீ செய்யாமலிருந்தாயாகில், ஒரு பாபப்ராயச்சித்தத்திற்கு காக நீ புண்யதீர்த்தங்களுக்கோ, புண்யஸ்தலங்களுக்கோ செல்ல வேண்டாம் என்கிறார் மேலே,— (மா க்ஷங்கூம் மா குருந் க்ஷம்) கங்கைக்கும் போகவேண்டாம்; குருக்ஷேத்ரத்திற்கும் செல்ல வேண்டாம். இது ஸகலபுண்யதீர்த்தங்களுக்கும், ஸகலபுண்யக்ஷேத்ரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். ஆத்மாபஹாரமாகிற பெரும் பாவத்தைச் செய்யாமல், பரமாத்மாவோடு விவாதமில்லாமலிருந்தாயானால், அதனாலேயே ஸர்வபாபங்களும் நீங்குமாகையால். பாபப்ராயஸ்சித்தத்திற்காக நீ ஒரு காரியம் செய்யவேண்டாம்; பரமாத்மாவிடம் விவாதமுள்ளவனாய், ஆத்மாபஹாரம் செய்பவனாயிருந்தாயாகில், “கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம்” என்கிறபடியே நீ என்ன ப்ராயச்சித்தம் செய்தாலும் அது தீராதது. ஆகையால் ஸ்வயம் ப்ரயோஜன புத்தியுடன் புண்யதீர்த்த புண்யஸ்தலங்களை அனுபவிக்கலாமெயொழிய உபாயபுத்தியுடன் அவற்றில் இழிய இடமே இல்லை என்று கருத்து. “உம்முயிர் வீடுடையானிடை வீடுசெய்ம்மினே” [திருவாய் 1-2-1] என்னும் பாசுரத்தின் ஈட்டில் இந்த ஸ்லோகத்தை வியாக்கியாநம் செய்து, “அஹங்காரமகாரங்கள் கிடக்க ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணுகையாவது—நிஷித்தத்ரவ்யத்தை உளளே வைத்து மெழுகூட்டினவோபாதி யிறே. உடையவனுக்கும் உடைமைக்கும் தகட்படியிறே ப்ராயஸ்சித்தமும்; உடையவன் ஸர்வேஸ்வரன்; த்ரவ்யங்களில் ப்ரத்யாநமான ஆத்ம த்ரவ்யத்தையிறே அபஹரித்தது. அபஹரித்த த்ரவ்யத்தைப் பொகட்டு, ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணவேணுமே; பொகடுகிற த்ரவ்யம் தானாகையாலே, ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணுகைக்கு வேறு அதிகாரியுமில்லையே; ஆகையாலே, நீங்களும் உடையவன் பக்கவிலே வீடுசெய்ம்மினே” என்று அருளியிருக்கும் அமுதன்ன அருளிச்செயல்கள் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கன.

இனி, மதுஸ்மருதியின் கடைசியிலுள்ள சில ஸ்லோகங்களில் பரதத்துவநிஷ்கர்ஷம் செய்திருக்கும் பெற்றிறியைக் காண்போம். பனிரண்டு அத்தியாயங்களில் அங்கமான கர்மத்தை விவரித்து விட்டு, கடைசி அத்தியாயமான பனிரண்டாமத்தியாயத்தில் 122-வது ஸ்லோகம் தொடங்கி நாலு ஸ்லோகங்களில், அங்கியான புகுவதுபாஸனத்தை விதிக்கிறார் மனு. அந்த ஸ்லோகங்களை விவரிப்போமினி.

ப்ரஸாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸமணீயஸாம் |
ருக்மாப்யம் ஸவப்நதீக்ஷம்யம் வித்யாத் தம் புருஷம் பரம்||

ஸர்வேஷாம்—அனைவர்க்கும். ப்ரஸாஸிதாரம்—நியமனத்தைச் செய்பவனும். அணீயஸாம்—அணுஸ்வரூபமான ஜீவர்களைக் காட்டிலும். அணீயாம்ஸம்—அணுவாயிருப்பவனும். ருக்மாப்யம்—பொன்போன்ற ஒளியுடைய திருமேனியுடையவனும். ஸ்வப்நதீக்ஷம்யம்—கனவு போன்ற மானஸஜ்ஞானத்தாலே அறியப்படுபவனுமான, தம் பரம் புருஷம்—அநதப் பரமபுருஷனை, வித்யாத்—உபாஸிக்கக்கடவன்.

பரமபுருஷோபாஸனத்தை விதிக்கிறார்.

(ப்ரஸாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்) அனைவரையும் எவன் நியமிக்கிறானோ அவனையே உபாஸிக்கவேண்டும். உலகில் சிலரை நியமிப்பவனை ஆஸ்ரயித்தால் அலபபுலன் கிடைப்பதையும், பலரை நியமிப்பவரான அரசன முதலானாரை ஆஸ்ரயித்தால் அதிகபுலன் கிடைப்பதையும் காண்கிறோம். இதே நியாயப்படி பாரததால சேதனரனைவரையும் நியமிக்கும் பரமபுருஷனை ஆஸ்ரயித்தால்தான் மிகச்சிறந்த பலனான மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்று கருத்து. 'ஸாஸிதாரம்' எனமுல, 'ப்ரஸாஸிதாரம்' எனகையாலே, அரசன முதலானாருடைய நியமனத்தைக் காட்டிலும் இவனுடைய நியமனத்தின சிறப்பு பேசப்படுகிறது. அவர்களைப் போலல்லாமல், எல்லா ஜீவர்களையும் உள்நுழைந்து நியமிப்பவனானோ இவன். ஜீவர்கள் அணுஸ்வரூபர்களாயிற்றே; அவர்களை எப்படி உள்நுழைந்து நியமிக்கமுடியும்? எனில்: (அணீயாம்ஸமணீயஸாம்) அசேதனங்களைக் காட்டிலும் அணுவான ஜீவர்களைக் காட்டிலும் அணுவாகவல்லவனாகையாலே ஜீவர்கள் அனைவரையும் இவன் உள்நுழைந்து நியமி-6

விஷ்ணுசித்தவீஜயம்

மிக்கத்தட்டில்லை என்று கருத்து. ஆக, இவ்வளவால், “அந்தப் ப்ரவிஷ்ட: ஸாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா” [தை-ஆர 3-11] [ஸாவாந்தர்யாமியான நாராயணன் ஜனங்களை உள்நுழைந்து நியமிக்கிறான்.] “அந்தர் ப்ரஹிம்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித்த:” [தை-நா] [உலகனைத்தையும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து விளங்குகிறான் நாராயணன்] முதலான ஸ்ருதிகளின் பொருள் விளக்கப்பட்டது. இனி, இப்படி மனத்தால் தியானிக்கமுடியாத படி பரமஸுகூழ்மப் பொருளாயிருப்பானாகில், இவனை எப்படி உபாஸிப்பது என்னும் கேள்வியெழுமாகையாலே, தியானிக்கத்தக்க ஸூப்ராஸ்யமான திவ்யமங்கள விக்ரஹம் இவனுக்கு உண்டு என்று உணர்த்துகிறார்,— (ருக்மாப்யம்) பொனபோன்ற ஒளியுடைய திருமேனியையுடையவன். “அஸப்தம்ஸ்பர்ஸமரூபமவ்யயம்” முதலான உபாஸிஷத்வாக்கியங்கள் பரமாத்மாவுக்கு உருவமில்லையென்று கூறுகின்றனவே எனில்: “புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம்” [பு. ஸ-1] [சூரியன்போன்ற ஒளியையுடைய மஹாபுருஷனை] “வித்யுத: புருஷாத்” [தை-நா] [மின்னொளியுள்ள புருஷனிடமிருந்து] “நீலதோயத: மத்யஸ்தா வித்யுல்லேகே வ ப்ராஸ்வரா” [தை-நா] [நீலமேகம் நடுவுள்ள மின்கொடிபோல் ஒளிவிடுவது] முதலான பல வேதவாக்கியங்களும், ஸ்ம்ருதிவசனங்களும், பரமாத்மாவுக்குத் தன இச்சையால் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதாய், ப்ருத்தாகமல்லாத அப்ராக்ருதத் திருமேனி உண்டென்று கூறுகையாலே, “அருபம்” முதலான வசனங்கள், கர்மத்தால் ஏற்படுவதாய், ப்ருத்தமான ப்ராக்ருதசரீரம் இவனுக்கு இல்லை எனனும் கருத்துடையவை என்று கொள்ளவேண்டும். ‘சுட்டுரைத்த நனபொன் உள திருமேனி ஒளி ஒவ்வாது’ [திருவாய் 3-1-2] என்கிறபடியே சுட்டுரைத்த நல பொன்னும் இவனுடைய திருமேனியின் ஒளிக்கு ஒப்பாகாதாயினும், உலகில் சுத்தமான ஒளியுடைய பொருள்களில் பொன்னே சிறந்ததாகக் காண்கையாலே ‘ருக்மாப்யம்’ என்கிறார். “ஹேமஸுமாந வர்ணம்” என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் பிராட்டியும் பேசினானறே. இப்படிப்பட்ட உருவுடையவனாகில், உருவுடைய மற்றபொருள்களைப்போலே நமமால் கண்ணால் காணத்தக்கவனாயிருப்பானோ? எனில், யோகிகளால் நெஞ்சாலேயே காணத்தக்கவனாயிருப்பவனாவன் என்கிறார் மேலே,— (ஸ்வப்நதீக்ஷமயம்) ஸ்வப்னத்திற்போலே மாநஸஜ்ஞானத்தாலே உபர்ஸகர்களால் அறியத்தக்கவனை. ஒளிமயமான சூரியனுக்கு தூர்மமாயிருக்கும் ஒளிமயமான கிரணம்போலே ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்கு எப்போதும் தூர்மமாயிருப்பதொரு ஞானம், ‘தனக்கு ஆனையடி (கூவாக்ஷம்) போலே ப்ரஸரத்ஸுவாரமாயிருக்கும் மனத்திலிருந்து

புறப்பட்டுக் கண் முதலான வெளியிந்திரியங்கள் வழியாக விஷயங் களிறபாயந்து அவற்றை அறிவது இத்திரியங்களாலுண்டாகும் காண்பது முதலான அறிவாகும். கணவில் ஜீவன இப்படி இத்திரியங்கள் வழியாகப் பொருள்களை அறியாமல் மனத்தாலேயே அறிகிறது. யோகிகளும், ஆழ்வார்களும் தங்கள் நெஞ்சிலிருக்கும் அநதாயாமியான பகவாளை இப்படி கணவிற்போலே வெளியிந்திரி யங்களை எதிர்பாராமல் மனத்தாலேயே காண்கிறார்கள். இக் காட்சியே, இங்கு 'ஸ்வபந்தீக்ஷம்யம்' [ஸ்வபன்னத்திறபோலே மானஸ ஜஞானத்தாலே அறியத்தக்கவளை] என்று சொல்லப்படுகிறது. இக்காட்சியானது கனவுபோலே மனத்தால் காணும் காட்சியா யிருப்பது என்பதையும், கனவைக் காட்டிலும் தெளிவாயிருப்பது என்பதையும் 'கண்டேன திருமேனி யான கணவில், ஆங்கவன கைக் கண்டேன கனலும் சுடராழி' [இர-திருவ 67] "பகற் கண்டேன நாராணகைக் கண்டேன கணவில் மிக்க கண்டேன் மீண்டவனை மெய்யே" [இர-திருவ 81] என்று சூதத்தாழ்வார் அருளிச்செய்தாரனரு. (ஸ்வபந்தீக்ஷம்யம்) உபாஸகர்களால் ஸ்வபனம் போலே மாநஸமான பகதிருபஜ்ஞானத்தாலே அடையப் படுபவன என்று வேதாந்தத் து ஸங்கர ஹ த தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பொருள் அருளினார். (வத்யாத்) இப்படிப்பட்டவனை அறியக் கடவன. வேதாந்தங்களில் "மனோ ப்ரஹ்மேத்யுபாஸீத" [சாந் 5-18-1] என்று தொடங்கி "ய ஏவம் வேத" என்று முடிக்கையாலும், "ந ஸ வேத" [ப்ரஹ் 5-4-7] என்று தொடங்கி "ஆத்மேத்யேவோபாஸீத" என்று முடிக்கையாலும், "யஸதத்வேத" [சாந் 4-1-4] என்று தொடங்கி, "யாம தேவதாமுபாஸஸே" [சாந் 4-2-2] என்று முடிக்கையாலும், இங்கு சொல்லப்படும் வேதஸம் (அறிவு) உபாஸனரூபமானதேயாகும். அதனாலேயே வாக்யகாரரும் "வேதநமுபாஸநம் ஸயாத் தத்யக்ஷியே ஸ்ரவணத்" [வேதநம் (அறிதல்) உபாஸனமேயாகும்; உபாஸநவிஷயததில் வேதநஸப்தத்தை வேதாந்தங்கள் படிக்கையால்] என்றார். இப்படி உபாஸிக்கத்தக்கவன யார் எனில்: (தம் புருஷம் பரம்) "வேதாஹ்மேதம் புருஷம் மஹாந்தம்" [பு ஸு] என்று புருஷ ஸூக்தம் முதலானவற்றில் உபாஸிக்கத்தக்கவனாகப் பிரஸித்தி பெற்ற பரம்புருஷனே அவன் என்கிறார். ஸமருதியின தொடக்கததில் புகுவச்சுப்தத்தையும், நாராயண ஸப்தத்தையுமிட்டுப் பரதத்வநிர்ணயம் செய்தவர், முடிவில் புருஷஸப்தத்தையுமிட்டுப் பரதத்துவ நிர்ந்தாரணம் செய்கிறார்.

“புகுவாநிதி ஸப்தோதயம் தத்யா புருஷ இத்யபி |

நிருபாதீ ச வாததேதே வரஸுதேவே ஸநாதநே ||”

[பகவான் என்னும் ஸப்தமும், அவ்வண்ணமே புருஷஸப்தமும், பழையோனான வாஸுதேவனிடமே இயற்கையாகப் பொருந்தி நிற்கின்றன.] என்று சொல்லப்பட்டதனரே. ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் நூற்றுக்கணக்கானவிடங்களில் புருஷஸப்தமும், மஹாபுருஷஸப்தமும், பரமபுருஷஸப்தமும், புருஷோத்தமஸப்தமும் நாராயணனைக் குறித்தே பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று இந்நூலின் முதலத்தியாயத்தில் விரிவாக நிலைநாட்டப்பட்டது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. இனி, அடுத்த ஸ்லோகத்தைக் காண்போம்.

ஏதமேகே வதூந்த்யக்ஷுநிம் மநுமந்யே ப்ரஜாபதிம் |

இந்த்ரமேகே பரே ப்ராணம் அபரே ப்ரஹ்ம ஸாஸ்வதம் ||

ஏதம்—இப்பரமபுருஷனையே, ஏகே—சில வேதபாகங்கள். அக்ஷுநிம் வதூந்தி—அக்னியென்று கூறுகின்றன; அந்யே—மற்றும் சில வேதபாகங்கள், மநும் ப்ரஜாபதிம் (வதந்தி)—ஸருஷ்டிக்கும் ப்ரஜாபதியாகக் கூறுகின்றன; ஏகே—வேறு சில வேதபாகங்கள், இந்த்ரம் (வதந்தி)—இந்திரன் எனக் கூறுகின்றன; பரே—பிறிது சில வேதபாகங்கள், ப்ராணம் (வதந்தி)—பிராணன் என்று கூறுகின்றன; அபரே—பிறபல வேதபாகங்கள், ஸாஸ்வதம் ப்ரஹ்ம—எப்போது பிருக்கும் ப்ரஹ்மமென்று கூறுகின்றன.

முன் ஸ்லோகத்தில், புருஷஸப்தத்தால் சொல்லப்படும் நாராயணனே உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது; மற்றும் பல வேதவாக்கியங்கள் உபாஸிக்கத்தக்க பரம்பொருளை அக்னியென்றும், மனுவென்றும், ப்ரஜாபதியென்றும், இந்த்ரனென்றும், ப்ராணனென்றும், ப்ரஹ்மமென்றும் மற்றும் பல சப்தங்களாலும் கூறுகின்றனவே; இந்த சப்தங்களால் குறிக்கப்படும் பலரும் உபாஸிக்கத்தக்க பரம்பொருளோ? எனனும் கேள்வியெழ, அந்த எல்லா ஸப்தங்களாலும் குறிக்கப்படுபவன் ஸர்வஸப்ததா வாச்யனான இப்பரமபுருஷனே என்கிறார் இந்த ஸ்லோகத்தில். “ஏகம் ஸத் விப்ரா ப்ரஹுதா வதந்தி” [பரம்பொருள் ஒன்றே; வேதாந்திகள் பல பெயரால் அதை அழைக்கின்றனர்.] என்ற ஸ்ருதிக்கு உபபூரும்ஹணமாயிருக்கிறது இந்த ஸ்லோகம்.

(ஏதமேகே வதூந்த்யக்ஷுநிம்) “ததாத்மந்யேவ ஹ்ருத்யேத்யக்ஷுநென வைஸ்வநரே ப்ராஸ்யத்” [யஜு-அஷ்டக-3-11-8] “ஸ ஏஷ வைஸ்

வாநரோ விஸ்வருப. ப்ராணோக்ஷ்நிருத்யதே” [ப்ரஸ்ந 1-7] “ஏ ஏஷோ
 டக்ஷிர் வைஸ்வாநரோ யத்புருஷ:” “ஸ யோ ஹைதமேவமக்ஷ்நிம் வைஸ்
 வாநரம் புருஷேதந்த: ப்ரதிஷ்டிதம் வேத3” முதலான வேதபாகங்
 கள இப்பரம்புருஷனையே அக்னியென்று கூறுகின்றன. “ஸாக்ஷா
 த்யப்யவிரோதம் ஹைமிநி:” [பரஹம் ஸலுத்ரம் 1-2-29] என்கிற
 ப்ரஹ்மஸலுத்ரத்திற் சொன்னபடி அக்ஷ்நயனத்தை (உயர்கதிககு
 அழைத்துச்செல்வதை) செய்பவனானயாலே பரம்புருஷன் அக்னி
 யெனப்படுகிறான் என்றோ, அக்னியை சரீரமாகக்கொண்ட பரம்
 புருஷன் இங்கு அக்னியெனப்படுகிறானென்றோ கொள்ளவேண்டும்.
 இப்படிக்கொள்ளாமல் லோகப்ரஸித்த அக்னியோடு பரமாத்மாவுக்கு
 ஸ்வரூபைகயம் சொல்லப்படுவதாகக் கொண்டால், ‘பீஷாடஸமாத்
 க்ஷிஸ் சேந்த்ரஸ்ச” [தை-ஆந] முதலான வேதவாக்யங்களில் அவ்
 வக்னி பரமாத்மாவிடம் பயத்தாலே தொழில் புரிவதாகக் கூறுவது
 ஓட்டாமற் போய்விடும். இந்த நியாயமே மேலே ‘மநு’ முதலான
 ஸபதங்களுக்கும் பொருந்தும். (அந்யே மநும ப்ரஜாபதிம வத3ந்தி)
 “ப்ரஜாபதிஸ் சரதி க்ஷ்ப்பேதந்த:” முதலான மற்றும் சில வேதபாகங்
 கள இவனையே ஸ்ருஷ்டிக்கும் பிரஜாபதியென்று கூறுகின்றன.
 ‘மநு’ என்று மனததால் ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸ்ரஷ்டாவைக் கூறுகிறதாய்,
 ப்ரஜாபதிஸப்தத்திற்கு விஸேஷணமாகிறது அன்றிக்கே, ‘மநும’
 எனபதைத்தனிப்பதமாகக்கொண்டு, “அஹம் மநுரப்யுவம்” [ப்ருஹ
 5-4-10] என்ற வாக்யத்தில் மநுஸப்தத்தாலே பரமாத்மாவைக்
 குறித்ததைக் கூறுகிறதாகவுமாம். ‘மருதோதந்யே” [சில வேத
 பாகங்கள் இவனை மருத்துக்களாகக் கூறுகின்றன]
 என்றும் பாடமுள்ளது. (இந்த்ரமந்யே) “இந்த்ரோ மாயாபி;
 புருப ஈயதே” முதலான வேதபாகங்கள் “இதி, பரமைஸ்
 வர்யே” என்னும் தாதுவிலிருந்து தோன்றிய இந்த்ரஸப்தத்தாலே
 இயற்கையான பரமைஸ்வர்யத்தையுடைய இப்பரம்புருஷனையே உத்
 கோஷித்தன. (பரே ப்ராணம்) “ஸர்வாணீஹவாஇமாரிபூதாநிப்ராண
 மேவாபிஸம்விரந்தி ப்ராணமப்யஜ்ஜிஹதே” [சாத்1-11-5] முதலான
 வேதபாகங்கள் இவனையே ஜகத்காரணமானப்ராணாகுஉத்கோஷித்
 தன. ஆக,இதுவரையில் மற்றவர்களையும் குறிக்கக்கூடிய அக்னி,மநு,
 பரஜாபதி, இந்திரன், ப்ராணன் என்னும் பதங்களாலே பல விடங்
 களில் வேதாபிஷேக குறிக்கப்படுபவன இப்பரம்புருஷனே என்று
 கூறப்பட்டது. அக்னி முதலான இவ்வைந்து ஸப்தங்களும் ஸிவன்,
 ஸம்பு, ஹிரண்யக3ரப்பூன் முதலான மற்ற பல ஸப்தங்களுக்கும் உப
 லக்ஷணம். இத்தால் “ந ஸநந சாஸச் சிவ ஏவ கேவல:” [ஸ்வே] ஸிவ
 ஏகோ த்யேய: ஸம்புராகாஸ மத்யே த்யேய ” [அதர்வஸிகை] “ஹிர

ண்யகூர்ப்பு: ஸமவர்த்ததாக்குரே” [தை-ஸம்4-1] முதலான ஸ்ருதி களில் சிவனென்றும், ஸமபூவென்றும். ஓரிரண்யகூர்ப்புனென்றும் படிக்கப்பட்டவன் ஸாஸ்வத சிவனாய், பிரமனையும் படைத்தவனான இந்த நாராயணனே என்று உணர்த்தப்பட்டது. ஆக, இதுவரையில் உலகில் மற்றவர்களைக் குறிக்கும் பதங்களாலும், ஸர்வஸப்து வாச்யனான பரமபுருஷனே வேதாந்தங்களில் குறிக்கப்படுகிறான் என்று உணர்த்தி, இனி, அவனுக்கேயுரிய ஸப்துங்களாலும் பல வேதவாக்யங்களில் அவன் குறிக்கப்படுகிறான் என்று காட்டுகிறார் கடைசியாக.—(அபரே ப்ரஹ்ம ஸாஸ்வதம்) “ப்ரஹ்ம வா இதம்க்ர ஆஸீத்” “ஸாஸ்வதம் சிவமச்யுதம்...நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம” [தை-நா] முதலான பல வேதபாகங்கள் என்றுமிருக்கும் ப்ரஹ்மமாக இவனையே உத்தேஷிக்கின்றன. ப்ரஹ்மஸப்துத்தை மாத்திரமிட்டால், அது ஔபசாரிகமாகப் பிரகிருதி, ஜீவன முதலான மற்ற தத்துவங்களையும் குறிக்கக்கூடுமாயினால், ஸாஸ்வதஸப்துத்தாலே அதை விசேஷிக்கிறார். இது, “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேஸாந:” [மஹோபனிஷத்] “விஸ்வம் நாராயணம் ஹரி” [தை-நா] முதலான வாக்யங்களில் படிக்கப்படும் நாராயணன், ஹரி முதலான அவனையே குறிக்கக்கூடிய ஸப்தங்களுக்கு உபலக்ஷணம். ஆக, வேதாந்தவாக்யங்களில் பரம்பொருளைக் குறிக்கும் ஸாதாரண ஸப்தங்களோடு, அஸாதாரண ஸப்தங்களோடு வாசியற எல்லா சப்தங்களும் நாராயணனென்றும், பகவானென்றும் இங்கு கூறப்பட்ட இப்பரமபுருஷனையே கூறுகின்றன என்று நிர்ந்தாரணம் செய்தாராயிற்று. “ப்ரஸாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸமணீய ஸாம்” என்று எல்லா ஆத்மாக்களைக்காட்டிலும் அணுவாகவும், அனைவரையும் நியமிப்பவனாகவுமிருப்பதாகக்கூறுகையாலே ஏகாத்ம வாதமாகிற அத்வைதமதம் மனுவுக்கு உடன்பாடன்று என்று காட்டப்பட்டது. பரம்பொருளைக் குறிக்கத் தொடக்கத்தில் புகு வச்சுப் பதத்தையும், நாராயணஸப்துத்தையும் இட்டதிலிருந்தும், முடிவில் புருஷஸப்தத்தையிட்டதிலிருந்தும், தொடக்கத்தில் நாராயணனிடமிருந்து பிறந்தவன் பிரமன் என்று காட்டியதிலிருந்தும் “ஏதமேகே” என்னும் இந்த ஸ்லோகத்திலிருந்தும் திரிமூர்த்திஸாம்ய வாதும், ஐக்யவாதும், சிவபரத்வவாதும், சதுர்முகப்ரத்வவாதும், துரியப்ரஹ்மவாதும் முதலான அஸத்வாதங்கள் மனு இசைந்த தன்று என்றும், நாராயணனே ஸகலஜக்த்காரணன் என்னும் பரம வைதுகஸித்தூந்தமே மனு இசைந்ததென்றும் தேறுகிறது. இனி, அடுத்த ஸ்லோகத்தைக் காண்போம்.

ஏஷ ஸர்வாணி பூதாநி பஞ்சபி₄ர் வ்யாப்ய மூர்த்திபி₄: |
ஜந்மவ்ருத்₃தி₄க்ஷயைர் நிதயம் ஸம்ஸாரயதி சக்ரவத் ||

ஏஷ:—இப்பரமபுருஷன். ஸாவாணி பூதாநி—எல்லா ஜீவராசிகளையும். பஞ்சபி₄. மூர்த்திபி₄: வ்யாப்ய—தன் சரீரமான ஐந்து பூதங்களாலாகிய சரீரங்களாலே சூழ்ந்து நின்று, ஜந்ம வ்ருத்₃தி₄க்ஷயை:—பிறப்பு வளர்ச்சி, தேய்வு முதலான ஆறு விகாரங்களுக்கு உட்படுத்தி, சக்ரவத்—சுழன்று சுழன்று வரும் சக்கரமப்போலே, நிதயம்—எப்போதும், ஸம்ஸாரயதி—ஸம்ஸாரத்தில் உழலச்செய்கின்றான்.

இப்பரமபுருஷனே பிரமன் முதல புல்லெறுமபு வரையிலுள்ள எல்லா ஜீவர்களையும் இந்த ஸம்ஸாரசக்ரத்திலே சுழலவைக்கிறான் என்கிறார் இந்த ம்லோகத்தில்.

(ஏஷ:) இப்பரமபுருஷனான நாராயணனே. (ஸர்வாணி பூதாநி) தன்னை படைக்கப்பட்ட பிரமன் முதல் எறும்பு வரையிலுள்ள எல்லா ஜீவராசிகளையும். (பஞ்சபி₄: மூர்த்திபி₄: வ்யாப்ய) “ ஸரீராத ஸவாத ” என்று முதலில் சொன்னபடி தனக்கு சரீரமாயிருக்கும் ஐந்து பூதங்களாலே சூழ்ந்து நின்று: ஐந்து பூதங்களாலான சரீரங்களாலே கட்டுப்படுத்தி என்று கருதது. (ஜந்ம வ்ருத்₃தி₄க்ஷயை:) “ அபக்ஷய விநாஸாப்யாம பரிணாமர்த்தி₄ ஜநமபி₄: ” [வி-பு-1-2-11] என்கிறபடியே (1) இருக்கிறான் (2) பிறக்கிறான் (3) வளர்கிறான் (4) தேய்கிறான் (5) பரிணமிக்கிறான் (6) அழிகிறான் என்னும் ஆறு விகாரங்களுக்கும் இந்த ஜீவராசிகளை உட்படுத்தி. இங்கு ஜந்மவ்ருத்தி க்ஷயங்ளாகிற மூன்று விகாரங்களைச் சொன்னது மற்ற மூன்று விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (சக்ரவத்) சுழன்று சுழன்று வரும் சக்கரமப்போலே, “ புநரபி ஜநநம் புநரபி மரணம் புநரபி ஜநீஜட₄ரே ஸயநம் ” என்கிறபடியே பிறப்பிறப்பாகிற ஸம்ஸாரசக்கரத்திலே சுழலச் செய்கிறான் பரமபுருஷன் என்று கருத்து. (நிதயம் ஸம்ஸாரயதி) எப்போதுமே இப்படி ஜீவர்களை ஸம்ஸாரசக்கரத்திலே சுழலச் செய்கிறான்

இததால் பிரமன் முதலான எல்லா ஜீவர்களும் ஸம்ஸாரி ஜீவர்களே என்றும் நாராயணன் ஒருவனே அவர்களை ஆட்டிவைப்பவன் என்றும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இனி, அடுத்த ம்லோகத்தைக் காண்போம்.

எவம் ய: ஸர்வபூதேஷு பர்யத்யாத்மாநமாத்மநா |
ஸ ஸர்வஸ்மதாமேத்ய ப்ரஹ்மாயேதி பரம் பதம் ||

ஏவம்-இவ்வண்ணமாய், ய:-எவனொருவன், ஆத்மநா-தன் நெஞ்சால், ஸர்வபூதேஷு-எல்லா பூதங்களிலும், ஆத்மநாம் பர்யதி-பரமாத்மாவைக் காண்கிருளே. ஸ:-அவன், ஸர்வஸமதாம் ஏத்ய-எல்லா ஜீவராசிகளிடமும் ஸாம்யபுத்தியை அடைந்து, பரம் பத்யம்-பரமப்ராயமான, ப்ரஹ்ம-பரம்பொருளை, அப்யேதி-அடைகிருன்.

பரமாத்மோபாஸனத்துக்குப் பலன் பரமாத்மப்ராப்தியாகிற மோக்ஷமே என்று கூறுகிறார்.

(ஏவம்) “ஸர்வபூதேஷு சாத்மநாம் ஸர்வபூதநாமி சாத்மநி | ஸமம் பர்யந்” [மநு 12-91] [எல்லா பூதங்களிலும் பரமாத்மாவையும், எல்லா பூதங்களையும் பரமாத்மாவிலும் ஒருபடியாகக் காண்பவன்] “ஸர்வமாத்மநி ஸமபர்யேத் ஸச்சாஸச்ச ஸமாஹித:” [மநு 12-118] [சேதநாசேதனங்களாகிற எல்லாப் பொருள்களையும் ஸமாதிநிலையில் பரமாத்மாவிடம் காணக்கடவன்.] என்று கூறப்பட்ட வழியில். (ஆத்மநா) நெஞ்சாலே; ‘ஸ்வப்நதீக்ஷம்யம்’ என்கிற படியே மனத்தலுண்டாகும் அறிவாலே என்றுமாம். ஆத்மஸப்தம் நெஞ்சையும் அறிவையும் காட்டும். (ஆத்மநாம் ஸர்வபூதேஷு ய: பர்யதி) பரமாத்மாவை எவன் எல்லா ஜீவராசிகளினுள்ளும் காண்கிருளே. ‘ப்ரஸாஸிதாரம்’ என்ற ம்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட படியே எல்லா ஜீவராசிகளையும் உள்நுழைந்து நியமிப்பவனாகக் காண்கிருளே என்று கருத்து. (ஸ:) அவ்வுபாஸகன (ஸர்வஸமதாம் ஏத்ய) எல்லா ஜீவராசிகளும் எம்பெருமான் குடியிருக்கும் கோயிலே எனலும் ஸாம்யபுத்தியை அடைந்து (பரம் பத்யம் ப்ரஹ்ம அப்யேதி) “தத்ஸவிஷ்ணே: பரமம் பத்யம்” என்று வேதாந்தங்களில் பரமப்ராப்யமாக ஓதப்படும் விஷ்ணுவாகிற பரஹ்மத்தை அடைகிருன். யதோபாஸநம் பூலமர்கையாலே, ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன் ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிருன் என்று கருத்து. ‘ப்ரஹ்மத்தை அடைகிருன்’ என்கையாலே, மோக்ஷநிலையில் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிருன் எனலும் அத்தைவதமதம் தள்ளப்பட்டது.

ஆக, ஸர்வஸரீரியான நாராயணனே உலகிற்கு நிமித்தோபாத்நமாகும் பரதத்துவமென்றும், அவன் விஷயமான பக்திப்ரபத்திகளே பரமஹிதமென்றும் அவனையடைவதே பரமபுருஷார்த்தமென்றும் கூறும் வேதனித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டி, வேதப்ராஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களை நிரஸித்தாராயிற்று.

மநுஸம்ருதி நிர்ணயம் முற்றிற்று.

அத்ரிஸ்மருதி நிர்ணயம்

“ மந்வத்ரிவிஷ்ணுஹாரீத ” என்று யாஜ்ஞவல்கயரால் எடுக்கப்பட்ட ஸ்மருதிகளில் மநுஸ்மருதியில் பரதத்வநிஷ்கர்ஷம் செய்யப்பட்டபடியை இதுவரை கண்டோம். இனி, அடுத்ததான அதரிஸ்மருதியில் பரதேவதாநிஷ்கர்ஷம் செய்திருக்கிறபடியைக் காண்போம். பூனா ஆநந்தாஸ்ரமமுதரணுலயத்தில் அச்சிடப்பெற்ற ஸ்மருதி ஸமுச்சயத்தில் நானூறு ஸ்லோகங்கொண்ட அதரிஸ்ம ஹிதையொன்றும், ஒன்பது அத்தியாயங்கொண்ட அதரிஸ்மருதி யொன்றும் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. இவற்றில் அதரிஸ்மஹிதையில் பரம்பொருளைப்பற்றிய குறிப்புகள் யாதுமில்லை. அதரிஸ்மருதியின் கடைசியான ஒன்பதாவது அத்தியாயம் பரம்பொருளைப்பற்றிப் பேசுகிறது. அதைக் காண்போமினி

யோ த்யாதா யச்ச யத்யுத்யாநம் யத்யுத்யேயம் யத்

ப்ரயோஜநம் |

ஸர்வாண்யேதாநி யோ வேத்தி ஸயோச்யம் யோக்துமர்ஹதி ||
ஆத்மா த்யாதா மநோ த்யாநம் த்யேய: ஸுக்ஷ்மோ

மஹேஸ்வர: |

யத பராபரமைஸாவர்யம் ஏதத்யுத்யாநப்ரயோஜநம் ||

விதித்வா ஸர்வஸுக்ஷ்மாணி ஷட்யுங்க்யம் ச மஹேஸ்வரம் |

பரத்யாநஞ்ஞாதவஜ்ஞ. பரம் பூரஹ்மாதிசுச்சுதி ||

வித்யுவேஷாத்யுபி கேத்யாவிந்த்யம் த்யும கேத்யாஷாதமஜ: ஸ்மரந் |

ஸ்ரீஸாபாலோ க்யுத: ஸ்வர்க்கம் கிம்புரஸ்ததபராயண: ||

[(1) தியானம் செய்கிறவன் (2) தியானிப்பதற்கு உபகரணமான த்யானம் (3) தியானிக்கப்படும் பொருள் (4) தியானிப்பதின் பயன் என்னும் இவையனைத்தையும் அறிகின்றவன் யோகம் செய்யததகுந்தவன். (1) ஜீவாத்மாவே தியானம் செய்கிறவன். (2) மனமே தியானிப்பதற்கு உபகரணமான தியானமாகும். (3) அறிய அரியவனான மஹேஸ்வரனே தியானிக்கப்படும் பொருள். (4) மேலான செல்வமான மோக்ஷமும், தாழ்ந்த செல்வமான ஸாமஸாரிகச செல்வமும் தியானிப்பதின பயனாகும். இவைபற்றிய ஸுக்ஷ்மங்கள் அனைத்தையும் அறிந்தது, ஆறு அங்கமுள்ள யோகத் தையும், தியானிக்கப்படும் மஹேஸ்வரனையும் அறிந்தது, மூலபரக்ருதி, அதன் குணங்கள் ஆகியவற்றின் தாழ்வையும்றிந்தவன் பரம்

பொருளை அடைகிறான். கோவிந்தனை மிகுந்த துவேஷத்தோடு நினைத்த போதிலும், தமக்கோஷனின் பிள்ளையான சிசுபாலன் பேரின்பத்தை அடைந்தான். அந்த கோவிந்தனையே மேலான ப்ராப்யப்ராபங்களாகக் கொண்டவன் மோக்ஷமடையச் சொல்லவேணுமோ?]

இங்கு, தியானிக்கப்படும் பொருள் மஹேஸ்வரஸப்தத்தால் கூறப்பட்டது. “யத்ஸுவேதூதௌ ஸ்வர:” என்று தொடங்கும் தைத்திரீய நாராயண வலலி மந்திரம் ஓங்காரத்தின் காரணமான அகாரத்தின் பொருளான நாராயணனே மஹேஸ்வரனெனப்படுபவன் என்று நிர்ணயித்திருப்பது இந்நூலின் முதலத்தியாயத்தின இரண்டாம்பாதத்தின் தசோபனிஷத்விசாரத்தில் தைத்திரீய உபனிஷத்தின தேவதாநிர்ணயம் என்னும் தலைப்பில் (இரண்டாம் பதிப்பு பக்கம் 313 முதல் 316 வரை) நிலைநாட்டப்பட்டது. இருந்த போதிலும் மஹேஸ்வர ஸப்தத்தால் குறிக்கப்படுபவன் சிவனே என்று சில மததும்பிகள் மயங்குவார்கள் என்று நினைத்து, நாலாவது சுலோகத்தில், தனனை துவேஷித்த சிசுபாலனுக்கும் பரமபதமளித்த கோவிந்தனே இந்த மஹேஸ்வரன் என்று அத்ரி மஹரிஷி தெளிவுபடுத்துகிறார். ஸ்வர்க்குஸப்தம் இயல்பாக மோக்ஷத் தையே குறிக்கும் என்பது உபனிஷத்துக்களில் பிரஸித்தம். ஆக, அத்ரிஸம்ருதியிலும் பரமபுருஷனான நாராயணனே பரம்பொருள் என்று நிஸ்ஸந்தேஹமாக நிலைநாட்டப்பட்டதாயிற்று.

அத்ரிஸம்ருதிநிர்ணயம் முற்றிற்று.

விஷ்ணுஸம்ருதிநிர்ணயம்

“மந்வத்ரிவிஷ்ணுஹாரீத” என்று படிக்கப்பட்டவற்றில் மூன்றாவதான விஷ்ணுஸம்ருதியில் பரதத்வநிஷ்கர்ஷம் செய்திருக்கும் படியை இனிக்காண்போம். இந்த ஸ்மருதி மந்தநாததத்தரால கல்கத்தாஸில் ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்புடன அச்சிடப்பெற்ற இருபது தூர்மஸாஸ்திரங்களில் ஒன்றாகக் காண்கிறது. இது நூறு அத்தியாயங்கள கொண்டது. பம்பாய் வேங்கடேஸ்வர ஸ்டம் பிரஸ்ஸில், ‘விஷ்ணுஸம்ருதி’ என்னும் பெயரிலும் பூனா ஆநந்தாஸ்ரமத்தில் ‘லக்ஷ்மி விஷ்ணுஸம்ருதி’ என்னும் பெயரிலும் அச்சிடப்பட்டிருக்கும் ஐந்து அத்தியாயங்கொண்ட ஸ்மருதி இதனிலும் வேறுபட்டது. (அதில் பரம்பொருளைப் பற்றிய பேச்சில்லை.) இந்த ஸ்மருதியில் பரம்பொருளைப் பற்றி விஸ்தாரமாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. அப்பகுதிகளைக் காண்போம்.

இதில் 62 ஸ்லோகங்கொண்ட முதலத்தியாயத்தில் நைமித்திகப் ப்ரளய ஸ்ருஷ்டிக்ரமமும், வராஹப் பெருமானுக்கும் பூமிதேவிக்கும் நடந்த ஸமவாதமும் விரிவாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் ஒவ்வொரு ஸ்லோகமும் பரம்பொருள் யாடுன்பதைக் கையிலங்குகணியாகக் காட்டித்தருகின்றதாகையாலே, இவ்வத்தியாயம் முழுவதையும் பகுதி பகுதியாக எடுத்து விவரித்து, அதிலுள்ள முக்கியமான விஷயங்களை எடுத்துக் காட்டுவோம்.

ப்ரஹ்மராதர்யாம் வ்யதீதாயாம் ப்ரபுத்தேதே பத்யம்

ஸம்படவே |

விஷ்ணு: ஸிஸ்ருக்ஷு: பூதாநி ஜ்ஞாத்வா பூமீம் ஜலாநுக்யாம் ||
ஜலகீர்ட்ராருசி ஸூப்யம் கல்பாதிஷ்டா யதா புரா |
வாராஹ மாஸதிதோ ரூபம் உஜ்ஜஹார வஸுந்தராம் ||
வேத்யபாதேதா பூபத்யம்ஷ்ட்ர: கரதுஷ் ந்தஸுசிதிமுக: |
அக்யுநிஜிஹ்வோ தூர்பூரோமா ப்ரஹ்மஸீர்ஷா மஹாதபா: ||
அஹாராத்ரேக்ஷேண திவ்ய வேத்யாங்க்யஸ்ருதிபூஷண: |
ஆஜ்யநாஸ: ஸ்ருவாதுண்ட: ஸாமகேகாஷமஹாஸ்வந: ||
தூர்மஸ்த்யமய. ஸ்ரீமாத் க்ரமவிக்ரமஸத்தருத: |
ப்ராயஸ்சித்தமயோ வீர பஸூஜாநு: மஹாவ்ருஷ: ||
உத்யுக்யாதரந்தரோ ஹோமலிங்க: பீஜேளஷதிமஹாபல: |
வேத்யந்தராத்மா மந்தரஸ்பிக்யவிக்ருத: ஸோமஸோணித: ||
வேத்யஸ்கந்தேதா ஹவிர்க்யந்தேதா ஹவ்யகவ்யாத்யவேக்யவாந் |
ப்ராக்யவம்ஸுகாமோ த்யுதிமாத் நானாதிக்ஷாபிரந்வித: ||
த்யக்ஷிணஹ்ருத்யோ யோக்யமஹாமந்த்ரமயோ மஹாந் |
உபாகர்மோஷ்ட்ருசிர. ப்ரவர்க்யபாவர்த்தபூஷண: ||
நானாச்சந்தேதாகதிபதேதா குஹ்யோபநிஷத்யாஸந: |
சூரயாபதநீஸஹாயோ டஸௌ மணிஸ்ருங்க்ய இவோத்ய: ||

[பிரமனின் இரவுநேரம் முடிந்தபின், உததித்தாமரையில் பிறந்த பிரமன் கண் விழித்தபின் விஷ்ணுவானவா ஜீவராசிகளை ஸருஷ்டிசெய்ய விருப்பங்கொண்டார்; பூமி ஜலத்தினுள் அமிழ்ந்திருப்பதைக் கண்டு, முன் கலபதிற்போலே நீர் விளையாட்டில் விருப்பங்கொண்ட மங்களகரமான வரஹவுருவை எடுத்துக்கொண்டவராய் பூமியைத் தூக்கியெடுத்தார். அவர் நானு வேதங்களுக்கும் நானு

கால்களாகக் கொண்டிருந்தார்; யாகத்தில் நாட்டப்படும் யூபஸ்தபம்பத்தை தந்தமாகக்கொண்டிருந்தார். யாகங்களே அவருடைய பற்களாயிருந்தன. யாகத்தில் உள்ள சிதியையே முகமாகக் கொண்டிருந்தார். யாகாக்கனியை நாவாகவும், தர்ப்பங்களை ரோமங்களாகவும் மறைமுடிகளான உபனிஷத்துக்களைத் தலையாகவும் கொண்டு பெரிய ஸங்கல்பத்தை உடையவராயிருந்தார். அப்ராக்குதரான அவர் இரவு பகல்களையே கண்களாகவும், வேதாங்கங்களையே காதணிகளாகவும், (யாக) நெய்யையே மூக்காகவும், ஸ்ருவத்தையே முகமாகவும். ஸாமகோஷத்தையே பெரிய முழக்கமாகவும் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீமானாய், தர்மஸத்யமயராய், முன்னும் பின்னும் அழகாக அசைபவராய், ஸர்வப்ராய்ஸ்சித்தங்களுக்கும் தன்னுட்கொண்டவராய், வீரராய், யாகபசுவையே முழங்காலாக்க்கொண்டவராய் விளங்கினார். அந்த மஹாவராஹப்பெருமாள் உத்தகாதாவைக் குடலாகவும், ஹோமத்தை ஆண்குறியாகவும், விதைகளையும், பெரும்பழங்களையும் பீஜங்களாகவும், யாகவேதியை உயிராகவும் மந்திரங்களை இடுபபாகவும், ஸோமரஸத்தை ரத்தமாகவும் கொண்டிருந்தார் மஹாவேதியைத் தோள்களாகவும், ஹுவிஸ்ஸைத் தன் திருமேனியின் நறுமணமாகவும், (தேவர்கட்கும் பித்ருக்களுக்கும் யாகத்தில் அளிக்கப்படும்) ஹவ்யகவ்யங்களை வேகமாகவும், யாகத்திலுள்ள ப்ராக்யவம்ஸமெனும் ஸ்தானத்தை அழகிய திருமேனியாகவும் கொண்டவராய், ஒளி நிறைந்தவராய், பல தீக்ஷகனோடு கூடியவராயிருந்தார் அவர். யாகதக்ஷிணையையே ஹ்ருதயமாகக்கொண்டவராய், யோகமஹாமந்த்ரமயமாயிருப்பவராய், பெரியவராய், உபாகர்மமாகிற உதடுகளால் அழகியவராய், ப்ரவர்க்யாவர்த்தங்களை ஆபரணங்களாக உடையவராயிருந்தார் அவர். காயத்ரீமுதலான பலச்சந்தஸ்ஸுக்களையும் நடக்குமிடமாகவும், ரஹஸ்யமான உபனிஷத்துக்களை ஆஸனமாகவும், நிழலையே பத்தியாகவும் கொண்டவரான அவர் மணியமமான மலைமுடிபோலே விளங்கினார்.]

இவ்வொன்பது ஸ்லோகங்களும் யஜ்ஞவராஹ மூர்த்தியின் வடிவில் ஒவ்வொரு பகுதியும் யஜ்ஞஸம்பந்தமுள்ளவையாகவேயிருந்தது என்று காட்டுவதன் மூலம் “யஜ்ஞோ வை விஷ்ணு:” [யஜு-கா 1-7; 6-1; சதபத 1-7-4; 3-5-2] என்னும் வேதவாக்யம் உபயோகம் செய்யப்படுகிறது. விஷ்ணுவே வராஹவருவெடுத்தது பூமியை நீரிலிருந்து தூக்கியெடுத்தார் என்று கூறுவதன் மூலம், “தாம் வராஹோ பூத்வா அஹரத்” [யஜு-ஸம் 7-1-5] “உத்த்ருதாஸி வராஹேண க்ருஷ்ணேந ஸதபூஹுநா” [தை-நா]

“இயதி ஹ வா இயமக்ஞே ப்ருதிவ்யாஸ ப்ராதேஸமாதீ! தாம் ஏ முஷ
இதி வராஹ உஜ்ஜக்ஷாந! லோடஸயா: பதி: ப்ரஜாபதி.” [சதபத
14-1-2] என்னும் ஸ்ருதிவாக்யங்கள் உபப்ஞுமஹணம் செய்யப்
பட்டன. இந்த ஸ்ருதிவாக்யங்கள் இந்நூலின் முதலத்தியாயத்தின்
மூன்றாம் பாதத்தில அவதாரப் பெருமை எனும் தலைப்பினகீழ்
விளக்கப்பட்டன. இவற்றிலிருந்து அனைத்துலகையும் படைத்து
ரக்ஷிக்கும் யஜ்ஞஸ்வருபியான பரம்பொருள் விஷ்ணுவேயென
விளங்குகிறது.

மஹீம் ஸாக்ரபர்யந்தாம் ஸஸைலவநகாநநாம் |

ஏகார்ணவஜலபடரஷ்டாம் ஏகார்ணவ க்ருத: ப்ரபு: ||

கும்ஷ்ட்ராக்ஞேண ஸமுத்ந்ருத்ய லோகாநாம் ஹித

காமயயா |

ஆதிதேவோ மஹாயோகீ சகார ஜகதீம் புந: ||

ஏவம் யஜ்ஞவராஹேண பூத்வா பூதஹிதார்த்திநா |

உத்ந்ருதா ப்ருதிவீ ஸர்வா ரஸாதலக்யதா புரா ||

உத்ந்ருதய நிஸ்சலே ஸ்தூநே ஸ்தூபிதா ச ததூர்ஸவகே |

யதூர்ஸ்தூநம் விபுஜ்யாப: தத்க்யதா மதுஸூதந: ||

ஸாமுத்நாஸ்ச ஸமுத்நேஷு நாதேயாஸ்ச நதீஷு ச |

பல்வலேஷு ச பால்வல்ய: ஸரஸஸு ச ஸரோவரா: ||

பாதாலஸப்தகம் சகரே லோகாநாம் ஸப்தகம் ததூர் |

தீவீபாநாமுக்யதீநாம் ச ஸ்தூநாநி விவிதூநி ச ||

ஸ்தூநபாலாந் லோகபாலாந் நதீஸைலவநஸ்பதீந் |

ருஷீம்ஸ்ச ஸப்த தூர்மஜ்ஞாந் வேதாந் ஸாங்க்யாந்

ஸுராஸுராந் ||

புராசோரக்யக்யந்தூர்வயக்ஷராக்ஷஸமாநுஷாந் |

பஸுபக்ஷிம்ருக்யத்யாமஸ்ச பூதக்ய்ராமம் சதுர்விதம் ||

மேகேந்ந்ரசாபஸம்பாதுயாந் யஜ்ஞாம்ஸ்ச விவிதூம்ஸ்

ததூர் |

ஏவம் வராஹோ பக்யவாந் க்ருத்வேத்யம் ஸசராசரம் ||

ஜகஜ்ஜக்ஷாம லோகாநாம் அவிஜ்ஞாதாம ததூர் க்ருதம் ||

[ஆதிதேவராய். பெரிய ஸங்கல்பத்தையுடையவராய், லோகநாத
ரான அவர், கடலை எல்லையாகக்கொண்டதாய், மலை, தோட்டம்,

காடு நிறைந்ததாய் ப்ரளயஜலத்தில் மூழ்கியதான பூமியை உயிர்களுக்கு நன்மை செய்வதற்காக ப்ரளயஜலத்தில் தானும் மூழ்கித் தந்ததின் நுனியால் எடுத்து, மறுபடியும் பழைய உலகமாக ஆக்கினார். இவ்வண்ணமாக உயிர்களுக்கு நன்மையை விரும்பிய யஜ்ஞவராஹப பெருமானாலே ரஸாதலத்தில் அமிழ்ந்திருந்த பூமி முழுவதும் தூக்கி எடுக்கப்பட்டது. தூக்கி எடுத்தபின் தனக்குரிய ஸ்தானத்தில் அசையாதபடி நிலைநிறுத்தப்பட்டது. அதற்குப்பின் மதுஸூதனனான பக்வான அதிலுள்ள நீரைப் பல வகையாகப் பிரித்துக் கடல நீரைக் கடலிலும், ஆற்று நீரை ஆறுகளிலும், ஏரி நீரை ஏரிகளிலும், குளத்து நீரைக் குளங்களிலும் சேர்த்தார். கீழுலகம் ஏழையும், மேலுலகம் ஏழையும் படைத்தார். தீவுகளுக்கும், கடல்களுக்கும் உரிய பல வகையான ஸ்தானங்களையும் கல்பித்தார். நதிகளையும், மலைகளையும், மரங்களையும், அரசர்களையும், லோகபாலர்களையும் ஏழு ரிஷிகளையும், தர்மமறிந்தவர்களையும், அங்கங்க ளோடு கூடிய வேதங்களையும், தேவாஸுரர்களையும், பிசாசங்களை யும், பாம்புகளையும், கந்தருவர்களையும் யக்ஷராக்ஷஸர்களையும் மனிதர்களையும், பசு, பக்ஷி, மிருகம் முதலானவற்றையும், (தேவர், திரியக், மனுஷ்யர், ஸதாவரம் எனும்) நாலு வகை ஜீவராசிகளையும், மேகம், வானவில், மின்னல முதலானவற்றையும், பல விதமான யாகங்களையும் உண்டாக்கி, இவ்வண்ணமாக அசைவனவும், அசையாதனவுமடங்கிய உலகைப்படைத்துவிட்டு, வராஹப்பெருமான் உலகில எவருமறியாத ஓரிடத்திற்குப் போய்விட்டார்.]

இந்த ஸ்லோகங்களிருந்து, மஹாப்ரளயத்திற்குப்பின் ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைத் தானே செய்வதுபோலே, பிரமனின் இரவாகிற நைமித்திகப்ரளயத்திற்குப் பின்னும் வராஹரூபியாகிப் பலவிதமான ஸ்ருஷ்டிகளைத்தான் நேரே செய்தான் பக்வான் என்றுவிளங்குகிறது. இந்த ஸ்லோகங்களிலும், பின் வரும் ஸ்லோகங்களிலும் பரம் பொருளுக்கேயுரிய அடைமொழிகளை வராஹப்பெருமானுக்கு இட்டிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

அவிஜ்ஞாதாம் க்ருதிம் யாதே தேதுவதேதுவே ஜநார்துநே |
வஸுதூ சிந்தயாமாஸ கா த்ருதிர்மே ப்ருவிஷ்யதி ||
ப்ருச்சுரமி க்ஸ்யபம் க்ருத்வா ஸ மே வக்ஷ்யத்யஸம்ஸயம் |
மதீயாம் வஹதே சிந்தாம் நித்யமேவ மஹாமுநி: ||
ஏவம் ஸா நிஸ்சயம் க்ருத்வா தேதுவீ ஸ்தீரூபதூரிணீ |
ஜகாம க்ஸ்யபம் த்ரஷ்டும் த்ருஷ்ட்வார் தாம் ச க்ஸ்யப: ||

நீலபங்கஜபத்ராக்ஷீம் ஸாரதே துந்துரிபுரநாம |
 அலிஸங்காலகாம் ஸுபுராம் பந்துஜீவாதிராம் ஸுபுரம் ||
 ஸுபுரம் ஸுஸுக்ஷ்மதஸ்ராம் சாருநாஸாம் நத்புருவம் |
 கம்புகண்டம் ஸம்ஹதோரும் பீநோருஜகநஸ்துலீம் ||
 விரேஜதுஸஸ்தநௌ யஸ்யா: ஸமௌ பீநௌ நிரந்தரௌ |
 ஸக்ரேபுகம்புஸங்காஸௌ ஸாதகம்புஸமந்யுதி ||
 ம்ருணாளகோமௌ பூஹு கரௌ கிஸலயே பமௌ |
 ருக்மஸ்தம்புரிபுரவ்யூக்யே ஸ்விஷ்டே ச ஜாநுநீ ||
 ஜங்கே விரோமே ஸுஷமே பதூவதிமநோரமௌ |
 ஜகநம் ச கநம் மக்யம் யகூர கேஸரிண: ஸிஸோ: ||
 பரபுரயுதா நகூஸ்தாம்ரா ரூபம் ஸர்வமநோஹரம் |
 குர்வாணம் வீக்ஷிதைர் நிதயம் நீலோத்தலயுதா திஸு: ||
 குர்வாணம் பரபுர தேதுலீம ததூ விதிமிரா திஸு: |
 ஸுஸுக்ஷ்மஸுகலவஸநாம் ரத்னோத்தமவிபூஷிதாம் ||
 பதூந்யாஸைர் வஸுமதிம் ஸபத்மாமிவ குர்வதிம் |
 ரூபயௌவநஸம்பந்நாம் விரீகவதுபஸ்திதாம் ||
 ஸமீபமாகூசாம் த்ருஷ்ட்வா பூஜயாமாஸ கஸ்யப: |
 உவாச தாம் வராரோஹே விஜ்ஞாதம் ஹருசுக்ருதம் மயா ||
 துரே தவ விஸாலாக்ஷி க்ருச்சு தேதுவி ஜநார்துநம் |
 ஸ தே வக்ஷ்யதயே ரேஷண பூவிநீ தே யதூ ஸதிதி: ||
 க்ஷிரோதே வஸதிஸ்தஸ்ய மயா ஜ்ஞாதா ஸுபுரநே |
 த்யானயோகேந சார்வங்கி தஜ்ஜ்ஞாநம் தத்ப்ரஸாதக: ||
 [தேவதேவன ஜனார்த்தனன் எவருமறியாத இடத்திற்கு மறைந்த
 வுடன, 'எனக்கு தூரகமாயிருக்கக்கூடியாது எது' என்று பூமி
 சிந்திக்கத் தொடங்கினான். 'கஸ்யபமஹர்ஷியிடம் சென்று இதைக்
 கேட்கக்கூடவேன; அவர் ஐயமற இதைக் கூறுவார்; அந்த மஹா
 முனிவர் எனனைப்பறியே எப்போதும் கவலைப்படுகிறாரன்றோ.'
 என்று பூமிதேவியானவள் நிச்சயித்து, பெண்ணுருக்கொண்ட
 வளாய்க் கஸ்யபரை அடைந்தாள். கஸ்யபரும் அவளைக் கண்டார்.
 கருநெய்தலிதழ்போன்ற கண், ஸரந்தால சந்திரனைப்போன்ற முகம்,
 வண்டுகளினகூட்டம்போன்ற திருக்குழந்தைகள், வெள்ளைநிறம்,
 புந்துஜீவ (உச்சித்திலக) மரத்தின் பூப்போன்ற உதடுகள் ஆகிய
 வற்றையுடையவனும், அழகியவனும், அழகிய புருவம், மெல்லிய

பற்கள், அழகிய மூக்கு, வளைந்த புருவங்கள், சங்குபோன்ற கழுத்து, இணைந்த துடைகள், பருத்தபெரிய அல்குல், ஸைமமானவையாய், இந்திரனின் யானையின் மத்தகங்கள் போன்றவையாய், பொன்போன்று ஒளிவீசுகின்றவையாய், பருத்து இடைவெளியற்று விளங்கும் திருமுலைத்தடங்கள், தாமரைத்தண்டுபோல அழகிய திருக்கைகள், கொழுந்திலைபோன்ற திருக்கைத்தலங்கள், பொன்தூண்போன்ற துடைகள், சதைப்பற்றுள்ள இணைந்த முழந்தாள்கள், மயிரற்ற உருண்ட திருக்கால்கள், மிகவழகிய திருவடித்தலங்கள், உறுதியுள்ள அல்குல், சிங்கக்குட்டியினுடையதுபோன்று சிறுத்த இடை, தாமிரநிறமுடைய ஒளியுள்ள நகங்கள், அனைவருடைய நெஞ்சையும் ஈர்க்கும் உருவம், தன கடாஷங்களுலே திக்குகளைத்தையும் நீலோத்பலம் நிறைந்தவையாகச் செய்யும் திருக்கைகள், அவ்வண்ணமே திக்குகளை இருளற்றதாக்கும் திருமேனியொளி, மெல்லிய வெண்ணிற ஆடை, சிறந்த ரத்திருபரணங்கள், அடிச்சுவடுகளைத் தாமரைகளாக்கும் அடிவைப்புடன் ஆகியவற்றையுடைய வளம், ரூபமும், யௌவனமும் நிறைந்தவளும், அடக்கத்தோடு அருகில் வந்து நிற்பவளுமான பூதேவியைக்கண்டு கல்யாணர் அவளைப்பூஜித்தார். இனியவளே! உன் திருவுள்ளத்தில் உள்ளதை அறிந்தேன்; தடங்கண்ணியான பூதேவியே! தேவனுள் ஜனார்த்தனனிடம் செல்வாயாக; அப்பெருமான் உனக்கு தூரகமாயிருப்பதைக் குறையறச் சொல்லுவார். அழகிய முகத்தவளே! அழகிய அங்கங்களை உடையவளே! அப்பெருமானின் இருப்பிடம் திருப்பாற்கடல் என்று எனனால் தியானத்தின்மூலம் அறியப்பட்டது. அவருடைய அருளாலேயே அவரைப்பற்றிய அறிவு ஏற்படும்.]

இப்பதினாறு ஸ்லோகங்களிலும் பரமபுருஷனின் பத்தினியான பூதேவியின் வடிவழகு விரிவாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. உத்தம நாயகிக்கு இருக்கவேண்டிய லக்ஷணங்கள் எல்லாம் பூமிப்பிராட்டிக்கு உள்ளதாக இங்கு வருணிக்கப்பட்டிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இந்திரனின் முதலத்தியாயத்தில் நமமால் விவரிக்கப்பட்ட பூஸுவத்தத்திற்கு இந்த ஸ்லோகங்கள் முழுவதும் உபபஞ்ஜனங்களாகும். பரமபுருஷனுள் ஜனார்த்தனனே பூமியை ரக்ஷிக்கவல்லவா என்றும், அவருடைய அருளாலேயே அவரைப்பற்றிய அறிவு ஏற்படும் என்றும் கல்யாணர் கூறியதினிருந்து நாராயணனே பரம் பொருள் என்றும், அவனருளே அவனைப்பெற உபாயம் என்றும் விளங்குகிறது.

இத்யேவமுக்தா ஸம்பூஜ்ய கஸ்ய பா த்ய வஸுதா தத: |
 ப்ரயயௌ கேஸுவம் த்யரஷ்டும் க்ஷீரோத்யமத்ய ஸாக்யரம் ||
 ஸா த்யத்யர்ஸா஽மருதநிதித்வம் சந்த்யரஸமிமநோஹரம் |
 பவநகேக்ஷாபூஸஞ்ஜாதவீசீஸுதஸமாகுலம் ||
 ஹிமவச்சத்யஸங்காஸம் பூமண்ட்யுலமிவாபரம் |
 வீசீஹஸ்தை: த்யவளிகை ஆஹ்வயாநமிவ க்ஷிதிம் ||
 தைரேவ ஸுபுரதாம் சந்த்யரே வித்யத்யாநமிவா஽நிஸம் |
 அந்தரஸ்தீத்யந ஹரினா வித்யத்யாஸேஷகலமஷம் ||
 யஸமாத் தஸமாக் து பிபுபுரந்தம் ஸுஸுபுராம் தநுமூர்ஜி
 தாம் |

பாண்ட்யரம் க்யுமாசுமயமதேத்யுபுவநவர்தநிநம் ||
 இந்த்யரீலகட்யாராட்யம் விபரீகமிவாமட்யரம் ||
 பேணுவளீஸமுத்யுபுவநஸங்குலமாசிடம் |
 நிர்மோகமிவ ஸேஷாஹே விஸ்தீர்ணம் கமதீவ ஹி ||
 தம த்யருஷ்ட்வா தத்ர மத்யஸ்க்யம் த்யத்யருஸே கேஸுவாலயம் |
 அநிர்தேஸ்யபரீமாணம் அநிர்தேஸ்யர்த்யதிஸமயுதம் ||

[இவ்வண்ணமாகக் கஸ்யபரால் பூஜித்து உரைக்கப்பெற்ற பூதேவி
 அவரிடமிருந்து அகன்று தேசவனைக் காணப் பாற்கடலுக்குச் சென்
 றாள். அமுதங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாய், சந்திரகிரணங்களைப்
 போல அழகியதாய், காற்றடிப்பதால் உண்டாகும் நூற்றுக்கணக்கான
 அலைகளால் பொருதளிப்பதாய், நூறு இமயமலைகளைப்போல
 பரந்ததாய், மறநெரு பூமண்டலம் போன்றதாய், வெளுத்த அலை
 களாகிற கைகளாலே பூதேவியை அழைப்பதுபோலிருப்பதாய், அக்
 கைகளாலேயே சந்திரனுக்கு எப்போதும் வெண்மையை அளிப்பது
 போலிருப்பதாய், உள்ளேயிருக்கும் ஹரியினால் பாபங்கள அனைத்
 தும் நீங்கப்பெற்றதாய், அதனாலேயே மிகவெளுத்த பெரிய உடலை
 யுடையதாய், வெளுத்ததாய், பறவைகளாலும் அடையமுடியாததாய்,
 கீழுலகிலிருப்பதாய், பலவகை ரத்தினங்கள் நிறைந்ததாய், ஆகா
 யத்தைக் கீழ்நோக்கிக் கவிழ்த்தது போலிருப்பதாய், அலைநுரைகளா
 கிற மரக்கூட்டத்திலே உரிக்கப்பெற்ற ஆதிசேஷனின் மிகப்பெரிய
 சட்டையைப்போலேயிருப்பதான அததிருப்புறக்கலைப் பாத்து,
 அதன நடுவிலிருப்பதாய், அளவிடமுடியாதபரப்பையுடையதாய், அள
 வற்ற செலவத்தையுடையதான தேசவனின் கோயிலைக்கண்டாள்.]

இவ்வேழு ஸ்லோகங்களும், “அம்புஸ்யபாரே” “யமந்தஸ் ஸமுத்ரே கவயோவயந்தி” “ஸமுத்ரேந்தம் நாராயணம்” என்று நாராயணவல்லியில் நாராயணனுக்கு இருப்பிடமாக ஓதப்பட்ட திருப்பாற்கடலை விவரிப்பதன்மூலம் இந்த ஸ்ருதிகளுக்கு உபயோகம் ஹணமாகின்றன. திருப்பாற்கடல் கீழுலகங்களில் இருப்பது என்றும், அதிலுள்ள கேசவனின் கோயில் அளவற்ற செல்வத்தையுடையது என்றும் இங்கு கூறப்பட்டுள்ளது காணத்தக்கது. இனி, பரமபுருஷனின் திருமேனியை வருணிக்கும் அடுத்த பகுதியைக் காண்போம்.

ஸோஷபர்யங்கக் தஸ்மிந் துக்ருஸ் மதுஸுதநம் |
 ஸோஷாஹிபுணரத்நாம் ஸுதுர்விபுரவ்யமுகூடம்புஜம் ||
 ஸஸாங்கஸுதஸங்காஸம் ஸுரீரயாயுதஸமப்ரபம் |
 பீதவாஸஸமக்ஷோபம் ஸர்வரத்நவிபூஷிதம் ||
 முகுடேநார்ககவரீணை குண்டூலாப்யாம் விராஜிதம் |
 ஸமவாஹ்யமாநாங்கூரியுகம் லக்ஷ்யாய: கரதலை: ஸுபை: ||
 ஸரீரதூரிபி: ஸஸ்தரை: ஸேவ்யமாநம் ஸமந்தத: ||
 தம் த்ருஷ்ட்வா புண்டூரீகாக்ஷம் வவந்தே மதுஸுதநம் |
 ஜாநுப்யாமவரீம் கத்வா விஜ்ஞாபயதி சாப்யத ||

[அந்தக் கோயிலில் மதுஸுதனனைக் கண்டாள் பூதேவி. ஆதிசேஷனாகிற படுக்கையில் சயனித்திருப்பவனும், ஆதிசேஷனின் பணை மண்டலங்களிலுள்ள ரத்தினங்களின் ஒளியாலே காணா அரிதாயிருக்கும் முகத்தாமரையை உடையவனும், நூறு சந்திரர்களைப் போல் குளிரந்தவனாயிருப்பவனும், பதினாயிரம் ஸுரீயர்களைப் போல் ஒளியுள்ளவனும், பீதாமபரத்தையணிந்தவனும், கலக்கமற்றவனும், எல்லா ரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பெற்றவனும், ஸுரீயன்போல் ஒளியுள்ள கிரீடத்தாலும், குண்டலங்களாலும் பிரகாசிப்பவனும், பூதேவியின் மங்களமான கரதலங்களாலே பிடிக்கப்படும் திருவடியிணையை உடையவனும். சரீரமுடைய சங்கம, சக்ரம முதலான திவ்யாயுதங்களால் சுற்றிலும் ஸேவிக்கப் படுபவனும், தாமரைக்கண்ணனுமான அந்த மதுஸுதனனைக்கண்டு முழந்தாள்கள் தரைப்பட வணங்கினுள் பூதேவி. பின்வருமாறு விண்ணாப்பிக்கவும் செய்தாள்.]

இவ்வைந்து ஸ்லோகங்களும், “ஆதித்யவர்ணம்” “வித்யுத: புருஷாத்” “நீலதோயதம் த்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பூஸ்வரா”

என்று புருஷஸூக்தம் நாராயணவல்லி முதலான வேதவாக்யங்களில் வருணிக்கப்படும் பரம்புருஷனின் அப்ராக்குதத்திருமேனியை வர்ணிப்பதன்மூலம் பரம்பொருளுக்கு உருவமிலையென்று கூறுகின்றவர்களையும், பிரமன், சிவன் முதலான மற்ற தெய்வங்களைப் பரம்பொருளாகக் கூறுகின்றவர்களையும் நிரஸிக்கின்றன. வடிவினையிலலா மலர் மகளும் பரம்புருஷனின் திருவடியைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று கூறும் வாக்யம் “ ஸ்ரீரூபப்ரஹ்ணம் ” [ஸ்ரீதேவி காலுக்கு அணையாகிறாள்] எனனும் கௌஷீதகீ வாக்கியத்திற்கு உபபூர்ணமாயிருந்ததுகொண்டு, ஸ்ரீதேவியும் எம்பெருமானைப்போலே பரப்ரஹ்ம கோடியைச் சேர்ந்தவளே எனபாரைத் தள்ளுகின்றது. இனி, முதலத்தியாயத்தின் எஞ்சிய பகுதியில் உள்ள பூமி விஷ்ணு ஸமவாதத்தையும், பூமியினால் செய்யப்பட்ட விஷ்ணுஸதுதியையும் காண்போம்.

உத்யுத்ருதாஹம் த்வயா தேவ ரஸாதலதலம் சுதா |
ஸ்வே ஸ்தாநே ஸ்தாபிதா விஷ்ணோ லோகாநாம் ஹித
காம்யயா ||
தத்ராஹுநா மே தேவேஸு கா த்ருதிர்வை ப்ருவிஷ்யதி |
ஏவமுகதஸ் தத்யா தேவ்யா தேவோ வசநமப்ரவீத் ||
வர்ணஸ்ரமாசாரரதா: ஸாஸ்த்ரைகதத்ப்ராயண: |
நவாம த்ரே க்ரயிஷ்யந்தி தேஷாம் த்வத்ப்ரார ஆஹித: ||
ஏவமுகதா வஸுமதீ தேவதேவமப்யாஷத் |
வர்ணநாமஸ்ரமானும ச த்ரமான் வத்ய ஸநாதநாந் ||
த்வததோஹமஸரோதுமிச்சுரமி த்வம் ஹி மே பரமாகுதி: ||
நமஸுதே தேவதேவேஸு தேவாரிபுலஸூதந |
நாராயண ஐக்யநாத் ப்ரங்க்யசக்ரக்யுதாந் ||
பத்மநாப்ய ஹ்ருஷீகேஸு மஹாபுலபராக்ரம |
அதிந்த்ரிய ஸுதுஷ்பார தேவ ஸார்ங்க்யதூர்த்ர ||
வராஹ பீடமேகூவிந்த்ய புராண புருஷோத்தம |
ஹிரண்யகேஸு விஸ்வாக்ஷ யஜ்ஞமூர்த்தே நிரஞ்ஜந ||
கேஷத்ர கேஷத்ரயுஞ லோகேஸு ஸலிலாந்தரஸாயக |
மந்த்ர மந்த்ரவஹாஹிந் கய வேக்யவேக்யாங்க்யவிக்ரஹ ||
ஐக்யதோஸ்ய ஸமக்யஸய ஸ்ருஷ்டிஸமஹாரகாரக |
ஸர்வதூர்மஜ்ஞ த்ரமங்க்ய க்ரமயோநே வரப்ரத்யு ||

விஷ்வக்ஸேநா஽ம்ருத வ்யோம மதுகைடபுஸுலிதந |
 ய்ருஹதாம் ப்ருமஹ்ணா஽ஜ்ஞேய ஸர்வ ஸர்வாப்யப்ரதந ||
 வ்ரேண்யா஽நக ஜீமூதா஽வ்யய நிர்வாணகாரக |
 ஆப்யாயந அபாம்ஸ்தநாந சைதந்யாதூர்ந நிஷ்க்ரிய ||
 ஸப்தஸீர்ஷா஽த்வரகுரோ புராண புருஷோத்தம |
 த்ருவாக்ஷர ஸுஸுக்ஷ்மே஽ புக்தவத்ஸல பாவந |
 த்வம் க௃தி: ஸர்வதேவநாநாம் த்வம் க௃தி: ப்ரஹ்மவாதிநாம் ||
 ததூ விதி: தவேத்யநாநாம் க௃தி: ஸ்வத்வம் புருஷோத்தம |
 ப்ரபந்நாஸமி ஐக்யநாதூ த்ருவம் வாசஸ்பதம் ப்ரபும ||
 ஸுப்ரஹ்மண்யமநாத்ருஷ்டம் வஸுகேவம் வஸுப்ரதநம் |
 மஹாயோக்யபுலோபேதம் ப்ருஸ்நிகூர்பும த்ருதார்ச்சிவம் ||
 வாஸுகேவம் மஹாத்மாநம் புண்டூரீகாக்ஷம்ச்யுதம் |
 ஸுராஸுரகுரூம் தேவம் விபும பூகமஹேஸ்வரம் ||
 ஏகவ்யூஹம் சதுர்புரஹம் ஐக்யந்தாரணகாரணம் |
 ப்ருஹி மே புகுவந் தூர்மாந் சாதூர்வரண்யஸ்ய ஸாஸ்வதாந் ||
 ஆஸ்ரமாசாரஸம்யுக்தாந் ஸரஹஸ்யாந் ஸஸங்க்யுரஹாந் ||
 ஏவமுத்தஸ்து தேவே: புந: க்ஷேளணீமபூஷத |
 ஸ்ருணுதேவி தூரே தூர்மாந் சாதூர்வரண்யஸ்ய ஸாஸ்வதாந் |
 ஆஸ்ரமாசாரஸம்யுக்தாந் ஸரஹஸ்யாந் ஸஸங்க்யுரஹாந் |
 யே து த்வாம் தூரயிஷ்யந்தி ஸந்தஸ்தேஷாம் பராயணாந் ||
 நிஷண்ண புவ வாமோரு காஞ்சநே஽ஸ்மிந் வராஸநே |
 ஸுகூரீநா நிபூரக த்வம் தூர்மாந் நிகுகுதோ மம ||
 ஸுஸ்ருவே வைஷ்ணவாந் தூர்மாந் ஸுகூரீநா தூரா ததூ ||
 ||இதி வைஷ்ணவே தூர்மாஸத்தே ப்ரதமோ஽த்யாய: ||

[விஷ்ணுவெனும் தேவனே! ரஸாதலத்தில் அமிழ்ந்த நான் சேதனர்
 உய்யும்பெற்றுண்டு உனனாலேயே உயரத் தூக்கி உரிய இடத்தில்
 நிலை நிறுத்தப்பட்டேன். தேவர் தலைவனே! இப்போது எனக்கு
 தூரகமாயிருக்கக்கூடியது எது என்று பூதேவியால் கேட்கப்பட்ட
 பகவான் பின் வரும்படி அருளினார்:— 'பூதேவியே! வர்ணஸ்ரமா
 சாரங்களில் ஈடுபட்டவர்களாய், ஸாஸ்திரங்களையே மேலான ப்ர
 மாணங்களாகக் கொண்டவர்களாயிருப்பவர்கள் உன்னை தரித்து
 நிற்பார்கள்; அவர்களிடம் உன் பாரம் வைக்கப்படும்' என்று

இவ்வண்ணமாகக் கூறப்பட்ட பூதேவ தேவதேவனைக் குறித்துப் பின்வருமாறு கூறலுற்றான்.— “வர்க்குமங்குலைய தர்மங்களை உம்மிடமிருந்து கேட்கவிருப்புகிறேன்; பழையனாவான அந்த தர்மங்களைக் கூறுவீராக; நீரேயன்றோ எனக்குப் பரமப் பரமாயிருப்பவர். தேவதேவா தலைவனே! தேவர்க்கு எதிரிகளான அசுரர்களின் வலிமையை அழிப்பவனே! நாராயணனே! ஜகந்நாதனே! எங்குசுகரகதாதரனே! பதமநாபனே! இந்திரியங்களுக்கு ஈசனே! பெரும பலபராகரமங்களை உடையவனே! இந்திரியங்களால் அறிய அரியவனே! கரைகாணமுடியாதவனாயிருப்பவனே! தேவனே! சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டவனே! வராஹபெருமானே! பயங்கரனே! கோவிந்தனே! பழையவனே! புருஷோத்தமனே! பொன்போன்ற மயிர்முடிகளை உடையவனே! எங்கும் கண்களையுடையவனே! யஜ்ஞ மூர்தியே! குற்றமற்றவனே! கேட்கத்தக்க சரீரமாகவும், கேட்கற்கு னான ஜீவனாகவுமிருப்பவனே! (சரீராதமாகுகளிரண்டுக்கும் அந்தர்யாமியே! என்றபடி) லோகநாதனே! நீரின் நடுவிலசயனிப்பவனே! மந்திரமாயிருப்பவனே! மந்திரங்களை அளிப்பவனே! அறிதற்கரியவனே! வேதங்களையும், வேதாங்கங்களையும் சரீரமாகக்கொண்டிருப்பவனே! இவ்வனைத்துலகையும் படைத்து அழிப்பவனே! எல்லா தர்மங்களையும் அறிந்தவனே! தர்மங்களுக்குப் பலனையளிப்பவனே! தர்மகாரணமாயிருப்பவனே! வரமளிப்பவனே! எல்லாவுலகிலும் ஸேனைகளையுடையவனே! அழிவற்ற பரமாகாசம் எனப்படும் பரம பதத்தையுடையவனே! மதுகைடபர்களை அழித்தவனே! பெரிய பொருள்களைப் பெரிதாகுகியவனே! எவராலும் (முழுதும்) அறிய முடியாதவனே! எல்லாமாயிருப்பவனே! அனைவர்க்கும் அபயமளிப்பவனே! ஆசைப்படத்தக்கவனே! குற்றமற்றவனே! மேகம்போன்றவனே! அழிவற்றவனே! மோகமளிப்பவனே! அனைவரையும் போஷிப்பவனே! நீர் முதலான பூதங்கள் சேருமிடமாயிருப்பவனே! ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆதாரமாயிருப்பவனே! (தாழ்ந்த) செயல்களற்றவனே! (யாகத்தில?) ஏழு தலைகளையுடையவனே! யாகத்திற்குத் தலைவனே! பழையானே! புருஷோத்தமனே! உறுதியான ப்ரணவாகுர லவாகுபமாயிருப்பவனே! மிக நுண்ணியவற்றையும் நியமிப்பவனே! பக்த வதலைவனே! பரிசுத்தப்படுத்துபவனே! உனக்கு நமஸ்காரம். புருஷோத்தமனே! எல்லாதேவர்களுக்கும், பரஹ்மஜ்ஞானிகளுக்கும் கலவிடிக்கவர்களுக்கும் நீயே ப்ராயசப்ராயசங்களாயிருக்கிறாய், ஜகந்நாதனே! நிலையானவனும். வாகுகளுக்குத் தலைவனும், சுவரஹும், அரமிய பரஹ்மஸ்வரூபியாயிருப்பவனும், எவராலும்

நிலைகுலைக்கமுடியாதவனும், ஐஸ்வர்யங்களைக்கொண்டு விளையாடுபவனும், ஐஸ்வர்யங்களை அளிப்பவனும், பெருத்த ஜ்ஞான பலங்களை யுடையவனும், ஆகாயத்தைத்தன்னுள் அடக்கியவனும், சோதிகளை தரித்துநிற்பவனும், வாஸுதேவனும், மஹாதமாவும், தாமரைக்கண்ணனும், அச்யுதனும், தேவாஸுரர்க்குத் தலைவனும், தேவனும், ஸர்வவ்யாபியும், பூதங்களுக்குப் பெரிய ஈஸ்வரனும், வ்யூஹ வாஸுதேவமூர்த்தியாகிற ஒரு விபூஹததையுடையவனும், நான்கு திருக்கைகளை உடையவனும், ஐகத்காரணமாயிருக்கும் பொருள்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பவனுமான உனனைச் சரணடைந்தேன். சதுர்வர்ணங்களுடைய ஸாஸ்வதமான தர்மங்களுமும், நாலு ஆஸ்ரமங்களுடைய தர்மங்களையும் ரஹஸ்யமான தர்மங்களையும், ஸங்க்யரஹமான தர்மங்களையும் எனக்குக் கூறுவீர்' என்று இவ்வண்ணமாகப் பிரார்த்திக்கப்பட்ட தேவர்தலைவன் மறுபடியும் பூமியைப் பார்த்துப் பிளவருமாறு அருளினான், — “பூதேவியே! நாலு ஆஸ்ரமசாரங்களோடு கூடிய நாலு வர்ணங்களின் நிலையான தர்மங்களையும், ரஹஸ்யதர்மங்களையும், ஸங்க்யரஹதர்மங்களையும் கேட்பாயாக. உனனை (தர்மானுஷ்டானத்தின் மூலம்) தரிக்கச் செய்யும் நலஸோர்களுக்கு மேலான கதியாயிருப்பவை இந்த தாமங்கள். அழகிய துடையை உடையவளே! பொன்மயமான இந்தச் சிறந்த ஆஸனத்தில் அமருவாய்; நனகு அமர்ந்து நான சொல்லும் தர்மங்களைக் கேட்பாய்” என்று. அவ்வண்ணமே பூமி தேவியானவள் நனகு அமர்ந்து, விஷ்ணுவினால் சொல்லப்பட்ட தர்மங்களைக் கேட்குமாறானா.]

இவ்விருபது ஸ்லோகங்களில் பரம்பொருளுக்குரிய எல்லாத் தனமைகளும் விஷ்ணுவுக்கு உடானன என்று தெளிவாகக் காட்டப்பட்டது. இங்கு எம்பெருமானுக்கு பூதேவியால் இடப்பட்ட திருநாமங்களுக்கு வியாக்கியானமெழுதப்புகில், அதுவே ஒரு பாரதமாய் விரியும். ஸாரமாகச் சொன்னால், அவனே தேவர்களுக்கும் தேவர்களான ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளுக்கும் ஈஸ்வரன என்றும், அனைவருடைய இந்திரியங்களையும் நியமிப்பவன என்றும், எவராலும் அறியமுடியாதவனென்றும், தேசகாலவஸ்துக்களால் அளவிடமுடியாதவனென்றும். வேதசாஸ்திரங்களின் உட்பொருளாயிருப்பவனென்றும் அனைத்துலகையும் படைத்தளித்து அழிக்கும் மூவகைக்காரணமான ஆதிமூலப்பொருளென்றும், ஸர்வாதர்யாயியென்றும், ‘அனைவர்க்கும் ப்ராப்யப்ராபகங்களாயிருப்பவனென்றும், அப்ராஹ்மமான உலகத்தையும், திருமேனிகளையும், அவ

தாரங்கனையும் உடையவனென்றும், அநந்தமான திவ்யாதம விக்ரஹகுணங்களை உடையவனென்றும் இங்கு உத்தேகாஷிக்கப் படுகிறது. முதலத்தியாயத்தில் நமமால் எடுக்கப்பட்ட எல்லா ஸ்ருதிவாக்யங்களும் இங்கு உப்புநுமஹணம் செய்யப்பெற்றன. இத்தால, ஸாங்கயம், யோகமதம், தாக்கிகமதம் சைவமதம், அத்வைதமதம் முதலான வேதபுராஹ்யகுத்திருஷ்டி மதங்களெல்லாம் அடியறுக்கப்பட்டு,

“யா வேதபுராஹ்யா: ஸ்ம்ருதய: யாஸ்ச காஸ்ச குத்திருஷ்டய: |
ஸர்வாஸ்தா நிஷ்பலா: ப்ரேதய தமோநிஷ்டா ஹி தா:

ஸ்ம்ருதா: ||

[மநு 12-95]

[வேதத்துக்குப் புறம்பான சாஸ்திரங்களும், வேதத்திற்கு அவப் பொருள கூறும் சாஸ்திரங்களும் இறந்தபின் சேதனுக்கு எப் பயனையும் அளிக்கமாட்டா. தமோகுணம் விஞ்சியவர்களுக்காக ஏற்பட்டவையன்றோ அவை] எனனும் மநுஸ்மருதிவசனத்துக்கு இலக்கானவையென்று நிஷ்காஷிக்கப்பட்டதாயிற்று. நிற்க; வாண ஸ்ரமசாராநுஷ்டானமே பூமியை தரிக்கச் செய்வது என்று எம் பெருமான இங்கு கூறியிருப்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இந்த வர்ணஸ்ரமதூரமங்களை எம்பெருமான பூமிதேவிகு விஸ்தாரமாகத் தொண்ணூறுககு மேற்பட்ட அத்தியாயங்களில் உபதேசிக்கிறான். அவற்றின இடையிடையில் பரமபுருஷனே பரம்பொருள் என்பதும், பிரமன் உருத்திரன் முதலான எல்லாதேவர்களும் ஜீவர்களே என்பதும் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. அப்பகுதிகளைக் காண்போமினி.

கங்க்யாயா: ஸிகதா தூரா: யதூ வர்ஷதி வாஸவே |

ஸக்யா க்யணயிதும் லோகே ந வ்யதீதா: பிதாமஹா: ||

சதுர்த்யு¹⁰ விநஸ்யநதி கலபே கல்பே ஸுரேஸ்வரா: |

ஸர்வலோகபரகூநாஸ்ச மநவஸ்ச சதுர்த்யு¹⁰ ||

புஹு¹¹நீந்¹² தூரஸஹஸ்ராணி தைத்யேந்த்ரநியுதாநி ச |

விநிஷ்டாநிஹ காலேந மநுஜேஷ்வதூ கா கதூ ||

ராஜர்ஷாயஸ்ச புஹவ: ஸர்வே ஸமுதிதா குணை: |

தேவா புரஹ்மாஷயஸ்சைவ காலேந நிதூநம் கதூ: ||

யே ஸம்ரகதூ ஐக்யதயஸ்பிந் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரின: |

தேவா¹³ காலேந ஸ்யநதே காலோ ஹி புவவத்தர: ||

[உலகில் இந்திரன் மழைபொழியும் பொழுது கங்கையின் மணல்கள் எப்படி எண்ணமுடியாதவையோ, அப்படியே கழிந்துபோன ப்ரஹ்மாக்களும் எண்ணமுடியாதவர்களாவர். ஒவ்வொருகல்பத்திலும், பிரமன், உருத்திரன், இந்திரன் முதலான பதினானு தேவர்தலைவர்களும், பதினானு மனுக்களும் அழிந்துபோகிறார்கள். பல்லாயிரம் இந்திரர்களும், பல லக்ஷம் அஸுரர்தலைவர்களும் காலப்போக்கில் அழிந்து விட்டனர். மனிதர்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? எல்லா குணங்களும் நிறைந்த ராஜரிஷிகளும், தேவர்களும், ப்ரஹ்மரிஷிகளும் காலத்தினால் இறந்துபட்டனர், இவ்வுலகில் ஸ்ருஷ்டிஸ்ம்ஹாரங்களைச் செய்யவல்ல பிரமன், சிவன் முதலானோரும் காலத்தினால் அழிந்து போயினர். காலமே மிகவும் வலிதனன்றோ } என்று இந்த ஸ்மருதியின் இருபதாவது அத்தியாயத்தின் கோஷிக் கப்படுகிறது. இதிலிருந்து பிரமன் உருத்திரன் முதலான தேவர்களனைவரும் ஜீவர்களே என்று விளங்குகிறது. “ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேஸாந:” என்று தொடங்கும் மஹோ பனிஷத் வாக்யத்திற்கு இவை உபபூருமஹணமாயிருக்கின்றன. “நினைப்பான்புகில் கடல் எக்கிலில் துணமணலிற்பலர் எனைத்தோரு கங்களும் இவ்வுலகாண்டு கழிந்தவர் பனைப்பால் மருங்கற மாய் தலல்லால் மற்றுக்கண்டிலம் பனைத்தாள் மதகளிறு அட்டவன் பாதம்பணிமினே’ [திருவாய் 4-1-4] என்று நம்மாழ்வார் இந்த ஸ்மருதிவாக்யத்தையே தமிழ்ப்படுத்தினார். இப்பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் இந்த ஸ்மருதிவாக்யம் ப்ரமாணமாகக் காட்டப்பட்டிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ‘ந ப்ரஹ்மா நேஸாந:’ என்று ஸ்ருதியும் ‘ந வ்யதீதா: பிதாமஹா:’ என்று ஸ்மருதியும் உத்கோஷிக்கையில், சிவனை நித்யனாகவும், நாராயணனை அழிபவனாகவும் கூறும் சைவமதம் ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிவிரதம் என விளங்குகிறது.

வ்ரதமேதத் புரா பூமி க்ருத்வா ஸப்தர்ஷயோ஽மலா: |
 ப்ராப்தவந்த: பரம் ஸ்தூநம் ப்ரஹ்மா ருத்ரஸ்ததைவ ச ||
 [பூமிதேவியே! இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்து, குற்றமற்றவர்களான ஸப்தரிஷிகளும், பிரமனும், உருத்திரனும் மேலான தம் ஸ்தூனத்தை அடைந்தனர்.] என்று நார்பத்தேழாம் அத்தியாயத்தில் சாந்த்யாராயணவ்ரதாநுஷ்டானத்தாலேயே பிரமன், உருத்திரன் முதலானோரும் தம் சிறந்த பதவியை அடைந்தனர் என்று கூறுகையால், ப்ரஹ்மருத்ராதிடிகள் கர்மத்திற்கு வசப்பட்ட ஜீவர்களே யென்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது.

மார்க்யஸீர்ஷஸுக்லைகாத்யஸ்யாமுபேஷிதோ த்வா-
த்யஸ்யாம் பகுவந்தம் வாஸுதேயவம் அர்ச்சயேத் | புஷ்ப-
தூபாநுலேபநதீபநைவேத்யை:ப்ராஹ்மணதர்ப்பணஸ்ச |
வ்ரதமேதத் ஸம்வதஸரம் க்ருத்வா பாபேப்ய: பூதோ பகுவதி |
யாவஜ்ஜீவம் க்ருத்வா ஸ்வேதத்யவீபமாப்நோதி | உபய-
பக்ஷத்யவாத்யஸீஷ்வேவம் ஸ்வர்க்கம் ப்ராப்நோதி | யாவஜ்-
ஜீவம் க்ருத்வா விஷ்ணோர்லோகமாப்நோதி ஏவமேவ பஞ்ச-
த்யஸீஷ்வபி |

ப்ராஹ்மபூதமமாவாஸ்யாம் பெளர்ணமாஸ்யாம் ததைவ ச |
யோக்யபூதம் பரிசரந் கேஸுவம் மஹதூரப்நுயாத் ||

[மார்கழிமாதத்து ஸுக்லபக்ஷ ஏகாதசியில் (அதாவது பூநீவைகுண்ட
ஏகாதசியில்) உபவாஸமிருந்து, துவாதசியில் பகவானான வாஸு-
தேவனைப் புஷ்பம், தூபம், சந்தனம், தீபம், நிவேதனம் ஆகிய
வற்றால், வழிபடுவதனமூலமும் பிராஹ்மணர்களைத் திருப்தி செய்-
விப்பதன் மூலமும் ஆராதிக்கவேண்டும். இந்த விரதத்தை ஒரு
வருஷம் அனுஷ்டித்தால் பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். உயி-
ருள்ளவரையில் அனுஷ்டித்தால் பகவான வாழும் ஸவேதத்வீபத்தை
அடைகிறான். மார்கழி மாதத்தின் இரண்டு பக்ஷத்தின் ஏகாதசி
த்வாதசிகளிலும் இப்படி விரதமிருந்தால் சுவர்க்கத்தை அடைகிறான்.
உயிருள்ளவரையில் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டித்தால் விஷ்ணுவின
உலகை அடைகிறான். பக்ஷங்களின் பதினைந்தாவது நாட்களில்
இப்படி விரதமிருந்தாலும் இப்பலன்களை அடைகிறான். அமாவாஸ-
யையில் ப்ராஹ்மஸ்வரூபியாகக் கேசவனை உபாஸிப்பதாலும்,
பெளர்ணமாயையில் யோக ஸ்வரூபியாக அவனை உபாஸிப்ப-
தாலும் பெரியோனான அவனையே அடைவான்.] என்று நாற்பத்
தொன்பதாம் அத்தியாயத்தில வைகுண்ட ஏகாதசிவ்ரதம் முதலான
விரதங்களினால் சிறந்த பலனுண்டு என்று பேசப்பட்டது. 'கேஸ-
வம் மஹத்' என்றதால், 'க' என்னும் எழுத்துக்குப் பொருளான
பிரமனுக்கும், ஈஸனெனப்படும் சிவனுக்கும் காரணான கேசவனே
மிகப்பெரியவன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது.

விஸேஷத: ஸாவித்ரீம் த்வவஸ்யம் ஜபேத் | புருஷ-
ஸூக்தம் ச || நைதாப்யாமதிமஸ்தி ||

[விசேஷித்து காயத்ரியை அவசியம் ஜபிக்கவேண்டும்; புருஷஸூக்தத்தையும் ஜபிக்கவேண்டும். இவ்விரண்டைக்காட்டிலும் மேலானதில்லை.] என்று அறுபத்தினாலாம் அத்தியாயத்தில் காயத்ரியும் புருஷஸூக்தமும் மிகச்சிறந்த வேதபாகங்கள் எனக்காட்டப்பட்டது. அடுத்ததான அறுபத்தைந்தாமத்தியாயத்தில்

அதூத: ஸுஸ்நாத: ஸுப்ரக்ஷாளிதபாணிபாத: ஸ்வா-
சாந்த: தேவதார்ச்சாயாம் ஸ்துலே வா புக்ஷுவந்தமநாதி-
நிதநம் வாஸுதேவம் அப்யர்ச்சயேத் |

[நன்கு குளித்து, கால்கைகளை நன்கு கழுவிக்கொண்டு, நன்கு ஆசமனம் செய்து, பகவான் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் அர்ச்சாமூர்த்தியிலாவது, சும்புஜலத்திலாவது, ஆதியந்தமற்றவனாய் பகவானான வாஸுதேவனைப் பூஜிக்கவேண்டியது.] என்று தொடங்கி,

சாமரம் வ்யஜநம் மாத்ரம் சூத்ரம் பாநாஸநே ததூா |
ஸாவித்ரேணைவ தத் ஸர்வம் தேவாய விரிவேத்யேத் ||
ஏவமப்யர்ச்சய ச ஜபேத் ஸூக்தம் வை பெளருஷம் தத: |
தேரைவ ஜுஹுயாதூஜ்யம் ய இச்சேசூத் ஸார்வதம் புக்யம் ||
[சாமரம், விசிறி, கண்ணாடி. குடை, நீர், ஆஸனம் ஆகிய அனைத்தையும் காயத்ரியைக்கொண்டே தேவனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. இப்படிப் பூஜித்துப் புருஷஸூக்தத்தை ஜபிக்கவேண்டியது. அப்புருஷஸூக்தத்தாலேயே நெய்யைக்கொண்டு ஹோமம் செய்ய வேண்டியது, இப்படி செய்பவன் நிலையான பரமபதத்தை அடைவான்.] என்பதீடுகப் பரமபுருஷனின் அர்ச்சா திருமேனியை ஆராதிக்கும் வழி காட்டப்பட்டது. வாஸுதேவன் ஆதியந்தமற்றவனென்றும், புருஷஸூக்தம் அவனுக்குரியதென்றும், அவனை ஆரதிப்பவன் நிலையான பதத்தைப் பெறுவானென்றும் கூறியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

இத்யம் ஸரீரம் வஸுதே க்ஷேத்ரமித்த்யபிகீயதே |
ஏதத்யோ வேத்தி தம்ப்ராஹு: க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்விக்ஷ: ||
க்ஷேத்ரஜ்ஞமேவ மாம் வித்விக்ஷேத்ரேஷு பூரவிநி |
க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞவிஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம் நித்யம் முமுகுணா ||
[பூமியே! இந்த சரீரமானது க்ஷேத்ரம் என்று கூறப்படுகிறது. இதை அறிந்தவனை க்ஷேத்ரஜ்ஞனென்று அறிவாளிகள் கூறுகின்ற

னர். எல்லா கேட்குதரங்களிலுமிருக்கும் கேட்குதரஜ்ஞனும் நானென்றே அறிவாயாக. மோக்ஷமடைய விருமபும் மனிதன் கேட்குதரத்தைப்பற்றியும், கேட்குதரஜ்ஞனைப்பற்றியும் தெளிந்தறியவேண்டும.] எனறு படிக்கப்பட்டது. இவ்விண்ணு ஸ்லோகங்களும் கீதையில் பதின மூன்றாமத்தியாயத்தில் கண்ணானுலே அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிக்கப் பட்டு, அவ்வத்தியாயம் முழுவதும் விவரிக்கப்பட்டன. அவ்வத்தியாயத்தின் பூர்வாமாநுஜகீதாபுராஷ்யதாத்பர்யசந்திரிகைகளிலிருந்து இங்கு ஜீவபர ஸ்வரூபையம் சொல்லுவது பொருந்தாதென்றும், ஸ்ரீரஸீரி பூரவத்திலை சேதனசேதனங்களுக்கும் பரனுக்கும் உண்டான ஜகயமே இங்கு கூறப்படுகின்றது என்றும் விளங்கும். இனி, அடுத்ததான தொண்ணூற்றேழாமத்தியாயத்தில், இந்த கேட்குதர கேட்குதரஜ்ஞவிபாகுத்தையும் விவரித்துக்கொண்டு, பகவத்தியானமாகிற பக்தியோகமவிளக்கப்படுகிறது. அதைக்காண்போமினி.

97-வது அத்தியாயம்

ஊருஸ்தேதூ த்தூநசரண: வவ்யே கரேகாமிதரமந்யஸ்ய தாலுஸ்தூசலஜிஹ்வோ தூந்தை: தூந்தாநஸம்ஸ்ப்ருஸந் ஸ்வம் நானிகாக்ரம் பஸ்யந் திஸஸ்சாநவலோகயந் விபீடி: ப்ரஸாந்தாத்மா சதூர்விம்ஸத்யா தத்த்வை: வ்யதீதம் சிந்தயேத் | நித்யமதீந்தூரியமகுணம் ஸ்ப்யதூஸ்ப்ரஸரஸுப க்யந்தூதீதம் ஸர்வஜ்ஞமதிஸ்தூலம் ஸர்வகூமதிஸுக்ஷ்மம் | ஸர்வத: பாணிபாதம் ஸர்வதோக்ஷஸிரோமுகம் ஸர்வத: ஸர்வேந்தூரியமுகதிம் | ஏவம் த்யாயேத் | த்யாநநிரதஸ்ய ச ஸமவதஸரேண யோகூவிர்பூவோ பூவதி | அதூ நிரா காரே லக்ஷ்யபூந்தம் கர்த்தும் ந ஸுகநோதி ததூா ப்ருதீவ்யப்தேஜோவாய்வாகாஸமநோபூத்யத்யாத்மாவ்யக்த புருஷாணம் பூர்வம் பூர்வம் த்யாத்வா ததர லப்யதூ லக்ஷ்ய: தத்தத் பரித்யஜ்ய அபரமபரம் த்யாயேத் | ஏவம் புருஷத்யாநமாரபேக | அத்ராப்யஸமர்தூ: ஸ்வஹ்ருத்ய பத்மஸ்யாவாங்குகூஸ்ய மத்யே தீடவத் புருஷம் த்யாயேத் | தத்ராப்யஸமர்தேதூ பூகூவந்தம் வாஸுதேதூவம் கிரீடநம் குண்டூலநம் அங்குகூநம் ஸ்ரீவத்ஸாங்கம் வநமாலாவிபூஷி தோரஸ்கம் ஸௌமயரூபம் சதூர்பூஜம் ஸங்கூசகர க்யூதூ

பத்மதூரம் சரணமத்யகதபுவம் த்யாயேத் | யத் த்யாயதி
ததூர்ப்நோதி த்யாந குஹ்யம் | தஸ்மாத் ஸர்வமேவ க்ஷரம்
த்யக்த்வா அக்ஷரமேவ த்யாயேத் ந ச புருஷம் விநா கிஞ்சி
த்யப்யக்ஷரமஸ்தி | தம் ப்ராப்ய முக்தோ புவதி ||

[இரு துடைகளிலும் இரு பாதங்களையும் (பத்மாஸனமாக) இட்டுக் கொண்டு, இடது கையில் வலது கையை வைத்துக்கொண்டு, நாவைத் தாடையில அசையாமல் பொருத்திக்கொண்டு, மேல் வரிசைப் பற்களைக் கொண்டு கீழ்வரிசைப் பற்களைத் தொடாமல், கண்களால் மூக்கின் நுனியையே பார்த்துக்கொண்டு, வேறு திசைகளில் கண் செலுத்தாமல், பயமற்றவனாய், அமைதியான மனத்தையுடையவனாய், இருபத்துநாலு தத்துவங்களுக்கும் (அவுற்றேடு கலந்த ஜீவஸமஷ்டிக்கும்) மேற்பட்ட பரமபுருஷனை தியானிக்கவேண்டும். நித்யமானதும் இந்திரியங்கட்கு எட்டாததும், (ஸத்வரஜஸ்தமோ) குணமற்றதும், ஸப்ரதம், ஸ்ப்ரஸம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் ஆகிய (ப்ராக்ருத)குணங்களைக் கடந்திருப்பதும், எல்லாமறிந்ததும், மிகுந்த பலமுள்ள தாகையாலே அதிஸ்தூலமானதும், எங்கும் வியாபித்திருப்பதும், (புலன்களால் காண்பரியதாகையாலே) மிக நுண்ணிய தாயிருப்பதும், எங்கும் கைகால்களையுடையதும், எங்கும் கண்கள், தலைகள், முகங்களையுடையதும், (அதாவது இந்த அவயவங்களால் செய்யக்கூடிய காரியங்களை எங்கும் செய்யவல்லதும்) எல்லா இடத்திலும் எல்லா இந்திரியங்களின் சக்தியையுமுடையதுமான பரமாத்மஸ்வரூபத்தை இவ்வண்ணமாக தியானிக்கவேண்டும். இப்படி தியானிப்பதில் ஈடுபட்டவனுக்கு ஒரு வருடத்தில் பரமாத்மஸ்வரூப ஜ்ஞானம் ஏற்படும் (இது முதல் முறை.) இவ்வண்ணமாக உருவமற்ற பரமாத்மஸ்வரூபத்தில் தன் மனத்தை நிலைநிறுத்த முடியாதவனாக, அப்போது பூமி, ஜலம், தீ, வாயு, ஆகாசம், மனம் முதலான இந்திரியங்களுக்குக் காரணமான அஹங்காரம், புத்தியெனப்படும் மஹான், ஜீவஸமஷ்டியோடு கலந்த அக்ஷரம் எனனும் பிரகிருதி நிலை—‘அவ்யக்தம்’ ‘தமஸ்’ எனப்படும் மூலப்ரக்ருதியின் பரம காரணநிலை ஆகிய பாமாத்மசரீரமான ஒவ்வொன்றிலும் ஸ்தூலமான முன் முன் தத்துவங்களை சரீரமாகக்கொண்ட பரமபுருஷனை தியானித்து அதில் நிலைபெற்றவுடன், அந்த தியானத்தைவிட்டு ஸூக்ஷ்மமான பின் பின் தத்துவங்களை சரீரமாகக் கொண்ட பரமபுருஷனை தியானிக்கவேண்டும். இவ்வண்ணமாக அதிஸூக்ஷ்மமான மூலப்ரக்ருதியை சரீரமாகக்கொண்ட பரமபுருஷத்யானம் கைவந்தபின், முதலிற்கூறிய உருவமற்ற (நிஷ்க்ருஷ்ட) பரமாத்ம

ஸ்வரூபத்தானத்தைத் தொடங்கவேணும். இவ்விரண்டாவது முறையிலும் தியானிக்க வல்லமையற்றவன தலைகீழாயிருக்கும் தாமரை போன்ற தன இருதயத்தின் நடுவில் விளக்கொளிபோலேயுள்ள பரமாத்மஸ்வரூபத்தை தியானிக்கவேண்டும். இம்மூன்றாவது முறையிலும் தியானிக்க வல்லமையற்றவன, பரமபுருஷனான வாஸுதேவனை கிரீடம், குண்டலங்கள், தோளவளைகள் முதலிய ஆபரணங்களை யுடையவனும், ஸ்ரீவதஸம் என்னும் மறுவை (திருமார்பில்) உடையவனும், வனமாலையால விளங்கும் திருமார்பை உடையவனும், அழகிய உருவையுடையவனும், நான்கு திருக்கைகளிலும் சங்கசக்ரகதாபத்மங்களை தரிப்பவனும், தன் இரு திருவடிகளின் இடையேயுமிருக்கும் பூதேவியை உடையவனாகப் பரமபுருஷனை தியானிக்கவேண்டும். வேதாந்தரஹஸ்யமாய் தியானிக்கத்தக்கதான இப்பரமாத்மஸ்வரூபத்தை தியானித்தானாகில் இதையே அடைகிறான். ஆகையால் அழியக்கூடிய எல்லாப்பொருள்களையும் கைவிட்டு அழியாத பொருளையே தியானிக்கவேண்டும் பரமபுருஷனான இவனைத்தவிர வேறு அழியாப்பொருள் இல்லை (முற்கூறியபடி உபாஸிப்பவன்) அவனையே அடைந்து முகதியடைகிறான். | என்று இவ்வத்தியாயத்திலுள்ள முதல் மஹாவாக்யம் பரமாத்மதியானத்திலே மூன்று முறைகளை விவரிக்கிறது. (நிஷ்க்ருஷ்டமான) ரூபமற்ற பரமாத்மஸ்வரூபத்யானம் முதல் முறை. இது அனைவர்க்கும் கைவருவது மிக அரியது. பராகருதமான தத்துவங்களில் ஸ்தூலதத்வஸரீரகனாகப் பரமாத்மாவை உபாஸிக்கத்தொடங்கிப் படிப்படியாக ஸூக்ஷ்மதத்வஸரீரகனாகப் பரமாத்மாவை உபாஸித்துக்கடைசியில் நிஷ்க்ருஷ்டமான பரமாத்மஸ்வரூபத்தை உபாஸிப்பது இரண்டாவது முறை. இதுவும் பலர்க்கு அரிதேயாகும். பரமமங்களமான அப்ராஞ்சுதத்வம்மங்களவிக்ரஹத்தோடு கூடிய பரமாத்மஸ்வரூபத்தை உபாஸிப்பது மூன்றாவது முறை. இதுவே அனைவரும் கைக்கொள்ளக்கூடிய எளியமுறை. இங்கு பரமாத்மாவை பகவான் வாஸுதேவனென்று குறித்து, அவனுடைய திருமேனிக்குத் திருமாலினுடையவையாகப் பிரஸித்தமான லக்ஷணங்களையே கூறியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. மற்ற தெய்வங்களின் பெயர்களையும் இங்கு இடவில்லை. அவர்களுடைய லக்ஷணங்களையும் கூறவில்லை. இவற்றிலிருந்து வாஸுதேவனே பரமாத்மா என்றும், பிரமன் உருத்திரன் முதலானார் பரமாத்மாவல்லர் என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. இவ்வத்தியாயத்திலே இம்மஹாவாக்யத்திற்கு மேலேயுள்ள ஸ்லோகங்களிலும் புருஷாரூபநிர்வசனம் செய்து, இப்பரமபுருஷனையே

விஷ்ணுசப்தத்தால் எடுத்து, அவனைத் தமஸ்ஸுக்கு மேற்பட்டவனாகச் சொல்லி, அவனையே தியானிக்கவேண்டும் என்று விதித்ததிருந்தும் இவ்விஷயமே வலியுறுத்தப்படுகிறது. அந்தஸ்லோகங்களாவன:-

புரமாக்ரம்ய ஸகலம் ஸோதே யஸ்மாந் மஹாப்ரபு: |
 தஸ்மாத் புருஷ இத்தேயவம் ப்ரோச்யதே தத்வசிந்தகை: ||
 ப்ராக்ராத்ராபரராத்ரேஷு யோகீ நியமதந்த்ரித: |
 த்யாயதே புருஷம் விஷ்ணுந் நிர்க்ருணம் பஞ்சவிம்ஸகம் ||
 தத்த்வாத்மாநமக்யம்யம் ச ஸர்வதத்த்வவிவர்ஜிதம் |
 அஸக்தம் ஸர்வப்ருச்சைவ நிர்க்ருணம் குணபேடாக்த்ரு ச ||
 பஹிரந்தஸ்ச பூதாநாம் அசரம் சரமேவ ச |
 ஸுக்ஷிமத்வாத் தத்யுவிஜ்ஞேயம் தூரஸ்தம் சாந்திகே ச தத் ||
 அவிபுத்தம் ச பூதேந விபுத்தமிவ ச ஸ்திதம் |
 பூதபவ்யபுவத்ருபம் க்ரஸிஷ்ணு ப்ரபுவிஷ்ணு ச ||
 ஜ்யோதிஷாமபி தத் ஜ்யோதி: தமஸ: பரமுச்யதே |
 ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம் ஜ்ஞாநக்யம்யம் ஹ்ருதி ஸர்வஸ்ய

திஷ்டிதம் ||

இதி ஷ்ணுத்ரம் தத்யா ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம் சோக்தம் ஸ்மாஸத: |
 மத்யபுத்த ஏதத் விஜ்ஞாய மத்யபுவாயோபபத்யதே ||

|| இதிஸப்தநவதிதமோ஽த்யாய: ||

[புரங்கள் எனப்படும் எல்லாப்பொருள்களையும் வியாபித்து மஹாப்ரபுவான இவன அவற்றில் வாழ்கிறானாகையாலே, தத்வஜ்ஞானிகளால் இவன் புருஷன் எனப்படுகிறான். (ப்ராக்ருத) குணமற்றவனாய், இருபத்தைந்தாவது தத்துவமாய், மற்ற தத்துவங்களுக்கு ஆதமாவாய், அவற்றோடு ஓட்டற்றவனாய், எவராலும் அறியப்படாதவனாய், புருஷன் எனப்படும் விஷ்ணுவை, யோகியானவன் சோம்பலில்லாதவனாய் முன்பின்னிரவுகளிலே எப்போதும் தியானிக்கிறான். இப்பரமபொருள் சித்சித்துக்களின் தோஷங்களால் தொடர்புபெறுதது. அனைத்தையும் தரிப்பது; (தாழ்ந்த) குணங்களற்றது. (கல்யாண) குணங்களை அனுபவிப்பது. பொருள்களின் உள்ளும் புறமும்பிப்பது. (ஸ்வரூபத்தால்) அசையாததாகவும், (ப்ரகாரங்களால்) அசைவதாகவுமிருப்பது. மிகநுண்ணியதாகையாலே அது அறிவரியது; (விபுவாகையாலே) தூரத்திலுமிருப்பது; அருகிலுமிருப்பது. பிரிவற்றது. சரீரமாயிருக்கும் பொருள்களால் பிரிவுடைய

தாகவுமுள்ளது. முக்காலத்திலுமுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் உருவமாக்கக்கொண்டது. அனைத்தையும் தன்பால் இழுப்பது; ஆட்டி வைப்பது. சோதிகளுக்கெல்லாம் சோதியாயிருப்பது. தமஸ்ஸுகு மேற்பட்டதெனக் கூறப்படுவது. அறிவுமயமாகவும், அறியத்தக்கதாகவும், (யோகிகளின) அறிவுக்கு எட்டுவதாகவுமிருப்பது. அனைவருடைய இருதயத்திலும் விளங்குவது. இவ்வண்ணமாகக் கேஷத்ரமும், ஞானமும், ஜ்ஞேயமும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. என பக்தன இதையறிந்து எனையொத்தவனாகிருள்.]

தொண்ணூற்றேழாவது அநதியாயம் முற்றிற்று.

இங்கு வாஸுதேவனான விஷ்ணுவே பரம் பொருள் என்று காட்டப்பட்டது; முன்னும் பின்னும் ஏராளமான கல்யாண குணங்களைப்படித்து இடையே 'குணமற்றவன்' என்று படிக்கையாலே உத்ஸர்க்காபவாதந்யாயத்தாலே பரம்பொருளான வாஸுதேவனுக்குத் தாழ்ந்த குணங்களே கிடையாதென்றும். கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருப்பவன் அவனென்றும் விளங்குகிறது. அனைத்தையும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து தரிப்பவனென்றும், சோதிகளுக்கெல்லாம் சோதியென்றும் கூறுவதிலிருந்தும், முகத்திசையிலும் ஜீவனுக்குப் பரஸாமயத்தையே சொல்லுவதிலிருந்தும் அதவைதஸித்தாநதம் அவைதிகமென்றும், விசிஷ்டாத்வைதஸித்தாநதமே வேதாநத விழுப்பொருளென்றும் விளங்குகிறது. தமஸ்ஸுகு மேற்பட்டவனாக விஷ்ணுவைக் கூறுகையால் விஷ்ணுவுக்குத் தமோகுணத்தைக்கூறும் குத்ருஷ்டிகள் தள்ளப்பட்டன. இனி, அடுத்ததான தொண்ணூற்றெட்டாமத்தியாயத்தைக் காண்போம்.

98-வது அத்தியாயம்

இத்யேவமுக்தா வஸுமதீ ஜாநுப்யாம் சீரஸா ச நமஸ்காரம கருத்வோவாச | ப₄குவர் த்வத்ஸமீபே ஸததமேவம் சத்வாரி மஹாபூகாரி க்ருதாலயாரி | ஆகாஸ: ஸங்க்ஷரபீ வாயு: சகரரூபீ தேஜஸ்ச க்ஷக்ஷாரூபி அம்பே₄ஈம்பே₄ருஹரூபி அஹமப்பநேரைவ ரூபேண ப₄குவத்பாத்யமத்யபரிவர்த்திரீ ப₄விந்மிச்சூமி | இத்யேவமுக்தோ ப₄குவார் ததே₄த்யவாச | வஸுக்ஷாரபி லப்யக்ஷாமா ததூ சகரே | தே₄வதே₄வம் ச ஸ்ரீஸ்டாவ ||

[இவ்வாறு எம்பெருமானால் உபதேசிக்கப்பெற்ற பூதேவி முழந்தாள் களாலும் தலையர்லும் வணங்கி, எம்பெருமானைக் குறித்துப் பின் வருமாறு கூறலுற்றாள். - “பகவானே! உனக்கருகில் எப்போதுமே நாலு மஹாபூதங்களும் பின்வருமாறு இடம் பெற்றுள்ளன. ஆகாசமானது (பாஞ்சசனனியமாகிற) சங்கரூபமாகவும், வாயுவானது (ஸுதர்சனமென்னும்) சக்கரமாகவும், தேஜஸ்த்தத்துவமானது (கௌமோதூகீ எனும்) கதாரூபியாகவும், ஜலமானது உன் திருக்கையிலுள்ள தாமரையுருவமாகவும் உள்ளன. (ஐந்தாவது பூதமான பிருதிவியின் அபிமானி தேவதையான) நானும் இவ்வுருவுடனே பகவானான உன் திருவடிகளின் நடுவிலேயே ஸஞ்சரிப்பவளாய் வாழ ஆசைப்படுகிறேன்.” இப்படிக்கூறப்பட்ட பகவான் ‘அப்படியே ஆகுக’ எனருன. பூமியும் தன் விருப்பம் நிறைவேறப்பெற்றவளாய் அவன் திருவடிகளின் நடுவிடத்தை அடைந்தாள். தேவதேவனான பகவானையும் துதித்தாள்.]

இங்கு நாலு பூதங்களும் சங்கசக்கரதாபத்மங்களாயிருந்ததாகக் கூறியது, சங்கம் முதலானவை ஆகாசம் முதலானவற்றுக்கு அபிமானிகளாயிருப்பதைப்பற்றவாகும். இது ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் அஸ்த்ரபூஷணத்தாயத்தில் விசேஷமாக விவரிக்கப்பட்டது. இனி அடுத்தபடியாக ஸகலவேதாந்தார்த்தங்களையும் பொதிந்து கொண்டிருக்கும் பூமியின் பரமபுருஷஸ்துதியைக் காண்போம்.

ஓம் நமஸ்தே தேவ தேவ வாஸுதேவ ஆதிதேவ காம தேவ காமபால மஹீபால அநாதியுமத்யநித்ய ப்ரஜாபதே ஸுப்ரஜாபதே மஹாப்ரஜாபதே ஊர்ஜஸ்பதே வாசஸ்பதே ஜகத்பதே திவஸ்பதே வநஸ்பதே பயஸ்பதே ப்ருதீவீபதே ஸலீலபதே திசுப்பதே மஹத்பதே மருத்பதே லக்ஷ்மீபதே ப்ரஹ்மரூப ப்ரஹ்மணப்ரிய ஸர்வக்ய அசிரந்த்ய ஜ்ஞான கும்ப புருஹித புருஷ்டுத ப்ரஹ்மண்ய ப்ரஹ்மப்ரிய ப்ரஹ்மகாயிக மஹாகாயிக மஹாராஜிக சதுர்மஹாராஜிக பூர்வர மஹாபூர்வர ஸப்த மஹாபூக்ய ஸ்வர துஷித மஹாதுஷித ப்ரதார்த்த்யுந பரிநிர்மித அபரிநிர்மித வஸுவர்த் திர்யஜ்ஞ மஹாயஜ்ஞ யஜ்ஞயோக்ய யஜ்ஞகும்ப யஜ்ஞநித்ய அஜித வைகுண்ட அபார பர புராண லேக்ய ப்ரஜாத்யுர சித்ர ஸிக்ஷண்ட்யுர யஜ்ஞபூக்யஹர புரோட்யுஹர விஸ்வேஸ்வர விஸ்வத்யுர ஸுசிஸ்ரவ: அச்யுதார்ச்சன க்யுதார்ச்சி:

கூண்டூபரஸோபத்ம் மநாபுபத்ம் மதூரபத்ம் மதூராதூரஹ்ருஷீ
கேஸ ஏகஸருங்கு மஹாவராஹ த்ருஹிண அச்யுத அநந்த
புருஷ மஹாபுருஷ கபில ஸாங்க்யாசார்ய விஷ்வகஸேந தூர்ம
தூர்மதூ தூர்மாங்கு தூர்மவஸுப்ரதூ நரப்ரதூ விஷ்ணே
ஜிஷ்ணே ஸஹிஷ்ணே க்ருஷ்ண புண்டூரீகாக்ஷ நாராயண
பராயண ஜகத்பராயண நமோநம இதி |

ஸ்துத்வா த்வேவம் ப்ரஸந்நேந மநஸா ப்ருதிவீ ததூர |
உவாச ஸம்முக்யம் தேவம் லப்யக்ருகாமா வஸுந்தூர ||

[“ஓம் தேவர்களுக்கும் தேவனே! வாஸுதேவனே! ஆதிதேவனே!
காமங்களை அளிக்கும் தேவனே! காமங்களைக் காப்பவனே!
உலகைக் காப்பவனே! முதலும், நடுவும், முடிவுமில்லாதவனே!
படைக்கப்பட்ட பிரஜைகளுக்குப்பதியே! நல்ல பிரஜைகளை விசே
ஷித்து ரக்ஷிப்பவனே! பிரஜைகளின் தலைவர்களுக்கும் தலைவனா
யிருப்பவனே! செலவத்துக்குத் தலைவனே? வாக்தேவிகுப் பதியா
யிருப்பவனே! பூதேவிகுப் பதியாயிருப்பவனே! தேவருலகிற்குப்
பதியாயிருப்பவனே! வநங்களுக்குத் தலைவனே! பாலிற்குத்தலை
வனே! பிருதிவி என்னும் பூதத்திற்குத்தலைவனே! ஜலமெனும்
பூதத்திற்குத் தலைவனே! திக்குகளுக்கு ஸ்வாமியே! மஹானுக்குத்
தலைவனே! மருததுக்களுக்குத் தலைவனே! லக்ஷ்மீதேவிகுத் தலை
வனே! ப்ரஹ்மஸ்வரூபியாயிருப்பவனே! அநதணர் அன்பனே!
ஸர்வவ்யாபியே! நினைத்ததெயரியவனே! பேரறிவாளர்களின் அறி
வினால் அறியப்படுபவனே! யாகங்களில் அதிகமாக அழைக்கப்படுப
வனே! அதிகமாகத் துதிக்கப்படுபவனே! அந்தணர் மாட்டரும்
தெய்வமே! வேதத்திற்கு இனியவனே! வேதசரீரகனே! பெரிய
மேனியனே! பேரரசனே! படைத்தழித்து அளித்தது முக்தியளிக்கும்
ராஜாதிராஜனே! ஒளியுடையவனே! பேரொளியுடையவனே! ஏழு
கிரணங்களையுடைய சூரியனே! பெரியபாக்கியமாயிருப்பவனே!
இசையானவனே! திருப்திபெற்றவனே! மிகவும் த்ருபதிபெற்ற
வனே! அனைத்தையும்பிக்கும் ப்ரதாத்தனனே! (அவதாரநிலையில்)
மிகச்சிறந்தவனாகப் படைக்கப்படுபவனே! (தானான தன்மையில்)
படைக்கப்படாதவனே! அடியார்க்கு வசப்பட்டிருப்பவனே! யாகமா
யிருப்பவனே! பஞ்ச மஹாயஜுருங்களுளானவனே! யாகச்சேர்க்கையா
யிருப்பவனே! யாகத்தில் (ஆராத்யனாக) அறியப்படுபவனே!

(தவறான) யாகத்தை அழிப்பவனே! ஜயிக்கப்படாதவனே! வைகுண்டனே! எல்லையற்றவனே! மேலானவனே! பழையோனே! எழுதத் தக்கவனே! பிரஜைகளை தரிப்பவனே! பல வர்ணமுடைய மயில்தோகையணிந்தவனே! யஜ்ஞபாகத்தை ஏற்பவனே! புரோ டூஸமெனும் யஜ்ஞஹவிஸ்ஸை ஏற்பவனே! உலகை நியமிப்ப வனே! உலகை தரிப்பவனே! பரிசுத்தமான கீர்த்தியை உடையவனே! அழியாத அர்ச்சனத்தை உடையவனே! நெய்யினால் எரியும் யாகாக் னியே! எதிரிகளை அழிக்கும் பரசுவெனும் ஆயுதத்தை உடைய வனே! தாமரையுந்தியானே! தாமரையைக் கையில் தரிப்பவனே! செந்தாமரைத்தடங்கண்செங்கனிவாய் செங்கமலம்செந்தாமரைஅடிக ள்திருக்கைகள் ஆகவிப்படிச் செந்தாமரைக் குயியலை தரிப்பவனே! இந்திரியங்களுக்கு ஈசனே! ஒற்றைக்கொம்பையுடைய மஹாவராஹப் பெருமானே! பிரமனாயிருப்பவனே! அடியவரை நடுவவிடாத அச்சுதனே! மூவகை அளவுமற்ற அநந்தனே! பெரும்பலனை அளிக்கும் புருஷனே! மஹாபுருஷனே! கபிலமஹர்ஷியாய் அவதரித்தவனே! ஸாங்க்யமதத்தைப் பரப்பியவனே! எங்கும் பரவிய ஸேனையை யுடைய விஷ்வக்ஸேனனே! தர்மஸவருபியே! தர்மத்தை அளிப்ப வனே! தர்மத்தை அங்கமாகக் கொண்டவனே! ஸாதனமான செல் வத்தை அளிப்பவனே! மனிதர்களை அளிப்பவனே! ஸர்வவ்யாபி யான விஷ்ணுவே! அனைத்தையும் வெல்லும் ஜிஷ்ணுவே! அனைத் தையும் பொறுக்கும் ஸஹிஷ்ணுவே! கிருஷ்ணனே! தாமரைக் கண்ணனே! நாராயணனே! மேலான உபாயமான பராயணமே! உலகிற்கு மேலான ப்ராப்யமாயிருப்பவனே! உனக்குப் பலகால் வணக்கம்" என்று (பூதேவி துதித்தாள்.) தெளிந்த மனத்தால் இவ் வண்ணமாகத் துதித்த பூதேவி, தன் விருப்பம் நிறைவேறப் பெற்றவளாய், தேவனைப் பார்த்து உரைத்தாள்.]

தொண்ணூற்றெட்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இங்கு, வாஸுதேவன, வைகுண்டன், அச்யுதன், அநந்தன், புருஷன், மஹாபுருஷன், விஷ்ணு, கிருஷ்ணன், புண்டரீகாக்ஷன், நாராயணன் என்னும் திருநாமங்களால் பிரஸித்திபெற்றவனாய், ஸ்ரீ பூமிநாதனான பரம்புருஷனே பரம்பொருளுக்குரிய எல்லாத் தன்மைகளையும் உடையவன் என்று காட்டியது காணத்தக்கது. முக்கியமாக இவனை தேவதேவனென்றும், ஆதிதேவனென்றும், முதலும், நடுவும், முடிவுமில்லாதவனென்றும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபியாயிருப்பவனென்றும், ஸர்வவ்யாபியென்றும், எல்லையற்றவனென்

றும், அளவற்றவனென்றும், உலகிற்கு மேலான ப்ராப்யப்ராபகமாயிருப்பவனென்றும் கூறியது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. 'அசிந்தய' [நினைக்கமுடியாதவனே] என்றவுடன், 'ஜ்ஞாநகூமய' [(அறிவாளிகளின்) அறிவினால் அறியப்படுபவனே] என்று கூறியதால், பரம்பொருள் எல்லாப்பட்டியாலும் அறியவே முடியாத வஸ்து என்று அத்தைதிகள் கூறுவது தவறென்றும், அதை அளவிட்டு அறிய முடியாதேயொழிய, அறிவாளிகளின் அறிவுக்கு ஓரளவுக்கு விஷயமாவதே அது எனவும் விசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தமே சரியானதென்றும் காட்டப்படுகிறது. இனி, அடுத்ததான தொண்ணூற்றொன்பதாமததியாயத்திலுள்ள ஸ்ரீபூமிஸமவாதத்தில் ஸ்ரீதேவியின் பெருமை விசேஷமாக விளக்கப்படுகிறது. அதைக் காண்போமினி.

99-வது அத்தியாயம்

த்யுருஷ்ட்வா ஸ்ரியம் தேசுவதேசுவஸ்ய விஷ்ணோ:

க்யுருஹீதபாத்யாம் தபஸா ஜ்வலந்திம் |

ஸுதபதஜாமபூநத்ய சாருவர்ணம்

பப்ரச்ச்ய தேசுவீம் வஸுத்யா ப்ரஹ்ருஷ்டா ||

உந்ரித்யுரகோகநத்யசாருகரே வரீரண்யே

உந்ரித்யுரகோகநத்யநாபிக்யுருஹீதபாதேசு |

உந்ரித்யுரகோகநத்யஸ்த்யமஸத்யாஸ்த்யுதிதே

உந்ரித்யுரகோகநத்ய மத்யஸமாநவரணே ||

நீலாப்யஜநேத்ரே தபநீயவரணே

ஸுகலாம்ப்யுரே ரதநவிக்ஷுஷிதாங்கி |

சந்த்யுராநநே ஸுநீயஸமாநப்யாரவே

மஹாப்ரப்யாரவே ஜகத: ப்ரத்யாரணே ||

த்வமேவ நித்யரா ஜகத: ப்ரத்யாரணா

லக்ஷ்மீர்த்யுருதி: ஸ்ரீர்விரதிரஜயா ச |

காந்தி. ப்ரஜா கீர்த்திரதேசா விபூதி:

ஸரஸ்வதீ வாக்யக்ய பாவநீ ச ||

ஸ்வத்யா திதிக்ஷா வஸுத்யா ப்ரதிஷ்ட்யா

ஸ்திதி: ஸுத்யிக்ஷா ச தத்யா ஸுநீதி: |

க்யாதிர்விஸாலா ச தத்யாநஸுத்யா

ஸ்வாஹா ச மேத்யா ச ததைவ பூத்யுதி: ||

ஆக்ரம்ய ஸர்வாம் து யத்யா த்ரிளோகீம்
 திஷ்டுத்யயம் தேவவரோடஸிதாக்கி |
 தத்யா ஸ்திதா த்வம் வரதேத்ய தத்யாபி
 ப்ருச்சுராம்யஹம் தே வஸதீம் விபூதிம் ||
 இத்யேவ முக்தா வஸுத்யாம் பூபூரஷே
 லக்ஷ்மீஸ்தத்யா தேவவராக்ரதஸஸ்த்யா |
 ஸத்யா ஸ்திதாஹம் மதுஸூதநஸ்ய
 தேவஸ்ய பார்ஸ்வே தபநீயவரண ||
 அஸ்யாஜ்ஞயா யம் மநஸா ஸ்மராமி
 ஸ்ரியா யுதம் தம் ப்ரவத்யந்தி ஸந்த: |
 ஸம்ஸ்மாரணே வாப்யத்ய தத்ர சாஹம்
 ஸ்திதா ஸத்யா தத் ப்ருணு லோகத்யாத்ரி ||
 வஸாம்யத்யாடர்க்கே ச நிஸாகரே ச
 தாரா க்ருணுத்யே க்ருணே விமேகே |
 மேகே தத்யாலம்ப்யபயோத்யரே ச
 ஸக்ராயுத்யாட்யே ச தடித்ப்ரகாஸே ||
 தத்யா ஸுவர்ணே விமலே ச ருப்யே
 ரத்னேஷு வஸத்ரேஷ்வமலேஷு பூமே |
 ப்ராஸாத்யுமாலாஸு ச பாண்டுராஸு
 தேவாலயேஷு த்வஜபூஷிதேஷு ||
 ஸத்ய: க்ருதே சாப்யத்ய கேசாமயே ச
 மத்தே க்ருஜேந்த்ரே துரகே ப்ரஹ்ருஷ்டே |
 வ்ருஷே தத்யா த்யர்ப்பஸமந்விதே ச
 விப்ரே ததைவாத்யயநப்ரபந்நே ||
 ஸிம்ஹாஸநே சாமஸ்கே ச பிஸ்வே
 சத்ரே ச ஸங்கே ச ததைவ பத்ஸமே |
 தீப்தே ஹுதாஸே விமலே ச க்ருட்கே
 ஆத்ய்ஸபிம்பே ச தத்யா ஸ்திதாஹம் ||
 பூரணேத்யகும்பேஷு ஸசாமரேஷு
 ஸதாலவ்ருந்தேஷு விபூஷிதேஷு |
 ப்ருங்காரபாத்ரேஷு மநோஹரேஷு
 ம்ருதி ஸ்திதாஹம் ச நவோத்த்ருதாயாம் ||

க்ஷீரே ததூ ஸர்ப்பிஷி ஸாத்த்வலே ச
 க்ஷௌத்ரே ததூ தூத்ரி புரந்தூரிகூத்ரே |
 தே3ஹே குமார்யாஸ்ச ததூ ஸுராணாம்
 தபஸ்விநாம் யஜ்ஞஹுதாம் ச தே3ஹே ||
 ஸுரே ச ஸங்க்யராமவிநிர்க்யுதே ச
 ஸதி2தௌ ம்ருதே ஸ்வர்க்க்யஸத3:ப்ரயாதே
 வேத3த்வநௌ வாப்யத2 ஸங்க்யஸுப்யுதே3
 ஸ்வாஹாஸவதூயாம் அத3 வாத்யயஸுப்யுதே ||
 ராஜாபி3லேகே ச ததூ விவாஹே
 யஜ்ஞே வரே ஸ்நாதஸிரஸ்யதூபி |
 புஷ்பேஷு ஸுக்லேஷு ச பர்வதேஷு
 ப2லேஷு ரமயேஷு ஸரித்3வராஸு ||
 ஸரஸ்ஸு பூர்ணேஷு ததூ ஜலேஷு
 ஸுராத்வலாயாம் பு3வி பத்3மக்யண்டே3 |
 வநே ச வத்ஸே ச ஸிடுஸள ப்ரஹ்ருஷ்டே
 ஸாக்தே3ள நரே தூம்பராயணே ச ||
 ஆசாரஸேவிந்யத3 ஸாஸ்த்ரநிதயே
 விரீதவேஷு ச ததூ ஸுவேஷே |
 ஸுஸுத3தூந் தே மலவர்ஜிதே ச
 ம்ருஷ்டாஸுநே சாதிதி2பூஜகே ச ||
 ஸ்வதூரதுஷ்டே நிரதே ச தூர்மே
 தூர்மோத்கடே சாத்யஸுநாத்3 விரக்தே |
 ஸதூ ஸபுஷ்பே ச ஸுக்யந்தி3கூத்ரே
 ஸுக்யந்த3லிப்தே ச விபூ3ஷிதே ச ||
 ஸத்யஸ்தி2தே பூ3தஹிதே நிவிஷ்டே
 க்ஷமாஞ்சிதே கரோத3விவர்ஜிதே ச |
 ஸ்வகார்யத3க்ஷே பரகார்யத3க்ஷே
 கல்யாணசித்தே ச ஸதூ விரீதே ||
 நாரீஷு நித்யம் ஸுவிபூ3ஷிதாஸு
 பதிவ்ரதாஸு ப்ரியவாதி3ரீஷு |
 அமுக்தஹஸ்தாஸு ஸுதாந்விதாஸு
 ஸுக்ருப்தபூண்டூஸு ப3லிப்ரியாஸு ||

ஸம்ம்ருஷ்டவேஸ்மாஸு ஜிதேந்த்ரியாஸு

கலிவ்யபேதாஸு பத்வி ஸ்திதாஸு ।

தூர்மவ்யபேக்ஷாஸு த்யாந்விதாஸு

ஸ்திதா ஸத்யாஹம் மதுஸூதநே து ॥

[உகப்படைந்தவளான பூமிதேவி, தேவதேவனான விஷ்ணுவின் திருவடியைப் பிடிப்பவளும், பாதிவ்ரத்யதபஸ்ஸினால் ஒளிவீசுகின்ற வளும், உருகக்காய்ச்சிய பொனபோல் அழகிய நிறத்தை உடைய வளமான ஸ்ரீதேவியைக் கண்டு, பின்வருமாறு கேட்டாள்:—
“மலரும் செந்தாமரைபோன்று அழகிய திருக்கைகளை உடையவளே! அனைவராலும் (புருஷகாரமாக) வரிக்கத்தகுந்தவளே! மலர்ந்த செந்தாமரையுந்தியானுடைய திருவடியைப் பிடிப்பவளே! மலர்ந்த செந்தாமரையாகிற இருப்பிடத்தில் எப்போதும் இருப்பவளே! மலர்ந்த செந்தாமரையின் நடுப்பாகத்தைப்போன்ற நிறத்தை யுடையவளே! கருநெய்தல்போன்ற கண்ணையுடையவளே! பொன் போன்ற நிறத்தாளே! வெள்ளைக்கலையுடுத்தவளே! இரத்தினங் களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவளே! சந்திரன போன்ற முகத்தாளே! ஸூர்யனையொத்த ஒளியுடையவளே! பெரும் பெருமையுடையவளே! உலகிற்கு நாயகியே! லக்ஷ்மீ தேவியே! உலகிற்கு நாயகியான நீயே நித்திரை, தைர்யம், செல்வம், வைராக்யம், வெற்றி, அழகு, ஸந்ததி, புகழ், ஐஸ்வர்யம் ஆகியவற்றுக்கு அதிதேவதைகளாக வும், கல்விக்கு அதிதேவதையான ஸரஸ்வதீ தேவியாகவும், (ஹயகரீவபத்னியாய்) அனைவரையும் பரிசுத்தப்படுத்தும் வாக் தேவியாகவுமிருப்பவள். ஸ்வத்யா, திதிக்கா (பொறுமை), பூமி, ப்ரதிஷ்டை (புகழ்), ஸ்திதி (நல்லநிலை), நல்ல தீர்க்கை, நல்ல நீதி, கியாதி, பரப்பு, பொருமையின்மை, ஸ்வாஹா, மேதை, அறிவு ஆகியவற்றுக்கு அதிதேவதைகளாகவுமிருப்பவள். வரந்தரும் கருங்கண்ணியே! தேவர்தலைவனான இந்த பகவான எப்படி எல்லா உலகையும் வியாபித்து விளங்குகிறானோ, அப்படியே நீயும் விளங்குகியாய். அப்படியிருந்தபோதிலும் உனக்கு விசேஷித்து இருப்பிடமாயிருப்பவற்றையும், உன அபிமானத்திற்கு விஷயமான செல்வங்களையும் கேட்கவிரும்புகிறேன்.” இவ்வண்ணமாகக் கேட்கப் பெற்றவளாய், தேவர் தலைவனின் முன்னிலையிலிருப்பவளான லக்ஷ்மீ தேவி பூமிதேவியைக் குறித்துப் பின்வருமாறு கூறலானாள்:—
“பொன்றிறமுடைய யான் மதுவெனும் அசுரனை அழித்த தேவனின் அருகில் எப்போதுமிருக்கிறேன். இவனுடைய ஆணையாலே, எவனை நான் மனத்தால் நினைக்கிறேனோ, அவனையே நல்லோர்கள்

செல்வமுடையவன் என்கிறார்கள். (முத்தியளிக்கத்தக்க சேதனர்களை எம்பெருமானுக்கு) நினைவு படுத்துவதற்காகவே, அப்பரம்புருஷனிடம் எப்போதும் வாழுகிறேன். என இருப்பிடங்களையும், செலவங்களையும் கேட்பாயாக. பூமியே! சூரியனிடமும், நட்சத்திரக்கூட்டத்தால் சூழப்பெற்ற சந்திரனிடமும், மேகமற்ற (நிர்மலமான) ஆகாயத்திலும், வானவிலலும் மினனலும் விளங்கப்பெற்று நிருணடுதாழ்ந்து செலவழிக்கும் மேகத்திலும், பரிசுத்தமான பொண்ணிலும், வெள்ளியிலும், இரத்தினங்களிலும், குற்றமற்ற ஆடைகளிலும், வெள்ளை நிறமுடைய (பரிசுத்தமான) மாளிகைகளிலும், கொடிமரம் விளங்கும் தேவாலயங்களிலும், புதிதான பசுஞ்சாணியிலும், மதங்கொண்ட யானையிடமும், உட்ப்படைந்த குதிரையிடமும், கர்வங்கொண்ட எருதனிடமும், வேதமோதும் அந்தணனிடமும், (அரசன அமரும்) ஸிம்ஹாஸனத்திலும், நெல்லிக்கனியிலும், பிலவமரத்திலும், கொற்றக்குடையிலும், சங்கத்திலும், தாமரையிலும், கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியிலும், பரிசுத்தமான கத்தியிலும், தெளிந்த கண்ணாடியிலும், விசிறிசாமரங்களோடுகூடிய அலங்கரிக்கப்பெற்ற பூர்ணாகுமங்களிலும், நெருசையிர்க்கும் தங்கப்பாத்திரங்களிலும், புதிதாக எடுக்கப்பட்ட மண்ணிலும், பாலிலும், வெண்ணையிலும், புலதரையிலும், தேனிலும், தயிரிலும், அழகிய பெண்களின் மேனியிலும், கன்னிகைகளின் உடம்பிலும், தேவர்கள், தபஸவிகள், யஜ்ஞம் செய்பவர்கள் ஆகியவர்களின் சரீரத்திலும், அடம்பிலும் போரில் வெற்றியுடன திருமபிய வீரனிடமும், போரில் உறுதியுடன் நின்று வீரஸ்வர்க்கமடைந்தவனின் சரீரத்திலும், வேதவொலியிலும், ஸங்கமுழக்கத்திலும், 'ஸ்வாஹா' 'ஸ்வதூ' எனலும் சப்தங்களிலும், வாதயத்வனிகளிலும், அரசனின் பட்டாபிஷேகத்திலும், விவாஹத்திலும், யஜ்ஞத்திலும், மாப்பிளையிடமும், குளித்த தலையையுடையவர்களிடமும், புஷ்பங்களிலும், வெளுத்த பொருள்களிலும், மலர்களிலும், அழகிய பொருள்களிலும், சிறந்த நதிகளிலும், நீர் நிறைந்த குளங்களிலும், நீரிலும், பயிர் நிறைந்த பூமியிலும், தாமரையிலும், காட்டிலும், கன்றிலும், சிரிக்கும் குழந்தையிடமும், அறத்தலீடுபட்ட நல்ல மனிதனிடமும், நல்லொழுக்கமுடையவனிடமும், சாஸ்திரத்தில் ஈடுபட்டவனிடமும், அடக்கமுடைய வேஷத்தையுடையவனிடமும், அழகிய வேஷமுடையவனிடமும், புலனடங்கப்பெற்ற பரிசுத்தனிடமும், அழுக்கற்றவனிடமும், நல்ல உணவு உண்பவனிடமும், விருந்தோம்புகின்றவனிடமும் தன் மனைவியிடமே இன்புறுகின்றவனிடமும், அறத்தில் ஈடுபட்ட

வனிடமும், அறத்தைக் குறிக்கொண்டு நோக்குகின்றவனிடமும், பெருந்தீனி தின்தவனிடமும், புஷ்பம், சந்தனம் முதலானவற்றி னால் மணம் வீசும் உடம்பையுடையவனிடமும், ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனிடமும், உண்மையில் ஊன்றி நிற்பவனிட மும், ஜீவராசிகளுக்கு நன்மையே செய்பவனிடமும், பொறுமையால் பிரகாசிப்பவனிடமும், கோபமற்றவனிடமும், தன் காரியத்தை நிறைவேற்றுவனிடமும், பிறர் கார்யத்தை நிறைவேற்றுவனிட மும், மங்களமான நெஞ்சுடையவனிடமும், எப்போதும் அடக்க முள்ளவனிடமும், எப்போதும் நனகு அலங்கரிக்கப்பெற்றவர்களாய், பதிவ்ரதைகளாய் இன்சொற்பேசுகின்றவர்களாய், கையில் சிக்கன முடையவர்களாய், பிள்ளைகள் பெற்றவர்களாய், நன்குரகஷிக்கப் பெற்றபாத்திரங்களை உடையவர்களாய், தேவதாராதனத்திலாடுபட்ட வர்களாய், வீட்டைப்பரிசுத்தமாக வைத்துக்கொள்கின்றவர்களாய், புலனடக்கமுள்ளவர்களாய், கலியால் கெடுக்கப்பெறுதவர்களாய், ந ல் வ ழி யி ல் நடப்பவர்களாய், அறத்தில் நிற்பவர்களாய், கருணையுள்ளவர்களான பெண்களிடமும் நான் வாழ்கிறேன். மதுஸூதனனிடமோவெனில் எப்போதும் வாழ்கிறேன்.]

தொண்ணூற்றொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இவ்வத்தியாயத்தில், லக்ஷ்மீதேவியின் பெருமைகள் பேசப்படு கின்றனவாகையாலே, இது ஸ்ரீஸூக்தத்திற்கு உபபூரூபஹணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. இதன் தொடக்கத்திலேயே ஸ்ரீதேவியானவள் கேசவநம்பியைக் கால்பிடிக்கும் பேற்றை உடையவளென்கையா லும், பிராட்டி ஐஸ்வர்யங்களை அளிப்பதும் எம்பெருமானுடைய ஆணையாலேயே என்று கூறுகையாலும் அவளுக்கு புகழ்ச்சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்று விளங்குகிறது. அவளுடைய ஸேஷத்வம் அவளுடைய இச்சையாலேயே ஏற்படுவது என்றும், பரபூரஹ் மத்வமே அவளுடைய ஸ்வரூபமென்றும் கூறும் பகஷம் அப் பிராட்டியும் அவளுக்கு உயிர்போன்ற பூமிப்பிராட்டியும் உகந்த தன்று எனவும் விளங்குகிறது. பிராட்டிக்குக் கூறப்படும் ஸர்வ வ்யாபகத்வத்தை ஆசார்யர்கள் எப்படி நிர்வஹிக்கிறார்கள் என்பதை ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானத்தில் விரிவாகக் காட்டினோம். அங்கு கண்டுகொள்வது. ஸ்ரீதேவியானவள் தானாகந்த பொருள் களைக் கூறியிருப்பதிலிருந்து, நல்லவர்கள் எப்படியிருக்கவேண் டும், எப்பொருள்களை ஆதரிக்கவேண்டும் என்று காட்டப்படு கிறது. துர்மஸாஸ்த்ரஸாரத்தை உள்ளடக்கியது இவ்வத்தியாயம், இனி, பூலஸ்ருதியைக்கூறும் கடைசி அத்தியாயத்தைக்காண்போம்.

100-வது அத்தியாயம்

தர்மஸாஸ்தரமிதம் ஸரேஷ்டம் ஸ்வயம் தேதுவே

புராணிதம் |

யே த்விஜாதாரயிஷ்யந்தி தேஷாம் ஸ்வர்க்கே கதி: பரா ||

இதம் பவித்ரம் மாங்குல்யம் ஸ்வர்க்யமாயுஷ்யமேவ ச |

ஐஞாநம் சைவ யஸ்யம் ச துநஸௌபாக்யவர்த்தநம் ||

அத்யேதவ்யம் தாரணீயம் ஸ்ராவ்யம் ஸ்ரோதவ்யமேவ ச |

ஸ்ராத்தேஷு ஸ்ராவணீயம் ச பூதிகாமைர் நரை: ஸதா ||

இத்யம் ரஹஸ்யம் பரமம் கதிதம் வஸுதே தவ ||

மயா ப்ரஸந்நே ஐக்யத்திகார்த்தம் ஸௌபாக்யமேதத்

பரமம் ரஹஸ்யம் |

து.ஸ்வப்நநாஸம் பஹுபுண்யயுக்தம், சிவாலயம்

ஸாஸுவததர்மஸாஸ்தரம் ||

|| வைஷ்ணவஸம்ஹிதா ஸமாப்தா ||

[சிறந்ததான இந்த திவ்யஸாஸ்திரம் நிருபாதிதேவனுந்
நாராயணன் தனாலேயே உபதேசிக்கப்பட்டது இருபிறப்பாளர்
களான எவர்கள் இதை தரிக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு மேலான
மோக்ஷவுலகமே கிடைக்கும். இந்த ஸ்மருதி பரிசுத்தமானது;
பரமமங்களமானது; மோக்ஷததையும், நீண்ட ஆயுளையும் அளிப்பது.
அறிவையும், புகழையும், பொருளையும், ஸௌபாக்யங்களையும்
வளரச்செய்வது. செவிகினிய இந்த ஸ்மருதி சிறப்பை விரும்பும்
அனைவராலும் அத்யயனம் செய்யத்தக்கது; தரிக்கத்தக்கது;
கேட்கத்தக்கது; ஸ்ராத்தங்களில் அனைவராலும் கேட்பிக்கத்தக்கது.
பூமியே! மேலான இந்த ரஹஸ்யத்தை உனக்குக் கூறிவிட்டேன்.
ஸௌபாக்யமே வடிவெடுத்ததும், மேலான ரஹஸ்யமும், துஸ்
ஸ்வப்நங்களைப் போக்குவதும், பல புண்யங்களோடு கூடியதும்,
மங்களத்திற்கு இருப்பிடமும், நிலையானதுமான இந்த தாம
ஸாஸ்திரம் உகப்படைந்த என்னால் உபதேசிக்கப்பட்டது.]

இப்பலஸ்மருதியில் இந்த தர்மஸாஸ்திரத்தைப் படிப்பது,
கேட்பது முதலானவற்றால் மோக்ஷமுள்ளிட்ட எல்லாப் புருஷார்த்
தங்களுக்கும் அடையலாம் என்று கூறப்பட்டது. இந்த ஸ்மருதியின்
தொடக்கத்திலிருந்து முடிவு வரையில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ விசிஷ்டாத்
வி-11

வைத ஸித்தா ந்தக்கொள்கைகளே ஆதரிக்கப்பட்டிருப்பதும், சைவ மதம், அத்வைதமதம் முதலானவற்றின் கொள்கைகள் சிறிதும் ஆதரிக்கப்படாமலிருப்பதும் நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும். இனி, ஹாரீதஸ்மருதியில் பரதத்வநிஷ்கர்ஷம் செய்திருக்கிற படியைக் காண்போம்.

விஷ்ணுஸ்மருதிவிநிர்ணயம் முற்றிற்று.

ஹாரீதஸ்மருதிநிஷ்கர்ஷம்.

“மந்வத்ரிவிஷ்ணு ஹாரீத”[1-4]என்றுதொடங்கும் யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்மருதி வசனத்தில் விஷ்ணுஸ்மருதிக்கு அடுத்தபடி எடுக்கப்பட்டுள்ள ஹாரீதஸ்மருதியில் ஆங்காங்கு பரம்பொருள் எந்த தேவதை என்று காட்டப்பட்டுள்ளது. அவ்வாக்கியங்களிலிருந்து ஹாரீதஸ்மருதியின் நிஷ்கர்ஷத்தைக் காண்போமினி. இந்த ஸ்மருதியின் தொடக்கத்தில் இரண்டு ஸ்லோகங்களாலே மார்க்கண்டேய மஹர்ஷியைக் குறித்து மற்ற மஹர்ஷிகள் ‘வர்ணஸ்ரம தூர்மங்களைக் கூறுவீராக’ என்று கேட்கிறார்கள்.

யே வர்ணஸ்ரமதூர்மஸ்தூர்ம: தே புக்தா: கேஸுவம் ப்ரதி |

இதி பூர்வம் த்வயா ப்ரோக்தம் பூர்பூவ:ஸ்வர

த்யுவிஜோத்தமா: ||

வர்ணநாமாஸ்ரமானாம் ச தூர்மான் நோ ப்ருஹி ஸத்தம |

யேந ஸந்துஷ்யதே தேசுவ: நாரளிம்ஹ: ஸநாதந: ||

[பூர்பூவஸ்ஸுவர்லோகங்களிலிருப்பவர்களான இருபிறப்பாளர் தலைவராய், வர்ணஸ்ரமதூர்மங்களில் நிலைநிற்பவர்களான நல்லோர்கள் கேசவனிடம் பக்தியுள்ளவர்களாகவேயிருப்பார்கள் என்று முன்னமே உம்மால் சொல்லப்பட்டது. பெரியோரே! பழையோனான நரசிங்கனை உகப்படையச் செய்யும் வர்ணஸ்ரமதூர்மங்களை எங்க ளுக்குக் கூறுவீராக.] என்பவை அவ்விரண்டு ஸ்லோகங்கள். இவற்றிலிருந்து வர்ணஸ்ரமதூர்மங்களால் ஆராதிக்கப்படும் பரம் பொருள் நரசிங்கனை கேசவனே என்பதே மார்க்கண்டேயரின் ஸித்தாந்தம் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. முதலில் சிவபக்தராயிருந்த மார்க்கண்டேயர் பிறகு நெடுங்காலம் விஷ்ணுபக்தராயிருந்தே மோக்ஷமடைந்தார் என்று இதிஹாஸபுராணங்களில் சொல்லப்படுவதை இது வலியுறுத்துகிறது, இனி, மார்க்கண்டேயரின் பதிலுரையில், ஹாரீதருக்கும் மற்ற மஹர்ஷிகளுக்கும் ஸம்வாத

மான இந்தஹாரீதஸ்மருதி விரித்துரைக்கப்படுகிறது. அதில் பல விடங்களில பரம்பொருள நாராயணனே என்று காட்டியிருப்பதை இனிக் காண்போம்.

|| மார்க்கண்டேய: ||

அதராஹம் கத்யபிஷ்யாமி புராவ்ருததமநுத்தமம் |
 ருஷிபிஷ்ஸஹ ஸமவாதும் ஹாரீதஸ்ய மஹாதமந: ||
 ஹாரீதம ஸர்வதூர்மஜஞம் ஆஸீநமிவ பாவகம் |
 ப்ரணிபத்யாப்யுருவந் ஸர்வே முநயோ தூர்மகாங்குலிண: ||
 புகுவந் ஸர்வதூர்மஜஞ ஸர்வதூர்மப்ரவர்த்தக |
 வர்ணநாமாஸ்ரமாணம் ச தூர்மாந் நோ ப்ருஹி பூர்க்குவ ||
 ஸமாஸாத்யோக்யுஸாஸ்த்ரம் ச விஷ்ணுபுக்திகரம் பரம் |
 ஏதச்சாந்யச்ச புகுவந் ப்ருஹி ந: பரமோ குரு. ||
 ஹாரீதஸ்தாநுவாசாத் தைரேவம் சோக்திதோ முநி: |
 ஸநண்வந்து முநயஸ்ஸர்வீவ தூர்மாந் வக்ஷ்யாமி ஸாஸுவதாந் |
 வர்ணநாமாஸ்ரமாணம் ச யோக்யுஸாஸ்த்ரம் ச ஸததமா: |
 ஸந்தூர்ய முச்யதே மர்தய. ஜந்மஸ்ஸாரப்யந்தூநாத் ||
 புரா தேயுவோ ஜக்யதஸ்ரஷ்டா பரமாதமா ஜலோபரி |
 ஸுஷ்வாப பேக்யுபர்யங்கே ஸயநே து ஸ்ரியா ஸஹ ||
 தஸ்ய ஸுப்தஸ்ய நாபேள து மஹத் பத்யமமபூத் கில |
 புக்யமத்யேதபுவத் ப்ருஹ்மா வேத்யுவேத்யாங்குலிஷண. ||
 ஸ சோக்தோ தேவதேயுவேந ஜக்யத் ஸ்ருஜ புந: புந: |
 ஸோபி ஸருஷ்ட்வா ஜக்யத் ஸர்வம ஸதேவாஸுரமாநுஷ்ட் ||
 யஜ்ஞஸித்யத்யுயர்த்தமநகூந் ப்ருஹ்மணாந் முக்யதோ:-

ஸ்ருஜத் |

அஸ்ருஜத் க்ஷதரியாந் ப்ராஹ்மீவோ: வைஸ்யாநபயூருதேயுத ||
 ஸூத்ராமஸ்ச பாத்யோ. ஸ்ருஷ்ட்வா தேஷாம சைவாநு
 பூர்வஸ: |

யகூ ப்ரோவாச புகுவாந் ப்ருஹ்மயோநி: பிதாமஹ: ||
 தத்வச: ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி ஸ்ருணுத த்விஜஸத்தமா. |
 தநயம் யஸ்யமாயுஷ்யம் ஸ்வர்க்யம் மோக்ஷபலப்ரத்யம் ||

[மார்க்கண்டேயர் கூறினார்:- மஹாத்மாவான ஹாரீதருக்கும் மற்ற பல ரிஷிகளுக்கும் முன்னொரு காலத்தில் நடந்த மிகச்சிறந்த ஸம்வாதத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீர்களாக: எல்லா தர்மங்களையும்றிந்தவரும், நெருப்பே ஒருருக்கொண்டதுபோல் அமர்ந்திருப்பவருமான ஹாரீதரை, தர்மத்தை அறிய விரும்பிய எல்லா முனிவர்களும் நன்கு வணங்கிப் பின்பவருமாறு கேட்டனர்:— “எல்லா தர்மங்களையும்றிந்த பகவானே! எல்லா தர்மங்களையும் பரவச் செய்பவரே! பிருகுலத்துதித்தவரே! வர்ணங்களுக்கும், ஆஸ்ரமங்களுக்குமுரிய தர்மங்களை எமக்குச் சொல்லுவீராக. விஷ்ணுவிடம் பக்தியை விளைப்பதாய் மேலானதான (கர்ம) யோகஸாஸ்திரத்தையும், மற்றும் அறியவேண்டிய பல விஷயங்களையும் எங்களுக்குக் கூறுவீராக. நீர் எங்களுக்கு மேலான ஆசார்யராயிருக்கிறீர்” என்று இவ்வண்ணமாக அவர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட ஹாரீதர் பின்பவருமாறு கூறலுற்றார்,— நல்லோர்களான எல்லா முனிவர்களும் கேட்பீர்களாக; வர்ணங்களுக்கும், ஆஸ்ரமங்களுக்குமுரிய நிலையான தர்மங்களையும் யோகஸாஸ்திரத்தையும் கூறுகிறேன். இவற்றை ஒரு மனிதன் தரித்து நின்றாலே ஜன்மஸம்ஸாரக்கட்டினின்றும் விடுபடுவான். முன்னொரு காலத்தில் உலகனைத்தையும் படைத்த பரமாத்மா ஜலத்தின்மேல், திருவனந்தாழ்வனுகிற மெத்தென்ற பஞ்சசயனத்தில் ஸ்ரீதேவியோடு கூடத் தூங்கினார். தூங்கும் அவருடைய திருநாபியில் பெரிய தாமரை தோன்றிற்றன்றோ. வேதங்களையும், வேதாங்கங்களையும் ஆபரணமாகக் கொண்ட பிரமன் அத்தாமரையின் நடுவே உண்டானான். தேவதேவனுன பரமாத்மாவாலே, ‘உலகை மறுபடியும் மறுபடியும் படைப்பாயாக’ என்று அப்பிரமன் சொல்லப்பட்டான். அப்பிரமனும், தேவர், அஸுரர், மனிதர் ஆகியவர்களோடு கூடிய உலகனைத்தையும் படைத்து, (பகவதாராதனமான) யஜ்ஞம் ஸித்திக்கும் பொருட்டுக் குற்றமற்றவர்களான ப்ராஹ்மணர்களை முகத்தினின்று படைத்தான். இரு கைகளினின்றும் கூத்தரியர்களைப் படைத்தான். தொடையினின்றும் வைஸ்யர்களையும், கால்களினின்றும் சூத்ரர்களையும் படைத்தான். படைத்தவுடன், ப்ராஹ்மத்திடமிருந்து பிறந்த பகவானான பிதாமஹன் அவர்களைக்குறித்துக் கிரமமாகக் கூறிய வார்த்தையையும் கூறுகிறேன் கேட்பீர்களாக; அவ்வார்த்தை தனத்தையும், புகழையும், ஆயுளையும், சுவர்க்கத்தையும், மோகை பலளையும் அளிக்கவல்லது.] என்பவை ஹாரீதருக்கும் மற்ற மஹர்ஷிகளுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தின் தொடக்கப்பகுதி. இதில்,

திருவனந்தாழ்வானமேலே ஸ்ரீதேவியோடு கூட எழுந்தருளியிருப்பவனே அனைத்தையும் படைத்த பரமாத்மாவென்றும், அவனால் உந்தித்தாமரையில் படைக்கப்பெற்றவனே பிரமன என்றும், அவனால் படைக்கப்பட்டவர்களை மற்ற தேவர் முதலான எல்லா உயிர்களும் என்றும் மிகத்தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. “அஜஸ்ய நாபூவத்யேகமாயபிதம்” “ஸ ப்ரஜாபதிரேக: புஷ்கரபர்ணே ஸம புவத” “நாராயணத்து ப்ரஹ்மா ஜாயதே” முதலான வேதவாக்யங்களுக்கு உபபூருமஹணமாயிருக்கையாலே இவை பரமப்ரமானமாயிருப்பவை எனபது நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும். இத்தால ஸைவமதம் முதலானவை வேதவிருத்தமெனபதும் தெளிவாகும். இந்த ஸ்மருதியில் சொல்லப்படும் கர்மயோக ஸாஸ்தரம், பக்தியோகத்தை விளைப்பது என்றும், அதனால் மோக்ஷம் ஏற்படும் என்றும் கூறுவது விஸிஷ்டாத்வைத மதத்திற்கே பொருநதுவது என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது புருஷஸூக்தமும் இப்பகுதியால் உபபூருமஹணம் செய்யப்பட்டிருப்பதால் புருஷஸூக்தமும் பகவத் பரமே எனபதை அறியலாம். நிற்க; இந்த ஸ்மருதியின இரண்டாமத்தியாயத்தில, ஒன்பதாவது ஸ்லோகத்தில்,

யஜ்ஞாத்யயநதூநாநி குர்யாத் நித்யமதந்த்ரித: |

பிதருகார்யபரஸ்சைவ நரஸிம்ஹாரச்சநாபர: ||

[யஜ்ஞம், வேதாத்யயனம், தானம் ஆகியவற்றை தினந்தோறும் சோமபவிலைமல செய்யக்கடவன; பிதருகார்யத்திலும், நரசிங்கனை அர்ச்சனம் செய்வதிலும் ஈடுபடவேண்டும்.] என்று தினந்தோறும் நரசிங்கனை நாராயணனை ஆரதிக்கவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டது. நானகாமத்தியாயத்தில இருபத்தெட்டாவது ஸ்லோகத்திலிருந்து தொடங்கி ஸ்நாநம் செய்யும்போது ஹரிஸ்மரணம் செய்ய வேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டது. அதாவது:—

ஸோ஽ந்தர்ஜலம் ப்ரவிஸ்யா஽தூ வாக்யமதோ நியமேந ஹி |

ஹிம் ஸம்ஸம்ருத்ய மநஸா மஜ்ஜயேச்சுருமஜ்ஜலே ||

ததஸதீரம் ஸமாஸாத்ய ஆசம்யா஽஽ப. ஸமந்ரத: |

ப்ரோக்ஷயேத் வாருணைர் மந்தரை: பாவமாரீபிஹேவ ச ||

குராக்யூரக்ருததோயேந ப்ரோக்ஷயாத்மாநம் ப்ரயத்நத: |

ஸ்யோநா ப்ருதிவீதி ம்ருத்யுகாத்ரே இதும் விஷ்ணுரிதி

த்யுவிஜா: ||

ததோ நாராயணம் தேவம் ஸம்ஸமரேத் ப்ரதிமஜ்ஜநம் |
நிமஜ்ஜயாந்தர்ஜலே ஸம்யக் க்ரியதே சாக்ஷமர்ஷணம் ||

[அவன் மௌனத்துடன் கூடியவனாய் ஜலத்தினுள் நுழைந்து ஹரியையே மனத்தால் நினைத்துத் தொடையளவு ஆழத்தில் மூழ்க வேண்டும். அதற்குப்பின் கரைசேர்ந்து மந்திரத்துடன் ஜலத்தை ஆசமனம்செய்து, வருண மந்திரத்தாலும், பவமான மந்திரங்களாலும் புரோக்ஷணம் செய்துகொள்ளவேண்டியது. தர்ப்பையின நுனியிலெடுத்த ஜலத்தால் முயன்று தன்னைப் புரோக்ஷணம் செய்து கொண்டு, 'ஸ்யோநா ப்ருதீவீ' 'இதும் விஷ்ணு:' என்றுதொடங்கும் மந்திரங்களால் மண்ணை மேனியில் இட்டுக்கொள்ளவேண்டும். அதற்குப்பின் மறுபடியும் ஜலத்தில் முழுகும்போது, ஒவ்வொரு தடவையும் தேவனுடைய நாராயணனை நன்கு நினைக்கவேண்டும். (அதன்பின்) ஜலத்தில் நன்கு மூழ்கிநின்று அக்ஷமர்ஷணஜபத்தைச் செய்ய வேண்டும்.] என்பது ஹாரீதஸ்மருதியிலுள்ள ஸ்நாநவிதி. இதில் ஸ்நாநம் செய்யும்போது ஜலத்தில் மூழ்கும் ஒவ்வொரு தடவையும் நாராயணனை நினைக்கவேண்டும் என்று விதத்திருப்பதைக் காண வேண்டும். வைதிகர்களான ஸ்மார்த்தர்கள் கூட இன்றளவும் ஹரி ஸ்மரணத்தோடேயே ஸ்நாநம் செய்வதும் காணத்தக்கது. இஃதே நாலாமத்தியாயத்தில் ஐம்பத்து நாலாவது ஸ்லோகத்தில்,

ததோ தேவம் நமஸ்க்ருத்ய க்ருஹம் க்ஷச்சேத் தத: புந: |
விதிநா புருஷஸூக்தஸ்ய க்ருத்வா விஷ்ணும ஸமர்ச்சயேத் ||

[அதற்குப்பின் (விஷ்ணுவாகிற) தேவனை நமஸ்கரித்து வீட்டிற்குச் செல்லவேண்டும்; வீட்டிற்குச் சென்றபின் புருஷஸூக்தவிதியாலே விஷ்ணுவை அர்ச்சனம் செய்யவேண்டியது.] என்று, புருஷஸூக்தத்தாலே விஷ்ணுவை அர்ச்சனம் செய்யவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டது. அதனால் விஷ்ணுவே அனைவராலும் அர்ச்சிக்கத்தக்கவன் என்பதும், புருஷஸூக்தம் அவனையே சொல்லுவது என்பதும் நிலைநாட்டப்பட்டது. புருஷஸூக்தம் சிவனைச் சொல்லுவதாக ஹரதத்தர், அப்பயதீக்ஷிதர் முதலானா கூறுவது “ஹீஸ்ஸ தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்நயௌ” என்று அந்த ஸூக்தத்திலேயே பரம புருஷனை பூமிலக்ஷ்மீபதியாகச் சொல்லியிருப்பதற்கு விருத்தமாயிருப்பதோடன்றியில், ஸ்ருத்யர்த்தத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களான ஹாரீதர் முதலானருடைய ஸ்மருதிகளுக்கும் விருத்தமானது என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இதே நாலாமத்தியாயத்தின்கடைசியில் உள்ள இரண்டு ஸ்லோகங்களில்,

ஜ்ஞானோநாத்கர்ஷஸ்ச தஸ்ய ஸ்யாத் நாரஸிம்ஹப்ரஸாத₃: |
 தஸ்மாந்முகதிமவாப்நோதி ப்ராஹ்மணோ த்விஜஸத்தமா :||
 ஏவம் ஹி விப்ரா: கதி₃தோ மயா வ
 ஸமாஸத: ஸாஸ்வதத₄ர்மராஸி: |
 க்ருஹீ க்ருஹஸ்த₃ஸ்ய ஸதோ ஹி த₄ர்மம்
 குர்வந் ப்ரயத்நாத் ஹரிமேதி யுக்தம||

[அந்தணர் தலைவர்களே! நரசிங்கனுடைய அருளாலே அந்த அந்தணனுக்கு ஞானச்சிறப்பு உண்டாகும். அவன் அந்த நரசிங்கனிடமிருந்து மோக்ஷத்தை அடைகிறான். அந்தணர்களே! நிலையான தர்மங்கள் இவ்வண்ணமாக என்னால் உங்களுக்குச் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. நல்ல கிருஹஸ்தனுக்குரிய இந்த தர்மங்களை முயன்று அனுஷ்டிக்கும் கருஹஸ்தன், (குணவிபூதிகளோடு) கூடிய ஹரியை அடைகிறான்.] என்று முற்கூறியபடி பகவதாராதனத்தைச் செய்பவன் நரசிங்கனிடமிருந்து மோக்ஷத்தை அடைகிறான் என்றும், குணவிபூதிகளோடு சேர்ந்த ஹரியை அடைவதே அந்த மோக்ஷம் என்றும் நிலைநிறுத்தப்பட்டது. “ உதாம்ருதவஸ்யேஸாந: ” [பு.ஸ.1] முதலான வேதவாக்யங்களுக்கு உபப்பிரும் ஹணமாயிருப்பவை இவ்வசனங்கள்; இவற்றிலிருந்து சிவனே மோக்ஷமளிப்பவன் என்று கூறும் சைவமதமும், ப்ரஹ்மாவதே மோக்ஷம் என்று கூறும் அத்வைதமதமும் ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி விருத்தம் என்று விளங்குகிறது. ஐந்தாமத்தியாயத்தின் கடைசியில,

தபோ ஹி ய: ஸேவதி வர்யவாஸ:

ஸமாதியுக்த: ப்ரயதாந்தராத்மா |

விமுக்தபாபோ விமல: ப்ரஸாந்த:

ஸ யாதி தி₃வ்யம் புருஷம் புராணம்||

[வனத்தில் வனிக்கும் எவனெருவன் ஸமாதியுடன் கூடியவனாய் மனத்தையடக்கித் தவம்புரிகிறானோ, அவன் பாபமற்றவனாய், அழுக்கற்றவனாய், ஊர்மிகளற்றவனாய், பழையோனான தி₃வ்ய புருஷனே அடைகிறான்.] என்று தி₃வ்யபுருஷனை அடைவதே மோக்ஷ நிலை என்று கூறுமிடத்திலும் இவ்விஷயம் வலியுறுத்தப்படுகிறது. யதிகளின் (ஸந்யாஸிகளின்) தர்மத்தை விவரிக்கும் ஆரூமத்தியாயத்தில், ஆரூம் ஸ்லோகத்தில்,

த்ரிதண்ட₃ம் வைஷ்ணவம் ஸம்யக் ஸந்ததம் ஸமபர்வகம்

[ஸமமான கணுக்களையுடையதாய், விஷ்ணுவினுடையதான த்ரி துண்டமானது (யதிகளின் பரிசுத்தியின் பொருட்டு தரிக்கத் தக்கது.)] என்று ஸந்யாஸிகளுக்கு வைஷ்ணவமான த்ரிதுண்ட₃ தூரணத்தை விதித்து, அவ்வத்தியாயத்திலேயே கடைசி ஸ்லோகத்தில்,

த்ரிதுண்டுப்டுருத் யோ ஹி ப்ருதூக் ஸமாசரேத்

ஸுரைஸ்ஸுரைந் யஸ்து பூஹிர்முகூகாஃ |

ஸம்முச்ய ஸம்ஸாரஸமஸ்தபுந்தூநாத்

ஸ யாதி விஷ்ணோ: அம்ருதாத்மந: பதும் ||

[த்ரிதண்டத்தை தரித்தவனாய், சிறிது சிறிதாக வெளிவிஷயங்களிலிருந்து இந்திரியங்களை விலக்கிய ஸந்யாஸி, ஸம்ஸாரக்கட்டுகள் அனைத்தினின்றும் விடுபட்டு அழியாதவனான விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறான்.] என்று த்ரிதண்டத்தை தரித்த ஸந்யாஸிக்கு விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைவதாகிற மோக்ஷம் சொல்லப் பட்டது. இதிலிருந்து த்ரிதண்டத்தை தரிக்கும் ஆசாரத்தை யுடையதாய், விஷ்ணுபரத்வத்தை ஒப்புக்கொள்வதான விஸிஷ்டாதவைத மதமே ப்ராசீனமான ஸ்ம்ருதிகளில் ஆதரிக்கப்பட்டது என்பதும், இவற்றை ஒப்புக்கொள்ளாத அத்வைதம், சைவம் முதலான மதங்கள் ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி விருத்தம் என்றும், நவீனமானவை என்றும் விளங்குகிறது. தொல்காப்பியம் முதலான பழந்தமிழ் நூல்களிலும் முக்கோல் தரிக்கும் ஆசாரமே ஸந்யாஸிகளுக்குக் கூறப்பட்டிருப்பது இதையே வலியுறுத்தும். “தத்₃ விஷ்ணோ: பரமம் பரமம் பதும்” எனனும் ஸ்ருதி இவ்வாக்யத்தில் விளக்கப்படுவதும், விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைவதே மோக்ஷம் என்று உத்தேகாஷிக்கப்படுவதும் காணத்தக்கது. கடைசியான ஏழாமத்தியாயத்தில் ஐந்தாம் ஸ்லோகத்திலிருந்து தொடங்கி,

ஏகாகாரமநா மந்தும் புதுகூருபமநாமயம் |

ஸுக்ஷ்மாத் ஸுக்ஷ்மதரம் த்யாயேத் ஐகூகூ தூர முச்யதே ||

ஆத்மாநம் பூஹிரந்த:ஸ்தும் ஸூத்₃கூசாமீகரப்ரபும் |

ரஹஸ்யேகாரந்தமாஸீநோ த்யாயேதூரமரணந்திகம் ||

யத் ஸர்வப்ராணிஹ்ருதூயம் ஸர்வேஷாம் ச ஹ்ருதி₃ஸ்தி₃தம் |

யச்ச ஸர்வஜநை: ஜ்ஞேயம் ஸோ஽ஹமஸீதி சிந்தயேத் ||

[ஞானிகளை சரீரமாகக் கொண்டவனும், தோஷமற்றவனும், நுண்ணியதைக் காட்டிலும் நுண்ணியவனும், உலகிற்கு ஆதாரமானவனும், அனைத்தின உள்ளும் புறமுமிருப்பவனும், சுத்தமான பொன்போன்ற ஒளியுள்ளவனுமான பரமாத்மாவைத் தனியிடத்தில் ரஹஸ்யமாயிருந்துகொண்டு சிறிது சிறிதாக மரணம் வரையில் தியானிக்கக்கடவன். எந்தப் பரமபொருள் எல்லாவுயிர்களையும் தன்னுள் தரித்திருக்கிறதோ, அனைவரின் இருதயத்திலுமிருக்கிறதோ எது அனைவராலும் அறியதக்கதோ அதுவே நானாகிறேன் என்று சிந்திக்கக்கடவன்.] எனனும் மூன்று ஸ்லோகங்களாலே பரமபொருளுக்கும், மற்றவற்றுக்கும் உள்ளவேற்றுமைகளைப் பல வாறு விளக்கிவிட்டு, அதைத் தானாகச் சிந்திக்கவேண்டும் என்று கூறியிருப்பது ‘ தனக்கு அந்தர்யாமியாகச் சிந்திக்கவேண்டும் ’ எனனும் கருதத்தையே உடையது என்பது நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும். இவ்விடத்தில் அவ்வைதம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாகக் கூறுவது இந்த ஸ்லோகங்களுக்கும், முன்பின் பிரகணங்களுக்கும் முரண்படும். குணமிலலை, ரூபமிலலை, விபூதியில்லை என்று கூறும் அவ்வைதிகளின் மதம் குணரூபவிபூதிகளைச் சொல்லும் இந்த ஸ்லோகங்களில் அடியோடு நிரஸிக்கப்படுகிறது எனபதும் காணத்தக்கது. இவ்வத்தியாயத்திலேயே பத்தாம் ஸ்லோகத்தில்,

“உபாப்யாயாம்பி பக்ஷாப்யாயம் யத்யா கே பக்ஷினாம் க்யுதி: |

ததைவ ஜ்ஞாநகர்ம்ப்யாயம் ப்ராபயதே ப்ரஹ்மஸாஸ்வதம் ||”

[இருசிறகுகளாலேயே ஆகாயத்தில் பக்ஷிகள் பறப்பதுபோல், ஜ்ஞாநம், கர்மம் இரண்டாலுமே நிலையான ப்ரஹ்மம் அடையப்படுகிறது.] என்று கூறுவதன்மூலம் ஞானமொன்றே மோக்ஷஸாதனமென்றும், ப்ரஹ்மமாவதே மோக்ஷம் எனனும் கூறும் அவ்வைத மதம் தள்ளப்படுகிறது எனபதும் அறியத்தக்கது.

ஸ்வத்யுர்மேண யத்யா ந்ருணாம் நாரஸிம்ஹ: ப்ரஸீத்யுதி |

ந துவ்யதி தத்யாந்யேந கர்மண மதுஸூத்யுந: ||

அக: குர்வந் நிஜம் கர்ம யத்யாகாலமதந்த்யுரித: |

ஸஹஸ்ராநீகதேயேஸம் நாரஸிம்ஹம ச ஸாலயம் ||

உத்பந்நவைராக்யபுலேந யோகீ

த்யாயேத் பரம் ப்ரஹ்ம ஸத்யாக்ரியாவாந் |

ஸத்யம் ஸுக்யம் ரூபமநந்தமாத்யம்

விஹாய தேஹம் பத்யமேதி விஷ்ணு: ||

[மனுஷ்யர்கள் தம் வர்ணஸ்ரமதூர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதால் மதுஸூதனனான நரசிங்கப்பெருமான திருப்தியடைவதுபோலே வேறு செயல்களால் திருப்தியடைவதில்லை. ஆகையால் தன் கருமத்தைக் காலந்தவறாமல் சோம்பலின்றியே எவனெருவன் அநுஷ்டிக்கிறானோ, அவன் கணக்கற்ற ஸேனைகளையுடைய தேவரான விஷ்வக்ஸேனருக்கும் ஈஸ்வரனும், பரமபதத்திலிருப்பவனான நரசிங்கப் பெருமானே அடைகிறான். உபாஸகன எப்போதும் கர்மத்தை அநுஷ்டிப்பவனும், அதனால் உண்டான வைராக்யத்தின் பலத்தால் பரப்ரஹ்மத்தை தியானிக்கக்கடவன்; (அப்படி தியானித்தால்) தேஹத்தைவிட்டு ஸத்யமாய், ஆநந்தமாய், அநந்தமாய், ஆதிகாரணமாய் ப்ராப்யமான விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபத்தை அடைகிறான்.] என்று ஹாரீதஸ்மருதியின் கடைசியில் உள்ள ஸ்லோகங்களிலிருந்து விஷ்ணுவெனனும் பெயரையுடையவனும், நரசிங்கனும் அவதரித்தவனுமான தேவனே முமுகூஸ்களால் உபாஸிக்கப்படுவதாய், முக்திப்ராப்யமாய், ஜகத்காரணமான பரப்ரஹ்மம் என்று உத்கோஷிக்கப்படுகிறது. முமுகூஸுவானவன் கர்மாநுஷ்டானத்தினால் மனத்தில் வைராக்யமுண்டாகி, அதனால் தியானமாகிற பக்தியோகம் கைவரப்பெற்று அதனால் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறான் என்னும் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமே இந்த ஹாரீதஸ்மருதியில் ஆதரிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதும், சைவம், அத்வைதம் முதலான மதங்கள் இதில் அநாதரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதும் நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும். தொடக்கத்தில் 'நாரஸிம்ஹ: ஸநாதந:' என்று நரசிங்கப்பெருமானே என்று மிருப்பவனாகக்கூறி, அவனே ஜகத்காரணனும், முமுகூஸுபாஸ்யனும், முக்தப்ராப்யனான பரம்பொருள் என்று கடைசியிலும் கூறும் இந்த ஸ்மருதி ந்ருஸிம்ஹதாபநீய உபநிஷத், நாராயணோபநிஷத் முதலானவற்றுக்கு உபப்ரம்ஹணமாயிருக்கிறது. இவற்றுக்கு முரணாகப்பேசும் ஸரபோபநிஷத் முதலானவை இவ்வண்ணமாக எந்த ஸ்மருதியிலும் ஆதரிக்கப்படாததிலிருந்தே அவை ஸமீபகாலத்தில் கற்பிக்கப்பட்டவை என்பதும் கையிலங்குகனியாக விளங்குகிறது.

ஹாரீதஸ்மருதிநிஷ்கர்ஷம் முற்றிற்று.

சங்குஸ்மருதி நிர்ணயம்

“மந்வத்ரி விஷ்ணு ஹாரீத” [1-4] என்று தொடங்கும் யாஜ்ஞ வல்க்யஸ்மருதியின வசனத்தில ஹாரீதஸ்மருதியை அடுத்து எடுக்கப்படும் யாஜ்ஞவல்க்யா, உஸநஸ், அங்கிரஸ், யமா, ஆபஸதம்பர், ஸமவர்த்தர், காத்யாயநர், ப்ருஹஸ்பதி, பராஸரர், வ்யாஸர் ஆகியவாகளுடைய ஸ்மருதிகளில் (கல்கத்தா, பம்பாய், பூவை பதிப்புக்களில்) பரம்பொருளைப்பற்றிய குறிப்புகள் இல்லையாகையால், அவற்றை விடுத்து அக்குறிப்புகளுள்ள சங்குஸ்மருதியை அடுத்தபடி காண்போம்.

“ஸவயம்பூவே நமஸ்க்ருத்ய ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரினே |

சாதுவார்ண்ய ஹிதார்த்தாய சங்கு: சாஸ்த்ரமதூகரோத||” [உலகைப் படைத்தலையும் அழித்தலையும் செய்யும் ஸவயம்பூவான (தனக்குத் தானே காரணமான) பரமாத்மாவுக்கு நமஸ்காரம் செய்து நாலு வர்ணங்களின் நனமையின் பொருட்டு சங்குர் இந்த சாஸ்திரத்தைச் செயதார்.] என்று தொடங்குகிறது இந்த ஸ்மருதி. இவ்விடத்தில் பொதுவான ஸ்வயம்பூஸபதத்தைப் பரம பொருளைக்குறித்துப் பிரயோகித்திருந்தபோதிலும் மேலததியாயத்தி விருந்து இவா கருதும் பரம்பொருள் விஷ்ணுவே என்பது விளங்கும். ஸவயம்பூஸபதம் நாராயணனைக் குறித்தும் சாஸ்திரங்களில் பலவிடங்களில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதை விஷ்ணுசித்த விஜயம் முதலததியாயத்தில காட்டியிருக்கிறோம். நிற்க; இந்த ஸ்மருதியின ஏழாமததியாயத்தில் பரமாத்ம த்யானத்தை விவரிக்கும் ப்ரகரணத்தில் பற்பல ஸ்ருதிவாக்யங்களை உபப்நுஹணம் செய்யும் பின்வரும் ஸ்லோகங்கள் உள்ளன.

ஹ்ருத்யஸ்துஸ்ய யோகேந தேவதேவஸ்ய த்யுஸ்நம் |

த்யுநாம் ப்ரோகதம் ப்ரவக்ஷ்யாமி ஸர்வஸ்மாத் யோகுக:

ஸுபூம் ||

ஹ்ருத்யஸ்து தேவதாஸ்ஸர்வா ஹ்ருதி ப்ராண:

ப்ரதிஷ்டிதா: |

ஹ்ருதி ஜயோதீம்ஷி பூயஸ்ச ஹ்ருதி ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் ||

ஸ்வதேஹமரணிம் க்ருதவா ப்ரணவம் சோத்தராரணிம் |

த்யுநநிர்மதூநாப்யாம் து விஷ்ணும் பஸ்யேத் ஹ்ருதி

ஸதிதம் ||

ஹ்ருத்யர்க்க: சந்த்ரமா: ஸூர்ய: ஸோமோ மத்யே

ஹுதாஸந: |

தேஜோமத்யே ஸ்திதம் ஸத்த்வம் ஸத்த்வமத்யே

ஸ்திதோ஽ப்யுத: ||

அனோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந்

ஆக்மாஸ்ய ஜந்தோ: நிஹிதோ குஹாயாம் |

தேஜோமயம் பஸ்யதி வீதஸோக:

தூது: ப்ரஸாதூந் மஹிமாநமாத்மந: ||

வாஸுதேவஸ்தமோ஽ந்தூநாம் ப்ரத்யக்ஷா நைவ ஜாயதே |

அஜ்ஞாநபடஸம்வீதை: இந்த்ரியைர் விஷயேபஸுபி: ||

ஏஷ வை புருஷோ விஷ்ணு: வ்யக்தா஽வ்யக்த: ஸநாதந: |

ஏஷ தூதா விதூதா ச புராணோ நிஷ்கல: ஸிவ: ||

விதேஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்

ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் |

மந்த்ரேர்விதிசுவா ந பிபேபிதி ம்ருத்யோ:

நாந்ய: பந்தூ வித்யதே஽யநாய ||

ப்ருதிவ்யாபஸ்ததூ தேஜோ வாயுராகாஸமேவ ச |

பஞ்சேசமாநி விஜாநீயாத் மஹாபூகாநி பண்டித: ||

சக்ஷ: ஸ்ரோத்ரே ஸ்பர்ஸநம் ச ரஸநா க்ரூணமேவ ச |

புத்திந்த்ரியாணி ஜாநீயாத் பஞ்சேசமாநி ஸரீரகே ||

ஸப்ஜேதூ ரூபம் ததூ ஸ்பர்ஸோ ரஸோ க்ருந்தூஸ்ததைவ ச |

இந்த்ரியஸ்தூந் விஜாநீயாத் பஞ்சைவ விஷயாந் புத்ய: ||

ஹஸ்கௌ பாதூவுபஸ்தூம் ச ஜிஹ்வா வாயுஸ்ததைவ ச |

கர்மேந்த்ரியாணி பஞ்சைவ நித்யம் ஸந்தி ஸரீரகே ||

மனோ புக்ஞிதூஸ்ததைவாத்மா வ்யக்தா஽வ்யக்தம் ததைவ ச |

இந்த்ரியேப்ய: பராணீஹ சத்வாரி ப்ரவராணி ச ||

ததூ஽஽த்மாநம் தத்வ்யதீதம் புருஷம் பஞ்சவிம்ஸகம் |

தம் து ஜ்ஞாத்வா விமுச்யந்தே யே ஜநா: ஸாதூவ்ருத்தய: ||

இத்யம் து பரமம் ஸூத்ரம் ஏததக்ஷர முத்தமம் |

அஸப்ஜூரஸமஸ்பர்ஸமரூபம் க்ருந்தூவர்ஜிதம் ||

நிர்நூ:க்ருமஸுகூம் ஸூத்ரம் தத்விஷ்ணோ: பரமம் பத்யம் ||

விஜ்ஞாநஸாரதிர்யஸ்து மந:ப்ரக்ரஹபுந்த்ர: |
 ஸோ஽த்யவந: பாரமாப்நோதி தத்ஸுவிஷ்ணு: பரமம் பதம் ||
 வாலாக்ரஸுதஸோ பாகு: கல்பிதஸ்து ஸஹஸ்ரதா |
 தஸ்யாபி ஸுதஸோ பாகுராத் ஜீவ: ஸுக்ஷ்ம உத்யாஹ்ருத: ||
 மஹத: பரமவ்யக்தம் அவ்யக்தாத புருஷ: பர: |
 புருஷாந் ந பரம் கிஞ்சித் ஸா காஷ்டா ஸா பரா குதி: ||
 ஏஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு திஷ்டுத்யவிரல: ஸத்யா |
 த்ருஸ்யதே த்வக்ரயயா புத்ரயா ஸுக்ஷ்மயா
 ஸுக்ஷ்மதூர்ஸிபி: ||

[இருதயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் தேவதேவனை (பக்தி) யோகத்தால் காண்பதே தியானம் எனப்படுகிறது. மற்ற எல்லா யோகங்களைக் காட்டிலும் மங்களமான இந்த பகதியோகத்தைக் கூறுகிறேன். எல்லா தேவதைகளும் இருதயத்தில் நிற்கின்றனர்; இருதயத்திலேயே பிராணன்கள் நிலைபெறுகின்றன. இருதயத்திலேயே எல்லாச் சோதிகளும் நிலைநிற்கின்றன. இருதயத்தில் எல்லாமே நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளன. தன தேஹத்தைக் கீழேயுள்ள அரணிககட்டையாகவும், பரணவத்தை மேலேயுள்ள அரணிக் கட்டையாகவும் செய்து, தியானத்தாலே இரணடையும் கடைந்தால், இருதயத்திலுள்ள விஷ்ணுவைக் காணலாம். இருதயத்திலேயே அர்க்கமும், சந்திரனும், ஸூர்யனும், நடுவில் அக்னியும் உள்ளனர். தேஜஸஸின் நடுவில் ஸதவமிருக்கிறது; ஸத்வத்தின் நடுவில் அசுபுதமிருக்கிறது. அவன் அணுவைக்காட்டிலும் அணுவாகவும், பெரியதைக்காட்டிலும் பெரிதாகவும் இந்த மனிதனின் இருதயகுறையில் ஆத்மாவாயிருக்கிறான். ஜகத்காரணான அவனுடைய அருளாலே சோதியுருவான அவனைக்கண்டு சோகமற்றவனாய், அபபரமாதமா வினுடைய பெருமையைக்காணுகிறான். வாஸுதேவன் தமோகுணத்தால் குருடாகியிருப்பவர்களுடைய அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்ட விஷயப்ரவணங்களான இந்திரியங்களாலே ஒருபோதும் காணப்படமாட்டான்; இவனே புருஷன் என்றும் விஷ்ணு என்றும் சொல்லப்படுபவன்; (கார்யநிலையில்) வ்யக்தமாகவும், (காரணநிலையில்) அவ்யக்தமாகவுமிருப்பவன். பழையோனாயிருப்பவன், இவனே தூரகனாகவும், படைப்பவனாகவும், பழையோனாயிருந்துகொண்டே புதியோனாகவும், பிராகிருதமான அவயவங்களற்றவனாகவும், மங்களமானவையுமிருப்பவன். பிராகிருதமான தேஹமற்றவனாகவும், சூரியன்போன்ற ஒளிமயமான உருவை உடையவனாகவும், தமஸஸுக்கு மேறப்பட்ட

வனாகவும், பெரியோனாகவுமுள்ள இப்புருஷனை வேதமந்திரங்களாலே அறிந்தவன் ஸம்ஸாரத்தைக்கண்டு பயப்படமாட்டான். இவனை அடைய இஃதொழிய வேறு மார்க்கமில்லை. பூமி, நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் என்னும் இவ்வைந்தையும் அறிவாளியாயிருப்பவன் மஹா பூதங்கள் என அறியக்கடவன். சரீரத்திலுள்ள காணும் கண், கேட்கும் காது, தொடும் தோல், சுவைக்கும் நாக்கு, முகரும் மூக்கு என்னும் இவ்வைந்தையும் ஞானேந்திரியங்கள் என்று அறியக்கடவன். ஸப்தம், ரூபம், ஸ்பர்ஸம், ரஸம், கந்தம் என்னும் இவ்வைந்தையும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களாலும் அறியப்படும் ஐந்து விஷயங்கள் (புலன்கள்) என்று அறியக்கடவன். (எடுக்கும்) கைகள், (நடக்கும்) கால்கள், (இன்புறும்) ஆண்குறி (அல்லது பெண்குறி), (பேசும்) நாவோடுகூடிய வாய் (மலவிஸர்ஜனம் செய்யும்) பாயு என்னும் இவ்வைந்து கர்மேந்திரியங்களும் சரீரத்தில் அது உள்ளவரையிலிருக்கின்றன (என்று அறியக்கடவன்.) மனம் எனப்படும் அஹங்காரம், புத்தி எனப்படும் மஹான், ஆத்மா எனப்படும் அக்ஷரம், வ்யக்த மாக இருப்பவற்றுக்கெல்லாம் லயஸ்தானமாய் அவ்யக்தம் எனப்படும் மூலப்ரக்ருதி ஆகிய நான்கும் முற்கூறிய இந்திரியங்களுக்கும் மேன்மேலே உத்பத்திலயஸ்தானங்களாயிருக்கையால் உயர்ந்தவை. இந்த ஐம்பெரும்பூதங்கள், ஐம்புலன்களால் உபலக்ஷிக்கப்பட்ட ஐந்து தத்வாத்மைகள், ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், மனம் (அஹங்காரம்), புத்தி (மஹான்), ஆத்மா, (அக்ஷரம்), அவ்யக்தம் (மூலப்ரக்ருதி) என்னும் இருபத்துநாலு அசேதனத்தத்துவங்களையும் உடந்திருப்பவனாய், இருபத்தைந்தாவது தத்துவமான புருஷன் எனப்படும் ஜீவாத்மாவை அறிபவர்களாய், நல்லொழுக்கமுடையவர்களாயிருப்பவர்கள் (ஆத்மாநுபூவமாகிற) (கைவல்ய) மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள். இவ்வாத்மாவிலும் மேலான தாய், பரமபரிசுத்தமாய், அழியாததாய், மிகச்சிறந்ததாய், ஸப்த ஸ்பர்ஸரூபரஸகந்தங்களற்றதாய், ஸுகுதுக்ஸ்கங்களற்றுப் பரிசுத்த மாயிருப்பது விஷ்ணுவின் பரமப்ராப்யமான ஸ்வரூபம். அறிவைத் தேர்ப்பாகனாகவும், மனத்தைக்கடவாளமாகவும் கொண்டு (இந்திரியங்களாகிற குதிரைகள் பூட்டிய சரீரமாகிற தேரைச் செலுத்தும்) ஜீவன விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறான். நெஸ்ருனியின் நூறு நூறுபிரததில் ஒரு பங்கிலும் ஸுகுமமானவனாகச் சொல்லப்படுகிற ஜீவன. (வசீகரிக்கத்தக்கவைகளுள்) பெரியோனான ஜீவனைக் காட்டிலும் அவ்யக்தமாகிற மூலப்ரக்ருதியிலிருந்துண்டான அவனுடைய சரீரம் சிறந்தது. அந்த சரீரத்தைக்காட்டிலும் புருஷன்

எனப்படும் பரமாத்மா சிறந்தவன், அப்பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் சிறந்த தொன்றுமில்லை; அவனே மேலான உபாயமாகவும் ப்ராய்மமாகவுமிருப்பவன். அவன இந்த பூதங்கள் அனைத்திலும் எப்போதும் நெருங்கி நிற்கிறான். நுண்ணறிவாளர்களாலே தம சிறந்தநுண்ணறிவால் காணப்படுகிறான் அவன்.] எனனும் அந்த ஸ்லோகங்களில் பரமாத்மாவைப்புகுஷன் என்றும் விஷ்ணுவென்றும், வாஸுதேவனென்றும் கூறி அவனுக்குப் பரமபொருளுக்கேயுரியனவாகப் பற பல உபநிஷத்துக்களில் படிக்கப்படும் பெருமைகளைத்தும் உதகோஷிக்கப்பட்டன. “அத்ர ஹி ஸௌர ஸௌமய ஆக்ஞேயஸாத்விசமண்ட்ஸலாநி பித்வா தத: ஸுத்யுத்யஸத்வாந்தராவஸதி.தம அசலமமரம் அச்யுதம் த்யுருவம் விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞம்...பர்யதி” [மைதராயணீயம் 6] [இங்கு ஸௌரய ஸோம அகணி ஸத்வமண்டலங்களைப் பிளந்துகொண்டு போய், அதற்குப்பின் சுதஸத்வத்தின் உள்ளிருப்பதாய், அசையாததாய், (அடியார்களை) நழுவவிடாத அசயுதனெனப்படுவதாய், விஷ்ணுவென்னும் பெயரை உடையதான பரமபொருளைப் பார்க்கிறான்.] என்னும் மைதராயணீயஸ்ருதி இங்கு உபபூரும்ஹணம் செய்யப் பட்டிருப்பதிலிருந்து, நூற்றெட்டுசு சுவடியில் சிலர் அப்பகுதியை எடுத்துவிட்டு அச்சிட்டது க்ருத்ரிமமானது என விளங்குகிறது. பரமபுகுஷனும், விஷ்ணுவெனப்படும் வாஸுதேவனை இங்கு தமஸ்ஸுக்கு மேற்பட்டவனென்று கோஷித்திருப்பது நமது ஸாத்விசவிஜயத்தைப் பூணகட்டித்தருகிறது. மற்றும் கடோபனிஷத் ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத் முதலான பல உபநிஷத்துக்களை இங்கு விஷ்ணுபரமாக உபபூரும்ஹணம் செய்திருப்பதும், ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய், சிறந்தவனாகப் பரமாத்மாவைப் பேசியிருப்பதும், பக்தியோகமே காமஜ்ஞான யோகங்களைக்காட்டிலும் சிறந்ததெனப்பேசியிருப்பதும் விசிஷ்டாத்வைத வைஷ்ணவமதமே ஸங்க்ஸம்ஹர்ஷியினஸித்தாந்தம் என்பதையும், அத்வைத சைவமதங்கள் அவரால் ஆதரிக்கப்படவில்லையென்பதையும் தெளிவுபடுத்துகின்றன. “தமோ குணத்தால் குருடாகியிருப்பவர்களுடைய இந்திரியங்களாலே வாஸுதேவன் ஒருபோதும் காணப்படமாட்டான்” என்று இங்கு ஸங்க்ஸம்ஹர்ஷி கூறியதையே “தவாம் ஸீலரூபசரிதை. பரமப்ரக்ருஷ்ட ஸதத்வேந ஸாத்விசதயா ப்ரபுலேஸ்சஸாஸத்ரை:ப்ரபுயாததையவபரமார்த்தத்வீத்யாம் மதைஸ்ச நைவாஸுரப்ரக்ருதய: ப்ரபுவந்தி ப்ரோத்த்யும் ||” [ஸ்தோ-ர 15] [குணங்கள், உருவங்கள், சரிதங்கள் ஆகியவற்றாலும், மிகவுயர்ந்த ஸத்வத்தாலும், ஸாத்விசங்களாகையாலே வலிமை மிக்க சாஸ்திரங்களாலும், தேவீர்சிறந்தவன யார் என்பதை அறிந்த மஹான்களின் முடிவைக்கொண்டும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் உன்னை ஒரு போதும் அறியமாட்டார்கள்] என்று ஆளவந்தார் உத்கோஷித்தார்.

ஸங்க்ஸம்ருதிநிர்ணயம் முற்றிற்று.

ஸங்க்ஷலிகிதஸ்ம்ருதி நிர்ணயம்

“மந்வத்ரி விஷ்ணு” என்று தொடங்கி யாஜ்ஞவல்க்யரால் படிக்கப்பட்ட வசனத்தில் “பராஸரவ்யாஸ ஸங்க்ஷலிகிதா:” என்னும் க்ரமத்தில் ஸ்ம்ருதிகள் படிக்கப்பட்டன. அதில் ஸங்க்ஷஸ்ம்ருதி என்றும், லிகிதஸ்ம்ருதி என்றும் தனித்தனி ஸ்ம்ருதிகள் எல்லாப் பதிப்புகளிலும் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் ஸங்க்ஷஸ்ம்ருதியில் பரதத்வநிஷ்கர்ஷம் செய்தபடியைச் சற்றுமுன் பார்த்தோம். லிகிதஸ்ம்ருதியில் எப்பதிப்பிலும் பரம்பொருளைப்பற்றிய குறிப்பில்லை; பூத ஆனந்தாஸ்ரமப் பதிப்பில் ஸங்க்ஷலிகிதஸ்ம்ருதி என்று 32 ஸ்லோகங்கள் கொண்ட ஒரு ஸ்ம்ருதி காணப்படுகிறது. அதனுடைய தொடக்கத்தில்,

“வாஸுதேவம் நமஸ்க்ருத்ய ஸங்க்ஷஸ்ய லிகிதஸ்ய ச |

தூர்மஸாஸ்த்ரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி தத்யநி சைவ க்ருதம் யத்யா ||”
[வாஸுதேவனை நமஸ்கரித்து ஸங்க்ஷஸ்ய லிகிதஸ்யம் சேர்ந்து தயிரில் நெய்யெடுப்பதுபோல் செய்த தூர்மஸாஸ்திரத்தைக் கூறுகிறேன்.] என்று வாஸுதேவனின் நமஸ்காரத்துடன் தொடங்குகிறது இந்த ஸ்ம்ருதி.

“த்யஹத்யக்ஷ்நிஸ் தேஹஸா ச ஸூர்யோ த்யஹதி ரஸ்மிநா |

ராஜா த்யஹதி த்யண்டேந விப்ரோ த்யஹதி மந்யுநா ||

மந்யுப்ரஹரண விப்ராஸ் சக்ரப்ரஹரணே ஹரி: |

சக்ராத் தீக்ஷணதரோ மந்யுஸ் தஸ்மாத்த்யவிப்ராந் கோபயேத் ||

அக்ஷ்நித்யக்ஷ்நம் ப்ரரோஹேத ஸூர்யத்யக்ஷ்நம் ததைவ ச |

த்யண்ட்யஸ்து ஸம்ப்ரரோஹேத ப்ரஹ்மஸாபஹதோ ஹத: ||”

[அக்ஷ்நி தன் உஷ்ணத்தால் சுடுகிறது; ஸூர்யன் கிரணங்களால் சுடுகிறது. அரசன் தண்டனையால் சுடுகிறான். அந்தணன் கோபத்தால் சுடுகிறான். அந்தணர்கள் கோபத்தையே ஆயுதமாகக் கொண்டவர்கள். பகவான் ஹரி சக்ராயுதத்தை ஆயுதமாகக்கொண்டவன். ஹரியின் சக்ரத்தைக் காட்டிலும் அந்தணனின் கோபம் கடுமையானது. ஆகையால் அந்தணரைக் கோபமுறச் செய்யலாகாது. நெருப்பினால் எரிக்கப்பட்டதும் ஸூர்யனால் சுடப்பட்டதும் மறுபடி முளைக்கும். அரசனால் தண்டிக்கப்பட்டவன் மறுபடியும் கிளர்ந்தெழக்கூடும் ப்ராஹ்மணனின் சாபத்திற்கு இலக்கானவன் தொலைந்தொழிவான்.] என்னும் கடைசி ஸ்லோகங்களில் அச்யுதனுக்கு இனியவர்களான அந்தணர்களின் கோபத்திற்கு அடுத்தபடி ஹரியின் சக்ராயுதத்தை எடுத்திருப்பது காணத்தக்கது. இதிலிருந்து தெய்வங்களில் வாஸுதேவனான ஹரியும், ஆயுதங்களில் ஸுதர்ஸனமுமே சிறந்தவை என விளங்குகிறது.

ஸங்க்ஷலிகிதஸ்ம்ருதி நிர்ணயம் முற்றிற்று.

தக்ஷஸம்ருதி தாத்பர்யம்

“மந்வதரி விஷ்ணு” என்று தொடங்கும் யாஜ்ஞவலகய வசனத்தில் ஸங்க்ஷலிகிதஸ்மருதிகளுக்கு அடுத்தபடி தக்ஷஸம்ருதி படிக்கப்பட்டது. அதில் ஏழாமத்தியாயத்தில பரம்பொருளைப்பற்றியும், யோகத்தைப்பற்றியும், யதிதூர்மத்தைப்பற்றியும், த்வைதாத்வைதங்களைப்பற்றியும் சில குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. பம்பாய் பதிப்பில மூன்றாவது ஸ்லோகத்தில் “ப்ரஹ்மலோகம் நயத்யாஸு” என்று யோகமானது ஜீவனை ப்ரஹ்மலோகத்தை விரைவில் அடைவிக்கும் என்று கூறுகையாலே, ஒரு ஸ்லோகவிஸேஷத்தை அடைவதே மோக்ஷம் என்று தேறுவதால் இவ்வுலகிலேயே ப்ரஹ்மமாவதே மோக்ஷம் என்று கூறும் அத்வைதமதம் தள்ளப்படுகிறது. இனி, இவ்வுலகிலேயே சிலா முக்தியடைவதாகக் கூறுவது எப்படி எனனும் கேள்விக்கு பதிலே,

“அத்ராத்தம் வ்யதிரேகேண த்விதீயம் நைவ பஸ்யதி |

ப்ரஹ்மபூத: ஸ ஏவேஹ தக்ஷபக்ஷ உத்ராஹ்ருத: ||”

[பரமாத்மாவைத்தவிர வேறெனற (யோகநிலையில் உபாஸகன்) காணவே மாட்டான். அத்தகையவனே இவ்வுலகிலேயே மோக்ஷமடைந்தவனாகக் கூறப்படுகிறான் என்பது தக்ஷரினபக்ஷம்] என்று பனிரண்டாம் ஸ்லோகத்தில் உரைத்தா தக்ஷம்ஹர்ஷி, ஆக, யோகநிலையில் உபாஸகன் பரஹ்மத்தைத்தவிர வேறெனறைக் காணாமலிருக்கும் நிலையானது மோக்ஷதுல்யமானதாகையாலே, அவன இவ்வுலகிலேயே ப்ரஹ்மமாக (முக்தனாக) ஆனவனாகக் கூறப்படுகிறான் என்றதாயிற்று. ‘இரண்டாவதொன்றைக் காண்பதில்லை’ என்று கூறப்பட்டதேயொழிய, இரண்டாவதொன்றே இல்லை என்றே கூறப்பட்டவில்லை என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இதற்கு மூலமான ஸ்ருதியிலும், ‘இதர இதரம் பஸ்யதி’ ‘கேந கம் பஸ்யேத்’ என்றே கூறப்பட்டதன்றோ. ‘ப்ரஹ்மலோகம் நயதி’ என்றதற்கு அநுகுணமாகப் பொருள் கொள்ளும்போது, ‘ப்ரஹ்மபூத:’ என்றதற்கு பரஹ்மஸத்ருஸனாக அதாவது முத்தனாக ஆனவன் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆகையால், இங்கு அத்வைதத்திற்குச் சிறிதும் இடமில்லை.

“த்ரித்யண்டுவ்யபதேஸோந ஜீவந்தி ப்ரஹ்மவோ நரா: |

யஸ்து ப்ரஹ்மந ஜாநாதி ந த்ரித்யண்ட: ஹி ஸ ஸ்ம்ருத: ||”

[த்ரிதண்டத்தை தரித்த ஸந்யாஸியாயிருக்கும் வியாஜத்தினால் பல மனிதர்கள் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். ப்ரஹ்மத்தை அறியாதவன் த்ரிதண்டியாக மாட்டான்.] என்பது இப்ரகரணத்தில் எல்லாப் பதிப்பிலுமுள்ளதொரு ஸ்லோகம். இதிலிருந்து ப்ரஹ்மஜ்ஞானிக ளான ஸந்யாஸிகளுக்கு த்ரிதண்ட தூரணமே உரியதென்று விளங்குகிறது. தொல்காப்பியம் முதலிய பண்டைத் தமிழிலக்கியங் களிலும் ‘முக்கோல்.....அந்தணர்க்குரிய’ ‘முக்கோற்பகவர்’ என்று த்ரிதண்டதூரிகளான வைஷ்ணவ ஸந்யாஸிகள் குறிக்கப்படுவதும் இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. பூர பதிப்பில் இந்த ஸ்லோ கத்திற்கு முன்.

“வைணவேந த்ரிதண்டேந ந த்ரிதண்ட்யுதி கத்யதே |
அத்யாத்மதண்ட்யுக்தோ ய: ஸ த்ரிதண்ட்யுதி கத்யதே ||
வாக்யதண்டோ஽த்ய மநோதண்ட: கர்மதண்ட்யுச்ச
தே த்ரய: |
யஸ்யதே து த்ரயோ தண்டா ஸ த்ரிதண்ட்யுதி
கத்யதே ||”

[மூங்கிலாலான த்ரிதண்டத்தை தரித்ததனால் மாத்திரம் த்ரிதண்டி என்று சொல்லப்படமாட்டான். ஆத்மஸம்பந்தமான (மூன்று) தண்டங்களோடு (நியமனங்களோடு) கூடியவனே உண்மையான த்ரிதண்டியாவான். (1) வாக்கை நியமிப்பதாகிற வாக்தண்டம் (2) மனத்தை அடக்குவதாகிற மநோதண்டம் (3) செயல்களை நியமிப்பதாகிற கர்மதண்டம் ஆகிய இம்மூன்று நியமனங்களும் எவ்விடம் உள்ளனவோ அவுனே உண்மையான த்ரிதண்டியெனப் படுகிறான்.] என்று படிக்கப்பட்ட ஸ்லோகங்களில் த்ரிதண்டங்களை ஸந்யாஸி தரிப்பதன கருத்து விளக்கப்பட்டது.

“மேகூலாஜிந தண்டையுச்ச ப்ரஹ்மசாரீதி லக்ஷ்யதே |
க்யுஹஸ்தேந தூநவேத்யாத்யையர் நகூலோமைர்

வநாஸ்ரமீ ||

த்ரிதண்டேந யதிஸ்சைவ லக்ஷணநிப்ருத்யக் ப்ருத்யக் ||”

[மேகூலை, மான்தோல், தண்டம் ஆகியவற்றால் ப்ரஹ்மசாரியென அறியப்படுகிறான்; தானம், வேதம் முதலானவற்றைக்கொண்டு க்ருஹஸ்தன் என அறியப்படுகிறான்; நகம், ரோமம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு வானப்ரஸ்தன் என அறியப்படுகிறான்; த்ரிதண்டத்

தைக்கொண்டு ஸ ந்யாஸியென அறியப்படுகிறான். இவை அந்தந்த ஆஸ்ரமங்கட்குரிய தனித்தனி அடையாளங்கள்.] என்று முதல் அத்தியாயத்திலேயே ஸ ந்யாஸிக்குரியது த்ரிதண்டமே என்று கோஷிக்கப்படுவதிலிருந்தும், ஏகதண்டத்தை தரிக்கும் அதவையி களின் அநுஷ்டானம் ரிஷிகள் உகந்ததனறு என விளங்குகிறது. நிற்க; இவ்வேழாமத்தியாயத்தின கடைசியில் த்வைதாத்வைதங் களைப்பற்றிச் சில ஸ்லோகங்கள் காணப்படுகின்றன. அவை பின்வருமாறு:—

தத்வைதம் சைவ தத்ரா஽த்வைதம் த்வைதாத்வைதம்

ததைவ ச |

ந த்வைதம் நாபி சாத்வைதமீத்யேதத்பாரமார்த்திகம் ||
நாஹம் ரைவாந்யஸம்புந்தஃ ப்ரஹ்மபுராவேந புரவித: |
ஈத்யுரூபாயாமவஸ்தூபாயம் அவாப்யம் பரமம பத்யம் ||
த்வைதபக்ஷஸமாஸ்தூ யே அத்வைதே து வ்யவஸ்திகா: |
அத்வைதநாம் ப்ரவக்ஷ்யாமி யதூ ததர்ம: ஸுநிஸ்சித: ||
தத்ராதமவ்யதிரேகேண த்விதீயம் யதி பஸ்யதி |
தத: ஸாஸ்த்ராண்யதீயந்தே ஸ்ரூயந்தே க்ரூரநதுஸஞ்சயா: ||
யோக்யம்ப்யஸமாநஸ்ய த்ருவம் கஸ்சிதுபத்ருவ: |
வித்யா வா யதி வா஽வித்யா ஸரணம் து ஜநார்த்தந: ||
இந்த ஸ்லோகங்களில் கடைசி ஸ்லோகம் சில சுவடிகளில் உள்ளதாகப் பூனா பதிப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த ஸ்லோகங்களின் பொருளைக் காண்போமினி. ப்ரஹ்மத்திற்கும், உலகிற்கும் வேறுபாடு உள்ளதா, இல்லையா எனனும் கேள்விககு பதில் உரைக்கப்படுகிறது இந்த ஸ்லோகங்களில்: (த்வைதம் சைவ பாரமார்த்திகம்) ப்ரஹ்மத்திற்கும், உலகிற்கும் ஸ்வரூப பேதத்தில்லாமையாலே, அவையிரண்டிற்கும் வேறுபாடு உள்ளது என்பதும் உண்மையே. இதனால் ஜகத்ப்ரஹ்மங்களுக்கு ஸ்வ ரூபைக்கத்தைச் சொல்லும் பக்ஷங்கள் அடிபட்டுப்போயின. (தத்ரா அத்வைதம் பாரமார்த்திகம்) இப்படி ஸ்வரூபபேத மில்லாவிடிலும், ப்ரஹ்மம் ஆத்மாவாகவும், உலகம் சரீரமாகவும் ஒன்றியிருக்கையாலே (விசிஷ்டமான) அத்வைதமே தத்துவம் என்று கூறுவதும் உண்மையே. இதனால் அதயந்தபேதத்தைக் கூறும் மதங்கள் தள்ளப்பட்டவையாயின. (ததைவ த்வைதாத்வைதம் ச பாரமார்த்திகம்) இப்படி ஸ்வரூபத்தில பிரிந்தும்,

ப்ரகாரி ஓன்றாயிருக்கையாலே ஓன்றாகவுமிருக்கையாலே பேத முள்ளதாகவும், பேதமற்றதாகவுமே உள்ளது ப்ரஹ்மம் என்று கூறும் விசிஷ்டாத்வைதமதமே உண்மையானது. இதனால் பேதத்தையோ, அபேதத்தையோ ஓளபாதி₄கமாக ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷங்கள் நிராகரிக்கப்படுகின்றன. இப்படிப் பூர்வார்த்த₄த்தில் அந்வயமுக₂மாகச் சொன்னதை வ்யதிரேக முக₂மாகவும் ஸாதிக்கிறார் உத்தரார்த்த₄த்தில்: (ந த்வைதம் பாரமார்த்த₂கம்) ப்ரஹ்மத்திற்கும் உலகிற்கும் அத்யந்த பேதத்தைச் சொல்லும் த்வைதபக்ஷம் உண்மையல்ல. (நாபி சாத்த்வைதம் பாரமார்த்த₂கம்) ப்ரஹ்மத்திற்கும் உலகிற்கும் ஸ்வரூபைக்யத்தைச் சொல்லும் (சங்கர், பாஸ்கர், யாதுவ ப்ரகாசர் முதலானோடைய) மதங்களும் உண்மையல்ல. (இத்யேதத் பாரமார்த்த₂கம்) இவ்வண்ணமாக பேத₄ஸ்ருதிகளுக்கும், அபேத₄ஸ்ருதிகளுக்கும், க₄டகஸ்ருதிகளுக்கும் முக்யார்த்த₄த்தைக்கூறும் விசிஷ்டாத்வைதபக்ஷமே உண்மையானது. இனி, இரண்டாம் ஸ்லோகத்தாலே சேதனனுக்கு எவ்விதமான மனநிலையிருந்தால் பரமபதம் கிடைக்கும் என்பதைக் காட்டுகிறார். (நாஹம்) நான் எனக்கு உபாயமோ உபேயமோ ஆகமாட்டேன். (நைவ அந்ய ஸம்பந்த₄;) உபாயரூபமாகவோ, உபேயரூபமாகவோ எனக்கு வேறு எப்பொருளோடும் ஸம்பந்தம் கிடையாது. அப்படியானால், உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் எதை அறிவது எனில்: (ப்ரஹ்ம பூாவேந பூாவித₄;) ப்ரஹ்மமே உபேயமாகவும் (அடையத்தக்க தாகவும்), உபாயமாகவும் (தன்னையடைய வழியாகவும்) உள்ளது என்னும் நினைவோடு இருப்பவன் நான். (ஈத்ருஸாயாம் அவஸ்தாயாம்) இமமாதிரியான ஸரணுகதி மனநிலை ஒருவனுக்கு இருந்ததாகில். (அவாப்யம் பரமம் பத₂ம்) பரம்பராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் இருக்கும் ப்ரஹ்மமானது அவனாலே மிகஎளிதில் அடையத்தக்கதாகிறது. இனி, பக்தியோகத்தை உபதேசிக்கத்தொடங்கி, இரண்டு ஸ்லோகங்களாலே பேத₄த்தையும், அபேத₄த்தையும் ஒப்புக்கொள்ளும் விசிஷ்டாத்வைதிகளான அதிகாரிகளில், நிற்கின்ற தெல்லாம் நெடுமால் என்று காணமாட்டாத ஸாமாந்யாதி₄காரிகளுக்குக் கர்மத்தை உபதேசிக்கும் சாஸ்திரங்களும் நூல்களுமே புகல் என்கிறார். (த்வைத பக்ஷே ஸமாஸ்தா யே) ப்ரஹ்மத்திற்கும் உலகிற்கும் அத்யந்த பேதம் இல்லை என்னும் கருத்திற்போலே, அவற்றிடையே ஸ்வரூபபேத₄ம் உண்டு என்னும் கருத்திலும் ஸமமான ஆஸ்தை₂யை (விரூப்பத்தை) எவர்கள் உடையவர்களோ.

(அத்வைதே து வ்யவஸ்திதா:) நிற்கின்றதையெல்லாம் நெடு மாலாகவே காணவேணும் எனலும் உறுதியை எவர்கள் உடையவர்களோ இதனால் பக்தியோகம கைவரப்பெறுதவர்கள் இவர்கள் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (அத்வைதிநாம்) இப்படிப்பட்ட விசிஷ்டத்தின் அபேதத்தை அறியும் அதிகாரிகளுக்கு (யதா தூர்ம: ஸுநிர்ஸித: (தத்) பரவக்ஷ்யாமி) யாதொரு தர்மம் உறுதியாக நல்வழி காட்டுவதோ அதைக் கூறுகிறேன். (தத்ர ஆகம் வ்யதிரேகேண த்விதீயம் யதிபர்யதி) உலகிலே பரமாத்மாவைத் தவிரவேறொரு பொருளை ஓரதிகாரி கண்டானாகில், “யதாத்வஸய ஸர்வமாத் மைவாபூத் தத் கேந கம் பர்யேத்” [எந்நிலையில இவ்வுபாஸகனுக்கு நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமாலாகின்றதோ, அப்போது எதைக்கொண்டு வேறு எப்பொருளைக் காண்பானிவன்?] என்று உபனிஷத் உத்கோஷித்தபடியே, எங்கும் பரமாத்மாவையே காணும் பக்தியோகம கைவரப்பெற்ற அதிகாரிகளுக்கு பகதிக்கு அங்கமான கர்மயோகம் முதலானவற்றை உபதேசிகமும் சாஸ்திரங்களும் நூல்களும் தேவையிலலை என்றதாயிற்று. “ஸாத்யாபூாவே மஹாபூாஹோ ஸாத்யாநை” கிம் ப்ரயோஜநம்” [ஸாதனங்களாலே ஸாதிக்கப்படவேண்டியது ஒன்று இல்லையாகில் ஸாதனங்கள் பயனற்றவையாகின்றன.] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ, (தத:...ஸஞ்சயா:) இப்படி பரமாத்மாவைத் தவிர்த்த பொருள்களைக் காணும் நிலையிலுள்ள விசிஷ்டாதவைதிகளுக்கு பக்தியோகத்திற்கு அங்கமான கர்மயோகம் முதலானவற்றைக் கூறும் சாஸ்திரங்களும் நூல்களும் கற்கதக்கவையாகின்றன. அவற்றைக்கற்று அநுஷ்டித்து பக்தியோகம் கைவரப்பெற்று முக்தியடையவேண்டும் என்று கருதது. இனி, கடைசி ஸ்லோகத்தாலே, பரமாத்மாவோடு சேரவிருமபுகிறவனுக்குத் தடை ஏற்பட்டதாகில், அத்தடையை அகற்ற அவனே உபாயமாகிருள் என்கிறார். (யோக்யம்ப்யஸமாநஸ்ய) பரமாத்மாவோடு சேரவிருமபுகிறவனுக்கு, முன் ஸ்லோகங்களிற் சொன்ன புக்தி நிஷ்டனையும், ப்ரபந்த்நனையும் சேர்த்துச் சொல்லுகிறார். (த்யுருவம கம்ஸிதுபத்ரவ:) ஏதாவதொரு தடை வந்தே தீரும். அதிகாரிக்கு அநுகுணமாக அத்தடை யாதெனக்காட்டுகிறார் மேலே,—(வித்யாவா) அவனே உபயாம எனலும் ப்ரபத்தி நிஷ்டையிலே ஊனறியிருப்பவனுக்கு பக்தியோகம் முதலான உபாயங்களே தடையா யிருக்குமா. (யதி வா அவித்யா) உபாயாததர நிஷ்டனுக்கு அவ்வுபாயாததரங்கள்கு விரோதிகளான பாபங்களே தடையாயிருக்கும். இப்படி இருவகையான அதிகாரிகளுக்கும் தடைகளை நீக்கு

வதற்கு உபாயம் என்னவெனில்: (ஸரணம் து ஜநார்த்தந:) ஜநார்த்தனனான பகவானே இத்தடைகளைப்போக்கும் உபாயமாவான், ப்ரபன்னருக்கு,

“உபாயாபாயஸமயோகே ந ஷ்டயா ஹீயதேநயா”

[லக்ஷ்மீதந்த்ரம்]

[கர்மயோகம் முதலான உபாயந்தரங்களோடும், பகவதாஜ்ஞையை மீறுவதாகிற அபாயத்தேடும் ஸம்பந்தம் இவனுக்கு ஏற்பட்டதாகில் ப்ரபத்திநிஷ்டை நழுவும்]

“காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு திஷ்டு ஸர்வாஸு சாச்யது |

ஸரீரே ச க்ஷுதௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத் ப்யம் ||”

[ஜிதந்தே 1-9]

[அடியவர்களை நழுவிடர்தவனே ! எல்லாப் புண்யகாலங்களிலும், எல்லாதிசைகளிலுமுள்ள புண்யக்ஷேத்ரங்களிலும், தர்மஸாதனமர்ன சரீரத்திலும், சரீராந்தரத்திலும் அடியேனுக்குப் பெரும் பயம உள்ளது] என்று நெறிகாட்டி நீக்குகையாலே தடையாகச் சொல்லப்படுகிற உபாயாந்தரங்களினால் ஏற்படும் பயத்தையும் போக்க ஜநார்த்தனனே புகலாவான். உபாயாந்தரநிஷ்டர்களுக்கு அந்தந்த உபாயாந்தரங்களைத் தொடங்குவதற்கும், நிறைவு பெறுத்தவும் விரோதியாயுள்ள பரபங்களைப் போக்கவும் ஜநார்த்தனனையே சரணமடையவேண்டும். ஆக, இவ்வகையில் அனைவருமே ஸரணுகதர்களே என்று கருத்து. இவ்வர்த்தத்தையே “ப்ரபந்நாதந்யேஷாம் ந திஷுதி முகுந்தேநா நிஜபதம்” [ப்ரபன்னனைத் தவிர வேறு எவனுக்கும் முகுந்தன் தன் பரமபதத்தை அருள் மாட்டான்] என்றார் வேதாந்ததேசிகரும்.

ஆக, இந்த தக்ஷஸ்ம்ருதியில், முக்தர்கள் அடையவேண்டிய லோகவிஸேஷம் உண்டென்றும், ஸந்யாஸிகளால் தரிக்கத் தக்கது தரிதண்டமே என்றும், விஸிஷ்டாத்வைதம்தமே உண்மையானது என்றும், ஜநார்த்தனனான நாராயணனே அனைவர்க்கும் ப்ரார்ப்ய ப்ரார்பக்மாயிருப்பவன் என்றும் உத்கோஷிக்கையாலே, இந்த விசிஷ்டாத்வைத வைஷ்ணவ மதம் தவிரந்த மற்ற எல்லா மதங்களும் மஹர்ஷிக்கு அபிமதங்களன்று என்று நினைநாட்டப்பட்டதாயிற்று.

தக்ஷஸ்ம்ருதி தாத்பர்யம் முற்றிற்று.

ஸாதாதபஸ்மருதி நிர்ணயம்

“மந்வத்ரி” என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்தில் துக்ஷஸ்மருதியை அடுத்துப் படிக்கப்படும் கௌதமஸ்மருதியில் பரம்பொருளைப் பற்றிய குறிப்புகள் ஒன்றுமில்லாமையால், அதற்கடுத்தபடி படிக்கப்படும் ஸாதாதபஸ்மருதி ஆராயப்படுகிறது. பூனா பதிப்பில் லகுஸாதாதபஸ்மருதியும், வ்ருத்துஸாதாதபஸ்மருதியும் காணப்படுகின்றன. எல்லாப் பதிப்பிலுமே ஸாதாதபஸ்மருதியொன்றும்காணப்படுகிறது. ‘லகு’ எனறே, ‘வ்ருத்து’ எனறே விசேஷணமிடப்பெற்ற ஸ்மருதினைப் பிறகு ஆராயப்போகிறோமாகையாலே, விசேஷணமற்ற ஸாதாதபஸ்மருதியை முதலில் ஆராய்வோம். இந்த ஸ்மருதியில் முதல் அத்தியாயத்தில் ஸாமான்யமான பாபங்களுக்குப் பிராயஸ்சித்தங்களை விதிக்கும்போது,

“ருத்ரம் ஐபேத லக்ஷபுஷ்பை: பூஜயித்வா ச த்ர்யம்புகம்”
[முக்கணணனை லக்ஷம் புஷ்பங்களைக் கொண்டு பூஜித்து ருத்ராஜபம் செய்யவேண்டியது] என்று ஒரு ப்ராயஸ்சித்தம் விதிக்கப்பட்டது. ‘பத்ரம் புஷ்பம் பூலம்’ என்று ஒரிலையையோ, ஒரு பூவையோ, ஒரு பழத்தையோ இட்டாலும் மிகவுகந்து அவனுக்கு ஸ்திரமான புருஷராத்நங்களை அளிக்கும் பரம்பொருளைப் போலல்லாமல் உருத்திரனை உகப்பிக்க லக்ஷபுஷ்பங்கள் வேண்டும் என்பது இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது அடுத்தபடி வேறொரு ப்ராயஸ்சித்தத்தில்,

“துஸபஞ்சாஷ்டசதுர உபவேஸ்ய த்விஜாந் ஸாபுந் |
வித்யாய வைஷணவீம் பூஜாம் ஸங்கல்ப்ய நிஜகாமயயா ||
தேநூம் துத்யாத் த்விஜாதிப்யோ துக்ஷிணஞ்சாபி ஸக்தி: |
அலங்க்ருதய யத்யாஸக்தி வஸ்த்ராலங்கரணைர் த்விஜாந் ||”

[பத்து, அல்லது ஐந்து, அல்லது எட்டு, அல்லது நாலு அந்தணர்களை அமரச்செய்து, தன் விருப்பப்படி ஸங்கல்பித்து, விஷ்ணுவின் பூஜையைச் செய்து, அந்தணர்க்குத் தன்னால் இயன்ற வஸ்திரம் முதலிய அலங்காரங்களைச் செய்து, இயன்ற தக்ஷிணையையும், பசுவையும் கொடுக்கக் கடவன.] என்று விஷ்ணு பூஜையை விதிக்கும்போது, இயன்றவரையில் கொடுக்கலாம் என்று கூறியிருப்பதும் குறிக்கொளத்தக்கது. நிற்க. இரண்டாமத்தியாயத்தில் மஹாபாதகங்களுக்கு ப்ராயஸ்சித்தத்தை விதிக்கும் போது தாய்தந்தையரைக் கொன்றவனுக்குப் பின்வருமாறு பிராயஸ்சித்தம் விதிக்கப்படுகிறது.

“பித்ருஹா சேதநாஹீநோ மாத்ருஹாந்தஃ ப்ரஜாயதே |
 நரகாந்தே. ப்ரகுர்வீத ப்ராயஸ்சித்தம் யதூவிதி ||
 ப்ராஜாபத்யாரி குர்வீத த்ரிம்ஸச்சைவ வித்யாநத: |
 வ்ரதாந்தே காரயேந் நாவம் ஸௌவர்ணபலஸம்மிதாம் ||
 கும்பம் ரௌப்யமயஞ்சைவ தாம்ரபாத்ராணி பூர்வவத் |
 நிஷ்கஹேம்நா து கர்த்தவ்யோ தேவ: ஸ்ரீவத்ஸலாஞ்சந: ||
 பட்டவஸ்தரேண ஸம்வேஷ்டய பூஜயேத தம் வித்யாநத: |
 நாவம் த்விஜாய தாம் த்யத்யாத் ஸர்வோபஸ்கரஸம்யதாம் ||
 வாஸுதேவ ஜகந்நாத் ஸர்வபூதாஸ்யஸ்தித் |
 பாதகார்ணவமக்ஷநம் மாம் தாரய ப்ரணதார்த்திஹருத் ||
 இதுதீர்ய ப்ரணமயாத் ப்ராஹ்மணய விஸர்ஜயேத் ||”

[தன் தந்தையைக்கொன்றவன் அறிவற்றவனாகிறான்; தாயைக்கொன்றவன் குருடனாகிறான். இவ்விருவர்க்கும் நரகாதுபவதிற்குப் பின்பு இப்பலன்கள்கிடக்கின்றன, ஆகையால் இப்பாவங்களைச் செய்தவன் பின்வரும் விதிப்படி பிராயஸ்சித்தம் செய்யவேண்டும். முதலில் விதிப்படி முப்பது பிரஜாபத்யயாகங்களை அவன் செய்யவேண்டும். அதுமுடிந்தவுடன் ஒரு பலம் நிறையுள்ள பொன் படகு ஒன்றைச் செய்யவேண்டும். அதில் வெள்ளியினால் ஒரு கும்பத்தையும், தாம்ரத்தினால் பாத்ரங்களையும் முனபோல் செய்து வைக்கவேண்டும். ஒரு நிஷ்கம் எடையுள்ள பொன்னால் ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மறுவை தரித்த விஷ்ணுவின் உருவத்தைச் செய்து, அந்த அர்ச்சாமூர்த்திக்குப் பட்டு வேஷ்டி சாத்தி, விதிப்படி பூஜை செய்யவேண்டும், முற்கூறிய குமபம், பாத்ரங்கள் அர்ச்சாமூர்த்தி ஆகியவற்றுடன் கூடிய அப்படகை அந்தணனுக்குத்தரவேண்டும். தரும்போது, ‘வாஸுதேவனே! உலகிற்குத் தலைவனே! எல்லா உயிர்களின் நெஞ்சிலிருப்பவனே! சரணமடைந்தவர்களின் துன்பத்தைப் போக்குகிறவனே! பாபக் கடலில் மூழ்கியிருக்கும் என்னைக் கரையேற்று’ என்று கூறி, வாஸுதேவனை வணங்கி, அப்படகை அந்தணனுக்கு தானம் செய்யவேண்டும்.] என்று தாய்தந்தையரைக்கொன்ற பாபத்தைப் போக்கக் கூடியவன் வாஸுதேவனே என்பதையும் காட்டி, அவனுக்குப் ப்ரம்பொருளுக்குரிய எல்லாப்பெருமைகளையும் பேசியிருப்பது பார்க்கத்தக்கது. உருத்திரன் தந்தையான பிரமனின் தலையைக்கிள்ளிப் பிடிக்கப்பட்டபோதும் அப்பாபத்தைத் தீர்த்தவன் வாஸுதேவனே என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

இந்த ஸாதாதபஸ்மருதியின் ஐந்தாமத்தியாயத்தில் அக்யம் யாக்யமநங்களுக்கு (புணரத்தகாதஸ்தீகளுடன் ஏற்பட்ட புணர்ச்சிகளுக்கு) ப்ராயஸ்சித்தம் விதிக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொருவிதமான அக்யமயாக்யமநங்களுக்கு (1) குபேரன் (2) வருணன் (3) இந்திரன் (4) காமதேனு ஆகியவற்றின் பிரதிமைகளைச் செய்து ஒவ்வொரு மந்திரத்தைச் சொல்லி அந்தணர்க்கு அளிக்கவேண்டும் என விதிககப்பட்டது.

“தநாநாமதிபோ தேவ: ஸங்கரஸ்ய ப்ரிய: ஸக்யா |

ஸௌம்யாஸாதிபதி: ஸ்ரீமாந் மம பாபம் வ்யபோஹது ||”

[செல்வங்களுக்கு அதிபதியாய், சங்கரனுக்கு இனிய துணைவனாய், வடக்கு திக்குக்குத் தலைவனான குபேரன் என பாபத்தைப் போக்கடிக்கட்டும்.] எனபது குபேரனைப்பற்றிய மந்திரம்.

“யாத்யஸாமதிபோ தேவோ விஸ்வேஷாமபி பாவந: |

ஸம்ஸாராப்யுதேன காணதார: வருண: பாவநோஸ்து மே ||”

[ஜலஸஞ்சாரிகளுக்குத் தலைவனாய், அனைவரையும் பரிசுத்தப் படுத்துமவனாய், ஸம்ஸாரக்கடலைக் கடப்பிக்கும் ஓடக்காரனாய், தேவனான வருணன் எனனைப் பரிசுத்தப்படுத்தட்டும்] எனபது வருணனைப் பற்றிய மந்திரம்.

“தேவாநாமதிபோ தேவோ வஜ்ரீ விஷ்ணு நிகேதந: |

ஸதயஜ்ஞ: ஸஹஸ்ராக்ஷ: பாபம் மம ரிக்ருந்தது ||”

[தேவர்களுக்குத் தலைவனாய், வஜ்ரத்தை தரித்தவனாய், விஷ்ணுவை ஆஸ்ரயமாகக் கொண்டவனாய், நூறுயஜ்ஞங்களைச் செய்தவனாய், நூறு கணகளை உடையவனான இந்திரன் எனும் தேவன் என பாபத்தைப் போக்கடிக்கட்டும்.] எனபது இந்திரனைப்பற்றிய மந்திரம்.

“ஸுரபீ வைஷ்ணவீ மாதா மம பாபம் வ்யபோஹது”

[விஷ்ணு ஸம்பந்தமுடையவளாய், தாயான காமதேனு என பாபத்தைப் போக்கடிக்கட்டும்.] எனபது காமதேனுவைப்பற்றிய மந்திரம். இவற்றில் தனங்களுக்கு அதிபதியான குபேரனை சங்கரனுக்கு இனிய துணைவனென்றும், குபேரன், வருணன்

முதலான எல்லா தேவர்களுக்கும் அதிபதியான இந்திரனை விஷ்ணுவை ஆஸ்ரயமாகப் பற்றியவன் என்றும் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். இதனால், தேவர்களுள் ஏற்றத்தாழ்வுகள் உண்டு எனபதும், தேவதேவனான இந்திரனுக்கும் ஆஸ்ரயமாயிருப்பவன் விஷ்ணுவே என்பதும் புலப்படும். எல்லாவுலகுக்கும் தாயாயிருந்து முலைப்பாலளிக்கும் காமதேனுவும் விஷ்ணுஸம்பந்த முடையது என விளங்குகிறது.

“தபஸ்விநீப்ரஸங்கேந ப்ரமேஹோ ஜாயதே நர: |

மாஸம் ருத்ரஜப: கார்ய: த்யுத்யாச்சுத்த்யா ச காஞ்சநம் ||”

[தவம்புரியுமவனோடு புணர்ச்சியுற்றால் ப்ரமேஹவியாதியால் பீடிக்கப்பட்டவனாகப் பிறக்கிறான் மனிதன். இதற்கு ப்ராயஸ் சித்தமாக ஒரு மாதம் ருத்ரனை ஜபித்துப் பொன்னை இயன்ற வரையில் தானம் செய்யவேண்டியது.] என்றும்,

“அஸ்வயோநௌ ச க்ருமநாத்யுதஸ்தம்ப: ப்ரஜாயதே |

ஸஹஸ்ராகலஸை: ஸ்நானம் மாஸம் குர்யாத் ஸிவஸ்ய ச ||”

[அஸ்வயோனியில் புணர்ச்சியுற்றால் மலச்சிக்கல் வியாதியோடு பிறக்கிறான். அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக ஆயிரங்கலசங்களைக் கொண்டு சிவனுக்கு அபிஷேகம் செய்விக்கவேண்டும்.] என்று சில பாபங்களுக்கு ருத்ரனைக்குறித்து ஜபமும், அபிஷேகமும் விதிக்கப்பட்டது. இரண்டாமத்தியாயத்திலும் முப்பதாவது ஸ்லோகத்தில் ஹரிவம்ஸத்தைக் கேட்கவேண்டுமென விதித்தபின், ருத்ரமந்திரங்களின் ஜபம் சில பாபங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமாக விதிக்கப்பட்டது. விஷ்ணுவை எல்லா உயிர்களின் இதயத்திலுமிருப்பவன் என்று குறிப்பிட்டதுபோல், இவ்விடங்களில் உருத்திரனுக்குப் பரம்பொருளுக்குரிய எந்தத் தன்மையும் பேசப்படாததிலிருந்து, ஸ்ரீமந்நாராயணனே சிவன் முதலான எல்லா உயிர்களுக்கும் அந்தர்யாமியான பரம்பொருள் என்பதே ஸாதாதபமஹர்ஷியின் ஸித்தாந்தம் என விளங்குகிறது.

ஸாதாதபஸ்மருதி நிர்ணயம் முற்றிற்று.

வஸிஷ்டஸ்மருதி விநிர்ணயம்

“மந்வத்ரி” என்று தொடங்கும் யாஜ்ஞவல்க்ய வாக்யத்தின் கடைசியில் காணப்படும் வஸிஷ்டஸ்மருதியை ஆராய்வோமினி. பம்பாய், கல்கத்தா பதிப்புகளில் இந்த ஸ்மருதியில் 21-அத்தியாயங் களே காணப்படுகின்றன. பூரா பதிப்பில் 21-ம் அத்தியாயத்தில் முன பதிப்பிலுள்ள வாக்யங்களுக்கு மேலே பல வாக்யங்களும் முப்பது வரையில் அத்தியாயங்களும் காணப்படுகின்றன. நாலாமத்தியாயத் தில் புருஷஸூக்தத்தை விவரிக்கும் சில வாக்யங்கள் காணப் படுகின்றனவாயினும், புருஷஸூகதத்தில் கூறப்படும் தேவன் யார் என்று காட்டும் அடையாளங்கள் ஒன்றுமில்லை இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயத்தில் பதினாறுவது ஸ்லோகம்

அக்ஷுநேரபத்யம் பரத்யம் ஸுவர்ணம்

பூர்வைஷ்ணவீ ஸூர்யஸுதாஸ்ச க்யாவ: |

தாஸாமநந்தம் பூலமஸ்ருவீத

ய: காஞ்சநம் க்யாம் ச மஹீம் ச த்யுத்யாத் ||

[பொன்னானது அக்னியின் முதல் பிள்ளையாகும். பூமியானவன் விஷ்ணு பத்தினியாயிருப்பவன். பசுக்கள ஸூர்யனின் பிள்ளைகளாயிருப்பவை. ஆகையால் இம்முன்றையும் தானம் செய்பவன் அளவற்ற பலனை அடைவான்] என்று காண்கிறது. இதில் பூமியானவன் விஷ்ணுவின் பத்தினியாயிருப்பவன் என்று கூறும் பகுதி “ஹீர்ஸ்ச தே லக்ஷ்மீர்ஸ்ச பத்ந்யௌ” [உனக்கு ஹீபூமிதேவிகள் பத்தினிகள்] என்னும் புருஷ ஸூக்தத்தையும், பூ ஸூக்தத்தையும் விவரிப்பதனமூலம் பூதேவி நாயகன் விஷ்ணுவே என்று காட்டுகிறது. “பூர் வைஷ்ணவீ” [பூமி விஷ்ணுவின்னுடையது] என்னும் இந்த வாக்யச்சாலையிலேயே “மண்ணையிருந்து துழாவி வாமனன் மண் இது என்னும்” [திருவாய் 4-4-1] என்று நம்மாழ்வார் அருளியதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆக, வஸிஷ்டஸ்மருதியிலிருந்தும் பூமிநாயகனான பரம்பொருள் விஷ்ணுவே என்று நிச்சயிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ஆக, இவ்வளவால் “மந்வத்ரி” என்று தொடங்கும் யாஜ்ஞ வல்க்ய வசனத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஸ்மருதிகளில் (கல்கத்தா, பம்பாய், பூரா பதிப்புகளில்) விஷ்ணு பரதவமே நிலைநாட்டப் பட்டுள்ளது என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

வஸிஷ்டஸ்மருதிவிநிர்ணயம் முற்றிற்று.

**ஓளசுநஸஸ்ம்ருதியில் ஸிவாகுமாபகர்ஷமும்,
வைஷ்ணவாகுமோத்கர்ஷமும்**

கல்கத்தா பதிப்பில் உஸநஸ் ஸம்ஹிதை ஒன்பது அத்தியாயங்கள் கொண்டதாக உள்ளது. பூரூ பம்பாய் பதிப்புகளில் கல்கத்தா பதிப்பைக் காட்டிலும் முற்றிலும் வேறுபட்டதாய், 51 ஸ்லோகங்கள் கொண்டதாய் அத்தியாயப் பிரிவற்றதாகக் காணப்படுகிறது. அதில் பின்வரும் ஸ்லோகங்கள் காளி முதலானவர்களைப் பூஜிப்பவர்கள், சிவாகமங்கள் ஆகியவற்றின் தாழ்வையும், வைஷ்ணவாகமங்களின் சிறப்பையும் காட்டுகின்றன.

சூத்ராயாம் விதிநா விப்ராஜ்ஜாத: பாரஸுவோ மத: |
புத்ரகாளீம் ஸமாஸ்ரித்ய ஜீவேயு: பூஜகா: ஸ்ம்ருதா: ||
ஸிவாப்யாகுமவித்யாப்யாய: ததூ மர்த்யுலவ்ருத்திபி: ...
வனிஷ்டஸூபாத் த்ரேதாயாம் கேசித் பாரஸுவாஸ் ததூ ||
வைக்நாநஸேந கேசித் து கேசித் பாகுவதேந ச |
வேதஸூஸ்த்ராவலம்பூஸ்தே புவிஷ்யந்தி கலௌ யுகே ||
கடகாரஸ்தத: பஸ்சாத் நாராயணகூண: ஸ்ம்ருதா: |
ஸாகூ வைக்நாநஸேநோக்தா: தந்த்ரமார்க்குவிதிக்கிரியா: ||
நிஷேகாப்யா: ஸ்ம்ஸாநாந்தா: கிரியா: பூஜாங்குஸஸிகா: |
பஞ்சராத்ரேண வா ப்ராப்தம் ப்ரோக்தம் துர்மம்
ஸமாசரேத் ||

[சூத்ரஸ்தீயிடம் அந்தணனுக்கு அநுலோமவிதியினால் பிறந்தவன் பாரஸவன் எனப்படுகிறான். இவ்வகுப்பைச் சேர்ந்த பூசாரிகள் புத்ரகாளியை ஆஸ்ரமித்து, சிவன் முதலான தெய்வங்களைப் பற்றிய ஆகமவித்யை முதலியவற்றைக்கொண்டும், மத்தளமடிக்கும் தொழிலைக்கொண்டும் வாழ்வார்கள்.... த்ரேதாயுகத்தில் வனிஷ்ட சாபத்தினால் சிலர் பாரஸவர்களாக ஆளுர்கள். சிலர் வைக்நாநஸாகமங்களைக்கொண்டும், சிலர் பாகுவதஸூஸ்த்ரமான பாஞ்சராத்ர ஸாஸ்திரங்களைக்கொண்டும் கலியுகத்தில் வேதசாஸ்திரங்களைப்பின்பற்றி நடப்பார்கள். கடகாரர்கள் என்றும், நாராயண கூணங்கள் என்றும் அழைக்கப்படுவார்கள். வைக்நாநஸாகமத்தில் சொல்லப்பட்ட பிரிவுகளும், தந்த்ரமார்க்கங்களும், கூர்ப்புரதூநம் தொடங்கி ஸ்ம்ஸாநக்ரியைகள் வரையிலும் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களும் அவர்களுக்குப் பூஜைக்கு அங்கமாகவே இருப்பவை. இவற்றையாவது,

பாஞ்சராத்திரஸாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபப்ராப்தமான தர்மத்தையாவது அனுஷ்டிக்கக்கடவன்.] எனபவை அந்த ஸ்லோகங்கள். இவற்றில் சைவாகமம முதலானவற்றைப் பற்றி நிற்கும் பூசாரிகள் சூதரஸ்தீயிடம் அந்தணனுக்கு அதுலோம விதியினால் வனிஷ்டசாபத்தினால் பிறந்தவர்கள் என்று இகழ்ப் பட்டிருப்பதும், வைகாநஸ பாஞ்சராத்திரஸாஸ்திரங்கள் வேத சாஸ்திரங்களைப் பின்பற்றியிருப்பவை என்று புகழ்ப்பட்டிருப்பதும் காணத்தக்கது. இதிலிருந்து சைவாகமம சாகத்தந்த்ரம் முதலானவற்றில் சொல்லப்பட்ட சிவாதிபரதவம் வேதவிருத்திமென்றும், வைஷ்ணவாகமங்களில் சொல்லப்பட்ட புகுவத்பரதவமே வேதத்தைப் பின்பற்றியிருப்பது என்றும் விளங்குகிறது.

ஔஸநஸஸ்மருதிவிசாரம் முற்றிற்று.

புருஹஸ்பதிஸ்மருதி நிர்ணயம்

பம்பாய், பூனா, கல்கத்தா ஆகிய மூன்று பதிப்புகளிலும் என்பது ஸ்லோகங்கள் கொண்ட புருஹஸ்பதிஸ்மருதி காணப்படுகிறது. ஆனால் அதில் ப்ராசினர்கள் பலர் புருஹஸ்பதிஸ்மருதியிலுள்ளதாக எடுத்திருக்கும் பற்பல ஸ்லோகங்கள் காணப்படவில்லை. இதிலிருந்து இப்போது காணப்படும் புருஹஸ்பதிஸ்மருதி நவீனமென்றும், ப்ராசினமான புருஹஸ்பதிஸ்மருதி லுப்தமாகிவிட்டதென்றும் விளங்குகிறது. ப்ராசினர்களான நிபுந்தாகாரர்கள் புருஹஸ்பதிஸ்மருதியிலிருந்து கையாண்டிருக்கும் ஏராளமான ஸ்லோகங்களைத் தொகுத்து கெய்கவாட் ஓரியண்டல் ஸீரீஸில் புருஹஸ்பதிஸ்மருதியைப் புநருத்தாரணம் செய்து (கி.பி. 1941ல்) பதிப்பித்திருக்கிறார்கள். அதில் பரம்பொருளைக் காட்டும் சில பகுதிகள் உள்ளன. அவற்றைக் காண்போமினி. 20-ம் பக்கத்தில்,

“யஜ்ஞே ஸம்பூஜ்யதே விஷ்ணுர் வ்யவஹாரே மஹீபதி:”

[யஜ்ஞத்தில் விஷ்ணுவானவர் மிகவும் பூஜிக்கப்படுகிறார். லோக வ்யவஹாரத்தில் அரசன் மிகவும் பூஜிக்கப்படுகிறான்.] என்று கூறும் ஸ்லோகம் யஜ்ஞத்தில் ஆராதிக்கப்படும் யஜ்ஞபுருஷன் விஷ்ணுவே என்று காட்டிற்று. 307, 308, பக்கங்களில்,

“ஹ்ருத்பத்மகோடராவாஸம் சிந்மாத்தரஜ்யோதிஷம் ஹரிம் |

த்யாயேந் நாராயணம் ஹ்யாதேதுள தரீந் க்ருத்வா ப்ராண

ஸம்யமாந் ||

தாவத்த்யாயேத் புநர் யாவந் நித்ராஸமுபாக்யுத: |

ஸுப்தவோத்தித: புநர் த்யாயேத் திஷ்டந் த்யாயேஜ்

ஜபந் புந: ||

ப்ராக்ராத்ரேஃபரராத்ரே ச மத்த்யராத்ரே ஸமாஹித: |

ஸந்த்யாஸ்வந்ஹி விஸேஷேண சிந்தயேந் நித்யமீஸ்வரம் ||

க்ருத்வா ஹ்ருதபத்மநிலயே விஷ்ணவாக்யம்

விஸ்வஸம்பூவம் |

ஆத்மாநம் ஸர்வபூதாநாம் பரஸ்தாத் தமஸ: ஸ்திதம் ||

ஸர்வஸ்யாதாரமவ்யக்தம் ஆநந்தம் ஜ்யோதிரவ்யயம் |

புராணம் புருஷம் ஸம்பூம் த்யாயநமுச்யேத ப்ரந்தநாத் ||

மத்வாப்ருதக் ஸ்வமாத்மாநம் ஸர்வஸமாதேவ கேவலம் |

ஆநந்தம்க்ஷரம் ஜ்ஞாநம் த்யாயீத ச புந: புந: ||

தஸ்மாத்த்யாநரதோ நித்யமாத்மவித்யாபராயண: |

ஜ்ஞாநம் ஸமப்யஸேத் ப்ரஹ்ம யேந முச்யேத ப்ரந்தநாத் ||

[ஹிருதயகமலமாகிற குறையில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், ஞான வொளயே வடிவெடுத்தவனும்ஹரியென்று அழைக்கப்படுபவனுமான நாராயணனை, முதலில் மூன்று ப்ராணாயாமங்களைச் செய்துவிட்டுப் பிறகு தியானிக்கக்கடவன். தூக்கம் வரும்வரையில் இப்படியே தியானிக்கவேண்டியது. தூங்கியெழுந்தபின்னும், நிற்கும்போதும் ஜபிக்குமபோதும், முன்னிரவிலும், பின்னிரவிலும், நள்ளிரவிலும், ஸந்த்யாகாலங்களிலும், விஸேஷமாகப்பகலிலும் ஸமாதியிலிருப்பவனும், நித்யஞான ஈஸ்வரனை நினைத்து மறுபடியும் மறுபடியும் தியானிக்கக்கடவன். விஷ்ணு என்னும் பெயரை உடையவனும், எல்லா உலகிற்கும் காரணனும், எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பவனும், தமஸ்ஸுக்கு மேலே எழுந்தருளியிருப்பவனும், எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவனும், எவராலும் அறியவொண்ணாதவனாயிருப்பவனும், ஆனந்தமயனும், அழிவற்ற சோதியாயிருப்பவனும், பழையோனாயிருப்பவனும், புருஷனெனப்படுபவனும், அனைவர்க்கும் நன்மையளிப்பவனுமான பரம்பொருளை தியானிப்பவன் ஸமஸாரக்கட்டினினறும் விடுபடுவான். எல்லாமாயிருக்கும் அப்பரம்பொருளினின்றும் தன்னுடைய கேவலாத்மஸ்வரூபமானது பிரிந்திராதது என்று அநுஸந்தித்து, ஜ்ஞாநானந்தஸ்வரூபமாகவும், அழியாததாகவுமிருக்கும் அப்பரம்பொருளை மறுபடியும் மறுபடியும் தியானிக்கவேண்டும், பரமாத்மோபாஸனத்தையே மேலான உபாயமாகக்கொண்டவனும், தினந்தோறும் தியானம் செய்துகொண்டு ஞானமயமான ப்ரஹ்மத்திடம் ஈடுபடுகிறவன் ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்றும் விடுபடுவான்.] என்று பரமாத்மதியானத்தை விதிக்கும்

போது இருதயகமலத்திலுள்ள பரம்பொருளை ஹரி, நாராயணன் என்னும் பெயர்களால் குறித்ததோடன்றியில, விஷ்ணு என்னும் பெயரை உடையவன் எனறே கோஷித்திருப்பது காணத்தக்கது. இவனுக்கு, ஸர்வஜகதகாரணாதவம், ஸாவாந்தர்யாமித்வம் தமஸ்ஸுக்கு அப்பாற்பட்டிருக்கை முதலான பரம்பொருட்கேயுரிய பெருமைகளையும் உரைத்திருப்பது உணரத்தக்கது. வேறெவர்க்கும் பொருநதமாட்டாத ஹரி, நாராயணன், விஷ்ணுவாக்யன என்னும் பதங்களையொட்டிக் கடைசியிலுள்ள ஸம்புஸப்தமும் அனைவர்க்கும் எல்லா நனமையையும் அளிக்கும் இவனையே குறிக்கிறது என்று கொள்ளவேணும் என்பது நடுநிலையாளர்க்கு நனகு விளங்கும். “விஸ்வஸம்புவம் நாராயணம்” என்று நாராயணஸூக்தத்திலும் நாராயணனே அனைவர்க்கும் நனமையளிப்பவன் என்று கோஷிக் கப்பட்டானனறே. “ஸ்வயம்பூ: ஸம்புராதி: தய:” என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திலும் ஸம்புஸப்தம் விஷ்ணு நாமங்களில் ஓன்றாகப் படிக்கப்பட்டது. பாட்டனை பரம்புருஷனின் நாமங்களில் சில வற்றையே பிரமன தன பிளனையான சிவனுக்குப் பாபம் போவ தற்காக வைத்தான் என்பது சதபத்யுராஹ்மணத்தில் பிரஸித்த மனறே. இப்படிக்கொள்ளாவிடில், பரம்பொருளைக் குறித்து ஆகாஸம் முதலான சப்தங்களை சாஸ்திரங்களில் பிரயோகித்திருப் பதைக்கொண்டு ஆகாசம் முதலானவையும் பரம்பொருள் என்று கொள்ளவேண்டிவரும் இவ்வந்தம் வாராமனிருப்பதற்காகவே,

“லோஹிதார்க்கமுபாஸீத ஸந்த்யாமாதாரகோத்யாத்”

[ஸந்தியாகாலத்தில் நட்சத்திரங்கள் உதிக்கும் வரையில் சிவந்த ஸூர்யனை உபாஸிக்கவேண்டும்.] என்று முன் எடுத்த ஸ்லோகங் களுக்கு முன் ஸூர்யனை உபாஸிக்கச் சொல்லியிருப்பதும்,

“புரஹ்மாணம்கேஸவம் ஸம்புத் த்யாயந் முச்யேத பூந்த்யநாத்|
ரக்தம் பிதாமஹம் த்யாயேத் விஷ்ணும் நீலோத்பலம் ப்ரபு||
ஸ்வேதமக்ஷயம் ஹரம் சைவ ஸம்ஸாரணவதாரணம்||”

[பிரமவிஷ்ணுருத்திரர்களை தியானிப்பவன் ஸம்ஸாரபந்தத்தினி னும் விடுபடுவான். சிவப்பு நிறமுள்ள பிரமனையும், நீலோத்பல நிறமுள்ளவனும், அனைவர்க்கும் தலைவனான விஷ்ணுவையும், வெளுப்பு நிறமுள்ளவனும், முக்கண்ணனும், ஸம்ஸாரக்கடலைத் தாண்டிப்பவனான அரணையும் தியானிப்பவன் ஸம்ஸாரபந்தத்தி னினறும் விடுபடுவான்.] என்று அந்த ஸ்லோகங்களுக்குப் பின் பிரமருத்திரர்களை உபாஸிக்கச் சொல்லியிருப்பதும், ஸூர்யனுக்கும், பிரமருத்திரர்களுக்கும் அந்தர்யாமியான நாராயணனை உபாஸிக் கச் சொல்லியிருப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும்,

“ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகரிணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸரிவாத்மிகாம் ।
ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி புக்யவாந் ஏக ஏவ ஐநார்த்தநு: ||”

[வி. பு. 1-2-66]

[ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்வதற்காக பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்னும் சரீரங்களையும் பெயர்களையும் ஜநார்த்தனனாக புக்யவான் ஒருவனே அடைகிறான்.] என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும் பிரமவிஷ்ணுருத்ரர்களாகிற சரீரங்களையும், பெயர்களையும் அடைபவன் ஜநார்த்தனன் ஒருவனே என்று கூறப்பட்டதன்றோ. பிரமருத்ரர்களுடைய சரீரம் ரஜஸ்தமோமயமானது என்றும், பிரமருத்திரர்களான ஜீவர்களை இடையிட்டுப் பரமபுருஷனாலே அதிஷ்டிக்கப்படுவது என்றும் விஷ்ணு சரீரம் பரமஸத்வமயமானது என்றும், நாராயணன் தன்னாலே நேரே அதிஷ்டிக்கப்படுவது என்றும் புல்லாயிரக்கணக்கான சாஸ்திரவசனங்களிலிருந்து அறிகிறோமாகையாலே இதுகொண்டு தரிமூர்த்திகளுக்கு ஸாம்யமோ ஐக்யமோ சொல்ல வழியில்லை. அப்படிச் சொல்லப்பார்த்தால், முன் எடுத்த ஸூரியனுக்கும் அவர்களோடு ஸாம்யமோ ஐக்யமோ சொல்ல வேண்டியவரும். “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம இத்புபாஸீத” முதலான வேதவாக்யங்களில் எல்லாச்சேதநாசேதனப்பொருள்களையும் ப்ரஹ்மமாக உபாஸிக்கச்சொல்லியிருப்பதிலிருந்து எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்தோடு ஸாம்யமோ ஐக்யமோ சொல்லவேண்டியவரும். நிற்க; ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரர்களை இங்கு எடுக்கும்போது,

“க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈஸோ஽ஹம் ஸர்வதேஹிநாம் ।

ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேஸவநாமவாந் ||”

[‘க’ என்பது பிரமனின் நாமம், தேஹத்தில் அபிமானமுள்ள அனைவர்க்கும் நான் ‘ஈசன்’. நாங்களிருவரும் உன் அங்கத்தினிற் பிறந்தவர்கள். ஆக, ‘க’ எனப்படும் பிரமனுக்கும், ‘ஈச’னான எனக்கும் காரணனாகையாலே நீ கேசவனென்னும் பெயரையுடையவனாகியாய்.] என்று ஹரிவம்ஸத்தில் விவரிக்கப்பட்ட பொருளையுடைய கேசவநாமத்தாலே விஷ்ணுவை எடுத்திருப்பதும் இதையே வலியுறுத்துகிறது. ‘ஸம்ஸாரார்ணவதாரணம்’ என்னும் விசேஷணம் அரனுக்கு அந்தர்யாமியான அரியிடமே பொருந்துமாகையாலே குறையில்லை; “உபாயோஸ்மி ஹரே: ஸம்ருதௌ” என்று ஹரிவம்ஸத்தில் சொன்ன ரீதியில் பரமாத்மஜ்ஞானத்தை விளைப்பதனமூலம் மோக்ஷத்திற்குச் சிவன் பரம்பரயாக காரணனாகையாலே, ‘ஸம்ஸாரர்ணவதாரணம்’ என்று ஹரனுக்கு விசேஷணமிட்டதாகவும் கொள்ளலாம். ஆகையால், இவ்விடத்தில் புக்யவத் பரத்வத்திற்கு எவ்விதமான முரண்பாடுமில்லை. நிற்க.

“ஹ்ருத்ஸ்தி₂தம் ஸர்வபூ₄தாநாம் ரவிமண்₂டலஸம்ஸ்தி₂தம் ।
 நீலஜீமூத ஸங்காஸம் வாஸுதே₃வம் சதுர்ப்பு₄ஜம் ॥
 ஸங்குசக்ர க₃தூபத₄மத₄ாரிணம வநமாலிநம் ।
 தத்பாதே₃த₃கஜாம் க₃ங்க₃யாம் நிபதந்தீம் ஸ்வமூர்த்த₄ி ॥
 சிந்தயேத்₃ ப்ருஹ்மரந்த₄ரேண ப்ரவிஸந்தீம் ஸ்வகாம் தநம் ।....
 மாநஸம் ப்ரவரம் ப்ரோக்தம் ஸேவிதம் ப்ருஹ்வாதி₃பி₄ : ।
 மந:ஸு₃த்₃தி₄கரம் பும்ஸாம் நித்யம் தத் ஸ்நாநமாசரேத் ॥”

[எல்லா உயிர்களின் இருதயத்திலுமிருப்பவனும், ஸூர்யமண்டலத்
 தில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், நிலமேகம போன்றவனும், நான்கு
 திருக்கைகளை உடையவனும், (அவற்றில) சங்கம், சக்கரம், கதை,
 தாமரை ஆகியவற்றை தரிப்பவனும், வனமாலையை அணிந்தவனு
 மான வாஸுதேவனையும், அவனுடைய திருவடியிலிருந்து
 பெருகும் நீர்ப்பெருக்கினின்றும் உண்டாவதாய், தன் தலையில்
 விழுவதாய், ப்ரஹ்மரந்தரத்தின் வழியாகத் தன் உடம்பினுள்
 நுழைவதான கங்கையையும் சிந்திக்கக்கடவன். இதுவே மிகச்
 சிறந்த மானஸ ஸ்நானமாகக் கூறப்படுகிறது. ப்ரஹ்மஜ்ஞானி
 களால் இந்த ஸ்நானம் (எப்போதும்) செய்யப்படுகிறது.
 மனிதர்களின் மனத்தை இது பரிசுத்தப்படுத்துவது; தினந்தோறும்
 இந்த ஸ்நானத்தை அனுஷ்டிக்கக்கடவன்.] என்று இந்த
 ப்ருஹஸ்பதிஸ்மருதிப் பதிப்பின் 310, 311 பக்கங்களில் மாநஸ
 ஸ்நானத்தைச் சொல்லும்போது ஸ்ரீமந்நாராயணனை வர்ணித்து,
 அவனுடைய திருவடிகளினின்றும் பெருகும் கங்கையானது தன்
 தலையில் விழுந்து ப்ரஹ்மரந்தரத்தின் வழியாகத் தன் உடலில்
 நுழைவதாக தியானிப்பதே மாநஸ ஸ்நானம் என்று உத்கோஷிக்
 கப்பட்டது. திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்தில பிரமன எமபெருமான திரு
 வடியை விளக்க, அநநீரே கங்கையாகப் பெருகிற்று என்றும், சிவன்
 தன் பாபம் போவதற்காகத் தன் தலையில் அதைத் தாங்கினான்
 என்றும் புராணங்களில் பேசப்படும் விருத்தாந்தம் இங்கு
 உணர்த்தப்படுகிறது.

“ஏக: ப்ராஸீஸரத பாத்யம் ஏக: ப்ராசிக்ஷளந் முத்யா ।

அபரோப்யதூரந் மூர்த்தநா கோ₅தி₄கஸ் தேஷு க்யம்யதாம் ॥”

[ஒருவன் திருவடியை நீட்டினான்; ஒருவன் அதை உகப்புடன்
 கழுவினான்; மற்றொருவன் அதைத் தலையாலே தரித்தான். இவர்
 பா—15]

களில் எவன் பெரியவன் என்பதை நீங்களே ஆராய்ந்து கொள்ளுங்கள்.] என்ற பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தியின்படி இந்த விருத்தாந்தத்திலிருந்து பகவத்பரத்வம் தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது.

ஆக, இந்த ஸ்ம்ருதியிலிருந்தும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே பிரமன், உருத்திரன் முதலான அனைவரையும் அனைத்துலகையும் படைத்தவன் என்று விளங்குகிறது.

ப்ருஹஸ்பதிஸ்ம்ருதி நிர்ணயம் முற்றிற்று.

ஸௌநகஸ்ம்ருதி நிர்ணயம்

இதுவரையில், “மந்வத்ரி” என்று தொடங்கி யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதியில் படிக்கப்பட்ட ஸ்ம்ருதிகளின் எல்லாப்பதிப்புகளிலும் பரம்பொருளைப்பற்றிப் பேசப்பட்டிருக்கும் இடங்களை ஒன்று விடாமல் ஆராய்ந்து, அவற்றிலிருந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனின் பரத்வமே தேறுகின்றது என நிரூபித்தோம். இவை தவிர மற்றும் பல ஸ்ம்ருதிகளும், உபஸ்மருதிகளும் துர்மஸாஸ்த்ரகாரர்களாலும், நிபுந்தகாரர்களாலும் கையாளப்படுகின்றன. அவற்றில் பெரும்பாலானவை இப்போது கிடைப்பதில்லை. கிடைக்கும் சிலவற்றிலும் பரம்பொருளை நிஷ்கர்ஷிக்கவல்ல பகுதிகளில்லை. நிற்க.

வீரமித்ரோதயம் என்னும் நிபுந்தகரந்தத்தில் எடுக்கப்பட்ட ப்ரயோகபாரிஜாதம் எனனும் நூல்,

“நாரத: புலஹோ க்ஷார்க்ய: புலஸ்த்ய: ஸௌநக: க்ரது |
 போதாயனோ ஜாதுகர்ண: விஸ்வாமித்ர: பிதாமஹ: ||
 ஜாபுராவிர் நாசிகேதர்ஸ ஸ்கந்தோ லோக்ஷாக்ஷெளதமௌ |
 வ்யாஸ: ஸந்தகுமாரர்ஸ ஸந்தநூர் ஜநகஸ் ததா ||
 வ்யாக்ர: காத்யாயநர்ஸசைவ ஜாதுகர்ண்ய: கபிஞ்ஜல: |
 பெளதாயநர்ஸ காணாதோ விஸ்வாமித்ரஸ் ததேவ ச ||
 பைஷநஸிர் கேஷாபிஸர்ஸேத்யுபஸ்ம்ருதிவிதாயகா: ||”

[1. நாரதர் 2. புலஹர் 3. கார்க்யர் 4. புலஸ்த்யர் 5. ஸௌநகர் 6. க்ரது 7. போதாயனர் 8. ஜாதுகர்ணர் 9. விஸ்வாமித்ரர் 10. பிதாமஹர் 11. ஜாபுராவி 12. நாசிகேதர் 13. ஸ்கந்தர் 14. லோக்ஷாக்ஷி 15. கௌதமர் 16. வ்யாஸர் 17. ஸந்தகுமாரர் 18. ஸந்தநு 19. ஜநகர் 20. வ்யாக்ரர் 21. காத்யாயனர் 22. ஜாதுகர்ண்யர்

23. கபிஞ்ஜலர் 24. பெளதாயனர் 25. காணாதர் 26. விஸ்வாமித்ரர் 27. பைஷநாவி 28. கோபிஸர் எனனும் இருபத்தெட்டு பேரும் உபஸ்மருதிகளைச் செய்தவர்களா.] என்று உபஸ்மருதிகளைச் செய்தவர்களில் இருபத்தெட்டுபேரை எடுக்கிறது. [விஸ்வாமித்ரர் இருவர் இருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது.] இவர்கள் செய்த ஸ்மருதிகளில் பல இப்போது காணப்படவில்லை. போதாயனர் முதலான சிலர் செய்த தர்மஸூத்ரங்களும், க்ருஹ்ய ஸூத்ரங்களும் காணப்பட்டாலும், அவற்றில் பரம்பொருளைப்பற்றிய நிஷ்கர்ஷமில்லை. அதிருஷ்டவசமாக உபஸ்மருதிகர்த்தாக்களில் ஐந்தாமவராகப் படிக்கப்பட்ட ஸௌநகருடைய ஸ்மருதி திருவனந்தபுரம் அரசாங்கத்தாரால் (Trivandrum Sanskrit Series No cxx) கி. பி. 1935ல் C. K. சாமபசிவ சாஸ்திரி என்பவரைப் பதிப்பாசிரியராகக்கொண்டு பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. முந்நாறு வருடங்களுக்கு முற்பட்ட மூன்று சுவடிகளைத் துணையாகக்கொண்டு தாம் இந்நூலைப் பதிப்பித்திருப்பதாக அவர் அப்பதிப்பின் முகவுரையில் கூறியிருக்கிறார். நிறக;

சௌநகர் என்பவர புராணங்களில் மஹர்ஷிகளில் ஒருவராகப் படிக்கப்படுகிறார். ‘விஷ்ணுதீர்த்தம்’ எனனும் அவருடைய நூலைப் பூரவாசார்யராக பலர் கையாண்டிருக்கிறார்கள். தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரின் திருமலை எனனும் தீவ்யப்ரபந்தம் ஸ்ரீ விஷ்ணு தாமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை நாவணிகிறார். ஸௌநகர் ருக்ஷிதீர்த்தமொன்று இயற்றியுள்ளதாக ப்ராசீனா பலர் கூறுகின்றனர். ருக்ஷேதேவருஹ்ய ஸூத்ரகாரரான ஆஸ்வலாயனர் தம் க்ருஹ்யஸூத்ரத்தின் முடிவில் “நம: ஸௌநகாய நம: ஸௌநகாய” என்று ஸௌநகருக்கு வணக்கம் செலுத்துகிறார். இப்போது அச்சிட்டிருக்கும் ஸௌநகஸ்மருதியிலும் இரண்டாவது பாதத்தின் இருபத்தோராவது கண்டத்தின் தொடக்கத்தில், “ஸ்ருணு புத்ரதீர்த்தாயா ஸமாயுக்த! ஆஸ்வலாயந! ஸுவ்ரத!” [நல்விரதமுடைய அறிவாளியான ஆஸ்வலாயனே! கேட்பாயாக.] என்று ஸௌநகர் ஆஸ்வலாயனரைத் தம் சிஷ்யராகவே விளிக்கிறார். இவற்றிலிருந்து ருக்ஷேதேவருஹ்ய ஸூத்ரகர்த்தாவான ஆஸ்வலாயனரின் ஆசார்யரே இந்த ஸ்மருதிகர்த்தாவான ஸௌநகர் என விளங்குகிறது. இந்த ஸ்மருதி ப்ராசீனர்கள் எடுத்த ருக்ஷிதீர்த்தமே என்றும் தெரிகிறது. ஆஸ்வலாயனரின் காலம் கி மு. ஆறாவது நூற்றாண்டிற்கும் முற்பட்டதாக ஆராய்ச்சியாளர்களால் நிச்சயிக்கப்படுவதால், ஸௌநகரின் காலமும் அதற்கு முற்பட்ட தென்பது தெளிவு. இனி, இவர் தம்முடைய ஸ்மருதியில் பரததவ

நிஷ்கர்ஷம் செய்திருக்கிறபடியைப் பார்ப்போம். இதில் முதல் பாதத்தில் இருபத்தெட்டு கண்டங்களும், இரண்டாம் பாதத்தில் இருபத்தொரு கண்டங்களும் உள்ளன. அவற்றில் முதல் பாதத்தில் இரண்டாவது கண்டத்தில் ப்ரதிஸரபுந்தம் (விவாஹம் முதலானவற்றில் ரக்ஷாபந்தனம்) என்னும் கிரியையை விவரித்துவிட்டு கடைசி ச்லோகத்தில்.

ஹரிமேவ ஸ்மரேந்நித்யம் கர்மபூர்வாபரேஷு ச |
வித்ய்வாந் ஸர்வப்ரயத்நேந குர்யாத் ப்ரதிஸரம் ஸூப்யம் ||

[கர்மங்களின் முன்னும் பின்னும் எப்போதும் ஹரியையே நினைக்கக்கடவன். அறிவாளியாயிருப்பவன் மங்களமான ப்ரதிஸரபுந்தத்தை மிகமுயன்று செய்யக்கடவன்.] என்று கர்மத்தின் முன்னும் பின்னும் ஹரியையே நினைக்கவேண்டும் என்று விதிப்பதன் மூலம் கர்மங்களால் ஆரதிக்கப்படுபவன் ஹரியே என்று நிலைநாட்டினார். க்ராமப்ரதிஷ்டாவிதியை விவரிக்கும் ஆருவது கண்டத்தில், அந்தந்த தேவதைகளுக்கு ஸ்தூனத்தை விதிக்கும்போது,

மாநவந்தி க்ருஹாஜீநி விப்ராஜீநாம் ப்ரகல்பயேத் |
க்ராமாஜீநாம் மத்ய ஏவ க்ருஹம் விஷ்ணோர் விஸேஷத: ||
தஸ்மிந்நேவ ஸபூகூடம் ப்ரபாஜீநி ப்ரகல்பயேத் |
ஸ்ரீபூஸரஸ்வதிநாம் ச க்ருஹம் க்ருணபதேரபி ||
ப்ராச்யாமிந்த்யுக்ருஹம் கார்யம் துக்ஷிணஸ்யாம் யமாலயம் |
ப்ரதிச்யாம் வாருணம் வேஸ்ம உதீச்யாம் ஸௌம்யமாலயம் ||
ப்ராச்யதுக்ஷிணஸ்யாம் ஆக்ருணயம் நிர்ருதேர் துக்ஷிணஸ்சிமே
வாயோ: ப்ரத்யகுத்யுக்ருணயே ப்ராச்யுதீச்யாம் ஸிவாலயம் ||
ஸர்வாஸாம் தேவபத்நீநாம் தைஸ்ஸஹைவாலயம் பூவேத் |
ஆர்யாமாத்ருபிஸாசாநாம் பூஹிர்க்ராமாத் ப்ரகல்பயேத் ||
பரித: பாலநார்த்தாய ப்ராகாரம் காரயேத் ந்ருப: |
த்வாரதேசுஸேத்ய த்யுர்க்ராயா: ஆலயம் ஸம்ப்ரகல்பயேத் ||

[அந்தணர் முதலானார்க்கு வீடுகள் முதலானவற்றை விசாலமானதாகச் சமைக்கவேண்டும். கிராமம் முதலானவற்றின் மத்தியில் விஷ்ணுவுக்குச் சிறப்புடன் கோயில் கட்டவேண்டும், அக்கோயிலிலே அனைவரும் கூடுமிடமான ஸபூகூடத்தையும், தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலானவற்றையும் அமைக்கவேண்டும். (விஷ்ணுவின் பத்தினி

களான) ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, ஸரஸ்வதீதேவி, விஷ்ணுகணங்
களுக்குப் பதியான விஷ்வக்ஸேனர் ஆகியவர்களின் ஆலயத்தை
யும், அக்கோயிலிலேயே அமைக்கவேண்டும். இந்திரன் கோயிலைக்
கிழக்கு திக்கிலும், யமனின் கோயிலைத் தெற்கு திக்கிலும், மேற்கில்
வருணன் கோயிலையும், வடக்கில் புதனின் கோயிலையும், தென்
கிழக்கில் அக்னிக்கும், தென்மேற்கில் நிர்ருதிக்கும், வடமேற்கில்
வாயுவுக்கும் வடகிழக்கில் சிவனுக்கும் ஆலயங்களையும் அமைக்க
வேண்டியது. அந்தந்த தேவர்களின் பத்னிகளுக்கு அந்தந்த
தேவர்களிருக்குமிடத்திலேயே ஆலயம் எழுப்பவேண்டியது.
ஆராயை, மாத்ருகணங்கள், பிஸாசங்கள் ஆகியவற்றுக்கு
கிராமத்துக்கு வெளியில் ஆலயம் அமைக்கவேண்டியது. இக்
கோவில்களை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு மதின்களை அரசன எழுப்ப
வேண்டும். கிராமத்தின் வாயிற்புறத்தில் துர்க்கைக்கு ஆலயம்
அமைக்கவேண்டும்| என்று கிராமத்தின் மத்தியில் விஷ்ணுவுக்குச்
கிறப்புடன் கோயில் கட்டவேண்டும் என்றும், சிவன் முதலான
மற்ற தெய்வங்களுக்கு ஒவ்வொரு மூலையிலும், காளிக்கு வாயிற்
புறத்திலும், மற்ற துர்தேவதைகளுக்கு கிராமத்தின் வெளியிலும்
கோவில்கள் அமைக்கவேண்டும் என்றும் கூறியிருப்பதிருந்து
சிவன் முதலான எல்லா தேவதைகளுக்கும் தலைவன் விஷ்ணுவே
என விளங்குகிறது. இன்றளவும் அகரஹாரங்களின் மத்தியில்
ஹரிக்கும், வடகிழக்கு மூலையில் சிவனுக்கும், காளி முதலான
துர்தெய்வங்களுக்கு கிராமத்திற்கு வெளியிலும் கோயில்
கள் அமைந்திருப்பது இவ்வனுஷ்டானத்தை வலியுறுத்துகிறது.
இதனால், சிவனைப் பரதெய்வமாகக் கூறும் சைவமதமும்.
துர்க்கையைப் பரதெய்வமாகக் கூறும் ஸாக்தமதமும் ஸௌநகருக்கு
அநபிஷ்டம் எனவிளங்குகிறது.

“அத: ப்ராத: ஸமுத்தாய சிந்தயேதூதம்நோ ஹிதம் |

நிர்க்ஞுணம் நிரஹங்காரம் நாராயணமநாமயம் ||

ஸஞுணம் ச ஸீயா யுக்தம் தேவம் தேவீம் ஸரஸ்வதீம் ||”

[காலையிலெழுந்திருந்து தனக்கு நன்மையைச் சிந்திக்கக்கடவன்;
ப்ராக்ருத குணங்களற்றவனும், கலயாணகுணங்களுளவனும்,
அஹங்காரமற்றவனும், அழிவற்றவனும், ஸ்ரீதேவியுடன் கூடியவனு
மான நாராயணனையும், ஸரஸ்வதீ தேவியையும் சிந்திக்கக்
கடவன்.] என்று ஆஸ்வலாயந ஸ்மருதியில் [7] உள்ளதாகப்
பரகாலமடஸ்வாமியின் ஹயஸிர உபாக்யானத்தில் (பக்கம் 245ல்)

காணப்படுவதிலிருந்து ஸௌநகரிலுள்ள ஆஸ்வலாயனரும் விஷ்ணுவையே பரம்பொருளாக நிஷ்கர்ஷித்தார் என்பதும், வேதம் புகழ்ந்த வாக்கேவி எனப்படும் ஸரஸ்வதீதேவி விஷ்ணு பத்னியாகவே அவர் காலத்தில் கருதப்பட்டு வந்தாள் எனபதும் விளங்குகிறது. பேர்தூயனார் முதலான மற்றும் பலரும் ஸரஸ்வதியை விஷ்ணுபத்னியாகவே வழங்கியிருப்பதைக்காட்டி, விஷ்ணுசித்தவிஜயம் முதலத்தியாயத்தில் (இரண்டாம் பதிப்பு பக்கம் 1022-1025) விஷ்ணுவின் அவதாரமாய், வித்யைக்கு அதிதேவதையான ஹயக்ரீவரின் பத்னியான வாக்கேவியே ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் பெரும்பாலும் ஸரஸ்வதியென வழங்கப்படுகிறாள் என்பதை நிலைநாட்டினோம். ஆகையால், இங்கும் ஸ்ரீபூமிதேவிகளோடு சேர்த்துப் படிக்கப்படும் ஸரஸ்வதி விஷ்ணுபத்னியே என விளங்குகிறது. அந்தந்த தேவர்களின் பத்னிகளுக்கு அந்தந்த தேவர்களோடு கூடவே ஆலயம் எழுப்பவேண்டும் என்று இங்கு விதித்திருப்பதிலிருந்தும் இது வலியுறுத்தப்படுகிறது. விஷ்ணுதேவிகளோடு சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருப்பதிலிருந்தே இங்கு படிக்கப்படும் கணபதி விஷ்ணுகணபதியான விஷ்வக்ஸேநரேயொழிய, சிவகணபதியல்ல என்பதும் விளங்குகிறது. சிவகணபதி ப்ராசீனமான் எந்த நூலிலும் காணப்படவில்லை என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் அறுதியிட்டுச் சொல்லுவதும் அறியத்தக்கது. நிற்க. புத்ரஸ்வீகாரத்தை விதிக்கும் எட்டாவது கண்டத்தில், புத்ரஸ்வீகாரத்திற்கு வேண்டியவற்றை விவரிக்கும்போது,

வாஸஸீ குண்டூலே சூத்ரமுஷ்ணீஷம் சாங்க்யூலீயகௌ |
ஆசார்யம் தூர்மஸம்யுக்தம் வைஷ்ணவம் வேத்யுபாரக்யம் ||
பூர்ஹி: குஸுமயம் சேத்மம் பாலாஸம் சாஜ்யமேவ ச |

[இருவஸ்திரங்கள், இரு குண்டலங்கள், குடை, தலைப்பாகை, இரு மோதிரங்கள், வேதத்தைக் கரைகண்டவனாய், வைஷ்ணவனாய், தர்மத்தோடு கூடியவனான ஆசார்யன் (புரோஹிதன்), ருசுதர்ப்பம், பலாஸஸமித்து, நெய் ஆகியவற்றை (எடுத்துச் செல்லவேண்டும்)] என்று ஸ்வீகாரம் செய்துவைக்கவேண்டிய புரோஹிதன் தர்மமறிந்தவனாய் வேதத்தைக் கரைகண்ட வைஷ்ணவனாயிருக்கவேண்டும் என விதித்தார். இதிலிருந்து வைஷ்ணவனே வைதிககார்யங்களில் புரோஹிதனாயிருக்கத்தக்கவன் என்னும் ஸௌநகரித்தாந்தம் விளங்கி நிற்கிறது. பத்தாவது கண்டத்தில் ஸதாபிஷேகவிதியை விவரிக்கும்போது,

கலஸூந் கந்துஸம்யுக்தார் ப்ரஹ்மஸ்தூநாதியேதேஸாத: |
ஸ்தூரப்ய க்ருந்தூதிபி: பூஜ்ய த்யாத்வா விஷ்ணும

ஸமாஹித: ||

ஸ்விஷ்டக்ருதூதிபி: ப்ரஹ்மஸ்தூநாதியேதேஸாத: |
ஹரிம் ப்ரணமய கலஸூ: தேவஸ்யத்வாபிஷேசயேத் ||...
ஆக்ருஷ்ணேநேத்ய்ருசாஸ்தியம் விஷ்ணும த்யுருஷ்ட்வா
க்ருதாஞ்ஜலி ||

ஹிரண்யரூப: ஸஹீதி வைஷ்ணவாயாஹிதாஃஸ்யே ||...
பங்க்திம் புநாதி புதராத்யை: ஷஷ்டிம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம் |
ஸ்வர்க்குலோகமதிஃரம்ய விஷ்ணுலோகே மஹீயதே ||

[ப்ரஹ்மஸ்தூநம் முதலான இடங்களில் நூலோடு கூடியவையான கலசங்களை, சாந்தியுடன் விஷ்ணுவை தியானித்து கந்தம் முதலான வற்றால் பூஜித்து ஸ்தாபித்து ... ஸ்விஷ்டக்ருத் முதலானவற்றின சேஷத்தை ஹோமம் செய்து முடித்து, ஹரியை வணங்கி, கலசங்களினால் அபிஷேகம் செய்யவேண்டியது.... "ஆக்ருஷ்ணேந" என னும் ருக்கினால் அதிதியின் பிள்ளையான விஷ்ணுவை அஞ்ஜலியுடன் ஸேவித்து..."ஹிரண்யரூப: ஸஹி" என னும் மந்திரத்தால், ஆஹிதாஃனி ான வைஷ்ணவனுக்குக் கொடுத்து...(ஸ்தாபிஷேகத்தை அநுஷ்டிப்ப வன) இருபத்தொரு தலைமுறைகளைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறான். அறுபதினுயிரம் வருடங்கள் ஸ்வர்க்குலோகத்திலிருந்து, அதைத் தானடிச்சென்று விஷ்ணுலோகத்தில் சிறப்படைகிறான்.] என்று ஸ்தாபிஷேககர்மத்தில் தியானிககத்தக்கவன் விஷ்ணுவேயென்றும், தானங்கொடுக்கத்தக்கவன் வைஷ்ணவனேயென்றும், ஸ்தாபிஷேகம் கெய்துகொண்டவனுக்குப் பரமபுலம் விஷ்ணுலோகப்ராப்தியென றும் கூறியிருப்பதிலிருந்தும் விஷ்ணுவே ஸர்வகர்மபேடாக்தாவும் ப்ரபுவுமான பரமபொருள் என விளங்குகிறது. அபமருத்யுஜயத்தை விவரிக்கும் பதினோராவது கண்டத்தில்,

ஹுத்வாஷ்டோத்தரஸாஹஸ்ரமஷ்டோத்தரஸுதம் து வா |
வ்யாஹ்ருத்யா ஸப்ரணவயா விஷ்ணும த்யுபாயந்

ஸமாஹித: ||...

அக்ஸுநே: பூர்வம் ப்ரதிஷ்டூப்ய தூர்வாஸ்தம்பே

ஹரிம் ஸ்மரந் |

தஸ்மிந் ஸ்தம்பே ஹரிம் பூஜ்ய புருஷஸூக்தேந புக்தித: ||

காணப்படுவதிலிருந்து ஸௌநகரிஷ்யரான ஆஸ்வலாயனரும் விஷ்ணுவையே பரம்பொருளாக நிஷ்கர்ஷித்தார் எனபதும், வேதம் புகழ்ந்த வாக் தேவி எனப்படும் ஸரஸ்வதிதேவி விஷ்ணு பத்னியாகவே அவர் காலத்தில் கருதப்பட்டு வந்தாள் எனபதும் விளங்குகிறது. பேராத்மாயனர் முதலான மற்றும் பலரும் ஸரஸ்வதியை விஷ்ணுபத்னியாகவே வழங்கியிருப்பதைக்காட்டி, விஷ்ணுசித்தவிஜயம் முதலததியாயத்தில் (இரண்டாம்பதிப்பு பக்கம் 1022-1025) விஷ்ணுவின் அவதாரமாய், வித்யைக்கு அதிதேவதையான ஹயக்ரீவரின பத்னியான வாக் தேவியே ம்ருதிஸ்மருதிகளில் பெரும்பாலும் ஸரஸ்வதியென வழங்கப்படுகிறாள் என்பதை நிலை நாட்டினோம். ஆகையால், இங்கும் ஸ்ரீபூமிதேவிகளோடு சேர்த்துப் படிக்கப்படும் ஸரஸ்வதி விஷ்ணுபத்னியே என விளங்குகிறது. அந்தந்த தேவர்களின பத்னிகளுக்கு அந்தந்த தேவர்களோடு கூடவே ஆலயம் எழுப்பவேண்டும் என்று இவகு விதித்திருப்பதிலிருந்தும் இது வலியுறுத்தப்படுகிறது. விஷ்ணுதேவிகளோடு சேர்த்துப்படிக்கப்பட்டிருப்பதிலிருந்தே இங்கு படிக்கப்படும் கணபதி விஷ்ணுகணபதியான விஷ்வக்ஸேநரேயொழிய, சிவ கணபதியல்ல எனபதும் விளங்குகிறது. சிவகணபதி ப்ராசீன மான எந்த நூலிலும் காணப்படவில்லை என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் அறுதியிட்டுச் சொல்லுவதும் அறியத்தக்கது. நிற்க. புதர ஸ்வீகாரத்தை விதிக்கும் எட்டாவது கண்டத்தில், புதரஸ்வீகாரத் திற்கு வேண்டியவற்றை விவரிக்கும்போது,

வாஸஸீ குண்டூலே சூத்ரமுஷ்ணீஷம் சாங்குஸீயகௌ |
ஆசார்யம் துர்மஸம்யுக்தம் வைஷ்ணவம் வேத்யுபாரக்யம் ||
பூர்ஹி: குஸமயம் சேத்யம் பாலாஸம் சாஜ்யமேவ ச |

[இருவஸ்திரங்கள், இரு குண்டலங்கள், குடை, தலைப்பாகை, இரு மோதிரங்கள், வேதத்தைக் கரைகண்டவனாய், வைஷ்ணவனாய், தர்மத்தோடு கூடியவனான ஆசார்யன் (புரோஹிதன்), குசதர்ப்பம், பலாஸஸமித்து, நெய் ஆகியவற்றை (எடுத்துச் செல்லவேண்டும்)] என்று ஸ்வீகாரம் செய்துவைக்கவேண்டிய புரோஹிதன் தர்ம மறிந்தவனாய் வேதத்தைக் கரைகண்ட வைஷ்ணவனாயிருக்கவேண்டும் என விதித்தார். இதிலிருந்து வைஷ்ணவனே வைதிககார்யங்களில் புரோஹிதனாயிருக்கத்தக்கவன் என்னும் ஸௌநகரித்தாந்தம் விளங்கிநிற்கிறது. பத்தாவது கண்டத்தில் ஸதாபிஷேகவிதியை விவரிக்கும்போது,

கலஸூந் தந்துஸம்யுக்தார் ப்ரஹ்மஸ்தூநாதிதேஸூத: |
ஸ்தூந்ய க்யந்தூதிபி: பூஜ்ய த்யாத்வா விஷ்ணும

ஸமாஹித: ||

ஸ்விஷ்டக்ருதூதிஸூஷம் ச ஹுத்வா ஹோமம் ஸமாப்ய ச |
ஹரிம் ப்ரணமய கலஸூ: தேவஸ்யத்வாபிதேஸயேத ||....
ஆக்ருஷ்ணேநேத்ய்ருசாஸ்தித்யம் விஷ்ணும த்ருஷ்ட்வா
க்ருதாஞ்ஜலீ....: ||

ஹிரண்யரூப: ஸஹிதி வைஷ்ணவாயாஹிதாக்யே ||.. .
பங்க்திம் புநாதி புத்ராத்யை. ஷஷ்டிம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம் |
ஸ்வர்க்கேலோகமதிகரமய விஷ்ணுலோகே மஹீயதே ||

[ப்ரஹ்மஸ்தூநம் முதலான இடங்களில் நூலோடு கூடியவையான கலசங்களை, சாந்தியுடன் விஷ்ணுவை தியானித்து கந்தம் முதலான வற்றூல் பூஜித்து ஸ்தாபித்து ... ஸ்விஷ்டக்ருத முதலானவற்றின் சேஷத்தை ஹோமம் செய்து முடித்து, ஹரியை வணங்கி, கலசங்களினால் அபிஷேகம் செய்யவேண்டியது.... “ஆக்ருஷ்ணேந” என்னும் ருக்கினால் அதிதியின் பிள்ளையான விஷ்ணுவை அஞ்ஜலியுடன் ஸேவித்து... “ஹிரண்யரூப: ஸஹி” என்னும் மந்திரத்தால், ஆஹிதாக்னியான வைஷ்ணவனுக்குக் கொடுத்து...(ஸதாபிஷேகத்தை அநுஷ்டிப்பவன்) இருபத்தொரு தலைமுறைகளைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறான். அறுபதினுயிரம் வருடங்கள் ஸ்வர்க்கலோகத்திலிருந்து, அதைத் தாண்டிச்சென்று விஷ்ணுலோகத்தில் சிறப்படைகிறான்.] என்று ஸதாபிஷேககர்மத்தில் தியானிக்கத்தக்கவன் விஷ்ணுவேயென்றும், தானங்கொடுக்கத்தக்கவன் வைஷ்ணவனேயென்றும், ஸதாபிஷேகம் கெய்துகொண்டவனுக்குப் பரமபுலம் விஷ்ணுலோகப்ராப்தியென்றும் கூறியிருப்பதிலிருந்தும் விஷ்ணுவே ஸர்வகர்மபோக்தாவும் ப்ரபுவுமான பரம்பொருள் என விளங்குகிறது. அபமருத்யுஜயத்தை விவரிக்கும் பதினோராவது கண்டத்தில்,

ஹுத்வாஷ்டோத்தரஸாஹஸ்ரமஷ்டோத்தரஸூதம் து வா |
வ்யாஹ்ருத்யா ஸப்ரணவயா விஷ்ணும த்யாயந்

ஸமாஹித: ||....

அக்யுநே: பூர்வம் ப்ரதிஷ்டூப்ய தூர்வாஸ்தம்பே,
ஹரிம் ஸ்மரந் |
தஸ்மிந் ஸ்தம்பே, ஹரிம் பூஜ்ய புருஷஸூக்தேந புக்தித: ||

ஆக்யயாஸ்ஸவாஹயேத் தேவம் ருசா து புருஷோத்தமம் |
 த்யுவிதீயயாஸநம் த்யுத்யாத் பாத்த்யம் சைவ த்ருதீயயர் ||
 அர்க்யம் சதுர்த்த்யா த்யாதவ்யம் பஞ்சம்யாசமநீயகம் |
 ஷஷ்ட்யா ஸ்நாநம் ப்ரகுர்வீத ஸப்தம்யா வஸ்த்ரமேவ ச ||
 யஜ்ஞோபவீதமஷ்டம்யா நவம்யா க்ஷந்த்யமேவ ச |
 புஷ்பம் த்யூம்யா த்யாதவ்யம் ஏகாத்யம்யா து தூபகம் ||
 த்யுவாத்யம்யா த்யூபகம் த்யுத்யாத் த்ரயோத்யம்யா நிவேத்யகம் |
 சதுர்த்த்யம்யா நமஸ்காரம் பஞ்சத்யம்யா பரத்யக்ஷிணம் ||
 ஷோட்யம்யோத்யவாஸநம் குர்யாத் வாஸுதேவம்
 ஐக்யக்ஞேரும் |

[சாந்தியுடையவனாய், விஷ்ணுவை தியானித்துக்கொண்டு, ப்ரணவத் தோடு கூடிய வ்யாஹ்ருதிகளாலே ஆயிரத்தெட்டு தடவை அல்லது நூற்றெட்டுத்தடவை ஹோமம் செய்து...அக்னியின் முன் தர்ப்பையாலான தூணில் ஹிரியைப் ப்ரதிஷ்டைசெய்து தியானித்து, அதிலேயே புருஷஸூக்தத்தால் ஹிரியைப் பூஜிக்கவேண்டியது. புருஷஸூக்தத்தின் முதல் மந்திரத்தால் புருஷோத்தமனை ஆவாஹனம் செய்வது; இரண்டாவதால் ஆஸனமும், மூன்றாவதால் பாத்யமும், நாலாவதால் அர்க்யமும், ஐந்தாவதால் ஆசமநீயமும் கொடுப்பது; ஆறாவதால் ஸ்நாநம் செய்வது; ஏழாவதால் வஸ்திரம் சார்த்துவது; எட்டாவதால் பூனூலும், ஒன்பதாவதால் கந்தமும், பத்தாவதால் புஷ்பமும் சார்த்துவது; பதினோராவதால் தூபமும். பனிரண்டாவதால் தீபமும், பதின்மூன்றாவதால் நைவேத்யமும் ஸமர்ப்பிப்பது; பதினாலாவதால் நமஸ்காரமும், பதினைந்தாவதால் ப்ரதக்ஷிணமும் செய்வது; பதினாறாவதால் ஜகந்நாதனான வாஸுதேவனை (தர்ப்பையினின்றும்) எழுந்தருள்பண்ணவேண்டியது.] என்று புருஷஸூக்தத்தால் ஆரதிக்கத்தக்க பரம்பொருள் நாராயணனே என்று காட்டினார். பேராத்யாயனர் முதலான மற்றும் பல மஹர்ஷிகளும் புருஷஸூக்தப்ரதிபாத்த்யன் நாராயணனே என்று காட்டியிருப்பது முதலத்தியாயத்தில் புருஷஸூக்த வ்யாக்யானத்தில் விளக்கப்பட்டது. இவ்வண்ணமாகப் புருஷஸூக்தத்தை எந்த மஹர்ஷியும் மற்ற தேவதைகளின் பூஜையில் விநியோகிக்கவில்லை. இதிலிருந்து புருஷஸூக்தத்தால் காட்டப்படும் பரம்பொருள் நாராயணனே என்பதே ஸகலமஹர்ஷி ஸித்தாந்தம் என விளங்குகிறது.

இந்த ஸௌநகஸ்ம்ருதியின் இருபதது மூன்றாவது கண்டத்தில் மரணமடைந்த யதிகளுக்குச் செய்யவேண்டிய ஸம்ஸ்காரம் விவரிககப்படுகிறது. அக்கண்டத்தின் கடைசியிலுள்ள

இதும் விஷ்ணுரிதி த்வாப்யாம் மூர்த்யுநி பித்யேத
வாக்யத: |

பரோ மாத்ரேத்ய்ருசைகயா ரஜோபி: பரிபூர்ய ச ||
கூர்த்தம் புருஷஸூக்தேந ஸ்ரீஸூக்தேநாபிமந்த்ர்ய ச |
அதோ தேவாதிஷ்ட்யபித்யேத ப்ரணமய ஹரிமய்யதம் ||
நாஸௌசம் நோத்யகம் குர்யாத ந ஸ்ராத்யக்யாதிந்ஸமாசரேத் |
நாராயணபூஷிம் குர்யாத் விஷ்ணுலோகே மஹீயதே ||

[வார்த்தையில் நியமம் கொண்டவனும், 'இதும் விஷ்ணு: ' என்று தொடங்கும் இரண்டு (விஷ்ணுஸூக்த) ரிககுளால் யதியின தலையில் பிளக்கவேண்டியது. ' பரோ மாத்ரயா ' என்னும் ஒரு (விஷ்ணுஸூக்த) ரிக்கால் குழியை மண்ணையிட்டு நிரப்பி, புருஷ ஸூகதத்தாலும், ஸ்ரீ ஸூகதத்தாலும் அபிமந்தரணம் செய்து, ' அதோ தேவா: ' என்று தொடங்கும் ஆறு விஷ்ணுஸூக்த ரிக்கு களால் ஹரியாகிற அச்யுதனை வணங்கி நாராயண பூலியைச் செய்யவேண்டியது. ஆஸௌசம், (என்னோடு கலந்த) நீர் வார்ப்பது, ஸ்ராததம் முதலானவற்றை யதிகள விஷயத்தில் அனுஷ்டிக்கக்கூடாது இப்படிச் செய்பவன் விஷ்ணுலோகத்தில் சிறப்புறுவான்] என்னும் மந்திரங்களிலிருந்து, மோக்ஷத்திற்குரிய யதிகளை ஸம்ஸ்கரிக்கும்போது ஸ்ரீமந்நாராயணனை நேரே சொல்லும் ஸ்ரீஸூக்தம், புருஷஸூக்தம், விஷ்ணுஸூக்தம் முதலானவற்றிலுள்ள மந்திரங்களை ஓத வேண்டுமென்றும், ஹரியாகிற அச்யுதனை வணங்கவேண்டுமென்றும், நாராயண பூலியைச் செய்யவேண்டுமென்றும், இப்படிச் செய்பவனும் விஷ்ணுலோகத்தில் சிறப்புறுவான் என்றும் கூறியிருப்பதிலிருந்து, விஷ்ணுலோகத்தில் சிறப்புறுவதே மோக்ஷம் என்றும், அதை அளிக்க வல்லவன் ஸ்ரீ புருஷ விஷ்ணுஸூக்த ப்ரதிபாத்யனாய், ஹரி, அச்யுதன், விஷ்ணு என்னும் தனிப்பெயர்களால் விளங்குபவனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்பதே ஸௌநகமஹாஷி ஸித்தாந்தம் என்று கையிலங்கு கணியாக விளங்குகிறது. ருக்ஷவேதம்நதி ரங்கனையே எடுத்துக்காட்டி அவை விஷ்ணுவைப்பற்றியவை என்று நிர்ணயிப்பது மற்ற ஸ்மருதிகளைக் காட்டிலும் இந்த ஸம்ருதிக்குள்ள வி-16

தனிச்சிறப்பு என்பதும் உணரத்தக்கது. அடுத்ததான இருபத்து நாலாவது கண்டத்தில் ஆஹிதாக்ஷியாயிருப்பவன் வெளி தேசத்திற்குச் சென்று மரணமடைந்தால், அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய ஸம்ஸ்காரத்தைச் சொல்லுகிறது. அதில், “விஷ்ணுர் யோநிம்” என்று தொடங்கும் வைஷ்ணவ மந்திரங்களையும் புருஷ ஸூக்தத்தையும் கொண்டு ஹோமம் செய்யச் சொல்லியிருப்பதி லிருந்தும் மற்றும் பல கண்டங்களிலும் வைஷ்ணவ மந்திரங்களை விநியோகித்திருப்பதிலிருந்தும் இவ்விஷயம் வலியுறுத்தப்படுகிறது. இக்கண்டத்தின் கடைசியில் “விஷ்ணும் ஸதா ஸ்மரேத்” [விஷ்ணுவை எப்போதும் நினைக்கவேண்டியது] என்று விதித் திருப்பதிலிருந்து, கர்மாராத்யனும், அதனாலேயே கர்மங்களில் எப்போதும் நினைக்கத்தக்கவனாயிருப்பவன் விஷ்ணுவே என விளங்குகிறது. இருபத்தைந்தாவது கண்டத்தில் அப்யுத்ய ஸ்ராத்யத்தை விரிவாக விதித்துவிட்டு,

ப்ரஹ்மசர்யமத்யாய்யாமபி கேசுவர்த்யநோத்யத்யரம் |

க்ருஷ்ணமேவ ஸதா த்யாயந் தத்கீர்த்தநபராயண: ||

[இந்த ஸ்ராத்யம் முடியும் வரையில்) ப்ரஹ்மசர்யத்தோடு இருக்கவேண்டும்; தரையில் படுக்கவேண்டும். கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாகப் பிடித்தவனான கிருஷ்ணனை எப்போதும் ஸங்கீர்த்தனம் செய்பவனாய், அவனையே தியானித்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டும்.] எனனும் கடைசி ஸ்லோகத்தில், க்ருஷ்ண கீர்த்தனத்தையும், தியானத்தையும் அந்த ஸ்ராத்யத்திற்கு அங்கமாகச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்தும் இவ்விஷயம் வலியுறுத்தப்படு கிறது. கிருஷ்ணன் என்று பொதுவாகச் சொன்னால் போதா தென்று, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வப் பெருமையைக் காட்டும் குன்றுகுடையாவெடுத்த விருத்தாந்தத்தையிட்டு விசேஷித்திருப்ப தும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இனி, முதற்பாதம் இருபத்தேழாவது கண்டத்தில் நாராயணபுலி என்னும் கர்மத்தை விரிவாக விதிக்கு மிடத்திலும், இருபத்தெட்டாவது கண்டத்தில் மஹாஸாந்தியை விதிக்குமிடத்திலும் புகுவத்பரத்வம் விசேஷமாக விளங்கா நிற்கிறது. அக்கண்டங்களைக் காண்போமினி.

ஸௌநகோஹம் ப்ரவக்ஷ்யாமி நாராயணபுலிம் பரம் |

சண்டாளாத் உத்யுகாத் ஸர்ப்பாத் ப்ரஹ்மணாத்

வைத்யபுதாத்யபி ||....

யதிநாம் சைவ யோகீநாமந்யேஷாம் மோக்ஷகாங்க்ஷினாம் ||
 புண்யம் பாபக்ஷயார்த்ததாய த்வாத்யுஸோஹரி காரயேத |
 ஸம்வத்ஸராத் பரம் குர்யாத் சண்டூராளாத்யையர்ஹதஸ்ய ச ||
 ஸபிண்டிகரணத் பூர்வம் விஷ்ணுபூஜாம் ஸமாசரேத் |
 த்வாத்யுஸ்யாம் ஸ்ரவணே வாபி பஞ்சம்யாம் பர்வணோரபி ||
 க்ருஹஸ்தூந் வா யதிந் வாபி வைஷ்ணவாந்

த்வாத்யுஸோத்தமாந் ||
 ஸ்நாதாநாஹுய க்ரூர்த்தேஷு பாத்யம் ப்ரக்ஷாஸ்ய வாரிணா |
 க்ருந்த்யபுஷ்பாதிசுகம் ஸர்வம் க்ரமாத் த்வாத்யுஸநாமபி: || ...
 ஏதையர்ச்சய த்விஜாந் பஸ்சாத் ஸ்ரீபூமிஸஹிதம் ஹரிம் |
 ஆத்யயயாவாஹ்ய புஷ்பேண விஷ்டரே ஹ்ருத்யாத் பரபூம் ||
 பூநுமண்டலதோ வாபி பூக்த்யா ஸர்வம் ஸமாஹித |
 பாத்யாத்யுதிபபர்யந்தம் கருதவா ருக்மிபிஸ்ச டௌருணை: ||
 விஸேஷம் ச தகூர வக்ஷ்யே கேஸுவாத்யுயைஸச நாமபி: ||
 அதோ தேவாத்யுஷ்ட்யுபிஸ்ச டௌருணை:

ஷோட்யுஸஸ்ததூர |
 த்வாத்யுஸாஷ்டாக்ஷராப்யாம் ச ஸமித்யாஜ்யசருண்யபி || ...
 அந்நேந ப்ராஹ்மணாந் ப்ராஜ்ய விஷ்ணுபூஜாம்

ஸமாப்ய ச || ..
 புருஷஸூகதேந தேயுவேஸம் ஸ்துத்வா கர்ம ஸமாப்ய ச || ...
 தஸமாத ஸாவப்ரயதநேந குருபூஜாம் ஸமாசரேத் |
 ப்ராயஸ்சிததம் து பாபாநாம் அந்யேஷாம் மோக்ஷஸாத்யநம் ||
 தஸமாத ஸர்வப்ரயத்நேந நாராயணபூமி தவிமம் |
 குர்யுர்த்விஜாத்யுஸஸ்சாரந்யே தந்தரம சூத்ரநுலோமஜா: || ...

[மேலான நாராயணபலி என்னும் கர்மத்தை ஸௌநகராகிய நான விவரிககிறேன். சண்டாளனிடமிருந்தோ, தீரினாலோ, பாம்பி னாலோ, அநதணாலோ, மினனலாலோ (மற்றும் பல காரணங களாலோ) துர்மரணம் ஏற்பட்டாலும், யதிகள, யோகிகள், மற்றுமுள்ள மோக்ஷார்த்திகளுக்கும் பாபம் போவதற்காக இப் புண்யகாமததைப் பணிரண்டாம் நாள செய்யவேண்டியது. சண்டாளன முதலானாரை கொல்லப்பட்டவர்கள் விஷயத்தில் ஒரு வருடம் கழித்து இதைச் செய்யவேண்டியது. ஸபிணம்

கரணத்திற்கு முன்போ, த்வாதஸியிலோ, ஸ்ரவண நக்ஷத்திரத்திலோ, பஞ்சமியிலோ, அமாவாஸ்யை, பெளர்ணமி ஆகிய பர்வகாலங்களிலோ விஷ்ணு பூஜையான இக்கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியது. கிருஹஸ்தர்கள் அல்லது யதிகளாயிருக்கும் சிறந்த பனிரண்டு வைஷ்ணவர்களை அழைத்து, ஸ்நானம் செய்த அவர்களுக்கு, (சுத்தமான) குழிகளில் நன்னீரால் (கேசவாதிகளான) பன்னிருநாமங்களைச் சொல்லித் திருவடிவிளக்கி, ஸம்பூவணைகளைச் செய்து அவர்களைப் பூஜித்து, அதற்குப்பின் ஸ்ரீபூமிகளோடு கூடிய ஹரியை ஆரதிக்கவேண்டியது. ஸர்வேஸ்வரனான அவனை இருதயத்திலிருந்தோ, ஸுரீர்யமண்டலத்திலிருந்தோ, பக்தியோடு புருஷஸூக்தத்தின் முதல் மந்திரத்தைச் சொல்லி ஆஸனத்தில் ஆவாஹனம் செய்து, பாதுகாப் முதலாக தீபமீருக உள்ள எல்லா உபசாரங்களையும் (பதினேராவது கண்டத்தில் சொல்லியபடி) புருஷஸூக்தரிக்குகளாலேயே செய்து... அதற்குமேல் கேசவன் முதலான பன்னிரு நாமங்களாலும், 'அதோ தேவா:' என்று தொடங்கும் ஆறு விஷ்ணுஸூக்த ரிக்குகளாலும், புருஷஸூக்தத்தின் பதினாறு ரிக்குகளாலும், த்வாதஸாஷ்டமந்திரத்தாலும், அஷ்டாஷ்டமந்திரத்தாலும் ஸமித்துக்கள், நெய், சரு ஆகியவற்றை (அக்னியில் ஹோமம் செய்து)...அந்நத்தால் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு போஜனம் செய்வித்து விஷ்ணுபூஜையை முடித்து... புருஷஸூக்தத்தினால் தேவர் தலைவனான விஷ்ணுவைத் துதித்துக் கர்மத்தை முடித்து...ஆகையால், மிக முயற்சிசெய்து குருபூஜையைச் செய்யவேண்டியது. இந்த நாராயணபுலியானது எல்லாப்பாபங்கட்கும் ப்ராயஸ்சித்தமாகவும், மோக்ஷஸாதனமாகவுமிருப்பது. ஆகையால் முதல் மூன்று வர்ணத்தவரும் இதை மிகமுயன்று செய்யவேண்டியது. சூத்ரர்களும், அநுலோமவிதியினால் பிறந்தவர்களும் இக்கர்மத்தை மந்திரமில்லாமல் தந்த்ரமாகவே அநுஷ்டிக்கவேண்டியது.] எனினும் இருபத்தேழாவது கண்டத்திலுள்ள நாராயண புலிவிதியில் ஸ்ரீபூமிஸஹிதனான ஹரியே இருதயகமலத்திலும், ஸுரீர்யமண்டலத்திலும் வாழும் பரம்பொருள் என்றும், கேசவாதிநாமங்களும், த்வாதஸாஷ்டமந்திரமும், அஷ்டாஷ்டமந்திரமும் எப்படி நேரே அவனைச் சொல்லுகின்றவை எனபதில் விவாதமில்லையோ, அப்படியே புருஷஸூக்த விஷ்ணுஸூக்த மந்திரங்களும் அவனையே நேரே சொல்லுகின்றனவென்றும், அவனை தேவர் தலைவனென்றும், அவனுக்குப் பூஜையான நாராயண பவியென்னும் சிறந்த கர்மத்தில் வைஷ்ணவர்களே வரிப்பதற்குரியவர்களென்றும், அக்கர்மம் மோக்ஷஸாதனமாகவும் விளங்குகிறதென்றும் கோஷிக்கப்

படுவதிலிருந்து புகுவத்பரத்வம் வெள்ளிடை மலையாக
விளங்குகிறது.

நாராயணபுலிம் சேமம் ஹரே: ப்ரீதிகரம் ஸுபுடம் |
ய: ப்ராஹு தஸ்மை விதுஷே ஸௌநகாய நமோ நம: ||
அஸுபேஷு க்ரஹேஷ்வேவ க்ரஹகோபே ச பீடிதே |
துர்நிமித்தே ச துஸஸ்வப்நே துர்பிடுக்ஷே வ்யாதிபீடிதே ||
க்ருஹே வலமீகஸம்பூதௌ ரகதஸ்தீர்துர்ஸநே஽பி ச |
ஸரீரே஽பயக்நித்யுக்தே ச க்ருஹே துக்நே஽சுநிநா ததூ ||
உந்மாதுக்ரஹபீடூராயாம் முஷிகே஽ப்யர்ததூநாஸுகே |
பூர்யாவிரோதூநே சாபி ஜநகோபஸமுத்புவே ||
ராஜகோபே மநோது:க்நே தெளர்பூக்யே ஸர்வஸங்கடே |
ஜந்மர்க்ஷே க்ரஹணே துஷ்டே ததூ நிகுளபுந்தூநே ||
பிராசாதேஸுச பூசாநாம் ஸர்வாபஸ்மாநரபீடிதே |
பரஜபீடுகள ப்ரஜாநாநே தூநதூர்நயவிநாஸநே ||
முஹுர்தகேப்யஸுபே புதரே ஜாதே சைவாஸுபேதிநே |
விபரீதே மஹோத்பாதே மஹாபுயஸமுத்புவே ||
ஸர்வோபத்ரவநாஸார்த்தம் ஸர்வகாமஸமருத்நித்யம் |
ஸநாதவா ஸநாநவிதூநேந கேவதேவம் ப்ரணம்ய ச ||
ஸ்துலம் ஸுத்யம் ஸமப்யுக்ஷ்ய கேசாமயேநோபஸிப்ய ச |
ஒளபாஸநாகுநிமாதூய ஆகூரம் ஜுஹுயாத தத: ||
தத்ப்ராச்யாம் ஸாவிதூர்நயஸ்து ராஸிம் க்ருத்வா தத: பரம் |
தந்துநா வேஷ்டிகம் கும்பும் ஜலை: ஸுத்யகை பரபூர்ய ச ||...
நவரதநம் ஸுவர்ணம் ச கூயதரீம் வைஷ்ணவீம் ஜபேத் |
நிக்ஷிப்ய துலனீம் ததர பரக்ஷிப்ய ச ததூ புந: ||
ரஜதம் சநகநம் சைவ ரக்தவஸ்த்ரேண வேஷ்டயேத் |
தக்குமபும் தூர்நயராஸௌ ச ந்யஸேத்யுஷ்டாக்ஷரேண வை ||
தத்ப்ராச்யாம் ஸாவிதூர்நயஸ்ச பீடும் கருத்வா

ததூர்துவத: |

குஸாந தூர்பூம்ஸ்ச ஸம்ஸ்தீர்ய பஸ்சிமாபிமுக்ஷம் ஹரிம ||
ஸ்சூபயிநவா து தேதுவேஸம் த்யாயந் ஆவாஹ்ய புக்தித் |
ஆஸநாத்யுபசாரைஸச மந்த்ரமஷ்டாக்ஷரம் ஜபேத் ||

விதிநைவார்ச்சயித்வா தம் ஹவி; ஸம்யக் நிவேதயேத் |
 தத்ர பீடே஽த்யவா ருக்மம் ந்யஸ்ய த்யாயந் ஹரிம் பரம் ||
 ஆவாஹ்ய விதிநா தேதுவம் அர்ச்சயித்வா நிவேதயேத் |
 ருக்மகூர்பே, ருக்மமயோ ருக்மவர்க்ணே ஹரி: ஸ்வயம் ||
 பஹுநா கிம் ப்ரலாபேந ருக்மம் விஷ்ணுரிதி ஸ்ம்ருதம் |
 தஸ்மாத் ருக்மேடர்ச்சநம் குர்யாத் இதி பூர்வம் ஜநார்த்தநம் ||
 விஷ்ணுஸூகதேந தம் தேதுவம் ப்ரணம்யார்ச்சயா நுமாந்ய ச |
 ஆஸீந: ப்ராங்முகேக்ஷாடக்ஷிம் ச பரிஷிச்ய ப்ரணம்ய ச ||
 விஷ்ணோர்நுகம் தத்யுஸ்யேதி ஹுத்வா புக்திஸமந்வித: |
 க்ஷயம் க்ருதம் ஸமாதாய த்யாயந் விஷ்ணும் ஸநாதநம் ||
 லக்ஷம் வாப்யயுகம் வாபி ஸஹஸ்ரம் வா ஸதாஷ்டகம் |
 ஜஹுயாத ஸர்வஸூந்தயர்த்தம் ஸர்வஸித் த்யுயர்த்தம்

மேவ வா ||

தத்தத்யுதைவதகம் த்யாத்வா ஜஹுயாத் ஸத்யுருஸம் யத்யா |
 ஆதேக்ஷ மத்யேவஸாநே ச தேதுவம் பூர்வவதூர்ச்சயேத் ||
 ஏவம் ஹுத்வாடர்ச்சயித்வா ச ஸநாநகர்ம ஸமாரபேத் |
 ஹுதம் து யாவத் தாவச்ச தத்கும்புஸ்தஜலம் தத்யா ||
 ஸமாஹிகோ ஹரிம் த்யாயந் தந்மந்த்ரேணபி, மந்த்ரயேத் |
 ஹரிம் த்யாத்வா ஸமஸீந: ஆசார்ய: ப்ராங்முகஸ்தத: ||
 ப்ரோக்ஷயேத் மூலமந்த்ரேண ததகோபையஸ்ச ஸஹஸ்ரகம் |
 ஸேஷதோயை: க்ருகஸ்நாநம் ஸர்வது:க்ஷுரிவாரணம் ||
 ஏதத்ஸநாநஸமம் தீர்த்தம் ந பூதம் ந ப, விஷ்யதி |
 யமுத்யுதி, ஸ்ய க்ருதம் மந்தரீ ப்ரோக்ஷயேத் தம் ஜலேநவை ||
 தத்ர தேதுஷ: ப்ரஸூந்த: ஸ்யாத் ப்ரோக்ஷணேந, பி தேந வை |
 ஹுத்வா ஸநாநே க்ருதே சைவ ஸ்ரத்யு, புக்திஸமந்வித: ||
 யத்யுதி, ஸ்சுதி தத்ஸர்வம் லப, தே நாத்ர ஸம்ய: |
 கநயார்த்த, லப, தே கந்யாம் ராஜயார்த்த, ராஜ்யமாப்நுயாத் ||
 வித்யுயார்த்த, லப, தே வித்யுயாம் மோக்ஷார்த்த, த்

மோக்ஷமாப்நுயாத் |

காமாநவாப்நுயாத் காமீ அர்த்தார்த்த, அர்த்தவாந, ப, வேத் ||
 தர்மார்த்த, தர்மமாப்நோதி பாபீ பாபாத் ப்ரமுச்யதே |
 ஸ்த்யுயர்த்த, ஸு, திமாப்நோதி து:க்ஷு:க்ஷாத் ப்ரமுச்யதே ||

மூலமந்த்ரேண ஹோமேந ஸர்வஸித்யுயர்த்தத்யமேவ வா |
 ஓம் நமோ நாராயணயேதி மந்த்ரமேகம் பரம் ஸ்ம்ருதம் ||
 ஓம் நமோ புக்யவதே வாஸுதேகுவாயேத்யேதகம் பரம்
 ஸ்ம்ருதம் ||

மூலமந்த்ரமிக்யம் ப்ரோக்தம் ப்ரஹ்மண பரமேஷ்டியநா ||
 தயோரேகேந ஹோதவ்யம் ஸர்வஸமபத்ஸம்ருத்யுத்யே |
 ஆசார்யதக்ஷிணம் த்யுத்யாத் ஸ்ரத்யுத்யா ச முத்யார்வீத: ||

[ஹரிகு உகப்பை விளைப்பதாய், மங்களமானதான இந்த நாராயண பலியைச் சொன்ன பேரறிவாளரான ஸௌநகருக்கு நமஸ்காரம். நவக்ரஹங்கள் அஸுப்யஸ்தானத்திலிருக்கும்போதும், அந்த கிரஹங்களின் கோபம் ஏற்பட்டிருக்கும்போதும், பீடைகள், கெட்ட நிமிததங்கள், கெட்ட ஸ்வப்னங்கள், பஞ்சம, வியாதிபீடை, வீட்டில் புற்றுமுளைத்தல், ரக்தவர்ணமுள்ள ஸ்த்ரீயைக்காணல், ஸ்ரீரம் அல்லது வீடு நெருப்பால் சுடப்படல், பைத்தியம் பிடித்தல், எலியினால் பொருட்சேதம், மனைவியின் விரோதம், ஜனங்களின் விரோதம், ராஜ விரோதம், மனததுன்பம், தொல்ரப்பாக்கியங்கள், ஸர்வஸங்கடங்கள், பிறந்த நட்சத்திரத்தில் க்ரஹணமும், மற்ற தோஷங்களும் உண்டாவது, விலங்கிடப்படுவது, பிஸாசங்கள், தூதேவதைகள் ஆகியவற்றால் பீடிக்கப்படுவது, குழந்தைக்கு பயம், குழந்தையின் நாசம், தனதானயங்கள் அழிவது, கெட்ட தினத்தில், கெட்ட முஹூர்த்தத்தில் புத்திரன் உண்டாவது, விபரீதங்கள், பெரிய உற்பாதங்கள், மஹாபயங்கள் முதலானவை உண்டாவது ஆகிய தீங்குகள் நேருமபோதும், இந்த எல்லா உபத்ரவங்களும் அழிவதற்காகவும், எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவதற்காகவும் (மஹாஸாந்தியைப் பிளவருமாறு செய்ய வேண்டியது.) முறைப்படி ஸநாநம் செய்து, தேவதேவனுள் விஷ்ணுவை வணங்கி, சுததஸ்தலத்தில் நீர் தெளித்துப் பசுரு சாணியால் மெழுகி, ஓளபாஸநாக்னியை எடுத்து ஆகாரஹோமம் செய்து, கிழக்குதிக்கில் நெற்குவியலை வைத்து. நூலால் சுற்றப் பட்ட கும்பத்தை சுததஜலதால் நிறைத்து,... நவரத்தனதையும், பொன்னையும் வைத்து விஷ்ணுவைச் சொல்லுவதான காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டியது. துளஸியைக் கும்பத்திலிட்டு, வெள்ளி, சந்தனம் ஆகியவற்றையுமிட்டு, சிவப்பு வஸ்திரதால் கும்பத்தைச் சுற்றிக் கட்டவேண்டியது. அஷ்டாக்ஷரத்தினால் அந்தக் கும்பத்தை நெற்

குவியலில் வைக்கவேண்டியது. அதற்குக் கிழக்கில் நெல்லாலே பீடம் செய்து, அதனமேல் குளங்களையும், தர்ப்பங்களையும் பரப்பி, மேற்கு நோக்கியபடி தேவா தலைவனான ஹரியை எழுந்தருள்செய்து, பக்தியோடு ஆவாஹனம் செய்து, ஆஸனம் முதலான உபசாரங்களையும் அளித்து அஷ்டாக்ஷரமந்திரத்தை ஐபிக்கவேண்டியது. அந்த தேவனை விதிப்படி அர்ச்சனம்செய்து, ஹவிஸ்ஸை நன்கு நிவேதனம் செய்யவேண்டியது. (ஹரியின் மூர்த்தியில்லாவிடில்) அந்தப் பீடத்தில் பொன்னை வைத்து மேலானவனான ஹரியை தியானித்து, விதிப்படி ஆவாஹனம் செய்து அர்ச்சனம் செய்து, நிவேதனமளிக்க வேண்டியது. பொன்னிலிருப்பவனும், பொன்மயமானவனும், பொன்போன்ற ஒளியுள்ளவனாயிருப்பவன் ஹரி: பல சொல்லியென்! பொன்னானது விஷ்ணுஸ்வரூபமே என்று ஸ்மருதிகளில் சொல்லப்படுகிறது ஆகையால். முற்கூறியபடி பொன்னில் ஜநார்த்தனனை ஆரதிக்கவேண்டியது. அந்த தேவனை விஷ்ணுஸூகதத்தினால் வணங்கி, அர்ச்சனம் செய்து, உபசாரங்களைச் செய்து, கிழக்கு முகமாக உட்கார்ந்து, அக்னியைப் பரிவேசமம் செய்து வணங்கி, 'விஷ்ணோர் நுகம்' 'ததுஸ்ய' என்று தொடங்கும் இரு விஷ்ணுஸூக்த மந்திரங்களாலும் பக்தியோடு கூடிய வனும் ஹோமம் செய்து பழையோனான விஷ்ணுவை தியானம் செய்து, பசு நெய்யைக்கொண்டு லக்ஷம் அல்லது பதினாயிரம். அல்லது ஆயிரம் அல்லது நூற்றெட்டு தடவை முற்கூறிய எல்லா தோஷங்களும் அழியும் பொருட்டும், எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறும் பொருட்டும் ஹோமம் செய்யவேண்டும். அந்தந்த தேவதைகளைக் குறித்துச் செய்யும் யாகங்களில் முறைப்படி எப்படி அந்த தேவதைகளை தியானித்து ஹோமம் செய்யவேண்டுமோ அப்படியே இக்கர்மத்தின் முதலிலும், நடுவிலும், முடிவிலும் தேவனான நாராயணனை முற்கூறியபடி (தியானித்து ஹோமம் செய்து) ஆரதிக்கவேண்டும். இப்படி ஹோமாராதனம் செய்தபின் ஸ்நாநகர்மத்தைத் தொடங்க வேண்டும். எவ்வளவு நேரம் ஹோமம் செய்யப்பட்டதோ அவ்வளவு நேரம் அத்தக் கும்பஜலத்தை ஹரியை தியானம் செய்துகொண்டு, அவருடைய மந்திரத்தினால் அபிமந்தரணம் செய்யவேண்டியது. ஹரியை தியானித்துக் கிழக்குமுகமாய் வீற்றிருக்கும் ஆசார்யன் அந்த ஜலத்தைக் கொண்டு மூலமந்திரத்தினால் ஆயிரம் தடவை (சாந்திசெய்துகொள்பவனை) ப்ரோக்ஷணம் செய்யவேண்டியது. எஞ்சியிருக்கும் ஜலத்தால் (வீட்டிவிருக்கும்) எல்லாப் பொருள்களையும் ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். இந்த ஸ்நாநம் எல்லாத் துன்பங்களையும் அழிப்பது. இந்த ஸ்நானத்திற்கு ஸமமானது இருந்ததும்பல;

வரப்போவதுமில்லை எனனுக்காக இந்த மஹாஸாந்தி செய்யப் படுகிறதோ, அவனை ஆசார்யன் அந்த ஜலத்தினால் பரோக்ஷணம் செய்யவேண்டும். அதனால் ஸர்வதோஷமும் நீங்கும். ஸ்ரத்தூபுத்திகளோடு இப்படி ஹோமம் செய்து ஸ்நாநம் செய்வனுக்கு விரும்பியதெல்லாம் கிடைக்கும் எனபதில் ஐயமில்லை. பெண், ராஜ்யம், கல்வி, தாமார்த்தது காமமோக்ஷங்கள் ஆகிய எதை விரும்பினாலும் கிடைக்கும், மஹாபாபியின பாபங்களும் நீங்கும். மூலமந்திரஹோமத்தால் ஸித்திகளை விரும்பினவனுக்கு அவையும் கிடைக்கும். பெருநதுனபமுற்றவன் துன்பற்றினின்று விடுபடுவான். “ஓம் நமோ நாராயணய” எனனும் அஷ்டாக்ஷரமந்திரமும், “ஓம் நமோ புகுவதே வாஸுதேவாய” எனனும் த்வாதூக்ஷரமந்திரமும் எல்லா ஸித்திகளின் பொருட்டுமான மேலான மந்திரங்கள். பரமபதத்திலிருக்கும் ப்ரஹ்மததாலேயே இவ்விரு மூலமந்திரங்களும் உபதேசிக்கப்பட்டவை. எல்லாச் செலவங்களும் நிறையும்பொருட்டு இவ்விரண்டு மந்திரங்களில் ஒன்றினால் ஹோமம் செய்யவேண்டும். (காமம் முடிந்தவுடன்) ஸ்ரத்தையோடும், உகப்போடும் கூடியவனாய் ஆசார்யனுக்கு தக்ஷிணையை அளிககவேண்டும்.] என்று இருபத்தெட்டாவது கண்டத்தில் மஹாஸாந்தியை விதிகும்போதும், விஷ்ணுவை தேவதேவனாகவும், பொன்மயமானவனாகவும், அஷ்டாக்ஷரம், தவாதூக்ஷரம், விஷ்ணுஸூக்தம், காயத்ரீ முதலானவற்றால் தியானிக்கத்தக்கவனாகவும், ஹோமம் செய்யத்தக்கவனாகவும் இப்படி மஹாஸாந்தியை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கு எல்லாப்பாபங்களையும், துன்பங்களையும் போக்குபவனாகவும், மோக்ஷமுள்ளிட்ட எல்லாப் பயன்களையும் அளிப்பவனாகவும் கோஷித்திருப்பதிருநது விஷ்ணுவே ஸ்ருதிப்ரஸித்தூன பரம்பொருள் எனக்கையிலங்குகனியாய் விளங்குகிறது.

இனி, கூதரியனின் கர்மங்களை விளக்கும் இரண்டாவது பாதத்தை ஆராய்வோம். இருபத்தொரு கண்டமுள்ள இப்பாதத்தின் முதற்கண்டத்தில் இப்பாதத்தின் ஒவ்வொருகண்டத்திலும் விளக்கப்போகும் விஷயத்தைக் கிரமமாகச் சொல்லும்போது “நித்யம் விஷ்ணவார்ச்சநம் சைவ வக்ஷ்யேஹம் ஸௌநக: கரமாத்” என்று இருபத்தோராவது கண்டத்தில் கூதரியன் தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய விஷ்ணுபூஜையைச் சொல்லப்போவதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்வப்பட்டது. ராஜாவுக்கு மஹாபிஷேகத்தை விதிகும் நாலாவது கண்டத்தில் “அது விஷ்ணவாலேயே ரம்பே மண்டூபம்

காரயேத் ஸுபும்” என்று இவ்வபிஷேகத்திற்குரிய மங்களமான மண்டபத்தை அழகான விஷ்ணுகோயிலில் அமைக்கவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டது. பதினாலாவது கண்டத்தில் ஒவ்வொரு திதியிலும் அரசன் தேவதையை அவரவர்க்குரிய மந்திரங்களைச் சொல்லிப் பூஜை செய்தால் ஒவ்வொரு பலன் கிடைக்கும் என்று கூறப்பட்டது. (1) பிரதமையில் பாவகனெனும் அக்னியைக்குறித்து மாது₄ச்ச₂ந்த₃ஸ₁லி₂க்தத்ததைக்கொண்டு ஹோமம் செய்தால் அக்னி லோகம் பலனாகக் கிடைக்கும். (2) த்விதீயையில் ஹிரண்யகூர்ப்ப ஸலி₂க்தத்தினால் பிரமனைப் பூஜிப்பதால் ப்ரஹ்மவர்ச்சஸத்தையும் எல்லா விருப்பங்களையும் அடைகிறான். (3) திருதீயையில் குபேரனை (குபேர மந்திரத்தால்) பூஜிப்பதால் பணம் கிடைக்கும். (4) சதுர்த்தியில் விநாயகனை அவனுகருரிய மந்திரத்தால் பூஜிப்பதால் இடையூறுகள் விலகி ஸுகம் உண்டாகும். (5) பஞ்சமியில் ஸ்ரீதேவியை ஸ்ரீஸலி₂க்தத்தால் பூஜிப்பதால் எல்லா விருப்பங்களும், செல்வமும் எப்போதும் நிறைவடையும். (6) ஷஷ்டியில் கந்தனை “சேஷத்ரஸ்ய பதிநா” என்னும் மந்திரத்தால் பூஜிப்பதால் வெற்றி கிடைக்கும். (7) ஸப்தமியில் “நமோ மித்ரஸ்ய” ஸலி₂க்தத்தினால் ஸுர்யனைப் பூஜிப்பதால் எல்லா விருப்பங்களையும் அடையலாம். (8) அஷ்டமியில் “இமா ருத்ராய” ஸலி₂க்தத்தினால் மஹேஸ்வரனைப் பூஜிப்பதால் எப்போதும் ஸுகமடையலாம். (9) நவமியில் துர்க்கையை “ஜாதவேத்யஸே” என்னும் ஸலி₂க்தத்தால் பூஜித்தால் எதிரிகள் அழிவர். (10) தசமியில் யமனை “யத்ர ராஜா” என்னும் மந்திரத்தால் பூஜித்தால் நீண்ட ஆயுளை அடையலாம். (11) ஏகாதசியில் “த்ராதாரம்” என்னும் மந்திரத்தால் இந்திரனைப் பூஜித்தால் இவ்வுலகில் சேஷமத்தையடைந்து மறுமையில் இந்திரலோகமடைந்து இன்புறுவான். (12)

த்வாத்யஸ்யாம் து மஹாவிஷ்ணும் புருஷஸலி₂க்தேந யோநர்ச்சயேத் |
ஸ ஸிர்வாணமவாப்நோதி புக்த்வா காமாநமாநுஷாந் ||

[த்வாதசியில் புருஷஸலி₂க்தத்தினால் மஹாவிஷ்ணுவைப் பூஜிப்பவன் அமாநுஷமான போகங்களை அநுபவித்து மோக்ஷமடைவான்] (13); த்ரயோதசியில் மன்மதனை (அவன் மந்திரத்தால்) பூஜிப்பதால் காந்தியை அடைவான். (14) சதுர்த்தசியில் அஸ்விநிகளை “அஸ்விநா” என்னும் ருக்கால் பூஜிப்பதால் ஆரோக்யத்தை அடைவான். (15) பஞ்சதஸியான பெளர்ணமியில் ஸோமனை (சந்திரனை) “த்வம் ஸோமாஸி” என்னும் மந்திரத்தால் பூஜித்

தால் அரசன் அழகிய மனத்தை உடையவனாவான். இப்படிப் பதினைந்து திதிகளில் பதினைந்து தேவர்களுக்கு, அவரவர்க்குரிய மந்திரங்களால் பூஜையும், அதனால் கிடைக்கும் பலனும் கோஷிக்கப்பட்டது. இதில் சிவன முதலான மற்ற தேவதைகளின் பூஜையில் ஒவ்வொரு ஸூக்தத்தையோ மந்திரத்தையோ வினியோகித்ததுபோலே மஹாவிஷ்ணுபூஜையில் புருஷஸூக்தத்தை விநியோகித்தபடியால், புருஷஸூக்தம் புருஷனான விஷ்ணுவைச் சொல்லுவதென்று விளங்குகிறது. புருஷஸூக்தம் சிவனைச் சொல்லுகிறது எனலும் அப்பயத்கூழிதரின் விதண்டாவாதம் மஹர்ஷிஸித்தாந்த விருத்தம் என்றும் விளங்குகிறது. மேலும், மற்ற தெய்வங்களின் பூஜைக்கு இவ்வுலகப் பயனகளைப் பலனாகச் சொல்லிவிட்டு, விஷ்ணுபூஜைக்கு அமாநுஷபோகத்தையும், மோக்ஷத்தையும் பலனாகச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து விஷ்ணுவே மற்ற எல்லா தேவதைகளுக்கும் மேலான பரம்பொருள் எனபதே மஹர்ஷிஸித்தாந்தம் என விளங்குகிறது. “மோக்ஷமிச்சேத் ஜநார்த்தநாத” [மோக்ஷத்தை ஜநார்த்தனனிடமிருந்து விரும்பவேண்டும்] எனலும் பிரஸித்தமான மஹாஷிவசனமும் இங்கு காணத்தக்கது. வாயஸ புவியை விளக்கும் பத்தொன்பதாவது கண்டத்தில

தத்வம் ஸத்யமிதி ஜ்ஞாத்வா ஸத்யரூபீ ஜநார்த்தநாத: |

[ஸத்யமே சிறந்ததென அறிந்து (செய்யவேண்டியது) ஜநார்த்தனன் ஸத்யமே வடிவெடுத்தவனன்றோ] என்று ஜநார்த்தனை ஸத்யரூபியாகச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்தும் விஷ்ணுவே பரம்பொருள் எனபது வலியுறுத்தப்படுகிறது. இனி, இந்த ஸ்மருதியின் கடைசியிலிருக்கும் இருபத்தோராவது கண்டத்திலுள்ள விஷணவார்ச்சனவிதியிலிருந்தும் விஷ்ணுபரத்வம் விசேஷமாக விளங்கி நிற்கிறபடியைக் காண்போம்.

ஸௌநகோஹம் ப்ரவக்ஷ்யாமி நித்யம் விஷ்ணவார்ச்சநம் மஹத் |

(ப்ரவ: பாந்தமந்த்யஸ இத்யருசாட்யுயர்ச்சய வித்யநத: ?)
ப்ரதிமாலக்ஷணம் சைவ ப்ரதிஷ்ட்யாம் சார்ச்சநம் தத்யா !
ஸ்ருணு புதுத்யா ஸமாயுக்த ஆஸ்வலாயந! ஸுவ்ரக!!
த்யவாத்யுஸாங்குலமாதம் வாப்யஷ்டாங்குலமத்யாபி வா |
ஹைரண்ய முத்தமம் ப்ரோக்தம் ராஜதம் மத்யமம் தத்யா !!

தாம்ரகம் சாதமம் ப்ரோக்தம் ஸைலஜம் சாதமோத்தமம் |
தூரவம் மத்யமம் சைவ சித்ராகாரம் பட்டேதமம் ||
ஸங்குசக்ரகூதூபத்மவநமாலாவிபூஷிதம் |

பீதாம்பரமுதூராரங்கும் ப்ரஸந்நேந்தூநிபூநநம் ||
ஸ்யாமலம் புண்டூரீகாக்ஷம் கிரீடேந விராஜிதம் |
ஸ்ரீபூமிஸஹிதம் விஷ்ணும் பத்மஸ்யோபரி ஸம்ஸ்திதம் ||
ஸ்தூநமேவம் ப்ரதூநம் ஹி ப்ரதிமாயாம் ஹ்யதூஸநம் |
ஸவ்யேந கடிமாலம்ப்ய தூக்ஷிணக்ரம் ப்ரஸாரிதம் ||
அப்யம் வா ப்ரயுஞ்ஜீத ஸவ்யஹஸ்தே கூதூதூரம் |
ஏவம்லக்ஷணஸம்புக்தம் பிழம்பும் சில்பை; ஸுஸிக்ஷிதம் ||
க்ருஹித்வா சில்பிஸாலாயா: க்ருஹஸ்தேந ருத்விபி: ஸஹ |
நிதூய ஸ்தூபநாத் பூர்வம் நவாஹே ஸப்த பஞ்ச வா ||
தர்யஹே வா அஹ்நி வா குர்யாத்

அஸக்தோட்வாங்குரார்ப்பணம் |

அதேநாத்தராயணே புண்யே பூர்வபக்ஷே ஸுபே, திநே ||
ப்ரதிபச்ச த்விதீயா ச பஞ்சமீ ஸப்தமீ ததூ ||
த்யூம்யேகாத்யூ சைவ த்வாத்யூ ச த்ரயோத்யூ ||
பௌர்ணமானீ ததூ ப்ரோக்தா ஆபஞ்சம்யஸிதஸ்ய து |
புதூஜீவஸிதேந்தூநாம் வாரா: பூஜ்யா: ஸுகர்மணி ||
ரோஹிண்யதிபுஷ்யம் ச தர்யுத்தரா ஹஸ்தமேவ ச |
வைஷ்ணவீ ரேவதியோகே ஸோபநா ராஸ்யஸ்ததூ ||
ஸுபூத்யுரேக்காணகாலே து ஸுபூரம்ஸே து ஸுலக்ஷநகே |
ஸுபூத்யுருஷ்டே ஸதிதே ராஸௌ உபூயே வா
க்ருஹார்ச்சநே ||

யஜமாநாநுகுலே து ந்ருபக்ராமாநுகுலத: |
சதுரோ ருத்விஜோ வ்ருத்வா க்ருத்வா பூர்வேடஹ்நி
பைத்ருகம் ||

பஞ்சகூவ்யேந தோயேந ஸ்நாபயித்வாடத்யு ஸாயயேத் |
ப்ராக்ஸீர்ஷம் ஸ்வர்ணஸுத்ரேண த்ருஷ்டிமுத்பாடயேத்
க்ரமாத் ||

வஸ்த்ராபூரணஸம்புக்த: சில்பீ சில்பவிசக்ஷண: |
தூத்வா ஸுவர்ணம் சில்பாய தேநும் தூத்வா த்விஜாதயே ||

புண்யாஹம் வாசயேத் விப்ரை: வைஷ்ணவைர்வேத்யுபாரகைய: |
ஸ்வஸ்யாத்மாநம் ச பிழம்பும் ச ப்ரணவேநாவலோகயேத் ||
ப்லுதம் ப்ரணவமுச்சார்ய கராப்யாம் பாதுயோ:ஸ்ப்ருஸேத் |
நமஸ்தேதர்ச்சே ஸுரோஸாத்விப்ரதிகே விஸ்வகர்மண ||

ப்ரபூவிதாஸேஷஜகத்தூதரி துப்யம் நமோ நம: |
த்வயி ஸம்பூஜயாமீஸம் நாராயணமநாமயம் ||

ரஹிதா ஸர்வதேதூவைஷத்வம் ருத்யுக்ததா ஸத்யுபயவ |
இத்யுகத்வாஷ்டாக்ஷரேணவ க்ருத்வா கௌதுகபுந்த்யநம் ||
ஜலாத்விவாஸநம் குர்யாத் பஞ்சபூரகபூரிதே |

அத்யவா பூரமேகம் வா லோஹஜே ம்ருண்மயேபி வா ||
ஆவஹேத் ஜலஸம்பூர்ணே க்ருந்த்யுபஷ்டஸமந்விதே |

ஆக்யாய ப்ரதிமாமத்யுபய: தீரம் நீத்வாதர்ச்சயேத க்ரமாத் ||
அக்ஷரே ஸ்நானார்த்தகலஸம் பஞ்சகூவ்யேந மத்யமே |

பூர்வே க்ருந்தேதாத்யகம் ஸ்தூப்யயாம்யவாருணஸௌம்யகே ||
ஆக்ஷேநேயே நைர்ருதே வாதெள ரௌத்யுரே ச ஜலபூரிதாந் |

க்ருத்வா ந்யாஸம் ச ஸம்ஹாரம் க்ருதாரோபணமேவ ச ||
ஸுஸோபநம் பூவகவிதி ஸுகோத்ரம் ச பூவத்விதி |

ஸுமங்குலம் பூவத்விதி ஹஸதாப்யாம் பரிக்குஹ்ய ச ||
பாதேய பூரஹு ஸிர:ஸ்தூநே தூர்வா ஆரோப்ய மந்த்ரத: |

அஷ்டாக்ஷரேண ஸம்ஸநாப்ய வஸ்த்ராத்யை: ஷட்ஸூ:
அர்ச்சய ச ||

சூசுகர்ச்சேந ஸம்வேஷ்ட்ய வஸ்த்ரேணவேஷ்ட்ய ஸர்வத: |
ஜலமத்யயகூதம் பீடே ஸாயயேத் துக்ஷிணஸீர்ஷகம் ||

நகாராத்யகாராந்தம் ந்யஸிதவாக்ஷரபஞ்சகம் |
வ்யதீதாயாம் து ஸர்வர்யாம் ஆசார்யோ ருத்விபிஸஸஹ ||

அபராஹ்ணே து ஸம்ப்ராப்தே ஜலாதூத்தூப்ய மந்த்ரத: |
ஸ்நாப்ய திந்த்ரிணிவாரிபி: அலங்கருதய யத்யாருசி ||

உத்தூப்ய ஸாயயேத் தேயுவம் ஸ்துண்டியுலே
ஐந்த்யுரஸீர்ஷகம் |

ஹேமபாதரே ஸராவே வா மது வாதேதி மந்த்ரத: ||
ஹிரண்மயேந ஸூர்ச்சய வா சூசாக்ஷர: மதுஸர்ப்பிஷா |

சித்ரம் தேயுவேதி மந்த்ரேண குர்யாத் உந்மீலநம் க்ருஹீ ||

உந்மீல்யமானே நேத்ரே து தேநுர்வை துக்ஷிண புவேத் |
 உத்தூராயஸ்யநாத் தேவம் ஸம்ஸ்தூராயஸ்நாப்ய பூர்வவத் ||
 ஸுகூந்த்யதோயஸம்பூர்ணை: கலஸை: நவபி: க்ருஹீ |
 க்ரமாத் புருஷஸுக் தேந ப்ரஹ்மாதீஸாநம்ருத்விபி: ||
 குஸாபிதூராஸ்த்ருதே ஸம்யக் ஸ்துண்டியுலே ஐந்த்ரஸீர்ஷகம் |
 ஸாயயித்வா தத: ப்ராச்யாம் க்ருத்வா ஸ்துண்டியுலமுத்தமம் ||
 உலலேகநாதி தஸ்யிம்ஸ்து க்ருத்வாஜ்யோத்பவநாந்தகம் |
 ஆஜ்யஸிக்தேத்மமாதூய தத்வீஷ்ணோரிதி மந்த்ரத: ||
 ஹுத்வா஽காராஜ்யபூரகௌ ச ஸ்ருவேணாஜ்யேந மந்த்ரத: |
 அதோ தேவா அவந்த்ஸ்ருக்யபி: ஹுத்வா ஷட்யபிர்
 யதூகரமம் ||

ப்ரதிகர்ம் ஹுநேதுஷ்டௌ ஸ்ருவேணாஜ்யேந தேஸிக: |
 சுர்ப்புபம்ஸவஸீமந்தஜாநாமாந்நசௌகம் ||
 மௌஞ்ஜீபந்தமஹாநாம்நீமஹாவ்ரதோபநிஷத்யம் ததூர |
 கோதூரநம் ச ஸமாவர்த்தம் விவாஹம் ச யதூர்க்ரமம் ||
 ஹுத்வா புருஷஸுக் தேந ப்ரத்ய்ருசம் ஜோட்யூஹுதி: |
 ஸமாப்ய ஹோமஸேஷம் ச பூஜார்த்தம் ஸயநாத் க்ருஹீ ||
 உத்திஷ்ட ப்ரஹ்மணேத்ய்ருசாவிஜ்ஞாப்ய தேவமாஹரேத் |
 வஷட் தே விஷ்ணவித்ய்ருசா ப்ரதிஷ்டூராய ஸமாஹித: ||
 விஷ்ணுஸுக் தேந தேவேஸம் ஸ்துதிம்

க்ருத்வா஽ர்ச்சயேத் க்ரமாத் |
 ஆக்யயா஽வாஹயேதுதேவம் ருசா து புருஷோத்தமம் ||
 த்யுவிதீயயாஸநம் த்யுக்யாத் பாத்யம் சைவ த்ருதீயயா |
 அர்க்யம் ச தூர்த்யா தூதவ்யம் பஞ்சம்யாசமநீயகம் ||
 ஷஷ்ட்யா ஸ்நாநம் ப்ரஞர்வீத ஸப்தம்யா வஸ்த்ரமேவ ச |
 யஜ்ஞோபவீதமஷ்டம்யா நவம்யா கூந்த்யமேவ ச ||
 புஷ்பம் த்யூம்யா தூதவ்யம் ஏகாத்யூயா து தூபகம் |
 த்வாத்யூயாதீபகம் த்யுக்யாத் த்ரயோத்யூயா நிவேத்யகம் ||
 சதூர்த்யூயா நமஸ்காரம் பஞ்சத்யூயா ப்ரதூக்ஷணம் ||
 ஜோட்யூயோத்வாஸநம் குர்யாத் வாஸுதேவம்

ஐக்யக்ருகூரம் |
 குர்யாத்ஷடாக்ஷரேணைவ ஸ்த்ரீஸுக்ருௌ ப்ரணவம் விநா ||

ஆவாஹ்ய ஹ்ருத்யாத் விஷ்ணும் தேவீப்யாம்
 விஷ்ணுமச்யுதம் |
 அர்ச்சயித்வா யத்யாபூர்வம் ஸம்யக்யூத்வாஸயேத் ஹ்ருதி ||
 பரிவாரம் ச ஹோமம் ச க்ருஹார்ச்சாயாம் ந சாசரேத் |
 ஸ்ரீஸூக்தேந ஸ்ரீயம் சார்ச்சய யஜ்ஞஸூத்ரம் விநா க்ரமாத் ||
 ஸ்யோநாப்ருதிவீத்ய்ருசா பூமிமர்ச்சய ஸ்ரீயம் யத்யா |
 சித்ராப்யாஸப்ரதிஷ்ட்யாயாம் தூர்ப்பணேந ஸமாசரேத் ||
 ஜலாதிவாஸநம் ஸ்நானம் ப்ரோக்ஷணம் ச யதேத்யாசிதம் |
 ஆவாஹாத்யுபசாராணி புரஃபீடே ஸமாசரேத் ||
 வஸ்த்ரபூஷணகேத்யாபூமிமாசார்யாய ப்ரத்யாபயேத் |
 யாகேத்யாபயோக்யூத்ரவ்யம் ச தஸ்மை ஸர்வம் நிவேத்யேத் ||
 ருத்விக்யூப்யோ த்யக்ஷிணம் த்யத்வா யத்யாசக்தி ஸமாஹிதஃ |
 பேஜாஜயேத் பாயஸாந்நம் சவைஷ்ணவாந் த்யவாத்யூ
 த்யவிஜாந் ||

வைஷ்ணவைஸ் தைர நுஜ்ஞாதோநி த்யார்ச்சநமத்யாஹரேத் |
 ஏதத் விஷ்ணவார்ச்சநம் ஸம்யக் ப்ரதிஷ்ட்யாவிதி ஸம்யுதம் ||
 யேந ப்ரோக்தம் ஸத்யா தஸ்மை சௌநகாய நமோ நமஃ ||

[‘ப்ரவஃ பாந்த மந்த்யூஸ’ என்னும் ரிக்கினால் முறைப்படி பூஜை செய்து, விஷ்ணுவை தினந்தோறும் அர்ச்சனம் செய்வதாகிற பெரிய கர்மத்தை சௌநகராகிய நான கூறுகிறேன். பரதிமா லக்ஷணத்தையும், ப்ரதிஷ்டையையும், அர்ச்சனத்தையும் சொல்லப் போகிறேன். நல்லறிவோடுகூடிய நல்விரதமுள்ள ஆய்வலாயனனே! கேட்பாயாக. பிரதிமையானது பணிரண்டு அங்குலம் அல்லது எட்டு அங்குலம் அளவிருக்கவேண்டும் பொன்னாலானது சிறந்தது; வெள்ளியாலானது நடுத்தரம்; தாமிரத்தாலானது கீழ்த்தரம்; கல்லினாலானது கீழ்த்தரங்களில் சிறந்தது; மரத்தினாலானது நடுத்தரம்; வஸ்த்ரத்தில் சித்திரமாக எழுதியது கீழ்த்தரம். சங்கம், சக்கரம், கதை, பத்மம், வநமாலை ஆகியவற்றால் அலங்கரிக்கப் பட்டதாய், பீதாம்பரமுடையதாய், (பரம்புருஷனுக்குரிய) அளவுடைய அங்கங்களையுடையதாய், தெளிந்த சந்திரன் போன்ற திருமுகத்தையுடையதாய், கருநிறமுள்ளதாய், தாமரைக்கண்களுள்ளதாய், கிரீடத்தினால் விளங்காநிற்பதாய், ஸ்ரீபூமிகளோடு கூடியதாய் பிரதிமை விளங்குவது முக்கியமானது. இனி, அதன நிலை வாணிக்கப்படுகிறது. இடதுகையினால் இடுப்பைத் தொட்டுக்

கொண்டு, வலதுகைவிரல்களை நீட்டிக்கொண்டிருக்கலாம். வலதுகை அபயமுத்தரையோடுமிருக்கலாம். இடதுகை கதையை தரித்துமிருக்கலாம். இத்தகைய லக்ஷணமுடைய நனகு அமைக்கப்பட்ட பிம்பத்தை ரித்துவிக்குகளோடு கூடிய கிருஹஸ்தன சில்பசாலையிலிருந்து எடுத்து, பிரதிஷ்டை செய்வதற்கு முன் (யாகசாலையில்) வைத்து ஒன்பது அல்லது ஏழு அல்லது ஐந்து அல்லது மூன்று அல்லது ஒருநாளாவது அங்குரார்ப்பணம் முதலானவற்றைச் செய்யவேண்டும். புண்ணியமான உத்தராயணத்தில், சுக்லபக்ஷத்தில் சுபதினத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டும். சுக்லபக்ஷ ப்ரதமை, த்வீதீயை, பஞ்சமி, ஸப்தமி, தசமி, ஏகாதசி, த்வாதசி, த்ரயோதசி, பெளர்ணமி ஆகியவையும், கருஷ்ணபக்ஷத்தில் பஞ்சமிவரையிலும் நல்ல திதிகள். புதன், வியாழன், (சுக்லபக்ஷம்) திங்கள் ஆகிய கிழமைகள் இந்த நற்கருமத்திற்குச் சிறந்தவை. ரோஹிணி, புனர்பூசம், பூசம், உத்தரபல்குனி (உத்தரம்), உத்தராஷாடம் (உததராடம்), உத்தரப்ரோஷ்டபதம் (உத்தரட்டாதி), ஹஸ்தம், விஷ்ணுநக்ஷத்திரமான திருவோணம், ரேவதி ஆகிய நக்ஷத்திரங்களோடு கூடிய ராசிகள் சிறந்தவை. சுபமான துரேக்காண காலத்தில், சுபாமஸத்தில், நல்ல லக்ஷணத்தில், சுபக்ருஹங்களால் பார்க்கப்பட்ட அல்லது அத்தகைய கிருஹங்கள் இருக்கப்பட்ட அல்லது இரண்டுமுள்ள ராசியில் பிரதிஷ்டை செய்வது, யஜமானனுக்கு அநுகூலமானதாய், அரசனுக்கும், கிராமத்துக்கும் அனுகூலமான தினத்தில் ப்ரதிஷ்டை செய்யவேண்டும். முந்தியதினத்தில் பித்ருதர்ப்பணம் செய்து, நானுருத்விக்குகளை வரித்து, பஞ்சகவ்யத்தினாலும் நீரினாலும் திருமஞ்சனம் செய்து (பிரதிமையை) கிழக்கே தலையுடன் சயனிக்கச்செய்ய வேண்டியது. தங்கத்தாலான ஆயுதத்தால் முறைப்படி திருக்கண்களைத் திறக்கவேண்டும். சில்பசாஸ்திரமறிந்தவனாய், நல்ல வஸ்திரம் ஆபரணமணிந்தவனான சில்பி சில்பத்திற்கு ஸ்வர்ணத்தை அளித்து, அந்தணர்க்குப்பசுவையளித்து, வேதங்கரைகண்ட அந்தணரான வைஷ்ணவர்களைக்கொண்டு புண்யாஹவாசனம் செய்விக்க வேண்டியது. தன்னையும், பிம்பத்தையும் ப்ரணவத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு காணவேண்டியது. ப்ரணவத்தை ப்லுதஸ்வரததோடு உச்சரித்துத் தம கரங்களாலே இருதிருவடிகளையும் தொடவேண்டியது. “தேவதேவனுடைய பிரதிநிதியாயிருக்கும் * அர்ச்சையே! உனக்கு நமஸ்காரம். விச்வகர்மாவினால் *கௌரவிக்கப்பட்டவளாய், எல்லாவுலகுக்கும் தாயான உனக்குப் பலகால் வணக்கம்.

* அர்ச்சாஸப்தம் ஸதீரீங்கமாகையாலே எல்லாப்பதங்களும் ஸதீரீங்கமாயுள்ளன என்று உணரத்தக்கது.

அழிவற்றவனான நாராயணனை உன்னிடத்தில் நான் திருவாராதனம் செய்கிறேன். நீ எப்போதும் தோஷம் எதுவுமற்றவளாய் சிறப்புற்றவளாய் ஆவாயாக.” என்று கூறி, அஷ்டாக்ஷரத்தால ரக்ஷாபநதனத்தைச் செய்து, ஐந்து பாரம் தீர்த்தம் நிறைந்த பாத்திரத்தில் ஜலாதிவாஸனம் (நீரில் எழுந்தருளப்பண்ணுவது) செய்யவேண்டும். அல்லது ஒரு பாரம் தீர்த்தத்திலும் செய்யலாம். உலோஹப்பாததிரத்திலாவது, மண்பாண்டத்திலாவது ஜலத்தை நிறைத்து, கந்தம் புஷ்பம் ஆகியவற்றைச் சேர்த்து ஜலாதிவாஸனம் செய்யவேண்டும். அதற்குப் பின் பிரதிமையை நீரிலிருந்து எடுத்துத் தரையில் வைத்து முறைப்படி அர்ச்சிக்கவேண்டும். முதலில் ஸ்நானத்தின் பொருட்டான கலசத்தையும், நடுவில் பஞ்சகூர்வய கலசத்தையும், கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு ஆகிய திக்குகளிலும், தென்கிழக்கு, தெனமேற்கு, வடமேற்கு, வடகிழக்கு ஆகிய விதிக்கு சரிலும் கந்தோதககலசத்தையும் வைத்து, அவற்றில் நீரை நிறைத்து ந்யாஸம், ஸம்ஹாரம், க்ருதாரோபணம் ஆகிய செயல்களைச் செய்து, ‘ஸுஸோபநம் புவது’ என்றும், ‘ஸுகோத்ரம் புவது’ என்றும், ‘ஸுமங்குளம் புவது’ என்றும் சொல்லி, கைகளாலே (பிரதிமையின்) திருவடிகளையும், திருக்கைகளையும், திருமுடியையும் பிடித்து, மந்திரத்தினால் தருபபையை வைத்து, அஷ்டாக்ஷரத்தினால் ஸ்நானம் செய்வித்து, வஸ்திரம் முதலான ஆறு உபசாரங்களாலும் அர்ச்சித்து, குஸூர்ச்சத்தினால் சூழ்ச்செய்து, வஸ்திரத்தால் எல்லாப்புறமும் சுற்றி, தெற்கே தலையுள்ளதாக, நீரின நடுவில் பீடத்தில சயனிககச்செய்ய வேண்டியது. ‘ந’ முதல் ‘ய’ (பு?) முடிய ஐந்து அக்ஷரங்களை ந்யாஸம் செய்து, இரவு கழிந்தபின் பிற்பகலில் ஆசார்யன ருத்விக்குகளோடு கூட மந்திரத்தைச் சொல்லி நீரிலிருந்து தேவனை எழுந்தருளச் செய்து, புளிநீரால் ஸ்நானம் செய்வித்து, ருசிக்கு (விதிகு) அனுகுணமாக அலங்காரம் செய்து எழுந்தருளுவித்து கிழக்கே தலையாமபடி தரையில் சயனிக்கச்செய்யவேண்டியது. கருஹஸதனான ஆசார்யன பொறபாததிரத்திலோ, வேறு பாத்திரத்திலோ உள்ள தேன் கலந்த நெய்யை ‘மதுவாதா’ எனனும் மந்திரத்தையும், ‘சித்ரம் தேவநாம்’ எனனும் மந்திரத்தையும் ஒதி, பொன்மயமான ஊசியாலோ தாப்பை நுனியாலோ எடுத்து நேத்ரோன்மீலனத்தை (கண் திறப்பதை) செய்யவேண்டும். நேத்ரோன்மீலனத்திற்கு ஒரு பசுவை தக்ஷிணையாக கொடுக்கவேண்டும். க்ருஹஸதனான அர்ச்சகன் ஸ்துலாதிவாஸத்தினின்றும் பிரமன முதலானார்க்கும் தலைவனான

தேவனை எழுந்தருளச்செய்து, முன்போல் நறுமண நீர் நிறைந்த ஓன்புது கலசங்களாலே முறைப்படி புருஷஸூக்தத்தாலே திரு மஞ்சனம் செய்வித்து, குலங்களால் நன்கு பரப்பப்பெற்ற தறையில் ருத்விக்குகளைக்கொண்டு கிழக்கே தலையாம்படி சயனம் செய்வித்து, அதற்குப்பின் கிழக்கில் சிறந்த தரையை ஸித்தப்படுத்தி, உல்லேகூனம் தொடங்கி ஆஜ்ய உத்பவனம் ஈருக அவ்விடத்தில் செய்து, நெய் நனைந்த ஸமிததை எடுத்து, 'தத்ஸுவிஷ்ணோ:' என்னும் மந்திரத்தினால் ஹோமம் செய்து, பிறகு ஸ்ருவத்தினால் நெய்யைக் கொண்டு மந்திரத்தைச்சொல்லி ஹோமம் செய்து, 'அதோ தேவா அவநது' என்று தொடங்கும் ஆறு விஷ்ணுஸூக்தம் மந்திரங்களால் முறைப்படி ஹோமம் செய்து ஆசார்யன கர்மந்தோறும் ஸ்ருவத்தினால் நெய்யையெடுத்து எட்டு தடவை ஹோமம் செய்யவேண்டும். க்ஷர்ப்புபும்ஸவனம், ஸீமந்தம், ஜாதகர்மம், நாமகரணம் அந்நப்ராஸனம், சௌளம், மௌஞ்ஜீபுந்தம், பெரும் பெயருடைய மஹாவ்ரதம், கோதானம், ஸமாவர்த்தம், விவாஹம் ஆகியவற்றை முறைப்படி செய்விக்கவேண்டும்; புருஷஸூக்தத்தில் ஒவ்வொரு ருக்கினாலும் பதினாறு ஆஹுதிகள் ஹோமம் செய்து ஹோமஸேஷத்தை முடித்து, சயனத்தினின்றும் திருவாராதனத்தின் பெருட்டு, 'உத்திஷ்ட ப்ராஹ்மண' என்னும் ருக்கினால் விண்ணப்பம் செய்து தேவனை எழுந்தருளச் செய்யவேண்டும். மனஸ்ஸாந்தியுடையவனாய், 'வஷுட்தேவிஷ்ணோ' என்னும் ருக்கினால் ப்ரதிஷ்டை செய்து, விஷ்ணுஸூக்தத்தினால் தேவர்தலைவனைத் துதித்து முறைப்படி அர்ச்சனம் செய்யவேண்டும். (புருஷஸூக்தத்தின்) முதல் மந்திரத்தால் தேவனை புருஷோத்தமனை ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும்; இரண்டாவதால் ஆஸனமும், மூன்றாவதால் பாத்யமும், நாலாவதால் அர்க்யமும், ஐந்தாவதால் ஆசமனீயமும் கொடுக்கவேண்டும்; ஆறாவதால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஏழாவதால் வஸ்திரம் சார்த்தவேண்டும், எட்டாவதால் பூணூலும், ஒன்பதாவதால் கந்தமும், பத்தாவதால் புஷ்பமும் சார்த்தவேண்டும்; பதினேராவதால் தூபமும், பனிரண்டாவதால் தீபமும், பதினமூன்றாவதால் நைவேத்யமும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்; பதினாலாவதால் நமஸ்காரமும், பதினைந்தாவதால் ப்ரதக்ஷிணமும் செய்யவேண்டும்; பதினாறாவதால் லோகநாதனை வாஸுதேவனை (ஹ்ருதயத்தில்) எழுந்தருளப் பண்ணவேண்டியது. ஸ்த்ரீகுத்ரர்கள் ப்ரணவமற்ற அஷ்டாக்ஷரத்தினாலேயே இவற்றைச் செய்யவேண்டியது. அச்யுதனை விஷ்ணுவை ஸ்ரீபூமிதேவிகளோடு கூட ஆவாஹனம் செய்து முன்

சொன்னபடி நனகு அர்ச்சனம் செய்து, மறுபடியும் ஹிருதயத்தில் எழுந்தருள பபண்ணவேண்டும். பரிவாரத்தையும், ஹோமத்தையும் க்ருஹாரச்சையில் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லை. ஸ்ரீஸூக்தத்ததினால் ஸ்ரீதேவியைப் பூணூல சார்த்துவது தவிர்ந்த மற்றவற்றை முறைப்படி செய்து அர்ச்சிக்கவேண்டியது 'ஸ்யோநா ப்ருதிவீ' என்று தொடங்கும் ரிககினுஸஸ்ரீதேவியைப்போலே பூதேவியையும் அர்ச்சிக்க வேண்டியது. சித்திரத்தில ப்ரதிஷ்டை செய்வதாயிருந்தால கண்ணாடியைக்கொண்டு ஜலாதிவாஸத்தையும், ஸ்நாநத்தையும், பரோக்ஷணத்தையும் உசிதப்படி செய்வது. ஆவாஹனம் முதலான உபசாரங்களை முனனுள்ள பீடத்தில் செய்யவேண்டியது. வஸ்திரம், ஆபரணம், பசுக்கள், பூமி ஆகியவற்றை பரதிஷ்டை செய் விகும ஆசார்யனுக்குக் கொடுக்கச் செய்யவேண்டியது, யாகத்தில் உபயோகப்பட்ட திரவியங்கள் அனைத்தையும் அவருக்கே கொடுக்க வேண்டியது. ருதவிக்குகளுக்கு இயவ்வரையில் தக்ஷிணையக கொடுத்து, சாந்தியுடையவனும், பணிரண்டு வைஷ்ணவ பராஹ் மணர்களுக்குப் பாயஸானனத்தை அமுது செயவிக்கவேண்டும். அந்த வைஷ்ணவர்களால் அனுமதிககப்பட்டவனும், நிதயார்ச்சனத்தைச் செய்யவேண்டியது. பரதிஷ்டாவிதி்யோடு கூடிய இந்த விஷ்ணுபூஜை எவரால் நனருக உபதேசிக்கப்பட்டதோ அந்த ஸௌனகருக்குப் பலகால் வணக்கம்.] என்று இந்த ஸௌனக ஸமருதியின கடைசிக்கண்டத்தில் உத்கோஷிக்கப்படுகிறது. ப்ரதிஷ்டாவிதியையும், விஷ்ணுவின அர்ச்சனத்தையும் விவரிகும இக்கண்டத்தில், அர்ச்சாமுர்த்தியை எல்லாவுலகையும் படைத் தரிப்பதாகவும், நாராயணனை அழிவற்றவனென்றும், உலகிற்குத் தலைவனென்றும், பீரமன் முதலானவர்க்கும் ஈஸ்வரனென்றும், புருஷ ஸூக்தம் முதலானவற்றின பொருளாயிருப்பவனென்றும், மற்றும பரம்பொருளுகருரிய அடையாளங்கள் பலவற்றையும் உடையவ னென்றும் உத்கோஷிப்பதிலிருந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரமாத்மா அர்ச்சாரூபியான அவனை அர்ச்சிப்பதே பரமஹிதம் என பதே ஸௌனகஸித்தாநநம் என விளங்குகிறது. சைவாதவைதம் முதலான மதக்கொளகைகள் இந்த ஸ்மருதியில் எவ்விடத்திலும் காணப்பட வில்லை, இதிலிருந்து விசிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ண மதமே ஸௌனக ஸ்மருதியின ஸாரார்த்தம் எனக் கையிலங்கு கனியாகத் தேற்றிற்று. இந்நூலின பிறபகுதியில ஸௌனகருடைய ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலிருந் தும் இவ்வர்த்தமே தேறுகின்றது என நிலைநாட்டுவோம்

ஸௌநகஸ்ம்ருதி நிர்ணயம் முற்றிற்று.

யோகயாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி நிர்ணயம்.

இந்த ஸ்ம்ருதி ஆயிரம் வருடங்களுக்கு மேலாகப் பல ப்ரா சீனர்களால் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. திருவனந்தபுரம் ஸம்ஸ்கிருத ஸ்ரீஸிஸ் 134-வது வெளியீடாக ஸ்ரீ. K. சாம்பசிவசாஸ்திரியால் பதிப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்த ஸ்ம்ருதியின் முதல்-அத்தியாயத்தில் யாஜ்ஞவல்க்யமஹர்ஷியை கார்க்கியானவள் தண்டப்ரணமம் செய்து யோகதத்துவத்தை உபதேசிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறாள். இப்படிப் பிரார்த்திக்கப்பட்டவுடன், யாஜ்ஞவல்க்யமஹர்ஷியானவர் உபதேசிக்கத் தொடங்குகிறார்.

உத்திஷ்டேதாத்திஷ்டே பூக்யூரம் தே க்யார்க்கி பூரஹ்ம

வித்யாம் வரே!

வக்ஷ்யாமி யோக்யஸர்வஸ்வம் பூரஹ்மணா கீர்த்திதம் புரா||

ஸமாஹிதமநா க்யார்க்கி ஸ்ருணு த்வம் க்யூதோ மம|

இத்யுக்த்வா பூரஹ்மவிச்ச்சூரேஷ்டே; யாஜ்ஞவல்க்யஸ் தபோ

நாராயணம் ஜக்யந்நா த்யம் ஸர்வபூகஹ்ருதி ஸ்திதம்| [ரிதி||

வாஸுதேவம் ஜக்யத்யோநிம் யோக்யத்யேயம் நிரஞ்ஜநம்||

ஆநந்தம்ருதம் நித்யம் பரமாத்மநமீஸ்வரம்|

த்யாயந் ஹ்ருதி ஹ்ருஷீகேஸம் மநஸா ஸுஸமாஹித: ||

[“ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளில் தலைசிறந்தவளான கார்க்கியே! எழுந்திருப் பாயாக. உனக்கு மங்களமுண்டாகுக. ப்ரஹ்மாவினால் முன் உபதேசிக்கப்பட்ட யோகமார்க்கம் முழுவதையும் உபதேசிக்கிறேன். நான் சொல்லும்போது குறிக்கொண்டு கேட்பாயாக,” என்று தபோநிதியாய் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளில் தலைவரான யாஜ்ஞவல்க்யர் கூறி, உலகிற்குத் தலைவனாய், எவ்வாறுயிருக்கின்ற இருதயத்திலும் இருப்பவனாய், வாஸுதேவனாய், உலகிற்குக்காரணனாய், யோகிகளால் தியானிக்கத் தக்கவனாய், குற்றமற்றவனாய், ஆனந்தஸ்வரூபியாய், மரணமற்றவனாய், என்றிருப்பவனாய், பரமாத்மாவாய், ஈஸ்வரனாய், ஹ்ருஷீகேஸனான நாராயணனே, மனத்தில் சாந்தியுடையவனாய் ஹ்ருதயத்தில் தியானித்துக் கூறலுற்றார்.] என்று தொடக்கத்திலேயே நாராயணனே யோகிகளால் தியானிக்கத்தக்க பரமாத்மா என்று கோஷித்து, அவனுக்குப் பரமபொருளுக்குரிய முக்கியமான குணங்களைப் படித்திருப்பதிலிருந்து பகவத்பரத்வம் உபக்ரமந்யாயப்படி தேறுகிறது. அடுத்தப்படியாகப் பிரமணிடமிருந்து தான் இந்த யோகமார்க்கத்தைப் பெற்றதாகக்கூறி அந்நான்முகனை வர்ணிக்குமபோது,

“பத்மாஸநம் ஸுகூஸீநம் சதுராநநமவ்யயம் |

சராசராணாம் ஸ்ரஷ்டாரம் ப்ரஹ்மாணம் பரமேஷ்டிநம் ||

கதாசித் தத்ரக்ஷத்வாஹம் ஸ்துத்வா ஸ்தோதரே: ப்ரணமய ச |

ப்ருஷ்டவாநிமமேவார்த்தம் யந்மாம் த்வம் பரிபருச்சுஸி ||

தேவதேவ ஜகந்நாத் சதுர்முக பிதாமஹ |

யேநாஹம் யாமி நிர்வாணம் கர்மண மோக்ஷமக்ஷயம் ||

ஜ்ஞாநம் ச பரமம் ச்ருஷ்யம் யத்நாவத் ப்ருஹி மே பரபேரா |

ஏவமுகுதா மயா ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூர் லோகநாயக: ||

மாமாலோக்ய பரஸநநாத்மா ஜ்ஞாநகர்மானஸ்யபூஷத் || ”

[உத்தித்தாமரையில் ஸுகமாக இருப்பவனாய், குறைவற்றவனாய், நாலு முகங்களை உடையவனாய், சராசரங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பவனாய், மேலான (ப்ரஹ்ம)லோகத்தில் வாழ்பவனான பிரமனை ஒருசமயம் நான் அடைந்து, தோத்திரங்களால் துதித்து வணங்கி, நீ எனனைக் கேட்கும் (யோகமார்க்கமாகிற்) இவ்விஷயத்தையே கேட்டேன; “தேவதேவனே! ஜகந்நாதனே! சதுர்முகனே! பிதாமஹனே! தலைவனே! எந்தக் காமத்தினால் அழிவற்ற மோக்ஷத்தை அடைவேனோ, பரமரஹஸ்யமான ஜ்ஞானம் யாதொன்று உண்டோ அவ்விண்ணடையும் எனக்கு உளபடி உரைப்பாயாக.” என்று எனனால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட ஸ்வயம்பூவாய், லோகநாயகனான பிரமன், உகப்புடையவனாய் என்னைப்பார்த்து ஜ்ஞானகர்மங்களைச் சொன்னான்.] என்று அவனுக்கு உள்ள பெருமைகளைக் கூறியிருக்கிறதேயொழிய, பரமாத்மத்வம், யோகியத்யேயத்வம், எல்லா வுயிர்களின் இருதயத்திலுமிருக்கை முதலான பரம்பொருளுக்கே யுரிய தன்மைகளை நாராயணனுக்குப்போலே பிரமனுக்குப் படிக்க வில்லை என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ‘ஜகந்நாத:’ என்று இருவரையும் படித்திருக்கையால் இருவரும் ஸமமானவர்களாகத் தோன்றுகிறதே! எனில், பிரமனைப் படைத்தவனான நாராயணனே என்பது ஸ்ம்ருதிஸ்ம்ருதி வித்தமாயால், ஜகந்நாதஸ்பத்திதிலுள்ள ஜக்ச்சூப்யத்வம் நாராயணனைக் குறிக்கும்போது பிரமனையுள்ளிட எல்லாவுலகத்தையும் குறிக்கிறது; பிரமனைக்குறிக்கும்போது அவனுக்குத் தந்தையான நாராயணனைக் குறிக்காமல், பிரமனால் படைக்கப்பட்ட உலகையே குறிக்கிறது. இப்படிப் பெருள்கொள்ளா விடில் உபகரமநயாய விரோதமும், ஸ்ம்ருதிஸம்ருதி விரோதமும் வரும். ஆகையாலே பகவத் பரதவத்திற்கு இங்கு எவ்விரோதமு மில்லை. இரண்டாமத்தியாயத்தில்,

யத் ப்ரபந்ந: ஸ்வபூரவேந விஷ்ணும வூப்யந்யமேவ வா |
யத்யூஸக்த்யர்ச்சநம் புக்த்யா ஏததீஸ்வரபூஜநம் ||

[விஷ்ணுவையோ, மற்றொரு தேவதையையோ இயல்வாக சரண மடைந்து, இயன்றவரையில் பக்தியுடன அர்ச்சனம் செய்வது ஈஸ்வரபூஜனம்.] என்று ஈஸ்வரபூஜனத்தைச் சொல்லும்போது விஷ்ணுவைப் பெயரிட்டு முதலில் எடுத்துவிட்டு, மற்ற தேவதை களை அந்யஸப்தத்தாலே பொதுவாக எடுக்கையாலே, விஷ்ணுவே முக்யமான ஈஸ்வரனென்றும், அவனைப் பூஜிப்பதே முக்யமான ஈஸ்வரபூஜனமென்றும் உணர்த்தப்பட்டது. நாலாம அத்தியாயத் தில் முக்திமார்க்கமான ஸுஷும்நாநாடியை வருணிக்கும்போது,

ப்ருஷ்டமக்யே ஸ்திதா நாம்நா ஸஹ மூர்த்யரி ஸ்திதா
ஸத்யா |

முக்திமார்க்க: ஸுஷும்நா ஸா ப்ரஹ்மரந்த்ரேதிகீர்த்திதா ||
அவ்யக்தா ஸைவ விஜ்ஞேயா ஸைக்ஷமா ஸா வைஷ்ணவீ
ஸம்ருதா ||

[முதுகுக்கு (நேர்) நடுப்பாகத்தில் உச்சந்தலை வரையில் ஸுஷுபநா நாடியென்னும் பெயருள்ளதாய் பரஹ்மரந்த்ரநாடியென்றும் சொல்லப்படுவதாய், மோக்ஷம் செலனும் ஜீவனுக்கு வழியாயிருப்ப தான நாடி உள்ளது. (பரமாத்மா காட்டினாலொழிய) எவராலும் காணமுடியாதபடி நுண்ணியதாயிருக்கும் அந்நாடியே விஷ்ணு ஸம்பந்தமுள்ளது என்று அறியத்தக்கது.] என்று அதை விஷ்ணு ஸம்பந்தமுள்ளதாக வர்ணித்திருப்பதிலிருந்து விஷ்ணுவே மோக்ஷத்தில் அடையப்படும் பரம்பொருள் என்று விளங்குகிறது.

ஏததுக்தம் புவத்யத்ர க்யார்க்கி ப்ரஹ்மவித்யாம் வரே! |
ப்ரஹ்மாதிகார்யரூபாணி ஸ்வே ஸ்வே ஸம்ஹ்ருத்யகாரணே ||
தஸ்யிந் ஸத்யா ஸ்வே ப்ராணாந் ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகாரிணே ||
யுக்தசித்தஸ் தத்யாத்மாநம் யோஜயேத் பரமேஸ்வரே ||
அஸ்யிந்ரந்த்ரேதவத்யந்த்யந்யே யோக்யேநாப்ரஹ்மவித்யவரா: |
ப்ரணவேநைவ கார்யாணி ஸ்வே ஸ்வே ஸம்ஹ்ருத்ய
காரணே ||

ப்ரணவஸ்ய து நாத்யாந்தே பரமநந்த்யுவிக்கூரஹம் |
ருதம் ஸத்யம் பரம் ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்குளம் ||

சேதஸா ஸம்ப்ரபஸ்யந்தி ஸந்த: ஸாதாரபேஷஜா: |

த்வம் தஸ்மாத் ப்ரணவேநைவ ப்ராணயாமைஸ்

த்ரிபிஸ்த்ரிபி: ||

ப்ரஹ்மாதி: கார்யரூபாணி ஸ்வே ஸ்வே ஸம்ஹ்ருத்ய

காரணே |

விஸுத்த்யசேதஸா பஸ்ய நாதூந்தே பரமேஸ்வரம் ||

[ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளுள் சிறந்த கார்க்கி! ஸாரமாகச் சொல்லுகிறேன்; பிரமன முதலான கார்யரூபங்களைத் தத்தம் காரணங்களில் லயமடையச் செய்து எப்போதும் ஸிவமாய் (மங்களமாய்) இருப்பவனாய், ஸ்ருஷ்டி ஸதிதி லயங்களைச் செய்பவனுள் பரமேஸ்வரனிடம் லயித்த நெஞ்சையுடையவனாய் ப்ராணைகளையும் ஆத்மாவையும் சேர்க்கவேண்டியது இவ்விஷயத்தில் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானிகளில் சிறந்தவர்களான வேறு சில யோகிகள் பின்வருமாறு கூறுகிறார்கள், - கார்யரூபங்களைத் தத்தம் காரணங்களில் ப்ரணவததாலேயே லயமடையச்செய்து, ப்ரணவத்தின் (சதுரத்யார்த்தமாதரையாகிற) நாதூந்தத்தில் பரமாதந்த: விக்ரஹத்தையுடையவனாய், ருதம், ஸத்யம், பரம்ப்ரஹ்ம என்று சொல்லப்படுபவனாய் மஞ்சள கலந்த கறுப்புநிறத்தையுடையவனுள் புருஷனை (ஸம்ஸார வியாதிக்கு) மூலமான மருந்தாகக்கொண்ட நலலோர்கள் நெஞ்சாலே நன்கு காண்கிறார்கள். ஆகையால், நீயும் முழுமுன்று பிராணயாமங்களால் ப்ரணவததாலேயே ப்ரஹ்மாதிக் கார்யரூபங்களைத் தத்தம் காரணங்களில் லயிக்கச்செய்து, பரிசுத்தமான நெஞ்சாலே நாதூந்தத்தில் பரமேஸ்வரனைக் காண்பாயாக.] என்று தூரணையை விதிக்கும் எட்டாவது அத்தியாயத்தில், “ஸாம்வதம் ஸிவம்” “வீஸ்வத: பரமம்” “நாராயண பரம்ப்ரஹ்ம” “ருதம் ஸத்யம் பரம் ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்குளம்” முதலான நாராயணஸூகத மந்திரங்களையொட்டி ஸாம்வதஸிவனாய், பரம்ப்ரஹ்மமாய், புருஷஸப்தத்வாச்சயானவனே தியானிக்கத்தக்கவன் எனக்காட்டினார். நாராயணஸூகத்தத்திற்கு உபபூருமஹணமாயிருக்கையாலும், பரம் ப்ரஹ்ம புருஷஸபதங்கள் முதலான பகவந்தாமங்களைப்படிக்கையாலும், அங்கு ‘ஸாம்வதம் ஸிவம்’ என்று படிக்கப்பட்ட நாராயணனே இங்கு ஸதா ஸிவன் எனப்படுகிறுக்கையாலும், இந்த ஸம்ருதியின் உபகரணத்திலும், நடுவிலும், முடிவிலும் நாராயணனே யோகிகளால் தியானிக்கத்தக்கவன் என்று உத்கோஷிக்கப்படுகிறுக்கையாலும் இங்கு ஸிவன், மஹேஸ்வரன் என்னும் ஸபதங்கள்

படிக்கப்பட்டிருப்பதைக்கொண்டு சிவ பரத்வம் சங்கிக்க இடமில்லை. பிரமனையே கார்யரூபமாக இங்கு சொல்லியிருக்கும்போது, அவனால் படைக்கப்பட்டவனாக நுந்நம்ருதிப்ரஸித்தான உருத்திரனை இங்கு ஸர்வகாரணாகுச் சொல்ல இடமேயில்லை. ஸத்யாஸிவாதியுபயோகங்கள் பரமசிவனைக்குறித்தாலேவெனில்: சிவனில் வேறுபட்டவனும், அவனுடைய லக்ஷணங்களையே உடைய பரமசிவன் என்னும் தத்துவம் லோகவேதங்களில் காணப்படவில்லையாகையால் அது பொருந்தாது. ஸிவாதிநாமங்கள் நாராயணனையே குறிக்கும் என்பதை ஸர்வஸாக்ஷாபரத்யயந்யாயம் முதலான நியாயங்களைக் கொண்டு முதலத்தியாயத்தில் நிர்ணயித்திருக்கிறோமாகையால், நாராயணனே ஸத்யாசிவனும் மஹேஸ்வரனுமாவான். இனி, தியானத்தை விதிக்கும் ஒன்பதாவது அத்தியாயத்திலும் நாராயண பரத்வமே விளங்கிநிற்கிறபடியைக் காண்போம்.

த்யானம் ஸம்ப்ரதி வக்ஷ்யாமி ஸ்ருணு க்ஷாரீர்த்த வராதநே! |
 ஜ்ஞானமேவ ஹி ஜந்தூநாம் காரணம் பூந்தாமோக்ஷயோ: ||
 த்யானமாத்தமஸ்வரூபஸ்ய வேத்யநம் மநஸா க்ஷு ||
 ஸகுணம் நிர்குணம் த்ச்ச ஸகுணம் பூஹு: ஸம்ருதம் ||
 பஞ்சோத்தமாநி தேஷ்வரஹு: வைதிகாநி த்யுவிஜோத்தமா: |
 ஏஷு முக்யதமா: திஸ்ர: ஏகமேவ ஹி நிர்குணம் ||
 மர்மஸ்த்யாநாநி நாபீநரம் ஸந்த்யானம் ச ப்ருக்யக் ப்ருக்யக் |
 வாயுஸ்த்யாநாநி மர்மாணீ ஜ்ஞாத்வா குர்வாத்மவேத்யநம் ||
 ஏகம் ஜ்யோதிர்மயம் ஸூக்யம் தத்ஸர்வம் வ்யோமவத்
 அத்யச்சுமலம் நித்யமாக்ஷிமத்யாந்தவர்ஜிதம் || [த்யுருடம்]
 ஸ்தூலம் ஸுக்ஷ்மமநாகாஸம்....ஸ்யமசக்ஷுஷம் |
 ந ரஸம் ந ச கந்த்யாக்யம்ப்ரமேயமநௌபமம் ||
 ஆந்த்யமஜரம் ஸத்யம் ஸத்யஸத்ஸர்வகாரணம் |
 ஸர்வாத்யாரம் ஜகத்யுருபம் அமூர்த்தமஜமவ்யயம் ||
 அத்யுருப்யம் த்யுருப்யமந்த:ஸ்த்யம் பூஹிஷ்ட்யம்
 ஸர்வதோமுக்யம் |
 ஸர்வக்யம் ஸர்வத: பாத்யம் ஸர்வ(க்த?)ஸர்வத:ஸிர: ||
 ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மமயோ஽ஹம் ஸ்யாம் இதி யத்யவேத்யநம்
 புவேத் |
 ததேதத் நிர்குணம் த்யானம் இதி ப்ரஹ்மவிஷ்ணுவித்ய: ||

அதுவா பரமாத்மாநம் பரமாநந்துவிக்கூரஹம் |
 குருபதேஸூத் விஜ்ஞாய புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்குலம் ||
 ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மபுரே வாஸ்மிந் தேதுஹே ருந்த்யந் கும் த்யயமே |
 அத்யயாத் ஸம்ப்ரபஸ்யந்தி ஸந்தஸ்த்வம் ச ததூர குரு ||
 ஹ்ருத்பத்யுமேஷ்டத்யுலே பத்ரே கந்த்யுமத்யாத் ஸமுத்திதே |
 த்யவாத்யுஸாங்குலநாளேஸமிந் சதுரங்குலவந்முகே ||
 ப்ராணாயாமைர் விகஸிதே கேஸரான்விதகர்ணிகே |
 வாஸுதேதுவம் ஜகந்நாத்யம் நாராயணமஜம் ஹரிம் ||
 சதுர்புஜமுத்யாராங்க்யம் ஸங்க்யசக்ரக்யத்யாத்யம் |
 கிரீடகேயூரத்யம் பத்யுமபத்ரநிபேக்ஷணம் ||
 ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷஸம் விஷ்ணும பூர்ணசந்த்யுரநிபுநநம் |
 பத்யுமோத்யுரத்யுளாபேதுஷ்டம் ஸுப்ரஸந்நம் ஸுசிஸ்யிதம் ||
 ஸுத்த்யுஸ்ப்யுடிகஸங்காஸம் பீதவாஸஸமச்யுதம் |
 பத்யுமச்சுவிபத்யுத்வந்த்யுவம் பரமாத்மாநமீஸ்வரம் ||
 ப்ரபுத்யுபுத்யுஸயத்யுரூபம் பரித: புருஷோத்தமம் |
 மநஸாஸலோக்ய தேதுவேஸம் ஸர்வபூதஹ்ருத்யு ஸ்திதம் ||
 ஸோஹமாத்மேதி விஜ்ஞாநம் ஸகுணம் த்யாநமுச்யதே |
 ஹ்ருதஸரோருஹமத்யுயேஸமிந் ப்ரக்ருத்யாத்மககர்ணிகே ||
 அஷ்டைஸ்வர்யத்யுளோபேதே வித்யாகேஸரஸம்யுதே |
 ஜ்ஞாநநாலே மஹாகந்தேது ப்ராண(நேந?யாம)ப்ரபேதுதிதே |
 விஸ்வார்ச்சிஷம் மஹாவஹ்ரிம் ஜ்வலந்தம்ஸர்வகோமுக்யம் |
 வைஸ்வாநரம் ஜகத்யுயோநிம் ஸிக்ஷாத்யந்விநமீஸ்வரம் ||
 தாபயந்தம் ஸ்வகம் தேதுஹம் ஆபாத்யதலமஸ்தகம் |
 நிவாததீபவத் தஸ்யிந் தீபிதம் ஹவ்யவாஹநம் ||
 த்யுருஷ்ட்வா தஸ்ய ஸிக்ஷாமத்யுயே பரமாத்மாநமக்ஷரம் |
 நீலதோயத்யுமத்யுஸ்த்யுவித்யுயுல்லேகேவ பூஸ்வரம் ||
 நீவாரஸூகவத்யுரூபம் பீதாப்யம் ஸர்வகாரணம் |
 ஜ்ஞாத்வா வைஸ்வாநரம் தேதுவம் ஸோஹமேவேதி யாமதி: ||
 ஸகுணேஷுத்தமம் ஹ்யத்ர த்யாநம் யோக்யவிதேது விஷ்: |
 வைஸ்வாநரத்வம் ஸம்ப்ராப்ய மூர்த்திம் தேநைவ கச்சுதி ||

அதுவா மண்டூலே பர்யந் ஆதித்யஸ்ய மஹாத்யுதே: |
 ஆத்மநம் ஸர்வஜக்யுத: புருஷம் ஹேமரூபிணம் ||
 ஹிரண்மயஸ்மரூகேஸம் ஹிரண்மயநக்யம் ஹரிம் |
 கப்யாஸ்யாஸநமர்வக்த்ரம்(?)ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகாரிணம் ||
 பத்மாஸநஸ்திதம் ஸௌம்யம் ப்ரபுத்வாப்ஜாப்யநம் |
 பத்மோதரத்யுலாப்யாஷம் ஸர்வலோகாப்யப்ரதம் ||
 ஜநகம் ஸர்வத்யா ஸர்வ.....தூர்மிகர்: |
 ப்யாஸயந்தம் ஜக்யத் ஸர்வம் த்ருஷ்ட்வாலோகைகஸாக்ஷிணம் ||
 ஸோஹமஸ்மீதி யா புத்வதி: ஸா ச ஜ்ஞா?(த்யா)நேஷு
 ஸஸ்யதே |

ஏஷ ஏவ து மோக்ஷஸ்ய மஹாமார்க்யஸ்ததேபாத்யுநே ||
 த்யானேநானேந ஸௌரேண முக்திம் யாந்தி ஹி ஸூரய: |
 ப்ருவோர் மத்யேநந்தராத்மநம் ப்யாருபம் ஸர்வகாரணம் ||
 ஸ்த்ராணுவந்மூர்த்யநி பர்யந்தம் மத்யதேஹாத்ஸமுத்திதம் |
 ஜக்ய்த்காரணமவ்யக்தம் ஜ்வலந்தமமிதௌஜஸம் ||
 மநஸாஸலோக்ய ஸோஹம் ஸ்யாமித்யேதத் த்யாந-
 முத்தமம் |

அதுவா பத்வாபர்யங்க: ஸித்திலீக்ருதவிக்கூரஹ: ||
 ஸிவ ஏவ ஸ்வயம் பூத்வா நாஸாக்ரே ரோபிதேக்ஷண: |
 நிர்விகார: பரம் ஸாந்தம் பரமாத்மநமீஸ்வரம் ||
 ப்யாருபமந்ருதம் த்யாயேத் ப்ருவோர்மத்யே வரானே |
 ஸோஹமேவேதி யா புத்வதி: ஸா ச த்யானேந ஸஸ்யதே ||
 அதுவாஷ்டத்யுலோபேதே கர்ணிகாகேஸரான்விதே |
 உந்நித்ரஹ்ருத்யாம்பேப்யானே ஸோமமண்டூலமத்யமே ||
 ஸ்வாத்மநமச்சுகாகாரம் ப்யாக்த்ருரூபிணமவ்யயம் |
 ஸுத்யா(ரிணம்?ரஸம்)விமுஞ்சத்வதி: ஸுபிரம்மிப்யுராவ்ருதம் ||
 ஜோட்யுச்சுத்யுஸம்யுக்தம் ஸிவ: பத்மாநேத்யுமக்யாத் |
 நிர்க்க்யாதம்ருதத்யாராபி: ஸஹஸ்ராபி: ஸமந்தத: ||
 ப்லாவிதம் புருஷம் தத்ர சிந்தயித்வா ஸமாஹித: |
 தேநாம்ருதரஸைநவ ஸாங்கேயாபாங்கேயலேப்யம் ||
 அஹமேவ பரம் ப்ருஹ்ம பரமாத்மாஹமவ்யய: |
 ஏவம் யத் வேத்யநம் தச்ச ஸகுணாத்யாநமுச்யதே ||

ஏவம் த்யாநாம்ருதம் குர்வந் ஷண்மாஸாத் ம்ருத்யுஜித்
புவேத் |

வத்ஸராத் முக்த ஏவ ஸ்யாத் ஜீவந்நேவ ந ஸம்ஸய: ||

ஜீவந்முக்தஸ்ய ந க்வாபி துக்க்ஷாவாப்தி: கதஞ்சந |

கிம்புநர் நித்யமுக்தஸ்ய முக்திரேவ ஹி துர்லபா ||

[அழகிய முகமுடைய கார்க்கியே! இப்போது தியானத்தைச் சொல்லுகிறேன கேட்பாயாக. ஜீவராசிகளுக்கு ஸம்ஸாரக்கட்டு ஏற்படவும், விடுபடவும் ஞானமேயன்றே காரணம். பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை மனதால் அறிவதேயன்றே தியானம் எனப்படுகிறது. அந்த தியானமும் ஸகுணாத்யானம் என்றும், நிர்க்குணாத்யானம் என்றும் இருவகைப்படுகிறது. ஸகுணாத்யானம் பலவகைப்படும். (ஒரு ஸ்தானத்தில் ரூபமுள்ள பரமாத்மாவை உபாஸிப்பது ஸகுணம்; எங்குமுள்ள பரமாத்மாவின நிஷ்க்ருஷ்டமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை தியானிப்பது நிர்க்குணம் என மேலே விவரிக்கப் படுகிறது.) அநதணர் தலைவர்கள் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸகுணாத்யானங்களில் ஐந்தைச் சிறந்தவையாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவற்றினுள்ளும் முக்கியமானவை மூன்றேயாம். நிர்க்குணாத்யானம் ஒன்றேயாகும். மர்மஸ்தானங்களையும், நாடிகள தனித்தனியாகச் சேருமிடங்களையும், மர்மமான வாயுஸ்தானங்களையும் அறிந்து பரமாத்மாவை தியானிப்பர். (இது ஸகுணாத்யானம்; இனி நிர்க்குணாத்யானமாவது,—) ஓளரய், சோதிமயமாய், சுத்தமாய், எல்லாமாயிருப்பதாய், ஆகாயம்போல் உறுதியானதாய், மிகத் தெளிவானதாய், குற்றமற்றதாய், நித்யமானதாய், முதல் நடுவு முடிவற்றதாய், மிகப்பெரியதாய், கண்ணுக்குத்தெரியாததாய், பிரதேசமற்றதாய், கண முதலான அவயவங்களற்றதாய், ரஸம் முதலான பூதகுணங்களற்றதாய், அளவிடவரியதாய், ஒப்பற்ற தாய், ஆனந்தமயமாய், கிழத்தனமற்றதாய், ஸத்யமானதாய், சேதநாதேசனங்கள் அனைத்துக்கும் காரணமாய், அனைத்துக்கும் ஆதாரமாய், உலகை உருவமாகக் கொண்டதாய், (கர்மம்காரணமாக ஏற்படும்,) உருவமற்றதாய், (பிராகிருதமான) பிறப்பற்றதாய், அழிவற்றதாய், (ஸாமான்ய ஜனங்களால்) காண அரியதாய், (யோகிகளால்) காணத்தக்கதாய், உள்ளும் புறமும் இருப்பதாய், எங்கும் காண்பதாய், எங்குமிருப்பதாய், எங்கும் கால் தலை முதலான அவயவங்கள் செய்யும் எலலாச் செயல்களையும் செய்வதான ப்ரஹ்மத்தை அறிந்து, ப்ரஹ்மமயமாக (ப்ரஹ்மத்தை அந்தாயாமி

யாகக் கொண்டவனாக) நான் இருக்கிறேன் என்று அறிவதே நிர்க்குணத்தானம் என்று ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர், இனி, ஸகுணத்தானம் விவரிக்கப்படுகிறது, கறுப்பும் மஞ்சளும் கலந்த பரமானந்தமான திருமேனியை உடையவனான புருஷன் எனப்படும் பரமாத்மாவை ஓராசார்யனின் உபதேஸத்தால் அறிந்து, அந்த ப்ரஹ்மத்தை, ப்ரஹ்மத்திற்குரிய இடமான இந்த தேஹத்தி லாவது, ஆகாசமத்தியிலுள்ள ஆதித்யனிடமாவது தியானித்து, (பக்தி விரோதி பாபம் கழியும்) காலம் கடந்தபின்பு நேரே காண்கிறார்கள் (யோகிகள்). நீயும் அப்படியே செய்வாய். (ஸகுணத்தியானத்தின் வகைகளாவன, -) (1) மூலாதாரத்திலிருந்து கிளம்பியதாய், பனிரண்டு அங்குலம் நீளமுள்ள கொடியை உடையதாய், நாலு அங்குலம் உள்ள முகத்தை உடையதாய், எட்டு இதழ்களை உடையதாய், கேஸரத்தோடு கூடிய கர்ணிகையை உடையதாய் ப்ராணயாமத்தால் மலர்ந்ததான இருதயகமலத்தில் வாஸுதேவன், ஜகந்நாதன், ஹரி எனப்படுமவனாய், பிறப்பற்றவனாய், நாலு திருக்கைகளை உடையவனாய், நல்ல லக்ஷணமுள்ள அங்கங்களை உடையவனாய், சங்கசக்ரகதைகளை தரித்தவனாய், கிரீடம், தோள்வளை முதலான ஆபரணங்களை அணிந்தவனாய், தாமரையிதழ் போன்ற திருக்கண்களை உடையவனாய், ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மறுவை மார்பிலே உடையவனாய், விஷ்ணு எனப்படுபவனாய், பூர்ணசந்திரன் போன்ற முகத்தை உடையவனாய், தாமரையின் உள்ளிதழ் போன்ற உதடுகளை உடையவனாய், மிகமலர்ந்தவனாய், இனிய புன்சிரிப்பை உடையவனாய், ஸுத்தஸ்படிகம் போன்றவனாய், பீதாம்பரம் தரித்தவனாய், அச்யுதன் எனப்படுபவனாய், தாமரைபோன்ற ஒளியுள்ள திருவடியிணையை உடையவனாய், பரமாத்மாவாய், ஈஸ்வரனாய், ஒளிகளால் விளங்கும் உருவத்தை உடையவனாய், புருஷோத்தமனாய், தேவர் தலைவனாய், எல்லா ஜீவராசிகளின் இருதயத்திலும் இருப்பவனான நாராயணனை மனத்தாலே கண்டு 'ஆத்மாவான அவனே நான்' என்று சிந்திப்பது ஸகுணமான தியானங்களில் ஒருவகையாகும். (2) (வேதத்திற்கு) ப்ரக்ருதியான ஓங்காரமாகிற கர்ணிகையை உடையதாய், அஷ்டைஸ்வர்யங்களாகிற இதழ்களோடு கூடியதாய், உபாஸனமாகிற கேஸரங்களோடு கூடியதாய், ஜ்ஞானமாகிற கொடியை உடையதாய், மூலாதாரத்தில் ப்ராணயாமத்தால் மலர்த்தப் பெற்றதான இந்த இதயகமலத்தின் மத்தியில், எங்கும் ஒளியுடையவனாய், பெரிய நெருப்பாயிருப்பவனாய், ஜ்வலிப்பவனாய், எல்லா விடத்திலும் பரவியிருப்பவனாய், உலகிற்குக்காரணனாய், அக்நிஸிகை

யெனப்படும் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைத் திருமேனியாகக் கொண்ட வனுமான ஈஸ்வரனையும், தன்தேஹத்தைக் காலிலிருந்து தலைவரையில் குடுபடுத்திக்கொண்டிருப்பதும், காற்றடிக்காத விளக்குபோலே அதில் ஒளிவிடுவதும், வைஸ்வானரன எனப்படுவதுமான ஜாட ராக்னியையும் கண்டு, அவ்வக்னி சிகையின நடுவில் அழிவற்றவனும், மின்னற்கொடியை நடுவிற்கொண்ட நீலமேகம்போல் ஒளிவிடுபவனும், நெல் நுனிபோல் சிறிய உருவத்தையுடையவனும், தன் ஒளியை விழுங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒளியை உடையவனும், ஸர்வகாரணனும், வைஸ்வானரன் எனப்படுபவனும், தேவனுன பரமாத்மாவை தியானித்து, 'நானே அவன' என்று உபாஸிப்பது ஸகுணதயானங்களில் மிகச் சிறந்தது என்று யோகமறிந்தவர்கள்கூறுகின்றனா, இப்படி த்யானிப்பவன வைஸ்வானரனுன பரமனின் தனமையையும், அப்ராகருத ரூபத்தையும் அடைந்து, அவனோடு கூடவே (பரமபதம்) செலகின்றான். (3) பேரொளியை உடைய ஆதிதயனுடைய மண்டலத்தில எல்லா உலகிற்கும் ஆதமாவாய், புருஷன் எனப்படுபவனும், பொன்மயமான மீசை, மயிர்முடி நகம் ஆகியவற்றை உடையவனும், 'ஹரி' எனப்படுமவனும் உலகிற்கு ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி லயங்களைச் செய்பவனும், பத்மாஸனத்தில வீற்றிருப்பவனும், அழகியவனும், மலர்ந்த தாமரை போன்ற திருமுகத்தை உடையவனும், தாமரையின் உள்ளிதழ் போன்ற திருககண்களை உடையவனும், எல்லா உலகிற்கும் அபய மளிப்பவனும் எல்லாவுலகிற்கும் தந்தையாய், எல்லா உலகையும் ஒளிவிடச் செய்பவனும், உலகிற்கு ஒரே ஸாக்ஷியான பரமாத்மாவை தியானித்து, 'அவனே நான்' என்று உபாஸிப்பது தியானங்களில் சிறந்ததாகும். தவத்தைச் செலவமாகக் கொண்டவனே! இது மோக்ஷத்திற்கு ராஜபாட்டையாகும். ஸூரியமண்டல தியானமாகிற இதனால் ஸூரிகள மோக்ஷமடைகிறார்கள். (4) புருவங்களின் நடுவில் அநதராத்மாவாய், ஒளிமயமானவனும், ஸர்வ காரணனும், தேஹமத்திலிருந்து கிளம்பி மரம்போலே தலைநில நிற்பவனும், ஜகத்காரணனும், அறியமுடியாதவனும், ஜ்வலிப்பவனும், அளவற்ற ஒளியை உடையவனுன பரமாத்மாவை மனத்தாலே தியானித்து 'நானே அவன' என்று உபாஸிப்பது சிறந்த தியானமாகும். அழகிய முகமுடையவனே! படுகையில் படுக்காதவனும், உடம்பை வாட்டியவனும், தான பரிசுத்தனாகவே ஆகி, மூக்கின் நுனியில் கண்ணை நாட்டி, விகாரமற்றவனும், மேலானவனும குற்றமற்றவனும, ஈஸ்வரனும், ஒளிமயமானவனும், மரண மறறவனுமான பரமாத்மாவைப் புருவங்களின் இடையில் 'அவனே

நான் ' என்று தியானிக்கவேண்டும். இந்த தியானமும் புகழ்த் தக்கதாகும். (5) எட்டு தளங்களோடு கூடியதாய், கர்ணிகை கேஸரங்களோடு கூடியதாய், ஸோமமண்டலத்தின் நடுவிலிருக்கும் தூங்காத இதயகமலத்தில், தன அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவை, பரிசுத்தமான திருமேனியை உடையவனாய், ஜீவனை சரீரமாகக் கொண்டவனாய், அழிவற்றவனாய், அமுதப்பெருக்கை வெளிவிடும் சந்திரகிரணங்களால் சூழப்பெற்றவனாய், பதினாறு இதழ் கொண்ட தாய் தலைகீழாகத் தலைக்குமேலிருப்பதான தாமரையினினறும் வெளி வரும் ஆயிரம் அமுததாரைகளினால் நீராட்டப்பட்டவனான புருஷனை தியானித்து, ஸமாதானமுடையவனாய், அவ்வமுதப்பெருக்கினாலேயே கைகள் போன்ற அங்கங்கள், விரல்கள் போன்ற உபாங்கங்கள் ஆகிய வற்றுடன் கூடிய தன் உடம்பை நீராட்டி, 'நானே பரப்ரஹ்மம்; நானே அழிவற்ற பரமாத்மா' என்று அறிவதும் ஸகுணத்தானம் எனப்படும். இத்தகைய அமுதம்போன்ற தியானங்களில் ஒன்றைச் செய்பவன் ஆறுமாதத்தில் ஸம்ஸாரத்தை ஜயிப்பான். ஒருவருடத்தில் இவ்வுலகிலிருக்குமே போதே முக்ததுல்யனாவான். இதில் ஐயமில்லை. ஜீவன் முக்தனுக்கு எவ்விதத்திலும் துன்பமில்லை. எப்போதுமே முக்திபெற்றவனுக்குச் சொல்லவேண்டுமா? முக்தியானது மிகவும் கிடைத்தற்கரிதன்றோ.] என்று இவ்வொன்பதாம் அத்தியாயத்தில் கோஷிக்கப்படுகிறது. இதில் நிர்க்குணத்தானம் என்று ஆநந்த தத்வம், ஸர்வவ்யாபித்வம் முதலான குணங்களோடு கூடிய பகவத் ஸ்வரூபத்தின் தியானமே கூறப்படுவதால், இது அத்வைதிகள் கூறும் நிர்விஸேஷசிந்மாத்ர ப்ரஹ்மத்தின் தியானமன்று. ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில், திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துடன் கூடிய பரமாத்மாவை தியானம் செய்வது ஸகுணத்தானம் என்றும், எங்குமுள்ள பரமாத்மஸ்வரூபத்தை தியானம் செய்வது நிர்க்குண த்யானம் என்றும் இங்கு கூறப்படுகிறது என்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. ஸகுணத்தானத்தை விவரிக்கும்போது, தியானிக்கப் படும் மூர்த்தியை வாஸுதேவன், நாராயணன், ஹரி, விஷ்ணு, அச்யுதன், புருஷன் முதலான பகவத் நாமங்களைப் படித்திருப்பதி லிருந்தும், சதுர்ப்புஜனாயிருக்கை, சங்கசக்ரகதாதரனாயிருக்கை, தாமரைக் கண்ணனாயிருக்கை, ஸ்ரீவத்ஸத்தை மார்பில் உடைய வனாயிருக்கை பீதாம்பரம் தரித்தவனாயிருக்கை, நீலமேகம் போன்றவனாயிருக்கை, ஆதித்தமண்டலத்தின் நடுவிலிருக்கை முதலான பரம்புருஷனுக்கேயுரிய அடையாளங்களைப் பேசியிருப்பதி லிருந்தும், யோகிகளால் தியானிக்கத்தக்க ஜகத்காரணான

பரமாத்மா நாராயணனே என வினங்குகிறது. அப்பரமாத்மாவை ஜீவனை சரீரமாகக் கொண்டவனாக இங்கு படிக்கையாலே, ‘அவன் நானே’ என்று உபாஸிப்பதும் ஸரீராத்மத்தன்மையைக் காரணமாகக் கொண்டது என நனகு விளங்குகிறது. ஆகையால் விசிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தமே இவ்வத்தியாயத்தில் நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது எனபது நடுநிலையாளர்க்கு நனகு விளங்கும்.

ததோ஽நிலம் வாயுஸகேகூந ஸார்த்யம் த்யா ஸமாரோப்ய
நிரோத்யேத் தம் |

த்யாயந் ஸத்யா சக்ரிணம் அப்ரப்யுத்யுத்யம் நாபேள ஸத்யா
குண்டூஷீநீநிவிஷ்டம் ||.....

ஸந்தப்தோ வஹ்நிரா தத்ர வாயுநா ச ப்ரஸோதித. |
ப்ரஸார்ய பூண்ப்ருத்யுத்யுத்யம் ப்ரபேத்யம் யாதி தத்தத்யா ||
பேத்யம் க்யுதே சக்ரிணி நாபிமத்யே ப்ராணா:

ஸுஸம்பூய கலேப்யுரே஽ஸ்மிந் |
சரந்தி ஸர்வே ஸஹ வஹ்நிவைவ யத்யா படே

தந்துக்யுதிஸ்தைத்யவ ||

ஜித்வைவம் சக்ரிண: ஸத்யாநம் ஸத்யா த்யாநபராயண: |

ததோ நயேத்யுபாநம் து நாபேருர்த்யவயித்யம் ஸ்மரந் ||

[ப்ராணனையும், ஜாடராக்னியையும் அறிவாலே ஏற்றி அடக்க வேண்டியது; துயில்கின்றவனாய், குண்டலினியிலுள்ள சக்ர தூாரியை எப்போதும் தியானிக்கவேண்டும்....அங்கு அக்னியினால் குடுபடுத்தப்பட்டதாய், வாயுவினால் தூண்டப்பட்டதாய், ஆதி சேஷனாகிற படுக்கையை விரித்துப்படுத்திருக்கும் பரம்பொருள் அவ்வண்ணமே துயிலெழுகின்றது. நாபியின் நடுவில் சக்ரதூாரியானவன் துயிலெழுந்தவுடன் இவ்வுடலில் ப்ராணன்கள் சேர்ந்து ஜாடராகனியுடன் (நெய்யப்படும்) வஸ்திரத்தில் நூலபோலே ஸஞ்சரிக்கின்றன. இவ்வண்ணமாக, சக்ரதூாரியின் ஸ்தானத்தை ஜயித்தது. எப்போதும் தியானத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவனாய், அதன பிறகு இதை நினைத்துக்கொண்டே அபானத்தை நாபிக்குமேல் அழைத்துச் செல்லவேண்டியது] என்று பனிரண்டாம் அத்தியாயத்தின் நடுவில் பரம்பொருளைச் சக்ரதூாரியாகவும், ஆதி சேஷனைப் படுக்கையாகக் கொண்டவனாகவும் பேசியிருப்பதும் இதையே வலியுறுத்துகிறது.

யேந ப்ரபஞ்சம் பரிபூர்ணமேதத்

யேநைவ விஸ்வம்ப்ரதிபூதி ஸர்வம் |

தம் வாஸுதேஹம் ஸ்ருதிமூர்த்தீ ஜாதம்

பஸ்யந்ஸமாஸ்தே ஹ்ருதி மூர்த்தீ சாஹம் ||

யதேஹமவ்யக்தமநந்தமச்யுதம்

ப்ரபஞ்சஜந்மதி க்ருத்யுப்ரமேயம் |

தம் வாஸுதேஹம் ஸ்ருதிமூர்த்தீ ஜாதம்

பஸ்யந் ஸமாஸ்தே ஹ்ருதி மூர்த்தீ சாஹம் ||

[எவனாலே இவ்வுலகம் நிறைந்து இருக்கிறதோ, எவனாலேயே இவ்வளைத்துலகும் விளங்குகிறதோ, வேதத்தின் உச்சியில் தோன்றும் அந்த வாஸுதேவனை இதயத்திலும் தலையிலும் கண்டு நிற்கிறேன் நான். எவன் ஒருவனாகவும், அறியமுடியாதவனாகவும், அளவற்ற அநந்தனாகவும், அடியவரை நழுவிடாத அச்யுதனாகவும், உலகிற்குப் படைத்தல் முதலானவற்றைச் செய்யும் அளத்தறமரியவனாகவுமிருக்கிறானோ, மறைமுடியில் விளங்கும் அந்த வாஸுதேவனை இதயத்திலும், தலையிலும் கண்டு நிற்கிறேன் நான்] என்று இந்த அத்தியாயத்திலும் இந்த யோகயாஜ்ஞவல்க்யர் நதத்திலும்கடைசியிலுள்ள இருஸ்லோகங்களில் வாஸுதேவன், அச்யுதன், அநந்தன் என்னும் பெயருள்ள நாராயணனை எடுத்தது, அவனே வேதத்தின் உச்சியான வேதாந்தங்களில் விளங்கிநிற்பவன் என்றும், மற்றும் பரமபொருளுக்கேயுரிய ஸர்வவ்யாபகத்வம், அவ்யக்தத்வம், அபரமேயத்வம் முதலான குணங்களை உடையவன் என்றும் கோஷிக்கப் பட்டதிலிருந்தும் நாராயண பரத்வமே யோகயாஜ்ஞவல்க்யர் உகந்தது என விளங்குகிறது, வேறு எந்த தேவதைக்கும் இந்த ஸ்ம்ருதியில் இப்படிப்பட்ட பெருமைகள் கூறப்படவில்லையாகையாலும், உபக்ரம உபஸம்ஹாரங்களிலும், நடுவில் பலவிடங்களிலும் நாராயண பரத்வமே இந்த ஸ்ம்ருதியில் விளங்கிநிற்கிறபடியாலும், அதுவே யோகயாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதியின் முடிந்த பொருள் என்று விளங்குகிறது.

ஆக, இதுவரையிலும் ஸாமாந்யதர்மங்களை விவரிக்கும் ஸ்ம்ருதிகளிலும், அர்ச்சாப்ரதிஷ்டையை விளக்கும் ஸௌநகஸ்ம்ருதியிலும், அஷ்டாங்கயோகத்தை விளக்கும் யோகயாஜ்ஞவல்க்யத்திலும் பகவத்பரத்வமே பொலிகின்றபடியைக் காட்டினோம், இனி, ப்ரபன்னர்க்குரிய விசேஷதர்மங்களைவிளக்கும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் நாராயண பரத்வமே நிலைநாட்டப்பட்டிருப்பதைக் காண்போம்.

யோகயாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி நிர்ணயம் முற்றிற்று.

வ்ருத்தஹாரீதஸ்ம்ருதி நிர்ணயம்

தர்மங்கள் ஸாமாந்ய தர்மங்கள் என்றும், விசேஷதர்மங்கள் என்றும் இருவகைப்படும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனனும் நாலு வகையான புருஷார்த்தங்களில் முதல் மூன்றைப் பற்றுகிறவர்களே உலகில் மிகுதியாக உள்ளனர். சிறுபான்மையினரான வீட்டின் பத்தைப் பெறவிருமபுகிறவர்களிலும், தம முயற்சியாலே அதைப் பெற நினைப்பவர்களே பெரும்பான்மையினர். இவர்களுக்குரிய கர்மாநுஷ்டானங்கள், அஷ்டாங்கயோகம் முதலியவை மது முதல் யோகயாஜ்ஞவஸ்க்யம் ஈருகவுள்ள ஸ்ம்ருதிகளில் விளக்கப்பட்டன. வீட்டினபத்தைப் பெறுவதும் தம முயற்சியாலேயாகாது என்றுணர்ந்து அவனையே உபாயமாகப் பற்றும் விசிஷ்டாதிகாரிகளான பரபந்தர்க்குரிய விசேஷதர்மங்களை விதிக்கும் ஸ்ம்ருதிகள் விசிஷ்ட பரமதர்ம ஸாஸ்திரங்கள் என்றும், வ்ருத்தஹாரீதஸ்ம்ருதிகள் என்றும் பெயர்பெற்று விளங்குகின்றன. ஸாமாந்ய தர்மங்களைப் பற்றுவார் மிகுதியாகவும், விசேஷ தர்மங்களைப் பற்றுவார் குறைவாகவுமிருக்கையாலே மது முதலான ஸ்ம்ருதிகள் பலரால் கையாளப்படுபவையாகவும், பரமதர்ம ஸாஸ்திரங்கள் சிலரால் கையாளப்படுபவையாகவுமிருக்கின்றன; ஆகையாலே, அது கொண்டு இந்த ஸ்ம்ருதிகளை சங்கிக்க முடியாது. இந்த ஸ்ம்ருதிகளும் ஆயிரம் வருடங்களுக்கு மேலாக நிபுந்தகாரர்களாலும், பூர்வாசார்யர்களாலும் கையாளப்பட்டிருக்கின்றனவாகையால், இவற்றை நவீன கலபிதங்கள் என்று சொல்ல வழியில்லை.

இவற்றில் மிகப்பெரியதும், பதினொரு அத்தியாயங்களும், (ஏறக்குறைய) இரண்டாயிரத்து எழுநூறு ஸ்லோகங்களும் கொண்டதுமான வ்ருத்தஹாரீதஸ்ம்ருதி எனலும் பரமதர்ம ஸாஸ்திரத்தை முதலில் ஆராய்வோம். பூனா ஆநந்தாஸ்ரம முதரணுலயத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கும் ஸ்ம்ருதிஸமுச்சயத்தின் இருபத்தோராவது ஸ்ம்ருதியாக அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது இது. இனி, இந்த ஸ்ம்ருதியின் முதலத்தியாயத்தைக் காண்போம்.

யஸ்ய த்யூவிரத்யுவக்த்ராத்யா: பாரிஷ்(ர)த்யா: (ஷத்யா:)

பர:ஸதம் |

விக்கூநம் வி(நி)க்கூநந்தி ப்ய(ஜ)காம (ஸததம்?)

விஷ்வக்ஸேநம் தமாஸ்ரயே ||

அம்புரீஷஸ்து தம் கழ்வா ஹாரீதஸ்யாஸ்ரமம் ந்ருப: |
 வவந்தே தம் மஹாத்மாநம் பூலார்க்கஸத்ருஸ்ப்ரபம் ||
 ஸம்ப்ருஷ்ட: குஸலம் தேந பூஜித: பரமாஸநே |
 உபவிஷ்டஸ் தகோ விப்ரமுவாச ந்ருபநந்தந: ||
 புகுவந் ஸர்வதூர்மஜ்ஞ ஸர்வவேதகவிதூரம் வர |
 ப்ருச்சுயமி த்வாம் மஹாபூக்ய பரம் தூர்மமவ்யயம் ||
 கதும் வர்ணஸ்ரமாணம் து நித்யநைமித்திகா: க்ரியா: |
 கர்த்தவ்யா முநிஸார்த்தூல நாரீணம் ச நரஸ்ய ச ||
 ஸ்வரூபம் ஜீவபரயோ: கதும்மோக்ஷபத்ய(த்ய)ஸ்ய ச |
 தத்ப்ராப்திஸாதூநம் ப்ரஹ்மந் வக்துமர்ஹஸி ஸுவ்ரத |
 ஏவமுக்தஸ்ய (முக்தஸஸ)விப்ரர்ஷிஸ்தேந ராஜர்ஷிண ததூ |
 உவாச பரமபீத்யா நமஸ்க்ருத்ய ஜநார்த்தநம் ||

ஹாரீத உவாச—

ஸ்ருணு ராஜந் ப்ரவக்ஷ்யாமி ஸர்வவேதோபப்நும்ஹிதம் |
 யதுகதம் ப்ரஹ்மண பூர்வம் ப்ருச்சுதோ மம பூபதே ||
 தத்ப்ரஹ்மி பரம் தூர்மம் ஸ்ருணுஷ்வைகாக்ரமாநஸ: |
 ஸர்வேஷாமேவ தேவாநாம் அநாதி: புருஷோத்தம: ||
 ஈஸ்வரஸ்து ஸ ஏவாஸ்ய ஜகத: ப்ரபூரவ்யய: |
 நாராயணோ வாஸுதேவோ விஷ்ணுர்ப்ரஹ்மாச்யுதோ
 ஹரி: ||

ஸ்ரஷ்டா தூதா விதூதா ச ஸ ஏவ பரமேஸ்வர: ||
 ஹிரண்யகூர்ப்புஸ்ஸவிதா குணப்நுந்ரிர்க்குணோவ்யய:
 பரமாத்மா பரம் ப்ரஹ்ம பரம் ஜ்யோதி: பராத்பர: ||
 இந்த்ர: ப்ரஜாபதிஸ்ஸூர்ய: சிவோ வஹ்நிஸ்ஸநாதந: |
 ஸர்வாத்மகஸ்ஸர்வஸுஹ்ருத் ஸர்வப்நுத்யபூகவாஹ
 (பூவ)ந: ||

யமீ ச புகுவந் க்ருஷ்ணே முகூந்தேதூநந்த ஏவ ச |
 யஜ்ஞோ யஜ்ஞபதிர்யஜ்வா ப்ரஹ்மணயோ ப்ரஹ்மண
 ஸ்பதி: ||
 ஸ ஏவ புண்டரீகாக்ஷ: ஸ்ரீஸோ நாதேதூநதிபோ மஹாந் |
 ஸஹஸ்ரமூர்த்தா விஸ்வாத்மா ஸஹஸ்ரகரபாதூவாந் ||
 யத்யுக்த்வா ந நிவர்த்தந்தே தத்யுக்தாம பரமம் ஹரே: |
 சதுர்பிஸ்ரோபூநோபாயை: ஸாத்யோதயம் ஸ

மஹாத்மபி: ||....

தம் ஸ்வீகுர்வந்தி வித்யுவாம்ஸ: ஸ்வஸ்வரூபதயா ஸத்யா ||
 ரைஸர்க்கிசுகம் ஹி ஸர்வேஷாம் த்யாஸ்யமேவ ஹரேஸ்ஸத்யா |
 ஸ்வாம்யம் பரஸ்வரூபஸ்ய த்யாஸ்யம் ஜீவஸ்ய ஸர்வத்யா ||
 ப்ரக்ருத்யா த்வாத்மனோ ரூபம் ஸ்வாம்யம் த்யாஸ்யமிதி
 ஸ்திதி: ||

த்யாஸ்யமேவ பரம் தூர்மம் த்யாஸ்யமேவ பரம் ஹிதம் |
 த்யாஸ்யேரைவ புவேந் முக்திரந்யத்யா நிரயம் வ்ரஜேத் ||
 விஷ்ணோர்த்யாஸ்யம் பரா புக்திர்யேஷாம் து ந புவேத்
 க்வசித் |

தேஷாமேவ ஹி ஸம்ஸ்ருஷ்டம் நிரயம் ப்ரஹ்மண ந்ருப |
 நாராயணஸ்ய த்யாஸா யே ந புவந்தி நராத்மா: |
 ஜீவந்த ஏவ சாண்ட்ராலா புவிஷ்யந்தி ந ஸம்ஸய: ||
 தஸ்மாத்யுத்யாஸ்யம் பராம் புக்திமாலம்ப்ய ந்ருபஸத்தம் |
 நித்தநைமிததிகம் ஸர்வம் குர்யாத் ப்ரீத்யை ஹரேஸ்ஸத்யா ||
 தஸ்ய ஸ்வரூபம் ரூபம் ச குணம்ஸ்சாபி விபூகய: |
 ஜ்ஞாத்வா ஸமர்ச்சயேத்யுவிஷ்ணும் யாவஜ்ஜீவமதந்த்ரித: ||
 தமேவ மநஸா த்யாயேத்யுவாசா ஸங்கீர்த்தயேத் ப்ரபூம் |
 ஜடேச்ச ஜுஹுயாத்யுபுக்தோ தத்வானேக விலக்ஷண: ||
 ஸங்க்ஷசக்ரோர்த்யுவபுண்ட்ராதிக்யுத்யாரணம த்யாஸ்யலக்ஷணம் |
 தந்நாமகரணம் சைவ வைஷ்ணவம் ததிஹோச்யதே ||
 அவைஷ்ணவாஸ்து யே விப்ரா: பாஷண்ட்ராஸ்தே நராத்மா: |
 தேஷாம் து நரகே வாஸ: கல்பகோடிஸ்தைரபி ||
 தாபாதிபஞ்சஸம்ஸ்காரீ மந்த்ரரதநார்த்தகதத்வவித் |
 வைஷ்ணவஸஸ ஜக்யத்பூஜ்ய: யாதி விஷ்ணோ: பரம் பத்யம் ||
 அசக்ரத்யாரீ யோ விப்ரோ பூஹுவேத்யுஸ்ருதோபி வா |
 ஸ ஜீவந்நேவ சாண்டாலோ ம்ருதோ நிரயமாப்நுயாத் |
 தஸ்மாத்தாபாதிஸம்ஸ்காரா: கர்த்தவ்யா தூர்மகாங்க்ஷிண |
 அயமேவ பரோ தூர்ம: ப்ரத்யாந: ஸர்வகர்மணம் ||

|| இதி ஸ்ரீவ்ருத்தஹாரீதஸ்ம்ருதௌ வைஷ்ணவ தூர்ம
 ஸாஸ்தரே பஞ்சஸம்ஸ்காரப்ரதிபாத்யநம் நாம ப்ரத்யும:
 அத்யாய: ||

வ்ருத்த ஹாரீத ஸ்ம்ருதி—முதலத்தியாயம்

[ஆஸ்ரிதர்களின் இடையூறுகளைப் போக்கும் யானைமுகர் முதலான பற்பல கிங்கரர்களை உடைய விஷ்வக்வேனரை ஆஸ்ரயிக்கிறேன். அரசனான அம்பரீஷன் ஹாரீதரின ஆஸ்ரமத்தை அடைந்து, இளஞ்சூரியன்போன்ற ஒளியுடைய மஹாத்மாவான அவரை வணங்கினான். அவரால் குசலம் விசாரிக்கப்பட்டவனும், உபசரிக்கப்பட்டவனும், மேலான ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தவனும், அவ்வரசன் அவ்வந்தனரைக் குறித்துப் பின்வருமாறு கேட்க லுற்றான்; ஜ்ஞானம் முதலான குணங்கள் நிறைந்த பகவானே! எல்லா அறங்களையும் அறிந்தவரே! எல்லா வேதங்களையும் அறிந்தவர்களில் சிறந்தவரே! பெரியவரான உம்மிடம் அழிவற்ற மேலான தர்மங்களைக்குறித்துக் கேட்கவிரும்புகிறேன். வர்ணஸ்ரமங்களுக்கும், ஸ்த்ரீபுருஷர்களுக்கும் உரிய நித்யகர்மங்களும், நைமித்திககர்மங்களும் எப்படிச் செய்யப்படவேண்டும்? நல்விரத முடையவரே! ஜீவபரமாத்மஸ்வரூபங்கள்பற்றியும், மோக்ஷஸ்தானம் பற்றியும், அதையடையும் வழிபற்றியும் சொல்லவேண்டும். இப்படி அந்த ராஜரிஷியால் கேட்கப்பட்ட அந்த ப்ரஹ்மரிஷி, ஜநார்த்தனனே வணங்கி, அப்போதே மிகுந்த உகப்புடன் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார். ஹாரீதர்—அரசனே! ஸகலவேதஸாரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். என்னால் கேட்கப்பட்டபோது பிரமன் எனக்கு உபதேசித்த முதலான தர்மத்தைக் கூறுகிறேன்; மனத்தை ஒரு முகப்படுத்திக்கேள். எல்லாதேவர்களுக்குள்ளும் அநாதியாயிருப்பவன் புருஷோத்தமனே. அவனே ஈஸ்வரன்; இவ்வுலகின் அழிவற்ற தலைவன்; நாராயணன், வாஸுதேவன், விஷ்ணு, ப்ரஹ்மம், அச்யுதன், ஹரி, எனப்படுபவன் அவனே. உலகைப் படைத்து, அளித்து நடத்துபவன் அந்தப் பரமேஸ்வரனே. அவனே (வேதங்களில்) ஹிரண்யகர்ப்பன் ஸவிதா, (கல்யாண) குணமுடையவன், (தாழ்ந்த) குணமற்றவன், அழிவற்றவன், பரமாத்மர், பரப்ரஹ்மம், பரஞ்சோதி, பராத்நன், இந்திரன், ப்ரஜாபதி, ஸூர்யன், சிவன், அக்னி, பழையோன், ஸர்வாத்மகன், அனைவர்க்கும் நண்பன், அனைத்தையும் தரிப்பவன், அனைத்தையும் நடத்துமவன், நியமிப்பவன், பகவான், கிருஷ்ணன், முகுந்தன், அநந்தன், யஜ்ஞபுருஷன், யஜ்ஞபதி, யாகம் செய்பவன், ப்ரஹ்மண்யன், பிரமனுக்கும் தலைவன் என்று சொல்லப்படுபவன்; ஸ்ரிய:பதியான அவனே தாமரைக் கண்ணனாய், சேஷியாய், தலைவனாய், பெரியோனாய், தலைகளாயிரம், கைகளாயிரம், கால்களாயிரம் உடையவனாய், அனைத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பவன், திரும்பி வருதலில்

லாத மோக்ஷஸ்தானம் ஹரியினுடையதேயாகும். அவனே மஹாத் மாக்களால் நான்கு சிறந்த உபாயங்களால் அடையப்படுகிறான்..... தமக்கு வகுத்த ரோஷியாக அறிவாளிகள் அவனைப் பற்றுகிறார்கள். ஹரிக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை எல்லா ஜீவர்க்கும் எப்போதும் இயல்வானது; பரஸவருபதத்துக்கு உடையவனாயிருக்கையும், ஜீவஸவ ருபத்துக்கு உடைமையாயிருக்கையும் இயல்வானது; ப்ரகருதிஸம்பந்தத் தினால் ஆதமாவுககு (இவ்வுலகில்) உடையவனாயிருக்கும் தன்மை ஏற்படுகிறது; தாஸனாயிருக்கையே ஆதமாவுககு இயல்வு. தாஸனா யிருக்கையே மேலான தர்மம். தாஸனாயிருக்கையே மேலான நன்மை; தாஸயத்தினாலேயே மோக்ஷம் ஏற்படும்; அது இல்லாவிடில் நரக மடைவான அரசனே! விஷ்ணு கைங்கர்யமும், மேலான பக்தியும் எவர்களுக்கு ஒருபோதும் இல்லையோ, அவர்களுக்கே ப்ரஹ்மாவால் நரகம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. மனிசரிக்கடையரான எவர்கள் நாராயண னுககு அடிமைப்பட வில்லையோ, அவர்கள் உயிரோடிருக்கும் சண்டாளர் களையாகின்றனர் என்பதில் ஐயமில்லை. அரசனே! ஆகையால் ஹரியின் கைங்கர்யத்தையும், மேலான பக்தியையும் பற்றினின்று, நித்யநைமித்திக கர்மங்கள் அனைத்தையும் ஹரியின் உகப்பிற்காகவே எப்போதும் செய்யவேண்டியது. விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை அறிந்து, உயிருள்ள வரையில் சோம்பலில்லாமல் அவரைப் பூஜிக்கவேண்டும் தலைவரான அவரையே மனத்தினால் தியானித்து, வாக்கினால் கீர்த்தனம் செய்யவேண்டும்; ஐயிக்கவேண்டும்; அவரைக் குறித்தே ஹோமம் செய்யவேண்டும்: சங்கம, சகரம், ஊர்த்வபுண்ட்ரம் முதலியவற்றை தரிப்பது தாஸயத்திற்கு அடையாளம். விஷ்ணு ஸம்பந்தமான நாமத்தை வைப்பதும் அப்படியே. இவை இங்கு சொல்லப்படுகின்றன. வைஷ்ணவர்களல்லாத அந்தணர் மனிசரிற் கடையராய், பாஷண்டர்கள் எனப்படுகின்றனர். நூறு கோடி கல்ப காலமானாலும் அவர்களுக்கு நரகத்திலேயே வாஸமாகும். தாபம் முதலிய ஐந்து ஸம்ஸகாரங்களையும் உடையவனாய், மந்தராதனமாகிற தவபத்தின் உண்மைப் பொருளை அறிந்தவனான வைஷ்ணவன் உலகின ரால் பூஜிக்கப்பட்டு, விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறான். பல வேதங்களை அறிந்தவனாயினும், சக்ததாபணம் செய்யாத அந்தணன் உயிரோடிருக்கும்போது சண்டாளனாய், இறந்தவுடன் நரகத்தை அடைவான். ஆகையால் அறத்தை விருமபுகிறவன் தாபம் முதலான ஸம்ஸகாரங்களைச் செய்துகொள்ளவேண்டும். எல்லாக் கர்மங்களிலும் முக்கியமான பரமதாமம் இதுவே.

[முதலத்தியாயம் முற்றிற்று.]

அதிஸ்பஷ்டமான இந்த ஸ்மருதி வாக்கியங்களில் நாம் விவரிக்கவேண்டியது ஒன்றுமில்லையாகையால், தாபம், புண்ட்ரம் ஆகிய முதலிரண்டு ஸம்ஸ்காரங்களை விவரிக்கும் அடுத்த அத்தியாத்தைக் காண்போம்.

அம்புரீஷ உவாச—

புகுவந் வைஷ்ணவா: பஞ்ச ஸம்ஸ்காரா: ஸர்வகர்மணாம் |
ப்ரத்யாநமிதி யச்சோக்தம் ஸர்வைரபி மஹர்ஷிபி: ||

தத்வ்வித்யாநம் மமாசக்ஷ்வ விஸ்தரேணைவ ஸுவ்ரத ||

ஹாரீத உவாச—

ஸ்ருணு ராஜந் ப்ரவக்ஷ்யாமி நிர்மலா வைஷ்ணவீ: க்ரியா: |
யதுக்தம் ப்ரஹ்மண பூர்வம் வஸிஷ்ட்யாத்யயைஸ்ச

வைஷ்ணவை: ||

ஸம்ஸ்காராணாம் து ஸர்வேஷாமாத்யம் சக்ராதித்யாரணம் |
தக்கர்த்தவ்யம் ஹி ஸர்வேஷாம் விதிநா வைத்விஜந்மநாம் ||

ஆசார்யம் ஸம்ஸ்ரயேத் பூர்வம் அநகம் வைஷ்ணவம் த்விஜம் |

ஸுத்யக்ஷஸத்வகுணோபேதம் நவேஜ்யாகர்மகாரகம் ||

ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸம்புக்தம் மந்த்ரரத்நார்த்ததுகோவித்யம் |

ஜ்ஞாநவைராக்யஸம்பந்நம் வேதவேத்யாங்க்யபாரகம் ||

ஸாஸிதாரம் ஸத்யாசாரை: ஸர்வத்யர்மவித்யாம் வரம் |

மஹாபாக்யவதம் விப்ரம் ஸத்யாசாரநிஷேவ(வி)ணம் ||

ஆலோக்ய ஸர்வஸாஸ்த்ராணி புராணாநி ச வைஷ்ணவ: |

ததூர்த்தத்யாசரேத்யஸ்து ஸ ஆசார்ய இதிரித: ||

ஆஸ்திக்யமாநஸம் ஸத்யபிநுபேதம் த்யர்மவத்ஸலம் |

ஸ்ரத்யத்யாநம் ஸத்யாசாரம் குருஸுஸ்ருஷகத்பரம் ||

ஸம்வத்ஸரம் பரீக்ஷயார்த்தே தம் ஸிஷ்யம் ஸாஸயேத் குரு: |

தஸ்யாதேஸு பஞ்சஸம்ஸ்காராந் குர்யாத் ஸம்யக்யவித்யாநத: ||

ப்ராதஸ்ஸநாத்வா ஸுபேதே தேஸு பூஜயித்வா

ஜநார்த்தத்யநம் |

ஸ்நாதம் ஸிஷ்யம் ஸமாரீய தேகைவ ஸஹ தேஸிக: ||

ஸ்நாப்ய பஞ்சாம்ருகைர் க்ஷயை: சக்ராதிநர்ச்சயேத்யக்ய |

புஷ்பைர்தூபைஸ்ச தீபைஸ்ச நைவேத்யையர்விவிதையபி ||

தத்த த் ப்ரகாஸகர்மந்த்ரைர்ச்சயேத் புரதோ ஹரே: |
 ஸ்வாக்ஷுநே ஹோமம் ப்ரகுர்வீத இத்மா த்யாநா திபூர்வகம் ||
 பெளருஷேண து ஸுக் தேந பாயஸம் க்ருதமிஸ்ரிதம் |
 ஆஜயேந மூலமந்த்ரேண ஹுத்வா சாஷ்டோத்தரம் ஸதம் ||
 வைஷ்ணவ்யா சைவ க்யாயக்ர்யா ஜுஹுயாத ப்ரயதோகூரு: |
 பஸ்சாத்யக்ஷுநேன விரிக்ஷிப்ய சக்ராத்யாயுதபஞ்சகம் ||
 பூஜயித்வா ஸஹஸ்ராரம் த்யாத்வா தத்வஹ்ரிமண்டலே |
 ஷட்யக்ஷிரேண ஜுஹுயாத்யாஜ்யம் விம்ஸதிஸங்க்யயா ||
 ஸர்வைஸுச ஹேதிமந்த்ரைஸ்ச ஏகைகாஜ்யாஹுதிம் க்ரமாத் |
 தத: ப்ரத்யக்ஷிணம் க்ருத்வா ஸஸிஷ்யோ வஹ்ரிமாத்மவார் ||
 நமஸ்க்ருதவா (த்ய) ததோ விஷ்ணும் ஜப்த்வா மந்த்ரம்
 வரம் ஸூபம் |

ப்ராங்முக்யம் து ஸமாளீநம் ஸிஷ்யமேகாக்ரஸேதஸம் ||
 ப்ரதபேச்சக்ரஸங்க்யா திஹேதிபித்யம்ந்த்ரமுச்சரந் |
 த்யக்ஷிணே து புஜே சகரம் வாமாம்ஸே ஸங்க்யமேவ ச ||
 க்யத்யாம் ச பாலமத்யே து ஹ்ருத்யே நந்த்யகம் தத்யா |
 மஸ்தகே து தத்யா ஸார்ங்க்யம் அங்கயேத்விலமம் தத்யா ||
 பஸ்சாத் ப்ரக்ஷாஸ்ய தோயேந புந: பூஜாம் ஸமாசரேத் |
 ஹோமஸேஷம் ஸமாப்யாத்ய வைஷ்ணவார்ந்பூஜயேத் தத: ||
 ஏவம் தாபக்ரியா கார்யா வைஷ்ணவீ கலமஷாபஹா |
 ப்ரத்யாநம் வைஷ்ணவம் தேஷாம் தாபஸம்ஸ்காரமுத்தமம் ||
 தாபஸம்ஸ்காரமாத்ரேண பராம் ஸித்திமவாப்நுயாத ||
 கேசித்து சக்ரஸங்க்யுள த்யவெள ப்ரதப்தௌ

பூரஹுமூலயோ: |
 த்யாரயந்தி மஹாத்மாந: சக்ரமேகம் து சாபரே || -
 வைஷ்ணவாநாம் து ஹேதிநாம் ப்ரத்யாநம் சக்ரமுச்சயதே |
 தேநைவ பூரஹுமூலே து ப்ரதப்தேநாங்க்யேத்யப்யக்ய: ||
 ஜாதே புத்ரே பிதா ஸ்நாதவா ஹோமம் குர்யாத்யவித்யாநத: |
 தேநாக்ஷிரைவ ஸந்தப்தசக்ரேண புஜமூலயோ: ||
 அங்கயித்வா ஸிஸே: பஸ்சாத் நாம குர்யாச்ச வைஷ்ணவம் |
 பஸ்சாத் ஸர்வாணி கர்மாணி குர்வீதாஸ்ய வித்யாநத: ||

அங்கயித்வா ந சக்ரேண யத்கிஞ்சித் கர்ம ஸஞ்சரேத் |
 தத் ஸர்வம் யாதி வைகல்யம் இஷ்டாபூர்த்தாதிசுகம் ந்ருப ||
 காரயேந்மந்த்ரதீக்ஷாயாம் சக்ராத்யாயா: பஞ்சேஹதய: |
 சக்ரம் வை கர்மஸித்துயர்த்தம் ஜாதகர்மணி த்யாரயேத் ||
 அசக்ரத்யாரீ விப்ரஸ்து ஸர்வகர்மஸு க்யர்ஹித: |
 அவைஷ்ணவஸ்ஸமாபந்நோ நரகம் சாதிசுச்சுதி ||
 சக்ராதீசிஹ்நரஹிதம் ப்ராக்ருதம் கலுஷாந்விதம் |
 அவைஷ்ணவம் து தம் தூராத் ஸ்வபாகயிவ ஸந்த்யஜேத் ||
 அவைஷ்ணவஸ்து யோ விப்ர: ஸ்வபாகாத்யத்யும: ஸ்ம்ருத: |
 அஸ்ராத்யுதேயோ ஹ்யபாங்க்தேய: ரௌரவம் நரகம்

வ்ரஜேத் ||

அவைஷ்ணவஸ்து யோ விப்ர: ஸர்வத்யுர்மயுதோபி வா |
 ஸ பாஷண்டேதுதி வி(ண்டே இதி)ஜ்ஞேய: ஸர்வகர்மஸு
 நார்ஹதி ||

தஸ்மாச்சக்ரம் வித்யானேந தப்தம் வை த்யாரயேத்துத்வஜ: |
 ஸர்வாஸ்ரமேஷு வஸதாம் ஸ்தரீணம் ச
 ஸ்ருதிசோத்யநாத் ||

அநாயுத்யாஸோ அஸுரா அதேதுவா இதி வை ஸ்ருதி: |
 சக்ரேண தாமபவப இத்ய்ருசா ஸமுதீரிதம் ||
 அபேத்தமங்கமித்யுத்தம் வயோதி ஸ்ராவணம் தத்யா |
 தஸ்மாத்வை தப்தசக்ரஸ்ய சாங்கநம் முநிபிஸ்ஸம்ருதம் ||
 பவித்ரம் விததம் ப்ரஹ்மம் ப்ரபேத்யார்க்யாத்ரே து த்யாரிதம் |
 ஸ்ருத்யைவ சாங்கயேத்துக்யாத்ரே தத்துப்ரஹ்மஸமவாப்யதே ||
 யத்தே பவித்ரமர்ச்சிஷ்யம(ஷி அ)க்ஷேந்விததமந்தரா |
 ப்ரஹ்மேதி நிஹிதம் நைவ ப்ரஹ்மண: ஸ்ருதிப்நும
 ஹிதம் ||

பவித்ரமிதி சைவாக்ஷிரக்யநிர்வை சக்ரமுச்ச்யதே |
 அக்ஷிரேவ ஸஹஸ்ரார: ஸஹஸ்ரா(ஸ்)நேமிருச்ச்யதே ||
 நேமிதப்ததநுஸ்ஸூர்யோ ப்ரஹ்மண ஸமதாம் வ்ரஜேத்
 யத்தே பவித்ரமர்ச்சிஷி அக்ஷேநே தேந புரீஹி ந: ||
 துக்ஷிணே து புஜே விப்ரோ பிப்நுயாத்வை ஸுத்யர்ஸநம் |
 ஸவ்யே து ஸங்க்யம் பிப்நுயாதீதி வேதவிதேயா விது: ||

இத்யா திஸ்ருதிபி:ப்ரோக்தம் விஷ்ணுச்சக்ரஸ்ய தூரணம் |
 புரானேஷ்விதிஹாஸேஷு ஸாத்விசேஷு ஸ்மருதிஷ்வபி ||
 ஸங்க்ஸக்சேராரத்வபுண்ட்ராதிரஹிதம் ப்ரஹ்மணம் ந்ருப |
 ய: ஸ்ராத்நேதேப்யாஜயேத்யுவிப்ர: பிதந்ருணம் தஸ்யதுர்க்கதி: ||
 ஸங்க்ஸக்சேராத்வபுண்ட்ராதிரஹிதம் ப்ரியதமைர் ஹரே: |
 ரஹிதஸ்ஸர்வதூர்மேப்ய: ச்யுதோ நரசமாப்நுயாத் ||
 ருத்ரார்ச்சநம் தரிபுண்ட்ரஸ்ய தூரணம் யத்ர த்ருஸ்யதே |
 தச்சூ(ஸ சூ)த்ரானாம் விதி: ப்ரோக்தோ ந
 த்ருவிஜாநாம் கதாசந ||
 ப்ரதிஸீலாமாநுஸீலாமாநாம் துர்க்காக்ஷணஸுபைரவா: |
 பூஜநீயா யக்யார்ஹண பிஸ்வசந்த்ருதூரணம் ||
 யக்ஷராக்ஷஸபூதாநி வித்யாத்ருக்யணஸ்ததூர |
 சாண்ட்ராலாநாமர்ச்சநீயா மத்யமாம்ஸரிஷேவிணம் ||
 ஸ்வவர்ணவிஹிதம் தூர்மமேவம் ஜ்ஞாதவா ஸமாசரேத் ||
 ருத்ரார்ச்சநாத்ருப்ரஹ்மணஸ்து சூத்ரேண ஸமதாம்
 வ்ரஜேத் |
 யக்ஷபூதார்ச்சநாத் ஸத்யஸாண்ட்ராலத்வமவாப்நுயாத் ||
 ந ப்ஸ்ம தூரயேத்யுவிப்ர: பரமபத்யுதோபி வா |
 மோஹாத்வை பிப்ருயாத்யோ வை ஸ ஸுராபோ
 ப்யவேத் த்ருவம் ||
 திர்யக்புண்ட்ரகூரம் விப்ரம் பட்டாகாரதூரம் ததூர ||
 ஸ்வபாகமிவ நேகேக்ஷத ந ஸம்ட்யாஷேத குதரசித் ||
 தஸ்மாத்த்ருவிஜாதிபிதூர்யம் ஊர்த்வபுண்ட்ரம்
 விதூரநத் |
 ம்ருதூர ஸூப்ரேண ஸததம் ஸாந்தராளம் மநோஹரம் ||
 ஸ்நாதவா சுத்யுதேபி பூர்வஹ்ணே விஷ்ணுமப்யர்ச்ச
 தேயுக: |
 ஸ்நாதம் சிஷ்யம் ஸமாஹுய ஹோமம் குர்வீத பூர்வவத் ||
 பரோமாத்த்ரேதி ஸைக்தேந பாயஸம் மதுமிஸ்ரிதம் |
 ஹுதவாத்ரு மூலமந்த்ரேண ஸதமஷ்டோத்தரம் க்ருதம் ||
 ஸ்துண்டிலே து தத: பஸ்சாத் மண்டூலாநி யக்யாகரமம் |
 திஷ்வஷ்ட மத்யே சத்வாரி விர்யஸேத் புரதோ ஹரே: ||
 ஷ-21

விவிசேக்யத் தத்ர புண்ட்ராதிக் விஸ்தாராயாமபேதகத: |
 தேஷ்வர்ச்சயேத் ததோ தீமான் கேஸுவாதீநநுக்ரமாத் ||
 தத்ரதத்ர ச தந்மூர்த்திம் த்யாத்வா மந்த்ரை: ஸமர்ச்சயேத் |
 க்ஷந்த்யபுஷ்பாதிக் ஸகலம் மந்த்ரேணைவார்ச்சயேத்ஸூரும ||
 ப்ரதக்ஷணமநுவ்ரஜ்ய ஸ ஸிஷ்ய: ப்ரணமேதகத: |
 தத்யபுரோஹௌ நிக்ஷிபேத் ஸிஷ்ய: கேஸுவாதீநநுக்ரமாத் ||
 ஹ்ருதிக் விந்யஸ்ய புண்ட்ராணி சூருக்தாநி ஸ வைஷ்ணவ: |
 ஸூப்ரேணைவ ம்ருதா பஸ்சாத்த்யிப்யருயாத் ஸ ஸமாஹித: ||
 த்ரிஸந்த்யாஸு ம்ருதா விபர: யாக்ஸகாலே விஸேஷத: |
 ஸ்ராத்தே த்யானே தத்யா ஹோமே ஸ்வாத்யாயே
 பித்ருதர்ப்பணே ||

ஸ்ரத்த்யா லுரூர்த்தவபுண்ட்ராணி பிப்யருயாத்
 த்விஜஸத்தம: |

தத்யாராத்ய ஹரேர்நித்யமூர்த்தவபுண்ட்ரவித்யாநத: ||
 ஸ்ராத்த்யம் ஹோமஸதத்யா த்யானம் ஸ்வாத்யாய:
 பித்ருதர்ப்பணம் |

ப்யஸமீப்யவதி தத் ஸர்வம் ஊர்த்தவபுண்ட்ரம் விநா க்ருதம் ||
 ஊர்த்தவபுண்ட்ரம் விநா யஸ்து ஸ்ராத்த்யம் சூர்வீத ஸ
 த்விஜ: |

ஸர்வம் தத்யராக்ஷஸைர் நீதம் நரகம் சாதிக்யச்சகதி ||
 ஊர்த்தவபுண்ட்ரவிஹீநம் து ய: ஸ்ராத்தே
 பேராஜயேத் த்விஜம் |

அஸ்நந்தி பிதரஸ்தஸ்ய விண்மூத்ரம் நாத்ர ஸம்ஸய: ||
 தஸ்மாத்து ஸததம் த்யார்யம் ஊர்த்தவபுண்ட்ரம்
 த்விஜந்மநா |

த்யாரயேந் திர்யக்புண்ட்ரமாபத்யபி கத்யாசந ||
 திர்யக்புண்ட்ரத்யாரம் விப்ரம் சண்டூலமிவ ஸம்த்யஜேத் |
 ஸோடந்ஹஸ்ஸர்வக்ருத்யேஷு ஸர்வலோகேஷு க்யூர்ஹித: ||
 ஊர்த்தவபுண்ட்ரவிஹீநஸ்ஸந் ஸந்த்யாக்ரம் ஸமாசரேத் |
 ஸ்ர்வம் தத்யராக்ஷஸைர் நீதம் நரகம் சாதிக்யச்சகதி ||
 யச்சக்யீரம் மநுஷ்யாணாமூர்த்தவபுண்ட்ரவிவரஜிதம் |
 த்ரஷ்டவ்யம் நைவ தக்கிஞ்சித் ஸம்ஸாநமிவ தத்யப்யவேத் ||

ஊர்த்துவபுண்ட்ரம் ம்ருத்யா ஸுப்தரம் லலாடே யஸ்ய
த்ருஸ்யதே |
சண்ட்ராலோபி ஹி சுத்தூதமா விஷ்ணுலோகே மஹீயதே ||
ஊர்த்துவபுண்ட்ரஸ்ய மத்த்யே து லலாடே ஸுமநோஹரே |
லக்ஷ்மயா ஸஹ ஸஹாஸீநோ ரமதே கதர வை ஹரி: ||
ந்ரநதராலம் ய: குர்யாத் ஊர்த்துவபுண்ட்ரம் த்விஜாதம: |
ஸ ஹி ததர ஸ்திதம் விஷ்ணும் ஸ்ரியம சைவ வ்யபோஹதி ||
அச்சித்ரமூர்த்துவபுண்ட்ரம் து ய: கரோதி த்விஜாதம: |
கலபகோடிஸஹஸராணி ரௌரவம் நரகம் வ்ரஜேத் ||
தஸ்மாத் சித்ரந்விதம புண்ட்ரம் த்வேரத்

விஷ்ணுபத்யாக்ருதி |

லலாடாதிஷு சாங்கேஷு ஸர்வகர்மஸு வைஷ்ணவ: ||
நாஸிகாமூலமாரப்ய லலாடாந்தம் து விந்யஸேத் |
அங்குலம துவ்யங்குலம் வாபிமத்த்யே சித்ரம் ப்ரகல்பயேத் ||
பார்ஸ்வே சாங்குலிமாதரம் து விந்யஸேத் த்விஜஸதகம: |
புண்ட்ரானாமந்தராலேஷு ஹரித்ராம் தூரயேத் ஸ்ரியம் ||
லலாடே பருஷ்ட்யோ: கண்டே பூஜயோருப்யோரபி |
சதுரங்குலமாத்ரம் து பிப்ருயாத்யாயதம் த்விஜ: ||
உரஸ்யஷ்டாங்குலம் தூர்யம் பூஜயோராயதம் ததா |
உதரே பார்ஸ்வயோர்நித்யமாயதம் து துஸாங்குலம் ||
கேஸுவாத்யைர்நமோந்தைஸ்ச ப்ரணவாத்யைரநுக்ரமாத் |
லலாடே கேஸுவம் ரூபம் குக்ஷௌ நாராயணம்-ந்யஸேத் ||
வக்ஷி ஸ்துலே மாதூவம் ச கேசாவிந்தம் கண்டதேசுத: |
விஷ்ணும் ச தக்ஷிணே பார்ஸ்வே பூரஹௌசமதுஸுதநம் ||
தரிவிகரமம் தக்ஷிணமஸே வாமநம் வாமபார்ஸுவத: |
ஸ்ரீதூரம் வாமபூரஹௌ து ஹ்ருஷீகேஸம் ததாஸ்தம்ஸகே ||
ப்ருஷ்டேச பதமநாப்யம் து க்ரீவே தூதோதூரம் ததா |
தத்ப்ரக்ஷாநதோயேந வாஸுதேவேதி மூர்த்தநி ||
கேஸுவஸ்து ஸுவர்ணப்ய: ஸங்க்ஷக்ரக்ஷதூர: |
ஸுகலம்பூரதூரஸௌம்ய. முக்தாபூரணபூஷித: ||
நாராயணே க்ருஸ்யாம: ஸங்க்ஷபத்மக்ஷகூஸிப்த்ருத் |
பீதவாஸா மணிமயை பூஷணேருபஸோபித: ||

மாத்ருவஸ்சோத்பலப்ரக்ய: சக்ரஸார்ங்க்யக்யகூரணிப்டுருத் |
 சித்ரமால்யாம்புரத்யூர: புண்டூரீகநிபேக்ஷண: ||
 கேகூரவிந்த்ய: ஸங்குவர்ண: ஸ்யாத் பத்மஸங்க்யக்யகூரணிப்டுருத் |
 ரக்தாரவிந்த்யபாத்யூரபஜதப்தகாஞ்சநபூஷண: ||
 கெௌரவரீணோ பூவேத்ஸவிஷ்ணு: ஸங்க்யசக்ரஹலாணிப்டுருத் |
 கௌரமால்புரத்யூர: ஸ்ரக்யவீ கேபூராங்க்யத்யூஷித: ||
 அரவிந்த்யநிப: ஸ்ரீமாத் மதுஜித் கமலாஸந: |
 சக்ரம் ஸார்ங்க்யம் ச முஸலம் பத்மம்

தேயூர்பிபீர் பிபீர்த்த்யஸௌ ||

த்ரிவிக்ரமோ ரக்தவர்ண: ஸங்க்யசக்ரக்யகூரணிப்டுருத் |
 கிரீடஹாரகேபூரகுண்டூலேஸ்ச விராஜித: ||
 வாமந: குந்த்யவர்ண: ஸ்யாத் புண்டூரீகாயதேக்ஷண: |
 தேயூர்பிபீர்வஜ்ரம் க்யகூரம் ஸங்க்யம் பத்மம் ஹைமம்

பிபீர்த்த்யஸௌ ||

ஸ்ரீத்யூர: புண்டூரீகாப்ய: சர்மஸார்ங்க்யகூரணிபத்யூர்ப்டுருத் |
 ரக்தாரவிந்த்யநயநோ முக்தாத்யாமவிபூஷித: ||
 வித்யூத்யூவரீணோ ஹ்ருஷீகேஸ: சக்ரஸார்ங்க்யஹலாணிப்டுருத் |
 ரக்தமால்யாம்புரத்யூர: புண்டூரீகாவதம்ஸக: ||
 இந்த்யூரநீலநிப்யூஸங்க்யசக்ரபத்மக்யகூரத்யூர: |
 பத்மநாப்ய: பீதவாஸா: சித்ரமால்யா நுலேபந: ||
 த்யூரமோத்யூர: ஸாத்யவலாப்ய: பத்மஸார்ங்க்யகூரணிஸங்க்யப்டுருத் |
 பீதவாஸா விஸாலாகேக்ஷா நானாரத்தநவிகூஷித: ||
 ஏவம் புண்டூரணி ஸததம் த்யூரயேத் வைஷ்ணவேரத்தம: |
 புண்டூரஸம்ஸ்கார இத்யேவம் ஸிஷ்யேணாபி ச காரயேத் ||
 தந்த்ரஸேஷம் ஸமாப்யாத்யூரஹ்மணந் பேயூஜயேத் தத: ||

இதி. ஸ்ரீவ்ருத்த்யூரீகஸம்ருதௌ(தாப) புண்டூர-
 ஸம்ஸ்காரோ நாம த்யூவிதீயோட்யாய: ||

[அம்பரீஷர் கூறினார்—அறிவு முதலிய குணங்கள் பொருந்திய
 பாக்யவானே! நல்ல விரதமுடையவரே! எல்லாக்கர்மங்களுக்
 குள்ளும் விஷ்ணுவைப்பற்றியவையான ஐந்து ஸம்ஸ்காரங்கள்
 முக்கியமானவை என்று எல்லா மஹர்ஷிகளாலும் கூறப்படுகின்றதே;
 அவ்வைந்து ஸம்ஸ்காரங்களின் முறையை எனக்கு விஸ்தாரமாகவே

சொல்லவேண்டும். ஹாரீதர் கூறினார்—அரசரே! கேளும், குற்ற மற்றவையான விஷ்ணு ஸம்பந்தியான க்ரியைகளைச் சொல்லுகிறேன். இவைகளைப்பற்றி, முன்பு ப்ராஹ்மாவிலுள்ளவைஷ்ணவர்களான வஸிஷ்டர் முதலியவர்களாலும் கூறப்பட்டுள்ளது. சகரம் முதலியவைகளைதரிப்பது எல்லா ஸமஸ்காரங்களுக்குள்ளும் முதலாவதாகச் செய்யவேண்டியது. அது ப்ராஹ்மணர்கள் எல்லாருக்குமே முறைப்படி செய்யவேண்டியதன்றோ. இந்த ஸமஸ்காரத்தைப் பெற்றவிர்ப்பு மவன முதன்முதலில் ஆசார்யனை அடையவேண்டும். அவ்வாசார்யன், குற்றமற்றவரும், விஷ்ணு ஸம்பந்தமபெற்றவரும், ப்ராஹ்மணரும், நல்லஸத்வகுணமுள்ளவரும், ஒன்பது வகையான இஜ்யாக்ரமத்தைச்செய்பவரும், ஸதஸம்ப்ரதாயமுள்ளவரும், த்வயார்த்தத்தை நன்கு அறிவதில் கைதேர்ந்தவரும், அறிவு வைராக்யம் இவைகள் நிரம்பப்பெற்றவரும், வேத வேதாங்கங்களின் கரைகண்டவரும், தனனை அடைந்தவர்களை நல்லொழுக்கங்களை உபதேசிப்பதாலும், தான அனுஷ்டிப்பதாலும் திருந்துபவரும், எல்லா அறங்களையும் அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவரும், புகழ்வதோத்தமரும், அதயயனச்செல்வம் உள்ளவரும், நல்லொழுக்கங்களைக் கைகொண்டவருமாக இருக்கவேண்டும். விஷ்ணு ஸம்பந்தம் பெற்ற எவனொருவன்—எல்லா சாஸ்த்ரங்களையும் எல்லாப்புராணங்களையும் நன்கு ஆராயந்து பார்த்து அவற்றினபடி ஆசாரிக்கிறானோ (நடக்கிறானோ) அவனே ஆசார்யன் எனப்படுவான். ஆஸ்திகத்தல் மனநாட்டமுள்ளவனும், நல்லவர்களோடு சேர்ந்துள்ளவனும், அறத்திலுபற்றுள்ளவனும், ஸ்ரத்தையுள்ளவனும், நல்லொழுக்கமுள்ளவனும், குருவுக்குப் பணிவிடைசெய்வதிலேயே நோக்கமுடையவனுமானவனை ஒரு வருஷம் வரை நன்கு ஆராயந்து பரீக்ஷித்துப்பிறகு தனசிஷ்யனாக அவனை ஏற்றுக்கொள்ளவேணும். அத்தகைய சிஷ்யனுக்கு முதன்முதலில் இவ்வைந்து ஸமஸ்காரங்களையும் நன்கு முறைப்படி செய்யவேண்டும்.

கூபஸம்ஸ்காரம்

காலையில் ஸ்நாநம் செய்துவிட்டு சுத்தமான இடத்தில் விஷ்ணுவைப் பூஜித்துவிட்டு, ஸ்நாநம்செய்த சிஷ்யனைக் கூப்பிட்டு அவனுடனேயே ஆசார்யன், பஞ்சகவ்யங்களால் சக்ரம் முதலிய ஐந்து ஆயுதங்களையும் அபிஷேகம் செய்து, புஷ்பங்களாலும் தூப தீபங்களாலும் ஆராதித்துப் பலவகையான நைவேத்யங்களையும் ஸமர்ப்பித்து அந்தந்த மந்திரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு

விஷ்ணுவின் முன்னிலையில் பூஜிக்கவேண்டும். ஆசார்யன் தன் அக்னியில் பலாசஸமித்துக்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஹோமம் செய்யவேண்டும். நெய்யோடு கூடிய பாயஸத்தைப் புருஷஸூக்த மந்த்ரங்களாலேயும், நெய்யை நூற்றுஎட்டு தடவை மூலமந்த்ரத் தாலும், விஷ்ணுகாயதரியாலும், பரிசுத்தான குரு ஹோமம் செய்யவேண்டும். பிறகு அக்னியில் ஐந்து ஆயுதங்களையும் காய்ச்சி, சக்ரத்தைப் பூஜித்து த்யானித்து. அந்த அக்னியில் ஷட்கூரமந்திரத்தால் இருபதுதடவை நெய்யால் ஹோமம் செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு ஆயுதத்தின் மந்திரத்தினாலும் முறையே ஒவ்வொருதரம் நெய்யில் ஹோமம் செய்யவேண்டும். பிறகு தூய்மையுள்ள ஆசார்யன் சிஷ்யனுடன் அக்னியை வலவந்து, விஷ்ணுவை ஸேவித்து சுபமான உத்தம மந்திரத்தை ஜபித்து விட்டு, ஒருங்கே நிலைத்த மனமுடையவனும் கிழக்கு முகமாக உட்கார்ந்திருப்பவனுமான சிஷ்யனுக்கு அந்தந்த ஆயுதங்களின் மந்திரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு ஐந்து ஆயுதங்களால் அங்கனம் செய்யவேண்டும். வலது புஜத்தில் சக்ரத்தையும், இடது புஜத்தில் சங்கத்தையும், நெற்றியில் கதையையும், மார்பில் நந்தூகத்தையும், தலையில் சார்ங்கூத்தையும் வ்ரணம் உண்டாகாதிருக்கும்படி தரிக்கச் செய்யவேண்டும். பிறகு அவ்வாயுதங்களை நீரால் சோதித்துவிட்டு மறுபடியும் பூஜிக்கவேண்டும். மேலும் செய்யவேண்டிய ஹோமத்தையும் முடித்து விட்டுப் பிறகு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுது செய்விக்க வேணும். இவ்வாறாக எல்லாப்பாபங்களையும் போக்கவல்ல விஷ்ணு ஸமபந்தியான தாப ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யவேண்டும். ஸமஸ்காரங்களுக்குள் இந்த விஷ்ணு ஸமபந்தியான தாபஸம்ஸ்காரமே மிக உயர்ந்தது; முக்கியமானது. தாபஸம்ஸ்காரத்தாலேயே மிகுந்த ஸித்தியை அடைவான். சில மஹான்கள் சங்கசக்ரங்கள் இரண்டைமட்டுமே இரண்டு புஜங்களில் தரிக்கச்செய்கிறார்கள். மற்றும் சிலர் சக்ரம் ஒன்றைமட்டுமே தரிக்கச்செய்கிறார்கள். விஷ்ணுவின் ஆயுதங்களுக்குள் சக்ரம் முக்யமானதாகையால் அதொன்றினாலேயே புஜத்தில் அங்கனம் செய்து வைக்கவேண்டும் அறிவாளி. புத்திரன் பிறந்ததும் பிதாவானவன் ஸ்நாநம் செய்து விட்டு ஹோமம் முறைப்படி செய்யவேண்டும். அந்த அக்னியிலேயே காய்ச்சின சக்ராயுதத்தால் குழந்தைக்கு இரண்டு புஜங்களிலும் அங்கனம் செய்து வைத்து பிறகு அக்குழந்தைக்கு விஷ்ணுவினு பெயரை இடவேண்டும். பிறகே அக்குழந்தைக்கு எல்லாதகர்மங் களையும் முறைப்படி செய்யவேண்டும். அரசனே! சக்ரங்களும்

செய்துகொள்ளாமல் இஷ்டாபூர்த்தம் (ஹோமம் செய்தல், குளம் முதலியது வெட்டுதல்) முதலிய எந்தக் கர்மங்கள் செய்தாலும், அக்கர்மங்கள் எல்லாமே வீணே. மந்தரதீக்ஷையில் சக்ரம் முதலிய ஐந்து ஆயுதங்களையும் செய்துவைக்கவேண்டும். ஜாதகாமம் செய்யும்போது கர்மஸித்தி பெறுவதற்காகச் சக்ராங்கனம் செய்துவைக்கவேண்டும். சங்ராங்கனம் செய்துகொள்ளாத அந்தணன் எல்லாக் கர்மங்களிலும் நிந்திக்கத்தக்கவனே. அவன் விஷ்ணு ஸம்பந்தமற்றவனாய் நரகத்தையும் அடைவான். சக்ரம் முதலிய ஐந்து ஆயுதங்களால் அங்கனம் (அடையாளம்) செய்துகொள்ளாதவன், பாமரன், பாபமுள்ளவன். விஷ்ணு ஸம்பந்தம் பெருதவனாகையாலே அவனை அந்த்யஜாதியனைப்போல் ஒதுக்கிவைக்கவேண்டும். அந்தணனாயினும் விஷ்ணு ஸம்பந்தம் பெருதவனாயின் அந்தியனுக்கும் கீழானவனென்று ஸ்மருதிகளில் கூறப்படுகிறது. அவன் ஸ்ரோத்தத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளத்தகாதவன். பங்கதியிலேயே சேர்க்கத்தகாதவன். மேலும் ரௌரவ நரகத்தையும் அடைவான். விஷ்ணு ஸம்பந்தம் பெருத அந்தணன் நெறிதவறாமல் எல்லா தர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவனாயினும் அவன் பாஷ்ணடி என்று அறியத்தக்கவன். ஒரு கர்மத்திற்கும் தருதியற்றவன். ஆகையாலும், அந்தந்த ஆஸ்ரமங்களிலுள்ள எல்லாப் புருஷர்க்கும் ஸ்த்ரீகளுக்கும் சக்ராங்கனம் செய்துகொள்ளும்படி வேதங்களில் விதித்திருக்கையாலும் காய்ச்சிய சக்கரத்தைக்கொண்டு முறைப்படி அந்தணன் அங்கனம் செய்துவைக்கவேண்டும். “ ஆயுதங்களை தரிககாதவர்கள் அஸுரர்களே. தேவர்களாக மாட்டார்கள் ” என்றனரே வேதம் கூறுகிறது. “ சகரத்தாலே அந்த சரீரத்தை அங்கனம் செய்யவேண்டும் ” என்று பொருளுள்ள ருக்கினாலும் இவ்வாத்தம் கூறப்பட்டுள்ளது. “ அபேததம் அங்கம் ” என்றும் ‘ வப ’ என்றும் வேதங்களில் இவ்வாத்தம் கூறப்பட்டது. ஆகையால் முனிவர்களால் தப்தசக்ராங்கனம் ஸ்மருதிகளில் கூறப்பட்டுள்ளது. பரிசுததமான பெரிய சகரம் விஷ்ணுவின திருமேனியில் சாற்றப்பட்டுள்ளது. அந்தச் சக்ராங்கனத்தை வேதத்தில் கூறியிருக்கிறபடியால் சரீரத்தில் செய்துகொண்டால் அவன் விஷ்ணுவை அடைவான் “ அக்னியே ! உன்னுடைய ஜ்வாலையின் நடுவில் பரிசுததமான பெரியதான ப்ரஹ்மமென்பது யாதொன்று வைக்கப்பட்டுள்ளதோ (விஷ்ணு வினுடையதான அந்தச் சகரத்தால் எங்களைப் பரிசுத்தர்களாகக் வேண்டும்) ” என்று வேதத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

பவித்ரம் என்று அக்னி கூறப்படுகிறது. அக்னிதான் சக்ரமெனப் படுகிறது. அக்னிதான் ஆயிரம் அரங்களையும் ஆயிரம் வட்டங்களையும் முடையதாகக்கூறப்படுகிறது. அந்தச் சக்ரத்தால் அங்கனம் செய்யப்பட்ட உடலையுடைய ஸூரியானவன் விஷ்ணுவெனும் ப்ரஹ்மத்தோடு ஸாம்யத்தை அடைகிறான். “ஏ அக்னியே! உன ஜ்வாலையில் யாதொன்று பவித்ரமெனப்படுகிறதோ அதனால் எங்களைப் பரிசுத்தமாக்குவாயாக” “அந்தணன் வலது தோளில் சக்ரத்தையும் இடது தோளில் சங்கத்தையும் தரிக்கவேண்டும்” என்று வேதமறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள். இது முதலிய வேதங்களிலும் ஸாத்த்விகமான ஸ்மருத்திஹாஸ புராணங்களிலும் விஷ்ணுவின சக்ரத்தை தரிப்பதைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. அரசனே! சங்கசக்ரங்கள் ஊர்த்வுவ புண்ட்ரம் முதலான அடையாளங்களற்ற ஒரு ப்ராஹ்மணனை எந்த அந்தணன் ஸ்ராதத்தத்தில் ஸ்வாமியாக வரிககிறானோ, அவனுடைய பித்ருக்களுக்கு அதோக்ஷிதான. விஷ்ணுவுக்கு மிகவும் ப்ரியமான ஸங்கசக்ரதாரணம் ஊர்த்வுவபுண்ட்ரதாரணம் ஆகிய இவைகளற்றவன், எந்த தர்மங்களை அனுஷ்டித்தாலும் அந்த தர்மங்களிலிருந்து நழுவியவனாய், நரகத்தையே அடைவான். குறுக்கே பூசிக்கொண்டுருத்தனை அர்ச்சிக்கவேண்டுமென்று எங்காவது சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அது சூதரர்களுக்காக கூறப்பட்டதேயன்றி ஒருபோதும் அந்தணனுக்காக அல்ல. ப்ரதிலோம அநுலோமஜாதியர்களுக்கு தூகக்ஷூக்யணபைரவர்கள் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள். அவரவர்களுக்குத்தக்கபடி பில்வசந்தனாதிக்கள் தரித்துக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறே-யக்ஷராக்ஷஸ் பூதங்களும் வித்யாத்ரக்ஷணங்களும் மத்ய மாம்ஸங்களை உண்ணும் சண்டாளர்களுக்குப் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள். இவ்விதமாகத் தனக்கு சாஸ்திரங்களில் வகுக்கப்பட்டுள்ள தர்மத்தையறிந்து அநுஷ்டிக்கவேண்டும். அந்தணன் ருத்ரனை அர்ச்சித்தால் ருத்ரனோடு ஸாம்யத்தை அடைகிறான். யக்ஷ பூதர்களை அர்ச்சித்த மரத்ரத்திலேயே சண்டாளனாக ஆகிவிடுகிறான். அந்தணன் எத்தகையதான மிகுந்த ஆபத்தை அடைந்தாலும் சாமபலைப் பூசிக்கொள்ளக் கூடாது. அறிவின்மையால் பூசிக்கொண்டானாகில் கட்டாயம் அவன் கள்குடித்தவனுவான். குறுக்கே பூசிக்கொண்டிருப்பவனும், விபூதிப்பட்டை தரித்தவனுமான அந்தணனைச் சண்டாளனைப்போல எங்கும் பார்க்கவும் கூடாது; அவனுடைய பேசவும் கூடாது. ஆகையால் அந்தணர்களால் எப்போதும் பரிசுத்தமான வெண்திருமண்ணால் இடைவெளி இருக்கும்படியும் அழகாகவும் ஊர்த்வுவபுண்ட்ரம் முறைப்படி தரிக்கப்படவேண்டும்.

புண்ட்ரஸம்ஸ்காரம்

பரிசுத்தமான தினத்தின் முற்பகுதியில், ஆசார்யன் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு விஷ்ணு பூஜை செய்து, ஸ்நானம் செய்த சிஷ்யனைக் கூப்பிட்டுவைத்துக்கொண்டு முனபோல ஹோமம் செய்யவேண்டும் “பரோ மாத்ரயா” என்று தொடங்கும் விஷ்ணு ஸ்ரூத்தத்தினால் தேனுடனகலந்த பாயஸத்தை ஹோமம் செய்து பிறகு மூலமந்திரத் தால நூறறெட்டு தடவை நெய்யால் ஹோமம் செய்து, பிறகு விஷ்ணுவுக்கு எதிரில் முறைப்படி அரிசியைப் பரப்பி அதன்மேல் எட்டுதிக்குகளிலும் எட்டுமண்டலங்களையும் நடுவில் நான்கு மண்டலங்களையும் அமைக்கவேண்டும் அவைகளில் பனிரண்டு புண்ட்ரங்களையும் அந்தந்தப் புண்ட்ரத்திற்குத் தகுந்த அகல நீளத்துடன் அமைக்கவேண்டும். பிறகு புத்திமாறான ஆசார்யன் அவைகளில் வரிசைப்படி கேசவன் முதலிய பனிரண்டு திருநாமங்களையும் அர்ச்சிக்கவேண்டும். அந்தந்த இடத்தில் அந்தந்த மூர்த்தியை தியானித்துக்கொண்டு அந்தந்த மந்திரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு அர்ச்சிக்கவேண்டும். கந்தம் புஷ்பம் முதலிய எல்லாவற்றையும் ஆசாரியன் அந்தந்த மந்திரங்களைக்கொண்டே ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். பிறகு சிஷ்யனுடன் குரு வலம் வந்து நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும். பிறகு சிஷ்யன் கேஸவன் முதலிய பனிரண்டு புண்ட்ரங்களைத் தோள முதலிய அவயவங்களில் தரித்துக்கொள்ளவேண்டும். வைஷ்ணவனான சிஷ்யன் முதலில் புண்ட்ரங்களை தரிக்கும் முறைகளைப்பற்றி ஆசார்யன் கூறினதை மனத்தில வாங்கிக்கொண்டு, பிறகு சுத்தமான வெண் திருமண்ணால் மிகுந்த கவனத்துடன் புண்ட்ரங்களை தரித்துக் கொள்ளவேண்டும் மூன்று ஸந்தக்யைகளிலும், விசேஷப்படியாக இஜ்யாராத்யனம் செய்யுமபோதும், ஸ்ராதத்யம், தானம், ஹோமம், வேதமோதல், பித்ருதர்ப்பணம் இவைகள் செய்யுமபோதும் சிறந்த அந்தணன் மிகுந்த ஸ்ரத்தையுள்ளவனாய் ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களை தரிக்கவேண்டும். இப்படியாக ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரித்தல் எனலும் முறையால் விஷ்ணுவுக்குப் பிரீதியை உண்டுபண்ண வேண்டும். ஸ்ராதத்யம், ஹோமம், தானம் வேதமோதல், பித்ருதர்ப்பணம் முதலிய கர்மங்களை ஊர்த்வபுண்ட்ரம் இல்லாமல் செய்தானாகில், இவை எல்லாம் சாமபலாகி விடுகின்றன. அந்தணன் ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாமல் செய்யும் ஸ்ராததம் அரக்கர்களாலேயே கொண்டுபோகப்படும். அந்த அந்தணனும

நரகத்தை அடைகிறான். எந்த அந்தணன் ஊர்த்வபுண்ட்ர மில்லாத அந்தணனை ம் ராத் து த்தி தில் போஜனம் செய்து வைக்கிறானே, அவனுடைய பித்ருக்கள் மலமூத்திரங்களையேதான் புஜிக்கிறார்கள். இதில் ஐயமில்லை. ஆகையால் அந்தணனால் கட்டாயம் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்கப்படவேண்டும் எப்போதும் எந்த ஆபத்து வந்தாலும் அந்தணன் குறுக்கே பூசிக்கொள்ளக் கூடாது. குறுக்கே பூசிக்கொள்ளும் அந்தணனைச் சண்டாளனைப் போல் ஒதுக்கிவைக்கவேண்டும். அவன் ஒரு கர்மத்திலும் தகுதியற்றவன். எல்லா உலகங்களிலும் இகழ்ததக்கவனாவான். ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாமல் செய்யும் ஸந்த்யாவந்தனம் அரககர்களுக்கே உரித்தாகும். அப்படி செய்பவனும் நரகத்தையடைகிறான். ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாத மனிதர்களின் உடல் ருத்ரபூமிக்குச் சமமான தாகையாலே அதைச் சிறிதும் பார்க்கவேகூடாது. எவனுடைய நெற்றியில் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் திகழ்கிறதோ அவன் சண்டாளனு யிலும் சுத்தாத்மாவானபடியால் விஷ்ணு. லோகத்தில் பெருமை பெறுகிறான். நெற்றியில் இடப்பட்ட அழகிய ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின நடுவில் பெரியபிராட்டியாரோடு பெருமாள் வீற்றிருந்து ஆனந்தமடைகிறானே. இடைவெளியில்லாது ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்கும்வன் அந்தணருள் நீசனாவான். அவன் அங்குள்ள விஷ்ணுவையும் ஸ்ரீ தேவியையும் விரட்டிவிடுகிறான். இடைவெளியில்லாது ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்கும் அந்த த்விஜாத்மன் அனேகமாயிரங்கோடி கலபகாலம் ரௌரவநரகத்தை அடைகிறான். ஆகையால் நெற்றி முதலிய அவயவங்களில் கர்மங்கள் செய்யும் பொழுதெல்லாம் வைஷ்ணவனானவன் விஷ்ணுபாதங்கள் போன்ற அமைப்புள்ளதாக இடைவெளியுடன் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்க வேண்டும். மூக்கின் மூலபாகுத்திலிருந்து ஆரம்பித்து நெற்றிக் கோடி வரையில் புண்ட்ரத்தை தரிக்கவேண்டும். ஒரு அங்குலமோ இரண்டு அங்குலமோ நடுவில் இடைவெளிவிடவேண்டும். பக்கப்ரதேசத்தில் ஒரு அங்குலம் மட்டுமே இடைவெளிவிடவேண்டும். ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களின் நடுவில் லக்ஷ்மியை தேவதையாகக் கொண்ட ஸ்ரீ சூர்ணத்தை தரிக்கவேண்டும். நெற்றியிலும், பின்புறங்களிலும், கழுத்திலும், இரண்டு தோள்களிலும், நான்கு அங்குலம் நீளமிருக்கும்படி அந்தணன் புண்ட்ரம் தரிக்கவேண்டும். மார்பிலும் கைகளிலும் எட்டு அங்குலம் நீளமுள்ளதாக தரிக்க வேண்டும். வயிற்றிலும் இரண்டு பக்கங்களிலும் பத்து அங்குலம் நீளமுள்ளதாக எப்போதும் தரிக்கவேண்டும். முதலில் ப்ரண

வத்தையும் நடுவில் கேசவன் முதலிய நாமங்களையும், கடைசியில் நம: எனபதையும் கொண்டதாக வரிசைக்கிரமமாக மந்திரங்களை புண்ட்ரம் தரிககுபபே:து உச்சரிக்கவேண்டும். அதில் நெற்றியில் கேசவ மூர்த்தியையும், வயிற்றில் நாராயண மூர்த்தியையும், மார்பில் மாத்ருவ மூர்த்தியையும், கழுத்தில் கோவிந்த மூர்த்தியையும், வயிற்றில் லலதுபுறத்தில் விஷ்ணு மூர்த்தியையும், வலது கையில் மதுஸூதன மூர்த்தியையும், தோளபட்டையில் வலது பக்கத்தில் த்ரிவிக்ரம மூர்த்தியையும், வயிற்றில் இடது பக்கத்தில் வாமனமூர்த்தியையும், இடது கையில் ஸ்ரீதர மூர்த்தியையும், தோளபட்டையில் இடதுபுறத்தில் ஹ்ருஷீகேஸமூர்த்தியையும், பின்பக்கத்தில் கீழ்புறத்தில் பத்மநாப மூர்த்தியையும் பின்புறத்துக் கழுத்தில் தாமோதர மூர்த்தியையும் ஆவாஹநம் செய்யவேண்டும். கடைசியில் தீர்த்தததால் கையைத் துடைக்கும்போது மிகுதியைக் கொண்டு தலையின் உச்சியில் இட்டு, அங்கு வாஸுதேவ மூர்த்தியை ஆவாஹநம் செய்யவேண்டும். (1) கேசவன்-பொன் வர்ணமுள்ளவரும், சங்கசக்ரகதைகளை தரித்தவரும், வெண்மையான ஆடைதரித்தவரும், முக்தாபுரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவரும் ஸௌமயமூர்த்தி உளவருமாவார். (2) நாராயணன்-நீர்க்கொண்ட மேகநிறமுள்ளவரும், சங்கம, பத்மம், கதை நந்தகமெனும் கததி இவைகளை தரிப்பவரும், பொன்னுடையுடுத்தி யிருப்பவரும், ரத்னமயமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவருமாவார். (3) மாத்ருவன்-கருநெய்தற்பூநிறமுள்ளவரும், சக்ரம், சார்ங்கமென்னும் வில், கதை, கத்தி இவைகளை தரித்தவரும், விசித்ரமான மாலைகள் ஆடைகள் இவைகளை தரிப்பவரும், தாமரைக் கண்ணருமாவார். (4) கோவிந்தன்-சங்குநிற முள்ளவரும், பத்மம், சங்கு, கதை, கத்தி இவைகளைக் கைகளிலேநதியவரும், செந்தாமரையொத்த திருவடித்தாமரைகளை உடையவரும், உருககிவார்த்த தங்கத்தினாலான ஆபரணங்களால் திகழுவருமாவார். (5) விஷ்ணு-மஞ்சள கலந்த வெண்ணிறமுடையவரும், சங்கம, சக்ரம், கலப்பை, கததி இவைகளை தரிப்பவரும், வெண்பட்டாடை தரிப்பவரும். மாலை தரிப்பவரும், தோள்வளைகள் உடையவருமார். (6) மதுசூதனன்-சோபையுள்ளவரும், தாமரை நிறமுள்ளவரும், தாமரையில் வீற்றிருப்பவரும், சக்ரம், சார்ங்கம், உலக்கை, பத்மம், இவைகளைக் கைகளில் ஏந்துபவருமாவார். (7) த்ரிவிக்ரமன்-சிவந்த நிறமுள்ளவரும், சங்கம், சக்ரம், கதை, கத்தி இவைகளை தரிப்பவரும், கிரீடம், முத்தமாலை, தோள்வளை,

குண்டலங்கள் இவைகளால் விளங்குபவரும் ஆவார். (8) வாமனன்-குருக்கத்திப்புஷ்பம் போன்ற நிறமுள்ளவரும், செந்தாமரை போன்ற நீண்ட கண்களை உடையவரும், வஜ்ரம், கதை, சங்கம் பொன்னாலான பத்மம் இவைகளை தரிப்பவருமாவார். (9) ஸ்ரீதரன்-வெண்தாமரையொத்த நிறமுள்ளவரும், சர்மம், சார்ங்கம், கத்தி, பத்மம், இவைகளை தரிப்பவரும், செந்தாமரைக் கண்ணரும், முத்துமாலையாபரணமுள்ளவருமாவார். (10) ஹ்ருஷீகேசன்—மினன்ஸ் நிறமுள்ளவரும், சக்ரம், சார்ங்கம், கலப்பை, கத்தி இவைகளை உடையவரும், செந்நிறமான மாலை, ஆடைகளை உடையவரும், தாமரையை சிரோபூஷணமாக உடையவருமாவார். (11) பத்மநாபன்—இந்திர நீலக்கல் போன்ற நிறமுள்ளவரும், சங்கு, சக்ரம், பத்மம், கதை இவைகளை தரிப்பவரும். பொன்னாடையுள்ளவரும், விசித்ரமான மாலைகள் சந்தனம் இவைகளை உடையவருமாவார். (12) தாமோதரன்—இளம்புல் போன்ற வர்ணமுடையவரும், பத்மம், சார்ங்கம், கத்தி, சங்கம் இவைகளை தரிப்பவரும், மஞ்சள் நிறமுள்ள ஆடை உடுத்தியவரும், அகன்ற கண்களை யுடையவரும், பலவகை ரத்னாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவருமாவார். சிறந்த வைஷ்ணவன் இவ்வாறாக ஊர்த்துவ புண்ட்ரங்களை எப்போதும் தரித்திருக்கவேண்டும். இவ்வகையான புண்ட்ரஸம்ஸ்காரத்தை சிஷ்யனைக்கொண்டும் செய்து கொள்ளச்செய்யவேண்டும். மேற்கொண்டு செய்யவேண்டிய கார்யத்தை முடித்துவிட்டுப் பிறகு அந்தணர்களை அமுது செய்து வைக்கவேண்டியது.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.]

தரபுண்ட்ரஸம்ஸ்காரங்களை விதிக்கும் இவ்விரண்டாமத்தியாயத்தில் வருத்தஹாரீதர் பல ஸ்ருதிவாக்யங்களை எடுத்துக் காட்டி அவற்றை விதித்திருப்பதிலிருந்து இவை அவைதிகம் என்று சிலர் கூறுவது அறியாமையினால் ஏற்பட்டது என விளங்கும்.

“தியிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராமு திகழ் திருச்சக்கரத்தின் கோயிற்பொறியாலே ஒற்றுண்டுநின்று குடிசுடி ஆட்செய்கின்றோம்”

[திருப்பலாண்டி 7]

“என்னையும் என் உடைமையையும் சக்கரப்பொறி ஒற்றிக்கொண்டு நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்”

[பெரியாழ்திரு 5-4-1]

என்று தரபஸம்ஸ்காரமும்

“பருப்பதத்துக் கயல் பொறித்த பாண்டியர் குலபதிபோல்

திருப்பொலிந்த சேவடி என் சென்னியின்மேல் பொறித்தாய்”

[பெரியாழ்திரு 5-4-7]

என்று ஊர்த்துவபுண்ட்ர ஸம்ஸ்காரமும் அக்காலத்திலேயே அநுஷ்டானத்திலிருந்ததைப் பெரியாழ்வார் காட்டியிருப்பதும் இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. சிறந்த தர்மங்களை ரிஷிகள் விதிக்குமபோது அவற்றை அநுஷ்டிக்காமல் ஜனங்கள் கெட்டுவிடப்போகிறார்களே—என்னும் பரமகருணையினால், அவற்றை அநுஷ்டிக்காதவர்களைக் கடுமையாகக் கண்டிப்பது வழக்கம். அந்த வழக்கத்தையொட்டி இங்கு பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்துகொள்ளாதவர்களைக் கண்டித்திருப்பதிலிருந்து அவற்றின் சிறப்பு விளங்குகிறது இனி, மூன்றாவதான நாமஸம்ஸ்காரத்தை விதிக்கும் மூன்றாமத்தியாயத்தைக் காண்போம்.

அத்யத்ருதீயோத்யாய:

த்ருதியம் நாமஸம்ஸ்காரம் குர்வீத ஸூபுவாஸரே |
ஸநாத்வா ஸம்பூஜ்ய தேதுவேஸம் க்யந்த்யபுஷ்பாத்யூபிர்சூரூந் ||
நாமாத்யுதேவதம் பஸ்சாத் பூஜயேத் ப்ரயதாத்மவாந் |
த்யுவாத்யஸாவ து மாஸாஸ்து கேஸுவாத்யுயைரத்யூஷ்டிதா: ||
ஆரப்ய மார்கக்யூர்ஷம் து யத்யாஸங்க்யம் த்யுவீஜோததம: |
யஸ்மிந் மாஸி பதுவேத்யூக்யூ தந்மூர்த்தேந்நாம சோத்யுதம் ||
ந்ருஸிமஹராமக்ருஷ்ணாக்யம் த்யூஸநாம ப்ரகல்பயேத் |
ஸக்த்யாவேஸாவதாரானாம் வர்ஜயேத் நாம வைஷ்ணவ: ||
நாம த்யூத்யாத் ப்ரயத்நேந வைஷ்ணவம் பாபநாஸநம் ||
யஸ்ய வை வைஷ்ணவம் நாம நாஸ்தி சேத்து த்யூவிஜந்மந: |
அநாமி(ம)க: ஸ விஜ்ஜேருய: ஸர்வகர்மஸு க்யூர்ஹித: ||
சக்ரஸ்ய க்யூரணம யஸ்ய ஜாதகர்மணி ஸம்பதுவேத் |
தத்ர வை மாஸநாமாபி த்யூத்யாத் விப்ரோ வித்யூநத: ||
த்யூதாத்வா ஸமர்ச்சயேத நாமமூர்த்திம் மந்த்ரேண தேதுஸிக: |
தூபம் தீபம் ச நைவேத்யம் தாம்பூலம் ச ஸமர்ப்பயேத் ||
ப்ரத்யூக்ஷிணமநுவ்ரஜய பக்த்யா ஸம்யக் ப்ரணம்ய ச |
தந்மந்த்ரம் மூலமந்த்ரம் வா ஜபேத் ஸாஹஸ்ரஸங்க்யயா ||
பஸ்சாத் ஹோமம் ப்ரகுர்வீத ஸுதமஷ்டோத்த்ரம் ஹவி: |
வைஷ்ணவைரநுவாகைஸ்ச ஜுஹூயாத ஸர்ப்பிஷா தத்யூ ||
நாம த்யூத்யாத் தத்யூஸிஷ்யம் மந்த்ரதோயே ஸமாப்லுதம் |
தத. புஷ்பாஞ்ஜலிம் த்யூவா ஹோமஸேஷம் ஸமாபயேத ||

வைஷ்ணவாந் பேபூஜயேத் பஸ்சர்த் துக்ஷிணாத்யைஸ்ச
தோஷயேத் |

ஏவம் ஹி நாமஸம்ஸ்காரம் சூர்வீத த்யுவிஜஸத்தம: ||
குணயோகேந சாந்யாநி விஷ்ணோர்நாமாநி லௌகிகே |
வ்ஸிஷ்டம் வைஷ்ணவம் நாம ஸர்வகர்மஸு சோதிதம் ||
ஹரே: பரம் பிதுர்நாம யோ துகூரத்யபரம் ஸுதம் |
அதிரோசநகம் திவ்யம் த்ருதீயம் ஸ்ருதிசோதிதம் ||
தஸ்மாதுபகுவதோ நாம ஸர்வேஷாம் முநிபி: ஸ்ம்ருதம் ||

|| இதி....நாமஸம்ஸ்கார:த்ருதீய:அத்யாய: ||

நாமஸம்ஸ்காரம்

[மூன்றாவதான நாமஸம்ஸ்காரத்தை நன்னுளில் செய்யவேண்டும். ஸ்நாநம் செய்துவிட்டு தேவர்களுக்கு அதிபதியான பரமனை சந்தனம் புஷ்பம் முதலியவைகளால் நன்கு பூஜித்துவிட்டு, ஆசார்யர்களையும் ஆராதித்துவிட்டு, தூய்மையுள்ள மனத்தையுடையவனாய், பிறகு, நாமங்களுக்கு அதிதேவதையைப் பூஜிக்கவேண்டும். மார்கழி மாதம் முதல் ஆரம்பித்துப் பனிரண்டு மாதங்கள் முறைப்படி கேசவன் முதலான பனிரண்டு மூர்த்திகளால் அதிஷ்டாநம் செய்யப்பட்டுள்ளன. எந்த மாதத்தில் இந்த தீக்ஷை நடைபெறுகிறதோ அந்த மாதத்தின் அதிதேவதையின் திருநாமம் விதிக்கப்படவேண்டும். ந்ருஸிம்ஹன், ராமன், க்ருஷ்ணன் முதலிய பெயர்களை தூஸ்யநாமமாக வைக்கவேண்டும். வைஷ்ணவன் பகவதூவதாரங்களுள் (பரசுராமன் முதலிய) ஸக்தயாவேஸாவதாரங்களின் நாமங்களைமட்டும் வைக்காமல் இருக்கவேண்டும். பாபங்களை நாசம் பண்ணவல்ல விஷ்ணுவின் திருநாமங்களையே முயற்சிசெய்து வைக்கவேண்டும். எவனுக்கு விஷ்ணுவின் பெயர்வைக்கப்படவில்லையோ, அவன் பெயர் இல்லாதவனையாவான்; எல்லாக் கர்மங்களிலும் இழத்தக்கவன்; எவனுக்கு ஜாதகர்மம் நடக்கும்போதே சக்ராங்கனம் (ஸமாஸ்ரயணம்) நடக்கிறதோ அவனுக்கு அந்த மாதத்தின் அதிதேவதையின் நாமமே முறைப்படி வைக்கப்படலாம். ஆசார்யன் நாமத்தின் அதிதேவதையின் மூர்த்தியை நன்கு த்யானம்செய்து அம்மந்திரத்தாலேயே அர்ச்சிக்கவேண்டும். தூபதீபநைவேத்யங்களையும் தாம்பூலத்தையும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். மிகுந்த புக்தியுடன் வஸம்வந்து

ப்ரணமம்செய்து பிறகு அம்மூர்த்தியின் மந்திரத்தையோ அல்லது மூலமந்திரத்தையோ ஆயிரத்தெட்டு தடவை ஜபம் செய்யவேண்டும். பிறகு நூற்றெட்டு தடவை ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்யவேண்டும். அவ்வாறே நெய்யினால் விஷ்ணுவைப்பற்றிய அநுவாகங்களால் ஹோமம் செய்யவேண்டும். பிறகு மந்திரங்களால் ஜபிக்கப்பட்ட பரிசுத்ததீர்த்தத்தால் ஸ்நானம் செய்துவைக்கப்பட்ட சிஷ்யனுக்கு த்யாஸ்யநாமம் இடவேண்டும் பிறகு புஷ்பாஞ்ஜனியை ஸமர்ப்பித்துவிட்டு மீதி ஹோமத்தையும் செய்து முடித்துவிடவேண்டும். பிறகு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை போஜனம் செய்துவைக்கவேண்டும். பிறகு தக்ஷிணை முதலியவற்றை ஸமர்ப்பித்து அவர்களை ஸந்தோஷ மடையச் செய்யவேண்டும். அநுதணர்களுள் சிறந்தவன இவ்வாறாக நாமஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யவேண்டும். ஸ்ரீவிஷ்ணுவுக்கு ஸாஸ்தரங்களில் கூறுகிறபடி குணஸம்பந்தத்தினால் ஏற்பட்டுள்ள (காரணப்) பெயர்களையும் வைக்கலாம். எவ்வகையிலும் விஷ்ணு வினுடையதான நாமமே எல்லாக் காமங்களிலும் சிறந்ததாக விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இது தவிர, தன் பிதாவின நாமத்தையும் தன் குழந்தைக்கு இரண்டாவதாக வைக்கலாம். இது தவிர, மூனாவதாகத் தனக்கு மிகவும் பிடித்திருப்பதான விஷ்ணு ஸம்பந்தியான நாமத்தையும் வேதங்களில் கூறுகிறபடியால் வைக்கலாம். ஆகையால் எல்லோருக்கும் புகுவானுடைய திரு நாமமே பெயராக வைக்கப்படவேண்டுமென்று முனிவர்கள் சாஸ்தரங்களில் முறையிடுகிறார்கள்.]

பன்னிரு நாமங்கள் முதலிய விஷ்ணு நாமங்களை வைப்பதாகிற இந்த நாமஸம்ஸ்காரத்தின் பெருமையையும் பெரியாழ்வாரா 'காசும கறையுடை' [பெரியாழ் திரு 4-6] எனனும் பதிகத்தில்,

- “கேசவன பேரிட்டு நீங்கள் தேனித்திருமினோ
நாயகன நாரணன் தம்மனை நரகம் புகாள்”
- “செங்கண் நெடுமால் சீரீதரா என்றழைத்தக்கால்”
- “வானுடை மாதவா கோவிந்தா என்றழைத்தக்கால்”
- “குலமுடைக கோவிந்தா கோவிந்தா என்றழைத்தக்கால்”
- “சாடிற் பாய்ந்த தலைவா தாமோதரா என்று
நாடுமின் நாரணன் தம்மனை நரகம் புகாள்”

என்று பாடியிருப்பது இங்கு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இனி, நாலாவதான மந்திரஸம்ஸ்காரத்தின் பெருமையைப் பேசும் நாலாம் அத்தியாயத்தைக் காண்போம்.

அதஃ சதுர்த்நாத்யாய:

ஏவம் த்ருதீயஸம்ஸ்காரம் க்ருத்வா வை வைஷ்ணவேவாத்தம: |
சதுர்த்தம் மந்த்ரஸம்ஸ்காரம் குர்வீத த்விஜஸத்தம: ||
ப்ராத் ஸ்நாத்வா வித்யானேந பூஜயேத் ஐக்யகாம் பதிம் |
அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ரம் து மந்தரரத்நம் ஜபேத் குரு: ||
ஸ்நாதம் ஸிஷ்யம் ஸமாஹுய ஸுவேஷம் ஸமலங்க்ருதம் |
ஆத்யாய கலாம் ரம்யம் பவித்ரோத்யுகபூரிதம் ||
பஞ்சத்வக்பல்லவயுதம் பஞ்சரத்நஸமந்விதம் |
மங்குளாத்ரவ்யஸம்யுக்தம் மந்த்ரேணைவாபிமந்த்ரயேத் ||
ஸம்மார்ஜயேத் தத: ஸிஷ்யம் தஜ்ஜலேந குஸை: ஸுபை: |
ஸுலக்ஷணம் விஷ்ணுதைத்(தே)வத்யை:

பாவமாநைஸ்ததைவ ச ||

அஷ்டோத்தரஸுதம் பஸ்சாத் மந்த்ரரத்நேந மார்ஜயேத் |
அபிஷிச்ய ததோ மூர்த்தி நி ஸுக்லவஸ்த்ரத்யுரம் ஸுசிம் ||
ஸ்வலங்க்ருதம் ஸமாசாந்தம் ஊர்த்துவபுண்ட்ரத்யுரம் தத்யா |
பவித்ரஹஸ்தம் பத்யமாஷ்டமாலயா ஸமலங்க்ருதம் ||
நிலேத்ய(ஸ்ய) தக்ஷிணே ஸ்வஸ்ய ஆஸநே குரூநிர்மிதே |
ஸ்வக்ருஹ்யோக்தவித்யானேந புரதோக்யநிம் ப்ரகல்பயேத் ||
டௌருஷேண து ஸுலக்ஷணே ஸுலக்ஷணே ததைவ ச |
மத்வாஜ்யமிஸ்ரிதம் ரம்யம் பாயஸம் ஜுஹுயாத் குரு: ||
அஷ்டோத்தரஸுதம் பஸ்சாத்யாஜ்யம் மந்த்ரத்யுவேந ச |
மூலமந்த்ரேண ஜுஹுயாத் சருக்ருதவிமிஸ்ரிதம் ||
கேஸுவாதீந் ஸமுத்திஸ்ய நித்யாந் முக்தாம்ஸ்ததைவ ச |
ஏகைகாமாஹுதிம் ஹுத்வா ஹோமஸேஷம் ஸமாப்யேத் ||
தத: ப்ரதக்ஷிணம் க்ருத்வா நமஸ்க்ருத்வா(த்ய)

ஐநார்த்தநம் |

ஆசார்யஸ்ஸவகுருந் நத்வா ஜபேத் குருபரம்பராம் ||
மாதரம் ஸர்வஐக்யகாம் ப்ரபத்யேத ஸ்ரியம் தத: |
த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் ஸர்வலோகேஸ்வரப்ரியே ||
அப்ராத்யுதைர்ஜுஷ்டம் ஆஸ்ரயஸ்வைநமஸ்யுதம் |
ஏவம் ப்ரபத்ய லக்ஷ்மீம் தாம் ஸ்ரியம் ஸத்குருபாவத: ||

நிதயயுக்தம் தயா தேவ்யா வாத்ஸல்யாதிசூக்ஷ்ணந்விதம் |
 ஸரண்யம் ஸர்வலோகாநாம் ப்ரபத்யேத தம் ஸநாதநம் ||
 நாராயண த்யாஸிந்தேதா வாத்ஸல்யசூக்ஷ்ணஸாக்ஷர |
 ஏநம் ரக்ஷ ஜகநநாத பூஹுஜந்மாபராதிநம் ||
 இத்யாசார்யேண ஸந்திஷ்ட: ப்ரபத்யேத ஜநார்தநம் |
 ப்ரபத்யேத தத: சிஷ்யோ சூருமேவ த்யாநிதிம ||
 சூரோ த்வமேவ தேவஸ்தவம் த்வமேவ பரமா க்ஷதி: |
 த்வமேவ பரமோ தூர்ம: த்வமேவ பரமம் தப: ||
 இதி ப்ரபந்நமாசார்யோ நிவேஸ்ய புரதோ ஹரே:
 ப்ராக்ஷரேஷு ஸமாஸீநம் தூர்பேஷு ஸுஸமாஹிதம் ||
 ஸ்வாசார்யம் புரதோ த்யாத்வா நமஸ்கருத்வா (தயா) த்ய
 புக்திமாந் |

சூரோ: பரம்பராம் ஜப்த்வா ஹ்ருதி த்யாத்வா ஜநார்தநம் ||
 க்ருபயா வீக்ஷ்ய தம சிஷ்யம் துக்ஷிணம் ஜ்ஞாநதுக்ஷிணம் |
 நிக்ஷிபய ஹஸ்தம் சிரஸி வாமம் ஹ்ருதி ச விந்யஸேத் ||
 பாடேசு க்ருஹீதவா சிஷ்யஸ்து சூரோ: ப்ரயதமாநஸ: |
 பேதா சூரோ ப்ருஹி மந்த்ரம் மே ப்ருயாதிசூ த்யாநிதே ||
 அத்யாபயேத்ததஸ்தஸ்தமை மந்த்ரரத்நம் ஸுபூஹ்வயம் |
 ஸந்யாஸம் ச ஸமுத்ஸரம் ச ஸர்ஷிச்சுந்தேதாதிதேவதம் ||
 ஸார்த்ருமத்யாபயேத சிஷ்யம் ப்ரயதம் ஸரணாக்ஷதம் |
 அஷ்டாக்ஷரம் துவாத்ஸாரணம் ஷடூர்க்ஷிம் வைஷ்ணவீம்
 ததா ||

ராமக்ருஷ்ணந்ருஸிமஹாக்யாந் மந்த்ராம்ஸ்தஸ்தமை
 நிவேத்யேத: |
 ந்யாஸே சாப்யர்ச்சநே வாபி மந்த்ரமேகாந்திநம் ஸ்ரயேத் ||
 அவைஷ்ணவோபதிஷ்டேந மந்த்ரேண நரகம் வ்ரஜேத |
 அவைஷ்ணவாத் சூரோர்மந்த்ரம் ய: யடேத்
 வைஷ்ணவோ த்விஜ: |

கலபகோடிஸஹஸ்ராணி பச்யதே நரகாக்ஷிநா ||
 அசக்ரத்யாரிணம் விபரம் மந்த்ரமத்யாபயேத் து ய: |
 ரௌரவம் நரகம் ப்ராப்ய சாண்ட்யாலீம் யோநிமாப்நுயாத் ||
 ஷ-23

தஸ்மாத் தீக்ஷாவித்யாரேந ஸிஷ்யம் புக்திஸம்நிதம் |
 மந்த்ரமத்யாபயேத் வித்ஸுவாந் வைஷ்ணவம் பாபநாஸநம் ||
 அநதீத்ய த்யவயம் மந்த்ரம் யோ஽ந்யவைஷ்ணவமுத்தமம் |
 அதீத்ய மந்த்ரஸம்ஸீத்தித்வம் ந ப்ராப்நோதி ந ஸம்ஸய: ||
 ஜாதகர்மணி வா செளளே தத்யா மௌஞ்ஜீரிபூந்த்யநே |
 சக்ரஸ்ய த்யாரணம் யத்ர புவேத் தஸ்ய து தத்ர வை ||
 உபயநீய குரு: ஸிஷ்யம் ஸ்வக்யுருஹ்யோக்தவித்யாநத: |
 அத்யாபயேச்ச ஸாவித்ரீம் தத்யா மந்த்ரத்யவயம் சுபம் ||
 ப்ராப்தமந்த்ரஸ்தத: ஸிஷ்ய: பூஜயேத் ஸ்ரதத்யாபயா குரும |
 கேகாபூஹிரண்யரத்நாத்யை: வாஸோபிர்யூஷணைரபி ||
 ஸத்ஸ்வருத்தௌ ஸாஸ்யேத் ஸிஷ்யம் ஆசார்ய: ஸம்ஸிதவ்ரத: |
 ஸ்வரூபம் ஸாத்யம் ஸாத்யம் மந்த்ரம் சாஸ்மை நிவேத்யேத் ||
 த்யவயேந வ்ருத்தியாத்யா த்ம்யம் ஸம்யக்யஸ்மை நிவேத்யேத் |
 ஆசார்யாதீநவ்ருத்திஸ்து ஸத்பதேந நிவேஸேத் ஸத்யா ||
 கர்மணா மநஸா வாசா ஹரிமேவ பூஜேத் ஸுதீ: |
 யாவச்சூரீரபாதம் து த்யவயமாவர்த்தயேத் ஸத்யா ||
 ஏவம் ஹி விதிநா ஸம்யக் மந்த்ரஸம்ஸ்காரஸம்ஸ்க்ருத: ||

|| இதி....மந்த்ரஸம்ஸ்கார:சதுர்தேத்யாத்யாய: ||

[இவ்வண்ணமாக அந்தணர்களிலும் வைஷ்ணவர்களிலும் சிறந்த குருவானவன், மூன்றுவதான நாமஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்தபின், நான்காவதான மந்திரஸம்ஸ்காரத்தை சிஷ்யனுக்குச் செய்யக் கடவன். ஆசாரியன காலையில் நீராடி, விதிப்படி லோகநாயகனான விஷ்ணுவைப் பூஜிக்கக்கடவன். மந்திரரத்னமான துவயத்தை ஆயிரத்தெட்டுமுறை ஜபிக்கக்கடவன். நல்ல வேஷத்தையுடைய வராய், அலங்கரிக்கப்பட்டவனான சீடனை அழைத்து, சுத்தஜலம் நிறைந்ததாய், ஐந்து மாவிலைகளோடு கூடியதாய், ஐந்து ரத்தினங்கள் சேரப்பெற்றதாய், மங்களத்ரவ்யத்தோடு கூடியதாய், அழகியதான கலசத்தை ஸ்தாபித்து மந்திரத்தினால் அபிமந்த்ரணம் செய்யவேண்டியது. சுபமான குறங்களாலே அந்த ஜலத்தைக் கொண்டு சிஷ்யனை ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டியது. விஷ்ணுஸூக்தங்களையும், வாயுஸூக்தங்களையும், நூற்றெட்டுதரம் மந்திர ரத்தினத்தையும் சொல்லி சீடனை ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டியது. அதன் பிறகு அந்த ஜலத்தைக்கொண்டு சீடனுக்கு அபிஷேகம் செய்

விதது வெஸ்னை வஸ்திரம் தரித்தவனாய், பரிசுத்தனாய், நனகு அலங்கரிக்கப்பட்டவனாய், நனகு ஆசமனம் செய்தவனாய், ஊர்தவ புண்டரம் தரித்தவனாய், பவித்திரத்தைக் கையில் தரித்தவனாய், தாமரைமலரிமாலையால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனான சீடனைக் குரத்தால் செய்யப்பட்ட ஆஸனத்தில் தனக்கு வலதுபுறம் உட்காரவைத்துத் தனக்ருஹ்யஸூத்ரத்தில் சொன்ன விதிப்படி தன முன்தல அக்னி ஸந்தானம் செய்யவேண்டியது. புருஷஸூகதத்தினாலும், ஸ்ரீஸூகதத்தினாலும் தேனும் நெய்யும் கலந்த சுவையுடைய பாயஸத்தை ஆசாரயன ஹோமம் செய்ய வேண்டியது. அதற்குப்பின் நூற்றெட்டுதரம் துவயம்ந்திரத்தினால் நெய்யை ஹோமம் செய்யவேண்டியது. மூலம்ந்திரத்தினால் (நூற்றெட்டுதரம்) நெய்கலந்த ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்ய வேண்டியது. கேசவன் முதலான பன்னிருமூர்த்திகளைக் குறித்தும், நிதயர்களையும், முக்தர்களையும் குறித்தும் ஒவ்வொரு ஆஹுதிகளை ஹோமம் செய்து ஹோமத்தை முடிக்கவேண்டியது. அதற்குப்பின் ஆசாரயன ஜநார்த்தனனை ப்ரதக்ஷிணமும், நமஸ்காரமும் செய்து, தன குருவையும் வணங்கி குருபரம்பரையை ஜபிக்க வேண்டும். அதற்குப்பின் எல்லா உலகிற்கும் தாயான ஸ்ரீதேவியை சரணமடையவேண்டியது. “ஸாவலோகேஸ்வரனுக்கு இனிய வளே! நீ எல்லாவுலகுக்கும் தாய். நூற்றுக்கணக்கான தோஷங்கள் நிறைந்த இச்சேதனை அச்யுதனை ஆஸ்ரயிக்கும்படி செய்வாயாக” என்று இவ்வண்ணமாக ஸ்ரீதேவியை ஸதா சார்யனாகவே நினைத்து சரணமடைந்து, அந்த தேவியோடு எப்போதும் கூடியிருப்பவனாய், வாதஸலயம் முதலிய குணங்களோடு கூடியவனாய், எல்லாவுலகிற்கும் சரணமடையத்தக்கவனாய், பழையோனான எம் பெருமானை சரணமடையவேண்டியது,— “நாராயணனே! கருணைக்கடலே! வாத்ஸல்யகுணஸ்முத்ரமே! ஜகந்நாதனே! பல ஜனங்களில் குற்றம் புரிந்த இவனை ரக்ஷிப்பாய்!” என்று ஆசார்யனால் நியமிக்கப்பட்டவனாய் ஜநார்த்தனனை சரணமடையவேண்டும். அதற்குப்பின் சிஷ்யனாகருணைக்கிருப்பிடமான ஆசார்யனையே சரணமடையக்கடவன். “ஆசார்யனே! நீயே தேவன்; நீயே மேலான ப்ராப்யம்; நீயே மேலான உபாயம்; நீயே மேலான தவம்” என்று தனனை சரணமடைந்த சீடனை ஆசார்யன எம்பெருமானுக்குமுன் தர்ப்பை நுனியில் உட்காரவைத்து அமைதியுடன் வீற்றிருக்கும் அவனைத் தன ஆசார்யனை பக்தியுடன் முதலில் தியானித்து நமஸ்கரித்து,

குருபரம்பரையை ஜபித்து, நெஞ்சில் ஜநார்த்தனனை தியானித்து, (சீடனைக்) கருணையோடு கடாஷித்து, ஞானத்தை விளைக்கவல்ல வலதுகையை அவனுடைய தலையில்வைத்து, இடதுகையை நெஞ்சில் வைக்கவேண்டியது. அடங்கிய மனத்தினனான சீடனும் குருவின் திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, “ கருணைக்கடலான குருவே! எனக்கு மந்திரத்தை உபதேசிப்பதாய் ” என்று பிரார்த்திக்கக்கடவன. அதற்குப்பின் ஆசாரியன் சுபமான திருநாமத்தை உடைய மந்திரரத்னத்தை அங்கந்யாஸகர் ந்யாஸங்க ளோடும், ரிஷி சந்தஸ்ஸு தேவதைகளோடும், பொருளோடும் அடக்கமுடையவனாய் சரணமடைந்த சீடனுக்கு உபதேசிக்க வேண்டியது. அக்ஷடாக்ஷரியையும், த்வாதஸாக்ஷரியையும், விஷ்ணு மந்திரமான ஷடக்ஷரியையும், ராமகிருஷ்ண நகுலம்ஹமந்திரங் களையும் அவனுக்கு உபதேசிக்கவேண்டியது. ஸரணாகதியிள போதும், திருவாராதனத்தின்போதும் எமபெருமான் ஒருவனையே பற்றியதான மந்திரத்தையே கைக்கொள்ளவேண்டும். வைஷ்ண வனல்லாத ஆசார்யனால் உபதேசிக்கப்பட்ட மந்திரம் நரகத்தையே அடைவிக்கும். வைஷ்ணவனான அந்தணன் வைஷ்ணவனல்லாத ஆசார்யனிடமிருந்து மந்திரோபதேசம் பெற்றருனானால், அவன் ஆய்ரங்கோடி கற்பகாலங்கள் நரகநெருப்பில் கொளுத்தப்படு கிறான். சக்ரதாரணம் செய்துகொள்ளாத அந்தணனுக்கு ஒருவன் மந்திரத்தை உபதேசித்தானாகில், அவன் ரௌவநரகத்தை அடைந்து சண்டாளயோனியில் பிறப்பான். ஆகையால், அறிவாளி யான குரு வைஷ்ணவ தீக்ஷாவிதிப்படி வைஷ்ணவனாய், பக்தி யுடன கூடியவனான சிஷ்யனுக்குப் பாபத்தைப் போக்கடிக்கும் மந்திரத்தை ஒதுவிக்கவேண்டியது. எவனொருவன் துவயமந்திரத்தை உபதேசம் பெறாமல் மற்ற சிறந்த வைஷ்ணவ மந்திரங்களை உபதேசம் பெறுகிறானோ, அவன் அந்த மந்திரங்களிலும் ஸித்தி யடையமாட்டான் என்பதில் ஐயமில்லை. ஜாதகர்மத்திலும், சௌள கர்மத்திலும், மௌஞ்ஜீபந்தனம் செய்யும் உபநயனத்திலும், சக்ரதாரணம் செய்யப்பட்டதாகில், அந்த சிஷ்யனுக்கு அங்கேயே அவனுடைய க்ருஹ்யஸூத்ரத்தில் சொன்ன ரீதியில் உபநயனம் செய்வித்து கர்யத்ரீமந்திரத்தையும், மங்குளமான துவயமந்திரத்தையும் ஒதுவிக்கவேண்டியது. இப்படி மந்திரோபதேசம் பெற்றபின், பசுக்கள, பூமிகள், பொன், ரத்னம், வஸ்திரங்கள் ஆபரணங்கள் முதலியவற்றை அளித்து சீடனார்ந்தையுடன ஆசார்யனைப் பூஜிக்கவேண்டியது. நல்விருதமுடைய ஆசார்யன், சிஷ்ய

னுக்கு நல்லொழுக்கத்தை நியமிக்கவேண்டும். அவனுக்கு ஸ்வ ரூபத்தையும், ஸாதனத்தையும், ஸாத்யத்தையும், மந்திரத்தையும் காட்டிக்கொடுக்கவேண்டும். த்வயததைக்கொண்டு கைங்கர்யத்தின் ஸ்வரூபத்தை நன்றாக அவனுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கவேண்டும். இம்மாதிரியான விதியினால் மந்திரஸமஸ்காரத்தினால் ஸமஸ்கரிக்கப்பட்டவன், ஆசார்யனுக்கு அடங்கியவனாய், எப்போதும் நல்வழியில் வாழவேண்டும் மனோவாக்காயங்களாகிற முகசுரணங்களாலும் அறிவாளியான சிஷ்யன் ஹரியையே ஆஸ்ரயிக்கவேண்டும். சரீரம் விழும்வரையில் எப்போதும் துவயத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும்.

மந்திரஸமஸ்காரவிதியாகிற நாலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று]

இந்த நாலாம் அத்தியாயத்தில் திருமந்திரம் துவயம் முதலியவைஷணவ மந்திரோபதேசமாகிற மந்திரஸமஸ்காரம் சொல்லப்பட்டது. “நமோ நாராயணயவேணு” “ஓவாதே நமோ நாராயணவேணு” “நின பெயர் எட்டெழுத்தும் கற்று” “எட்டெழுத்தும் ஒதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே” “அகலகில்லேன இறையும்” முதலான பலபாசுரங்களில் இந்த மந்திரங்களையும், அவற்றின் பொருளையும் வைஷ்ணவன அநுஸந்திக்கவேண்டும் என்று ஆழ்வார்கள் காட்டினார்கள் இங்கு துவயோபதேசத்தை விவரித்திருக்கும் முறையையும் குறிக்கொள்ளவேண்டும். புருஷகாரபூதையான பிராட்டியை முன்னிட்டுக் கொண்டு, ஆசார்யன் சிஷ்யனை மோக்ஷோபாயமான எம்பெருமானிடம் காட்டிக்கொடுப்பதும், அதன்பின் இந்த ஆசார்யனையே சீடன ப்ராயசபராகமாகக் கொள்வதுமான மிகச்சிறந்த சரணாகதியனுஷ்டானம் மந்திரஸமஸ்காரத்தின்போதே சிஷ்யனுக்கு ஆசார்யனால் செய்யப்படுகிறதென்றும், அந்த சிஷ்யனும் சரீரமுள்ளவரையில் காலக்ஷேபததுக்கு உடலாக எப்போதும் துவயத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும் என்றும் இந்த ஸ்மருதியிலிருந்தும், மற்ற பரமதாமசாஸ்திரங்களிலிருந்தும் விளங்குகிறது. ஒரு தாமசாஸ்திரத்திலாவது, பஞ்சஸமஸ்காரத்தில் துவயோபதேசத்தின்போது செய்யப்படும் இந்த சரணாகதி தவிர வேறு ஒரு சரணாகதியை அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்படவில்லை. இதை ஆங்காங்கு காட்டுவோம். ஒரு தடவையே செய்யவேண்டியதான சரணாகதியைப் பல தடவை செய்வது சாஸ்திரவிருத்தமும் ஆகும். பராசீத குருபரமபராதி கரநதங்களி

லும், நமது ஆசார்யர்களுக்கு இன்னரின்னார் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்து வைத்தார் அல்லது மந்திரோபதேசம் செய்தார், இன்னார் மந்திரார்த்தத்தை உபதேசித்தார் எனனும் வருத்தாந்தங்கள் காணப்படுகின்றதேயொழிய, பஞ்சஸம்ஸ்காரத்திற்குப் பிறகு இன்னார் இன்னருக்கு அக்ருஷ்டார்த்தம் எனப்படும் பூரந்யாஸம் செய்து வைத்தார் என்று ஓரிடத்திலும் இல்லை. ஸ்ரீதேசிக்ரந்தங் களிலும் இந்நிலையே காணப்படுகிறது. மந்திரோபதேசத்தின் போது ஆசார்யோசாரணநூர்ச்சாரண க்ரமத்தாலே ப்ரபத்த யநுஷ்டானம் பிறந்த பினபு சிஷ்யன ஹிதாஸத்துக்குச் செய்ய வேண்டியது ஒன்றுமில்லை என்றே தேசிகனும் அருள்கிறார். இப்படியிருக்கும்போது, பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்தபின் ஒரு சரணாகதியனுஷ்டானம் செய்யும் சிலர், தாங்களே ப்ரபன்னர்கள் என்றும், மற்றவர்கள் ப்ரபன்னர்களல்லா என்றும் கூறிவருவது சாஸ்திரங்களையும் பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களையும் ஆராயாமையாலே என விளங்குகிறது. நிற்க. இனி, யாகஸம்ஸ்காரம் எனப்படும் ஐந்தாவது ஸம்ஸ்காரத்தை விதிக்கும் ஐந்தாம் அததியாயத்தைக் காண்போம்.

அத₂ பஞ்சமோத்₄யாய:

மந்த்ரார்த₂த்வவிதுஷம் (த்₃வாம்ஸம்)யாகுதந்த்ரே
நியோஜயேத் |
பூர்வாஹ்ணே பூஜயேத்₃விஷ்ணும் தஸ்ய ப்ரியகரம் சுப₄ம் ||
மந்த்ரரத்நவித்யாநேந க்ருந்த₄புஷ்பாதி₃பி₄ர்ஞு₃ரு: |
அர்ச்சயித்வா₅ச்யுதம் ப₄க்த்யா ஹோமம் பூர்வவத்யாசரேத ||
ஸர்வைஸ்ச வைஷ்ணவைஸ்ஸூக்தை: பாயஸம்
க்ருதமிஸ்ரிதம் |
ஆஜ்யம் மந்த்ரேண ஹோதவ்யம் ஸுதமஷ்டோத்தரம் தத்யா ||
ஸக்த்யா ச வைஷ்ணவைர்மந்த்ரை: ஸர்வைர்ஹோமம்
ஸமாசரேத் |
ஏகைக(கா)மாஹுதிம் ஹுத்வா ஸர்வாவரணதேஷுவதா: ||
ப்ரணவாத்யைஸ்ச தூர்த்யந்தை: தேஷாம் வை
நாமபி₄ர்யஜேத் |
ஹோமஸேஷம் ஸமாப்யாத்ய வைஷ்ணவாந்₂பே₄ரஜயேத் தத: ||
மந்த்ரரத்நேந தத்யுபி₃ம்பும் புஷ்பாஞ்ஜலிஸுதைர்யஜேத் |
ப்ரணமய ப₄க்த்யா தேதுவேஸம் ஜப்த்வா மந்த்ரமநுத்தமம் ||

ஆஹூய ப்ரணதம் ஸிஷ்யம் தத்பிம்பம் துர்யேத் குரு: |
 க்ருபயா஽த ததஸதஸ்மை துத்யாத் பிம்பம் ஹரேர்குரு: ||
 ஏநம் ரக்ஷ ஜகந்நாத கேவலம் கருபயா தவ |
 அர்ச்சநம் யத்கருதம் தேந விபேதா ஸ்வீகர்த்துமர்ஹஸி ||
 ஏவம் வபுத்வா குரோர்பிம்பம் பூஜயேத் தம் ப்ரயத்நத |
 ஹிரண்யவஸ்தராபுரணயாநஸ்யாஸநாதிபி ||
 தத:ப்ரபுருசி தேவேஸம் அர்ச்சயேத விதிநா ஸதா |
 ஸரௌதஸ்மார்த்தாகுமோக்தாநாம

ஜ்ஞாத்வா ஸ்யதமமச்ச்யுதம் ||

|| இதி .. பஞ்சமோத்யாய: ||

[மந்திரத்தின் அர்த்தம் பற்றிய உண்மையை அறிந்த சீடனை
 ஆசார்யன யாகஸம்ஸ்காரத்தில் நியமிக்கவேண்டியது. அந்த
 சீடனுக்கு இனியதைச் செய்பவனும், மங்களமானவனான விஷ்ணுவை
 கந்தம், புஷ்பம் முதலானவற்றையும், மந்திரரத்னமான துவ
 யத்தையும் கொண்டு முற்பகலில் பூஜிக்கவேண்டியது. அச்சுதனை
 பக்தியுடன் திருவாராதனம் செய்தபின்பு முனபோல் ஹோமம்
 செய்யவேண்டியது. விஷ்ணுவைப்பற்றிய எல்லா ஸூகதங்களாலும்
 மந்திரத்தாலும் நெய்யுடன் கூடிய பாயஸமும், நெய்யும் நூற்றெட்டு
 தடவை ஹோமம் செய்யப்படவேண்டும். இயனறவரையில்
 எல்லா வைஷ்ணவ மந்திரங்களாலும் ஹோமம் செய்யவேண்டும்.
 (நித்யஸூரிகளான) எல்லா ஆவரணதேவதைகளுக்கும், ப்ரண
 வத்தை முன்னும், நாலாம வேற்றுமையை முடிவிலும் கொண்ட
 அவரவர் நாமங்களால் ஒவ்வொரு ஆஹுதிசெய்து யாகம் செய்ய
 வேண்டியது. ஹோமத்தை முடித்துவிட்டு வைஷ்ணவர்களுக்குத்
 ததியாராதனம் செய்துவைக்கவேண்டியது. அதற்குப்பின் மந்திர
 ரத்னமான துவயத்தைக்கொண்டு அர்ச்சாமூர்த்தியை நூறு
 புஷ்பாஞ்ஜலிகளால் அர்ச்சிக்கவேண்டியது. பக்தியுடன் தேவா
 தலைவனை வணங்கி, ஒப்பற்ற துவயமந்திரத்தை ஜபித்து,
 வணங்கிநிற்கும் சீடனை அழைத்து, அவ்வாச்சாமூர்த்தியைக்
 காண்பிக்கவேண்டியது. அந்த ஹரிபிம்பத்தை ஆசார்யன
 சீடனுக்குக் கருணையுடன் அளிக்கவேண்டும். “ ஜகந்நாதனே !
 உன்னுடைய நிராஹேதுகருணையாலே இவனை ரக்ஷிப்பாய்.
 ஸாவேஸ்வரனே ! இவன் செய்யும் அர்ச்சனத்தை ஏற்றுக்
 கொள்வாய் ” என்று பிரார்த்திக்கவேண்டும். இவ்வணனம்

குருவிடமிருந்து அர்ச்சாமூர்த்தியை அடைந்து, சீடன் அம் மூர்த்தியைப் பொன், வஸ்திரம், ஆபரணங்கள், வாஹனங்கள், படுக்கை, ஆஸனம் முதலானவற்றால் முயன்று ஆராதிக்க வேண்டும். அதற்குப்பின் ம்ருதிஸ்மருதிகளிலோ, ஆகமங்களிலோ சொன்ன விதிகளில் ஓனறை அறிந்து அதன்படி தேவர்தலைவனான அச்யுதனை அர்ச்சிக்கவேண்டியது.

யாகஸம்ஸ்காரவிதியாகிற ஐந்தாமதியாயம் முற்றிற்று.]

அர்ச்சாமூர்த்தி திருவாராதனமாகிற இந்த யாகஸம்ஸ்காரத்தை எல்லா ஆழ்வார்களும் பல பாசுரங்களில் வெளியிட்டனர்.

“மனமாசு தீரும் அருவினையும் சாரா
தனமாய தானே கைகூடும்—புனமேய
பூந்துழா யானடிக்கே போதொடு நீரேந்தி
தாம் தொழா நிற்பார் தமர்” [முதல்-திருவ 43]

“தமருகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே
தமருகந்தது எப்பேர் மற்றப்பேர்-தமருகந்து
எவ்வண்ணம் சிந்தித்து இமையாதிருப்பேரே
அவ்வண்ணம் ஆழியானும்” [முதல்-திருவ 44]

“அறிந்தைந்து முள்ளடக்கி ஆய்மலர்கொண்டு ஆர்வம்
செறிந்த மனத்தராய்ச் செவ்வே—அறிந்தவன்றன்
பேரோதி ஏத்தும் பெருந்தவத்தோர் காண்பரே
காரோத வண்ணன் கழல்” [இர-திருவ 6]

“பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்குளித்தும் ஐந்து
நெருப்பிடையே நிற்கவும் நீர்வேண்டா—விருப்புடைய
வெஃகாவே சேர்ந்தானே மெய்ம்மலர் தூய்க் கைதொழுதால்
அஃகாவே தீவினைகள் ஆய்ந்து” [மூன்-திருவ 76]

“நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்
அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே” [திருவாய் 3-6-9]

முதலானவை அப்பாசுரங்களில் சில. இனி, அடுத்த அத்தியாயத்தைக் காண்போம்.

ஆரூபத்தீயாயத்தில் மந்திரங்களின் பெருமை

வ்ருத்தஹாரீதஸ்ம்ருதியின் ஆரூபத்தியாயத்தில் பகவத் மந்திரங்கள் பலவற்றின் ஸ்வரூபமும், பொருளும், பெருமையும் அவற்றைப் பிரயோகிக்கும் முறையும் விவரிக்கப்படுகின்றது. அவற்றினுள்,

“ மந்திரரதம் த்வயம் ந்யாஸ. ப்ரபத்தி: ஸரணாகதி: ”

[மந்திரரதம் என்றும், ந்யாஸம், ப்ரபத்தி, ஸரணாகதி என்றும் சொல்லப்படுவது துவயம்] என்று ப்ரபத்தி ஸ்வரூபமாகவே யிருப்பதாய், அதனாலேயே மந்திரரதம் என்று பெயர்பெற்ற தான துவயமந்திரம் முதலில் விவரிக்கப்படுகிறது. திருவஷ்டாக்கூரம் துவயத்திற்கும் மூலமந்திரமாகவும், மந்திரராஜாவாகவும் இருந்த போதிலும் ஸரணவரணஸ்வரூபமாகவேயிருக்கும் பெருமைபைக் கருதி துவயமந்திரம் அதற்கும் முன்னால் விளக்கப்படுகிறது. இனி, துவயத்தின் பெருமையைக் காட்டும் ஆரூபத்தியாயத்தின் முதற்பகுதியைக் காண்போம்.

|| ஷஷ்டோதாயாய: ||

அம்பூரீஷ உவாச—

புகுவந் ஸர்வமந் த்ராணம் வித்யாநம் மம ஸுவ்ரத |

புருஹி ஸர்வமஸோஷேண ப்ரயோக்யம்ஸார்தக்யஸமஸ்க்ருதம் ||

ஹாரீத உவாச—

ஸருணு ராஜந் ப்ரவக்ஷ்யாமி மந்த்ரயோக்யமநுத்தமம் |

யதேகாக்ரதம் விஷ்ணுநா பூர்வம் பூரஹ்மண: பரமாத்மநா ||

ஸர்வேஷாமேவ மந்த்ராணம் ப்ரத்யமம் குஹ்யமுத்தமம் |

மந்த்ரரதம் ந்ருபஸ்ரேஷ்ட்டுஸத்யோ முக்திபூலப்ரதம் ||

ஸர்வைஸ்வர்யப்ரதம் பத்யம் ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாமதம் |

யஸ்யோச்சாரணமாதிரேண ட்ரிதுஷ்டோ புவேத்யத்யரி ||

தேசுகாலாத்ரிநியமமிமிதராத்ரிஸோத்யநம் |

ஸவரவர்ணாத்ரிதேசாஷஸ்ச பௌரஸ்சரணிகம் ந து ||

பூராஹ்மண: க்ஷத்ரியா வைஸ்யா: ஸத்ரிய:

சூத்ரஸ்ததேதூதரா: |

தஸ்யாத்ரிகாரிணஸ்ஸர்வே ஸத்தவஸீலகுண யத்யி ||

அநந்யஸாதூநா யே து அநந்யஸாரணஸ்ததூ |
 அநந்யபேபூக்யா யே ராஜந் த ஏவாஸ்யாதிக்காரிண: ||
 பஞ்சஸம்ஸ்காரஸம்பந்நா: ஸ்ரத்தூகாவந்தோநஸந்யகா: |
 புக்த்யா பரமயாநஸவிஷ்டா: யுககாஸ்தஸ்யாதிக்காரிண: ||
 பஞ்சவிம்ஸாஶ்ரோ மந்த்ர: பதைஷ்ஷட்பிஸஸமந்வித: |
 வாக்யத்யவயம் பரம் மந்த்ரம் ஜேருயம் ரத்நமநுத்தமம் ||
 ஜகதூஸ்ரயணீயா ஸ்ரீ: ஸா ஸ்ரீகா ஜகதூகாம் பதிம் |
 (யதூஸ்ரயதி வித்யாதி: ஸம்ஸ்திகா ஜகதூகாம் பதிம்)
 தயா நித்யாநபாயிந்யா ஸம்யுக: பரம: புமாந் ||
 நாராயணோத்யுக: ஸ்ரீமாந் வாத்ஸல்யகுணஸாக்ஷர: |
 நாத: ஸுஸீல: ஸுலப: ஸர்வஜ்ஞ: ஸக்திமாந் பர: ||
 ஆபத்யபூந்துஸஸதூ மித்ரம் பரிபூர்ணமநோரத: |
 த்யாஸுதூபூதி: ஸவிதா வீர்யவாந் த்யுதிமாந் வஸீ ||
 ப்ரபத்யே சரணௌ தஸ்ய ஸரணம் ஸ்ரேயஸே மம ||
 ஸ்ரீமதே விஷ்ணவே நித்யம் ஸர்வாவஸ்தூஸு ஸர்வதூ |
 நிர்மமோ நிரஹங்கார: கைங்கர்யம் கரவாண்யஹம் ||
 ஏவமர்த்தம் விதித்தவவம் பஸ்சாந்மந்த்ரம் ப்ரயோஜயேத் |
 நாராயணருஷிஸ்சூந்தேந க்யாயத்ரீ ச பரா சுபா ||
 ஸ்வயம் நாராயண: ஸ்ரீமாந் தேவதா ஸமுகூஹ்ருத: |
 கரயோ: ஸ்தலயோராத்யம் அக்ஷரம் விந்யஸேத் த்யுவிஜ: ||
 ஸேஷாஶ்ரானி தேயாநி சதூர்விம்ஸதிபர்வஸு |
 ஷட்பதைரங்குலிந்யாஸமங்கேஷு ச யதூக்ரமம் ||
 ஷட்யங்கம் ஷட்பதை: க்ருத்வா மந்த்ரணேஸ்ச யதூக்ரமம் ||
 மூர்த்யுநி பூரே நேத்ரநாஸாஸ்ரவணேஷு ததூநநே |
 புஜயோர்ஹ்ருதப்ரதேஸே ச ஸ்தநயோர்நாபிமண்ட்யுலே ||
 ப்ருஷ்டே ச ஜகதூநே கட்யோ: ஊர்வோர்ஜாந்வோஸ்ச
 பாத்யோ: |
 பஞ்சவிம்ஸாஶ்ரணயஸ்ய க்ரமேணங்கேஷு விந்யஸேத் ||
 ஏவம் ந்யாஸவிதிம் க்ருத்வா பஸ்சாத் த்யாநம் ஸமாசரேத் |
 இந்தீவரத்யுஸ்யாமம் கோடிஸூர்யாக்ஷிவர்ச்சஸம் ||
 சதூர்பூஜம் ஸுந்தூரங்கம் ஸர்வாபூரணபூஷிதம் |
 பத்மாஸநஸ்தம் தேவேஸம் புண்டரீகநிபேக்ஷணம் ||

ரக்தாரவிந்த்ருஸ்த்ருஸம் திவ்யஹஸ்தபத்ராந்விதம் |
 மாணிக்யமுகுடோபேதம் நீலகுஞ்சிதஸீர்ஷஜம் ||
 ஸ்ரீவத்ஸுகௌஸ்துபேரஸ்கம் வரமாலாவிராஜிதம் |
 திவ்யசந்த்ருஸிப்தாங்கும் திவ்யபுஷ்பாவதம்ஸகம் ||
 ஹாரகுண்டூலகேபூரநாபுராதிவிராஜிதம் |
 கடகைரங்குலீயைஸ்ச பீதவஸ்த்ரேண ஸோபிதம் ||
 ஸங்க்ஷகரக்ஷாபத்ரமபாணிநம் புருஷோத்தமம் |
 வாமாங்கே விந்யஸேத்தஸ்ய தேவீம் கமலலோசநாம் ||
 தருணீம் ஸுகுமாராங்கீம் ஸர்வலக்ஷணஸோபிதாம் |
 தூக்ஷலவஸ்தரஸமவீதாம் ஸர்வாபுரணபூஷிதாம் ||
 தப்ககாஞ்சநஸங்காஸாம் பீநாந்நதபயோதாராம் |
 ரத்நகுண்டூலஸமயுக்தாம் நீலகுஞ்சிதமூர்த்ஜாம் ||
 திவ்யசந்த்ருஸிப்தாங்கீம் திவ்யபுஷ்பாவதம்ஸகாம் |
 மாதுலிங்கம் ச ரகதாபுஜம் தூபபணம் வரத்ரம் தத்ர ||
 தேவீம் ச பிபூரதிம தேவார்பி: சிந்தயேதிஷ்டதாம் ஸதா |
 ஏவமத்யுதவாடாச்சயேத்யதநாத் அச்யுதம் நித்யமேவஹி ||
 யதா஽஽தநி ததா தேவே ந்யாஸகர்ம ஸமாசரேத |
 அர்ச்சயேதுபசாரைஸ்ச மநஸா வா ஜநார்த்தநம் ||
 ஆவாஹநாஸநே பாதுயமர்குமாசமநீயகம் |
 ஸ்நாநம் வஸ்த்ரோபவீதே ச பூஷணம் க்ருந்த்யமேவ ச ||
 புஷ்பம் தூபம் ததா தீபம் நைவேத்யம் ச ப்ரதக்ஷணம் |
 நமஸகாரம் ச தாம்பூலம் புஷ்பமாலாம் நிவேத்யேத ||
 நமஸ்க்ருத்வா (த்ய) குரூந் பஸ்சாத் ஜபேத் மந்த்ரம்
ஸமாஹித: |
 அஷ்டோத்கரஸஹஸ்ரம் து ஸதமஷ்டோத்தரம் ததா |
 த்யாயந் வை மநஸா தேவம் ஜபேதேகாக்ஷரமநஸ: |
 ப்ராங்முகேதூதூங்முகேதூ வாகி ஸமாளீந: குஸாஸநே ||
 தரிஸந்த்யாஸு ஜபேதேவம் ஸர்வஸித்திமவாப்நுயாத் ||
 ஆகூரவந்தே ஜபஸ்யாஸ்ய ப்ராணயாமாந் ஸமாசரேத் |
 பூரக: கும்புகோ ரேச்ய ப்ராணயாமஸ்த்ரிலக்ஷண: ||
 வாமேந பூரயேத்யவாயும் பூரஹ்யம் நாஸா ஜபேத் மநும |
 உபூரயாம் தூரணம் வாயோ: கும்புகம் ஸமுகூ ஹ்ருதம் ||

தத்யுரேசநம் த்யுக்ஷிணேந ரேசகம் ஸமுத்யாஹ்ருதம் |
 பர்யாவ்ருத்யா புநஸ்சைவம் ப்ராணயாமத்ரயம் சரேத் ||
 பூரகே கும்புகே சைவ ரேசகே ச விஸேஷத: |
 அஷ்டாவிம்ஸதிவாரம் து ஜபேத மந்த்ரம் ஸமாஹித: ||
 உத்கமம் முநிபி: ப்ரோக்தம் ப்ராணயாமம் ந்ருபோத்தம |
 ஜபந் த்யுவாத்யுவாரம் து மத்யமம் தத் ப்ரகீர்த்திதம் ||
 ஷட்ஸ்வாரம் து கநீய: ஸ்யாத் த்ரிவாரமத்யமம் ஸ்ம்ருதம் ||
 மநஸ்வார்ச்சயேத்யுதேயவம் பஸ்சாத்யுர்தத்யம் விசிந்தயேத் |
 ப்ராணயாமத்ரயம் க்ருத்வா பஸ்சாத் ந்யாஸம் ஸமாசரேத் ||
 ஸ்நாத்வா சக்லாம்ப்யுரத்யுர: க்ருத்வா ஸந்த்யாதி: கர்ம ச |
 த்யுருதோர்த்த்யுபுண்ட்யுரதேக்யுஹஸ்ச பவித்ரகர ஏவ ச ||
 த்யுருத்வா பத்யுமாக்ஷமாலாம் ச ஸந்தித்யாவாஸநே ஸ்தித: |
 ப்ரதசுத்யுதிவித்யாநம் ச க்ருத்வா மந்த்ரம் ப்ரயோஜயேத் ||

[அம்பரீஷன் கூறினார்:— நல்விரதமுடைய பகவானே! எல்லா மந்திரங்களுடைய பிரயோகமுறையையும், பொருளோடும், பெருமை யோடும் கூட எனக்கு உபதேசிப்பீராக. ஹாரீத்ர உரைத்தார்:— அரசனே! ஆதிகாலத்தில் பரமாத்மாவான விஷ்ணுவாலே ப்ரஹ்மாவுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டமுறையில் மிகச்சிறந்த மந்திரப்பரபாவத்தை உபதேசிக்கிறேன். அரசர் தலைவனே! எல்லா மந்திரங்களிலும் முதலானதாய், ரஹஸ்யமானதாய், மிகச்சிறந்ததாய், மோக்ஷ பலத்தையே தருவதாய், எல்லா ஐஸ்வர்யங்களையும் அளிப்பதாய், ஹிதத்தையே செய்வதாய், அனைவர்க்கும் எல்லா விருப்பங்களை யும் அளிப்பதாயிருப்பது மந்திரரத்னம். அதை உச்சரிப்பதாலேயே ஹரியானவர் மிகவுக்கிரர். அதை உச்சரிப்பதற்கு தேசம், காலம் முதலான நியமமே, (உச்சரிப்பவன்) நண்பனா எதிரியா என்னும் பரிகையோ ஸ்வரவர்ணங்களில் குறைவு ஏற்படுவதால் தோஷமோ, (சரீர சுத்தி முதலான) அங்கங்களோ கிடையாது. ஸத்வகுணத்தையும், நல்லொழுக்கத்தையும் உடையவர்களாகில், ப்ராஹ்மணர்கள், கூத்திரியர்கள், வைஸ்யர்கள், ஸ்திரீகள், சூத்ரர்கள், மற்றவர்கள் ஆகிய அனைவரும் அதை உச்சரிக்க அதிகாரிகள். பரமபுருஷன் ஒருவனையே ஸாதனமாகவும், ஸ்வாமியாகவும், பேடாக்யமாகவும் கொண்டவர்களே இதற்கு அதிகாரிகள். பஞ்ச ஸம்ஸ்காரமுடையவர்களும், ஸ்ரத்தையுடையவர்களும், பொருமையற்றவர்களும், மேலான பக்தியுடையவர்களும் நல்லொழுக்க

முடையவர்களுமே இதற்கு அதிகாரிகள். இம்மந்திரம் இரு பத்தைந்து அக்ஷரமுடையது. ஆறு பதங்களுடையது. இரு வாக்கியங்களையுடையது. இதுவே மிகச்சிறந்த மந்திரரத்னம். “உலகினரால் ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறுளாயாலும், உலகின் பதியான நாராயணனை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறுளாகையாலும் ‘ஸ்ரீ:’ எனப் படுபவனும், எப்போதும் அவனை விட்டுப்பிரியாதவனுமான அப பெரியபிராட்டியாரோடு சேர்ந்திருப்பவனான பரமபுருஷன ஸ்ரீமானாகிறான். வாத்தல்ய குணக்கடலாகவும், ஸ்வாமியாகவும், நீர்மைமிக்கவனாகவும், அடைதற்கெளியவனாகவும் (ஆகவிப்படி ஆஸ்ரயண ஸௌகரியாபாதுக்குணங்களை உடையவனாகவும்), ஸர்வஜ்ஞனாகவும், ஸர்வலகதியாகவும், மேலான ஆபத்திபந்து வாகவும், எப்போதும் நண்பனாகவும், எப்போதும் நிறைவு பெற்றவனாகவும், கருணையுதககடலாகவும் (ஆகவிப்படி ஆஸரித கார்யாபாதுக்குணங்களை உடையவனாகவும்), உலகைப்படைத்த வனாகவும், வீர்யம், ஒளி, வஸித்வம் முதலிய குணங்களை உடையவனாகவுமிருக்கும் அத்தகைய அச்யுதன நாராயண சப்தத் திற்குப் பொருளாகிறான். அவனுடைய இருதிருவடிகளையும் என நனமையின்பொருட்டு நான் சரணமடைகிறேன். ஸ்ரீமானான அவ் விஷ்ணுவுக்கு எப்போதும் எல்லா நிலைகளிலும், அஹங்காரமகார மற்றவனாய நித்யகைங்கராயம் செய்யக்கடவேன்” — என்று இவ் வண்ணமாக த்வயத்தின் பொருளை உணர்ந்து, அதற்குப் பின்னரே மந்திரத்தைப் பிரயோகிக்கவேண்டும். இம்மந்திரத்திற்கு நாராயணனே ரிஷி; மேலான மங்களமான காயத்ரீ சந்தஸஸு; ஸ்ரீமானான நாராயணன தானே தேவதையாகச் சொல்லப்படுகிறான். (இனி, அங்கந்யாஸகரந்யாஸங்கள்:-) இருகைத்தலங்களிலும் ‘ஸ்ரீ:’ எனனும் முதலக்ஷரத்தை ந்யாஸம் செய்யவேண்டியது. மற்ற 24 அக்ஷரங்களை (சரீரத்தின்) இருபத்தினாலு கணுக்களில் ந்யாஸம் செய்யவேண்டியது. ஆறு பதங்களாலும் ஆறு அங்கங்களிலும் முறையே மந்திரங்களோடு அங்கந்யாஸம் செய்ய வேண்டியது. (1) தலை (2) நெற்றி (3, 4) இருகண்கள் (5, 6) இருமூக்குகள் (7, 8) இருகாதுகள் (9) வாய் (10 11) இரு புஜங்கள் (12) ஹருதயம் (13, 14) இருஸ்தனங்கள் (15) ந.பி (16) முதுகு (17) ஜகநம் (18, 19) இடையின் இருபுறங்கள் (20, 21) இருதுடைகள் (22, 23) இரு முழந்தாள்கள் (24, 25) இருபாதங்கள் ஸூகிய அங்கங்களில் முறையே இருபத்தைந்து அக்ஷரங்களையும் ந்யாஸம் செய்யவேண்டியது. இவ்வண்ணமாக

அங்கந்யாஸகரந்யாஸங்களைச் செய்து, அதற்குப்பின் தியானம் செய்யவேண்டியது : காயாமபூவிதழ்போல கருநிறத்தவனும், கோடிஸூர்யர்கள், அக்னி:ளின் ஒளியுடையவனும், நாலு புஷ்பங்களையுடையவனும். அழகிய அங்கங்களை உடையவனும், எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனும், பத்மாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனும், தேவேஸனமும், தாமரைபோல் அழகிய கண்ணுடையவனும், செந்தாமரையை ஒத்தவனும், அப்ராக்ருதமான திருக்கைகளையும், திருவடியையும் உடையவனும், மாணிக்கமகுடமணிந்தவனும், சுருண்டிருண்ட திருக்குழல்களை உடையவனும், ஸ்ரீவத்ஸமெனும் மறுவையும், கொளஸ்துப மணியையும் திருமார்பில் தரித்தவனும், வதமாலையால் விளங்காநிற்பவனும், அப்ராக்ருதமான சந்தனத்தால் பூசப்பெற்ற திருமேனியை உடையவனும், அப்ராக்ருதமான பூவைச்சூடியவனும், ஹாரம், குண்டலம், தோள்வளை, சிலம்பு முதலியவற்றால் விளங்குகின்றவனும், முன்கைவளை, மோதிரங்கள், பீதாம்பரம் ஆகியவற்றால் பிரகாசிப்பவனும், சங்கம், சக்ரம், கதை, பத்மம் ஆகியவற்றை நாலு கைகளில் தரித்திருப்பவனுமான புருஷோத்தமனை தியானிக்கவேண்டும். அவனுடைய இடதுமடியில், தாமரைத்தடங்கண்ணியும், யுவதியும், மெனமையிக்க அங்கங்களையுடையவளும், எல்லா லக்ஷணங்களாலும் விளங்காநிற்பவளும், பட்டாடையுடுத்தியவளும், எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவளும், உருக்கிய பொன்போல் ஒளிவிடுமவளும், பருத்துயர்ந்த திருமுலைத்தடங்களை உடையவளும், ரதனகுண்டலங்களை உடையவளும், சுருண்டிருண்ட திருக்குழல்களை உடையவளும், அப்ராக்ருதமான சந்தனத்தால் பூசப்பெற்ற திருமேனியை உடையவளும், அப்ராக்ருதபுஷ்பங்களைச் சூடியிருப்பவளும், நாலு கைகளிலும் (முறையே) மாதாளம்பழத்தையும், செந்தாமரையையும், கண்ணாடியையும், வரதமுத்ரையையும் தரித்துநிற்பவளும், எப்போதும் விரும்பியதைக் கொடுப்பவளுமான ஸ்ரீ தேவியை தியானிக்கவேண்டும். இவ்வண்ணமாக அச்யுதனை தினந்தோறும் தியானித்து முயன்று திருவாராதனம் செய்யவேண்டும். தன் உடம்பில் செய்துகொண்டது போல் பரமபுருஷனின் திருமேனியிலும் அங்கந்யாஸகரந்யாஸங்களைச் செய்யவேண்டும். உபசாரங்களினாலும், மனத்தினாலும் ஜநார்த்தனை அர்ச்சிக்கவேண்டும். ஆவாஹனம், ஆஸனம், பாத்யம், அர்க்யம், ஆசமனீயம், ஸ்நானம், வஸ்திரம், உபவீதம், பூஷணம், கந்தம், புஷ்பம், தூபம், தீபம், நைவேத்யம், ப்ர

தக்ஷிணம், நமஸ்காரம், தாம்பூலம், பூமாலை ஆகியவற்றை அளிக்கவேண்டும். பிறகு ஆசார்யர்களை வணங்கி, சாந்தியுடையவனாய் மந்திரத்தை ஆயிரத்தெட்டு அல்லது நூற்றெட்டு தரம் ஜபிக்கவேண்டும் மனத்தினாலே தேவனை தியானித்துக் கொண்டு, ஒருமை மனத்தினையு, கிழக்கு அல்லது வடக்குமுகமாகக் குறாஸனத்தில் வீற்றிருந்து ஜபிக்கவேண்டும். மூன்று ஸந்த்யாகாலங்களிலும் இப்படி ஜபித்தால் எல்லா விததிகளையும் அடையலாம். ஜபத்தின் ஆதியிலும் முடிவிலும் ப்ராணாயாமங்களைச் செய்யவேண்டும். பூரகம், சும்பகம், ரேசகம் என்று ப்ராணாயாமம் மூன்று பகுதிகளை உடையது. இடது நாசியினால் வெளிககாற்றை சரீரத்தினுள் நிறைப்பது பூரகம். மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு இருநாசிகளையும் அடைத்துக்கொண்டு வாயுவை உள் நிறுத்துவது சும்பகம் எனப்படுகிறது. வலது நாசியினால் அக்காற்றை வெளிவிடுவது ரேசகம் எனப்படும். இதுபோலவே மூன்று ப்ராணாயாமங்களைச் செய்யவேண்டும். குறிப்பாகப் பூரக சும்பகரேசகங்களில், சாந்தியுடையவனாய் இருபத்தெட்டு தாம் மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். அரசர் தலைவனே! இதுவே முனிவார்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட உத்தமமான (மிகச்சிறந்த) ப்ராணாயாமமுறை; (பூரகசும்பகரேசகங்களில்) பனிரண்டுமுறை மந்திரத்தை ஜபிப்பது மத்யமமானமுறை; ஆறுமுறை ஜபிப்பது தாழ்ந்த முறை; மூன்று முறை ஜபிப்பது அதமமான (மிகத் தாழ்ந்த) முறை. மனத்தினாலேயே தேவனை அர்ச்சனம் செய்ய வேண்டும். அதற்குப்பின் மந்திரத்தின் பொருளைச் சிந்திக்க வேண்டும். முதலில் மூன்று ப்ராணாயாமம் செய்து, பிறகு அங்கந்யாஸகந்யாஸங்களைச் செய்யவேண்டும். காலையில் குளித்து, வெளளை வஸ்திரம் தரித்தவனாய், ஸந்த்யை முதலான கர்மங்களைச் செய்து, ஊாகவபுணட்ரம் தரித்து, பவித்திரம் தரித்து தாமரைமணி மாலையணிந்து, பகவத்ஸந்திதியில் குறாஸனத்திலிருந்து கொண்டு, பூதசுத்தி செய்துகொண்டு மந்திரத்தைப் பிரயோகிக்கவேண்டும்.]

இப்பகுதியில் துவயமந்திரத்தின் பெருமையும், பொருளும், பிரயோகமுறையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. குருபரம்பராபரபாவம நருசியர் நமபிளை வைபவத்தில் “ருஷ்யாதீமம்ச கரந்யாஸம் அங்கந்யாஸம் ச வர்ஜயேத்” [(துவயத்திற்கு) ரிஷிச்சந்தோ தேவதைகளையும் அங்கந்யாஸகந்யாஸங்களையும் விடவேண்டியது] என்று ஓர் வசனம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு அவற்றைக்

கூறியிருக்கிறதே என்னும் ஐயம் எழக்கூடும். ரிஷிச்சந்தோ தேவதைகளை அநுஸந்திப்பதையும், அங்கந்யாஸகரந்யாஸங்களை யும் செய்யவல்ல அதிகாரிகள் செய்யலாம் என்று காட்டிற்று வருத்தஹாரீதஸ்மருதியில். செய்ய இயலாதவர்கள் செய்யத் தேவையில்லை என்கிறது முற்கூறிய வசனம். ஆகையாலே விரோத மில்லை. இனி, அஷ்டாக்ஷரத்தின் பெருமையைக்கூறும் பகுதியைக் காண்போம்.

அஷ்டாக்ஷரஸ்ய மந்த்ரஸ்ய குருந்நாராயண: ஸ்மருத: |
 சூந்த்யூர்ச தேவீ சுராயத்ரீ பரமாத்மா ச தேவதா ||
 ஜ்ஞேருயஸ்சாஷ்டாக்ஷரோ மந்த்ர: ஸர்வபாபப்ரணாந: |
 ஸர்வது:க்கஹர: ஸ்ரீமாந் ஸர்வகாமபூலப்ரத: ||
 ஸர்வதேவாத்மகோ மந்த்ர: ததோ மோக்ஷப்ரதேநா ந்ருணம் |
 ருநேசா யஜுமஷி ஸாமாநி ததைவாதூர்வணாநி ச ||
 ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்த:ஸ்தும் யச்சாந்யதூபி வாந்மயம் |
 ஸர்வார்த்தேந வேதகூர்ப்புஸ்தேந
 வேதாஸ்சாஷ்டாக்ஷரே ஸ்திதா: ||
 அஷ்டாக்ஷரஸ்து ப்ரணவே அகாரே ப்ரணவ: ஸ்தித: ||
 ஐஹலௌகிகமைஸ்வர்யம் ஸ்வர்க்கூத்யம் பரலௌகிகம் |
 கைவல்யம் புகூவந்தம் ச மந்த்ரோயம ஸாதயிஷ்யதி ||
 ஸக்ருதுச்சாரணந்ருணம் சதுர்வர்க்கூபூலப்ரதம் |
 ஸ்வரூபம் ஸாதூநம் ப்ராப்யம் தூதூதி ஹி ஸமஞ்ஜஸா ||
 மஹாபாபம் சாதிபாபம் உபபாபம் ததைவ ச |
 ஜபாதூஸ்ய மனோராஸு ப்ரணஸ்யதி ந ஸம்ஸய: ||
 அஸ்வமேதூஸஹஸ்ராணி ராஜஸூயஸ்தாநி ச |
 ஸக்ருதுஷ்டாக்ஷரம் ஜப்த்வா லபுதே நாத்ர ஸம்ஸய: ||
 குவாமயுததூநஸ்ய ப்ருதிவ்யா மண்டூலஸ்ய ச |
 கந்யாஸுதஸஹஸ்ரஸ்ய கஜாஸ்வாநாம் ததைவ ச ||
 தூநஸ்ய யத் பூலம் ந்ருணம் ஸத்பாத்ரே ரகுநந்தூந |
 ஸதவாரம் மநும் ஜப்த்வா தத் பூலம் ஸமவாப்நுயாத் ||
 ஸார்த்தும் ஸமுதூரம் ஸந்யாஸம் ஸர்ஷிச்சந்தேநாதூதிதை
 வதம் |
 அஷ்டாக்ஷரம் மநும் ஜப்த்வா விஷ்ணுஸாயுஜ்யமாப்நுயாத் ||

பத்யத்ரயாத்மகம் மந்த்ரம் சதூர்த்யா ஸஹிதம் தத்யா |
 ஸ்வரூபஸாத்யநோபேயமிதி மத்வா ஜபேத் புத்ய: ||
 ப்ரணவேந ஸ்வரூபம் ஸ்யாத ஸாத்யநம் நமஸா ஸஹ |
 ஸம்விபுக்த்யா சதூர்த்யாத்ர புருஷார்ததேத்யா புவேந்மநோ: ||
 அகாரம் சாப்யுகாரம் ச மகாரம் சேதி தத்வத: |
 தான்யேகத்யா ஸமபுவத் ததேத்யாமித்யேதத்யுச்ச்யதே ||
 தஸ்மாகேத்யாமிதி விஜ்ஞேய: ப்ரணவ: ஸாக்ஷரான்வித: |
 வேத்யத்ரயாத்மகம் ஜ்ஞேயம் பூர்புவஸ்வரிதிதி வை ||
 அகாரஸ்து புவேத்யவிஷ்ணு: தத்யுநக்யவேத்ய உத்யாஹ்ருத: |
 உகாரஸ்து புவேலலக்ஷ்மீர்யஜுர்வேதாத்மகோ மஹாந் ||
 மகாரஸ்து புவேஜ்ஜீவ: தயோர்த்யாஸ உத்யாஹ்ருத: |
 பஞ்சவிம்ஸாக்ஷரஸ்ஸாக்ஷாத் ஸாமவேத்யஸ்வரூபவாந் ||
 பஞ்சவிமஸோடயம் புருஷ: பஞ்சவிம்ஸஆதமேதி ஸ்ருதி: |
 ஆக்மா ச பஞ்சவிம்ஸ: ஸ்யாத் இதி தம் மாநஸம் ஸ்மரேத் ||
 இக்யௌபரிஷத்யம் ஹயர்த்த்யம் விதிதவா ஸ்வம் நிவேத்ய-
 அவத்யாரணமந்யே து மத்யமார்ணம் வத்யந்தி ஹி || [யேத்]
 ததேத்யாக்யநிஸ்தத்யவாயுஸ்கத்ஸுர்யஸ்தத்ய சந்த்யரமா: |
 இத்யவத்யாரணஸ்ருதேரேவமேவோபப்யுநம்ஹிதம் ||
 அகாரேணவ ஸ்ரீஸப்யத்ய: ப்ரோச்யதே முநிஸத்தமை: |
 ந்யாயேந குணஸப்யத்யஸ்து தஸ்யைவ ஸ்ரீபதேர்வஸ: ||
 ஸ்ரீரஸ்யேஸாநா ஜக்யதேதா விஷ்ணுபத்ரீதி வை ஸ்ருதி: |
 கஸ்யாணகுணஸித்திஸ்து லக்ஷ்மீபூர்த்துஸ்ச நேதரா ||
 ஸாமாநாதிகரணயதவாத காரணதவம் ததேத்யாச்யதே |
 அகார ஏவ ஸர்வேஷாமக்ஷராணம் ஹி காரணம் ||
 அகாரோ வை ஸர்வா வாக்யத்யாதிஸ்ருதிவசஸ்தத்யா |
 ஸ்பர்ட்ஸோஷ்மபிபூர்வ்யஜ்யமானோ நானாப்யஹுவிதேத்யாபுவத் ||
 காரணத்வம் ததேத்யாஸ்ய விஷ்ணோர்வை ஜக்யதாம் பதே: ||
 தஸ்மாத ஸ்ரஷ்டா ச ஹர்த்தா ச த்யாதா ச ஜக்யதாம் ஹரி: |
 ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய குணவானேவ ஸர்வக்ய: ||
 அநந்யா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீ: பூரஸ்கரேண ப்ரபபூ யத்யா |
 லக்ஷ்மீமநபக்யாமிரீமிதி ஸ்ருதிவசோ மஹத் ||
 வி-25

தஸ்மாத்காரோ வை விஷ்ணு: ஸ்ரீஸ ஏவ ஐக்யுத்பதி: |
 லக்ஷ்மீபதித்வம் தஸ்யைவ நான்யஸ்யேதி ஸுநிஸ்சிதம் ||
 நித்யைவஷா ஐக்யந்மாதா ஹரே: ஸ்ரீரநபாயிரீ |
 யதூ ஸர்வக்யுதோ விஷ்ணு: ததைவஷா ஐக்யந்மயீ ||
 தஸ்மாத்காரோ வை விஷ்ணு: லக்ஷ்மீபுர்த்தா ஐக்யுத்பதி: |
 தஸ்மிம்ஸ்சதுர்த்தீ லுப்தத்வாத் த்ரிபத்யஸ்ய ச

ஸங்க்ரஹ: ||

அகாரப்ரத்யுமாம் தஸ்மாத் சதுர்த்த்யாஸங்க்ரஹேண து |
 தச்ச ஸ்ருதிவிருத்த்யுத்வாத் ந யுக்தமிதி சோதிதம் ||
 மஹேஸ ப்ரஹ்மணே த்வா வை ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத |
 பரஸ்ய சாத்மநாம் தஸ்மாத்பேத்யஸ்தத்ர ஸுநிஸ்சித: ||
 த்வமஸ்மாகம் தபஸ்யைவ ஸ்ருத்யுக்தமிதி பார்த்திவ | (?)
 தெள ஸாஸ்வதௌ விஷ்சிதாவியந்தாவிதி வை ததூ ||
 க்ருஹ்ணீஷ்வ த்யா ப்ராக்யசாத்மா ஸ விஸ்வப்ருத்(?) |
 அஸாவமர்த்த்யோ மர்த்த்யேந நயேநேத்யேவ யோநிதா ||
 இத்யாதிஸ்ருதயோ பேத்யம் வதூந்தி பரஜீவயோ: ||
 தூஸ்யமேவாத்மாநம் விஷ்ணோ: ஸ்வரூபம் பரமாத்மந: |
 ஸ்வாம்யம் லக்ஷ்மீபதே: ப்ரோக்தம் தேதுவாத்நாம்

ததூஸ்த்மாநம் ||

அநந்யஸேஷரூபா வை ஜீவாஸ்தஸ்ய ஐக்யுத்பதே |
 தூஸ்யம் ஸ்வரூபம் ஸர்வேஷாமாத்மாநம் ஸததம் ஹரே: ||
 பூக்யவச்சேஷமாத்மாநமந்யதூ ய: ப்ரபத்யதே |
 ஸ ஏவ ஹி மஹாபாபீ சாண்டால: ஸ்யாந் ஸம்ஸய: ||
 தஸ்மாந்மகாரவாச்யோஸௌ பஞ்சவிம்ஸாத்மக: புமான் |
 அகாரவாச்யஸ்யேஸ்ய தூஸ்யமேவ விதீயதே ||
 அநுஜ்ஞாநாஸ்ரயோ நித்யோ நிர்விகாரோவ்யய: ஸதூ |
 தேதேஹந்த்ரியாத் பரோ ஜ்ஞாதா கர்த்தா பேபாக்தா

ஸநாதந: ||

மகாரவாச்யோ ஜீவோஸௌ தூஸ ஏவ ஹி ஸர்வதூ |
 ஸ்ரீஸ்யாகாரவாச்யஸ்ய விஷ்ணோஸ்ய ஐக்யுத்பதே: ||
 ஸ்வஸ்வாமீநோருகாரேண ஹ்யவதூரணமுச்யதே |
 ஸ ஜீவ: ஸ்யாத்யூரி: ஸ்வாமீ ஸர்வதூ ந்ருபஸத்தம ||

அநயோர்நாந்யதேஃயுக்தமுகாரேண மஹர்ஷிபி: |
 இதயேவம் ப்ரணவஸ்யார்த்தம் ப்ரணவஸ்ய பதஸ்ய து ||
 ஆத்மநஸ்ச ஸ்வரூபத்வாத் விஜ்ஞேயம் ருஷிஸத்தமை: ||
 ஸர்வேஷாமேவ மந்த்ராணாம் காரணம் ப்ரணவ: ஸ்ம்ருத: |
 தஸ்மாத்வ்யாஹ்ருதயோ ஜாதா: தாப்யோ வேத்யதரயம்
 பூரித்யேவ ஹி ருக்வேத: புவ இத்யஜுஸ்ததா | [ததா||
 ஸ்வரிதி ஸாமவேத: ஸ்யாத ப்ரணவோ பூர்புவஸஸுவ: ||
 பூர்விஷ்ணுஸ்ச ததா லக்ஷ்மீ புவ இத்யபித்யதே |
 தயோஸ்ஸ்வரிதி ஜீவஸ்து ஸுவ இத்யபித்யதே ||
 அக்யுநிர்வாயஸ்ததா ஸூர்ய: தேப்ய ஏவ ஹி ஜஜ்ஞிரே |
 ய ஏதா வ்யாஹ்ருதீஹுத்வா ஸர்வம் வேதம்
 ஜுஹோதி வை ||
 ப்ரஸங்கூத கதிதம் சேதம் மந்த்ரஸேஷமுதீர்யதே |
 அஸ்வாதந்த்ர்யாதது ஜீவாநாமதீநம் பரமாத்மந: ||
 நமஸா ப்ரோச்யதே தஸ்மிந்நஹந்தாமமதோஜஜிதம் |
 ஸ்வரூபாதித்ரிவர்க்கஸ்ய ஸமஸித்தித்ரிநமஸைவ ஹி ||
 நமஸா ரஹிகம ஸர்வம் விபுலம் பரிகீர்த்திதம் |
 நமஸைவ ஹி ஸமஸித்திபுவேத்யத்ர ந ஸம்ஸய: ||
 புரத: ப்ருஷ்டகஸ்சைவ பார்ஸ்வதஸ்ச விஸேஷத: |
 நமஸைவேக்ஷ்யதே ராஜம்ஸ்த்ரிவர்க்க: ஸர்வதேஹிநாம் ||
 மகாரேண ஸ்வதந்த்ர: ஸ்யாத் நகாரஸ்தந்நிஷித்யதி |
 தஸ்மாச்ச நம இத்யத்ர ஸ்வாதந்த்ர்யமபநோத்யதி ||
 த்வ்யக்ஷரஸ்து புவேந்ம்ருத்யு: த்ர்யக்ஷரஸ்து ஹி ஸார்ஸ்வதம் |
 மமேதித்வ்யக்ஷரம் ம்ருத்யு: நமமேதி ஹி ஸார்ஸ்வதம் ||
 நமமேதி ஹி ஸர்வத்ர ஸ்வாதந்த்ர்யரஹிதாய வை |
 யஜ்யதே முநிபிஸ்ஸம்யக் ஸர்வகர்மஸு பார்த்திவ ||
 தஸ்மாத்து நமஸா யுக்தா: ஸர்வே மந்த்ராஸ்ச பார்த்திவ |
 ஸர்வஸித்திப்ரத: ந்ருணம் புவந்த்யதர ந ஸம்ஸய: ||
 நமஸா ரஹிதா யே ஹி ந து முகதிப்ரதா ந்ருணம் |
 தஸ்மாத் து நமஸைவைஷாம் பரதந்த்ரத்வமீஸீது: ||
 பாரதந்த்ர்யால்லபேத ஸித்தித்ரிம் ஸ்வாதந்த்ர்யாந்நாஸ-
 மேஷ்யதி |
 தாஸ்யமேவ ஹி ஜீவாநாம் ப்ரோச்யதே நமஸைவ து ||

நமஸா ரஹிதம் லோகே கிஞ்சித்யத்ர ந வித்யதே ||
 நமோ தேயுவேப்யோ நம இதி ஏஷாமீஸே ததூா மந: |
 ஹ்ருதம் சிதேயேநா நமஸா ஆவிவாகேதி வை ஸ்ருதி: ||
 க்ஷயே ரகார: ஸம்ப்ரோக்த: நகாரஸ்தம் நிஷித்யதி |
 தஸ்மாத் து நர இத்யத்ர நித்யத்வேநோச்யதே ஜந: ||
 நாரா இதி ஸமுஹத்வே பஹுளத்வாத் ஜநஸ்ய ச |
 தேஷாமயநமாவாஸ: தேந நாராயணஸ்ஸம்ருத: ||
 மஹாபூதாந்யஹங்காரோ மஹத்யவ்யக்தமேவ ச |
 அண்ட்யம் ததூந்தர்க்கூதா யே லோகா: ஸர்வே சதூர்த்யஸ ||
 சதூர்வித்யஸீரானி கால: கர்மேதி வை ஜகத் |
 ப்ரவாஹருபேணைவஷாம் நாரத்வேநோச்யதே புதை: ||
 தேஷாமபி நிவாஸத்வாத் நாராயண இதீரித: ||
 அந்தர்பூஹிஸ்ச ஜகதோ தூதா வ்யாப்தா ஸநாதந: ||
 ஸ்ரஷ்டா நியந்தா ஸரணம் விதூதா விஸ்வபூவந: ||
 மாதா பிதா ஸகூ பூராதா நிவாஸஸ்ச ஸுஹ்ருத்கூதி: |
 யோ஽ஸௌ ஸ்ரிய:ஸ்ரீ: பரம: தேந நாராயண: ஸம்ருத: ||
 நாராணம் ஸர்வஜகூதாம் அயநம் ஸரணம் ஹரி: |
 தஸ்மாந்நாராயண இதி முநிபி: ஸம்ப்ரகீர்த்யதே ||
 ஸர்வேஷு தேயுகாலேஷு ஸர்வாவஸ்தூஸு ஸர்வதூா |
 தஸ்யைவ கிங்கரோஸ்மீதி சதூர்தூா பரமாத்மந: ||
 பகூவத்பரிசர்யைவ ஜீவாநாம் பூலமுச்யதே |
 ததூவிநா கிம் ஸரீரேண யாதநாஸ்ய ஜநஸ்ய து ||
 யஸமிந் ஸரீரே ஜீவாநாம் ந தூஸ்யம் பரமாத்மந: |
 ததேவ நிரயம் ப்ரோக்தம் ஸர்வதூ:கூபூலம் பகுவேத் ||
 தூஸ்யமேவ பூலம் விஷ்ணோ: தூஸ்யமேவ பரம் ஸுகூம் |
 தூஸ்யமேவ ஹரேர்மோக்ஷம் தூஸ்யமேவ பரம் தப: ||
 ப்ரஹ்மாத்யாஸ்ஸகலா தேயுவா: வஸிஷ்டூா த்யா மஹர்ஷய: |
 காங்க்ஷந்த: பரமம் தூஸ்யம் விஷ்ணோரேவ யஜந்திதம் ||
 தஸ்மாச்சதூர்த்யா மந்த்ரஸ்ய ப்ரதூநம் தூஸ்யமுச்யதே |
 ந தூஸ்யவ்ருத்திர்ஜீவாநாம் நாஸுஹது: பரஸ்ய ஹி ||
 இத்தூம் ஸஞ்சிந்த்ய மந்த்ரார்த்தூம்ஜபத் மந்த்ரமதந்தூரித: |
 அவிதிதூவா மநேரர்த்தூம் ஜபத் ப்ரயதமாநஸ: ||

ந ஸித்தித்வம் ஸமவாப்நோதி ஸ்வரூபம் ச ந விந்திதி ||
ஸந்யாஸம் ச ஸமுத்தரம் ச ஸுத்தம்ருஷிச்சுந்தேசுராதீ-

தைசுவதம் |

ஸார்த்தம் ஸயஜ்ஞம் ஸத்யாநம் மந்த்ரமேவ ப்ரபூஜயேத் ||
நாராயணர்ஷிர்கூயத்ரீ தேதுவீ சந் தேதுராதீதேதுவதா |
பரமாத்மா ச லக்ஷ்மீஸோ விஷ்ணுரேவாச்சயுதோ ஹரி ||
ப்ரணவஸ்து புவேத்யூஜம் ச துர்த்தீ ஸக்திருச்சயதே |
க்ருத்தேதூல்காய மஹேதூல்காய வீரோல்காய ததைவ ச ||
ஜலகாய ஸஹஸ்ரோல்காய பஞ்சாங்கீ ந்யாஸ உச்சயதே |
ஹ்ருந்மூர்த்தேநாஸ்ச ஸிக்ஷாயாம் ச கவசே

நேத்ரயோர்நயஸேத ||

பஞ்சாங்க்யம் ந்யாஸமித்யுத்தம் ஸர்வமந்த்ரேஷு

வைஷ்ணவை: |

பத்யத்ரயேண குர்வீத ஷட்யங்க்யம் து யதூக்ரமம் ||
மூர்த்த்யாநநே ச ஹ்ருத்யே பூஜயோர்ஜகநே ததூர |
ப்ருஷ்டே ச ஜாந்வே: பத்யோர்மந்தரார்ணயி யதூ
ந்யஸேத் ||

அஷ்டாக்ஷராண்யஷ்டதிக்ஷு க்ரமேண ததூநந்தரம் ||
நாஸிகாயாம் ததூக்ஷேணஸ்ச ஸ்ரோத்ரயோரானநே ததூர |
கண்டே ச ஸ்தநயோர்நாபௌ குஹ்யே ச ததூநந்தரம் ||
அசக்ராய விசக்ராய ஸசக்ராய ததைவ ச |
ஜ்வாலாசக்ராய க்ரைலோக்யாஸுரரக்ஷாந்தகாய ச ||
ஆதூரகாலசக்ராய த்யூதிக்ஷு யதூக்ரமம் |
ஸ்வாஹாந்தம் ப்ரணவாத்யந்தம் ந்யஸேச்சக்ராணி

வைஷ்ணவ: ||

ஏவம் ந்யாஸவிதித்வம் க்ருத்வா பஞ்சாத்த்யாநம் ஸமாசரேத் |
ஹ்ருத்யே ப்ரதிமாயாம் வா ஜலே ஸவித்ருமண்டூலே ||
வஹ்நௌ ச ஸ்துண்டூலே வாபி சிந்தயேத்

விஷ்ணுமஹ்யம் |

பூலார்க்ககோடிஸங்காஸம் பீதவஸ்த்ரம் ச துர்பூஜம் ||
பத்மபத்ரவிஸாலாக்ஷம் ஸர்வாபயுரணபூஷிதம் |
ஸங்க்யம் சக்ரம் க்யூபத்யம் ச துர்தேதூர்பூர்த்துருதம் ததூர ||

ஸ்ரீபூமிஸஹிதம் தேசுவம் ஆஸீநம் பரமாஸநே |

தத்ர சாதாரஸுத்த்யாத்யை: துர்மாத்யை:

ஸூரிபூர்வருதை: ||

திவ்யரத்நமயே பீடே பங்கஜேஷ்டத்யுலே ஸுபே |

தத்கர்ணிகாபரிதலே தப்தகாஞ்சநஸந்ரிபே ||

தேவீப்யாம் ஸஹிதம் தஸ்யிந் ஆஸீநம் பங்கஜாஸநே |

சிந்தயேத்யக்ஷிணே பார்ஸ்தேவ லக்ஷ்மீம் காஞ்சநஸந்ரிப்யாம் ||

பத்மஹஸ்தாம் விஸாலாக்ஷீம் துக்ஸவஸநாம் ஸுப்யாம் |

வாமே தூர்வாத்யுலஸ்யாமாம் விசித்ராம்புரபூஷிதாம் ||

சிந்தயேத்யக்ஷணீம் தேவீம் நீலோத்பலத்யூராம் சுபாம் |

முஹிஷீஸ்ச த்யுலாக்ஷேஷு சிந்தயேத்யத்ருதசாமரா: ||

ஏவம் த்யாத்வா ஹரிம் நித்யம் ஜபேத் ப்ரயதமாநஸ: |

ஸநாத்வா ஸுக்லாம்புரத்யூர: க்ருதக்ருத்யோ யதூவிதி ||

த்யுருதோர்த்யவபுண்ட்யுரதேஹஸ்ச பவித்ரகர ஏவ ச |

ஸுசி: க்ருஷ்ணஜிநாஸீந: ப்ரானுயாமீ ச ந்யாஸக்ருத் ||

ப்ராங்முகோத்யுங்முகோ வாபி தேவஸ்யாபிமுகோபி வா |

ப்ரானுயாமத்ரயம் க்ருத்வா பஸ்சாத ந்யாஸம் ஸமாசரேத் ||

ஸங்க்சக்ரக்யூபத்யுமஸார்ங்கக்யூட்யூக்யூந்யநுக்ரமாத் |

தார்ஷ்ணயம் ச வநமாலாம் ச முத்யூர அஷ்ட ப்ரபூஜயேத் ||

பஸ்சாத்யூத்யாத்வா ஜக்யந்நாத்யம் மநஸைவார்ச்சயேத்யுவிப்யம் |

க்யந்த்யுஷ்பாதி ஸகலம் மந்த்ரேணைவ நிவேத்யேத் ||

அநேநாப்யர்ச்சிதோ விஷ்ணு: ப்ரீதோ புவதி ததக்ஷணைத் |

அயுதம் வா ஸஹஸ்ரம் வா த்ரிஸந்த்யாஸௌ ஜபேந்மநாம் ||

விஷ்ணே: ஸமாநரூபேண ஸாஸ்வதம் பத்யமாப்நுயாத் ||

ஆயுஷ்காமீ ஜபேந்நித்யம் ஷண்மாஸம் விஜிதேந்த்யுரிய: |

அயுதம் து ஜபேந்மந்த்ரம் ஸஹஸ்ரம் ஜுஹுயாத்யூருதம் ||

ஆயுர் நிராமயம் ஸம்யக்யுபேவேத் வர்ஷுதாதித்யகம் ||

வித்யாகாமீ ஜபேத்யுவர்ஷம் த்ரிஸந்த்யாஸவ்யுதம் மநாம் |

ஜுஹுயாத்யுவிமலை: புஷ்பை: ஸஹஸ்ரம் ஸம்யதேந்த்யுரிய: ||

அஷ்டாத்யூராம் வித்யாநாம் புவேத்யவ்யாஸஸமோத்யுவிஜ: |

விவாஹார்த்தீஜபேந்நித்யமேவம் வர்ஷசதுஷ்டயம் ||

லாஜேஹமீ ஸஹஸ்ரம் து லபேத்யுத் கந்யாம் ஸுஸோபித்யாம் ||

ஸம்பத்காமீ ஜபேந்ரித்யம் த்ர்யயுதம் வத்ஸரத்ரயம் |
 பத்ஸுமைர்வா பத்ஸுமபத்ரைர்வா ததூ ஹோமீ ஸ்ரியம் லபேப்து ||
 பூகாமீ து ஜபேந்ரித்யம் வதஸரம விஜிதேந்த்ரிய: |
 தூர்வாபிபீர்ஜுஹுயாத் தத்ஸுவத்ஸபேப்துபூமிமபீப்த்ஸிதாம் ||
 ராஜ்யகாமீ ஜபேந்ரித்யம் ஷட்புக்ஸுமயுதம் து வா |
 ஸஹஸ்ரம் ஜுஹுயாந்ரித்யம் பாயஸம் க்ருதமிஸ்ரிதம் ||
 சக்ரவர்த்தி புவேத்ஸத்ய. பத்ஸுமாபுர்த்து: ப்ரஸாதக: |
 த்ஸுவாத்ஸுப்தம் ஜபேபேத்யவம் ஸததம் விஜிதேந்த்ரிய: ||
 ஆஜ்யஹோமீ து யோ நித்யமிந்த்ரத்வம் லபேதே நர: ||
 லக்ஷம் ஜபேச்ச யோ நித்யம் த்ரிம்ஸுதவ்ரஷம் ஜிதேந்த்ரிய: |
 ப்ரஹ்மத்வம் வா ஸிவத்வம் வா ஸமாப்நோதி ந ஸம்ஸய: ||
 யாவஜ்ஜீவம் து யோ நித்யம் அயுதம் ஸுஸமாஹித: |
 ஸஹஸ்ரம் வா ஸுதம் வாபி ஹோதவ்யம் வஹ்ரிமண்ட்யுலே ||
 ஆஜ்யேந சருண வாபி திலீர்வா ஸர்க்கராந்விதை: |
 பத்ஸுமைர்வா பிஸ்வபத்ரைஸ்ச ஸமித்பிபி: பிப்பலஸ்ய வா ||
 கோமளே: துலஸீபத்ரை: அர்ச்சயித்வா ஸநாதநம் |
 அநந்தவிஹகேஸுநாம் க்ஷிப்ரமந்யதமோ புவேத் ||
 கிமத்ர பஹுநோகதேந ஸர்வஸித்திப்ரதோ ந்ருணம் |
 ஸ்ரீமதக்ஷாஷ்டாக்ஷரோ மந்த்ரோ நித்யம் ப்ரியதமோ ஹரே: ||
 ஆஸீநோ வா ஸயானோ வா திஷ்டுந்வாயத்ரகுத்ரசித் |
 ஜபேதக்ஷாஷ்டாக்ஷரம் மந்த்ரம் தஸ்ய விஷ்ணு: ப்ரஸீததி ||
 ஸ ஸ்நாத: ஸர்வதீர்த்ரேக்ஷு ஸர்வயஜ்ஞேஷு தீக்ஷித: |
 அபிபி: ஸர்வதேவாநாம் யோ ஜபேத்ஸததம் மநும: ||
 ப்ரஹ்மக்ஷுநோ வா க்ருதக்ஷுநோ வா மஹாபாபயுதோபி வா ||
 அஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஜப்தாரம் த்ருஷ்ட்வா பாபைர்விமுச்ச்யதே ||
 அஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஜப்தாரோ யதூ பாக்யவதோத்தமா: |
 புநந்தி ஸகலம் லோகம் ஸதேவாஸுரமாநுஷம் ||
 அஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஜப்தாரம் ப்ரணமேத் யஸ்து புக்தித: ||
 ஸர்வபாபவிநிர்முக்த: விஷ்ணுலோகே மஹீயதே ||
 அசிந்த்யமேதந்மாஹாத்மயம் மனோரஸ்ய ஜகத்பதே |
 ந ஹி வக்தும் மயா ஸக்யம் ப்ரஹ்மாதிக்ரிதஸுரபி ||

[அஷ்டாക്ഷரம்ந்திரத்திற்கு நாராயணன் ரிஷி; தேவீகாயத்ரி சந்தஸ்ஸு: பரமாத்மா தேவதா. சிறப்புமிக்க அஷ்டாക്ഷரம்ந்திரம் எல்லாப்பாபங்களையும் அழிப்பதென்றும், எல்லாத்துன்பங்களையும் அழிப்பதென்றும், விரும்பிய எல்லாப்பலன்களையும் அளிப்பதெனவும், எல்லா தேவர்களையும் தன்னுள் அடக்கியதென்றும், அதனாலேயே மனிதர்களுக்கு மோக்ஷமளிப்பதென்றும் அறியத்தக்கது. ரக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், அதர்வவேதம், மற்றும்முள்ள சாஸ்திரங்கள் ஆகிய அனைத்தும் அஷ்டாക്ഷரத்தினுள் அடங்கி இருக்கின்றன. எல்லா அர்த்தங்களும் வேதத்திலுள்ளது; வேதம் அஷ்டாക്ഷரத்தினுள் உள்ளது; அஷ்டாക്ഷரம் ப்ரணவத்தினுள் அடங்கியுள்ளது; ப்ரணவம் அகாரத்தினுள் உள்ளது. இம்மைப் பலனான செல்வத்தையும், மறுமைச் செல்வமான சுவர்க்கம் முதலானவற்றையும், (ஆத்மாநுபவமாகிற) கைவல்யமோக்ஷத்தையும் பகவானையும் இம்மந்திரம் ஸாதித்துத் தரும். ஒருதலை சொல்லுவதாலேயே மனிதர்களுக்கு நானுவகைப் புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கும்; ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், புருஷார்த்தத்தையும் நன்கு அளிக்கும். இம்மந்திரத்தை ஜபிப்பதால் மஹாபாபம், அதிபாபம், உபபாபம் ஆகிய எல்லாமே உடனே அழியும். ஒருதரம் அஷ்டாക്ഷரத்தை ஜபிப்பதால் ஆயிரம் அஸ்வமேத யாகமும், நூறு ராஜஸூயயாகமும் செய்த பயன கிடைக்குமென்பதில் ஐயமில்லை; ரகுலநந்தனா! நூறுதரம் இம்மந்திரத்தை ஜபிப்பதால், பதினாயிரம் பசுக்களையும், பூமண்டலத்தையும்; நூறுயிரம் கன்னிகைகளையும், அவ்வளவு யானை குதிரைகளையும் நல்ல பாத்திரத்தில் தானம் செய்ததின் பலன் கிடைக்கும். முத்தரையோடும், அங்கந்யாஸகரந்யாஸங்களோடும், ரிஷிச்சந்தோதேவதைகளின் அநுஸந்தானத்தோடும், அர்த்தானுஸந்தானத்தோடும் அஷ்டாക്ഷரம்ந்திரத்தை ஜபித்தானாகில், அவன் விஷ்ணு ஸாயுஜ்யத்தை அடைவான். 'ஓம்' 'நம:' 'நாராயண' என்னும்மூன்று பதங்களையும் தன்னுட்கொண்டதாய், (கடைசியில்) 'ஆய' என்னும் நாலாம் வேற்றுமையுருபோடு கூடியதான இம்மந்திரம் ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களைச் சொல்லுவதென உணர்ந்து அறிவாளியாயிருப்பவன் இதை ஜபிக்கவேண்டும். இம்மந்திரத்தில்ப்ரணவத்தினால் ஸ்வரூபமும், நமஸ்ஸினால் உபாயமும், நாலாவது வேற்றுமையுருபாலே புருஷார்த்தமும் விளக்கப்படுகிறது. 'அ' 'உ' 'ம' என்னும் மூன்று எழுத்துக்களும் ஒன்று சேர்ந்து ஒங்காரமாகிறது. ஆகையால் 'ஓம்' எனும் ப்ரணவம் மூன்றெழுத்துக்களடங்கியதாக அறியத்தக்கது.

‘பூர்’, ‘பூவ:’, ‘ஸுவ:’ எனும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளும் (முறையே) ருக் யஜுஸ் ஸாமவேதஸாரமாகும். (அதில் ‘பூ:’ எனபதின் ஸாரமாய்) ருக்வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட அகாரம் விஷ்ணுவைச் சொல்லுவதாகும். (பூவ: எனபதின் ஸாரமாகையாலே) யஜுர் வேதஸாரமான சிறப்புமிக்க உகாரம் லக்ஷ்மீதேவியைச் சொல்லும். இருபத்தைந்தாமக்ஷரமாய், (ஸுவ: எனபதின் ஸாரமாகையாலே) ஸாமவேதஸாரமான மகாரத்தின் பொருளான ஜீவன் ஸ்ரீநாராயணர் களுக்கு தாஸனாகிருள். வேதம் ஜீவனை இருபத்தைந்தாவது தத்துவமாகச் சொல்லுகிறது. ஆகையால் இருபத்தைந்தாம் அக்ஷரமான மகாரத்திற்குப் பொருளாகிருள் என்று மனத்தால் நினைக்க வேண்டும். உபனிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட இந்த ப்ரணவார்த்தத்தை அறிந்து தன்னைப் பரமாத்மாவிடம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. ப்ரணவத்தின் நடு எழுத்தான உகாரத்திற்கு ஏகாரப்பொருளைச் சில முனிவர்கள் கூறுகின்றார்கள். “ததேவாக்ஸுநிஸ் தத்ஸுவாயுஸ் தத்ஸூரியஸ தது சந்த்ரமா:” என்று ஸ்ருதியில் ஏவகாரஸ்தானத்தில் உகாரத்தைப் படித்திருக்கையால் உகாரம் ஏகாரப்பொருளையுடையதாகிறது. (இப்படி உகாரம் ஏகாரப்பொருளாதாமபோது) அகாரத்திலேயே ஸ்ரீபதிகு வசப்பட்டுணரத்தமான ஸ்ரீஸபதத்தின் அர்த்தத்தை அநுஸந்திக்கவேண்டும் என்று அநத முனிவர் தலைவர்கள் முறைப்படி கூறுகின்றனர். ‘இவ்வுலகிற்குத் தலைவியான ஸ்ரீதேவி விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியாவாள்’ என்று ஸ்ருதி முழங்குகிறதன்றோ. (இப்படி ஸ்வரூபத்தால் ஸ்ரீதேவி விஷ்ணுவுக்கு வசப்பட்டிருந்தபோதிலும்) லக்ஷ்மியின் பர்த்தாவாயிருப்பதாலேயே அவனுக்கே கல்யாணகுணனித்தி ஏற்படுகிறது. “அகாரோ வைஸர்வா வாக” என்று ஸ்ருதி கூறுகையால் அகாரமே எல்லா அக்ஷரங்களுக்கும் காரணமாகும். அகாரத்தையும் ஸர்வவாக்குகளையும் ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கையால், அகாரம் ஸர்வவாக்குகளுக்கும் காரணமென விளங்குகிறது. ஸ்பர்ஸாக்ஷரங்களாலும், ஊஷமாக்ஷரங்களாலும் வெளிப்படுத்தப்படும் அகாரம் பலவிதமான வேறுபாடுகளை உடையதாகிறது. (அகாரவாச்ச்யனாய்) லோகநாதனான விஷ்ணுவுக்கும், வாசகத்துக்குப்போலே ஸர்வபதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கும் தன்மை ஏற்படுகிறது. ஆகையால் ஹரியானவர் உலகைப் படைத்து தரித்து அழிப்பவராவா. ஸர்வவ்யாபியாய், குணமுடையவரான அவரே ஜீவலோகத்திற்கு ரக்ஷகருமாவார். சூரியனை விட்டுப்பிரியாத ஒளிப்போலே விஷ்ணுவை

விட்டுப்பிரியாமலிருப்பவன் லக்ஷ்மீதேவி, “லக்ஷ்மீமநபக்ஷாமிநீம்” எனனும் மிகச்சிறந்த வேதவாக்யம் இதையே சொல்லுகிறது. ஆகையால் ஸ்ரீய:பதியான விஷ்ணுவே அகாரவாச்யனாகிறான். லக்ஷ்மிக்குப் பதியாயிருக்கும் தன்மை அவனுக்கேயொழிய வேறெவர்க்கும் இல்லையென்பது உறுதி. ஹரிக்குச் செல்வமாயிருப்பவளாய், உலகின் தாயாயிருக்கும் இவள் என்றும் அவளை விட்டுப்பிரியாதவளாயிருக்கிறாள். அவன் எப்படி ஸர்வவ்யாபியோ, அப்படியே லோகமயியான இவளும் ஸர்வவ்யாபிரியாயிருக்கிறாள். ஆகையால் லோகநாயகனாய் லக்ஷ்மீநாதனான விஷ்ணுவே அகாரவாச்யனாவான். அந்த அகாரத்தில் நாலாம் வேற்றுமை ஏறிக் கழிந்திருப்பதால் ‘அ’, ‘உ’ ‘ம’ எனனும் மூன்று பதங்களும் ‘ஓம்’ என்று சேர்கின்றன. இப்படி நாலாம் வேற்றுமை ஏறிக் கழிந்திருப்பதாகக்கொள்ளாமல் அகாரத்தை முதல் வேற்றுமை யாகவே கொண்டு, ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஜீவனுக்கும் ஸ்வரூபக் யத்தைச் சொல்லப்புகில் ஜீவப்ரஹ்மபேதத்தைக் காட்டும் பற்பல வேதவாக்யங்களோடு முரண்படுமாகையாலே, அப்படிக்கொள்வது பொருந்தாது. “ப்ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமித்யாத்த்மாநம் யுஞ்ஜீத” [தைத்திரீயம்-நாராயணவல்லி.79] [பெரியவனாய், பரஹ்மமெனப் படும் உன்னை அடைவதற்காக ஓங்காரத்தாலே ஆத்மஸுமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்] எனனும் வேதவாக்யம் அகாரத்தில் நாலாம் வேற்றுமை ஏறிக் கழிந்திருக்கிறது என்பதை ‘ப்ரஹ்மணே த்வா மஹஸே’ எனனும் நாலாம் வேற்றுமைப் பதங்களாலே காட்டிற்று. இவ்வாக்யத்தில் பரமாத்மாவுக்கும் ஆத்மாக்களுக்குமே பேதம் மிக வுறுதியாகக் காட்டப்பட்டது. ‘த்வம்ஸ்மாகம்’ முதலான பல ஸ்ருதிவாக்யங்கள் பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவனுக்கும் பேதத்தைக் கூறுகின்றன. பரமாத்மாவான விஷ்ணுவுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதே ஆத்மாக்களுக்கு ஸ்வரூபமாகும். தேவர் முதலான நாலு வகை ஜீவர்களுக்கும் லக்ஷ்மீநாதனே ஸ்வாமி என்று சாஸ்திரங் களில் கூறப்பட்டுள்ளது. மற்ற எவர்க்குமல்லாமல் லோகநாதனான அவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருப்பவர்கள் ஜீவர்கள். ஹரிக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதே ஆத்மாக்களுக்கு எப்போதும் ஸ்வரூபமாகும். பகவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் தன்னை எவனெருவன் ஸ்வதந்த்ரனாகவோ, பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதாகவோ நினைக்கிறானோ, அவனே மஹாபாபியாய் சண்டாளனாகிறான். ஆகையால் மகாரவாச்யனாய் இருபத்தைந்தாவது தத்துவமான ஜீவன் அகாரவாச்யனான ஈசனுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கிறான் என்பதே

ஓங்காத்தின் பொருளாகும். நித்யமாகத் தொடர்ந்து வரும் ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாய், நித்யமான ஸ்வரூபத்தையும் உடையவனாய், எப்போதும் விகாரமற்றவனாய், அழிவற்றவனாய், தேஹேந்திரியங்களைக்காட்டிலும் மேற்பட்டவனாய், அறிபவனாய், செய்பவனாய், அனுபவிப்பவனாய், இப்படி அநாதிகாலமாயிருப்பவனாய் மகாரவாச்யனான இந்த ஜீவன அகாரவாச்யனாய், ஸ்ரிய:பதியாய், லோகநாதனான விஷ்ணுவாகு எப்போதும் அடிமைப்பட்டவனாகவே யிருக்கிறானே. உகாரத்தினாலே, உடைமையான ஜீவனுக்கும், உடையவனான பரமனுக்கும் உள்ள ஸேஷஸேஷிபூாவஸம்பந்தம் மாற்றவொண்ணாததெனக் காட்டப்படுகிறது ஆகையால் ஜீவன் எப்போதும் தாஸ்யத்தையும், ஹரியானவர் ஸ்வாமயத்தையும் உடையவா. வேறு விதமாக இலலை எனபதே உகாரத்தின் பொருள் என்று மஹர்ஷிகளால் கூறப்படுகிறது. இதுவே ப்ரணவத்தின் பொருளாகும். ப்ரணவமாகிற பதம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவதாகப் பரமரிஷிகளால் சொல்லப்படுகிறது என்று அறியத்தக்கது. எல்லா மந்திரங்களுக்கும் ப்ரணவம காரணமாகிறது அதிலிருந்து மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளும், அவற்றிலிருந்து மூன்று வேதங்களும் உண்டாயின. 'பூ:.' என்னும் வ்யாஹ்ருதி ருக்வேதஸாரம்; 'பூவ:.' என்னும் வ்யாஹ்ருதியஜுவேத ஸாரம்; 'ஸுவ:.' என்னும் வ்யாஹ்ருதி ஸாமவேதஸாரம்; 'பூர்பூவஸ்ஸுவ:.' என்னும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளின் ஸாரம் ப்ரணவம். 'பூ:.' என்னும் வ்யாஹ்ருதி விஷ்ணுவைச் சொல்லுகிறது; 'பூவ:.' எனபது லக்ஷ்மியைச் சொல்லுகிறது; அவர்களிருவர்க்கும் ஸ்வமமான (உடைமையான) ஜீவன் 'ஸுவ:.' என்று கூறப்படு கிறான்; அக்னி, வாயு, ஸூர்யன் என்னும் மூன்று தத்துவங்களும் இம்மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளிலிருந்தே உண்டாயின. இந்த மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளாலும் ஹோமம் செய்பவன் எல்லா வேதத்தாலும் ஹோமம் செய்தவனாவான். பராஸங்கிகமாக (வ்யாஹ்ருதிமஹிமை யாகிற) இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டது இனி, ப்ரணவத்திற்கு விவரணமாயிருக்கும் (அஷ்டாக்ஷர) மந்திரத்தின் எஞ்சியபகுதி விவரிக்கப்படுகிறது. (அதில் முதலில் நமஸ்ஸப்தார்த்தம்) ஜீவர்கள் ஸ்வாதந்திரியமற்றவர்களாகையாலே பரமாத்மாவுக்கு வசப் பட்டிருப்பவர்கள்; அஹங்காரமகாரங்களுக்கு இடமற்றிருப்பவர்கள் என்று நமஸ்ஸால் கூறப்படுகிறது; நமஸ்ஸப்தத்தாலேயே ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் எனனும் மூன்றும் ஸித்திக் கின்றன. நமஸ்ஸிலலாத எதுவும் பயனற்றதாகக் கூறப்படுகிறது.

நமஸ்ஸாலேயே ஸித்தியைப் பெறலாம் என்பதில் ஐயமில்லை. முன்னாலுள்ள ஓங்காரத்தோடு நமஸ்ஸைச் சேர்த்து 'ஓம் நம:' என்று கொள்ளும்போது 'அகாரவாச்யனானவனுக்கே மகாரவாச்யன் அடிமை; எனக்கல்ல' என்று ஸ்வரூபம் சிஷிக்கப்படுகிறது. பின்னாலுள்ளதோடு 'நமோ நாராயணய' என்று சேர்க்கும்போது 'நாராயணனுக்காகவே ஆட்செய்வோமேயொழிய நமக்காகவல்ல' என்று ப்ராப்யம் சிஷிக்கப்படுகிறது. 'நமோ நம:' என்று ஸ்வஸ்தானத்திலேயே வைத்துப்பார்க்கும்போது '(என்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும் பூரம) எனக்கில்லை' என்று உபாயம் சிஷிக்கப்படுகிறது. இவ்விதமாக எல்லாச் சேதனர்க்கும் ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்கள் நமஸ்ஸாலேயே சிஷிக்கப்படுகின்றன. 'மகாரம்' ஸ்வதந்திரன் என்று காட்டுகிறது; 'ந'காரம் அதைத் தள்ளுகிறது; ஆகையால், 'நம:' என்னும் பதம் ஸ்வாதந்திரியத்தைத் தள்ளுகிறது. 'மம' என்னும் இரண்டு அக்ஷரங்கள் ஸம்ஸார காரணமாகும்; 'ந மம' என்னும் மூன்று அக்ஷரங்கள் நிலையான பலனை அளிப்பவை. எல்லாக் கர்மங்களிலும் 'நமம' என்று அநுஸந்திக்கச் சொல்லி முனிவர்களால் ஸ்வாதந்திரியம் அற்றவனுக்கே அதிகாரம் அளிக்கப்படுகிறது. அதனால்தான் எல்லா மந்திரங்களும் நமஸ்ஸோடு சேர்ந்தே எல்லா ஸித்திகளையும் மனிதர்களுக்கு அளிக்கின்றன. இதில் ஐயமில்லை. நமஸ்ஸில்லாத மந்திரங்கள் மனிதர்களுக்கு முக்தியளிக்கமாட்டா. ஆகையால் நமஸ்ஸினாலே ஈஸ்வரப் பரதந்திரியம் சேதனர்க்கு ஸித்திக்கிறது. பாரதந்திரியத்தாலேயே ஸித்தியடைகிறான்; ஸ்வாதந்திரியத்தால் நாசமடைகிறான். நமஸ்ஸினாலே ஜீவர்கள் பரனுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் என்றே சொல்லப்படுகிறது. நமஸ்ஸினால் சொல்லப்படும் பரமாத்மதூஸ்யமில்லாத 'பெர்ருனே' உலகில் கிடையாது. நமஸ்ஸின் பெருமையைப் பல் வேதவர்க்கியங்கள் முழங்குகின்றன. (இனி நாராயண ஸப்தார்த்தம்) ('ரிங்-க்ஷயே' என்னும் தாதுவிலிருந்து தோன்றிய) 'ர' எனும் எழுத்து அழிவதைக் காட்டுகிறது. 'ந' காரம் அதைத் தள்ளுகிறது. ஆகையால் 'நர' ஸப்தம் நித்யவஸ்துவைக் குறிக்கிறது. அத்தகைய 'நித்யவஸ்து'க்கள் 'பலவாயிருக்கையாலே 'நாரம்' என்று நித்யவஸ்து ஸ்மரணம் குறிக்கப்படுகிறது. அவர்களுக்கு 'அயன்ம்' எனப்படும் விரஸஸ்தானமாக இருப்பவன் நாராயணன் எனப்படுகிறான். 'ஐம்'பெரும் பூதங்கள், 'அஹங்காரம், மஹான், 'அவ்யக்தம்', 'அண்டம்' அதற்குள்ளடங்கிய பதினான்கு வகை லோகங்கள், 'தேவதிரியங்களுஷ்ய

ஸ்தாவரங்களாகிற நாலுவகை சரீரங்கள், காலம், கர்மம் ஆகியவையடங்கிய உலகம் ப்ரவாஹுருபமாக நித்யமாயிருக்கையால் 'நார' ஸப்தத்தால் அறிவாளிகளால் அழைக்கப்படுகிறது அவர்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கையால் பரமபுருஷன் 'நாராயணன்' எனப்படுகிறான். பழையோனான அவன் உலகை உள்ளும் புறமும் தரித்து வியாபித்து நிற்கிறான். ஸருஷ்டிப்பவனாகவும், நியமிப்பவனாகவும், உபாயமாகவும், அனைத்தையும் விதிப்பவனாகவும், அனைத்துக்கும் ஸத்தாகாரணமாகவும், தாயாகவும், தந்தையாகவும், நண்பனாகவும், ஸஹோதரனாகவும் இருப்பிடமாகவும், நன்மையளிப்பவனாகவும் ப்ராய்மமாகவுமிருக்கிறான். திருவுக்கும் திருவாகிய அவன் அனைத்திலும் பெரியவனாகையாலே நாராயணன் எனப்படுகிறான். நாரங்களாகிய எல்லா உலகிற்கும் அயனமெனப்படும் இருப்பிடமாயிருக்கையாலே ஹரியானவர் முனிவர்களால் நாராயணன் எனப்படுகிறார். (இனி 'ஆய' ஸப்தார்த்தம்) எல்லா தேசங்களிலும், எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லா நிலைகளிலும், எல்லாவிதமாகவும் பரமாத்மாவான ஸ்ரிய:பதிக்கே கைங்கர்யம் செய்யக்கடவேன என்று சதூர்த்தியினாலே பகவத்கைங்கர்யமே ஜீவர்களுக்குப் பலமாகக் கூறப்படுகிறது. இககைங்கர்யமில்லாவிடில் சரீரம் படைத்த பயன யாது? அந்த சரீரம் நரகத்தில் எடுக்கும் யாதநாஸரீரமாகும். ஜீவர்களுக்கு எந்த சரீரத்தில் பரமாதமதாஸ்யம் இலையோ, அந்த சரீரமே அவர்களுக்கு எல்லாத்துன்பத்தையுமளிக்கும் நரகமாகும். விஷ்ணு தூஸ்யமே பரமபுலமாகும். அதுவே மேலான ஸுகமாகும். அதுவே மோக்ஷமாகும். அதுவே மேலான தவம். பிரமன முதலான எல்லா தேவர்களும், வனிஷ்டர் முதலான மஹர்ஷிகளும், மிகச்சிறந்த விஷ்ணுதாஸ்யத்தை விரும்பியே அவனை ஆராதிக்கிறார்கள். அதனால் மந்திரத்தின் நாலாம் வேற்றுமைமாலே முக்கியமான தூஸ்யம் சொல்லப்படுகிறது. பரமாதமாவுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது ஜீவர்களுக்கு நாசஹேதுவாகாது. இவ்வண்ணமாக மந்திரப்பொருளை அறிந்து சோம்பலில்லாமல் மந்திரத்தை ஜபிக்கக்கடவன். மந்திரத்தின் அர்த்தத்தை அறியாமல், மனத்தை அடக்கி மந்திரத்தை ஜபித்தாலும் லித்தியை அடையமாட்டான். ஸ்வரூபலாபமும் பெறமாட்டான். (இனி மந்திரஜபமுறை விளக்கப்படுகிறது) மந்திரத்தை அங்கந்யாஸகரந்யாஸங்களோடும் முத்ரைகளோடும், ஸகதி, ரிஷி, சந்தஸ்ஸு, அதிதேவதை, பொருள ஆகியவற்றின் அநுஸந்தானத்தோடும், ஹோமத்தோடும், தியானத்தோடும் பிரயோகிக்கவேண்டியது.

இவ்வஷ்டாக்ஷரமந்திரத்திற்கு நாராயணன் ரிஷி; தேவிகாயத்ரீ சந்தஸ்ஸு; பரமாத்மாவாய், ஸ்ரிய:பதியாய், அடியவரை நமுவ விடாத அச்யுதனும், ஸர்வபாபநிவர்த்தகனான ஹரியான விஷ்ணுவே அதிதேவதை. ப்ரணவமாகிற ஓங்காரம் பீஜம். 'ஆய' என்னும் நாலாம வேற்றுமை சக்தியாகும்; 'க்ருத்ஜோல்காய' 'மஹோல்காய' 'வீரோல்காய' 'ஜல்காய' 'ஸஹஸ்ரோல்காய' எனனும் ஐந்து மந்திரங்களாலே ஐந்து அங்கங்களில் அங்கந்யாஸம் செய்யவேண்டும். (1) ஹ்ருதயம் (2) தலை (3) சிகை (4) கவசம் (5) கண்கள் ஆகிய ஐந்து அங்கங்களில் ந்யாஸம் செய்வதே வைஷ்ணவ சாஸ்திரங்களில் எல்லா மந்திரங்களுக்கும் பஞ்சாங்க ந்யாஸம் எனப்படுகிறது. திருவஷ்டாக்ஷரத்தின மூன்று பதங்களாலும் ஷ்டுங்கந்யாஸத்தை முறைப்படி செய்யவேண்டியது. மந்திரத்தின எட்டு அக்ஷரங்களையும் (1) தலை (2) முகம் (3) ஹ்ருதயம் (4) புஜங்கள் (5) இடுப்பு (6) முதுகு (7) முழந்தாள்கள் (8) கால்கள் ஆகிய அங்கங்களில் முறையே ந்யாஸம் செய்யவேண்டும். அதற்குப்பின் எட்டு அக்ஷரங்களையும் எட்டு திக்குகளிலும் ந்யாஸம் செய்யவேண்டியது; அதற்குப்பின் எட்டு அக்ஷரங்களையும் (1) மூக்கு (2) கண்கள் (3) காதுகள் (4) முகம் (5) கழுத்து (6) ஸ்தனங்கள் (7) நாபி (8) குறி ஆகிய எட்டு அவயவங்களிலும் முறையே ந்யாஸம் செய்யவேண்டியது. ப்ரணவத்தை முதலிலும் முடிவிலும், ஸ்வாஹாஸப்தத்தை முடிவிலும் கொணட (1) அசக்ராய (2) விசக்ராய (3) ஸசக்ராய (4) ஸசக்ராய (5) ஜ்வாலாசக்ராய (6) த்ரைலோக்யாந்தகாய (7) அஸுராந்தகாய (8) ரக்ஷோந்தகாய (9) ஆதாரசக்ராய (10) காலசக்ராய எனனும் பத்து மந்திரங்களால் (நாலு திக்குகள், நாலு விதிக்குகள், கீழ், மேல் ஆகிய) பத்து திக்குகளிலும் முறையே சக்ரந்யாஸம் செய்யவேண்டியது. இவ்வண்ணமாக ந்யாஸத்தைச் செய்துவிட்டுப்பிறகு தியானத்தைச் செய்யவேண்டும். ஹ்ருதயத்திலோ, அர்ச்சாமூர்த்தியிலோ, ஜலத்திலோ, ஸுந்ரியமண்டலத்திலோ, அக்னியிலோ, வெறுந்தரையிலோ அழிவற்ற விஷ்ணுவை தியானிக்கவேண்டும். கோடி இளஞ்சூரியன் போல் ஒளிவிடுகின்றவனும், பீதாம்பரம் தரித்தவனும், நாலு புஜங்களுடையவனும், தாமரையிதழ்போல் பரந்த திருக்கண்களையுடையவனும், எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனும், ஸங்கசக்ரகதா பத்மங்களை நாலு கைகளால் தரித்திருப்பவனும், ஸ்ரீபூமிஸஹிதனும், தேவனும், சீரிய சிங்காசனத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், அதில் ஆதாரஸக்தி முதலானவை,

தர்மம் முதலான பீடங்கள் ஆகிய நித்யஸூரிகளால் சூழப்பெற்ற திவ்ய ரத்னமயமான பீடத்தில் எட்டு இதழையுடைய மங்களமான தாமரையில் உருக்கிய பொனபோன்ற கர்ணிகையின் மேற்பகுதியில் பத்மாஸனத்தில் தேவிகளோடு கூட எழுந்தருளியிருப்பவனுமான விஷ்ணுவை தியானிக்கவேண்டும். அவனுடைய வலதுபுறத்தில் பொனபோன்றவனும், தாமரைக்கையானும், தடங்கண்ணியும், பட்டாடையுடன்தவனும், மங்களாகாரையுமான லக்ஷ்மியை தியானிக்கவேண்டும். அவனுடைய இடதுபுறத்தில் தர்ப்பையிதழ் போல் பசுநிறமுள்ளவனும், விசித்திரமான ஆடையுடன்தவனும், நீலோத்பலக்கையினனும் மங்களாகாரையுமான பூதேவியைச் சிந்திக்கவேண்டும். தாமரையிதழின் நுனிகளில் சாமரமேந்திய (எட்டு) மஹிஷிகளைச் சிந்திக்கவேண்டும். இவ்வண்ணமாக தியானித்து தினந்தோறும் மனத்தையடக்கியவனாய் தியானிக்க வேண்டும். குளித்து வெண்ணிற ஆடையுடுத்து, முறைப்படி காலைக்கடன்களைச் செய்து, ஊர்த்துவபுண்டாரம் தரித்த உடம்பையுடையவனாய், பவித்திரத்தைதரித்து, சுததனையு, மானதோலில் அமாந்து, ப்ராணயாமம்செய்து அங்கந்யாஸகரந்யாஸங்களைச் செய்யவேண்டும். கிழக்குமுகமாக அல்லது வடக்குமுகமாக, அல்லது பரமபுருஷனை எதிர்நோக்கியிருந்துகொண்டு மூன்று பராணயாமம் செய்து பிறகு ந்யாஸத்தைச் செய்யவேண்டும். ஸங்கமுத்தரை, சக்ரமுத்தரை, கதாமுத்தரை, பதமமுத்தரை, ஸார்ங்கமுத்தரை, கட்கமுத்தரை, கருடமுத்தரை, வநமாலாமுத்தரை என்னும் எட்டு முத்தரைகளைப் பிரயோகிக்கவேண்டும். அதற்குப்பின் ஜகந்நாதனை தியானித்து ஸர்வவ்யாபியான அவனை மனத்தாலேயே அர்ச்சிக்க வேண்டும். கந்தம் புஷ்பம் முதலிய அனைத்தையும் திருமந்திரத்தாலேயே ஸமாப்பிக்கவேண்டியது. இவ்வண்ணமாக அர்ச்சிக்கப்பட்ட விஷ்ணு அக்கணத்திலேயே உக்ககிருன. மூன்று ஸந்தையகளிலும் பதினாயிரம் அல்லது ஆயிரம்முறை மந்திரத்தை ஜபித்து வந்தானாகில விஷ்ணுவையொத்த வடிவையுடையவனாய், நிலையான பதத்தை அடைவான். ஆயுளை விருமபுகிறவன இநதிரிய ஜயமுடையவனாய் தினந்தோறும் ஆறுமாதம் ஜபிக்கவேண்டும். பதினாயிரம் மந்திரஜபம் செய்து நூறுதரம் நெய்யால ஹோமம் செய்வானாகில நூறுவயஸ்ஸுக்கு மேற்பட்ட வியாதியற்ற நல்ல ஆயுளைப் பெறுவான். கலவியை விருமபுகிறவன மூன்று ஸந்தையயிலும் பதினாயிரம்தரம் மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். மனத்தையடக்கியவனாய், பரிசுத்த புஷ்பங்களைக்கொண்டு ஆயிரம்தரம்

ஹோமம் செய்யவேண்டும். இப்படிச்செய்த அந்தணன் வியாஸருக்கு ஸமமானவனாய், பதினெட்டுவித்யைகளுக்கும் இருப்பிடமாவான். விவாஹத்தை விரும்புகிறவன் இவ்வண்ணமே தினந்தோறும் நாலு வருஷம் ஜபிக்கக்கடவன் ; பொறியைக்கொண்டு ஆயிரம் முறை ஹோமம் செய்யக்கடவன். இதனால் மிகமங்களமான கன்யையை மனைவியாகப் பெறுவான். செல்வத்தை விருமபுகிறவன் தினந்தோறும் முப்பதியிரம்தரம் மூன்று வருஷத்திற்கு ஜபிக்கவேண்டும். தாமரை அல்லது தாமரையிதழைக்கொண்டு ஆயிரம் தரம் ஹோமம் செய்யவேண்டும். இதனால் செல்வத்தை அடைவான். பூமியை விரும்புகிறவன் இந்திரியங்களை அடக்கியவனாய், முற்கூறியபடி தினந்தோறும் ஒரு வருஷம் ஜபிக்கவேண்டும். முற்கூறியபடி தர்ப்பைகளாலே ஹோமம் செய்யவேண்டும். விரும்பிய பூமியை அடைவான். ராஜ்யத்தை விரும்புகிறவன் (முற்கூறியபடி) தினந்தோறும் ஆறு வருடம் ஜபித்து, நெய்குந்த பாயஸத்தால் ஆயிரம்தரம் ஹோமம் செய்வதால் திருமகள்கள் வனருளாலே உடனே சக்ரவர்த்தியாவான். இந்திரியங்களை அடக்கி முற்கூறியபடி பனிரண்டு வருடம் ஜபித்து நெய்யால் தினந்தோறும் ஹோமம் செய்யும் மனிதன் இந்திரனாவான். இந்திரியங்களைவென்று தினந்தோறும் முப்பது வருஷம் லக்ஷம்தரம் மந்திரஜபம் செய்பவன் ப்ரஹ்மாவாகவோ சிவனாகவோ ஆவான் என்பதில் ஐயமில்லை. உயிருள்ளவரையில் சாந்தியுள்ளவனாய் தினந்தோறும் பதினாயிரம் முறை மந்திரத்தை ஜபித்து, ஆயிரம் அல்லது நூறுமுறை அக்னியில் நெய்யாலேயாவது, ஹவிஸ்ஸாலேயாவது, சர்க்கரை கலந்த எள்ளினாலேயாவது, தாமரையாலாவது, பில்வதளத்தாலாவது. பிப்பலஸமித்தினாலாவது, மெனமைமிக்க துளனியிதழ்களினாலாவது பழையோனான பெருமானை அர்ச்சனம் செய்தானாகில், ஆதிசேஷன், கருடாழ்வான் முதலான நித்யஸூரிகளில் ஒருவனாக விரைவிலேயே ஆவான். பல சொல்லியென் ? எப்போதும் ஹரிகுப் பிரியதமமான ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷரமந்திரம் மனிதர்களுக்கு எல்லா ஸித்தியையும் அளிக்கவல்லது. வீற்றிருந்தோ, படுததிருந்தோ, எவ்விடத்திலாவது நின்றிருந்தோ அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை ஜபித்தானாகில், அவனுக்கு விஷ்ணு உகக்கின்றான். எல்லாதேவர்களிருக்குமிடங்களிலும் எப்போதும் இதை ஜபித்தானாகில் அவன் எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸநானம் செய்தவனாவான் ;

எல்லா யஜ்ஞங்களையும் செய்தவனாவான். அந்தணனைக் கொன்ற வனானும், செய்நாறி கொன்றவனானும், பெருமபாவம் செய்த வனானும், அஷ்டாக்ஷரஜபம் செய்பவனைக்கண்டால் அவ்வப் பாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். அஷ்டாக்ஷரத்தை முறைப்படி ஜபிக்கும் பாகவதோத்தமர்க்கா தேவாஸுரர்கள், மனிதர்களோடு கூடிய எல்லாவுலகையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறார்கள். அஷ்டாக்ஷர ஜபம் செய்பவனை பக்தியுடன் வணங்குகிறவன் எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுபட்டவனாய் விஷ்ணுலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். ஜபத்தையினை இமமந்திரத்தின் பெருமை பிரமன் முதலான தேவர்களாலும் நினைக்கவொண்ணாது. என்னால் சொல்ல முடியாததொன்றானே அது.]

இப்பகுதியில் திருவெட்டெழுத்தின் பெருமையும், பொருளும், பிரயோகமுறையும் விளக்கப்பட்டது. அஷ்டாக்ஷரவயமஹா மந்திரங்களின் பொருள் விரிஷ பூவாசார்யர்கள் அருளிய பரந்த ரஹஸ்யம், முமுகூப்படி முதலான கிரந்தங்களிலே காணாத தக்கது. இனி, “நாராயண விக்ரமே வாக்ஸுதேவாய தீமஹி தந்நோ விஷ்ணு: பரசோத்யாத்” என்று நாராயணவல்லியிலே விஷ்ணு காயதரியில் எடுக்கப்பட்ட மூன்று வியாபகமந்திரங்கள்லே முக்கியத்துவத்தைக்ருதி நாராயண மந்திரத்திற்கு அடுத்தபடி எடுக்கப்பட்ட வாக்ஸுதேவமந்திரமான திருத்வாத்ஸாக்ஷரியின் பொருளும் பெருமையும், பிரயோக முறையும் அடுத்தபடியாக விளக்கப்படுகிறது. அதைக் காண்போம்.

அத்ய வக்ஷ்யாமி மாஹாத்மயம் த்வாத்ஸாரணஸ்ய பார்தீவ
யஸ்யோச்சாரணமாந்ரேண த்வாத்ஸார்ப்யத்யபுலம் லபேத ||
நமோ புக்யவதே துப்யம் வாக்ஸுதேவாய ஸாரங்கீண |
பரணவேந ஸமாயுக்தம் த்வாத்ஸாரணம் மநும் ஜபேத ||
பூர்வவத ப்ரணவஸயார்த்த: (ர்தம்)நமஸ்ச மஹாமநா. |
ஐஸ்வர்யம் ச தத்ரா வீர்யம் தேஜ: சுகதிரநுத்தமா ||
ஐஞாநம் புலம் யதேதேஷாம் ஷண்ணம் புக்ய இதீரித: |
ஏபிர்க்ரீண. (பர)பூர்ணே யோ ஸ ஏவ புக்யவாந ஹரி. ||
நித்யா ச யா புக்யவதீ ப்ரோச்யதே முநிஸத்தமை: |
ஐஸ்வர்யரூபா ஸாதேக்யீ ஸுபுக்யா கமலாலயா ||

ஈஸ்வரீ ஸர்வஜக்யதாம் விஷ்ணுபத்ரீ ஸநாதரீ ।

தஸ்யா: பதித்வா த்யூதீஸஸ்ய புக்யவாரிதி சோச்யதே ॥

தஸ்மாத்து புக்யவாந் ஸ்ரீமாந் ஏகார்த்தேதூ முநிபி: ஸ்ம்ருத: ।

புக்யவாரிதி ஸப்ஸுதேராயம் ததூ புருஷ இத்யபி ॥

நிருபாதௌ(தீ?) ச வர்த்தேதத வாஸுதேவேக்யலாத்மநி ।

வக்ஸ்யந்தி கேசித்புக்யவாந் ஜ்ஞாநவாரிதி ஸத்தமா: ॥

தத்வாஸுதேவேநோக்தம் ஸ்யாத் ஸாமாந்யத்வாத்

ததேதாந்யதூ ।

தஸ்மாத் கல்யாணகுணவாந் ஸ்ரீமாந் யோஸௌ ஜக்யத்பதி: ॥

ஸ ஏவ புக்யவாந் விஷ்ணு: வாஸுதேவஸ்ஸநாதந: ।

புக்யவதே ஸ்ரீமதேசேத்யேகார்த்தே ப்ரோச்யதே புக்யத: ॥

குணவாந் புக்யவாநேவ ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிவிநாஸக்ருத் ।

த்ய்வௌ த்ய்வௌ குணவதிஷ்டயா ஸர்க்க்யாத்யா(த்ய)

மகரோத் ப்ரபு: ॥

ப்ரத்யும்நஸ்சாநிருக்யத்யுஸ்ச ஸங்கர்ஷண இகீரித: ।

புக்யவாந் வாஸுதேவேவாஸௌ ஸ்ருஷ்ட்யாத்யமகரோத்

ஸ்வயம ॥

ஜஸ்வர்யவீர்யவாந் ஸர்க்கே ப்ரத்யும்ந: பர்யபத்யத ।

தேஜ: ஸக்திம் ஸமாவிஸ்ய அநிருத்யேதூ ஹ்யபாலயத் ॥

புலஜ்ஞாநே ததூ த்யவே து ஸங்கர்ஷணே ஹ்யதிஷ்டித: ।

அகரோத் புக்யவாநேவ ஸம்ஹாரம் ஜக்யதேதாஸ்ய து ॥

ஏவம் ஷட்ஸுணபூர்ணத்வாத் பதித்வாத்யபி ச ஸ்ரீய: ।

ஸர்க்காதே: காரணத்வாச்ச புக்யவாரிதி சோச்யதே ॥

ஸர்வத்ராஸௌ ஸமஸ்தம் ச வஸத்யத்ர ச வை யத: ।

ததஸ்ஸ வாஸுதேவேதி வித்வத்யபி: பரிபட்டயதே ॥

சதூர்த்தீம் பூர்வவத்வத்யாத் கைங்கர்யார்த்தம்

மஹாத்மந: ।

ஏவம் ஜ்ஞாத்வா மநோரார்த்தம் த்வாத்யுஸார்ணஸ்ய

சக்ரிண: ॥

ஸம்ஸித்யிம் பரமாப்நோதி ஸம்யக்யாவர்த்தய சேதஸா ।

க்யத்வா க்யத்வா நிவர்த்தந்தே ஸர்வக்ரதுபுலைரபி ॥

தத்க்யத்வா ந நிவர்த்தந்தே த்வாத்யுஸாக்ஷரசிந்தகா: ।

த்வாத்யுஸார்ணம் ஸக்ருஜ்ஜப்த்வா ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே ॥

ப்ரஹ்மஹத்யாதிபாபாநி தத்ஸம்ஸர்க்குக்ருதாநி ச |
 த்வாத்யூர்ணமநேநார்ஜப்து: த்ஹத்யக்யுநிரிவேந்தநம் ||
 ஸர்வஸௌப்யாக்யஸுக்யதம் புத்ரடௌத்ராதிவ்ருத்தித்யம் |
 ஸர்வகாமப்ரதம் ந்ருணம் ஆயுராரோக்யவர்த்தநம் ||
 தேவத்வமமரேஸத்வம் சிவத்வம் ப்ரஹ்மதாம் ததா |
 த்வாத்யூர்ணமநம் ஜப்த்வா ஸமாபநோதி ந ஸம்ஸய: ||
 துராசாரோபி ஸர்வாஸீக்ருதக்ருநோ நாஸ்திகோபி வா |
 த்வாத்யூர்ணமநம் ஜப்த்வா விஷ்ணுஸாயுஜயமாப்நுயாத ||
 ப்ரஜாபதி கஸ்யபஸ்ச மநு: ஸ்வாயமபுவஸ்ததா |
 ஸப்தர்ஷயோ த்ருவஸஸைதே ருஷ்யஸ்தஸ்ய கீர்த்திதா: ||
 வஸிஷ்ட: கஸ்யபோ஽திரிஸ்ச விஸ்வாமித்ரஸ்ச கௌதம: |
 ஜமக்யூநிர்புரத்வாஜ: ஏதே ஸப்த மஹர்ஷய: ||
 புக்யவாந் வாஸுதேதேவோ வை தேவகா஽ஸ்ய ப்ரகீர்த்திதா |
 சந்த்யஸ்ச பரமா தேதேவீ க்யாயதீர் ஸமுத்யாஹ்ருதா ||
 தஸ்யாபி ப்ரணவோ பீஜம் ஜஸ்வர்யம் ஸக்திருச்யதே |
 சதுர்த்தீமாஹுரநயே து ஸகதிபீஜம் ததா மநோ: ||
 ஜஸ்வர்யம் பத்யமேவாத்ர ப்ரோச்யதே முநிஸத்தமை: ||
 பதைஸ்சதுர்பித்ய்வாத்யூரக்ஷரைரந்விதோ மநு: |
 ஸாதகாநாம ஸத்யா ராஜந் காமதேநுநிதீர்த: ||
 த்யூரங்குலீஷு தலயோ: த்வாத்யூர்ணநி விந்யஸேத் |
 பதைஸ்சதுர்பித்ய்வாத்யூரக்ஷு விந்யஸேத் ததநந்தரம் ||
 சதுரந்வேஷு விந்யஸ்ய மந்த்ரேணோத்தரயோர்த்வயோ: |
 மூர்த்யந்யாஸ்யநேத்ரயோர்நாஸாகர்ணயோர்புஜ

யோஸ்ததா ||

ஹ்ருதி குகௌ ததா குஹ்யே ஊர்வோர்ஜாந்வேஸ்ச

பாத்யோ: |

மந்த்ரார்ணநி து விந்யஸ்ய க்ரமேணைவ ந்ருபோத்தம ||

அசகராய விசக்ராய ஸுசக்ராய ததைவ ச |

ததா த்ரையோக்யசக்ராய மஹாசக்ராய வை ததா ||

அஸுராந்கசகராய ஸ்வாஹாந்தம் ப்ரணவாதிசம் |

ஹ்ருத்யாதிஷ்ட்யங்கேஷு யத்யூஸாத்ரம் ப்ரயோஜயேத் ||

கூழீராப்துதேள ஸேஷபர்யங்கே ஸமாளீநம் ஸ்ரியா ஸஹ |
 நீலஜீமூதஸங்காஸம் தப்தகாஞ்சநபூஷணம் ||
 பீதாம்பரதூரம் தேதுவம் ரக்தாப்யஜதூலலோசநம் |
 தீர்க்கைகூஸ்சதுர்பிதேதுரார்ப்பிதூஸ ஸர்வாபரண-
 பூஷிதை: ||

ஸங்குசக்ரக்யகாஸார்ங்குந் பிப்யராணம் பரமேஸ்வரம் |
 நாநாகுஸுமஸம்பூக்யநீலகுந்தலஸீர்ஷஜம் ||
 ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்துபேடாரஸ்கம் வநமாலாவிபூஷிதம் |
 ஸமாஸ்ஸிஷ்டம் ஸ்ரியா தேதுவ்யா பத்மயா பத்மஹஸ்தயா ||
 ஸ்தூயமாநம் விமாநஸ்தை: தேதுவக்யந்தூர்வகிந்நரை: |
 முநிபிஸ்ஸநகாத்யைஸ்ச ஸேவிதம் ச ஸுரர்ஷிபி: ||
 ஏவம் த்யாத்வா ஹரிம் நித்யம் ஜபேந்மந்த்ரம் ஸமாஹித: |
 அர்ச்சயித்வா ஹ்ருஷீகேஸம் ஸுக்யந்தூகுஸுமைஸ்ஸதூர ||
 ஸாலக்யராமாதீஷு ஸ்தூநேஷ்வார்ச்சய மந்த்ரம்

ஜபேத்யபூக்ய: |

ஜப்த்வா த்வாத்யுஸாஹஸ்ரம் யாவஜ்ஜீவம் ஸமாஹித: ||
 வைஷ்ணவம் பத்யமாப்நோதி புநராவ்ருத்திவர்ஜிதம் |
 ஆயுஷ்காமீ ஜபேந்நித்யம் வத்ஸரம் விஜிதேந்த்ரிய: ||
 ஸங்க்யா த்வாத்யுஸாஹஸ்ரம் ஜேஹாமம் திலஸஹஸ்ரகம் |
 லபேத்யாயு: ஸதஸமா து:க்கூரோக்யவிவர்ஜிதம் |
 வீவாஹகாமீ ஷண்மாஸம் ஜபேந்நித்யம் ஜிதேந்த்ரிய |
 ஆஜ்யஜேஹாமீ ஸஹஸ்ரம் து லபேத்ய கந்யாம் ஸுலக்ஷணம் ||
 ஸம்பத்காமீ ஜபேந்நித்யம் வத்ஸரம் து ஸஹஸ்ரஸ: |
 ஸாஜ்யைஸ்ச வ்ரீஹிபிஹுத்வா ஸஹஸ்ரம்

ஸ்ரியமாப்நுயாத் ||

ராஜ்யமிந்த்ரபத்யம் வாபி ஸிவத்வம் ப்ரஹ்மதாமபி |
 பூஹுகாலம் பிஸ்வபத்ரை: கடலைர்வா ஜபேந்மநாம் ||
 ஜுஹுயாச்ச ஜபேந்நித்யம் தத்கதப்ராப்நோத்யஸம்ஸயம் |
 யம் யம் காமயதே சித்தே தத்ர தத்ர ந்ருபோத்கம ||
 ஜுஹுயாத் மாலதீபுஷ்பை: அயுதம் விஜிதேந்த்ரிய: |
 தாம் தாம் ஸித்திமவாப்நோதி பத்யம் சாப்நோதி

வைஷ்ணவம் ||

த்ய்வாத்யூராரணேந மநுநா பசேஷ பசேஷ ந்ருபேபாத்தம |
த்ய்வாத்யூர்யாம் பூஜயேத-விஷ்ணும் கோமலைஸ்தூலஸீத்யலை: ||
விஷ்ணு துலயவபு: ஸ்ரீமாந் மோத்யதே பரமே பதே: |
த்ய்வாத்யூர்ணமநோரேவம் வித்யூநம் ப்ரோச்யதே ந்ருப ||

[அரசனே ! திருத்வாதஸாக்ஷரியின பெருமையை அடுத்தபடி கூறுவேன; அமமநதிரத்தை உச்சரித்த மாததிரத்திலேயே பனிநண்டு வருடங்களுக்குச் சிறந்த பலனைப்பெறுவான். சார்ங்க மென்னும் வில்லுடையவனாய், பகவானுன வாஸுதேவனாகிற உனக்கு நமஸ்காரம். ப்ரணவத்தோடும் (நமஸஸோடும்) கூடியதான த்வாத்யூராக்ஷர மந்திரத்தை ஜபிக்கக்கடவன. இம்மஹாமந்திரத்திலுள்ள ப்ரணவத்திற்கும் நமஸ்ஸிற்கும் முனபோலவே பொருளைக் கண்டுகொளவது. (இனி ' புகுவதே ' என்னும் சொல்லின் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது.) (1) ஐஸ்வர்யம், (2) வீர்யம், (3) தேஜஸ்ஸு, (4) ஓப்பற்ற சகதி, (5) ஞானம், (6) பலம் ஆகிய இவ்வாறு குணங்களின் ஸமூஹம் புகுஸுபத்ததால் சொல்லப்படுகிறது. இக்குணங்களால் நிறைந்த ஹரியே பகவான எனப்படுகிறான் (இது பகவச்சப்தத்திற்கு முதற்பொருள்). எனறுமிருப்பவளாய், பகவதியென்றும், ஐஸ்வர்யரூபயாகவும் முனிவர் தலைவர்களால் கூறப்படும் பரமமங்கனையான தாமரையாள், விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியாகவும், (அதனாலேயே) எல்லா உலகங்கட்கும் ஈஸ்வரியாகவும் பழையவளாகவுமிருப்பவள். ஈஸானுன வாஸுதேவன அவளுக்குப் பதியாகையாலும் பகவான எனப்படுகிறான். ஆகையால், திருவின நாயகன ஓருவனே பகவச்சப்தத்துக்கு ஒரே பொருளாகக் கூறப்படுகிறான். (இது இரண்டாவது பொருள்.) பகவான எனனும் சபதமும் அவ்வண்ணமே புருஷஸுபதமும், ஸாவாந்தாயாமியான வாஸுதேவனிடமே இயல்வாக உள்ளன. சில நல்லோர்கள் ஞானமுடையவன எவனாயினும் அவனை பகவான் என்கின்றனர். அநத ரீதியில் பொதுவாக வாஸுதேவனை பகவான் என்று கூறுவதில்லை. முற்கூறியபடி கல்யாணகுணங்களை உடையவனாகவும், திருமகள்களாவதுமிருப்பதாலே பகவான் எனப்படுபவன, பழையோனாகிற விஷ்ணுவெனும் வாஸுதேவனே. வாஸுதேவம்ந்திரத்திலிருக்கும் ' புகுவதே ' எனனும் பதமும், துவயத்திலுள்ள ' ஸ்ரீமதே ' எனனும் பதமும் ஒரே பொருளையுடையவையே என்று அறிவாளிகள் கூறுகின்றனர். (இனி மூன்றாவது பொருள்) கல்யாண குணங்களையுடைய பகவானே உலகைப்

படைத்தளித்து அழிக்கவல்லவன். ப்ரத்யும்னன், அநிருத்தன், ஸங்கர்ஷணன் ஆகிய மூன்று வியூஹநிலைகளையடைந்த தலைவனாய் பகவானான வாஸுதேவன தானே (ஐஸ்வர்யம் முதலான ஆறு குணங்களில்) இரண்டிரண்டு குணங்களை அதிஷ்டித்துநின்று ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்கிறான். பகவான் ஒருவனே ஐஸ்வர்யவீர்யங்களாகிற இருகுணங்களையுடையவனான ப்ரத்யும்னனாகிப் படைப்பதொழிலையும், தேஜஸ் ஸக்திகளாகிற இருகுணங்களையுடையவனான அநிருத்தனாகிக் காத்தல் தொழிலையும், பாலஜ்ஞானங்களையுடையவனான ஸங்கர்ஷணனாகி அழித்தல் தொழிலையும் இவ்வுலகிற்குச் செய்கின்றான். இவ்வண்ணமாக ஆறு குணங்கள் நிறைந்தவனாகையாலும், திருமகள் கேளவனாகையாலும், உலகின் படைப்பு முதலானவற்றுக்குக் காரணமாகையாலும் பகவான் என்று கூறப்படுகிறான். (இனி, வாஸுதேவஸுப்தார்த்தம்) எல்லாவிடத்திலும் இவன் வணிக்கிறானாகையாலும், எல்லாப் பொருளும் இவனிடம் வணிக்கின்றதாகையாலும் இவன் அறிவாளிகளால் வாஸுதேவன் எனப்படுகிறான். (இனி, 'ஆய' என்னும் நாலாம் வேற்றுமையின் அர்த்தம்) மஹாதமாகக்ளே! 'ஆய' எனனும் நாலாம் வேற்றுமையை அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்திற் போலவே கைங்கர்யப்பொருளை உடையதாக அறியவேண்டும். (இனி, மந்திரப்பெருமை) இவ்வண்ணமாக துவாதஸாக்ஷரமந்திரத்தின் பொருளை அறிந்து, சகரதாரியின் பரமபதத்தை அடைகிறான். எத்தனை யாகங்கள செய்தாலும், அவற்றின் பலனை அடைந்து அடைந்து திரும்பிவரவேண்டியதே. துவாதஸாக்ஷரமந்திரத்தைச் சிந்திப்பவர்கள் பரமபதத்தை அடைந்து திரும்பிவராமலிருக்கின்றனர். துவாதஸாக்ஷரமந்திரத்தை ஒரு தடவை ஜபிப்பதாலேயே எல்லாப் பாபங்களினின்றும் மனிதன் விடுபடுவான். ப்ரஹ்மஹத்தி முதலான மஹாபாதங்களும் அவற்றோடு தொடர்பால் ஏற்படும் மற்ற பாபங்களும் துவாதஸாக்ஷரமந்திரத்தை ஜபிப்பவனுக்கு, நெருப்பினால் விறகு எரிவதுபோல் எரிகின்றன. துவாதஸாக்ஷரமந்திரமானது எல்லா மங்களங்களையும், இன்பங்களையும் அளிப்பது; பிள்ளை, பேரன் முதலான ஸந்ததிவிருத்தியைச் செய்வது. எல்லா விருப்பங்களையும் தருவது; மனிதர்களின் ஆயுளையும், ஆரோக்யத்தையும் வளர்ப்பது; துவாதஸாக்ஷரத்தை ஜபிப்பதினால் தேவனுயிருக்கும் தன்மையையோ, தேவேந்திரனாயிருக்கும் பெருமையையோ, சிவனுயிருக்கும் சீர்மையையோ, பிரமனுயிருக்கும் பெற்றியையோ அடைவான் என்பதில் ஐயமில்லை. தீய ஆசாரத்தை உடையவனான

யினும், எதையும் உண்பவனயினும், செய்நதன்றி கொன்றவனயினும், நாஸ்திகனாகவேயிருப்பவனயினும் த்வாதஸாஶுரமந்திரத்தை ஜபிப்பதினால் விஷ்ணுவோடு ஸாயுஜ்யத்தை அடைவான். (இனி, மந்திரத்தின் ருஷிச்சந்தோதேவதைகள் ஸகதிபீஜம் முதலியவை) பிரமன், கல்யபர், ஸ்வாயம்புவமநு, ஸப்தரிஷிகள், துருவன் ஆகியவர்கள் இமமந்திரத்திற்கு ரிஷிகளாகக் கீர்த்திக்கப்படுகின்றனர். வனிஷ்டர், கல்யபர், அத்ரி, வீஸ்வாமித்ரர், கௌதமா, ஜமதக்னி, பரத்வாஜா எனனும் எழுவரும் (இங்கு) ஸப்தரிஷிகள் எனப்படுகின்றனர். பகவானான வாஸுதேவனை இமமந்திரத்திற்கு தேவதையாகக் கூறப்படுகிறான். மேலான தேவிகாயத்ரி சந்தஸ் ஸாகும். இமமந்திரத்திற்கு ப்ரணவம் பீஜமாகும். ஐஸ்வாயம் சக்தியாகும். மற்றும் சில ஞானிகள் இம்மந்திரத்திற்கு நாலாம வேற்றுமையையே சகதிபீஜமாகக் கூறுகின்றனர். முனிவர் தலைவர்களால் இமமந்திரத்தின் பதமே ஐஸ்வர்யமாகக் கூறப்படுகிறது. 'ஓம்' 'நமோ' 'புகுவதே' 'வாஸுதேவாய' எனனும் நாலு பதங்களோடும், பனிரண்டு அக்ஷரங்களோடும் கூடிய இமமந்திரம்— இதை ஜபிப்பவர்களுக்கு எப்போதும் காம தேனுவைப்போல எல்லாப் பலனகளையும் கொடுப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. (இனி, அங்கந்யாஸகரந்யாஸங்கள்) பத்து விரல்களிலும், இருகைத்தலங்களிலும் ஆகப்பனிரண்டு இடங்களில் பனிரண்டு அக்ஷரங்களை ந்யாஸம் செய்யவேண்டியது. நாலு பதங்களால் நாலு அங்கங்களில் ந்யாஸம் செய்யவேண்டியது. இப்படி அங்கந்யாஸம் செய்தபின் (1) தலை (2) முகம் (3) கண்கள் (4) மூக்கு (5) காதுகள் (6) புஜங்கள் (7) ஹ்ருதயம் (8) வயிறு (9) ரஹஸ்ய ப்ரதேஸம் (10) தொடைகள் (11) முழந்தாள்கள் (12) பாதங்கள் ஆகியவற்றில் பனிரண்டு அக்ஷரங்களை முறையே ந்யாஸம் செய்யவேண்டியது. இதற்குப்பின் ஹ்ருதயம் தொடங்கி (பாதங்களிலுமுள்ள) ஆறு அங்கங்களில் 'ஓம் அசக்ராய ஸ்வாஹா' 'ஓம் விசக்ராய ஸ்வாஹா' 'ஓம் ஸுசகராய ஸ்வாஹா' 'ஓம் தரைலோக்ய சக்ராய ஸ்வாஹா' 'ஓம் மஹாசகராய ஸ்வாஹா' 'ஓம் அஸுராநதசக்ராய ஸ்வாஹா' எனனும் ஆறு மந்திரங்களால் சாஸ்திரமுறைப்படி ந்யாஸம் செய்யவேண்டியது. (இனி, த்யானாச்சனங்கள்) திருப்பாற்கடலில், ஸேஷஸ்யனத்தில, ஸ்ரீதேவியோடு வீற்றிருப்பவனாய், நிலமேகம் போன்றவனாய், உருக்கிய பொன்னுலான திருவாபரணங்களை உடையவனாய், பீதாம்பரம தரித்தவனாய், செநதாமரையிதழ்போன்ற திருக்கண்களை உடைய

வனய், எல்லாத் திருவாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்ற நீண்ட நாலுகைகளாலும் சங்கம சகரம், கதை, சார்ங்கம் ஆகிய வற்றை தரித்துநிற்பவனாய், பரமேஸ்வரனாய், பல புஷ்பங்களை முடிந்து நிற்கும் சுருண்டிருண்ட குழலை உடையவனாய், ஸ்ரீவதஸ மெனும் மறுவையும், கௌஸ்துபமணியையும் திருமார்பில் உடையவனாய், வநமாலையாலே அலங்கரிக்கப் பெற்றவனாய், தாமரையைக் கையிலேந்திய தாமரையாளான ஸ்ரீதேவியாலே ஆவிங்கனம் செய்யப்பெற்றவனாய், விமானத்தில் ஏறியிருக்கும் தேவ கந்தர்வகிந்நரர்களால் துதிக்கப்படுபவனாய், ஸநகர் முதலான முனிவர்களாலும், தேவரிஷிகளாலும் லேஷிக்கப்படுபவனான ஹரியை இவ்வண்ணமாக தியானித்து எப்போதும் சாந்தியுடைய வனாய் மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டியது. ஸாளக்ராமம் முதலான ஸ்தானங்களில் இருமகேசனை நலல கந்தம் புஷ்பம் முதலானவற்றால் அர்ச்சனம் செய்து, அறிவாளியானவன இமம்ந்திரத்தை ஜபிக்க வேண்டியது. (இனி பிரயோகமும் பலனும்) சாந்தியுடையவனாய் ஆயுள் உள்ளவரை பன்னிராயிரம் உரு ஜபிப்பதினால், திரும்பி வருதலில்லாத விஷ்ணுவின் பரமபுக்தத்தை அடைவான். ஆயுளை விரும்புகிறவன் ஒரு வருடத்திற்கு இந்திரியங்களை அடக்கி தினந்தோறும் பன்னிராயிரம் தடவை ஜபித்து, ஆயிரம் திலஹோமம் செய்தானாகில், துளபமும், வியாதியுமற்று நூருண்டுகள் வாழப் பெறுவான். விவாஹத்தை விரும்புகிறவன் இந்திரியங்களை அடக்கி ஆறு மாதத்திற்கு தினந்தோறும் நெய்யினால் ஆயிரம் ஹோமம் செய்து ஜபிக்கவேண்டும். இதனால் நல்ல அழகுடைய கன்னிகையை மனைவியாக அடைவான். செலவத்தை விருட்புகிறவன் ஒரு வருடத்திற்கு தினந்தோறும் நெய்கலந்த நெல்லாலே ஆயிரமதரம் ஹோமம் செய்து ஜபித்தானாகில் ஆயிரம் மடங்கு செல்வம் பெறுவான். ராஜ்யத்தையோ, இந்திரபதவியையோ, சிவபதவியையோ, பிரமனின் பதவியையோ விரும்புகிறவன் வில்வ இதழ்களாலாவது தாமரைகளாலாவது (அவ்வப்பலன்களுக்குத் தக்கவாறு) பலகாலம் ஹோமம் செய்து ஜபிப்பதன்மூலம், அந்தந்தப் பதவினை ஐயமற அடைவான். அந்தந்த சமயங்களில் எந்த எந்தப் பலன்களை மனத்தால் விரும்புகிறானோ அவ்வப்பலன்களைத்தையும் இந்திரியங்களை அடக்கி மாலதீபுஷ்பங்களால் பதினாயிரம்முறை ஹோமம்செய்துஜபிப்பதன்மூலம் அடைந்து விஷ்ணுவின் ஸ்தானத்தையும் அடைவான். ஒவ்வொரு பக்ஷத்திலும் துவாதஸியில் துவாதஸாஷ்டியை ஜபித்து அழகிய துளஸியிதழ்களாலே விஷ்ணுவைப்பூஜிப்பவன் விஷ்ணுவை யொத்த உடம்பையுடையவனாய், கைங்கர்யச் செல்வமுடையவனாய், பரமபதத்தில் இன்புறுகிறான். அரசனே! திருத்வாதஸாஷ்டரமந்திரத்தின் பிரயோகமுறை இவ்வண்ணமாகக் கூறப்படுகிறது.]

இப்பகுதியில் திருத்வா ஷ்டிஷ்யின் பொருளும், பெருமையும், பிரயோகமுறையும் விளக்கப்பட்டன. இனி, “நாராயணய வித்ஸுமேஹ வாஸுதேவாய தீமஹி, தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோத்யாத்” என்னும் விஷ்ணு காயத்ரியில் எடுக்கப்பட்ட மூன்று வியாபகமந்திரங்களிலே முக்கியத்துவத்தைக்கருதி வாஸுதேவமந்திரத்திற்கு அடுத்தபடி எடுக்கப்பட்ட விஷ்ணுமந்திரமான ஷ்டுஷ்டியின் பொருளும், பெருமையும், பிரயோகமுறையும் அடுத்தபடி விளக்கப்படுகின்றன. அதைக் காண்போம்.

அதது தே ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி ஷ்டுக்ஷரமநோரிதும் |
 விசுடாநம் ஸர்வபுலதும் ஜந்மம்ருதயுநிக்குந்தநம் ||
 ஓம் நமோ விஷ்ணவே சேதி ஷ்டுக்ஷரமுதூஹ்ருதம் |
 பூர்வவத் ப்ரணவஸ்யார்த்தம் நம:ஸ்ப்யக்ஷ உதூஹ்ருத: ||
 வ்யாப்ததவாத்யுவ்யாபகதவாச்ச விஷ்ணுரித்யபிதீயதே |
 ஸதைசுக்ருப்ரபத்வாத ஸர்வாத்மதவாத்யுவிபுத்வத: ||
 அநாமயத்வாத் ஸ்ரீஸ்தவாத் க்யபுஸ்தித்வாத் க்ருணிதவத: |
 யதேஷ்டப்யலக்ஷ்யத்ருதவாத விஷ்ணுரித்யபிதீயதே ||
 ணகாரோ ப்யலமியுக்ஷ்ஷகார: ப்ராணஉச்சயதே |
 தயோஸ்து ஸங்க்யுதிர்யத்ர தகூஸ்த்மேத்யுச்சயதே ஸ்ருதி: ||
 தஸ்மாண்ணகாரஷ்காரா நுஸம்ஹிதமநுத்தகம் |
 ஸப்ராணம ஸப்யலம் வேத்யஸம்ஹிகாமுத்தகமாம் துய: ||
 தஸ்யைவாஸ்த்யுஷ்டித்யுத்தம் நேதரஸ்யைவ தச்ச்ருத: |
 ஏததேவ ஹி வித்யுவாம்ஸோ வக்ஷ்யந்தே யே மஹர்ஷய: ||
 ஏவம் வக்ஷ்யாமஹே கிம்து கிமு வ்யாக்யாமஹே வயம் ||
 இமௌ ணகாரஷ்காராவஸுஸம்ஹிகமேவ தத |
 ததேவ விஷ்ணு: க்ருஷ்ணேதி ஜிஷ்ணுரித்யபிதீயதே ||
 விஷ்ணவே நம இதயேஷ மந்த்ர: ஸர்வபுலப்ரத்ய |
 ஐஸ்வர்யம் து விகார ஸ்யாத் தாதூத்யாந்ணத்யவயம்
 ஸ்மருதம் ||

ஐஸ்வர்யத்துவயபீஜம் ஸ்யாத் விஷ்ணு மந்த்ரமநுத்தமம் |
 தக்ஷுடர்ணம் வித்யுநேந கேவலம் ஹி ஜபேமஹி ||
 இதயுத்த்வா முநயஸ்ஸர்வே வேத்யவேத்யாங்க்யபாரக்யா: |
 பரித்யஜ்யேதரம தூர்மம் ததேக்யுரணம் க்யதா: ||
 ஊ-28

ஏவம் மஹாமநும் ஜப்த்வா வித்யாநேநாச்யதம் க்யூகா: |
 தஸ்மாதேதூவ மஹாமந்த்ரம் ஸர்வஸித்திப்ரத்யம் ந்ருப ||
 ஸக்ருதுச்சாரணேநாஸ்ய ஹரிஸ்தத்ர ப்ரஸீத்யதி |
 ப்யூரஹ்மாத்த்யாஸ்ஸநகாத்த்யாஸ்ச முநயஸ்ச ஜபந்தி ஹி ||
 ச்யந்த்யஸ்து தஸ்ய க்யூயத்ரீ தேதூவதா விஷ்ணுரச்யுத: |
 ஸ்யாதேதூயம் பீஜம் நம: ஸக்தி: மனோரஸ்ய ப்ரகீர்த்திதம் ||
 தரிபி: பதை: ஷட்யங்கேஷு யத்யாஸங்க்யம் ஸுவிர்யஸேத் |
 அங்குலீஷ்வபி சாங்கேஷு மந்த்ரார்ணாநி யத்யாக்ரமாத் ||
 மூர்த்த்யாஸ்யே ஹ்ருத்யே ப்யூஹ்வோ: ப்ருஷ்டே

குஹ்யே யத்யாக்ரமம் |

விர்யஸ்ய சக்ரந்யாஸம் ச பஸ்சாத்த்யாநம் ஸுக்யாஸநே ||
 ப்ரணவேநாந்முகிக்குத்ய ஹ்ருத்பங்கஜமதேத்யாமுக்யம் |
 விகாஸயேச்ச மந்த்ரேண விமலம் தத் ஸகேஸரம் ||
 தஸ்யோபரி ச வஹ்ந்யர்க்கேஸாமபிம்ப்யாநி சிந்தயேத் |
 தத்ர ரத்நமயம் பீட்யம் தந்மத்யேஷ்டத்யூலம்புஜம் ||
 தஸ்யிந் கோடிஸாங்காப்யம் ஸர்வலக்ஷணலக்ஷிதம் |
 சதுர்ப்புஜம் ஸுந்த்யூராங்க்யம் யுவாநம் பத்மலோசநம் ||
 கோடிகந்தூர்ப்பலாவண்யம் நீலபூருஸ்திகாலகம் |
 ஸ்ரலக்ஷணநாஸம் லஸத்யூக்ஷண்ட்யம் பிம்பிதோஜ்ஜ்வல-

குண்ட்யூலம் ||

ஸங்க்யசக்ரக்யூபத்யூயம் த்யூக்யாநம் தேதூர்ப்பிருஜ்ஜ்வலே: |
 கேயூராங்க்யூஹாராத்யூயை: பூஷணை: சந்த்யூநைரபி ||
 அலங்க்ருதம் திவ்யபுஷ்பை: ரக்தஹஸ்தாங்க்யூபங்கஜம் |
 முக்தாபூலாப்யூத்யூந்தாலிம் வநமாலாவிபூஷிதம் ||
 ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்துபேத்யூரஸ்கம் திவ்யபீதாம்பூரம் ஹரிம் |
 தப்தகாஞ்சநவார்ணப்யம் பத்மயா பத்மஹஸ்தயா ||
 ஸமாஸ்ஸிஷ்டமமும் தேதூவம் த்யூபாத்வா விஷ்ணுமயோ

பூவேத் |

மநஸைவோபசாராணி க்ருத்வா மந்த்ரம் ஜபேத் தத: ||

த்ரிஸந்த்யூபாஸு ஜபேந்ரித்யம் ஸஹஸ்ரம் ஸாஷ்டகம்

த்யூவிஜ: |

விஷ்ணுர்லோகமவாப்நோதி புநராவ்ருத்திவர்ஜிதம் ||

பூர்வவத் ஐபேஹாமாத்யம் க்ருத்வா ஸித்துத்யம் வரம் லபே, |
புக்யவத்ஸந்ரிதெள வாபி துலஸீகாநநேபி வா ||

ஸமாஹிதமநா ஐப்த்வா ஷட்யர்ணம் ரியதேந்த்த்யாய: |
திலஹோமாயுகம் க்ருத்வா ஸர்வஸித்துத்யமவாப்நுயாத் |
ஏவம் விஷ்ணுமநோ: ப்ரோக்தம் வித்யாநம் ந்ருபஸத்தம் |

[இனி, எல்லாப் பலன்களையும் அளிப்பதாய். பிறப்பிறப்பை ஒழிப்பதான ஷட்யக்ஷரமநதிரததின பிரயோகமுறையைச் சொல்லுவேன உமக்கு 'ஓம நமோ விஷ்ணவே' என்பது ஷட்யக்ஷரமந்திரமாகக் கூறப்படுகிறது. பரணாவ மந்திரமான ஓங்காரத்திற்கும், நம: ஸப்தத்திற்கும் பொருள முனபோலவே கூறப்படுகிறது. (இனி, விஷ்ணுசப்தார்த்தம்) (தனக்கு ஆதேயமாகவும், சரீரமாகவுமிருக்கும்) எல்லாப் பொருள்களாலும் சூழப்பட்டிருக்கையாலும், (சரீரமாயிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களையும்) வியாபித்திருக்கையாலும் 'விஷ்ணு' எனப்படுகிறான் பரமபுருஷன். எப்போதும் ஒருபடிப்பட்ட உருவை உடையவனாகையாலும், எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கையாலும், விபூவாயிருக்கையாலும், வியாதியற்றிருக்கையாலும், ஸ்ரிய:பதியாயிருக்கையாலும், பிரகாசஸ்வரூபனாயிருக்கையாலும் கருணாமூர்த்தியாயிருக்கையாலும், விருமபிய பலன்கள் அனைத்தையும் கொடுப்பவனாயிருக்கையாலும் விஷ்ணுவெனப்படுகிறான் நாராயணன். (இனி, மந்திரப்பெருமை) (அக்ஷரங்களுக்குள்) ணகாரம் புலமாகவும், ஷகாரம் ப்ராணைவும் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விரண்டு அக்ஷரங்களும் சேர்ந்திருக்கும் இவ்விஷ்ணுமந்திரம் மந்திரங்களுக்கு ஆத்மாவாக ஒதப்படுகிறது. ஆகையால் ணகாரஷகாரங்களோடு சேர்ந்த இவ்வேதமந்திரம் மிகச்சிறந்ததாகும். ப்ராண புலங்களோடு சேர்ந்த இவ்வேதஸம்ஹிதையை எவன் வசப்படுத்துகிறானோ அவனுக்கே (ஆரோக்யம் நிறைந்த) ஆயுள் ஏற்படும்; மற்றெவனுக்கும் அது ஒதப்படவில்லை மஹர்ஷிகளில் அறிவாளிகள் இம்மந்திரத்தையே உபதேசிக்கிறார்கள். இம்மந்திரத்திற்கு இதையே பெருமையாகக் கூறுகிறோம். இதற்குமேல் இதன் பெருமையை என்னென்று நாம் விவரிப்போம்? இந்த ணகாரஷகாரங்கள் பராணானோடு கூடியவை. அதனாலேயே (ப்ராணனளிக்கும் பரமபுருஷன்) 'விஷ்ணு' 'க்ருஷ்ணன்' 'ஜிஷ்ணு' என்று (ணகார ஷகாரங்களையுடைய) பதங்களால் கூறப்படுகிறான். "'(ஓம) நமோ விஷ்ணவே' எனனும் இம்மந்திரம் எல்லாப்பலன்களையும் அளிப்பது 'வி' என்னும் எழுத்து(இவ்வுலக)

ஜல்வ்யத்தையளிக்கும்; ணாகாரத்துடன் முடியும் ('ஷ' 'ண' எனும்) இரண்டு எழுத்துக்கள் பரமாத்ம ஸாயுஜ்யத்தை அளிக்கும்; இவ் வண்ணமாக இவ்வுலகச் செல்வத்தையும், பேரின்பத்தையும் அளிகரும் விஷ்ணுமந்திரம் மிகச்சிறந்தது; ஆகையாலேயே ஷட்கூரமந்திரமொன்றையே முறைப்படி ஜபிக்கிறோம்'' என்று கூறி வேதவேதாங்கங்களைக்கரைகண்ட முனிவர்கள் அனைவரும் மற்ற உபாயங்களையெல்லாம் விட்டு விஷ்ணுமந்திரத்தையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிறார்கள். இவ்வண்ணமாக இம் மஹா மந்திரத்தை முறைப்படி ஜபித்து அச்யுதனை அடைந்தனர். அரசனே! அதனாலேயே இம்மந்திரம் எல்லா ஸித்திகளையும் அளிப்பதாகும். இதை ஒருதடவை உச்சரிப்பதாலேயே பகவான ஹரி உகக்கிறான். பிரமன முதலான தேவர்களும், ஸநகர் முதலான ரிஷிகளும் இதையே ஜபிக்கிறார்களான்றோ. (இனி ரிஷிச்சந்தோ தேவதைகள் முதலியன) இம்மந்திரத்தின்சந்தஸ்ஸு காயத்ரியாகும். அடியவரை நழுவவிடாத அச்யுதனே இ த ன் தே வ தை. ஒங்காரம் பீஜம்; 'நம:' என்னும் பதம் சக்தி: மூன்று பதங்களாலும் ஆறு அங்கங்களிலும் முறைப்படி நன்கு அங்கந்யாஸம் செய்ய வேண்டியது. கைவிரல்களிலும் (1) தலை (2) முகம் (3) ஹிருதயம் (4) கைகள் (5) முதுகு (6) குறி ஆகிய அங்கங்களிலும் முறைப்படி மந்திரத்தின் ஆறு அக்ஷரங்களையுங்கொண்டு அங்கந்யாஸ கரந்யாஸங்களைச் செய்யவேண்டியது. (முன்போலவே) 'அசகராயஸ்வாஹா' முதலான ஆறு சக்ரந்யாஸங்களையும் (ஆறு அங்கங்களில்) செய்து, அதற்குப்பின் ஸுகமான ஆஸனத்தில் இருந்துகொண்டு தியானம் செய்யவேண்டியது. அமுக்கற்றதாய் (நுடிகளாகிற) கேஸரங்களை யுடையதாய், தலைகீழாயிருக்கும் இதயமாகிற கமலத்தைப் ப்ரணவத் தாலே ஸாக்ஷாத்தகித்து, ஷட்கூரமந்திரத்தாலே மலர்ச்செய்ய வேண்டியது. அதன்மேல் அக்நிபிம்பம், ஸூர்யபிம்பம். சந்திர பிம்பம் ஆகியவற்றைச் சிந்திக்கவேண்டியது. அதன்மேல் ரத்தின மயமான பீடத்தையும், அதன் நடுவில் எட்டு இதழ்களையுடைய தாமரையையும், அதில் கோடிசந்திரர்களைப்போல் ஒளியுள்ளவனாய், எல்லா லக்ஷணங்களையும் உடையவனாய், நாலுகையை உடையவனாய், அழகிய அங்கங்களை உடையவனாய். யௌவனமுடையவனாய், தாமரைக்கண்ணனாய், கோடிமந்தர்களையொத்த அழகுடையவனாய், கறுத்த புருவங்களையும், திருக்குழல்களையும் உடையவனாய், அழகிய மூக்கையும், விளங்கும் கன்னத்தையும், ஒளிவீசி விளங்கும் குண்டலத்தையும் உடையவனாய் சங்கம், சக்ரம், கதை, தாமரை

ஆகியவற்றை, விளங்கும் நாலு திருக்கையிலும் தரித்தவனாய், தோளவளைகள், அங்கத்தங்கள், ஹாரங்கள் முதலிய பூஷணங்களாலும், சந்தனத்தாலும், திவ்யபூஷங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பெற்றவனாய், செந்நாமரைத் திருக்கையையுடையவனாய், திருமுத்துக்கள கோத்தது போன்ற பலவரிசையையுடையவனாய், வநமாலையால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனாய், ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துபங்களைத் திருமார்பில் உடையவனாய் திவ்யபீதாம்பரத்தை தரித்தவனாய், உருக்கிய பொனபோல ஒளிவிசுவனாய், தாமரைக் கையினளான தாமரையாளாலே தழுவப்பெற்றவனாய், தேவனுன இந்த ஹரியை தியானித்து விஷ்ணுமயனாக ஆகக்கடவன. அதற்குப் பின் மனத்தாலேயே உபசாரங்களைச் செய்து மந்திரத்தை ஜபிக்கக்கடவன. மூன்று ஸந்தையகளிலும் அநதணானிருப்பவன் ஆயிரத்தெட்டுமுறை ஜபிக்கக்கடவன: (அப்படி ஜபித்தால்) திருமபிவருதலிலாத விஷ்ணு லோகத்தை அடைகிறான். பகவதஸந்திதியிலாவது துளசிவனக்காட்டிலாவது முனபோல ஜபம், ஹோமம் முதலியவற்றைச் செய்து சிறந்த ஸித்தியை அடைவாய். சாந்தியை யுடையவனாய், புலனடக்கத்துடன் பதினாயிரம் திலஹோமந்தோடு ஷட்குஷரத்தை ஜபித்து எல்லா ஸித்திகளையும் அடைவான். ஆரசர் தலைவனே! இவ்வண்ணமாக விஷ்ணுஷட்குஷர மந்திரத்தின் பெருமை சொல்லப்பட்டது.]

இதுவரையில மந்திரரதனமான த்வயம், வ்யாபகமந்திரங்களான அஷடாகுஷரம், துவாத்ஸாகுஷரம் ஷட்குஷரம் ஆகியவற்றின் பொருளும், பெருமையும், பிரயோகமுறையும் விளக்கப்பட்டது. இனி, அவதாரமூர்த்திகளின் மந்திரங்களை விளக்கத்தொடங்கி, மருதஸஞ்ஜீவநமான (செத்தவாகளையும் உயிர்ப்பிக்க வைக்கும்) தாரகமந்திரமான ராமஷட்குஷரமந்திரத்தின் பொருள் முதலானவை விளக்கப்படுகிறது. அப்பகுதியைக் காண்போம்.

விசுநாம் ரகுநாதஸ்ய மந்த்ரஸ்யாபி ப்ரவீயி தே ||
ஷட்குஷரம் துராதே: தாரகம் ப்ரஹ்ம க்ருத்(கத்)யதே |
ஸர்வஸ்வர்ப்ரதத்ம் ஸர்வகாமபுலப்ரதத்ம் ||
ஏகமேவ பரம் மந்த்ரம் ப்ரஹ்மருத்ராதிதேவதா: |
ருஷ்யஸ்ச மஹாத்மாந. முக்தா ஜப்த்வா புவாம்புதே ||

ஏதம்நந்த்ரமகூஸ்த்யஸ்து ஐப்த்வா ருத்ரத்வமாப்நுயாத்
(ப்த்வாந்) ।

ப்யுரஹ்மத்வம் காஸ்யபோ ஐப்த்வா கௌஸிகஸ்த்வமரே-
ஸதாம் ॥

கார்த்திகேயோ மநுத்வம் ச இந்த்ரார்த்தகௌ கிரிநாரகௌ ।
வாலக்டில்யாத்ரிமுநயோ தேவதாத்வம் ப்ரபேத்யுரே ॥

ஏஷ வை ஸர்வலோகாநாமைஸ்வர்யஸ்யைவ காரணம் ।

இமமேவ ஐபந் மந்த்ரம் ருத்ரஸ்திரிபுரகூதகம் ॥

ப்யுரஹ்மஹத்யாத்ரிந்முத்த: பூஜ்யமானோ஽புவத் ஸுரை: ।

அத்யாபி ருத்ர: காஸ்யாம் து ஸர்வேஷாம் த்யக்தஜீவிராம் ॥

திஸுத்யேதந்மஹாமந்த்ரம் தாரகம் ப்யுரஹ்மநாமகம் ।

தஸ்ய ஸ்ரவணமாத்ரேண ஸர்வ ஏவ திவம் குகா: ॥

ஸ்ரீராமாய நமோ ஹ்யேஷ தாரகப்யுரஹ்மநாமக: ।

நாம்நாம் விஷ்ணேஸ்ஸஹஸ்ர: னாம் துல்ய ஏவ மஹாமநு: ।

அநந்தா புகூவந்மந்த்ரா: நானேந து ஸமா: க்ருதா: ।

ஸுரீயோ ரமணஸாமர்த்த்யாத் ஸௌந்தர்யகுணகௌரவாத் ॥

ஸ்ரீராம இதி நாமேத்யம் தஸ்ய விஷ்ணே: ப்ரகீர்த்திதம் ।

ரமயா நித்யயுக்தத்வாத் ராம இத்யபித்யுதே ॥

ரகாரமைஸ்வர்யபீஜம் மகாரஸ்தேந ஸம்யுக: ।

அவதாரணயோகேந ராமேத்யஸ்மாந்மனோ: (நு:) ஸ்ம்ருத: ॥

தஸ்மாந்ராமேதி வை பீஜமா த்யம் தஸ்ய மனோ: ஸ்ம்ருதம் ॥

ஸக்தி: ஸ்ரீருச்யதே ராஜந் ஸர்வாபீஷ்டபலப்ரகூர ॥

ஸுரீயோ மனோரமோ யோஸௌ ஸ ராம இதி விஸ்ருத: ।

சதுர்த்த்யா நமஸஸ்சைவ ஸோர்த்த: பூர்வவதேவ ஹி ॥

ப்யுரஹ்மா விஷ்ணுஸ்ச ருத்ரஸ்ச அகூஸ்த்யாத்யா
மஹர்ஷய: ॥

சுந்த்யஸ்ச பரமா தேவீ கூயதீர் ஸமுதூஹ்ருதா ॥

ஸ்ரீராமோ தேவதா ப்ரோக்தா விநியோகோ யதூருசி ।

அங்குலீஷ்வபி சாங்கேஷு ந்யாஸகர்மாத்யபீஜத: ॥

மூர்த்த்யாஸ்யே ஹ்ருத்யே ப்ருஷ்டே குஹ்யே

சரணயோஸ்ததூர ॥

வைஷ்ணவாச்ச குரோ: பஞ்சஸம்ஸ்காரவிதிபூர்வகம் ॥

அதிக்ய மந்த்ரம் விதிநா பஸ்சாதேவம் ஜபேத்புபுகு: |

ப்ரஹ்மண: க்ஷத்ரியா: வைஸ்யா: ஸ்திரிய சூத்ரஸ்ததா
நரா: ||

மந்த்ராதிகாரிண: ஸர்வே ஹ்யநந்யஸுரண யதி: |

ஸ்நானாதிகருதக்ருத்யஸ்ஸந் ஊர்த்தவபுண்ட்ர:

பவித்ரதருத் ||

க்ருஷ்ணஸநே ஸுகூஸநீந: ப்ரணயாமீ ச ந்யாஸக்ருத் |

த்யாயேத் கமலபத்ராக்ஷம ஜாநகீஸஹிதம் ஹரிம் ||

நைவ த்யாநம் ப்ரகுர்வீத விக்குரேஹ ஸதி ஸார்ங்கிண: |

சந்த்ரநாக்ருகர்ப்பூரவாஸிதே ரத்நமண்ட்பே ||

விதாநை: புஷ்பமாலாத்யை: தூபைர்திவ்யைர்விராஜிதே |

தந்மத்யே கலபவ்ருக்ஷஸ்ய சூயாயாம் பரமாஸநே ||

நாநாரத்நமயே திவ்யே ஸௌவர்ணே ஸுமநேநஹரே |

தஸ்மிந் பூலார்க்கஸங்காஸே பங்கஜேஷ்டத்யுலே ஸுபே ||

வீராஸநே ஸமாளீநம் வாமாங்காஸ்நிதஸீதயா |

ஸுஸ்நிக்ஞாநாத்வலஸ்யாமம் கோடிவைஸ்வநரப்ரப்யம் ||

யுவநம் பத்யமபதராக்ஷம் கநகாம்பூரோபிதம் |

ஸிம்ஹஸ்கந்தாநுருபாம்ஸம் கம்புக்ஞீவம் மஹாஹநம் ||

பீநவ்ருத்தாயதஸ்நிக்ஞாமஹாபூஹுசதுஷ்டயம் |

விஸாலவக்ஷஸம் ரக்தஹஸ்தபாத்யதலம் சப்யம் ||

பூந் தூகத்யுதிஸங்காஸ்நிக்ஞேத்யுஷ்டத்யுவயோரபிதம் |

பூர்ணசந்த்ரநாநம் ஸ்நிக்ஞத்யம் (க்ஞத்ய)ப்ருபுக்யம் க்நநாஸிகம் ||

ரம்பேபூருத்வயமாளீலகுந்தலம் ஸ்மிதஸுந்தரம் |

தருணாதிக்யஸங்காஸம் குண்டூலாப்யாம் விராஜிதம் ||

ஹாரகேபூரகடகைரங்குலீயைஸ்ச பூஷணை: |

ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்துபூப்யாம் ச வைஜயந்த்யா விபூஷிதம் ||

ஹரிசந்த்ரநலிப்தாங்க்யம் கஸ்தூரீதிலகாந்விதம் |

ஸங்குசக்ரதூர்பூரணம் பிபூராணம் தேயார்ப்பிபூராயதை: ||

வாமாங்கே ஸுஸ்திதாம் தேயவீம் தப்தகாஞ்சநஸந்நிப்யாம் |

பத்யமாக்ஷிம் பத்யமவத்யநாம் நீலகுந்தலமூர்த்தத்யஜாம் ||

ஸிமஹஸ்கந்தாஸு(ந்தாநு)ருபாம் தாம் (ஸாம்)

கம்புகண்ட்யம் ஸுலோசநாம் ||

ஹரிசந்த்ருநலிப்தாங்கீழ் கஸ்தூரீதிலகாஞ்சிதாம் ||
 தருணாதித்தயஸங்காஸாம் தாடங்கத்துவயமண்டிதாம் ||
 ஆருட்யௌவநாம் நித்யாம் பீநோநந்தபயோத்யூராம் ||
 துக்ருவஸ்த்ரஸம்வீதாம் பூஷணைருபஸோபிதாம் ||
 பஹுதாம் காமத்யூரம் பத்மஹஸ்தாம் ஸீதாம் விசிந்தயேத் ||
 லக்ஷ்மணம் பஸ்சிமே பூரகே த்ருகசுத்ரம் மஹாபுலம் ||
 பார்ஸுவே பூரதாந்ருக்ருநௌ வாலவ்யஐநபாணிநௌ ||
 அக்ருதஸ்து ஹநூமந்தம் பத்யூஞ்விபுடம் ததூ ||
 ஸுக்ரீவம் ஜாமபுவந்தம் ச ஸுஷேணம் ச விபீஷணம் ||
 நீலம் நலம் சாங்குதம் ச ருஷபம் திஷு பூஜயேத் ||
 வஸிஷ்டேந வாமகேவஸ்ச ஜாபாலிரத காஸ்யப: ||
 மார்க்கண்டேயஸ்ச மௌத்யகலய: ததூ பர்வதநாரதௌ ||
 த்விதீயாவரணம் ப்ரோக்தம் ராமஸ்ய பரமாத்மந: ||
 த்ருஷ்டி: ஐயந்தோ விஜய: ஸுராவத்ரோ ராஷ்ட்ரவர்த்தந: ||
 அவகோ தூர்மபாலஸ்ச ஸுமந்தஸ்சாஷ்டமந்த்ரிண: ||
 த்ருதீயாவரணம் தஸ்ய தத்ர சந்த்ராதிதேவதா: ||
 குமுதாத்யாஸ்ச சண்டாத்யா: விடானே சாந்தராயகா: ||
 ஏவம் த்யாதவா ஜகந்நாதம் பூஜயேத் மநஸாபிவா ||
 ஷட்ஸஹஸ்ரம்ஜபேந்மந்த்ரம் ஜுஹ்யாச்ச ஸஹஸ்ரகம் ||
 ஜுஹ்யாச்சருண வாபிஸதம் புஷ்பாஞ்ஜலீம் ந்யஸேத் ||
 ஏவம் ஸம்பூஜ்ய தேவேஸாம் யாவஜ்ஜீவமதந்த்ரித: ||
 தத்யேஹபதநே தஸ்ய ஸாரூப்யம் பரமே பதே ||
 வித்யாஸ்த்ரீராஜ்யவித்தாந்யம் யம் யம் காமயதே ஹ்ருதி: ||
 நாந்யதேவம் நமஸ்க்ருத்ய ஸர்வஸித்திமவாப்நுயாத் ||
 விநா வைவைஷ்ணவம் மந்த்ரம் அந்யமந்தரந் விவரஜயேத் ||
 தமேவ பூஜயேத் ராமம் தந்மந்த்ரம் வை ஜபேத் ஸதூ ||
 அந்யதூ நாமாப்நோதி இஹ லோகே பரத்ர ச ||
 அத்விதீயம் யதூ மந்த்ரம் தாரகப்ரஹ்மநாமகம் ||
 ஜபித்வா ஸித்திமாப்நோதி அந்யதூ நாமாப்நுயாத் ||
 ஸாவித்ரீமந்த்ரத்ரநம் ச ததூ மந்த்ரத்துவயம் ஸுபம் ||
 ஸர்வமந்த்ரம் ஜபேத் பூர்வம் ஸம்ஸித்த்யுயர்தம் ஜபேத்
 ஸதூ ||

அஜப்யை(ப்த்வை)தாந் மஹாமந்த்ராத் நது

ஸம்ஸித்யுக்திமாப்நுயாத் |

தஸ்மாச்ச்சூக்த்யா ஜபேத்த்வேதாந் பஸ்சாந்மந்த்ரம்

ப்ரயோஜயேத ||

வித்யாஸ்த்ரீவித்த்ராஜ்யாதிருபாரோக்யஜயார்த்திந: |

புஷ்பாஜ்யபிஸ்வரக்தாப்யஜாதிதூர்வாங்குரைஸ்ததூ ||

ஆரக்தகரவீரைஸ்ச ஹுத்வா ஸித்யுக்திமவாப்நுயு: |

ஸர்வஸித்யுக்திமவாப்நோதி திலஹோமேந வைஷ்ணவ. ||

அஷ்டேடாத்தரஸஹஸ்ரம் வா ஸுதமஷ்டேடாத்தரம் து வா |

ஸாயம்ப்ராதஸ்ச ஜுஹுயாத் ஷண்மாஸம் விஜிதேந்த்ரீய: ||

யாவஜ்ஜீவம் ஜபேத்யஸ்து புக்த்யா ராமமநுஸ்மரந் |

ஸதூரபுத்ர: ஸக்யண: ப்ரேத்ய ஸ்வர்க்கே மஹீயதே ||

ஷட்கார(புட்கார)யுக்தம் ஸ்வாஹாந்தம் ராமாஸ்த்ரம்

ஸம்ப்ரகீர்த்திதம் |

ஸர்வாபத்ஸு ஜபேந்மந்த்ரம் ராமம் த்யாத்வா மஹாப்யஸம் ||

சோராக்யநிஸ்த்ருஸம்ப்யாதே ததூ ரோக்யப்யேஷு ச |

தோயவாதக்யரஹாதிப்யோ ப்யேஷு ச ஸப்யக்திகம் ||

ஸங்க்யசக்ரத்யுர்ப்யாணபாணிநம் ஸுமஹாப்யஸம் |

லக்ஷ்மணாநுசரம் ராமம் த்யாத்வா ராக்ஷஸநாஸநம் ||

ஸஹஸ்ரம் து ஜபேந்மந்த்ரம் ஸர்வாபத்ஸுப்யோ விமுச்யதே ||

ஸுரீயோத்யே யதூ நாஸமுபைதி த்வாந்தமாஸு வை |

ததைவ ராமஸ்மரணத் விநாஸம் யாந்த்யுபத்ஸுவா: ||

ஏவம் ஸ்ரீராமமந்த்ரஸ்ய வித்யாநம் ஜாயதே ந்ருப ||

[ரகுலத்தலைவனுன ஸ்ரீராமனின் மந்திரத்தை உனக்குச் சொல்லுவேன. தசரதசக்ரவர்த்தித்திருமகனின் ஆறு அக்ஷரமுள்ள மந்திரம்தாரக மந்திரம் என்று கூறப்படுகிறது. அது மனிதர்களுக்கு எல்லா ஐஸ்வர்யங்களையும் அளிக்கும்; எல்லா விருப்பங்களையும் அளிக்கும். பிரமன, உருத்திரன முதலான தேவர்களும், மஹாத்மாக்களான ரிஷிகளும், மேலான இமமந்திரத்தை ஜபித்து ஸம்ஸாரக் கடலினின்றும் விடுபட்டார்கள். இமமந்திரத்தை ஜபித்து அகஸ்தயர் ருத்ரபத்னியை அடைந்தார் (அடைவார்); கார்யபர் ப்ரஹ்ம

பதவியையும், கௌஸிகர் தேவேந்திரபதவியையும், முருகன் மநு பதவியையும், கிரிநாரதமஹர்ஷிகள் இந்த்ரஸூர்யபதவிகளையும், வாலகிலியர் முதலான மஹர்ஷிகள் தேவதாபதவிகளையும் அடைந்தனர். இம்மந்திரம் எல்லா உலகினர்க்கும் செல்வத்தையடையக் காரணமாகும். முப்புரமெரிதத உருத்திரன் இம்மந்திரத்தை ஜபித்ததாலேயே (பிரமனிததலையைக் கிள்ளியதால் ஏற்பட்ட) ப்ரஹ்மஹத்தி முதலான பாபங்களினின்றும் விடுபட்டு தேவர்களால் பூஜிக்கத்தக்கவனானான். இன்றும் காசியில் உயிர்விடுகின்றவர்கள் அனைவர்க்கும் உருத்திரன் தாரகப்ரஹ்மம் எனப்படும் இந்த மஹாமந்திரத்தை அளிக்கிறான்: அதைக்கேட்ட மாத்திரத்திலேயே அனைவரும் பரமபதமடைகின்றனர். “ஸ்ரீராமாய நம:” என்பதே (ஆறு அக்ஷரங்களுள்ள) தாரகப்ரஹ்மமாகும். விஷ்ணுவின் ஆயிரம் நாமங்களுக்கும் ஸமமானது இம்மஹாமந்திரம். அளவற்ற பகவத் மந்திரங்களெல்லாமும் இதற்கு ஸமமாகமாட்டா. ஸ்ரீதேவியை ரமிக்கச் செய்யும் திறமையாலும், (அனைவரையும் ரமிக்கச் செய்யும்) ஸௌந்தர்யகுணத்தின் மிகுதியினாலும் “ஸ்ரீராமன்” என்னும் திருநாமம் விஷ்ணுவுக்குச் சொல்லப்படுகிறது. ‘ரமா’ எனப்படும் பெரிய பிராட்டியோடு எப்போதும் சேர்ந்திருப்பதாலும் ராமன் எனப்படுகிறான் விஷ்ணு. ரகாரம் ஐஸ்வர்யபீஜம், மகாரம தவிர்க்கமுடியாமல் அத்துடன் கூடியிருப்பதைக்காட்டுகிறது. இப்படி ஐஸ்வர்யபீஜத்தோடு தவிர்க்கமுடியாமல் கூடியிருக்கையே ‘ராமன்’ என்னும் மந்திரத்தின் பொருளாகிறது, ஆகையால் இத்தாரக மந்திரத்தின் ஆதிபீஜம் ராமமந்திரமேயாகும். எல்லா விருப்பங்களையும் அளிக்கும் “ஸ்ரீ:” என்பது சக்தி. ஸ்ரீதேவியின் மனத்தை ரமிக்கச்செய்பவன் (ஸ்ரீ)ராமன் ஆவான். ‘ராமாய’ என்றவிடத்தில் நாலாம் வேற்றுமைக்குப் பொருள் முன்போல் கண்டுகொள்வது, பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், அகஸ்தியர் முதலானார் இதற்கு மஹர்ஷிகள். - மேலான தேவிகாயத்ரீ இதற்குச் சந்தஸ்ஸாகக் கூறப்படுகிறது. ‘ஸ்ரீராமன்’ இதற்கு தேவதையாவான். அவரவர் விருப்பம்போல் விநியோகம் எற்படுகிறது. ஆதிபீஜமாகிற ராம மந்திரத்தைக்கொண்டு கரந்யாஸத்தையும் (1) தலை (2) முகம் (3) ஹ்ருதயம் (4) முதுகு (5) குஹ்யம் (6) பாதங்கள் ஆகிய அங்கங்களில் அங்கந்யாஸத்தையும் செய்ய வேண்டியது. வைஷ்ணவனுள் ஆசார்யனிடமிருந்து பஞ்சஸம்ஸ்கார விதியோடு கூடமந்திரத்தைக் கற்று அறிவாளியாயிருப்பவன் இவ்வண்ணமாக முறைப்படி ஜபிக்கக்கடவன். பரமபுருஷன் தவிர வேறு உபாயத்தைப்

பற்றுதவர்களாகில், ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவைய்ய ஸூத்ரர்களான எல்லா மனிதர்களும் ஸ்திரீகளும் இம்மந்திரத்திற்கு அதிகாரிக ளாவர். ஸ்நாநம் முதலான காலைக் கடனகளை முடித்து, ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தை உடையவனும், பவித்ரத்தை தரித்தவனும், மான்தோலில் இனிது வீற்றிருப்பவனும், ப்ராணயாமம், அங்க ந்யாஸகர ந்யாஸங்கள் செய்தவனாயிருப்பவன் ஜாநகியோடு கூடிய தாமரைக்கண்ணான ராமனை தியானிக்கவேண்டியது. சார்ங்கம் எனனும் வில்லாண்ட தேவனான அவனுடைய (த்வ்யமங்களை) விக்ரஹம் இருக்குமபோது, அவனுடைய (விக்ரஹத்தோடு கூடியிராத) ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம தியானிக்கக் கூடாது. சந்தனம், அகில், கற்பூரம் ஆகியவற்றால் மணமூட்டப்பெற்றதாய், மேற்கட்டிகளாலும், பூமாலை முதலான வற்றாலும், அப்ராகருதமான தூபங்களாலும் விளங்காநிற்பதான ரதனமண்டபத்தின் நடுவில் உள்ள கல்பங்குஷத்தின் நடுவில் பலவிதமான ரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்றதாய், அப்ராக்ருதமான தாய், மிக அழகியதாய், பொன்மயமான மேலான ஆஸனத்தில் இளஞ்சூரியன் போன்றதாய், எட்டு இதழ்களை உடையதாய், மங்களமான தாமரையில் இடது துடையில் வீற்றிருக்கும் ஸீதை யோடு கூடியவனும், வீராஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனும், பச்சைப பசுமபாசிபோன்ற நிறமுடையவனும், கோடி அக்னிகளைப்போன்ற ஒளியையுடையவனும், யுவாவாய், தாமரையிதழ்போன்ற திருக் கண்களை உடையவனும், பொன்னுடையால் விளங்காநிற்பவனும், சிங்கத்தின் முதுகுபோன்ற திவ்யதோள்களை உடையவனும், அழகிய கழுத்தையுடையவனும், பெரிய தாடைகையுடையவனும், பருத்து உருண்டு நீண்டு வழவழப்பான நூலு துட்கைகளை உடையவனும், பரந்ததிருமார்பை உடையவனும், சிவந்த திருக்கைத்தலங்களையும், த்ருவடித்தலங்களையும் உடையவனும், மங்களமானவனும், பூந்தூசு (உச்சிதிலகப்) புஷ்பமபோல் சிவந்து விளங்கும் வழவழப்பான இரு உதடுகளோடு விளங்குகிறவனும், நிறைந்திபோன்ற முகத்தை உடையவனும், நெய்த்திருக்கும் புருவங்களிரண்டையுடையவனும், நீண்ட திருமுகையுடையவனும், வாழைத்தண்டுபோன்ற திருத் தொடைகளிரண்டையுடையவனும், எங்கும் கறுத்த திருக்குழல்களை உடையவனும், புனசிரிப்பினால் விளங்காநிற்பவனும், இளஞ் சூரியன் போன்றவனும், இருகுண்டலங்களோடு விளங்குகிறவனும், ஹாரம், தோள்வளை, முன்கைவளை, மோதிரங்கள், திருவாபரணங் கள், ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்துபங்கள், வைஜயந்தியெனும் வநமாலை ஆகியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனும், ஹரி சந்தனத்தால் பூசப

பெற்ற திருமேனியுடையவளாய், கஸ்தூரிதிலகமுடையவளாய், சங்கம், சக்ரம், வில், அம்பு ஆகிய நாலையும் நீண்ட நாலு திருக்கைகளால் தரிப்பவனுள் ராமனை தியானித்து, அவனுடைய இடது துடையில் நன்கு வீற்றிருப்பவளாய், உருக்கிய பொன்போன்றவளாய், தாமரைக்கண்ணியாய், தாமரைமுகத்தாளாய், சுருண்டிருண்ட திருக்குழல்களை உடையவளாய், (பெருமானுடைய) சிங்கத்தின் முதுகுபோன்ற திருத்தோள்களுக்குத் தகுந்தவளாய், சங்குபோன்ற கழுத்தையுடையவளாய், அழகியகண்களை உடையவளாய், ஹரி சந்தனத்தால் பூசப்பெற்ற திருமேனியை உடையவளாய், கஸ்தூரி திலகமுடையவளாய், இளஞ்சூரியன் போன்றவளாய், காதணிகள் இரண்டால் விளங்காநிற்பவளாய், யௌவனத்தை அப்போதே அடைந்திருப்பவளாய், எப்போதுமிருப்பவளாய், பருத்துயர்ந்த திருமுலைத்தடங்கையுடையவளாய், பட்டாடையுடுத்தவளாய், திரு வாபரணங்களால் விளங்காநிற்பவளாய், ஆஸ்ரயிப்பவர்களின் விருப்பத்தை அளிப்பவளாய், தாமரைக்கையினளான ஸீதாதேவியை தியானிக்கக்கடவன். குடையேந்திநிற்கும் பெருவலிமையுள்ள லக்ஷ்மணனை மேற்கு (பின்) திசையிலும், (பெருமானுக்கு) இரு புறங்களிலும் சாமரமேந்திய பரதசத்ருக்களாகியும், கைகூப்பிய அனுமனை முன்னாலும், ஸுக்ரீவன், ஜாம்பவான், ஸுஷேணன், விபீஷணன், நீலன், நளன், அங்கதன், ருஷபன் ஆகிய எண்மரையும் எட்டுதிக்குகளிலும் பூஜிக்கவேண்டியது. (இது முதல் ஆவரணம்). வலிஷ்ட்டர், வாமதேவர், ஜாபுராசி, காஸ்யபர், மார்க்கண்டேயர், மௌதகல்யர், பர்வதர், நாரதர் ஆகிய எட்டு ரிஷிகளும் பரமாத்மாவான ராமனுக்கு இரண்டாவது ஆவரணமாக உள்ளனர். த்ருஷ்டி, ஜயந்தன், விஜயன், ஸுராஷ்டிரன், ராஷ்டிரவர்த்தனன், அலகன், தூர்ம்பாலன், ஸுமந்து என்னும் எட்டு மந்திரிகளும் ஸ்ரீராமனுக்கு மூன்றாவது ஆவரணமாக (சுற்றியிருக்கும் அரணாக) உள்ளனர். அந்த ஆவரணத்திலேயே சந்திரன் முதலான தேவதைகளும் உள்ளனர். குமுதர் முதலானார், சண்டர் முதலானாரான நித்யஸூரிகள் விமானதேவதைகளாக உள்ளனர். இவ்வண்ணமாக ஜகந்நாதானு ராமனை தியானித்து, மனத்தாலேயே பூஜிக்கவேண்டியது. மந்திரத்தை ஆரூபிரம்முறை ஜபித்து ஆயிரம்முறை ஹோமம் செய்யவேண்டியது. ஹவிஸ்ஸிறாலே யாவது ஹோமம் செய்யலாம். அல்லது இரு கைநிறைந்த புஷ்பங்களினாலாவது செய்யலாம். சோம்பலில்லாமல் தேவர் தலைவனை இம்மாதிரி பூஜித்தால் அந்த தேஹம்விட்டவுடன் அவனுக்குப் பரமபதத்தில் ராமஸாரூபம் கிடைக்கிறது.

கல்வி, மனைவி, அரசு, தனம் முதலானவற்றில் எதை மனத்தில் விரும்பினாலும் அடையலாம். வேறு எந்ததேவதையை வணங்கினாலும் இப்படி எல்லா ஸித்திகளையும் அடையமுடியாது. ராமனையே பூஜிக்கவேண்டியது; அவனுடைய மந்திரத்தையே எப்போதும் ஜபிக்கவேண்டியது. இல்லாவிடில் இம்மையிலும் மறுமையிலும் நாசத்தையே அடைவான். தாரகபூரஹ்மம் எனப்படும் இம்மந்திரம் ஒப்பற்றதாயிருக்கையாலே, இதை ஜபித்தால் எந்த ஸித்தியையும் அடையலாம். ஜபிக்காவிடில் நாசத்தையே அடைவான். காயத்ரி, மந்திரரத்னமான துவயம், அஷ்டாக்ஷரதுவாதஸாக்ஷர மந்திரங்கள், விஷ்ணுஷ்டுக்ஷரீ முதலான எல்லா மந்திரங்களையும் முதலில் ஜபிக்கவேண்டியது; ஸித்திபெறும் பொருட்டு இந்தத்தாரக மந்திரத்தையும் எப்போதும் ஜபிக்கவேண்டியது; இநதமஹா மந்திரங்களை ஜபிக்காமல் ஸித்தியடைய முடியாது. ஆகையால் முற்கூறிய மஹாமந்திரங்களை ஜபித்து விட்டே இத்தாரகமந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். கல்வி, மனைவி, பணம், அரசு முதலியவை, புஷ்பம், ஆரோக்யம் ஜயம் ஆகியவற்றை விரும்புகிறவர்கள் (முறையே) ரூபம், நெய், பில்வம், செந்தாமரை. ஜாதிப்பூ, இளமதூர்ப்பை, செவ்வரளி ஆகியவற்றால் ஹோமம் செய்து எல்லா ஸித்தியையும் அடைவார்கள், வைஷ்ணவராயிருப்பவன் புலனடக்கத்துடன் காலையிலும் மாலையிலும் ஆறுமாதகாலம் ஆயிரத்தெட்டு அல்லது நூற்றெட்டுதரம் எள்ளினால் ஹோமம் செய்வதால் எல்லா ஸித்தியையும் அடைவான். உயிருள்ளவரையில் பக்தியுடன் ராமனை தியானித்துக் கொண்டே எவன் ஜபிக்கிறானோ அவன் இநததின் மனைவி மககளோடும் சுற்றத்தாரோடும் சுவர்க்கத்தில் (பரமபதத்தில்) பூஜிக்கப்படுகிறான். ஷட்(புட்) காரத்தோடு கூடியதாய், ஸ்வாஹா ஸபதத்துடன் முடிவதான தாரகமந்திரம் ராமாஸ்த்ரம் எனப்படுகிறது. பெருவலிமையுள்ள ராமனை தியானித்து, எல்லா ஆபத்துக்களிலும் இநத ராமாஸ்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டியது. திருடர், நெருப்பு, எதிரிகள் ஆகியவற்றால், பீடை ஏற்படும்போதும், வியாதியங்களின் போதும், நீர், காற்று, கிரஹங்கள் முதலானவற்றால் பூயங்கள் ஏற்படும்போதும், சங்கம், சக்ரம், வில், அம்பு ஆகியவற்றை நான்கைகளில் தரித்தவனாய், மிகப்பெரிய புலமுடையவனாய், லக்ஷ்மணனோடு கூடியவனாய், அரக்கர்களை அழித்தவனான ராமனை பக்தியோடு தியானித்து ஆயிரம்முறை இநத ராமாஸ்திர மந்திரத்தை ஜபித்தானாகில் எல்லா ஆபத்துக்களினின்றும் விடுபடுகிறான். ஸ்ரீராமாயதத்தில் எப்படி இருள் அழிகின்றதோ,

அப்படியே ராமனை நினைத்தமாத்நிரத்தில் உபத்ரவங்கள் அனைத்தும் நீங்குகின்றன. அரசனே! இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராம மந்திரத்தின் பிரயோகமுறை விளக்கப்பட்டது.]

இவ்வண்ணமாக ஸ்ரீராம தாரகமந்திரத்தின் பெருமை முதலானவை விளக்கப்பட்டன. உருத்திரன் முதலான தேவதைகளும், ரிஷிகளும் இந்த மந்திரத்தை ஜபித்தே உயர்பதவிகளை அடைந்தனர் என்று இங்கு கூறியிருப்பதிலிருந்து அவர்கள் ஜீவர்களே என்பதும், ராமனே பரமாத்மா என்றும், அவனுடைய மந்திரமே மோக்ஷமுள்ளிட்ட எல்லாப் பலன்களையும் அளிக்கவல்லது என்றும் விளங்குகிறது. இனி, க்ருஷ்ண மந்திரத்தின் பொருள் முதலானவை விளக்கப்படும் பகுதியைக் காண்போம்.

வித்யாநம் க்ருஷ்ணமந்த்ரஸ்ய வக்ஷ்யாமி ஸ்ருணு பார்த்திவ |
ஸ்ரீக்ருஷ்ணய நமோ ஹ்யேஷ மந்த்ர: ஸர்வார்த்தஹத்யக: ||
க்ருஷ்ணேதி மங்குளம் நாம யஸ்ய வாசி ப்ரவர்த்ததே |
புஸ்மீபுவந்தி ராஜேஜந்த்ர மஹாபாதககோடய: ||
ஸக்ருத் க்ருஷ்ணேதி யோ ப்ருயாத் புக்த்யா வாபி ச
மாநவ: |

பாபகோடிவிரிர்முக்க்தோ விஷ்ணுலோகமவாப்நுயாத் ||
அஸ்வமேதஸஹஸ்ராணி ராஜஸ்யஸ்தாநி ச |
புக்த்யா க்ருஷ்ணமநாம் ஜப்த்வா ஸமாப்நோதி ந ஸம்ஸய: ||
குவாம் ச கந்யகாநாம் ச க்ருராமாணம் சா஽யுதாநி ச |
தூத்வா கேதாதாவரீ க்ருஷ்ண யமுநா ச ஸரஸ்வதீ ||
காவேரீ சந்த்ரபாகூதிஸ்நாநம் க்ருஷ்ணேதி நோ ஸமம் |
க்ருஷ்ணேதி பஞ்சக்ருத் ஜப்த்வா ஸர்வதீர்த்தஹ்யஸம் லபேத ||
கோடிஜந்மாரஜிதம் பாபம் ஜ்ஞாநதோஜ்ஞாநத: க்ருதம் |
புக்த்யா க்ருஷ்ணமநாம் ஜப்த்வா துஹ்யதே தூலராஸிவத் ||
அகம்யாக்யநாத் பாபாத் அபக்ஷ்யாணம் ச பக்ஷணத் |
ஸக்ருத் க்ருஷ்ணமநாம் ஜப்த்வா முச்யதே நாத்ர ஸம்ஸய: ||
க்ருஷிர்பூவாசக: ஸ்ப்யதேநா ணஸ்ச நிரவ்ருதிவாசக: |
உபயோஸ்ஸங்குகிர்யத்ர தத்ப்ரஹ்மேத்யபித்யதே ||
ணகாரஸ்ச ஷகாரஸ்ச பூலப்ராணவுபெள ஸம்ருதௌ |
ஆத்மந்யதௌ ஸமாயுக்தௌ ஜகதோஸ்யாபி க்ருஷ்ணத: ||

தஸ்மாத் க்ருஷ்ணேதி மந்த்ரோயம் வாசக: பரமாத்மந: |
 க்ருஷ்ணேதி பரமோ மந்த்ர: ஸர்வவேத்யாதிக: ஸ்ம்ருத: ||
 ஸ்ரிய ஸத்தா ப்ராணபுலாத் ஸ்ரீகருஷ்ண இதி வை ஸ்ம்ருத: |
 ஏவமர்த்தம் விதித்வைவ பஸ்சாந்மந்த்ரம் ஜபேத்புபுத: ||
 ஸர்வகாமப்ரத்யத்வாத் து பீஜம் காந்தூர்ப்பமுச்யதே |
 நித்யாநபாயா ஸ்ரீஸக்தி: மனோரஸ்ய ப்ரயுஜ்யதே ||
 தேதுவ்ரஷிர்நாரத்யஸ்தஸ்ய க்யாயத்ரீ சூந்த்ய உச்யதே |
 தேதுவதா ருக்மிணீபூர்த்தா க்ருஷ்ண: ஸர்வபுலப்ரத: ||
 பூர்வவத்ஸுவிதிநா மந்த்ரம் க்ருஷ்ணீத்வா வைஷ்ணவாத்
 குரோ: |

ஸ்நானவஸ்த்ராத்பி: ஸூத்ய: க்ருத்யம் க்ருத்வேர்த்தவ
 புண்ட்ரத்ருத் ||
 துளளிகாநநே ரம்யே தேதுவாநாமாலயே ஸூபே |
 குஸே க்ருஷ்ணஜநே வாபி புஷ்யே வா ஸூப்யவாஸரே ||
 ஸமாளீஸ்து குர்வீத ப்ராணயாமஸ்ச (ம் ச)பூர்வவத் |
 ஆதிபீஜேந குர்வீத ஷட்யங்கேஷு யத்யாக்ரமம் ||
 அங்குலீஷ்வபி தேநைவ ந்யாஸகர்ம ஸமாசரேத் |
 முகே பூரஹ்வோஸ்ச ஹ்ருத்யே கரே ஜாந்வோஸ்ச
 பாத்யோ: ||

விந்யஸ்ய மந்த்ரவரணரி சக்ரந்யாஸம் த(ஸஸ்த)த:
 ஸ்ரும்த: |
 பூர்வஜந்மயா(வந்மந்த்ரபா)தீநி ஸ்மரேத்யாபூரணரி ச ||
 விசித்ரசபூபர்யங்கே த்யுவ்யகல்பதரோரத: |
 ஸுகூந்த்யபுஷ்பஸங்கீர்ணே ஸர்வத: ஸுவிசித்ரிதே ||
 தஸ்மிந் தேதுவ்யா ஸமாளீநம் ருக்மிண்யா ருக்மவரணயா |
 நீலோத்பலாப்யம் கந்தூர்ப்பலாவண்யம் பத்மலோசநம் ||
 சந்தூரநம் ஜபாபுஷ்பரக்தஹஸ்தபத்யாம்புஜம் |
 நீலகுஞ்சிதகேஸம் ச ஸுகேபோலம் ஸுநாளிகம் ||
 ஸுபூருயுகம் ஸுபிம்பேபூஷ்ட்யம் ஸுதூந்தாலீவிராஜிதம் |
 உந்நதாமஸம் தீர்க்கபூரஹும் பீநவக்ஷஸமவ்யயம் ||
 நிரங்கசந்தூரநகூரம் ஸர்வலக்ஷணலக்ஷிதம் |
 ஸ்ரீவத்ஸுகௌஸ்துபேத்யாந்நாஸீவநமாலாமஜேஹாரஸம் ||

பீதாம்பரம் சபூஷாட்டியம் பாலார்க்காபம் ஸுகுண்டூலம் |
 ஹாரகேயூரகடகை: அங்குலீயைஸ்ச ஸோபிதம் ||
 மெளக்திகாந்விதநாஸாக்ரம் கஸ்தூரீதிலகாந்விதம் |
 ஹரிசந்தந்விதாங்க்யம் ஸதைவாஸஸூட்யௌவநம் ||
 மந்தாரபாரிஜாதாதிசுகுஸுமை: கபூரீக்ருதம் |
 அநர்க்யமுக்கதாஹாரைஸ்ச துளஸீவநமாலயா ||
 ஸங்குசக்ரஸமேதாப்யாம் உத்பாஹுப்யாம் விராஜிதம் |
 இதராப்யாம் ததூர தேதுவீம் ஸமாஸ்விஷ்டம் நிரந்தரம் ||
 அவங்க்ருதாபி: ஸத்யாதிமஹிஷீபி: ஸமாவ்ருதம் |
 காளிந்தீ ஸத்யபுரமா ச மித்ரவிந்தா ச நாக்நிஜித் ||
 ஸுநந்தா ச ஸுஸீலா ச ஜாம்பவதீ ஸுலக்ஷ்மணா |
 ஏதா மஹிஷ்ய: ஸம்ப்ரோக்தா: க்ருஷ்ணஸ்ய பரமாத்மந: ||
 தாபிஸ்ச ராஜகந்யாநாம் ஸஹஸ்ரை: பரிஸேவிதம் |
 தாரகாவ்ருதராஜேவ ஸோபிதம் நிதிபிர்வ்ருதம் ||
 ஏவம் த்யாத்வா ஹரிம் நித்யமர்ச்சயித்வா ஜபேந்மநாம் |
 ஸாளக்ராமே ச துளஸீவநே வா ஸ்துண்டிஸே ஹ்ருதி: ||
 ஸ்ம்ருத்வா ஜபேத் த்ரிஸந்த்யாஸு ஷட்ஸஹஸ்ரம் மநாம்
 த்யுவிஜ: |
 விஷ்ணுதுல்யவபு: ஸ்ரீமாந் விஷ்ணுலோகமவாப்நுயாத் ||
 ஸர்வஸித்திமவாப்நோதி இஹ லோகே பரத்ர ச |
 வித்யார்த்தீவேணுகூயம் தம் ஜபேத் த்யாயந் ருதுத்ரயம் ||
 ஜுஹுயாத் குஸுமை: ஸுபூரை: வித்யாஸித்தி-
 மவாப்நுயாத் |
 ஆயுஷ்காமீ து பூர்வாஹ்ணே வத்ஸரம் ப்ரயுக்தம் ஜபேத் ||
 த்யாயேத் ஸிஸுதநாம் க்ருஷ்ணம் திலைர்ஹுத்வாஸ்ய-
 ராப்நுயாத் |
 கந்யார்த்தீ து ஜபேத் ஸாயம் ஷோடஸம் தர்யயுக்தம் ஹரிம் ||
 த்யாத்வா ஸஹஸ்ரம் ஜுஹுயாத்லாஜைர்மதுவிமிஸ்ரிதை: ||
 ஸ்த்ரியம் லபேத் ஸ்வாபிமதாம் ரூபௌதூர்யவதீம் ஸதீம் |
 ஸம்பத்காமீ ஜபேத் நித்யம் மத்யாஹ்ணே து ருதுத்ரயம் ||
 த்வாரகாயாம் ஸுதூர்மாயாம் ரத்நஸிம்ஹாஸநே ஸ்திதம் |
 ஸங்க்ரதிநிதிபீ ராஜகுலேரபி ஸுஸேவிதம் ||

ஹாராதிக்ஷணையுத்தம் ஸங்க்ஷாத்த்யாயுத்த்யாரிணம் |
 த்யாத்வா ஸம்பூஜ்ய ஹோமம் ச ஜபஸ்சாயுதஸங்க்யயா ||
 அப்யஜபிஸ்வத்யுலீர்வாபி ஹோமோ மதுவிமிஸ்சிதி: |
 ஸாஸ்வதீம் ஸ்ரியமாப்நோதி குபேரஸத்யருஸோ புவேத் ||
 ஸுபலாவண்யகாமீ து ராஸமண்ட்யுலமத்யயக்யம் |
 த்யாயந் தரிமாஸ மயுதம் ஜபத்வா லாவண்யவாந் புவேத் ||
 ஏவம் க்ருஷ்ணமநோரஸ்ய மாஹா த்மயம் பரிகீர்த்திதம் |

[அரசனே ! கிருஷ்ணமந்திரத்தின் விதானத்தைச் சொல்லுகிறேன
 டேள். “ ஸ்ரீக்ருஷ்ணய நம: ” எனனும் இக்கிருஷ்ணமந்திரம்
 எல்லாப் பலனகளையும் ஸாதிக்கும். அரசர் தலைவனே! ‘க்ருஷ்ண’
 என்னும் மங்களமான திருநாமம் எவனுடைய வாக்கில் உலவு
 கின்றதோ, அவனுடைய கோடிக்கணக்கான பெரும்பாங்களா
 சாமபலாகும். அனபுடன் ஒரு தடவை ‘க்ருஷ்ண!’ என்று கூறு
 கின்ற மனிதன் கோடிக்கணக்கான பாபங்களினின்றும் நீங்கப்
 பெற்று விஷ்ணுலோகத்தை அடைவான். ஆயிரக்கணக்கான
 அஸ்வமேதங்களையும், நூற்றுக்கணக்கான ராஜஸூயங்களையும்
 செய்த பலனை பக்தியுடன் கிருஷ்ண மந்திரத்தை ஜபிப்பதினால்
 அடைவான் என்பதில் ஐயமில்லை. பதினாயிரக்கணக்கான பசுக்கள்,
 கனயகைகள், கிராமங்கள் ஆகியவற்றைக் கொடுப்பதும், கோதாவரி,
 கிருஷ்ண யமுனை, ஸர்வததி, காவேரி, சந்திரபாகா முதலியவற்றில்
 ஸ்நாநம் செய்வதும் ‘க்ருஷ்ண’ என்று கூறுவதற்கு ஸமமாகாது.
 ‘க்ருஷ்ண!’ என்று ஐந்து முறை ஜபித்தால் எல்லாத் தீர்த்தங்களில
 குடைந்தாடுவதின் பலனையும் அடையலாம். அறிந்தும், அறியாம
 லும் கோடிக்கணக்கான பிறப்புகளில் செய்த பாபம் பக்தியுடன்
 கிருஷ்ண மந்திரத்தை ஜபிப்பதால் (தீயிற்பட்ட) பஞ்சப் பொதி
 போல் எரிந்துவிடுகின்றது. ஒருதரம் கிருஷ்ணமந்திரத்தை ஜபிப்ப
 தால் கூடத்தகாத ஸ்திரீயுடன் கூடியபாபம், புசிக்கத்தகாதவற்றைப்
 புசித்த பாபம் ஆகியவற்றினின்றும் விடுபடுகிறான் என்பதில் ஐய
 மில்லை. க்ருஷிஸப்தம் கர்ஷ்ணம் (உழவுத்தொழில்) செய்யப்படும்
 பூமியைக் குறிக்கும்; ஸாஸப்தம் ஆநந்தத்தைக் குறிக்கும்;
 இரண்டும் சோந்திருக்குமிடமான க்ருஷ்ணனே ப்ரஹ்மாகிருண.
 ணகாரமும் ஷகாரமும் ஆகிய இரண்டும் (முறையே) பூலமாகவும்,
 ப்ராணாகவும் கூறப்படுகின்றன. ஆத்மாவில் இவ்விரண்டும்
 சேர்ந்திருப்பதாலேயே இவ்வுலகை இழுத்துச் செல்லுகின்றன.

ஆகையால். 'க்ருஷ்ணன்' என்னும் இம்மந்திரம் (புலப்ராணன் களையும் அவற்றின்மூலம் உல்கையும் இயக்குவிக்கும்) பரமாத்மாவுக்கு வாசகமாம். 'க்ருஷ்ணன்' எனனும் மேலான மந்திரம் எல்லா வேதங்களைக் காட்டிலும் அதிகமானதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ரீதேவிக்கு ஸத்தையையும், ப்ராணனையும், புலத்தையும் அளிப்ப வனாகையால் பரமாத்மா ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எனப்படுகிறான். இவ் வண்ணமாகப் பொருளை அறிந்து, அதன் பிறகு அறிவாளியா யிருப்பவன் மந்திரத்தை ஜபிக்கக்கடவன். எல்லாக் காமங்களை யும் அளிப்பதாகையாலே, மந்திரமையும் வசப்படுத்தும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண மந்திரம் பீஜமாகிறது. இந்த மந்திரத்திற்கு எனறும் பிரியாத ஸ்ரீதேவி ஸக்தியாகப் பிரயோகிக்கப்படுகிறாள். இம்மந்திரத்திற்கு ரிஷி தேவரிஷியான நாரதர்; காயத்ரீ சூந்த்யஸஸு; எல்லாப் பலனையும் அளிக்கும் ருக்மிணியின் காந்தளை க்ருஷ்ணனே இதன் தேவதை; முன மந்திரங்களைப்போலவே இம்மந்திரத்தையு மவைஷ்ணவனான ஆசார்யனிடமிருந்து முறைப்படி உபதேசம் பெற்று, ஸ்நாநம், சுத்தவஸ்திரம் ஆகியவற்றால் பரிசுத்தி யடைந்து, காலைக்கடன் களை முடித்து ஊர்தவபுண்ட்ரம் தரித்து, அழகான துளளிக்காட்டிலாவது, சுபமான தேவாலயத்தி லாவது, தர்ப்பைமீதோ, மான் தோலிலோ அமர்ந்து, புஷ்டி யுள்ள நக்ஷத்திரத்தில் நல்ல தினத்தில் முனபோல் ப்ராண யாமங்களைச் செய்யவேண்டியது. ஆதிபீஜமான ஸ்ரீக்ருஷ்ண மந்திரத்தினால் ஆறு அங்கங்களிலும், விரல்களிலும் முனபோலவே முறைப்படி அங்கந்யாஸகரந்யாஸங்களைச் செய்யவேண்டியது. முகம், தோள்கள், ஹ்ருத்யம், கை, முழந்தாள்கள், கால்கள் ஆகியவற்றில் (முன்போல்) மந்திரத்தின் எழுத்துக்களை ந்யாஸம் செய்து, அதற்குப்பின் சக்ரந்யாஸத்தையும் செய்யவேண்டியது. (க்ருஷ்ணனுடைய) முன் அவதாரங்கள் சேஷ்டிதங்கள் முதலிய வற்றையும், திருவாபரணங்களையும் நினைக்கவேண்டியது. விசித்ர மாய் சுபமானதான படுக்கையில், அப்ராக்ருதமான கற்பகவ்ருக்ஷத் தின் கீழ், நறுமணம்மிக்க பூக்கள் பரப்பபெற்றதாய், எல்லாப்படி யாலும் மிக ஆச்சர்யமாயிருக்குமிடத்தில், பொன்னிறமுடைய ருக்மிணியோடு கூட வீற்றிருப்பவனாய், நீலோற்பல புஷ்பமபோல் நிறமுடையவனாய், மனமதனையொத்த அழகுடையவனாய், தாமரைக் கண்ணனாய், சந்திரன்போன்ற திருமுகமுடையவனாய், செம் பருத்திப்பூப்போன்று சிவந்த திருக்கைகளையும், திருவடித்தாமரை களையும் உடையவனாய், சுருண்டிருண்ட திருக்குழற்கற்றையை

உடையவனாய், அழகிய கனனங்களாலும், திருமுகங்களும், இரு புருவங்களாலும், திருப்பவளங்களாலும், பலவரிசைகளாலும் விளங்கப்பெற்றவனாய், உயர்ந்த திருத்தோள்களை உடையவனாய், நீண்ட திருக்கைகளை உடையவனாய், பருத்த திருமார்பை உடையவனாய், அழிவற்றவனாய், களங்கமற்ற சந்திரனைப்போன்ற நகங்களை யுடையவனாய், ஸர்வலக்ஷணங்களுமே உடையவனாய், ஸ்ரீவத்ஸ மெனனும் மறு, கௌஸதுப்யமணி, விளங்காநிற்கும் வநமாலை ஆகியவற்றையுடைய பெரியதிருமார்பையுடையவனாய், பீதாமபரம் தரித்தவனாய், பல திருவாபூரணங்களுயுடையவனாய், இளஞ சூரியனபோல் ஒளியுடையவனாய், அழகிய குண்டலங்களுயுடையவனாய், ஹாரதேயூரகடகங்களாலும், மோதிரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனாய், முததால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற திருமுகத்துணியை உடையவனாய், கஸ்தூரீ திலகமுடையவனாய், ஹரிசந்தனத்தால் பூசப்பெற்ற திருமேனியை உடையவனாய், எப்போதும் யௌவநநிலையிலேயே இருப்பவனாய், மந்தாரம், பாரிஜாதம் முதலான புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனாய், விலைமதிப்பற்ற முத்துமாலையுடையவனாய், துளஸீவனமாலையாலும், சங்கசக்ரமேந்தி உயர்ந்துநிற்கும் இருகைகளாலும் விளங்காநிற்பவனாய், மற்ற இருகைகளாலும் தேவியரை இடைவெளியின்றித் தழுவிநிற்பவனாய், காளிநதீ, ஸதயபாமா, மித்ரவிந்தா, நாக்நிஜித, ஸுநந்தா, ஸுஸீலா, ஜாமபவதீ ஸுலக்ஷ்மணை எனனும் பெயருள்ளவர்களாய், நனகு அலங்கரிக்கப்பெற்றவர்களாய், பரமாத்மாவான தனக்கு அஷ்டமஹிஷிகளான எண்மராலே சூழப்பெற்றவனாய், நக்ஷத்திரங்களால் சூழப்பெற்ற சந்திரனைப்போலே பதினாறுமாயிரம் ராஜகனயகைகளாகிற பதனிகளால் சூழ்நதுநின்று ஸேவிக்கப்பெற்றவனாய், நிதிகளாலே சூழப்பெற்றவனாய், இவ்வண்ணமாகக் கண்ணனை தியானித்து, அர்ச்சித்து தினந்தோறும் மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டியது. ஸாளக்ராமத்திலோ, துளஸீவனத்திலோ தரையிலோ நெஞ்சிலோ நினைத்து, இருபிறப்பானன மூன்று ஸந்தியாகாலங்களிலும் ஜபித்தானாகில், விஷ்ணுவை ஒத்த வடிவினனாகி, கைங்கர்யச்சேவம் நிறைந்தவனாய், விஷ்ணுவோகத்தை அடைவான். இம்மையிலும் மறுமையிலும் எல்லா ஸித்திகளையும் அடைவான். கலவியை விரும்புகிறவன், வேணுகானம் செய்யும் கண்ணனை மூன்று ருதுக்களில் (ஆறு மாதம்) தியானித்து, ஜபித்து, நல்ல பூக்களைக்கொண்டு ஹோமம் செய்தானாகில் வித்யா ஸித்தியைப் பெறுவான். நீண்ட ஆயுளை விரும்புகிறவன் ஒரு வருடகாலம் முற்பகலில் பத்துலக்ஷம் முறை மந்திரத்தை ஜபித்து,

குழந்தையுருவினான கண்ணனை தியானித்து எள்ளினாலே ஹோமம் செய்து நீண்ட ஆயுளை அடையலாம். மணம்புரியக் கன்யகையை விரும்புகிறவன் மாலவேளையில் ஹரியை தியானித்து நாலு லக்ஷத்து எண்பதினாயிரம்முறை மந்திரத்தை ஜபித்து, தேன் கலந்த பொரியாலே ஆயிரம்முறை ஹோமம் செய்தானாகில் தனக்கினியவளாய், தேஹாத்மகுணங்கள் நிறைந்தவளாய், பதிவ்ரதையான மனைவியை அடைவான், செல்வத்தை விரும்புகிறவன், மூன்று ருதுக்கள் தினந்தோறும் நண்பகலில் மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். துவாரகாபுரியில் ஸுதூர்மையெனும் ஸபையில், ரத்னஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனாய், சங்கநிதி, பத்மநிதி முதலான நிதிகளாலும், ராஜகுலங்களாலும் நன்கு ஸேவிக்கப்பெற்றவனாய், ஹாரம் முதலான பூஷணங்களோடு கூடியவனாய், சங்கம் முதலான ஆயுதங்களை தரித்தவனான கண்ணனை தியானித்து, பதினாயிரம் முறை ஜபமும், தேன்கலந்த தாமரையீதழாலோ, பில்வதளத்தாலோ ஹோமமும் செய்து நிலையான செல்வத்தைப்பெற்று குபேரனை ஓத்தவனாவான். சரீரரூபலாவண்யங்களை விரும்புகிறவன், ராஸமண்டலத்தின் நடுவிரிபுப்பவனான கண்ணனை மூன்று மாதம் பதினாயிரம்முறை ஜபித்து வடிவழகை அடைவான். இவ்வண்ணமாகக் கிருஷ்ண மந்திரத்தின் பெருமை கூறப்பட்டது.]

இவ்வண்ணமாக ஸ்ரீக்ருஷ்ண மந்திரத்தின் பொருள் முதலானவை விளக்கப்பட்டன. இப்பகுதியிலிருந்தும் கண்ணனே பரமாத்மாவென விளங்குகிறது. இனி, வராஹமந்திரத்தின் பெருமை முதலானவற்றை விளக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

அநந்தாந் புகூவந்மந்த்ரான் வக்தும் ஸக்யம் ந தே மயா ||
வாராஹம் நாரஸிம்ஹம் ச வாமநம் துரகூரநம் |
க்ரமேணைவ து வக்ஷ்யாமி யதூாவத் ஸ்ருணு பார்த்திவ ||
ஹாங்காரம் ப்ரதூமம் பீஜம் ஆக்யம் வாராஹ முச்யதே ||
பஸ்சாத்து தூரணீ பீஜம் லக்ஷ்மீர் பீஜம் தத:பரம் ||
தரீந் பீஜாநாதித: க்ருத்வா பஸ்சாந்மந்த்ரப்ரயோஜநம் ||
ஓம் நமோ புகூவதே பஸ்சாத் வாராஹரூபிணே பூர்பூவஸ்-
ஸ்வ:பதயேதி பூபதித்வம் மே தேஹீதி ததூப்யாயஸ்வேதி ||
அங்குஸீஷு யதூங்கேஷு பீஜேநாதுயேந வை க்ரமாத் |
யதூவந்யாஸக்ருத்பூத்வா பஸ்சாத் த்யூரநம் ஸமாசரேத் ||

ப்ருஹத்தநம் ப்ருஹத்க்ரீவம் ப்ருஹத்க்ரீவம்ஷ்ட்ரம்
ஸுஸோப்யநம் |

ஸமஸ்தவேதவேதாங்குஸாங்கேதாபாங்குயுதம் ஹரிம் ||

ரஜதாத்ரிஸமப்ரக்யம் ஸதபுராஹும் ஸதேகக்ஷணம் |

உத்யுத்யுத்ய தம்ஷ்ட்ரயா பூமிம் ஸமாலிங்க்ய

புஜைர்பூத்யா ||

ப்ருஹமாத்ரித்யுஸஸ்ஸர்வைஸ்ஸநகாத்யையர்முநீஸவரை:
ஸ்தூயமாநம் ஸமந்தாச்ச கீயமாநம் ச கிந்நரை: ||

ஏவம் த்யாத்வா ஹரிம் நித்யம் ப்ராதரஷ்டோத்தரம் ஸதம் |

ஐப்த்வா லபேப்ச்ச பூபத்வம் ததோ விஷ்ணுபுரம் வ்ரஜேத ||

நமோ யஜ்ஞவராஹாய இத்யஷ்டாக்ஷரகோ மநு: |

ஏவம் த்யாத்வா ஹரிம் நித்யம் ப்ராதரஷ்டோத்தரம் ஸதம் ||

உக்தபீஜத்ரயம் பூர்வம் க்ருத்வா மந்த்ரம் ஐபேத்யுப்யத்ய |

மூலமந்த்ரமித்யும் ப்ராஹு: வாராஹம் முநிபுங்குவா: ||

ஏதமேவ பரம் மந்த்ரம் ஐப்த்வா பூமிபதிர்பூவேத் |

நித்யமஷ்டஸஹஸ்ரம் து ஐபேத்யுவிஷ்ணும் விசிந்தயந் ||

கமலைர்பிஷ்வபத்ரைர்வா ஜுஹுயாச்ச த்யுஸாம்ஸகம் |

ஏவம் ஸம்வத்ஸரம் ஐப்த்வா ஸார்வபௌமோ பூவேத்

த்யுருவம் ||

ராஜ்யம் க்ருத்வா ச துர்மேண பஸ்சாத் விஷ்ணுபத்யம்

வ்ரஜேத் |

[அரசனே! கணக்கற்றவையான பகவந்மந்திரங்களை உனக்கு விரிததுரைக்க என்னை முடியாது. வராஹமந்திரம், நரஸிம்ஹ மந்திரம், வாமநமந்திரம், ஹயக்ரீவமந்திரம் ஆகியவற்றை வரிசையாக உள்ளபடி சொல்லுகிறேன். வராஹமந்திரத்திற்கு 'ஹும்' என்பது முதல்பீஜமாகும். அடுத்தபடி 'த்யுரணீ' எனப தும், அடுத்தபடி 'லக்ஷ்மி:' எனபதும் பீஜங்களாகும். மூன்று பீஜங்களையும் முதலில் பிரயோகம் செய்து, பிறகு மந்திரத்தைப் பிரயோகிக்கவேண்டும். "ஓம் நமோ புகுவதே" என்று முதலில் சொல்லி, "வராஹரூபிணே பூர்புவஸ் ஸவ: பதயே" என்று அடுத்த படியும், "பூபதித்வம் மே தேஹி" என்று அடுத்தபடியும் சொல்லி, "தத்யாப்யாயஸவ" என்று முடிக்கவேண்டும். [ஓம்-பகவானாய், பூர்புவஸஸுவர்லோகபதியான வராஹரூபிக்கு நம: பூமிக்குப் பதியாயிருக்கும் பெருமையை எனக்கு அளிப்பாய்; அதை வளாப்

பாய் என மந்திரத்தின் பொருள்.] முதல் பீஜமான ஹுங்காரத் தால் முன் சொன்ன முறைப்படி அங்கந்யாஸகந்யாஸங்களைச் செய்து, பிறகு தியானம் செய்யவேண்டியது; பெரியசரீரத்தை உடையவராய், பெரிய கழுத்தை உடையவராய், பெரிய துந்தங்களை உடையவராய், மிக அழகியவராய், எல்லா வேதங்களையும், வேதாங்கங்களையும் ஸாங்கோபாங்கமாகத் தன்னிடம் அடக்கியிருப்பவராய், ஹரியெனப்படுபவராய், வெள்ளிமலைபோன்றவராய், நூறு திருக்கைகளையும், நூறு திருக்கண்களையும் உடையவராய், தந்தத்தாலே பூமியைத் தூக்கியெடுத்து, கைகளாலே உகப்புடன அணைத்துக்கொண்டிருப்பவராய், பிரமன் முதலான எல்லா தேவர்களாலும், ஸநகர் முதலான எல்லா முனிவர் தலைவர்களாலும் துதிக்கப்படுமவராய், கிந்நர்களால் சுற்றிலும் பாடப்படுபவராய் இவ்வண்ணமாக வராஹப்பெருமானை தினந்தோறும் காலையில் தியானித்து நூற்றெட்டுதரம் மந்திரத்தை ஜபித்தால், பூமிபாலையிருக்கும் பெருமையை அடைந்து விஷ்ணுலோகத்தை அடைவான். “நமோ யஜ்ஞவராஹாய” எனபது வராஹப்பெருமானின் அஷ்டாக்ஷரமந்திரமாகும். முற்கூறியபடி தியானித்து தினந்தோறும் காலையில் முற்கூறிய மூன்று பீஜங்களையும் முதலில் சொல்லி, இவ்வஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை நூற்றெட்டுதரம் அறிவாளியாயிருப்பவன் ஜபிக்கவேண்டியது. முனிவர் தலைவர்கள் இதை வராஹமூலமந்திரம் என்று கூறுகிறார்கள். இப்பரமமந்திரத்தையே ஜபித்தாலும் பூமிபதியாவான். விஷ்ணுவைச் சிந்தித்துக்கொண்டு தினந்தோறும் எண்ணுயிரம்தடவை ஜபிக்கவேண்டும். தாமரையாலாவது, பில்வதளத்தாலாவது எண்ணுறுதரம் ஹோமம் செய்யவேண்டும். இப்படி ஒரு வருடம் ஜபித்தால் சக்ரவர்த்தியாவான் என்பது நிச்சயம். அறவழிநின்று அரசாண்டு, பின் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைவான்.]

இவ்வாராஹ மந்திரங்கள் இரண்டிலிருந்தும் பூமிநாயகனான வராஹப்பெருமானின் பரத்துவம் விளங்குகிறது. இனி, நரஸிமஹ மந்திரத்தின் பிரயோகம் முதலானவை விளக்கப்பட்டிருக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

விதூர்நம் நாரஸிம்ஹஸ்ய மநோர்வக்ஷ்யாயி ஸுவ்ரத ||

உக்ரம் வீரம் மஹாவிஷ்ணும் ஜ்வலந்தம் ஸர்வதோமுக்யம் |

ந்ருஸிம்ஹம் பீஷ்ணம் பத்யத்ரம் ம்ருத்யோர்ம்ருத்யும்

நமாம்யஹம் ||

ஆர்ஷம் ப்ரஹ்மா நுஷ்டுப் சந்நேதோ தேவதா ச ந்ருகேஸரீ |
 சதுஸ்சதுஸ்ச ஷ்ட்ஷ்ட்ச ஷ்ட்சதுஸ்ச யதூக்ரமாத் ||
 ஸிரோலலாட நீநத்ரேஷு முக்யபூஹ்வங்குரிஸந்திஷு |
 ஸாக்ரேஷு குக்ஷௌ ஹநத்யே க்யலே பார்ஸ்வத்வயேபிச ||
 அபராங்கேய ககுதி ச ந்யஸேத் வர்ணநநுக்ரமாத் |
 வாயோர்த்யூக்ஷரம் யத்து ஸஹோங்காரம் ஸரேபுக்ருத் ||
 பிந்துநா ஸஹிதம் யத்து ந்ருஸிம்ஹம் பீஜமுச்யதே |
 அங்குலீஷு ததூங்கேஷு ந்யாஸம் தேநைவ சோதிதம் ||
 தத்பீஜமாதிக: க்ருத்வா மந்த்ரம் பஸ்சாத் ப்ரயோஜயேத் ||
 ஓம் நமோ பக்யவதே வாஸுதேவாய நமோ நரஸிம்ஹாய
 ஜ்வாலாமாலினே தீர்க்கத்யம்ஷ்ட்ராயாக்நினேத்ராய ஸர்வ-
 ரக்ஷாக்நாய ஸர்வபூதவிநாஸாய துஹத்யஹ பச பச ரக்ஷ-
 ரக்ஷ ஹும் பூட் ஸ்வாஹா இதி ஜ்வாலாமாலிபாதாலந்ருஸிம்-
 ஹாய நம: || பீஜேநைவ ந்யாஸ: ||
 ஆம் ஹரீம் க்ஷௌம் க்ரௌம் ஹும் பூட் ||
 அஸ்ய மந்த்ரஸ்ய ப்ரஹ்மா ருஷி: பங்கதிஸ்சந்நேதோ |
 ந்ருஸிம்ஹோ தேவதா ந்ருஸிம்ஹாஸ்த்ரபித்யம்

பீஜேநைவ ந்யாஸ: ||

ஸ்ரீகாரபூர்வோ ந்ருஸிம்ஹோ த்விர்ஜயாதூபரி ஸ்தித: |
 த்ரி.ஸப்தகருத்வோ ஜப்து: ஸ்யாத் மஹாப்யநிவாரணம் ||
 அஸ்ய ப்ரஹ்மா ச நுத்ரை(த்ர)ஸ்ச ப்ரஹ்லாதூஸ்ச
 மஹர்ஷய: |

ததைவ ஜகதீ சந்நேதோ தேவதா ச ந்ருகேஸரீ ||
 ந்யாஸம் பீஜேந குர்வீத ததோ த்யாநம் ந்ருபோத்தம ||
 மாணிக்யாதூரிஸம்பரபூம் நிஜருசா ஸந்தரஸ்தரக்ஷாக்ஷணம்,
 ஜாநுந்யஸ்தகராமபூஜம் த்ரிநயநம் ரதநோல்ஸத்யூஷணம் |
 பூரஹுப்யாம் த்ருதஸங்குசக்ரமநிரம் த்யம்ஷ்ட்ரோலஸ்த
 ஸ்வாநநம்.

ஜ்வாலாஜி ஹ்வமுத்யக்ரகேஸரிசயம் வந்தேய
 ந்ருஸிம்ஹம் ப்ரபூம் ||

உத்யத்கோடி ரவிப்ரபூம் நரஹரிம்

கோடிக்ஷபேஸோஜ்வலம்.

தும்ஷ்ட்ராபி: ஸுமுகேஜாஜ்ஜ்வலம் நகமுகைத் தீர்க்கை-
 ரநேகைகர்புகை: |
 நிர்பிந்நாஸுரநாயகம் துஸுப்தருத்ஸுலர்யாக்யநிரேத்ரத்ரயம்,
 வித்யுஜ்ஜிஹ்வஸடாகலாபபயதும் வஹ்நிம் வஹந்தம்
 புகே ||
 கோபாத்ராலோலஜிஹ்வம் விவ்ருதநிஜமுகம் ஸோமஸுலர்-
 யாக்யநிரேத்ரம்,
 பாத்ராத்ரநாபி ரக்தம் ப்ரஸபமுபரி
 ஸம்பிந்நதைத்யேந்த்ரக்யாத்ரம் |
 சக்ரம் ஸங்கம் ஸபாஸாங்குஸமுஸலக்யாஸார்ங்கபுராணந்
 வஹந்தம்,
 பீமம் தீக்ஷணக்ரதும்ஷ்ட்ரம் மணிரமயவிவிதார்கல்பமீடே
 ந்ருஸ்ம்ஹம் ||
 மஹாபயேஷ்விதும் த்யாநம் ஸௌம்யமப்யத்யேஷு ச |
 ஸௌவர்ணமண்டபாரந்தஸ்ஸத்ம பத்மம் த்யாநேத
 ஸகேஸரம் ||
 பஞ்சாஸ்யவதநம் பீமம் ஸோமஸுலர்யாக்யநிரேலாசநம் |
 தருணாதீத்யஸங்காஸம் குண்டலாப்யாம் விராஜிதம் ||
 உபேயந்யாஸம் ஸுமுகம் தீக்ஷணதும்ஷ்ட்ராவிராஜிதம் |
 வ்யாத்நாஸ்யமருணேஷ்டம் ச பீஷணைர்நயநைர்யுதம் ||
 ஸிம்ஹஸ்கந்தாநுரூபாம்ஸம் வ்ருத்தாயதசதுர்புகை ||
 ஜபாஸமாங்க்ரிஹஸ்தாபுகை பத்மாஸநஸுஸம்ஸ்திதம் ||
 ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்துபேரஸ்கம் வநமால விராஜிதம் |
 கேயூராங்கதஹாராப்யம் நூபுராதீவிராஜிதம் ||
 சக்ரஸங்காபயவரசதுர்ஹஸ்தம் விபும் ஸ்மரேத் |
 வாமாங்கே ஸம்ஸ்திதாம் லக்ஷ்மீம் ஸுந்தரீம்
 பூஷணந்விதாம் ||
 திவ்யசந்த்நலிப்தாங்கீம் திவ்யபுஷ்போபஸோபிதாம் |
 க்ருஹீதபத்மயுகளமாதுலிங்ககரந்விதாம் ||
 ஏவம் தேவீம் ந்ருஸ்ம்ஹஸ்ய வாமாங்கோபரி ஸம்ஸ்திதாம் |
 த்யாத்வா ஜபேத் ஜபம் நித்யம் பூஜயேச்ச யதாவிதி ||

கௌளம் ஹரீம் ஸ்ரீம் ந்ருஸிம்ஹாய நம: ||

இமம் லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹஸ்ய ஜபேத் ஸர்வார்த்தத்யும் மநும |
அஷ்டோததரஸஹஸ்ரம் வா ஜபேத் ஸந்த்யாஸு வாக்யத: ||
அக்ஷண்டபிலவபத்தரஸ்ச ஜுஹுயாத்ராஜ்யமிஸ்ரிதை: |
ஸர்வஸித்திமவாப்நோதி ஷண்மாஸாந் ப்ரயதோ புவேத் ||
தேவத்வமமரோத்வம் க்ருத்வத்வம் தத்யா ந்ருப |
ப்ராப்நுவந்தி நரா ராஜ்யம் ஸ்வர்க்கம் மோக்ஷம் ச
துர்லபம் ||

யம் யம் காமயதே சித்தே தம் தமேவாப்நுயாத் த்ருவம் |
ப்ரஹ்மர்ஷிஸ்தத்ர க்யாயத்ரீ நரஸிம்ஹஸ்ச தேவதா ||
ததேவ பீஜம் ஸக்தி: ஸ்ரீ: மனோரஸ்ய வித்யயதே |
ந்யாஸமத்யேந பீஜேந சார்ச்சநம் துளஸீக்யை: ||
பூர்வோகதவித்யாநா பீடே பூஜயித்வா ஸமாஹித: |
பரித பூஜயேத்திஷு க்ருட்யம் ஸங்கரம் தத்யா ||
ஸேஷம் ச பத்மயோநிம் ச ஸ்ரீயம் மாயாம் த்ருதிம் தத்யா |
புஷ்டிம் ஸமர்ச்சயேத்திஷு ததோ லோகேஸ்வராந்
யஜேத் ||

மஹாபாக்யவதம் தைத்த்யநாகம் தேவமக்ரத: |
ஏவம் ஸம்பூஜ்ய தேவேஸம் நாரஸிம்ஹம் ஸநாதநம் ||
ததபத்யம் ஸமவாப்நோதி முதி: ஸ்வஜநை: ஸஹ ||

முக்கியமான குறிப்பு

இ து வ ர யி ல விளக்கப்பட்டுவந்த பகவந்மந்திரங் கள் ஸௌம்யமானவை; அவற்றையும் உபதேசம் பெற்றே பிரயோகிக்க வேண்டும். இனி விளக்கப்படும் ந்ருஸிம்ஹந்திரம் முதலானவை ஒவ்வொரு வகையில் உக்ரமானவை. உபதேசம் பெறாமல் படித் தாலே அநர்த்தத்தை விளைக்கக்கூடியவை. ஆகையால் அவற்றைத் தமிழில் ருஷிச்சந்தோதேவதைகளோடும், அங்குந்யாஸகர ந்யாஸங் களோடும் விளக்க விரும்புகின்றிலோம். பகவத் பரதவத்தைக் காட்டுவதற்காக அவற்றின் பெருமையையும், அவற்றில் விளக்கப் பட்டிருக்கும் பகவத்தியானத்தையும் மாத்திரம் இனிக்கொடுப்போம்.

ந்ருஸிம்ஹ மந்திரங்களின் பெருமை

வ்ருக்தஹாரீத ஸ்ம்ருதியில் “உக்ரம் வீரம்” என்று தொடங்கும் ந்ருஸிம்ஹாநுஷ்டுப் மந்திரம் முதலில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ந்ருஸிம்ஹதாபநீயோபனிஷத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள மந்திரமே இது. இதன பொருள் விஷ்ணுசித்தவிஜயம் முதல் பாகத்தில் “ந்ருஸிம்ஹநாபிந்யுபநிஷத்தின் நிர்ந்தாரணம்” என்னும் தலைப்பின் கீழ் (இரண்டாம் பதிப்பு பக்கம் 196 முதல் 202 முடிய) விளக்கப்பட்டுள்ளது. இம்மந்திரத்தோடு ஜ்வாலாமாலிபாதாள ந்ருஸிம்ஹனைக்கூறும் ந்ருஸிம்ஹாஸ்திர மந்திரமும், லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ மந்திரமும் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. ந்ருஸிம்ஹாஸ்திர மந்திரத்தில் விளக்கப்படும் ந்ருஸிம்ஹத்யானம் மிக அழகாக உள்ளது. அதாவது:— மாணிக்க மலைபோன்ற ஒளியுள்ளவனாய், தன் ஒளியால் ராக்ஷஸ ஸமூஹங்களை பயந்தோடச் செய்பவனாய், முழந்தாளில் வைக்கப்பெற்ற திருக்கைத் தாமரையை உடையவனாய், மூன்று திருக்கண்களை உடையவனாய், ரத்தினங்கள் பிரகாசிக்கும் திருவாபரணங்களை உடையவனாய், எப்போதும் திருக்கைகளில் சங்கசக்கரங்களை தரித்து நிற்பவனாய், கோரப்பற்கள் விளங்கும் திருமுகத்தை உடையவனாய், அக்நிஜ்வாலை போன்ற நாவை உடையவனாய், உயரத் தூக்கிநிற்கும் திருக்குழற்கற்றையை உடையவனாயிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனான நரசிங்கனை வணங்குகிறேன். உதிக்கும் கோடிஸூர்யர்களைப்போன்று பிரகாசமுடையவனாய், கோடிசந்திரர்களைப்போன்ற அழகையுடையவனாய், பற்களால் அழகுபெற்று விளங்கும் திருமுகத்தால் பிரகாசிப்பவனாய், கூரிய நகங்களைக் கொண்ட நீண்ட பல திருக்கைகளாலே அஸூரர் தலைவனான இரணியனைக் கிழித்தவனாய், சந்திரன், ஸூர்யன், அக்னி ஆகிய மூவுரையும் மூன்று கண்களாகக் கொண்டவனாய், மின்னல் போன்ற நாவாலும், பிடரிமயிர்களாலும் பயத்தை அளிப்பவனாய், நெருப்பை ஏந்தியிருப்பவனான நரசிங்கனை பஜனம் செய்கிறேன். கோபத்தாலே சுற்றிலும் துழாவும் நாவையுடையவனாய், வாயைப்பிளந்து கொண்டிருப்பவனாய், சந்திரஸூர்யாக்கிகளைக் கண்களாக உடையவனாய், திருவடியிலிருந்து நாபி வரையில் (இரணியனின் ரத்தத்தாலே) சிவப்பேறிக்கிடப்பவனாய், மடியின்மேலே பிளந்து கிடக்கும் அசுரர்தலைவனின் உடம்பையுடையவனாய், சக்ரம், ஸங்கம், பாஸம், அங்குஸம், உலக்கை, கதை, ஸார்ங்கமெனும் வில், அம்புகள் ஆகியவற்றைத் திருக்கைகளில் தரித்து நிற்பவனாய், பயங்கரனாய், கடுமையான கோரப்பற்களையுடையவனாய், ரத்தின

மயமான பலவிதமான திருவாபரணங்களை உடையவனான நரசிங்கனைத் துதிக்கிறேன். இது பயத்தைப் போக்கடிக்கவேண்டிய காலத்தில நரசிங்கனைப் பற்றிய தியானம். இனி, மங்களமான காலங்களில் நரசிங்கனைப் பற்றிய ஸௌம்யமான தியானம் விவரிக்கப்படுகிறது:— பொரு மயமான மண்டபத்தின் நடுவில் கேஸரங்களோடு கூடிய தாமரையை தியானிக்கவேண்டியது. (அதன் நடுவில்) சிங்கமுகத்தையுடையவனாய், பயங்கரனாய், சந்திர ஸூர்யாக்னிகளைத் திருக்கண்களாக உடையவனாய், இளஞ்சூரியன் போல் ஒளியுள்ளவனாய், குண்டலங்களால் விளங்கப்பெற்றவனாய், அனைவரும் அடையலாம்படியான (ஸௌம்யமான) முகக்குற்களை உடையவனாய், அழகிய முகத்தை உடையவனாய், கடுமையான பற்களால் விளங்கப்பெற்றவனாய், பிளந்த வாயை உடையவனாய், சிவந்த திருப்பவளங்களை உடையவனாய், பயங்கரமான திருக்கண்களோடு கூடியவனாய், சிங்கத்தின் முதுகுபோன்ற திருத்தோள்களை உடையவனாய், உருண்டு நீண்ட நாலு திருக்கைகளை உடையவனாய், செம்பருத்திப்பூப்போன்ற திருவடித் தாமரைகளையும், திருக்கைத் தாமரைகளையும் உடையவனாய், பத்மாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனாய், ஸ்ரீவத்ஸமேனும் மறுவையும், கௌஸ்துபமேனும் மணியையும் திருமார்பில் தரித்தவனாய், வநமாலையால் விளங்காநிற்பவனாய், முன்னும் பின்னுமுள்ள தோள்வளைகள், ஹாரங்கள் இவற்றால் நிறையப்பெற்றவனாய், சிலம்பு முதலானவற்றால் விளங்காநிற்பவனாய், சக்ரம், ஸங்கம், அபயமுதரை, வரதமுதரை ஆகியவற்றை உடைய நாலு திருக்கைகளை உடையவனாக நரசிங்கனை நினைக்கவேண்டும். அவனது இடது மடியில் வீற்றிருப்பவளாய், அழகியவளாய், திருவாபரணங்களை உடையவளாய், திவ்யசந்தனத்தால் பூசப்பெற்ற திருமேனியை உடையவளாய், திவ்ய புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவளாய், இரு தாமரைகளையும், மாதாளம் பழத்தையும் திருக்கைகளில் ஏந்தியவளாய் லக்ஷ்மீதேவியை தியானித்து ஜபம்செய்து பூஜிக்கவேண்டியது. லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய ஸர்வபூலப்ரதமான மந்திரத்தை ஆயிரத்தெட்டுமுறை ஸந்த்யாகாலங்களில் மௌனமாய் ஜபிக்கவேண்டும். நெய்கலந்த முழு பில்வதளங்களாலே ஹோமம் செய்யவேண்டும். ஆறு மாதங்கள் புலனடக்கத்துடன் இப்படிச் செய்தால் எல்லா விததிகளையும் அடைவான். தேவனுயிருக்கும் தன்மை, இந்தரபதவி, கந்தர்வபதவி, ராஜ்யம், சுவர்க்கம், அடைய அரிய மோக்சம் முதலிய எல்லா விருப்பங்களையும் அடைவான்.

நரசிங்கனைப் பூஜிக்கும்போது பரிவார தேவதைகளாக (1) கருடன், (2) சங்கரன், (3) ஆதிசேஷன், (4) பிரமன், (5) ஸ்ரீதேவி, (6) யோகாமாயாதேவி, (7) தைர்யதேவி, (8) புஷ்டிதேவி ஆகியவர்களை எட்டு திக்குகளிலும் பூஜித்துப் பிறகு லோகபாலகர்களையும், அதன் பிறகு மஹாபாகவதனை பிரஹ்மலாதனையும் பூஜிக்க வேண்டும். அசுரனை அழித்த தேவர் தலைவனும் பழையவனான நரசிங்கனை இவ்வாறு பூஜிப்பவன் தன் உறவினரோடு அவனுடைய லோகத்தை அடைவான்.

இந்த தியானத்தில் பிரமன், உருத்திரன் முதலானவர்களைப் பரிவார தேவதைகளாகக் கூறியிருப்பதிலிருந்தும், மற்றுமுள்ள பெருமைகளிலிருந்தும் நரசிங்கனின் பரத்துவம் விளங்குகிறது. இனி, வாமந மந்திரங்களின் பெருமை முதலானவற்றை விளக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

சுர்ப்பூரத₄வளம் தே₃வம் தி₃வ்யகுண்ட₃லபூ₄ஷிதம் |
 கிரீடகேயூரத₄ரம் பீதாம்பூரத₄ரம் ப்ரபு₄ம் ||
 பத்₃மாஸநஸ்த₃ம் தே₃வேஸம் சந்த்₃ரமண்ட₃லமத்₃யக₃ம் |
 ஸு₃ர்யகோடிப்₃ரதீகாஸம் பூர்ணசந்த்₃ரநிப₄நநம் ||
 மேக₃லாஜிநத₃ண்ட₃ரதி₃த₄ரிணம் வடுரு₃பிணம் |
 கலதெ₄ளதமயம் பாத்₃ரம் த₃த்₃யந்₃நே₃ந ஸு₃பூஜிதம் ||
 பீ₃பூஷகஸம் வா₃மே த₃த₄நம் த்₃விபு₄ஜம் ஹரிம் |
 ஸநகாத்₃யை: ஸ்தூயமாநம் ஸர்வதே₃வைருபாஸிதம் ||
 ஏவம் த்₃யாத்வா ஜபே₃ந்₃நித்யம் ஸ்வாஸநே ச ஸமாஹித: ||
 விஷ்ணவே வாமநாயேதி ப்ரணவாதி₃நமோந்தக: |
 இந்₃த்₃ரார்ஷம் ச விராட் ச₃ந்தே₃நா தே₃வதா வாமந: ஸ்வயம் ||
 ஸு₃த₄ரபீ₃ஜம் ஸு₃தீ₃ர்க₃ம் து₃ பீ₃ஜமாத்₃யம் து₃ வாமநம் |
 தே₃நைவ து₃ ஷட்₃ங்காத்₃யம் ந்யாஸம் குர்வீத வைஷ்ணவ: ||
 த்₃த்₃யந்₃ம் பாயஸம் வா₃பி ஜு₃ஹுயாத் ப்ரத்யஹம் த்₃விஜ: ||
 ஜளபாஸநாக்₃நௌ ஜு₃ஹுயாத்₃ஷ்டோத்தரஸூதம் க்₃ருஹீ ||
 குபே₃ரஸத்₃ரு: ஸ்ரீமாந் ப₄வேத் ஸத்₃யோ ந ஸம்ஸய: ||
 ஓம் நமோ விஷ்ணவே மஹாபு₃லாய ஸ்வாஹா இதி
 வாமநமந்த்ர: ||

ஸ்ம்ருத்வா த்ரைவீக்ரமம் ரூபம் ஜபே₃ந் மந்த்ரமநந்யதீ₄: |
 முக்தோ ப₃ந்த₄ாத் ப₄வேத் ஸத்₃ய: நாத்ர கார்யா விசாரணா ||

ஹரீம் ஸ்ரீம் ஸ்ரீவாமநாய நம இதி மூலமந்திரம் ||
 ப்ரஹ்மர்ஷி ஸ்சைவ க்யாயத்ரீ தேவதா ச த்ரிவிக்ரம: |
 ந்யாஸம் பீஜேஜை ஜபவாநஷ்டோத்தரஸஹஸ்ரகம் ||
 இதி வாமநமந்த்ரஸ்ய ஜபாத்யந்பதிர்ப்யவேத் ||
 உத்யுக்ய ப்ரணவோத்யுக்ய ஸர்வவாக்யஸ்வரேஸ்வர! |
 ஸர்வதேவமயாசிர்த்ய ஸர்வம் ப்ராத்யமே பித: ||

வாமன மந்திரங்களின் பெருமை

இங்கு மூன்று வாமனமந்திரங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. முதல் வாமனமந்திரத்தின் தியானம் பின்வருமாறு, கர்ப்பூரம்போல் வெளுதவனாய். தேவனாய், திவ்யகுண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவனாய், கிரீடததையும், தோளவளைகளையும் உடையவனாய், பீதாமபரத்தை தரித்தவனாய், ஸர்வேஸ்வரனாய், பத்மாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனாய், தேவர்தலைவனாய். சந்திரமண்டலத்தின் மத்தியிலிருப்பவனாய், கோடிஸூர்யப்ரகாஸமுடையவனாய், பூர்ணசந்திரனை ஒத்த திருமுகமண்டலத்தை உடையவனாய், மேகலை, கிருஷ்ண ஜினம், தண்டம முதலான ப்ரஹ்மசாரி வேஷங்களை தரித்திருப்பவனாய், பொன (அல்லது வெள்ளி) பாததிரத்தில் தயிரமுதையிட்டு (கிருஹ்ணிகளால்) பூஜிக்கப்பெற்றவனாய், இடதுகையால் அமுதகலஸத்தை ஏந்திநிற்பவனாய், இரண்டு திருக்கைகளை உடையவனாய், அனைவருடைய மனோநயனங்களை இழுககையாலே ஹரியெனத்தக்கவனாய், ஸனகாதிருஷிகளாலே துதிக்கப்படுபவனாய், எல்லா தேவர்களாலும் உபாஸிக்கப்படுபவனாயுள்ள வாமனனை நல்ல ஆஸனத்தில் சாந்தியுள்ளவனாய்மாநது தியானிக்கவேண்டும். அந்தணனுயிருக்கும் க்ருஹஸ்தன தயிரமுதையோ, பாயஸதையோ தினந்தோறும் நூற்றெட்டுமுறை ஒன்பாஸனங்களில் ஹோமம் செய்யவேண்டும். இப்படி செய்தால் உடனே குபேரனை ஒத்த செலவத்தையுடையவனாவன என்பதில் ஐயமில்லை. இரண்டாவது வாமன மந்திரத்திற்கு வாமனனுடைய திரிவிக்கிரமரூபத்தின் தியானம் விதிக்கப்படுகிறது. வேறு எதிலும் நெஞ்சு செலுத்தாமல் திரிவிக்கிரமரூபத்தைதியானித்து இரண்டாவது மந்திரத்தை ஜபித்தால் ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்று உடனே விடுபடுவான என்னும் விஷயத்தை விசாரிக்கவே வேண்டியதில்லை என்று கூறப்படுகிறது. மூன்றாவதான வாமன மூலமந்திரத்தை ஆயிரத்தெட்டு முறை ஜபிப்பதால் அன்னத்திற்குப்பதியாவான என்று கூறப்படுகிறது.

ஆக, இவ்வாமன மந்திரதியானத்திலும் எல்லா தேவர்களாலும், ரிஷிகளாலும் உபாஸிக்கப்படுவனாக வாமனனை ஒதுகையாலே வாமனனின் பரத்துவம் விளங்கிநிற்கிறது. இனி, ஹயக்ரீவ மந்திரத்தின் பெருமையை விளக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

ஹௌ(ஹ்ரு)ம் ஐம் ஹயக்ரீவாய நம: ||

ப்ரஹ்மார்ஷம் சைவ க்யாயத்ரீ ஹயக்ரீவோஸ்ய தேவதா |
ந்யாஸம் பீஜேந க்ருத்வா஽த்யபஸ்சாத்த்யநம் ஸமாசரேத்||
ஸரச்சுஸாங்கப்ரப்யமஸ்வவக்த்ரம் முக்தாமயைரப்யரணௌ-
பேதம் |

ரத்யாங்க்யுங்க்யாஞ்சிதப்யாஹுயுக்ம்ம் ஐநுத்த்வய

ந்யஸ்தகரம் ப்யஜாம: ||

ஸங்க்யாப்ய: ஸங்க்யசக்ரே கரஸரஸிஜயோ: புஸ்தகம் சான்ய-

ஹஸ்தே, பிப்ரத்ய்வயாக்யநாமுத்த்யராலஸ்திதர-

கரோ மண்ட்யுலஸ்த: ஸுத்யாம்ஸோ: |

ஆஸீந: புண்ட்யரீகே துரக்யவரஸீரா: பூருஷோ மே புராண:,
பூரிமாநஜ்ஞானஹாரீ மநஸி நிவஸதாம் ருக்மயஜுஸ்ஸாமஸூட: ||
ஏவம் த்யாத்வா ஜபேந்மந்த்ரம் ஸந்த்யாஸு

விஜிதேந்ந்யூரிய: |

ஸர்வவேத்யார்த்ததத்வஜ்ஞோ ப்யவேத்யத்ர ந ஸம்ஸய: ||

அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ரம் வா ஸதமஷ்டோத்தரம் து வா |

ஜபேச்ச ஜுஹுயாச்சைவம் ஸாஜ்யை: ஸூப்யரை:

ஸதண்ட்யுலை: ||

வித்யாஸித்திமவாப்நோதி ஷண்மாஸாத் த்வீஜஸத்தம: |

அஷ்டாத்யுஸாநாம் வித்யாநாம் ப்ருஹஸ்பதிஸமோ ப்யவேத்||

ஹயக்ரீவ மந்திரப்பெருமை

இதில் விதிக்கப்படும் ஹயக்ரீவ தியானம் பின்வருமாறு.—
ஸரக்காலசந்திரனைப்போல் ஒளியுள்ளவனாய், குதிரைமுகமுடையவனாய், முத்தாலான ஆபரணங்கள் அணிந்தவனாய், ஸங்க்யசக்ரம் தரித்த இருதிருக்கைகளை உடையவனாய், இருமுழந்தாள்களிலும் வைக்கப்பெற்ற மற்ற இருகைகளை உடையவனான ஹயக்ரீவனை உபாஸிக்கின்றோம். ஸங்கம்போல் ஒளியுள்ளவனாய், இருகைகளால்

சங்கசக்கரங்களை தரித்தவனாய் மற்றொரு கையால் புத்தகத்தையும், மற்றொரு கையால் வ்யாக்யான முத்தரையையும் தரித்தவனாய், சந்தரமண்டலத்திலிருப்பவனாய், தாமரையில் வீற்றிருப்பவனாய், ருக்மஜுஸ்ஸாமவேதரூபனாய், ஹயக்ரீவரூபியாய், ம்ரிய:பதியான புராணபுருஷன் அஜ்ஞானவிருளைப் போக்குகின்றவனாய் என் நெஞ்சில் வாழட்டும்; இப்படி தியானித்து ஹயக்ரீவ மந்திரத்தைப் புலனடக்கத்துடன் ஸந்த்யாகாலங்களில் ஜபிப்பதால் எல்லா வேதாந்தங்களிலும் உணமைப்பொருளை அறிவான்—என்பதில் ஐய மில்லை. ஆயிரததெட்டு தடவையாவது, நூற்றெட்டு தடவையாவது இம்மந்திரத்தை ஜபித்துப் பரிசுத்தமான அரிசியோடுகூடிய நெய் யால் ஹோமம் செய்தால், அந்தணர் தலைவன் ஆறு மாதத்தில் வித்யாஸித்தியைப் பெறுவான். பதினெட்டு வித்யைகளிலும் பிருஹஸ்பதியை ஒத்தவனாவான்.

இங்கு ஹயக்ரீவனைப் புராண புருஷனாகவும் வேதஸ்வரூபனாகவும் கூறியிருப்பதிலிருந்து அவனை பரமபொருள் என விளங்குகிறது. இனி, ஸுதர்சன மந்திரங்களை விதிக்கும் இவ்வத்தியாயத்தின் கடைசிப்பகுதி பின்வருமாறு,—

ஸஹஸ்ராரம் ஹும்புஷ்டியேவம் மூலம்

ஸௌத்யுர்ஸநம் மதும் |

அஹிர்யுக்ஞோநுஷ்டுபுஸ்ய தேதுவதா ச ஸுத்யுர்ஸநம் ||

அசக்ராய விசக்ராய ஸுசக்ராய ததைவ ச |

விசக்ராய ஸுசக்ராய ஜ்வாலாசக்ராய வைக்ரமாத் ||

ஷட்யங்கேஷு ச விர்யஸ்ய பஸ்சாதுக்ஞயாநம் ஸமாசரேத் |

நமஸ்சக்ராய ஸ்வாஹேதி த்யுதிஷு யத்யாக்ரமம் ||

சக்ரேண ஸஹ புக்ஞாமீத்யுக்த்யா (த்யுக்த்வா)-

ப்ரதிதியேத் தத: |

த்தரலோக்யம் ரக்ஷரக்ஷ ஹும் புட் ஸ்வாஹா இதி வை

க்ரமாத் ||

அக்யுநிப்ரகாரமந்த்ரோயம் ஸர்வரக்ஷாகர: பர: |

ஓம் மூர்த்தியி ஸ(ஸம்)ப்ரமத்யே ஹம் முகே

ஸ்த்ராஹமத்யத: |

ரம் குஹ்யே ஹம் து ஜாந்வோஸ்ச புட் பத்யுத்யவஸந்திஷு ||

கல்பாந்தார்க்கப்ரகாஸம் த்ரிபூவநமக்ஷிலம் தேஜஸா பூரயந்தம்
 ரக்தாக்ஷம் பிங்குகேசம் நிபுகுலபயதம்
 பீமதம்ஷ்ட்ராஜ(ட்ட)ஹாஸம் |
 ஸங்கம் சக்ரம் க்ஷத்ராப்யஜம் ப்ருதுகரமுஸலம்
 சாபபாஸாங்குஸாட்டயம் பிபூராணம் தேஜார்ப்பிராத்த்யம்
 மநஸி முரரிபும் பூவயேத் சக்ரஸம்ஜஞம் ||
 ஓம் நமோ புக்ஷுவதோ மஹாஸுதர்ஸநாய ஹும் பூட்
 இதி ஜோட்யஸாக்ஷரபிதி ஸுதர்ஸநவித்யாநம் ||
 || இதி....புக்ஷுவந்மந்த்ரவித்யாநம் நாம ஷஷ்டேத்யாநம் ||

ஸுதர்ஸநவைபவம்

பல ஸுதர்ஸந மந்திரங்களை விவரிக்கும் இப்பகுதியில் உள்ள ஸுதர்ஸநத்தியானம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது,— ஊழிகால சூரியன் போல் ஒளிவிடுகின்றவனும், மூவுலகளைத்தையும் தன்ஒளியால் நிறைப்பவனும், சிவந்த கண்களை உடையவனும், செம்பட்டை மயிர்களை உடையவனும், எதிரிகளின் ஸமூஹத்திற்கு பயத்தை அளிப்பவனும் பயங்கரமான பற்களையும் சிரிப்பையும் உடையவனும் ஸங்கம், சக்ரம், தாமரை, பெரியஉலக்கை, வில், பாசம், அங்குஸம் ஆகியவற்றை (எட்டு) திருக்கைகளினால் தரிப்பவனுமான சக்ரராஜப் பெயரையுடைய ஆதிபுருஷனான முராரியை தியானிக்கவேண்டும்.

இந்த தியானத்திலிருந்து ஸுதர்ஸநஸ்வரூபியாக ஆதிபுருஷனான முராரியே தியானிக்கப்படுகிறான் என்று விளங்குவதால், பகவத்பரத்வமே பொலிகின்றது.

ஆக,பகவந்மந்திரங்களை விதிக்கும் இவ்வாறாவது அத்தியாயத்திலிருந்தும் பரமபுருஷனான நாராயணனே பரமபொருள் என்று நிலைநாட்டப்பட்டதாயிற்று.

இவ்வாறும்த்தியாயத்தில மந்த்ரஸம்ஸ்காரத்தின் விவரணமாக மந்திரவைபவம் பேசப்பட்டது. ஏழாமத்தியாயத்தில் யாகஸம்ஸ்காரத்தின் விவரணமாக புக்ஷுவதாராத்யனம் விவரிக்கப்படுவதைக் காண்போம் இனி.

ஹாரீத உவாச—

அக₂ வக்ஷ்யாமி ராஜேந்த்ர விஷ்ணோராராத்₂நம் பரம் |
 ப்ரத்யூஷ ஸஹேஸாத்த்₂ய ஸம்யக₂ராமய வாரிணா ||
 ஆக்மாந ம தே₂ஹமீஸம் ச சிந்தயேத் ஸம்யதேந்த்₂ரிய: ||
 ஜ்ஞாநாநந்தம்யோ நிதயோ நிர்விகாரோ நிராமய: ||
 தே₂வேந்த்₂ரியாத் பர: ஸாக்ஷாத் பஞ்சவிம்ஸாத்தமகோ
 ஹயஹம் |
 அஸ்மிந் தே₂வே ஸாம்யத்ய ஸோஷ்யுதோ ஹி
 ஸர்ங்கிண: ||

ஸுக்ரஸோணிதஸம்பூதே ஜராரோக₂த்யுபத்த்₂ரவே |
 மேதே₂ராக்தாஸ்தி₂மாம்ஸாதி₂ஹயத்₂ரவ்யஸமாகுலே ||
 மலமூத்ரவஸாபங்கே நாநாது₂க்₂ஸமாகுலே |
 தாபத்ரயமஹாவஹ்ரித₂ஹயமானே₂நிஸம் ப்₂ருஸம் ||
 ஈஷணாத்ரயக்ருஷ்ணாஹிபீ₂ட்யமானே து₂ரத்யயே |
 க்லிஸ்யாமி பாபபூ₂யிஷ்டே₂ காராக்₂ருஹநிபே₂டஸுபே₂ ||
 ப₂ஹுஜநம்ப₂ஹுக்₂லே₂ க₂ர்ப்ப₂வாஸாதி₂து₂க்₂கிதே |
 வஸாமி ஸர்வதே₂ராஷாணம் ஆலயே து₂க்₂ப₂ராஜே ||
 அஸ்மாத்₂விமோக்ஷணர்த்த₂ய சிந்தயிஷ்யாமி கே₂ஸவம் |
 வைகுண்டே₂ பரமவ்யோம்நி து₂க்₂த₂ாப்தே₂ள
 வைஷ்ணவே பதே₂ |

அநந்தபே₂கி₂பர்யங்கே ஸமாஸீநம் ஸ்ரீயா ஸஹ ||
 இந்த்₂ரநீலநிப₂ம் ஸ்யாமம் ஸங்க₂சக்ரக₂த₂ா₂த₂ரம் ||
 பீதாம்₂ட₂ரத₂ரம் தே₂வம் பத்₂மபத்ராயதேக்ஷணம் ||
 ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்துபே₂ரஸ்கம் ஸர்வாப₂ரணபூ₂ஷிதம் ||
 சிந்தயித்வா நமஸ்க்ருத்வா கீர்த்தயேத்₂தி₂வ்யநாமபி₂ |
 ஸங்கீர்த்தய நாமஸாஹஸ்ரம் நமஸ்க்ருத்வா கு₂ருநபி ||

[ஹாரீதர் கூறினார்:— அரசர் தலைவனே! மேலானதான விஷ்ணுவின் திருவாராதனைததைக் கூறுகிறேன். விடியற்காலையில் சடக்கென எழுந்திருந்து, தீர்த்தத்தினால் ஆசமனம் செய்து, புலனடக்க முடையவனாய், தனனையும், தன உடம்பையும், ஈசனையும் பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டும். (தனனைப்பற்றியசிந்தனமாவது,—) ஜ்ஞாநாநந்தஸவரூபனாய், நிதயனாய், விகாரமற்றவனாய், வியாதியற்றவனாய்,
 வி—32

தேஹேந்திரியங்களைக்காட்டிலும் மேலானவனாய், இருபத்தைந்தாவது தத்துவமாய், சார்ங்கமெனனும் வில்லாண்ட தேவனுக்கு நேரே ஸேஷபூதனாய் இவ்வுடலில் இப்போது வாழ்கின்றேன். (உடமபைப் பற்றியசிந்தனமாவது,-) (தந்தையுடைய) சுக்லத்தினனும். (தாயுடைய) சோணிதத்தினனும் பிறந்ததாய், கிழத்தனம் வியாதி முதலான உபத்ரவங்களை உடையதாய், தசை, ரத்தம், எலும்பு, மாமிசம் முதலான மிகத்தாழ்ந்த பொருள்கள் நிறைந்ததாய், மலம், மூத்ரம், வசை ஆகியவை நிரம்பிய சேரூயிருப்பதாய், பலவிதமான துன்பங்கள் நிறைந்ததாய், தினந்தோறும் (ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிபூத்யவிகம் எனனும்) மூன்று விதமான தாபங்களாகிற பெருநெருப்புக்களாலே எப்போதும் மிகவும் எரிக்கப்படுவதாய், (மக்கள் மனைவி செல்வம் ஆகிய மூன்றில் பெருவிருப்பமாகிற) புத்ரேஷண, தாரேஷண, வித்தேஷண என்னும் மூன்று ஈஷணைகளாகிற கருநாகத்தாலே தீண்டப்பட்டதாய், கடக்க அரிதாய், பாபம் நிறைந்ததாய், காரக்ருஹம்போன்றதாய், அமங்களமானதாய், பல ஜன்மங்கள், பல துன்பங்கள், கர்ப்ப வாஸங்கள் முதலானவற்றால் துன்புறுத்தப்பெற்றதாய், எல்லாத் தோஷங்களுக்கும் இருப்பிடமானதாய், துன்பங்களனைத்திற்கும் இருப்பிடமான இந்த தேஹத்தில் வாழ்ந்து நான் துன்புறு கிறேன். (இனி, ஈசனைப்பற்றிய சிந்தனம்) இந்த சரீரத்தினின்றும் விடுபடுவதற்காகக் கேஸவனைப்பற்றிச் சிந்திக்கக் கடவேன். வைகுண்டத்திலும், பரமபதத்திலும், திருப்பாற் கடலிலும், விஷ்ணுபதத்திலும், திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலும் ஸ்ரீதேவியோடுகூட வீற்றிருப்பவனாய், இந்திரநீலக்கல் போன்ற திருநிறத்தையுடையவனாய், (நீலமேக) ஸ்யாமளனாய், சங்கசக்ரதாதரனாய், பீதாம்பூரதரனாய், தாமரையிதழ்போன்ற பரந்த திருக்கண்களை உடையவனாய், ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்துபங்கள் விளங்கும் திருமார்பை உடையவனாய், எல்லா ஆபரணங் களானும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனான நாராயணனை நமஸ்கரித்து தியானித்து திவ்யநாமங்களைக் கீர்த்திக்கவேண்டியது. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தை ஸங்கீர்த்தனம் செய்து ஆசாரியர்களையும் நமஸ்கரித்து...]

முதலிலிருந்து பதினொரு ஸ்லோகம் வரையில் உள்ள இப்பகுதியில், காலையில் எழுந்தவுடன் தன் ஸ்வரூபத்தையும், தன் உடம்பின் தாழ்வையும், ஹரிஸ்வரூபத்தையும் சிந்திக்கவேண்டும்

என்று விதிக்கப்படுகிறது. அதில் தன் ஸ்வரூபம் சார்ங்கபாணிக்கு ஸேஷபூதம் என்று விதிக்கப்படுவதிலிருந்தும், ஹரிஸ்வரூபசிந்தனம் ஹேயமான தேஹஸம்பந்தத்தை விடுவிக்கவல்லது என்று கீர்த்திக்ஷபபட்டிருப்பதிலிருந்தும் பகவத்பரத்வம் கையிலங்கு கனியென விளங்குகிறது. இனி இவ்வத்தியாயத்தில் காலேக்கடனக ளான மலஜலவிஸாஜனம் முதலானவற்றை (பகவத்பர தவத்திற்குத் தொடர்பற்ற விஷயங்களை) விவரிக்கும் பகுதிகளை விரிவிற் றிஞ்சி விடுத்து, பரம்பொருளைப்பற்றிய பரஸ்தாவம் வரும் பகுதிகளை மாத் திரம் காண்போம். அடுத்தபடியாக 35-வது ஸ்லோகம் முதல 36-வது ஸ்லோகம் இருகவுள்ள பகுதியைக் காண்போம்.

ததாரயேதூர்த்துவபுண்ட்ரராணி ம்ருதூர ஸூப்ரராணி
வைஷ்ணவ: |

ஸ்ரீக்ருஷ்ண துளஸீமூலம்ருதூர வாபி ப்ரயத்நத: ||
மந்தரேணைவாபிமந்தர்யாத் துலலாடாதிஷு ததாரயேத் |
நாஸிகாமூலமாரப்ய பிப்யுருயாத் ஸ்ரீபதூக்ருதி ||
ஸாந்தராளம் புவேத் புண்ட்ரம் தண்டூகாரம் து வா
ததூர |

லலாடே ததாரயேத் பர்ஸாத் க்ருவாந்தம் கேஸுவாதிபி: ||
நாம்நாம் துவாத்ஸூபிர் மூர்த்தி வாஸுதேவம்
தலாம்புநா |

[வைஷ்ணவனாயிருப்பவன் (வெளளை) மண்ணலோ, ஸ்ரீக்ருஷ்ண துளஸியின் வேரிலிருக்கும் மண்ணலோ பரிசுத்தமான ஊர்த்வ புண்ட்ரங்களை முயன்று தரிக்கக்கடவன். அந்தந்தமந்திரங்களினால் அபிமந்திரணம் செய்து நெற்றி முதலான இடங்களில் தரிக்க வேண்டும். பகவானுடைய திருவடிகளைப்போன்ற ஆகாரத்தோடோ, அல்லது துண்டும் போன்ற நேரான ஆகாரத்தோடோ, நடுவில் இடைவெளிவிட்டு, மூக்கின் கீழ்ப்பகுதியிலிருந்து நெற்றியில் முதலில் தரிக்கவேண்டும். பிறகு கழுத்தின் பின் பகுதி வரையில் தரிக்கவேண்டும். கேசவன் முதலான பன்னிரு நாமங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு தரித்து, கையில் எஞ்சியிருக்கும், நீர்கலந்த திருமண்ணலே தலையில் வாஸுதேவனை தரிக்கவேண்டும்.]

இப்பகுதியிலிருந்து வெளளைமண்ணல கேசவாதிநாமங்களைச் சொல்லித்திருவடிகளின் ஆகாரததுடன் ஊர்த்வபுண்ட்ரம்தரிப்பதே

சிறந்ததென விளங்குகிறது. நெற்றியில் மூக்கின் மூலம் எனப்படும் கீழ்ப்பகுதியிலிருந்து தொடங்கி தரிக்கவேண்டும் என்று விதிக்கப் பட்டது. “ஏகாங்குலம் பாதுதரோரஸ்ய மூலம்” என்று உபநிஷத்தில் மூக்கில் ஓரங்குலப் ப்ரதேசம் நாளிகாமூலப் ப்ரதேசம் என்றும் அதிலிருந்து தொடங்கி ஊர்த்வபுண்ட்ரமிடவேண்டும் என்றும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதை முதல் அத்தியாயத்திலேயே [இரண்டாம் பதிப்பு பக்கம் 1106ல்] கண்டோம். இத்தால், மூக்கின் ஸடபந்தமே யில்லாமல் நெற்றியில் மாத்திரம் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைச் சிலர் தரிப்பது அஸாஸ்தீயம் என விளங்குகிறது. இனி நாற்பத்தேழாவது ஸ்லோகம் முதல் ஐம்பத்து மூன்றாவது ஸ்லோகமீருகவுள்ள பகுதியைக் காண்போம்.

தஸ்மாத் குஸபவித்ரேண ஸந்த்யாம் க்ருத்வா யதூவிதி |
ஸ்வக்ருஹ்யோக்தவித்யானேன ஸந்த்யோபாஸ்திம்

ஸமாசரேத் ||

த்யாத்வா நாராயணம் தேவம் ரவிமண்டூலமத்யக்யம் |
க்யாயதர்யார்க்யம் ப்ரத்யக்யாச்ச ஜபம் குர்வீத பக்திமாந் ||
ஸூர்யஸ்யாபிமுக்யோ ஜபத்வா ஸாவித்ரீம் நியதாத்மவாந் ||
உபஸ்தூநம் தத: க்ருத்வா நமஸ்குர்யாத் ததோ ஹரிம் ||
நமோ ப்ரஹ்மண இத்யாதி ஜபித்வாத் வஸர்ஜயேத் |
தத: ஸந்தர்ப்பயேத் விஷ்ணும மந்த்ரரத்தேன மந்த்ரவித் ||
ஸதவாரம் ஸஹஸ்ரம் வா துளஸீமிஸ்ரிதைர் ஜலை: |
வைகுண்ட்பார்ஷத்யம் பஸ்சாத் தர்ப்பயேச்ச யதூவிதி ||
அநந்தவிஹக்யோதி தேவதானாமநுக்ரமாத் |
ஏகைகமஞ்ஜஸீம் த்யத்வா பஸ்சாத்யாசமநம் சரேத் ||
ஸ்ரீஸ்யாஸ்ராத்யநார்த்தம் ஹி குர்யாத் புஷ்பஸ்ய

ஸஞ்சயம் |

துளஸீபிஷ்வபத்ராணி தூர்வாம் கௌஸேயமேவ ச ||

[குஸமே பரிசுத்தமாகையால் குஸபவித்ரம் தூரித்து தன் க்ருஹ்ய ஸூத்ரத்தில் விதிக்கப்பட்ட முறைப்படி ஸந்த்யாவந்த்யனம் செய்ய வேண்டும். ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலிருக்கும் நாராயணனை தியானித்து காயத்ரியிலே அர்க்யப்ரதானம் செய்து, ஸூர்யனை நோக்கிநின்று பக்தியுடன் காயத்ரீஜபம் செய்யவேண்டியது; புலனடக்கத்துடன் காயத்ரீஜபம் செய்தபின் உபஸ்தூனம் செய்து

பின் ஹரியை நமஸ்கரிக்கவேண்டியது. “நமோ ப்ரஹ்மணே” என்று தொடங்கும் மந்திரத்தால் ஜபித்து விஸர்ஜனம் செய்ய வேண்டியது. மந்திரமறிந்தவன அதற்குப்பின் மந்திரரத்னமான துவயத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு துளனிகலந்த ஜலத்தால் நூறு அல்லது ஆயிரம் முறை விஷ்ணுவுக்குத்தர்ப்பணம் செய்யவேண்டியது. பிறகு வைகுண்டலுடைய கிங்கரர்களுக்கு முறைப்படி தர்ப்பணம் செய்யவேண்டியது. அநந்தன், கருடன் முதலான நித்யஸூரி களுக்கு வரிசையாக ஒவ்வோரஞ்ஜலிதர்ப்பணம் செய்து அதற்குப் பின் ஆசமனம் செய்யவேண்டியது. பிறகு ஸ்ரிய:பதியின ஆராதனத் தின பொருட்டு பூக்களைச் சேகரிக்கவேண்டியது. துளனி, விவ்வதளம், தர்ப்பம். வஸ்திரம், முதலானவற்றையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது.]

இப்பகுதியில் ஸந்த்யோபாஸனத்தினபோதும், காயத்ரீஜபத் தின்போதும் நாராயணனுக்குதியான நமஸ்கார தர்ப்பணத்தினைச் செய்யவேண்டும் என்று விதித்திருப்பதிலிருந்து காயத்ரீபரதிபாத்ய யன் நாராயணனே என விளங்குகிறது.

“நகரமருள் புரிந்து நான்முகற்குப் பூமேல்
பகரமறை பயந்த பண்பன — பெயரினையே

புந்தியால் சிந்தியாது ஒதி உருவெண்ணும்

அந்தியால் ஆம்பயன் அங்கு) என்?” [முதல் திருவ 33]

என்று பொய்கையாழ்வார் அருளியபடியே நாராயண தியானமில்லாமல் ஸந்தியாவந்தனம் செய்வது பயனற்றது என விளங்குகிறது. இனி, அறுபத்து மூன்று முதல் எழுபதிற்குவுள்ள ஸ்லோகங்களைக் கொண்ட பகுதியைக் காண்போம்.

ப்ராணயாமத்ரயம் க்ருத்வா பஸ்சா த்யூயாநம் யதேதூக்தவத் |
பரவ்யோம்நி ஸ்திதம் தேதுவம் லக்ஷ்மீநாராயணம் விபும ||

டரித: ஸாக்திபீர்யுக்தம் பூரீலாவிமலாதிபி: |

அநந்தவிஹகூதீஸஸைந்யாத்யை: ஸுரஸத்தம: ||

சண்டூத்யை: குமுதூத்யைஸ்ச லோகபாலேஸ்ச ஸேவிதம் |

சதுர்புஜம் ஸுந்தூராங்கம் நானாரத்நவிபூஷணம் ||

வாமாங்கஸ்துஸூரியா யுக்தம் ஸங்குசக்ரகூதூதூரம் |

மந்த்ரரத்நவிதூநேந ந்யாஸஸ்தூராதிகர்மக்ருத் ||

பஞ்சோபநிஷதந்யாஸம் குர்யாத் ஸர்வத்ர கர்மஸு |
 ஓம் ஈஸாய நம: பராயேதி பரமேஷ்ட்யாத்மநே நம: ||
 ஓம் யாம் நம: பராயேதி தத: புருஷாத்மநே நம: |
 ஓம் ராம் நம: பராயேதி ததோ விஸ்வாத்மநே நம: |
 ஓம் வாம் நம: பராயேதி ஸ்வநிவ்ருத்யாத்மநே நம: |
 ஓம் லாம் நம: பராயேதி தத: ஸர்வாத்மநே நம: ||
 ஸ்ரீரோநாஸாக்ரஹ்ருத்ய குஹ்யபாதேஷு விந்யஸேத் |
 யதூக்ரமேண தந்மந்த்ரான் பஞ்சாங்கேஷு க்ரமாத்
 ந்யஸேத் ||

[புஷ்பம் முதலானவற்றை எடுத்துக்கொண்டு விஷ்ணுவின ஆலயத்தை அடைந்தபின்) மூன்று ப்ராணயாமம் செய்து முறைப்படி தியானம் செய்யவேண்டியது. - பரமபதத்திலிருப்பவனும், தேவனும், ஸர்வவ்யாபியாய், பூ, நீளா, விமலை முதலான சக்திகளாலே சுற்றிலும் சூழப்பெற்றவனும், அநந்தன், கருடன், விஷ்வக்ஸேனார் முதலான நித்யஸூரிகள் தலைவர்களாலும், சண்டகுமுதூர்த்துவாரபாலர்களாலும் ஸேவிக்கப்பெற்றவனும், நான்கு திருக்கைகளை உடையவனும், அழகிய திருமேனியை உடையவனும், அழகிய ரத்தினபரணங்களை உடையவனும், இடது தொடையிலிருக்கும் ஸ்ரீதேவியோடு கூடியிருப்பவனும், சங்கசக்ரகதைகளை தரித்தவனான லக்ஷ்மீநாராயணனை முறைப்படி தியானிக்கவேண்டும். மந்திரரத்னமான துவயத்தைக்கொண்டு ந்யாஸம் முத்ரைய முதலானவற்றைச் செய்யவேண்டும். எல்லாக்கர்மங்களிலும் பஞ்சோபநிஷதம் ந்திரங்களைக்கொண்டு அங்கந்யாஸம் செய்யவேண்டும். பரமேஷ்டே, புருஷன், விஸ்வன், நிவ்ருத்தி, ஸர்வன் என்னும் பஞ்சோபநிஷத்துக்களுக்கமுரிய ஐந்து மந்திரங்கள் மூலத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றைக்கொண்டு தலை, மூக்கின நுனி, ஹ்ருத்யம், குஹ்யம் (உபஸ்தம்), பாதம் ஆகிய ஐந்து அங்கங்களில் முறையே அங்கந்யாஸம் செய்யவேண்டும்.]

இங்கு பரமபொருளைக் குறிக்கும்போது லக்ஷ்மீநாராயணன் என்று சொல்லியிருப்பதனால் இருவருமே சேர்ந்தே பரப்ரஹ்மம் என்று சிலர் கருதிவிடக்கூடும் என்பதற்காகவே 'இடது தொடையிலிருக்கும் ஸ்ரீதேவியோடு கூடியிருப்பவன்' என்று தனியே விசேஷணமிட்டது. இப்படிக்கூடியிருக்கையாலே லக்ஷ்மீநாராயணன் என்று பெயர் பெற்றவன் என்றபடி. ஆக, இத்தால் திருவுக்கும் திருவாகியவனே

பரப்ரஹ்மம் என நிலைநாட்டப்பட்டதாயிற்று. இனி எண்பத்தைந்து முதல நூற்றுமூன்றிருகவுள்ள ஸ்லோகங்களைக்கொண்ட பகுதியைக் காண்போம்.

ஸ்நாநபாத்ரோதுகம் பஸ்சாத் ஆத்யாய குஸுமைஸ்ஸஹ |
 பெளருஷேண து ஸுலக்கேந ஸ்நாபயேத் கமலாபதிம் ||
 மார்ஜயேத் ஸுபூவஸ்த்ரேண தீபைர்நீராஜயேத் தத்யா |
 வஸ்த்ரம் சைவோபவீதம் ச த்யுத்யாத்யாப்யரணரி ச ||
 கஸ்தூரீதிலகம் க்யுந்த்யம் புஷ்பாணி ஸுரபீணி ச |
 அங்கே நிவேஸ்ய தேதுவஸ்ய லக்ஷ்மீம் ஸமபூஜயேத் தத்யா ||
 பார்ஸ்வயோர்த்யுரணீரீளே மஹிஷ்ய: பரிதஸ்தத்யா |
 விமலோத்கர்ஷணீ த்யாத்யா: பூர்வமேவ ப்ரகீர்த்திதா: ||
 சண்ட்யா த்யுத்வாரபாலாம்ஸ்ச குமுத்யாதீம்ஸ்தத்யார்ச்சயேத் |
 ததைவாஸ்வரணாதீஸா: பூஜரீயாஸ்ஸமந்தத: ||
 வாஸுதேவ: ஸீரபாணி: ப்ரத்யுபம்ஸ்ச உஷாபதி: |
 திஷ்ணு கோணேஷு தத்பத்நய: லக்ஷ்மீம்ரவா ரதி உஷா ||
 த்விதீயாவரணம் பஸ்சாத் கேஸுவாத்யாஸ்ஸஸுக்தய: |
 ஸங்கர்ஷணத்யு: பஸ்சாத் மத்ஸ்ய கூர்மா த்யஸ்தத்யா ||
 ஸூர்லக்ஷ்மீ: கமலா பத்யமா பத்யுமீநீ கமலாலயா |
 ரமா வ்ருஷாகபேர்த்யந்யா வ்ருததிர்யஜ்ஞாந்த தேதுவதா ||
 ஸுக்தய: கேஸுவாதீநாம் ஸம்ப்ரோக்தா. பரமே பதேது |
 ஹிரண்யா ஹரணீ ஸதயா நிதயாநங்க்யா த்ரயீ ஸுக்யா ||
 ஸுக்யந்த்யா ஸுநத்யுரீ வித்யுயா ஸுஸீலா ச ஸுலக்ஷண |
 ஸங்கர்ஷணத்யுமூர்த்தீநாம் ஸுக்தய: ஸமுத்யா ஹ்ருதா: ||
 வேத்யா வேதுவதீ த்யாத்ரீ மஹாலக்ஷ்மீ: ஸுக்யாலயா |
 பூரர்க்குவீ ச தத்யா ஸீதா ரேவதீ ருகமிணீ ப்ரப்யா ||
 மத்ஸ்ய கூர்மாத்யுமூர்த்தீநாம் ஸுக்தய: ஸம்ப்ரகீர்த்திதா: |
 ஏவம் ஸுசுதய. பூஜ்யா: கேஸுவாத்யாஸ்ஸுரேஸ்வரா: ||
 பஸ்சாத் ஸுசுக்தய: பூஜ்யா: ஸங்க்ஸக்ரா த்யுஹேதய: |
 ஸங்க்யம் சக்ரம் க்யுத்யாம பத்யம் ஸார்ங்க்யம் ச முஸலம் ஹலம்
 ப்யாணம் ச க்யுட்யுகேடம் ச க்யுரிகா த்யுவ்யஹேதய |
 ப்யுத்யா ஸௌம்யா தத்யா மாயா ஜயா ச விஜயா ஸீவா ||

ஸுமங்குளா ஸுநந்தூ ச ஹிதா ரம்யா ஸுரக்ஷிணீ |
 ஸக்தயோ திவ்யேஹதீநாம் பூஜநீயா: ஸநாதநீ: ||
 பூஹிர்லோகேஸ்வரா. பூஜ்யா: ஸாத்யாஸ்ச ஸமருத்யுக்தை: |
 ஏவமாவரணம் ஸர்வம் அர்ச்சயேத் பரமாத்மந: ||
 புநரர்க்யாதிசுகம் துத்வா தூபதீபைர்நிவேத்யேத் |
 ப்ராசூதீச்யாம் ச ஸேநேஸம் நாகூராஜம் ததூபரே ||
 புரதோ வைநதேயம் ச பூஜயேத் ஸக்திபி: ஸஹ ||
 ஸேநாபதேஸ்ஸுத்ரவதும் நாகூராஜஸ்ய வாருணீம் |
 பூத்யூராம் ச வைநதேயஸ்ய பூஜயேத் வைஷ்ணவோத்தம: ||

[பிறகு, பூக்களோடு கூட ஸ்நாநபாத்ரஜலத்தை எடுத்துப் புருஷ ஸூக்தத்தால் ஸ்ரிய:பதிக்குத் திருமஞ்சநம் செய்யவேண்டியது. மங்களமான வஸ்திரத்தால் திருவொற்றுவாடைசாத்தி, தீபங்களாலே ஹாரத்தி எடுக்கவேண்டியது. வஸ்திரத்தையும், யஜ்ஞோபவீதத்தையும், திருவாபரணங்களையும், கஸ்தூரீதிலகத்தையும், கந்தத்தையும், நறுமணம் மிக்க புஷ்பங்களையும் தேவனுடைய திருமேனியில் சூத்தி அவ்வண்ணமே லக்ஷ்மீதேவிக்குத் திருவாராதனம் செய்யவேண்டியது. பரமபுருஷனுக்கு இருபுறமும் உள்ள பூமிநீளாதேவிகளுக்கும், சுற்றிலுமுள்ள விமலை, உத்கர்ஷிணீ முதலான முன்னமே சொல்லப்பட்ட பரிசாரிகைகளுக்கும், சண்டூள் குமுதன் முதலான துவாரபாலகர்களுக்கும் திருவாராதனம் செய்யவேண்டியது. அதனபடியே சுற்றிலுமுள்ள ஆவரணபாலகர்களும் பூஜிக்கப்படவேண்டியவர்களாவர். முதல் ஆவரணத்தில் கிருஷ்ணானுகிற வாஸுதேவன், கலப்பையைக் கையிலேந்திய பலராமன் (கண்ணனின் பிள்ளையாகிற) ப்ரத்யுமனன், உஷையின் பதியான அநிருத்தன் ஆகியவர்களையும், திசைக்கோணங்களில் முறையே அவர்களுடைய பத்னிகளான லக்ஷ்மீ, ரேவதீ, ரதி, உஷை ஆகியவர்களையும் பூஜிக்கவேண்டியது. அதற்குப்பின் இரண்டாவது ஆவரணத்தில் தேவிகளோடு கூடிய கேசவன்முதலான மூர்த்திகளும் ஸங்கர்ஷணன், ப்ரயுமனன், அநிருத்தன், வாஸுதேவன் ஆகிய வ்யூஹங்களும், மத்ஸ்யகூர்மாத்மித்யூஸாவதாவரமூர்த்திகளும் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள். ஸ்ரீ: , லக்ஷ்மீ, கமலா, பத்மா, பத்மினி, கமலாலயா, ரமா, வ்ருஷா, கபே(?), துந்யா, வ்ருத்தி, யஜ்ஞாந்ததேவதா ஆகியவர்கள் பரமபதத்திலுள்ள கேசவன் முதலான மூர்த்திகளின் தேவிகளாவர்.

ஹிரண்யை, ஹரணீ, ஸத்யை, ஸித்த்யானந்தை, த்ரயீ, ஸுகை, ஸுகந்தை, ஸுந்த்ரி, வித்யை, ஸுரீலை, ஸுலக்ஷணை ஆகியோர் ஸங்கர்ஷணர் முதலான (வ்யூஹவ்யூஹாந்தர) மூர்த்திகளின தேவிகளாகக் கூறப்படுகின்றனர். வேத்யா, வேத்யவதீ, த்யாதரீ (பூமி), மஹாலக்ஷ்மீ, ஸுகூலயா, பூர்வகக்ஷுவி, ஸீதா, ரேவதீ, ருக்மிணி, ப்ரபுரா ஆகிய பதினமரும், மத்ஸ்யம்; கூர்மம், வராஹம், நரஸிம்ஹன், வாமனன், பரசுராமன், ராமன், பலராமன், கிருஷ்ணன், கலகி ஆகிய தஸாவதாரமூர்த்திகளுக்கும் முறையே பத்தினிகளாகப் புஷ்பப்படுகிறார்கள், இவ்வண்ணமாகத் தத்தம் தேவியரோடு கூடிய கேசவன் முதலான ஸர்வேஸ்வர மூர்த்திகள் பூஜிக்கத்தக்கவர்களாகின்றனர். அதற்குப்பின் தத்தம் தேவியரோடு கூடிய ஸங்கம், சகரம் முதலான திவ்யாயுதாழ்வார்களைப் பூஜிக்க வேண்டும். (அந்த திவ்யாயுதாழ்வார்கள் யார எனில்:) சங்கம், சகரம், கதை, பத்மம். ஸார்ங்கம் (வில்), முஸலம் (உலக்கை), ஹலம் (கலப்பை), பூணம் (அம்பு), கட்டி (கத்தி), கேடம் (கேடயம்), கூரிகை (குத்துவாள) ஆகிய பதினொன்றும் திவ்யாயுதங்களாகும். பூத்ரா, ஸௌமயா, மாயா, ஜயா, விஜயா, ஸிவா, ஸுமங்குளா, ஸுநந்த்யா, ஹிதா, ரமயா, ஸுரக்ஷிணீ எனனும் கிரம்ப்படி அவ்வாயுதங்களின் நித்யஸித்தூகங்களான பத்தினிகளும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களாவர். அதற்குப்பின் வெளியுலகிலுள்ள (பகவத்கிங்கரர்களான) நித்யஸூரிபுளம், ஸாத்த்யதேவர்களும், மருத்குணங்களும் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள். இவ்வண்ணமாகப் பரமாத்மாவின் எல்லா ஆவரணங்களையும், மறுபடியும் மறுபடியும் அர்க்யம் முதலானவற்றையும் தூபதிப்பங்களையும் அளித்துப் பூஜிக்கவேண்டும். கிழக்குக்கில் விஷுவகஸேனராம ஸேனைமுதலியாரையும், வடக்கில் நாகூராஜனும் ஆத்மேஷனையும், கருடாழ்வானை பகவானுக்கு முன்னாலும் அவரவா தேவிகளோடுகூடப் பூஜிக்கவேண்டும். ஸேனைமுதலியாரின் பத்னி ஸுலக்ரவதி; ஆத்மேஷனின் பத்னி வாருணி; கருடனின் பத்தினி பூத்ரை, இவர்களையும் வைணவாகளிற் சிறந்தவன் பூஜிக்கவேண்டும்]

பகவானுடைய, பர வ்யூஹ, விபூவாதி மூர்த்திகளையும் அவர்களுடைய பத்தினிகளையும், நித்யஸூரிகளையும், அவர்களுடைய பத்தினிகளையும் பூஜிக்கவேண்டுமென இப்பகுதியில் விதிக்கப்பட்டது. இனி, பூஜிக்கவேண்டிய முறையை விவரிக்கும் நூற்றிருபத்தொன்பதாவது ஸ்லோகம் முதல் நூற்று நாற்பத்தேழாவது ஸ்லோகம்ருகவுள்ள பகுதியைக் காண்போம்.

ஹவிஸ்போஷண தேதுவாநாம் பூலிம் புவி விநிஷிபேத் |
 சண்டூரதித்த்வாரபாலாநாம் ஸர்வேஷாஞ்ச திவெளகஸாம் ||
 தூத்யாதுக்யூர்வேண ஹவிஸ்போஷம் த்விஜோத்தம: |
 அப்யர்ச்சா பெளருஷஸ்யாஸ்ய ஸூக்தஸ்ய ஸுரஸத்தமாந் ||
 விஷ்ணவர்ப்பிதச துர்ப்யாக்யம் க்ரமாத்ஹவ்யஸ்ய சார்ப்பயேத் |
 அநந்ததார்க்ஷயஸேநேஸூபவித்ராணாம் நிவேதயேத் ||
 தீர்த்தேதுந ஸஹிதம்ஹவ்யம் ப்ருத்யூக்பாத்ரேஷு நிஷிபேத் |
 ஸர்வேஷாம் வாரிபூர்வேண பஸ்சாத் புஷ்பாஞ்ஜலிம் சரேத் ||
 நீராஜநம் ததோ தூத்வா தாம்பூலம் ச நிவேதயேத் |
 ப்ரணமேச்ச ததோ பூக்த்யா ரம்யை: ஸ்தோத்தரை:

ஸூபூஹவயை: ||

ப்ரஸார்ய பூஹூ பாடெதுள ச பூத்யேதுநாஞ்ஜலிநா ஸஹ |
 ஸ்துவந் ஸ்துதிபிரேவம் ச ப்ரணமோ தீர்க்க உச்சயதே ||
 நத்வா தீர்க்க ப்ரணமைஸ்ச ஸ்துத்வா ஸ்துதிபிரேவ ச |
 ஸர்வைஸ்ச வைஷ்ணவைர்மந்தரை: குர்யாத் புஷ்பாஞ்ஜலிம்
 தத: ||

ஸூக்தைஸ்ச விஷ்ணுதை:(தேது)வத்யை: நாமபி:

ஸார்ங்கியுணஸ்ததூர |

தத: ஸூபூஸநே ஸ்தித்வா ஜபேந்மந்த்ரமநுத்தமம் ||
 ந்யாஸமுத்ஸாரதிபூர்வேண த்யாயந் வை கமலேக்ஷணம் ||
 அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ரம் வா ஸதமஷ்டோத்தரம் து வா |
 ஜபத்வா புஷ்பாஞ்ஜலிம் தூத்யாத் யதூஸக்த்யா ச மந்த்ரத: ||
 நமேத் யோகேதுந தேதுவேஸம் ஹ்ருதிஸ்த்யம் கமலேக்ஷணம் |
 ம(மா)நஸை(ர்)வார்ச்சயித்வா ஸ்மிந் ஸமாதெதுள விரமேத்
 ஸுதீ: ||

ப்ராதரௌபாஸநம் க்ருத்வா தத்ர ஹோமம் ஸமாசரேத் |
 ஆஜ்யேந சருண வாபி ஸமித்யபிர்வா ச யஜ்ஞியை: ||
 தண்டுக்ஷீர்க்ருதமிஸ்ரைர்வா பிஸ்வபத்ரைரதூபி வா |
 திக்ஷீர்வா குஸுமைர்வாபி யவைர்மிஸ்ரிபிரேவ ச ||
 யஜ்ஞரூபம் ஹரிம் த்யாத்வா ஸர்வேவேத்யமயம் ப்ரபூம் |
 திவ்யாபுரணஸம்பந்நம் ஸங்க்யசக்ரக்யூதூதூரம் ||
 வரத்யம் புண்டூரீகாக்ஷம் வாமாங்கஸ்தூழியம் ஹரிம் |
 யஜ்ஞஸ்வரூபிணம் வஹ்நௌ த்யாயந் மந்த்ரத்வயேந ச ||

ஸர்வைஸ்வ வைஷ்ணவைவர்மநதரை: ஏகைகேநாஹுதிம்

தத்தா |

நாமபி: கேஸுவாதுயைஸ்வ ஸுக்தைர் விஷ்ணுப்ரகாஸகை: ||
வைகுண்டபார்ஷதம் ஸர்வம் ஹுத்வா சைவ ததோ ப்யுமி ||
க்ஷிபேத் சதுர்வித்யாந் பூதாந் உத்யுதிர்ய ச ததோ ப்யுவி ||
ஆசம்ய பூஜயேத் பஸ்சாத் தத்யாந் ஸுஸமாஹித: |

தேப்ய: ப்ரணம்ய பக்த்யாடத்ய ஸந்தர்ப்ய பித்ருதேயவதா: ||
வேத்யமத்யாபயேத் ஸக்த்யா த்யர்மஸாஸ்த்ரம் ச ஸம்ஹிதா: ||
ஸாத்விகாநி புராணாநி ஸேதிஹாஸாநி வைஷ்ணவ: ||
ஸர்வோபரிஷா த்யாமர்த்தம் ஸத்யபி: ஸஹ விசின்தயேத் ||

[சண்டர் முதலான துவாரபாலகர்களான நித்யஸூரிகளுக்கும், பரமபதத்திலுள்ள மற்ற நித்ய முகதர்களுக்கும் பகவானுக்கு நிவேத்யனம் செய்த ஹவிஸ்ஸின எஞ்சிய பகுதியைக்கொண்டு புவியை பூமியில் ஸாதிக்கவேண்டியது. அந்தணர் தலைவனாயிருப்பவன, தீர்த்தத்துடன் கூட ஹவிஸ்ஸேஷத்தை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டியது. இவர்களைப் புருஷஸூக்தத்தினால் அர்ச்சிக்க வேண்டியது. பகவானுக்கு நிவேத்யனம் செய்யப்பட்ட ஹவ்யத்தின் நானகில் ஒவ்வொருபாகத்தை முறையே ஆதிசேஷன், கருடன், ஸேனைமுதலியார், சக்கரத்தாழ்வான ஆகியோருக்கு ஸமர்ப்பிக்க வேண்டியது. தீர்த்தத்தோடு கூடிய ஹவிஸ்ஸைத்தனித்தனிப் பாத்திரங்களில் வைக்கவேண்டியது. இவர்கள் அனைவராகும் உத்யுக(ஜல)பூர்வமாக ஹவிஸ்ஸை ஸமர்ப்பித்துப் பிறகு புஷ்பாஞ்ஜலியையும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது; பிறகு ஆரத்தியெடுத்துத் தாமபூலத்தையும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. அதற்குப்பின், நல்ல சப்தங்கனையுடைய அழகிய ஸ்தோதரங்களாலே அவர்களைத் துதித்து பக்தியுடன் வணங்கவேண்டியது. இரு காலகளையும் நனகு நீட்டிக் கைகூப்பியிருந்து, துதிகளால் துதிப்பது தீர்க்குப்ரணமம் எனப்படுகிறது. தீர்க்குப்ரணமங்களால் வணங்கி, துதிகளால் துதித்து எல்லா வைஷ்ணவ மந்திரங்களாலும் விஷ்ணுவை தேவதையாகக் கொண்ட ஸூக்தங்களாலும், சார்ங்கமெனனும் வில்லாண்ட தேவனுடைய திருநாமங்களாலும் புஷ்பாஞ்ஜலியை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. அதற்குப்பின் நல்ல ஆஸனத்திலிருந்து. ஒப்பற்றதான துவயமந்திரத்தை ந்யாஸமுத்ராதிகளோடு கூட ஆயிரத்தெட்டு அல்லது நூற்றெட்டு தரம் தாமரைக் கண்ணனை

தியானித்துக்கொண்டு ஜபித்து புஷ்பாஞ்ஜனியை இயன்றவரையில் வேதமந்திரங்களைச் சொல்லி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. நெஞ்சிலுள்ள தாமரைக்கண்ணை தியானத்தால் வணங்கி மனத்தினாலேயே அர்ச்சித்து ஸமர்ப்பித்த நிலையில் அறிவாளியாயிருப்பவன் நிறைவடைய வேண்டியது. மறுநாள் காலை ஓளபாஸனம் செய்து, அந்த ஓளபாஸனாக்கினியில் நெய்யிருலாவது, ஹவிஸ்ஸினாலாவது, ஸமித்துக்களாலாவது, நெய்கலந்த அரிசி, பில்வதளங்கள், எள், பூக்கள், கோதுமைகலந்த நெல் ஆகிய யஜ்ஞதிரவியங்களாலாவது ஹோமத்தைச் செய்யவேண்டியது, யஜ்ஞஸ்வரூபியாய், ஸர்வவேதஸ்வரூபியாய் ஸர்வேஸ்வரனாய், திவ்யாபரணங்களோடு கூடியவனாய், ஸங்கசக்ரகூதகளை தரித்தவனாய், வரமளிப்பவனாய், தாமரைக்கண்ணனாய். இடது தொடையிலுள்ள ஸ்ரீதேவியோடு கூடியிருப்பவனாய், யஜ்ஞஸ்வரூபியான ஹரியை தியானித்து, அக்கினியில் துவயமந்திரத்தினால் தியானித்துக்கொண்டு எல்லா வைஷ்ணவமந்திரங்களாலும், கேசவன் முதலான நாமங்களாலும், விஷ்ணுவைச் சொல்லும் ஸூக்தங்களாலும் ஒவ்வொரு ஆஹுதியை அளிக்கவேண்டியது. இதுபோலவே வைகுண்டனின் கிங்கரர்கள் அனைவர்க்கும் ஹோமம் செய்து, அதற்குப்பின் பூமியில் உள்ள தேஷமநுஷ்ய திர்யக்ஸ்தாவாங்களாகிற நாலு விதமான பூதங்களைக் குறித்து பரிஸாதிக்கவேண்டியது. அதற்குப்பின் ஆசமனம் செய்து, சாந்தியுடையவனாய் பகவத்பக்தர்களைப் பூஜிக்கவேண்டியது. அவர்களை பக்தியுடன் வணங்கி, அதற்குப்பின் பித்ருதேவதைகளுக்குத் தர்ப்பணம் செய்து, வேதத்தை இயன்றவரையில் ஓதுவித்து, தூர்ம ஸாஸ்திரங்களையும், ஸம்ஹிதைகளையும், ஸாதவிக புராணங்களையும், இதிஹாஸங்களையும் வைஷ்ணவனாயிருப்பவன் பாராயணம் செய்து எல்லா உபனிஷத்துக்களின் பொருளையும் நல்லோர்களோடு கூடச் சிந்திக்கவேண்டியது.]

பகவத்பாகவத பூஜையை விவரிக்கும் இப்பகுதிக்குப்பின், பூஜிக்கத்தக்க பாகவதர்களின் பெருமையையும் கைவிடத்தக்க தாமஸதேவதைகளையும் காட்டும் நூற்றெழுபத்து நாலு முதல் உள்ள ஐந்து ஸ்லோகங்களைக் காண்போம்:-

மஹாபூக்யவதே துத்தம் யுக்திஞ்சிந்மிஸ்ரிதம் புவேத் |

ஆஸ்தப்ரதிக்குருஹீதம் த்வனிமலம் தந்ந ஸம்ஸய: ||

ப்ரீதயே வாஸுதேவஸ்ய த்யுத்தம்ஸதாஸுபி |

மஹாபூக்யவதஸ்பர்ஸாத் தத் ஸதிச்யுச்சயதே பூதே: ||

தாபாதிபஞ்சஸம்ஸ்காரை: ததூகாரைஸ்திரிபீர்யுத: |
 ஹரேரநந்யஸரணோ மஹாபாகுவத: ஸ்ம்ருத: ||
 யக்ஷராக்ஷஸ்பூதாநாம் தாமஸாநாம் திவ்வளகஸாம் |
 தேஷாம் யத்ப்ரீதயே துத்தம் ததூபத்யபி வர்ஜயேத் ||
 புத்த்யுருத்ரேள ததூ வாயு: துர்க்காகுணபபைபுரவா: |
 யம: ஸகந்த்ய: நைர்ருதஸ்ச தாமஸா தேவதா: ஸ்ம்ருதா: ||

[அஸத்துக்களிடமிருந்து வாங்கியதாயினும், தகாத பொருள்களோடு சேர்ந்ததாயினும் மஹாபாகுவதனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதானால் அது மிகப்பரிசுத்தமான பொருளேயாகும் எனபதில் ஐயமில்லை. வாஸுதேவனின் உகப்புக்காக அஸததுக்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டதானாலும் மஹாபாகுவதனுடைய ஸ்பர்ஸம் ஏற்பட்ட அப பொருள நல்ல பொருளாகவே அறிவாளிகளால் கூறப்படுகிறது. தாபம், புண்ட்ரம், நாமம், மந்திரம், யாகம் எனனும் ஐந்து ஸபஸ்காங்குகளோடும், அநந்யர்ஹஸேஷதவம், அநந்யஸ்ரணத்வம், அநந்யபேரூக்யதவம் என்னும் மூன்று ஆகாரங்களோடும் கூடியவனாக, ஹரியைக் காட்டிலும் வேறு அறியாதவனான மஹானுபூரவனே மஹாபாகுவதன் எனப்படுகிறான். யக்ஷர், ராக்ஷஸர் பூதங்கள், தாமஸதேவர்கள் ஆகியவர்களின் பிரீதிகாகக் கொடுக்கப்பட்டதை ஆபததுக் காலத்திலும் ஏற்கக்கூடாது. புத்தன், ருத்ரன், வாயு, தூகை, கணபதி, பைரவன், யமன், கந்தன், நிரூதி ஆகியவர்கள் தாமஸ தேவதைகளாவர்.]

இப்பகுதியிலிருந்து பரமஸாத்விகர்களான பாகுவதர்களால் ஸ்பர்ஸிக்கப்பட்ட எப்பொருளும் கைக்கொள்ளத்தக்கதென்றும், தாமஸர்களான உருத்திரன், துர்க்கை, கணபதி, கந்தன் (முருகன்) முதலான தேவர்களுக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்டவை ஸாத்விகர்களால் ஏற்கத்தகாதவை என்றும் விளங்குகிறது. இனி, ராஜ துர்மத்தை விதிக்கும் கடைசிப்பகுதியில் இருநூற்றுப்பதினொன்று முதல் உள்ள ஸாரமான சில ஸ்லோகங்களைக் கொடுத்தாவிட்டு, இவ்வேழாமத்தியாயத்தின் சிந்தனத்தை நிறைவுறச் செய்வோம்.

அவைஷ்ணவம் விகர்மஸ்த்யம் ஹரிவாஸரபேராஜீநம் |
 பூராஹ்மணம் கார்த்த்யம் யாநம் ஆரோப்யைவ
 விவாஸயேத் ||

கேகாபூஹிரண்யவாஸோபி, துர்ந்யரத்நவிபூஷணை: |
 பூஜயேத்பூராஹ்மணம் பாகத்யா போஷயேச்ச விஸேஷத: ||

பும்பூரி ஸ்தூபயேத்விஷ்ணோ: க்ராமேஷு நகரேஷு ச |
சைத்யாந்யாயதநாந்யஸ்ய ரம்யாண்யேவ து காரயேத் ||

[துஷ்கர்மங்களைச் செய்பவனும், ஹரிவாஸரமான ஏகாதசியில் போஜனம் செய்பவனுமான அவைஷணவனைக் கழுதைமேல் ஏற்றி ஊரை விட்டு அரசன விரட்டவேண்டியது.....பசு, பூமி, பொன், வஸ்திரம், தான்யங்கள், ரத்னங்கள், ஆபரணங்கள் முதலியவற்றை அளித்து அந்தணர்களை பக்தியுடன் பூஜித்து விலேஷமாகப் போஷிக்கவேண்டியது. விஷ்ணுவுக்கு கிராமங்களிலும், நகரங்களிலும் அர்ச்சா மூர்த்திகளைப் பிரதிஷ்டை செய்து அழகிய மடங்களையும், கோயில்களையும் விஷ்ணுவுக்கு அரசன் கட்டவேண்டியது.]

இப்பகுதியில் விஷ்ணு பக்தியில்லாதவர்களுக்கு அரசர்களால் கடும் தண்டனை விதிக்கப்படவேண்டும் என்றும், விஷ்ணுவுக்கு எல்லா கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் கோயில்கள் மடங்கள் எழுப்பப்படவேண்டுமென்றும், விஷ்ணுவைப் பூஜிக்கும் அந்தணர்களை விசேஷமாகப் போஷிக்கவேண்டும் என்றும் வருத்தஹாரீதர் விதித்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இவையனைத்திலிருந்தும் பகவத்பரதவமும், இதரதேவதைகளின் தாழ்வும் கையிலங்குகனியாக விளங்குகிறது.

பகவானுடைய திருவாராதனத்தை விளக்கும் இந்த ஏழாமத்தியாயத்திற்கு அடுத்ததாய், பரமபுருஷனின் நித்யநைமித்திக ஸமாராதநமாகிற பரமதூர்மத்தை விளக்கும் எட்டாம் அத்தியாயத்தைக்காண்போம் இனி.

அஷ்டமாத்தியாய:

அம்பூரீஷ உவாச—

புகவந் பூரஹ்மணயத்து ஸம்ப்ரோக்தம் ஸ்யாந் மநோ: புரா |
தத்ஸர்வம் பரமம் தூர்மம் வக்துமர்ஹஸி மேதநக ||

ஹாரீத உவாச—

ஸர்க்கூரதேஸ லோககர்த்தாஸௌ புகூவாந் பத்மஸம்பூவ: |
மந்வாதிப்ரமுகூந் விப்ராந் ஸஸ்ருஜே தூர்மகுப்தயே ||
மநு: ப்ருகு: வஸிஷ்டுஸ்ச மரீசிர் துஷ்ஷ ஏவ ச |

அங்கிரா: புலஹஸ்சைவ புலஸ் த்யோ஽த்ரிர்மஹாதபா: ||
வேத்யாந்தபாரக்யாஸ்தே ச தம் ப்ரணம்ய ஐக்யக்ஞூரும் |
புகவந் பரமம் துர்மம் புவபயந்தூபநுத்தயே ||
வத்ய ஸர்வமஸோஷேண ஸ்ரோதுமிச்சூராமஹே வயம் ||
இத்யுக்த: ஸ த்யுவிஜை: ஸோபி ப்ரஹ்மா நத்வா
ஜநார்த்யநம் |
வேத்யாந்தகோசரம் துர்மம் தேஷாம் வக்தும் ப்ரசக்ரமே ||
ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் ஸ்ரஷ்டா தூதா ஜநார்த்யந: |
ஸர்வவேத்யாந்ததத்வார்த்த்யு: ஸர்வயஜ்ஞமய: ட்ரப்யு: ||
யஜ்ஞோ வை விஷ்ணுரித்யத்ர ப்ரத்யக்ஷம் ஸ்ருயதே ஸ்ருதி: |
இஜ்யதே யத் தமுததிஸ்ய பரமோ துர்ம உச்சயதே ||
புக்யவந்தமநுத்திஸ்ய ஹுயதே யதர குத்ர வை |
தத்ர ஹிம்ஸா பூலம் பாபம் புவேத்யத்ர விக்யர்ஹிதம் ||
தஸ்மாத் ஸர்வஸ்ய யஜ்ஞஸ்ய பௌக்தாரம் புருஷம் ஹரிம் |
த்யூயத்வைவ ஜுஹுயாத் தஸ்மை ஹவ்யம்
திட்தே ஹுதாஸநே ||
முக்யமக்யிர்புக்யவத: விஷ்ணோ: ஸர்வக்யஸ்ய வை |
தஸ்மிந்நேவ யஜந்நிதயமுத்தமம் முநிஸத்தமா: ||
யஜேத விப்ரமுதேக்ய ஸக்த்யா ஜலமந்நம் பூலாதிசுகம் |
ப்ரீதயே வாஸுதேக்யவஸ்ய ஸர்வபூதநிவாஸிந ||
தமேவ சார்ச்சயேந்நித்யம் நமஸ்குர்யாத் தமேவ ஹி |
த்யூயத்வா ஜபேத் தமேவேஸம் தமேவ த்யூபயேத் ஹ்ருதி: ||
தந்நாமைவ ப்ரக்யாதவ்யம் வாசா வக்தவ்யமேவ ச |
வ்ரதோபவாஸநியமார் தமுத்திஸ்யைவ காரயேத் ||
தத்ஸமர்ப்பிதபௌக்ய: ஸ்யாத் அந்நபாநாதிபூக்ஷணை: |
மதி:ஸ்வார்த்த்ய: ஸ்வதூரேஷு நேதரத்ர கத்யாசந ||
ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வபூதாநி யஜ்ஞேஷு விதிநா விநா |
ஸோஹம் தூஸோ புக்யவதோ மம ஸ்வாமீ ஜநார்த்யந: ||
ஏவம் வ்ருத்திர்புவேத்யஸ்யிந் ஸ துர்ம பரமோ மத: ||
ஏவ நிஷ்கண்டக: பந்த்யா: தஸ்ய விஷ்ணோ: பரம் பதம் |
அந்யதது குபத்யம் ஜ்ஞேயம் நிரயப்ராப்திஹேதுகம் ||
புக்யவந்தமநுத்திஸ்ய ய: கர்ம குருதே நர: |

ஸ பாஷண்டிதி விஜ்ஞேய: ஸர்வலோகேஷு கர்ஹித: ||
 யோ ஹி விஷ்ணும பரித்யஜ்ய ஸர்வலோகேஸ்வரம் ஹரிம் |
 இதரநர்ச்சதே மோஹாத் ஸ லோகாயதிக: ஸ்ம்ருத: ||
 ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யுதி: கம் துர்மமக்ருத்வா யச்சரேந்நர: |
 விகர்மஸ்த: ஸ விஜ்ஞேய: ஸர்வகர்மஸு கர்ஹித: ||
 யோ தேவார்த்தம் கர்ஹயதி துர்மாதுர்மௌ ந விந்ததி |
 ந புத்யேத் பரலோகம் ய: ஸ நாஸ்திக உத்யாஹ்ருத: ||
 உக்ததுர்மம் பரித்யஜ்ய யோ ஹ்யதுர்மே ச வர்ததே |
 பதித: ஸ து விஜ்ஞேய: ஸர்வதுர்மபஹிஷ்க்ருத: ||
 ய: கர்ம குருதே விப்ரோ விநா விஷ்ணவர்ச்சநம் க்வசித் |
 ப்ராஹ்மண்யாத்ப்ராஸ்யதே ஸத்ய: சண்ட்ராளத்வம்
 ஸ கச்சுதி ||

ப்ராஹ்மணோ வைஷ்ணவோ விப்ரோ குருர்விப்ரஸ்ச
 வேத்யவித் |

பர்யாயேண ச வித்யேத நாமாநி க்ஷிமாஸுரஸ்ய ச ||
 தஸ்மாதுவைஷ்ணவத்வேந விபரத்வாத்ப்ராஸ்யதே ஹி ஸ: |
 அர்ச்சயித்வாபி கோவிந்தம் இகரநர்ச்சயேத் ப்ருதக் ||
 அவைஷ்ணவத்வம் தஸ்யாபி மிஸ்ரபுக்த்யா புவேத்
 துருவம் ||

பேக்தாரம் ஸர்வயஜ்ஞாநாம் ஸர்வலோகேஸ்வரம் ஹரிம் |
 ஜ்ஞாத்வா தத்ப்ரீதயே ஸர்வந் ஜுஹூயாத் ஸதகம் ஹவி: ||
 தூநம் தபஸ்ச யஜ்ஞஸ்ச த்ரிவித்யம் கர்ம கீர்த்திதம் |
 தத் ஸர்வம் புகுவத்ப்ரீத்யை குர்வீத ஸுஸமாஹித: ||
 தஸ்மாத்து வைஷ்ணவா விப்ரா: பூஜநீயா யத்யா ஹரி: ||
 யே து வை ஹேதுகம் வாக்யம் ஆஸ்ரித்யைவ

ஸ்வவாக்புலாத் |

வைஷ்ணவம் ப்ரதிஷித்யந்தி தே லோகாயதிகா: ஸ்ம்ருதா: ||
 யோ யத்து வைஷ்ணவம் ஶிங்கம் துருத்வா ச

தமஸாஸ்வ்ருத: |

த்யஜேச்சேதவைஷ்ணவம் துர்மம் ஸோபி

பாஷண்டதாம் வ்ரஜேத் ||

தஸ்மாத்து வைஷ்ணவோ பூத்வ வைதீகீம் வ்ருத்திமாஸ்ரித: |
 குர்வீத புக்யவத்ப்ரீத்யை குர்யாத் யஜ்ஞாதி கர்ம யத் ||
 தத்ஸுஷீஷ்டமிதி ப்ரோக்தம்ஸாமாந்யமிதரத் ஸ்ம்ருதம் |
 பூலஹீநா பூவேத் ஸா து ஸாமாந்யா வைதீகீ க்ரியா ||
 தோயவர்ஜிதவாபீவ நிரர்த்தீ புவதி த்ருவம் |
 நைஸர்க்கிகம் து ஜீவாநாம் தூஸ்யம் விஷ்ணோ: ஸநாதநம் ||
 தத்ஸுவிநா வர்தததே மோஹாத் ஆத்மசார: ஸநாதநாத் |
 தஸ்மாத்து புக்யவதக்யூஸ்யம் ஆத்மநாம் ஸ்ருதிசோ திகம் ||
 தூஸ்யம் விநா கருதம யத்து ததேவ கலுஷம் பூவேத |
 விஸீஷ்டம் பரமம் தூர்மம் தூஸ்யம் புக்யவதோ ஹரே: ||

[அம்பரீஷண கூறினான்:— குற்றமற்ற பகவானே! ஆதீகாலத்தில் பிரமனால் மனுஷுகுச் சொல்லப்பட்ட பரமதர்மம் அனைத்தையும் எனக்கு உபதேசிப்பீராக. ஹாரீதர் கூறினான்:—ஸ்ருஷ்டியின ஆதியில் உலகைப்படைக்கும் அறிவு முதலான குணங்கள் நிறைந்தவனும் தாமரையிற்பிறந்தானான பிரமன அறத்தைக் காக்கும் பொருட்டு மநு முதலான அநதணாகளைப் படைத்தான். மநு, பிரகு வஸிஷ்ட்டர், மரீசி, தக்ஷர், அங்கிரஸ், புலஹர், புலஸ்தியர், மஹாதபஸ்வியான அத்ரி ஆகிய நவ (ஒன்பது) பிரஜாபதிகளான அவர்கள் அனைவரும் வேதாந்தத்தின் கரைகண்டவர்களாகி, லோககுருவான அப்பிரமனை வணங்கி ' பகவானே! ஸமஸாரக் கடடு நீங்குவதற்கான மேலான தாமங்களை ஒன்று விடாமல் நாங்கள் கேட்க விரும்புகிறோமாகையால் அவையனைத்தையும் எமக்கு உபதேசிப்பீராக ' என்று கேட்க, அவ்வந்தணாகளால் இப்படிக்கேட்கப்பட்ட பிரமன ஜநார்த்தனை வணங்கி, வேதாந்தங் களிற் சொல்லப்பட்ட மேலான தர்மம் அனைத்தையும் கூறத்தொடங் கினான். எல்லாவுலகையும், படைப்பவனாகவும் தரிப்பவனாகவும் இருப்பவன ஜநார்த்தனை ஒருவனே. எல்லா வேதாந்தங்களின் உண்மைப் பொருளாகவும், ஸர்வயஜ்ஞஸ்வரூபியாகவும், யஜ்ஞபூலப்ரதனுக்ஷ மிருப்பவன அவனே இவ்விஷயத்தில் ஸ்ருதிதானே " யஜ்ஞோ வை விஷ்ணு: " [விஷ்ணுவே யஜ்ஞமாயிருப்பவர்] என்று கூறுகிறது. எந்தவிடத்தில் அவனைக் குறித்து ஆராதனம் செய்யப் படுகிறதோ, அதுவே பரமதர்மமாகக் கூறப்படுகிறது அந்த பகவானைக் குறிகாமல யாகம் செய்யப்படும இடங்களிலெல்லாம், பசுஹிமஸையே பூலமாய், இக்ஷத்தக்க பாபமே ஸித்திக்கும்.

ஆகையால், எல்லா யஜ்ஞங்களையும் அனுபவிப்பவனும், புருஷன் எனப்படும்வனான ஹரியை தியானித்து, கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியில் அவனுக்கே ஹோமம் செய்யவேண்டும். எங்கும் வியாபித்த பகவானான விஷ்ணுவுக்கு அக்னியே முகமாவான். முனிவர் தலைவர்களே! அந்த அக்னியில் தினந்தோறும் யாகம் செய்தபின், ஸர்வபூதங்களினுமிருப்பவனான வாஸுதேவனின் பிரீதிக்காக அந்தணர்களின் முகங்களில் ஜலம். அந்நம், பழம் முதலியவற்றையின் றவரையில் ஹோமம் செய்வதாகிற ப்ராஹ்மண போஜனத்தைச் செய்யவேண்டியது. அந்த ஹரியையே தினந்தோறும் அர்ச்சிக்கவேண்டியது; அவனையே நமஸ்கரிக்கவேண்டும். ஈசனான அவனையே தியானித்து ஜபிக்கவேண்டும். அவனையே நெஞ்சில் நிறுத்தவேண்டும். அவனுடைய நாமமே வாயினால் கானம் செய்யவும், ஸங்கீர்த்தனம் செய்யவும் படவேண்டும். எல்லா விரதங்கள், உபவாஸங்கள், முதலான நியமங்களையும் அவனைக் குறித்தே செய்யவேண்டும். அந்நம் பானம் முதலானவற்றை அநுபவிக்கும் போது அப்பெருமானால் அளிக்கப்பட்ட போகங்களினை என்னும் நினைவுடையவனாகவேண்டும். தன் மனைவி தவிர வேறு எவரையும் எப்போதும் விரும்பலாகாது. யஜ்ஞவித்யில்லாத விடத்தில் எல்லா ஜீவராசிகளையும் கொல்லலாகாது. “நான் பகவானுக்கு அடியேன்; ஜநார்த்தனன் எனக்கு ஸ்வாமி” என்னும் நினைவு பரம புருஷனிடத்தில் உண்டாவதே மேலான தர்மமாக மதிக்கப்படுகிறது. இதுவே விஷ்ணுவின் பரமபதத்திற்குத் தடையற்ற வழியாகும். மற்ற வழியனைத்தும் நரகத்தை அடைவிகும் பொல்லாவழிகளே. பகவானைக் குறிக்காமல் எந்த மனிதன் கர்மத்தைச் செய்கிறானோ அவனே பாஷண்டியெனப்படுபவனும் உயர்ந்தோர் அனைவராலும் இகழப்படுவான். ஸர்வலோகேஸ்வரனும், ஸர்வவ்யாபியான ஹரியை விட்டு எவனொருவன் மயக்கத்தாலே மற்றவர்களைப் பூஜிக்கிறானோ அவன லோகாயதன் என்றே எண்ணப்படுகிறான். ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் (பகவதாராதனமாகக்) கூறப்பட்ட தர்மங்களைச் செய்யாமல் வாழ்க்கை நடத்துகிறவன் கர்மப் பூரஷ்டனாகி, எக்கர்மத்தையும் செய்யத்தகுதியற்றவனாகிறான் என அறியவேண்டும். எவன் தேவனான பரமபுருஷனின் ப்ரஸாதத்தை இகழ்கின்றானோ, தர்மா தர்மங்களை அறிவதில்லையோ, பரலோகம் உண்டென்று உணரவில்லையோ அவனே நாஸ்திகன் எனப்படுகிறான். அவனவனுக்கு உரியதர்மத்தைவிட்டு அதர்மவழிப்படி நடப்பவன் பதிதனாகி எல்லாக் கர்மங்களையும் அநுஷ்டிக்கத்தகாதவனாகிறான் என அறியவேண்டும். எந்த அந்தணன் எப்போதும் விஷ்ணுவை அர்ச்சனம் செய்யாமல்

கர்மங்களைச் செய்கிறானே, அவன் அந்தணத்தன்மையிலிருந்து நழுவிவிடுகிறான்; சண்டாளத்தன்மையையும் அடைகிறான். பூமியில் தேவர்போல் விளங்கும் அந்தணர்க்கு, ப்ராஹ்மணை, வைஷ்ணவ விப்ரன், ஆசார்யவிப்ரன், வேதமறிந்தவன் என்னும் நாமங்கள் உலகில் வழங்குகின்றன. ஆகையால், வைஷ்ணவதவமில்லாதவனுக்கு அந்தணத்தன்மையும் நழுவிவிடுகிறது. கோவிந்தனை அர்ச்சனை செய்து, தனியாக மற்ற தெய்வங்களையும் அர்ச்சிப்பவர்களுக்கும் பக்தியில் வியபிச்சாரம் ஏற்படுகையால் அவைஷ்ணவத்வம் உண்டாகியே தீரும். ஸர்வயஜ்ஞங்களையும் அநுபவிப்பவனாகவும், ஸர்வலோககேஸ்வரனாகவும் ஹரியை அறிந்து, அவனுக்குக்காக எல்லா தேவதைகளுக்கும் எப்போதும் ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்ய வேண்டும். கர்மமானது தானம், தவம், யாகம் என மூவகைப்படும். சாந்தியுடையவனும் இவையனைத்தையும் பகவானுடைய பிரீதிகாகச் செய்யவேண்டும். இப்படி பாவதப்ரீதியே உத்யோகம்மாகையாலே, விஷ்ணுபக்தர்களான அந்தணர்கள் விஷ்ணுவைப்போலவே பூஜிக்கத்தக்கவர்களாவர். சில பௌருஷேயமான (தாமஸ) வாககியங்களை நம்பி, எவர்கள் தம் வாக்கின பலத்தாலே வைஷ்ணவனைத் துன்புறுத்துகின்றனரோ, அவர்கள் லோகாயதர்களா என்படுகின்றனர். எவனொருவன் யாதேனுமொரு வைஷ்ணவ சிந்ஹங்களை தரித்துநின்றும், தமோருணத்தால ஆக்ரமிக்கப்பட்டவனாய், வைஷ்ணவதர்மங்களை விடுகிறானே அவனும் பாஷண்டியரவான். ஆகையால் வைஷ்ணவனாய், வைதிகமான ஆசாரத்தை உடையவன், யாதொரு யஜ்ஞாதி காமங்களைச் செய்கின்றானே அதை பகவானுடைய உகப்பின பொருட்டே செய்யவேண்டும். இப்படிச் செய்வதே விஸிஷ்டதூர்மம் எனப்படும்; மற்றவை ஸாமான்யதூர்மமாகும், அதைகைய ஸாமான்யமான வைதிகதூர்மம் பலன்றதாகும்; தண்ணீரற்ற கிணறுபோல பயன்றதாகிறது. விஷ்ணுவுக்கு அநாதிகாலமாக அடிமைப்பட்டிருப்பதென்பது ஜீவர்களுக்கு இயலவானது. அநாதியான மயக்கத்தாலே ஜீவன் விஷ்ணுதூர்மத்தை விட்டுத் தன் இஷ்டப்படி நடந்து வருகிறான். அதனாலேயே ஜீவாத்மாக்கள் விஷ்ணுவைக்குறித்து அடிமைப்பட்டிருப்பவர்கள் என்று வேதத்திலேயே விதிக்கப்பட்டது. தூர்மம்மில்லாமல் செய்யும் எக்காரியமும் கலக்கத்தினால் செய்வதேயாகும் பகவானான ஹரிக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பது மிகச்சிறந்த பரமதூர்மமாகும்.]

இப்பகுதியிலிருந்து பகவதபரத்வமும், இதரதேவதைகளின் தாழ்வும் பகவதவைப்பவமும், அவைஷ்ணவர்களின் தாழ்வும் புகழ்வத்

தூஸ்யத்தின் சிறப்பும் தெளிவாக விளங்குகின்றன. இனி தூஸ்யம் எப்படி இயல்வானதாகும் என்று ருஷிகள் கேட்க, அவர்களுக்குப் பிரமன் உரைக்கும் பதிலில் ஸங்குசக்ரதூரணத்தையும் உபவீதத்தையும் விதிக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

ருஷ்ய ஊசு:—

கத்யம் தூஸ்யம் ஹி தத்வ்ருத்தி: கத்யம் நைஸர்க்குக்ம்

ந்ருணம் |

தத் ஸர்வம் ப்ருஹி தத்வேந லோகாநுக்யரஹகாப்யயா ||

ப்யரஹ்மோவாச—

ஸுத்யூர்ஸநோர்த்வபுண்ட்யூராத்யூரணம் தூஸ்யமுச்ச்யதே |

தார்த்நிகீ வைத்யிகீ யாச தத்யூக்ஷா சோத்யூதக்ரியா ||

தத்ராப்யாராத்யூநத்வேந க்ருதா பாபஸ்ய நாஸிரீ |

நிரூபணத்வாத்யூஸ்யஸ்ய த்யூர்யம் சக்ரம் மஹாத்மந: ||

அங்குத்வாத் ஸர்வத்யூர்மாணம் வைஷ்ணவத்வாச்ச த்யூர்மத: |

த்யூருத்வா வை வித்யூநா சக்ரம் ஹரேஸ்தப்தம்

த்யூவிஜோத்தமா: ||

கர்ம குர்யாத் ப்யக்யவத: தஸ்யைவாஹ்ருமநுஸ்மரந் |

வித்யூநைவ ப்ரதப்தேந சக்ரேணைவாங்கயேத் ப்யஜே ||

ததைவ ப்யூப்யூருயாத்யூபாலே புண்ட்யூரம் ஸூப்யூரதரம்

ம்ருத்யா |

ப்யூப்யூருயாதுபவீதம் து ஸவ்யஸ்கந்தே வித்யூநத: ||

சண்டேய பத்யூமாஷ்டமாலாம் ச கௌஸேயம் த்யூக்ஷிணே கரே |

ஏப்யூஸ்சிந்ஹர்விநா விப்ரோ ந ப்யவேத்யூதி கத்யூஞ்சந ||

ஸ லபேத்யூத் கர்மணம் ஸித்யூத்யூம் வைத்யூகாநாம் விஸேஷத: |

ஆஸ்ரமாணம் சதூர்ணம் ச ஸ்த்ரீணம் ச ஸ்ருதிசோத்யூநாத ||

அங்கயேத் ஸங்குசக்ராப்யூயாம் ப்ரதப்தாப்யூயாம் வித்யூநத: ||

ஏகைகமுபவீதம் து யதீநாம் ப்யூரஹ்ம சாரிணம் |

க்யூருஹிணம் ச வநஸ்த்யூநாம் உபவீதத்யூவயம் ஸ்ம்ருதம் ||

ஸோத்தரீயம் த்ரயம் வாபி ப்யூப்யூருயாத் ஸூப்யூரதந்துநா ||

ருஷிகள் கேட்டனர்,— விஷ்ணுவுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும்

செயல் எப்படி மனிதர்களுக்கு இயல்வானதாகும்? உலகம் உய்யும்

பொருட்டு அதை எங்களுக்கு உள்ளபடி சொல்லுவீராக. பிரமன்

கூறினார்.—ஸுத்ரஸ்நசக்ரத்தையும், ஊர்த்துவபுண்ட்ரம் முதலான பரம்புருஷனின் அடையாளங்களையும் தரிப்பதே த்யாஸ்யம் (பகவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பது) ஆகும. பாஞ்சராத்தாம் முதலான தந்தரங்களிலும், வேதங்களிலும் விதிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவ தீக்ஷைகளும் த்யாஸ்யமாகும், இவையும் புகுவதாராத்யனமாகச் செய்யப்பட்டால் எப்பாவத்தையும் போககடிகும் மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் சக்ரம் த்யாஸ்யத்துக்கு நிரூபகமாயிருக்கையால் (அவனடியார் களால்) தரிக்கத்தக்கதாகிறது எல்லா தர்மங்களுக்கும் இது அங்கமாயிருக்கையாலும், இதுவே ஒரு வைஷ்ணவதர்மமாயிருக்கையாலும், அந்தணர் தலைவர்கள் விதிப்படி காய்ச்சப்பட்ட விஷ்ணுசகரத்தை தரித்து, பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை நினைவிற்கொண்டுகர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். விதிப்படி புஜததில் காய்ச்சிய சக்ரத்தால் அடையாளம் செய்யவேண்டும். அவ்வண்ணமே வெளகை மண்ணால் நெற்றியில் ஊர்த்துவபுண்ட்ரம் தரிக்கவேண்டும். இடது தோளில் விதிப்படி உபவீதத்தையும் (பூணூலையும்) தரிக்கவேண்டும். கழுத்தில் தாமரை மணிமாலையையும், வலது கையில் குல(தூப்படி) பஸ்திரங்களையும் தரிக்கவேண்டும். அந்தணன் இந்த சின்னங்களில்லாமல் எப்போதுமிருக்கக் கூடாது, இதை தரிப்பவன் பொதுவாக எல்லாச் செயல்களிலும், சிறப்பாக வைதீகாமங்களிலும், ஸித்தியடைவான். நாலு ஆஸ்ரமங்களுக்கும், (நாலு வர்ணங்களுக்கும்) ஸ்திரீயாளுக்கும் வேதவிதிப்படி காய்ச்சிய சங்கசக்ரங்களால் அடையாளம் செய்யவேண்டியது. ஸந்யாஸிகளுக்கும் ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கும் உபவீதம் ஒன்றாகும். க்ருஹஸ்தர்களுக்கும் வாநப்ரஸ்தர்களுக்கும் உபவீதம் இரண்டாகும். உத்தரீயார்த்துமான ஒரு பூணூலோடு சேர்த்து மூன்றாம் தரிக்கலாம். வெளுத்த நூலால் தரிக்கவேண்டும்]

இப்பகுதியிலிருந்து ஸர்வவர்ணஸ்ரமங்களிலிருப்பவர்களுக்கும் ஸங்கசக்ரதூரணம் அவசியமென்றும், ஸந்யாஸியையுள்ளிட்ட எல்லா அந்தணர்க்கும் உபவீதம் அவசியமென்றும் விளங்குகிறது. இதற்கு மேல் ஐம்பதாவது ஸ்லோகத்தில் “த்ரயஸ்து வைணவா துண்ட்யாதே: காஷாயவாஸஸீ” என்று ஸந்யாஸிக்கு இரு காஷாயவஸ்திரங்களும், வேணுவினால் (மூங்கிலால்) ஆன மூன்று துண்டுகளும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதும், ஐம்பத்திரண்டாம் ஸ்லோகத்தில் “ஸுஷ்மஸிக்யுநெள யத்யந்தேவாஸிநாவுபேள” என்று ஸந்யாஸிக்கும், ப்ரஹ்மசாரிக்கும் ஸுஷ்மமான சிகை விதிக்கப்பட்டிருப்பதும்

குறிக்கொள்ளத்தக்கது, இவற்றிலிருந்து சிக்ஷாயஜ்ஞோபவீதாதி-
களைக் கைவிடும் அதவைதியதிகளின ஆசாரம் ஸம்ருதிவிருதம்
என விளங்குகிறது. இதைத் தெளிவாகவே கூறும் ஜம்பத்தாருவது
ஸ்லோகம் முதல் அறுபத்திரண்டாவதீருகவுள்ள பகுதியைக்
காண்போமினி.

யஸ்த்வேகம் துண்ட்யுமாலம்ப்ய தூர்மம் ப்ரஹ்மம்
பரித்யஜேத் |

விகர்மஸ்சேத்யா பவேத்ஸுவிப்ர: ஸ யாதி நரகம் த்ருவம் ||

ஸிக்ஷாயஜ்ஞோபவீதாதி ப்ரஹ்மகர்ம யதிஸ்த்யஜேத் |

ஸ ஜீவந்நேவ சண்ட்யானோ ம்ருத: ஸ்வானோடபிஜயதே ||

ஸ்வரூபேணைவ தூர்மஸ்ய த்யாகேத்யா ஹாரிர்புவேத் த்ருவம் |

கர்மணம் பூலஸந்த்யாக்ய: ஸந்ந்யாஸ: ஸமுத்யாஹ்ருத: ||

அநாஸ்ரித: கர்மபூலம் க்ருத்யம் கர்ம ஸமாசரேத் |

ஸ ஸந்ந்யாஸீ ச யோகீ ச ஸ முநி: ஸாத்விக: ஸம்ருத: ||

துஷ்ட்யர்த்தம் வாஸுதேவஸ்ய தூர்மம் வை ய:

ஸமாசரேத் |

ஸ யோகீ பரமேகாந்தம் ஹரே: ப்ரியதமோ புவேத் ||

மோஹாத் த்யாஸ்யம் விநா விஷ்ணோ: கிஞ்சித் கர்ம

ஸமாசரேத் |

ந தஸ்ய பூலமாப்நோதி தாமஸீம் க்யுதிமஸ்நுதே ||

ஹித்வா யஜ்ஞோபவீதம் து ஹித்வா சக்ரஸ்ய த்யாரணம் |

ஹித்வா ஸிக்ஷார்த்தவபுண்ட்யரே ச விப்ரவாத்

ப்ரஸ்யதே த்ருவம் ||

[யாவனொரு ஸந்யாஸி ஒரே தண்டத்தை வைத்துக்கொண்டு
வேதத்திற் சொன்ன த்ரிதண்டவீதியை மீறுகிறானோ அவ்வந்தணன்
திச்செயல்புரிந்தவனாகி நரகத்தை அடைவான் என்பது உறுதி.
சிகை, யஜ்ஞோபவீதம் முதலியவற்றை தரிப்பதாகிற வேதவீதியை
எந்த ஸந்யாஸி கை விடுகிறானோ அவன் உயிருடனிருக்கும்போதே
சண்டாளனாகி இறந்தபின் நாயாகப்பிறக்கிறான். கர்மங்களை
அடியோடுவிடுவது அழிவுக்கே காரணமாகும் என்பது உறுதி.
சாஸ்திரங்களில் கர்மஸந்யாஸம் என்று கூறுவது கர்மங்களுக்குள்ள
ஸ்வர்க்காதிபலன்களைக் கைவிடுவதேயாகும். கர்மங்களின் அப்பலன
களை விரும்பாமல் செய்யவேண்டிய கர்மத்தை (ஸந்யாஸியும்)

செய்தே தீரவேண்டும், எவனெருவன் வாஸுதேவனின் உகப்புக் காக ஸ்வதூர்மத்தை அநுஷ்டிப்பிக்கிறானோ, அவனே ஸாதவிகனான ஸந்யாஸியும், யோகியும், முனியுமாவான். அந்த யோகியே ஹரிக்கு மிகவும் இனியவனாவான். மயக்கத்தாலே விஷ்ணு தூஸ்யத்தைவிட்டு, ஏதேனுமொரு கர்மத்தைச் செய்தானாகில் அதன் பலனை அடையமாட்டான்; தாமஸகதியான நரகத்தையே அடைவான். யஜ்ஞோபவீதம், சக்ரதூரணம், சிகை, ஊர்த்துவபுண்ட்ரம் ஆகியவற்றை விட்டால் அந்தணத்தனமையிலிருந்து தழுவிவிடுகிறான் எனபது உறுதி.]

இப்பகுதியிலிருந்து அத்வைத ஸந்யாஸிகளின் ஆசாரம் கடுமையான தண்டனைக்குரியதென்று விளங்குகிறது. இனி, வைஷ்ணவவிப்ரர்களின் ஆசாரத்தை விளக்கும் அடுத்தபகுதியைக் காண்போம்.

பஞ்சஸமஸ்காரபூர்வேண மந்த்ரமத்யாபயேத்யுக்ரு: |
ஸம்ஸ்காரா: பஞ்ச கர்த்தவ்யா: பரமைகாந்த்யஸித்தத்யே ||
ப்ரதிஸமவதஸரம் குர்பாத் உபாகர்ம் ஹ்யநுத்தமம் |
ஸர்வவேத்யவ்ரதம் க்ருத்வா ததர ஸம்பூஜயேத் ஹரிம் ||
தத்யாத்யுத்ரோபவீதாநி விஷ்ணவே பரமாத்மநே |
பூராஹ்மணேப்யஸ்ச த்யுதவா஽த்யு பூப்யுருயாத் ஸ்வயமேவ ச ||
தத்யுக்ருநௌ பூஜய ஸந்தப்ய சக்ரம் சைவாங்கயேத் புஜே |
ஏவம் ப்ரதயாப்யக்சுகம் தூர்யம் உபவீதம் ஸுதூர்ஸநம் ||
புண்ட்ராம்ஸ்து ப்ரதிஸந்த்யம் து ரித்யமேவ ச தூரயேத் |
த்யுவாரவத்யுத்யுப்யவம் கேகாபீசந்தூநம் வேங்கடோத்யுப்யவம் ||
ஸாந்தராளம் ப்ரகுர்வீத புண்ட்ரம் ஹரிபதூக்ருதிம் |
ஸ்ராத்யுத்யுகாலே விஸேஷண கர்த்தா பேதூக்தா ச தூரயேத் ||
ஸுதூர்ஸநம் சோர்த்துவபுண்ட்ரம் ப்ரதூரநம்
வைஷ்ணவம் ஸ்ம்ருதம் |
ந லப்யதே வைஷ்ணவதவம் ருதே சக்ரஸ்ய தூரணத் ||
அர்த்தபஞ்சகதக்வஜ்ஞ: பஞ்சஸம்ஸ்காரஜீக்ஷித: |
மஹாபூக்யவதோ விப்ர: ஸததம் பூஜயேத் ஹரிம் ||
நாராயண: பரம் பூரஹ்ம விப்ராணாம் தைவதம் ஸதூ |
தஸ்ய புக்தாவஸேஷம் து பாவநம் முரிஸத்தமா: ||

ஹரிபுக்தோஜ்ஜீதம் துச்ச்யாத் பித்ருணாம் ச திடுவௌகஸாம் |
 ததேதுவ ஜுஹூயாத் வஹ்நௌ புகுஞ்ஜீயாத் ததேதுவ ஹி ||
 ஹரேரநர்ப்பிதம் யத்து தேதுவாநாமர்ப்பிதம் ச யத் |
 மத்யமாம்ஸஸமம் ப்ரோக்தம் தத் புகுஞ்ஜீயாத் கதாச ந ||
 ஹரே: பாத்ஜலம் ப்ராஸ்யம் நித்யம் நாந்யதிடுவௌகஸாம் |
 ஸுராணுமிதரேஷாம் து பூலபுஷ்பஜலாதிசுகம் ||
 நிர்மால்யமஸூபம் ப்ரோக்தம் அஸ்ப்ருஸ்யம் ஹி கதாசந |
 விதிருேஷ த்விஜாதிநாம் நேதரேஷாம் கதாசந ||
 ஸிவார்ச்சநம் த்ரிபுண்ட்ரம் ச ஸுதாசுராணாம் ச விதீயதே |
 தத்வித்யாநாமிக்யம் யே ச விப்ரா: ஸிவபராயண: ||
 தே வை தேதுவலகா ஜ்ஞேயா: ஸர்வகர்மபுஹிஷ்க்ருதா: ||
 வைக்யாநஸாஸ்து யே விப்ரா: ஹரிபூஜநதத் பரா: |
 ந தே தேதுவலகா ஜ்ஞேயா: ஹரிபாத்யாப்யஜஸம்ப்ரயாத் ||
 நாபஹ்ருதய ஹரேர்த்ரவ்யம் க்ராமார்ச்சநபரோ புவேத் |
 புக்த்யா ஸம்பூஜ்ய தேதுவேஸம் நாடஸௌ தேதுவலக: ||
 ஸம்ருத: ||
 புக்த்யா யோப்யர்ச்சயேத் தேதுவம் க்ராமார்ச்சம்
 ஹரிமவ்யயம் |
 ப்ரஸாதூதீர்த்துஸ்வீகாராத் நாடஸௌ தேதுவலக: ஸம்ருத: ||
 ஸங்க்ஸக்ரோர்த்துவபுண்ட்ராதிக்யாரணம் ஸமரணம் ஹரே: |
 தந்நாமகீர்த்தநம் சைவ தத்பாத்யாம்புநிஷேவணம் ||
 தத்பாதுவந்தநம் சைவ தந்நிவேதிசுபேதாஜநம் |
 ஏகாத்யுபவாஸஸ்ச துளஸ்யைவார்ச்சநம் ஹரே: ||
 ததீயாநாம் ஆர்ச்சநம் ச புக்திர்நவவித்யா ஸம்ருதா |
 ஏதைர் நவவிதைத்யுக்கோ வைஷ்ணவ: ப்ரோச்யதே
 புதை: ||
 ஏதைர்குணர்விஹீநஸ்து ந விப்ரோ ந ச வைஷ்ணவ |
 கர்மணு மநஸா வாசா ந ப்ரமாத்யேத் ஜநார்தநம் ||
 புக்திஸ்ஸா ஸாத்விதி ஜ்ஞேயா புவேதத்யவ்யபிசாரினீ |
 நாந்யம் தேவம் நமஸ்குர்யாத் நாந்யம் தேவம் ப்ரபூஜயேத் ||
 நாந்யப்ரஸாத்யம் புகுஞ்ஜீத நாந்யத்யாயதநம் விஸேத் |
 ந த்ரிபுண்ட்ரம் தத்யா குர்யாத் பத்யாகாரம் ததைவ ச ||

ந சார்யதேவதாபுத்தி: ஆபத்யபி கதூரசந |

த்யாயந் யஜநமையும் வை வைஷ்ணவத்வமவாப்நுயாத் ||

வைஷ்ணவ: ஸர்வதேவாநாம் பூஜரீயோ யதூ ஹரி: |

தஸ்மிந் ஸட்பூஜ்யமானே வை ப்ரஸந்நோஸ்பூத்

ஹரி: ஸ்ணாத் ||

பூஜிதே வைஷ்ணவே விப்ரே பூஜிதம் ஸ்யாத் ஐக்யத்த்ரயம் |

யதிர்யஸ்ய க்ருதேஹ புங்க்தே தஸ்ய புங்க்தே ஹரி:

ஸ்வயம் ||

ஹிரியஸ்ய க்ருதேஹ புங்க்தே தஸ்ய புங்க்தே ஐக்யத்த்ரயம் |

[ஆசார்யன சிஷ்யனுக்குப் பஞ்சஸமஸ்காரத்தை முன்னிட்டு துவய மநதிரத்தை உபதேசிக்கவேண்டும். சிஷ்யன் பரமைகாந்தியாவ தற்கு இவ்வைந்து ஸமஸ்காரங்களும் அவசியம் செய்யப்பட வேண்டியவை ஒவ்வொரு வருஷமும் சிறந்ததான உபாகரமத்தைச் செய்யவேண்டும். அப்போது எல்லா வேதங்களையும் ஆரம்பிக்கும் விரதத்தைச்செய்து பகவானைப் பூஜிக்கவேண்டும். அக்காலத்தில் பரமாதமாவான விஷ்ணுவுக்கும் அந்தணர்க்கும் உபவீதங்களை ஸமர்ப்பித்துவிட்டுப் பிறகு தான உபவீதம் தரிக்கவேண்டும். அந்த உபாகரமாக்னியில் சக்கரத்தைப் பூஜைசெய்து காய்ச்சி தோளில் அடையாளம் செய்துகொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு ஒவ்வொரு வருடமும் யஜ்ஞோபவீததூரணமும் சக்ரங்களும் செய்து கொள்ளவேண்டும். புண்ட்ரங்களை ஒவ்வொரு ஸந்தியாகாலத்திலும் தினந்தோறும் தரிக்கவேண்டும். துவாரகையிலுண்டான அல்லது திருவேங்கடமலையிலுண்டான கோபீசந்தனத்தால் இடை வெளியுள்ளதாய் ஹரிபாதாகாரமாகப் புண்ட்ரத்தை இட்டுக்கொள்ள வேண்டும். குறிப்பாக ஸ்ராத்த்தகாலத்தில் ஸ்ராத்தம் செய்பவ னும், அதில் புசிப்பவனும் ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களை தரித்துக் கொள்ளவேண்டும். ஸுதர்த்ததூரணமும் ஊர்த்வபுண்ட்ர தூரணமும் வைஷ்ணவர்களுக்கு முக்கியமான அடையாளங் களாகும். சக்கரத்தை தரித்துக்கொள்ளாவிடில் வைஷ்ணவத்வம ஸித்திக்காது (1) ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபம், (2) ப்ராப்தா வான ஜீவஸ்வரூபம், (3) அடைவதற்கு வழியான உபாயஸ்வ ரூபம், (4) அடைநது பெறும் பூல ஸ்வரூபம், (5) அடைவதற் குத் தடையான விரோதிஸ்வரூபம் எனனும் அர்த்தபஞ்சகங்களின் (ஐந்து அர்த்தங்களின்) உண்மையை அறிந்தவனாய், பஞ்சஸம்ஸ் ஷ-35

காரதீகை பெற்றவனாய், மஹாபாகவதனான அந்தணன் எப்போதும் ஹரியைப் பூஜிக்கவேண்டும். பரப்ரஹ்மமான நாராயணனே அந்தணர்க்கு எப்போதும் தெய்வமாவான். முனிவர் தலைவர்களே! அவன் புசித்து மிகுந்தது மிகப்பரிசுத்தமாகும். அவன் புசித்து மிகுந்ததையே பித்ருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் அளிக்கவேண்டும். அதையே அக்னியில் ஹோமம் செய்யவேண்டும். அதையே போஜனம் செய்யவேண்டும். ஹரிக்கு நிவேதனம் செய்யாமல் மற்ற தேவதைகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட அனனபாநாதிகள் மதுமாம்ஸங்களுக்கு ஸமமானதாகையால், அதை ஒருபோதும் புசிக்கலாகாது. ஹரியினுடைய ஸ்ரீ பாததீர்த்தமே பருகத்தக்கது; மற்ற தேவதைகளுடையது பருகத்தக்கதல்ல. மற்ற தெய்வங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட பழம், புஷ்பம், ஜலம் முதலியவை நிர்மால்யம் எனப்படுவதாய், அமங்களமானதாய், எப்போதும் தொடத்தகாததாகிறது. த்விஜர்களுக்கு இது முக்கியமான விதியாகும்; மற்றவர்களுக்கு எப்போதும் விதியல்ல. சிவனை அர்ச்சிப்பதும் த்ரிபுண்ட்ரத்தை தரிப்பதும் சூத்ரர்களுக்கே விதிக்கப்படுகிறது. சிவனை மேலான ப்ராப்யமாகக்கொண்ட சூத்ரகல்பரான அந்தணர்க்கும் இவை விதிக்கப்படுகின்றன. எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் புறம்பான தேவலகர்கள் என்று இவர்கள் அறியத்தக்கவர்கள். ஹரியைப் பூஜிப்பதில் ஈடுபட்ட வைகாநஸப்ராஹ்மணர்கள் ஹரியின் திருவடித்தாமரையில் ஈடுபட்டிருப்பதால் தேவலகர்களாகமாட்டார்கள். ஹரியின் திரவியத்தை அபஹரிக் காமல் கிராமக்கோவில்களில் அர்ச்சகனாயிருக்கவேண்டும். தேவேஸுனான விஷ்ணுவை பக்தியுடன் பூஜிப்பவன் தேவலகனாக எண்ணப்படமாட்டான். கிராமார்ச்சையாயிருக்கும் அழிவற்ற தேவனான ஹரியை பக்தியுடன் அர்ச்சனை செய்பவன் அந்த ஹரியின் தீர்த்தப்ராஸாதங்களை ஏற்றுக்கொள்வதால் தேவலகனாகமாட்டான். (1) ஸங்கம், சக்ரம், ஊர்த்ரவபுண்ட்ரம் முதலானவற்றை தரிப்பது, (2) ஹரிஸ்மரணம், (3) ஹரிநாமஸங்கீர்த்தனம், (4) ஹரியின் ஸ்ரீ பாததீர்த்தத்தைப் பருகுவது, (5) அவன் திருவடிகளை வணங்குவது, (6) அவனுக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்டதைப் புசிப்பது, (7) ஏகாத்யஸியில் உபவாஸமிருப்பது, (8) துளஸியினால் ஹரியை அர்ச்சிப்பது, (9) ஹரிபுக்தர்களை அர்ச்சனம் செய்வது ஆகிய ஒன்பது வகைப்பட்டது பக்தி. இந்த ஒன்பதுவிதமான பக்தியுடன் கூடியவன் அறிவாளிகளால் வைஷ்ணவன் எனப்படுகிறான். இத்தனம்களற்றவன் வைஷ்ணவனுமாகான், அந்தணனு

மாகான். மனம் மொழி செயல்களாலே ஜநார்த்தனை மறக்காமல், வேறு எவரிடமும் ஈடுபடாமலிருப்பதே ஸாத்விக பகதியாகும். வேறு எந்த தேவனையும் நமஸ்கரிக்கக்கூடாது; வேறு எந்த தேவனையும் பூஜிக்கக்கூடாது. வேறு தேவதையின் பிரஸாதத்தைப் புசிக்கலாகாது. வேறு தெய்வத்தின் கோயிலில் நுழையக்கூடாது. பட்டையான திரிபுண்டரத்தை தரிக்கக்கூடாது. ஆபத்துக்காலத்திலும் எப்போதும் வேறு தேவதையிடம் பகதி செலுத்தக்கூடாது. விஷ்ணுவை தியானித்துக்கொண்டு திருவாராதனம் செய்வதால் ஈசனான விஷ்ணுவின் அடியானாயிருக்கையாகிற வைஷ்ணவத்தை அடைவான். வைஷ்ணவன ஹரியைப்போலவே எல்லா பூதங்களாலும் பூஜிக்கத்தக்கவனாவான். அவன் பூஜிக்கப்பட்டால் ஹரியானவர் கணத்தில் உடக்கிறார். வைஷ்ணவன் பூஜிக்கப்பட்டவனவில மூவுலகும் பூஜிக்கப்பட்டதாகிறது. புலனடக்கமுடைய வைஷ்ணவன் ஒருவனுடைய வீட்டில் புசித்தானாகில் அங்கு ஹரியே புசிக்கிறார். ஹரி எந்த வீட்டில் புசிக்கிறாரோ அங்கு மூவுலகும் புசிக்கிறது.]

வைஷ்ணவனின் ஆசாரத்தை விளக்கும் இப்பகுதியிலிருந்து ஊாதவபுண்டரம், ஸங்கசுக்ராத்யூதாரணம் முதலானவற்றின் சிறப்பும், தேவபூஜையை வயிறுவுளர்க்கக் கு உறுப்பாக்கக்கொள்ளுகையால் ஏற்படும் தேவலக்ஷதோஷம் இதர தேவபூஜைகளுக்கே ஏற்படும் என்றும், பரமாத்மாவான ஹரியின் தீர்த்தப்ரஸாதங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுகையாலே விஷ்ணு பூஜைகளுக்கு அந்த தோஷம் இல்லையென்றும் வைஷ்ணவன் மறந்தும் புறந்தொழாதவனுயிருக்கவேண்டுமென்றும், அந்தணர்மாட்டருந்தெய்வம் அச்யுதனையென்றும், மற்ற வர்ணத்தைச்சேர்ந்த பாமராக்கே இதரதேவபூஜைமுரியதென்றும் மறந்தும் புறந்தொழாத வைஷ்ணவனைப் பூஜித்தால் மூவுலகும் பூஜிக்கப்பட்டதாகும் என்றும் விளங்குவதால், பகவத்பரத்வம் கலவெட்டாக்கப்பட்டதாயிற்று. இனி, அந்தணனான வைஷ்ணவன் தினந்தோறும் ஆறு இடங்களில் ஹரியைப் பூஜிக்கவேண்டும் என்று தொடங்கி, ஸநாநத்தின்போது ஜலத்தில் பூஜிக்கும் முறையை விளக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

மஹாபூக்யவதோ விப்ர: ஸத்தம் பூஜயேத் ஹரிம் ||

பாஞ்சகல்பவித்யாரேந நிமித்தேஷு விஸேஷத: |

அப்ஸ்வக்ருள ஹ்ருத்யே ஸூர்யே ஸ்துண்டியே

ப்ரதிமாஸு ச ||

ஷட்ஸு தேஷு ஹரே: பூஜா நித்யமேவ விநேஷத: |
 ஸ்நாநகாலே து ஸம்ப்ராப்தே நத்யாம் புண்யஜலேஸுபே ||
 த்யாத்வா நாராயணம் தேஷ்வம் நாக்யபர்யங்கஸாயிரம் |
 த்யவாத்யஸார்டேணந மநுநா ஸோடர்ச்சயித்வாடக்ஷதாதிபி: ||
 அஷ்டோத்தரஸுதம் ஜப்த்வா தத: ஸ்நாநம் ஸமாசரேத் |
 ஏததேஷ்வார்ச்சநம் ப்ரோக்தம் ப்ரூஹ்மணஸ்ய ஜக்யத்பதே: ||

[மஹாபாகவதனான அந்தணன் பாஞ்சகல்பவிதியின்படி ஹரியை எப்போதும் பூஜிக்கவேண்டும். விநேஷகாலங்களில் சிறப்புடன் பூஜிக்கவேண்டும். (1) ஜலம், (2) அக்னி, (3) ஹ்ருதயம், (4) ஸூரியன், (5) தரை, (6) பிரதிமைகள் எனும் ஆறு இடங்களில் தினந்தோறும் ஹரிபூஜையைச் சிறப்பாகச் செய்யவேண்டும். முதலில் ஜலத்தில் பூஜிப்பது:- ஸ்நாநகாலம் வந்தவுடன நதி அல்லது சுபமான புண்யஜலத்தில், ஆதேஷனாகிற படுக்கையில் சயனித்திருக்கும் தேவனான நாராயணனை தயானித்து திருத்வாத்யஸாக்ஷரமந்திரத்தாலே அக்ஷதை முதலானவற்றைக்கொண்டு அர்ச்சனம் செய்து நூற்றெட்டுமுறை திருத்வாத்யஸாக்ஷரியை ஜபித்து அதற்குப்பின் ஸ்நாநம் செய்யவேண்டும். இதுவே அந்தணன் ஜகத் ஸ்வாமியான விஷ்ணுவை ஜலத்தில் அர்ச்சிப்பதாகும்.]

இனி, அக்னியில் பரமபுருஷனை அர்ச்சிக்கும் முறையை விளக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

ஹோமகாலே து ஸததம் பரிஸ்தீர்யாநலம் ஸுபும் |
 யஜ்ஞரூபம் மஹாத்மாநம் சிந்தயேத் புருஷோத்தமம் ||
 ஸாங்க்யத்ரயீமயம்ஸுத்யும்திவ்யாங்கேயாபாங்க்யஸோபிதம் |
 ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நம் ஸுத்யக்ஷஜம்பூநக்யப்ரபும் ||
 யுவாநம் புண்ட்ரீகாக்ஷம் ஸங்க்யசக்ரத்யூர்த்யுரம் |
 ஸர்வயஜ்ஞமயம் த்யாயேத் வாமாங்காஸ்ரிதபத்யமயா ||
 ஸம்பூஜ்ய சாக்ஷதைரேவ பஸ்சாத் ஹோமம் ஸமாசரேத் |

[எப்போதும் ஹோமகாலத்தில் ஸுபமான நெருப்பைப்பரப்பி, யஜ்ஞஸ்வரூபியாய் மஹாத்மாவான புருஷோத்தமனைச் சிந்திக்க வேண்டியது. அங்கங்களோடு கூடிய வேதமயனாயிருப்பவனாய், ஸுத்தனாய், அப்ராக்ருதமான அங்கங்களையும், உபாங்கங்களை உடையவனாய், எல்லா லக்ஷணங்களோடும் கூடியவனாய், சுத்த

மான பொன்போன்ற ஒளியை உடையவனும், யுவாவாய், தாமரைக்கண்ணனும், ஸங்கம. சக்ரம், வில் ஆகியவற்றை உடையவனும், ஸர்வவஜ்ஞமயனும். இடதுதொடையில் வீற்றிருக்கும் தாமரையாளோடுகூடியவனாக தியானிக்கவேண்டும். அக்ஷதைகளால் பூஜித்துப்பிறகு ஹோமம் செய்யவேண்டும்.]

இனி, இருதயத்தில் ஆர்ச்சிக்கும் முறையை விளக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

ப்ராணாக்நிஹோத்ரஸமயே ஸம்யக்யாசம்ய வாரிண ||
 குஸாஸநே ஸமாளீந ப்ராக்ஷவா ப்ரத்யங்முகேக்ஷா஽பி வா |
 பரிஷிச்சயா஽த்ய சா஽஽த்மாநம் பராணயாமம் ஸமாசரேத் ||
 மந்த்ரேணாக்ஷபுத்த்ய ஹ்ருத்யே பங்கஜம் கேஸராந்விதம் |
 தஸ்யிந் வஹ்ந்யர்ககஸீ தாம்ஸுபிம்பூர்நயநுவிசிந்தயேத ||
 ஸர்வாக்ஷரமயம் திவ்யம் ரத்நபீடம் ததுத்தரே |
 தந்மத்யேஷ்ட஽த்யுலம் பத்யமம் த்யாயேத கலபதரோரத்யு ||
 வீராஸநே ஸமாளீநம தஸ்யிந்நீஸம் விசிந்தயேத |
 ஸ்நிக்ஷுத்யூர்வாத்யுலஸ்யாமம் ஸுந்த்யூரம் பூஷணீர்யுதம் ||
 பீதாம்பூரம் யுவாநம் ச சந்த்யூநஸ்தக்ஷிபூஷிதம் |
 ஸரத்பத்யமாஸநம் ரகதபத்யமாபூங்க்ரிகரத்யுவயம் ||
 ஸ்நிக்ஷுத்யூர்வாணம் மஹாபூஹும் விஸாலோரஸ்கமவ்யயம் |
 சக்ரஸங்க்ஷுத்யூர்வாணபாணீம் ரக்யூவரம் ஹரிம் ||
 ஜாநகீலக்ஷ்மணோபேதம் மநஸைவார்ச்சயேத் விப்யம் |
 மந்த்ரத்யுவேநார்ச்சயித்வா ஜப்த்வா சைவ ஷட்யக்ஷரம் ||
 பஸ்சாத்துவை ஜுஹுயாத் பஞ்ச ப்ராணாந்யூயர்ச்சய தம் புந: |
 த்யாயந் வை மநஸா விஷ்ணும் ஸுக்ஷம் புஞ்ஜீத வாக்யயத: ||
 ஏவம் ஹ்ருத்யூர்ச்சநம் விஷ்ணோ. உத்தமம் முநிஸத்தமா: |
 அத்யந்தாபிமதா விஷ்ணோ: ஹ்ருத்பூஜா பரமாத்மந: ||

[ப்ராணாக்நிஹோத்ரஸமயத்தில் ஜலத்தாலே நன்கு ஆசமனம் செய்து, குஸத்தினுலான ஆஸனத்தில் கிழக்கு அல்லது மேற்கு முகமாக வீற்றிருப்பவனும், தனனைச் சுற்றிப் பரிஷேசநம் செய்து கொண்டு ப்ராணயாமம் செய்யவேண்டியது. ஹ்ருதயத்தில் மந்திரத்தினுலே கேஸரங்களோடுகூடிய ஒரு தாமரையை மலரச்செய்து, அதில் அக்நி, ஸூர்யன, சந்திரன ஆகியவர்களின் பிம்பங்களைச்

சிந்திக்கவேண்டியது, அதன்மேல் ஸர்வாக்ஷரமயமாய் அப்ராக்ருதமான ரத்தபீடத்தையும், அதன் நடுவில் எட்டு இதழ்கொண்டதாமரையையும், அதன்மேல் கற்பகவ்ருக்ஷத்தின் அடியில் வீரானத்தின் வீற்றிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனையும் சிந்திக்க வேண்டும். பசுமையுடைய தர்ப்பத்தைப்போல் ஸ்யாமநிறத்தையுடையவனும், அழகியவனும், பூஷணங்களோடு கூடியிருப்பவனும் பீதாமபரத்தையுடையவனும், யுவாவாய், சந்தனம், மலை ஆகியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனும். ஸரத்காலத்தில் மலர்ந்த தாமரையை ஆஸனமாக உடையவனும், செந்தாமரைபோன்று சிவந்த திருக்கைத்தலங்களை உடையவனும், பசுமைநிறத்தவனும், தடக்கையனும், அகன்ற திருமார்பை உடையவனும் சகரம், சங்கம், கதை, அம்பு ஆகியவற்றைக் கையில் தரித்தவனும். சத்ருக்களை ஸம்ஹரிப்பவனும், ஜானகியோடும் லக்ஷ்மணனோடும் கூடிய தலைவனான ராமனை மனத்தாலேயே அர்ச்சிக்கவேண்டியது. துவயமந்திரத்தால் அர்ச்சனம்செய்து, “ஸ்ரீராமாய நம:” என்னும் ராமஷடாக்ஷரத்தை ஜபம் செய்து, அதற்குப்பின் அவனைக் குறித்து அர்ச்சனம் செய்து பஞ்சப்ராணன்களையும் ஹோமம் செய்ய வேண்டியது. மனத்தினால் விஷ்ணுவை தியானித்துக்கொண்டு மௌனமுடையவனும், ஸுகத்தை அநுபவிக்கக்கடவன். முனிவர் தலைவர்களே! விஷ்ணுவை இவ்வண்ணமாக இருதயத்தில் அர்ச்சனம் செய்வது மிகச்சிறந்தது. பரமாத்மாவான விஷ்ணுவுக்கு இந்த ஹ்ருதயபூஜை மிகச்சிறந்தது.]

இனி. ஸூர்யமண்டலத்தில் நாராயணனை அர்ச்சிப்பதை விளக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

ஸந்த்யாகாலே து ஸம்ப்ராப்தே ரவிமண்டூலமத்யகும் |
ஹிரண்யகூர்ப்பம் புருஷம் ஹிரண்யவபுஷம் ஹரிம் ||
ஸ்ரீவத்ஸுகௌஸ்துபேரஸ்கம் வைஜயந்தீவிராஜிதம் |
ஸங்க்ஷக்ராதிபிரயுக்தம் பூஷிதை: தேயார்பிராயதை: ||
ஸுக்லாம்புரத்யூரம் வஷ்ணும் முக்தாஹாரைர்விபூஷிதம் |
த்யாத்வா ஸமர்ச்சயேத் தேவம் குணமைரக்ஷதைரபி ||
ப்ரணவேந ச ஸாவித்ர்யா பஸ்சாத்ஸூக்தம் நிவேத்யேத் |
த்யாயந் ஏவம் ஜபேத் விஷ்ணும் க்ஷாயத்ரீம் பக்திஸம்யுக: ||
தயைவாப்யர்ச்சய கேகாவிந்தும் நமஸ்க்ருத்வா விஸர்ஜயேத் |
[மூன்று ஸந்த்யாவேளைகளிலும், ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிருப்பவனும், ஹிரண்யகூர்ப்பன் எனப்படுபவனும், பொன்

போன்ற திருமேனியை உடைய புருஷனும், ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்துபங்களைத் திருமார்பில் உடையவனும், வைஜயந்தியேனும் வநமாலையால் விளங்காநிற்பவனும், ஸங்கசக்ரங்கள் முதலான ஆயுதங்களோடு கூடியவனும், அலங்கரிக்கப்பட்ட நீண்ட திருக்கைகளை உடையவனும், வெள்ளைப்பட்டாடை தரித்தவனும், முத்துமாலையால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனும், தேவனுள் ஹரியை தியானித்து, ப்ரணவத்தையும் ஸாவித்ரியையும் கொண்டு புஷ்பங்களாலும், அக்ஷதைகளாலும் அர்ச்சிக்கவேண்டியது. பிறகு புருஷஸூக்தத்தை ஓதவேண்டியது. இவ்வண்ணமாக விஷ்ணுவை தியானித்து, பக்தியோடு காயத்ரீஜபம் செய்யவேண்டியது. அந்த காயத்ரியாலேயே கோவிந்தனை அர்ச்சனைசெய்து, நமஸ்கரித்து விடைகொடுக்க வேண்டியது.]

இனி, தரையில் விஷ்ணுவை அர்ச்சிப்பதை விளக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

ஏவமப்யர்ச்சய தேவஸூம் த்ரிஸந்த்யாஸு தத்ரா ஹரிம்||
வைஸவதேவாவஸாநே து புரஸ்தாத் வை விப்யாவஸோ: |
உபஸிப்பய ஸ்துண்டியுலே து ஜுஹுயாத் ப்யஸிகர்ம தத் ||
த்யாத்வா ஸர்வக்யம் விஷ்ணும் க்யநஸ்யாமம் ஸுலோசநம்|
கௌஸ்துபேப்யாத்யாஸிதோரஸ்கம் துளஸீவநமாலிரம் ||
பீதாம்புரத்யரம் கேசுவம் ரத்நகுண்ட்யுலஸோப்யகம் |
ஹரிசந்த்யுலிபதாங்க்யம் புண்ட்யூரீகாயதேக்ஷணம் ||
மௌக்திகாந்விசநாஸாக்யம் ஜகந்மோஹநவிக்யுரஹம் |
கோபீஜநை: பரிவ்ருதம் வேணும் க்யாயந்தமச்யுதம் ||
த்யாத்வா கருஷ்ணம் ஜகந்நாத்யம் பூஜயிதவா யத்யாவிதி |
ஜுஹுயாத் ப்யஸிகர்ம தத் தேவாநுத்யுதிஸ்ய ஸத்தமா: ||
ஜப்த்வா க்ருஷ்ணமநாம் பஸ்சாத் அப்யர்ச்சய மநஸா ஹரிம்|
ஆசம்ய ப்ரயதோ பூத்வா நமஸ்க்ருத்ய விஸர்ஜயேத ||
ஸ்துண்டியுலேப்யர்ச்சநம் விஷ்ணோ: ஏவம் குர்யாத்
வித்யாநத: |

[இவ்வண்ணமாக தேவர் தலைவனுள் ஹரியை மூன்று ஸந்த்யாகாலங்களிலும் அர்ச்சனை செய்து வைஸ்வதேவத்தின் முடிவில், அக்னிகு முன தரையில் பவி சக்ரத்தை எழுதி ஹோமம் செய்ய

வேண்டும். எங்கும் வியாபித்திருக்கும் விஷ்ணுவாய், நிலமேகூர்யாமளநாய்: அழகிய திருக்கண்களை உடையவனாய், கௌஸ்துபத்தினால் விளங்கும் திருமார்பை உடையவனாய், துளஸீவநமாலையை உடையவனாய், பீதாமபரத்தை தரித்தவனாய், தேவனாய், ரத்நகுண்டலங்களால் விளங்காநிற்பவனாய், ஹர்சந்தனத்தால் பூசப்பெற்ற திருமேனியை உடையவனாய், தாமரைத்தடங்கண்ணனாய், முத்துடன் கூடிய மூக்கின் நுனியை உடையவனாய், உலகை இழுக்கும் திருமேனியை உடையவனாய், கோபீஜனங்களால் சூழப்பெற்றவனாய், புல்லாங்குழலில் கீதமிசைப்பவனாய், அடியவரை நழுவவிடாத அச்யுதனாய், லோகஸ்வாமியான கிருஷ்ணனை தியானித்து முறைப்படி பூஜித்து, நித்யஸூரிகளைக் குறித்து (தரையில் எழுதப்பட்ட) பஸிசக்ரத்தை ஹோமம் செய்யவேண்டியது. நல்லோர்களே! பிறகு கிருஷ்ணமந்திரத்தை ஜபித்து, மனத்தால் ஹரியை அர்ச்சனம் செய்து, ஆசமனம் செய்து, புலனடக்கமுடையவனாய் வணங்கி விடைகொடுக்கவேண்டியது. தரையில் விஷ்ணுவை அர்ச்சனம் செய்வதை இவ்வண்ணமாக விதிப்படி செய்யவேண்டியது.]

இனி, பிரதிமைகளில் விஷ்ணுவை அர்ச்சிப்பதை விளக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

தரிஸந்த்யாஸ்வர்ச்சயேத் விஷ்ணும ப்ரதிமாஸு

விஸேஷத: ||

ஸுவர்ணரஜதாத்யையர்வா ஸிலாதூர்வாத்ரிநாடபி வா |
 க்ருத்வா பிழம்பும் ஹரே: ஸம்யக் ஸர்வாவயவஸம்யுதம் ||
 ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நம் ஸர்வாயுதஸமந்விதம் |
 ததோடதிவாஸநம் குர்யாத் த்ரிராத்ரம் ஸூத்யத்யவாரிஷு ||
 தத்ராடர்ச்சயேத் வித்யானேந ஜபஹோமாத்யுகர்மபி: |
 ஸ்நாப்ய பஞ்சாம்ருதாத: க்யவ்யாத: தத்யா மந்த்ரஜலேரபி ||
 யஜ்ஞவேத்யாம் ஸமாரோப்ய பூஜயேத் தத்ர த்யக்ஷித: |
 மங்களத்ரவ்யஸம்யுக்தை: பூர்ணகும்பை: ஸமந்விதை: ||
 ஸாராவை: த்யுரவ்யஸம்பூர்ணை: பதாகை: தோரணாத்யபி: |
 சூம்பேஷு வாஸுதேதுவாத்யீந் ஸுரார் ஸம்பூஜயேத்
 க்ரமாத் ||

வாஸுதேதுவே ஹயக்யூரீவ: தத்யா ஸங்கர்ஷணே விபு: |
 மஹாவராஹ: ப்ரத்யும்ந: நாரஸிம்ஹஸ்ததைவ ச ||

அநிருத்தேதா வாமநஸ்ச பூஜநீயா யதூக்ரமாத் |
தஸ்ய பூர்ணஸாராவேஷு லோகேஸாநர்ச்சயேத் ததா ||
மத்த்யே து வாருணம் கும்பம் பஞ்சரத்நஸமந்விதம் |
பூஜயேத் க்ருந்த்யபஷ்பாதுயை: த்யாத்வாஸ்யமிந் ஜலஸாயிநம் ||
ததஸ்ஸம்பூஜயேத் தேவம் த்யானயோபரி நித்யாய ச |
வ்யாக்ரசர்ம ஸமாஸ்தீர்ய தஸ்யமிந் கௌஸேயவாஸஸீ ||
நிவேத்ய(ஸய)பூஜயேத பிம்பம் மூலமந்ந்ரேண

வைஷ்ணவ: |

கோரணேஷு சதுர்திஷு சண்டூதீந் அர்ச்சயேத் ததா ||
குமுதாதிஸுரந் திஷு ததா த்யர்மாதி தேவதா: |
ஸமபூஜ்ய விதிநா தஸ்யமிந் பஸ்சாத் ஹோமம் ஸமாசரேத் ||
ஆக்ருநேயம் கல்பயேத குண்டும் மேகூலாத்யுபஸோபிதம் |
அஸ்வத்தத்யாவா ஸமீகூர்ப்பாத்யாஹ்ருத்யாக்ருநிம்

விநிக்ஷிபேத் ||

வைஷ்ணவஸ்ய க்ருஹாத்யவாபி ஸமாநீயாஸநலம் த்யவிஜ: |
க்ருஹ்யோக்தவிதிநைவாத்ர ப்ரதிஷ்டாப்ய ஹுதாஸநம் |
இத்யாத்யாநாதிபர்யந்தம் க்ருத்வா ஹோமம் ஸமாசரேத் ||
பாயஸேந க்யவாஜ்யேந திலை: வ்ரீஹிபிரேவ ச ||

சதுர்பிரவைஷ்ணவை: ஸூகதை: பாயஸம் ஜுஹுயாத்

ஹவி: |

ஹிரண்யகூர்ப்பஸூக்தேந ஸ்ரீஸூக்தேந ததைவ ச ||
அஹம்ருத்யுரேபிரிதி வா க்யவாஜ்யம் ஜுஹுயாத் தத: ||
த்வமக்யுநே த்யுபிரிதி ச ஸூக்தேந ப்ரத்ய்ருசம் திலை: ||
அஸ்ய வாநேதி ஸூகதேந ப்ரத்ய்ருசம் வ்ரீஹிபி: தத்யா |
அக்யுநிம் நரோ தீதிபி: ஸூக்தேந ப்ரத்ய்ருசம் தத்யா ||
ஸமித்யுபி: பிப்பலேரௌத்யுரை: ஹோதவ்யம் முநிஸத்தமா: |
அஷ்டோத்தரம் ஸஹஸ்ரம் வா ஸதமஷ்டோத்தரம் து வா ||
ஹோதவ்யமாஜ்யம் பஸ்சாத் து தத்யா மந்ந்ரசதுஷ்டயம் |
வைகுண்டபார்ஷதம் ஹோமம் பாயஸேந க்ருநேந வா ||
ஸமாப்ய ஹோமம் ஹவிஷ: ஸேஷம் தஸ்மை நிவேத்யேத் |
சதுர்மந்ந்ரந் சதுர்வேத்யாந் சதுர்திஷு ஜபேத் தத: ||

தத்ர ஜாக்ரணம் குர்யாத் கீதவாதித்தநர்த்தகை: (நா:) |
 ரஜந்யம் து வ்யதீதாயாம் ஸ்நாத்வா நத்யாம் வித்யாநத: ||
 வைகுண்ட்ய கர்ப்பணம் குர்யாத் நுத்விஃபி:

பூராஹ்மணைஸ்ஸஹ |
 தர்ப்பயித்வா பித்ரூந் தேதுவாந்வாக்யதோ க்ருஹ்மாவிஸேத் ||
 ஆசம்ய பூர்வவத் பூஜாம் க்ருத்வா ஹோமம் ஸமாசரேத் |
 ஜுஹுயாத்யூர (பூரா) ஹ்மணஸ்பத்யை: ஸுலக்தைஸ்ச
 க்ருதபாயஸம் ||

பௌருஷண து ஸுலக்தைந: ஸ்ரீஸுலக்தைந தததுவ, ச |
 வைகுண்ட்ய பார்ஷதம் ஹுத்வா கர்மஸேஷம்: ஸமாபயேத் ||
 நயநோந்மீலநம் குர்யாத் ஸுமுஹூர்த்தேந வைஷ்ணவ: |
 மஹாபூராக்யவதஸ்ரேஷ்ட: ஸுக்ஷ்மஹமஸுவாகயா ||
 த்வயேநைவி ப்ரகுர்வீத நயநோந்மீலநம் ஹரே: |
 சிவேஸ்ய பூத்யூரபீடே து ஸ்நாபயேத் ஸுஸமாஹித: ||
 ஸ்ர்னாவஸ்ச வைஷ்ணவை: ஸுலக்தை: நுத்விஜ: கலஸோததுகை: |
 ததஸ்து மத்யமம் கும்பம் ஆக்ய த்வீஜஸத்தம: ||
 ஸ்நாபீயந் மந்த்ரரத்தேந ஸாதவாரம் ஸமாஹித: |
 ஸௌவரீணை ச தாம்ரேண ஸங்கேந ரஜ்ஜேந வா ||
 ஸ்நாப்ய பிஞ்சூம்ருதை: க்யவ்யை: உத்த்ருத்ய

ஸுபூசந்த்ருநை: |
 மந்த்ரேண ஸ்நாபயித்வா து துளஸீமிஸ்ரிதைர் ஜலை: ||
 வானேஸ்பிந்நுஷணை: ஸம்யக் அலங்க்ருத்ய ச வைஷ்ணவை: ||
 உபசாரை: ஸமப்யர்ச்சய பஸ்சாத் நீராஜயேத் ததூர |
 அலங்க்ருதே ஸுபே, கேகேஹ பீடே ஸம்ஸ்தாபயேத் ஹரிம் |
 ஸுலக்தைநோத்தாநபாத்யஸ்யக்ருத்யம் ஸ்தூப்ய

ஸுகூஸநே ||
 அஷ்டோத்தரஸூதம்: வாரம் ஸூப்ய மந்த்ரஸ்துஷ்டயாத் |
 த்யாக்வா பூஷ்பாஞ்ஜலீம்த்யூயாத் க்ருஹா பூராக்யதோத்தம: ||
 நத்வா குரூம், பரம் த்யூம்நி ஸ்தித்யம் தேதுவம் ஜநார்த்தநம் |
 த்யூயாத்வைவம் மந்த்ரரத்தேந தஸ்மிந் பூம்பே, நிவேஸயேத் ||
 அர்ச்சயித்வோபசாரஸ்து மங்குளாநி நிவேதுயேத் |
 தூர்ப்பணம் கபிலாம் கந்யாம் ஸங்க்யம் தூர்வாக்ஷதாந வயம் ||

ஸௌவர்ணமாய்யம் லாஜாம்ஸ்ச மதுஸர்ஷபமஞ்ஜநம் |
 ஏவம் த்ரயோத்யூஸ மாஸி மங்குளாநி நிவேத்யேத் ||
 ததைவ த்யூமுத்ரஸ்து மந்தரேணைவ ஸமீக்ஷயேத் ||
 தத்யுபிம்ப்யம் மூர்த்திமந்த்ரேண பஸ்சாத் த்யூஸதாநி து |
 புஷ்பாணி த்யுத்யாத் பக்த்யா ச ஜபேச்ச ஸுஸமாஹித: ||
 ஸதிலைஸ் தண்டுலை: ஸூபுரை: ஜுஹுயாச்ச
 த்யுவிஜோத்தமா: |
 ஆஸிஷோ வாசநம் க்ருத்வா த்யுபை: நீராஜயேத் தத்யா ||
 பேராஜயித்வா ததோ விப்ரந் த்யுக்ஷிணாபிஸ்ச தோஷயேத் |
 ஆசார்யமருத்விஜஸாபி விஸேஷேண ஸமர்ச்சயேத் ||
 தத்யுநிம் ஸங்க்ரஹேந் நித்யம் ஹோமார்த்தம் பரமாத்மந: |
 த்நிராதரமுத்ஸவம் தத்ர குர்யாத் ஸகதயா யதாத்த்வாந் ||
 வைஷ்ணவை: பாவமானஸ்ச தத்ர புஷ்பாஞ்ஜலிம் சரேத் |
 ஆஜ்யேந சருண வாபி ஹோமம் குர்வீத வைஷ்ணவ: |
 ப்ரதயஹம் பேராஜயேத்யு விப்ரந் வைஷ்ணவாந்
 க்ருதபாயஸம் |
 தந்மூர்த்திபீதயே ஸக்த்யா த்யுத்யாத் வாஸாம்ஸி த்யுக்ஷிண: ||
 குர்யாத்யவப்ருதேஷ்வேவவம் மஹாபாக்யவதைஸ்ஸஹ் |
 ஸஹஸ்ரநாமபிர்விஷ்ணு: ஸூக்தை: விஷ்ணுப்ரகர்ஸகை: ||
 நத்யாமவப்ருதம் க்ருத்வா தர்ப்பயேத் பித்ருதேத்யவதா: ||
 அஸ்யாவாமேதி ஸூகதேந பாயஸம் மதுஸம்யுதம் |
 ஆஜ்யேந மூலமந்த்ரேண ஸஹஸ்ரம் ஜுஹுயாத் தத்யா ||
 ஆஸிஷோ வாசநம் க்ருத்வா பேராஜயேத் த்யுவிஜஸத்தமாந் |
 ஏவம் ஸம்ஸ்தாபயேத் தேவம் அர்ச்சயேத் விதிநா ஸஹ ||
 க்ருஹார்ச்சாயாம் ஸ்தூபநே து லக்ருதந்த்ரம் ஸமாசரேத் |
 ஆதிவாஸநவேத்யா த்யுமந்த்ரதந்த்ரம் விவர்ஜயேத் ||
 ஏகத்ர புஞ்சக்யவ்யேஷு விநிக்ஷிபய பரேடஹநி |
 பஞ்சரம்ருதை: ஸ்நாபயித்வா பஸ்சாத் உத்யுவர்த்தநாத்யுகம் ||
 ஆக்யாய கலஸம் ஸூத்யும் பவிதரோ த்யுகபூநிதம் |
 நிக்ஷிப்ய பஞ்ச ரதநாநி ஸுவர்ணம் துளஸீத்யுலம் ||
 சந்த்யுநாக்ஷதத்யூர்வ்ருஸ திலாந் த்யுத்யூம் ச ஸர்ஷபம் |
 அபிமந்தர்ய குணை: பஸ்சாத் மந்த்ரதந்த்ரேந வைஷ்ணவ: ||

ஸதவாரம் ஸஹஸ்ரம் வா மந்த்ரேணவாபிஷேசயேத் |

ஸர்வைஸ்வவஷ்ணவை: ஸுக்தை: க்யாயத்ர்யா

வைஷ்ணவே ச ||

நாமபிஷேகஸுவாத்யைஸ்வ ஸர்வைர்மந்த்ரைஸ்வ

வைஷ்ணவை: |

ஸநாப்ய மந்த்ரை: பூஷணைஸ்வ ஸுபேத்யாந்யே

நிவேஸயேத் ||

ஸ்துண்டிஸேடக்யநிம் ப்ரதிஷ்டாப்ய இத்யமாநாதி

பூர்வவத் |

ஹோமம் குர்யாத் க்ஷவாஜ்யேந பாயஸாந்நேந வைஷ்ணவ: ||

கர்த்துரௌபாஸநாக்யநௌ து ஹோமமத்ர விஸிஷ்யதே |

ப்ரத்ய்ருசம் வைஷ்ணவை: ஸுக்தை: ஜுஹுயாத்

க்ருதபாயஸம் ||

அஸ்யவாமேதி ஸுக்தேந க்ஷவாஜ்யம் ஜுஹுயாத் தத: |

மந்த்ரரத்நேந ஜுஹுயாத் அஷ்டோததரஸஹஸ்ரகம் ||

தத்யபிம்பபூமர்த்திமந்த்ரேண திலஹோமம் ததைவ ச |

அவிஜ்ஞாதே து தந்மந்த்ரே மூலமந்த்ரேண வாயஜேத் ||

யஜேத் பூபூப்ரகாஸைஸ்வ க்யாயத்ர்யா விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞயாத்

வைகுண்ட்பூர்ஷத்யம் ஹோமம் க்ருத்வா ஹோமம்

ஸமாபயேத் ||

நயநோந்மீலநம் க்ருத்வா ஸௌவர்கேண குஸேந வா |

நிவேஸ்யாஸ்வாஹ்யேத் பீடே மந்த்ரரத்நேந வைஷ்ணவ: ||

மந்த்ரேணவார்ச்சநம் க்ருத்வா பஸ்சாத் புஷ்பாஞ்ஜலிம்

யஜேத் |

தஸ்பிந் பிம்பேபு து தந்மூர்த்திம் த்யாக்வா நியதமாநஸ: ||

அஷ்டோததரஸஹஸ்ரம் து தத்யாயாத் புஷ்பாஞ்ஜலிம் தத: |

ஸர்வைஸ்வ வைஷ்ணவைஸ்ஸுக்தை: தத்யாயாத் புஷ்பாணி

வைஷ்ணவ: ||

ப்ரஹ்மணாந் பீடாஜயேத் பஸ்சாத் பாயஸாந்நம்

க்ருதாந்விதம் |

ஸக்த்யா ச தக்ஷிணம் தத்வா விஸேஷேணார்ச்சயேத் குருநம் ||

ஸஹஸ்ரநாமபி: ஸ்துத்வா பூஸீர்பிரபிவாத்யேத் |

ப்ரத்யக்ஷிணநமஸ்காராந் குர்வீதாத்ர புந:புந. ||
 ப்ரஸீத்ய மம நாதேதுகி புக்த்யா ஸம்ப்ரார்த்த்யேத்யே விபும் |
 தீயபர்நீராஜ்யேத் பஸ்சாத் ஸ்ரீஸூக்தேந ஸமாஹித: ||
 ஹுதஸேஷம் ஹவி: ப்ராஸ்ய ஜப்த்வா மந்த்ரமநுத்தமம் |
 த்யாயந் கமலபத்ராஷம் பூமௌ ஸ்வப்யாத் குஸோத்தரே ||
 ஏவம் க்ருஹாஸ்சா பிம்புஸ்ய விஷ்ணும் ஸம்ஸ்தூப்ய
 வைஷ்ணவ: |

அர்ச்சயேத் விதிநா நித்யம் யாவத்யேதுஹிபாதநம் ||
 ஸாளக்ருராமஸிலாயாம் து பூஜநம் பரமாதந: |
 கோடிகோடிகுணதிகயம் புவேத்யுந ந ஸம்ஸய: ||
 ந ஜபேநாநாதிவாஸஸ்ச ந ச ஸம்ஸ்தூபநக்ரியா |
 ஸாளக்ருராமார்ச்சநே விஷ்ணு: தஸ்யிந் ஸந்ரிஹித: ஸத்யா ||
 மூர்த்தீநாம் து ஹரே: ஸாஷாத் யஸ்யாம் ப்ரீதிரநுத்தமா |
 தஸ்யாமேவ து தாம் த்யாத்வா பூஜயேத் தத்யுவித்யாநத: ||
 மூர்த்யந்த்ரமபிம்பேபு து ந யஷ்டவ்யம் ததேதுவ தத |
 ஸாலக்ருராமஸிலாயாம் து யஷ்டவ்யா இஷ்டமூர்த்தய: ||
 அர்ச்சநம் வந்த்யநம் த்யாநம் ப்ரணாமம்(மோ)த்யர்ஸநம்
 ந்ருணம் |

ஸாளக்ருராமஸிலாயாம் து ஸர்வம் கோடிகுணம் புவேத் ||
 ஸ ஸநாத. ஸர்வதீர்த்தேதுஷு ஸர்வயஜ்ஞேஷு தீக்ஷித: |
 யோ வஜேஹத ஸிரஸா நித்யம் ஸாளக்ருராமஸிலாஜலம் ||
 அஸத்யகத்யநம் ஹிம்ஸாமபுக்ஷ்யாணம் ச புக்ஷணம் |
 ஸாளக்ருராமஜலம் பீத்வா ஸர்வம் துஹதி ததக்ஷணத் ||
 த்யுவிஜாநாமேவ நான்யேஷாம் ஸாளக்ருராமஸிலார்ச்சநம் |
 பூலக்ருஷ்ணவபுர்தேதுவம் பூஜயேத் தத்யுத்யுவிஜ: ஸத்யா ||
 பதேதுக்ருவாப்யர்ச்சயேத் விஷ்ணும் விஸிஷ்ட:
 ஸுத்தூரயோநிஜ: |

ஸ்துண்டியுலே ஹ்ருத்யே வாபி பூஜயேத் தத்யுத்யுவிஜ: ஸத்யா ||
 வாராஹம் நாரஸிம்ஹம் ச ஹயக்யுரீவம் ச வாமநம் |
 ப்ரஹ்மண: பூஜயேத் விஷ்ணும் யஜ்ஞமூர்திம் ச கேவலம் ||
 க்ஷத்ரிய: பூஜயேத் ராமம் கேஸவம் மதுஸூத்யநம் |
 நாராயணம் வாஸுதேவமநந்தம் ச ஜநார்தநம் ||

ப்ரத்யும்பம் நமசி ருத்வத் தத் ச கேசாவிந்தம் சாச்யதம் ஹரிம் |
 ஸங்கர்ஷணம் தத்ரா க்ருஷ்ணம் வைஸ்ய: ஸம்பூஜயேத் தத்ரா ||
 பூலம் கேசாபாலவேஷம் வா பூஜயேத் ஸுத்யரயோநிஜ: |
 ஸர்வ ஏவ ஹி ஸம்பூஜ்யா: விப்ரேண முநிஸத்தமா: ||
 ஸர்வேபி பக்ஷவந்மந்தரா: ஜப்தவ்யா: ஸர்வஸித்வதித்யா: |
 தஸ்மாத் த்விஜோத்தம: பூஜ்ய: ஸர்வேஷாம்

பூதிமிச்சுகாம் ||

பஞ்சஸம்ஸ்காரஸம்பந்நோ மந்த்ரரத்நார்த்தக்ஷோகாவித்ய: |
 ஸாளக்ஷ்ராமஸிலாயாம் து பூஜயேத் புருஷோத்தமம் ||
 பூஜிதஸ் துளஸீபத்தரை: த்யுத்யாதி ஸகலம் ஹரி: ||
 ய: ஸ்ராத்யத் குருதே விப்ர: ஸாளக்ஷ்ராமஸிலாக்ஷரத: |
 பித்ருணாம் தத்ர த்ருப்தி: ஸ்யாத் க்யாஸ்ராத்யக்ஷாநந்தகம் ||
 ஜப்தம் ஹுதம் தத்ரா த்யாநம் வந்த்யநம் ச ஜலக்ரியா: |
 ஸாளக்ஷ்ராமஸமீபே து ஸர்வம் கோடிக்ருணம் பூவேத் ||
 த்யாத்வா கமலபதராக்ஷம் ஸாளக்ஷ்ராமஸிலோபரி |
 பெளருஷேண து ஸுலக்ஷேந பூஜயேத் புருஷோத்தமம் ||
 அநுஷ்டுப்யஸ்யஸுலக்ஷ்ய த்ரிஷ்டுப்யந்த்வா (ந்த்யா) ஸ்ய
 தேவதா |

புருஷோ யோ ஜகத்யுபீஜம் ருஷிர்நாராயண: ஸ்ம்ருத: ||
 ப்ரத்யுமாம் விந்யஸேத் வாமே த்விதியாம் தக்ஷிணே கரே |
 த்ருதியாம் வாமபாதே ச சதுர்த்தீயம் தக்ஷிணே கரே ||
 பஞ்சமீம் வாமஜாநௌ து ஷஷ்டீயம் வை தக்ஷிணே தத்ரா |
 ஸப்தமீம் வாமகட்யாம் து ஹ்யஷ்டமீம் தக்ஷிணே பி ச ||
 நவமீம் நாபிதேஸு து த்யுமீம் ஹ்ருதி விந்யஸேத் |
 ஏகாத்யஸீம் கண்ட்யுதேஸு த்வாத்யஸீம் வாமபூஹுகே ||
 த்ரயோத்யஸீம் தக்ஷிணே து ஸ்வாஸ்யதேஸு சதுர்த்த்யஸீம் |
 அக்ஷிணே: பஞ்சத்யஸீம் மூர்த்தி ஷோட்யஸீம் சைவ

விந்யஸேத் ||

ஏவம் ந்யாஸவதித் க்ருத்வா பஞ்சாத் த்யாநம் ஸமாசரேத் |
 ஸஹஸ்ரர்க்கப்ரதிகாஸம் கந்தூர்ப்பாபுதஸந்நிபுத் ||
 யுவாநம் புண்டரீகாக்ஷம் ஸர்வாபரணபூஷிதம் |
 பீநவ்ருத்தாயதைர்தேரூர்பி: சதுர்பிபூஷணந்விதை: ||

சக்ரம் பத்மம் கதகாம் ஸங்கும் பிப்ராணம் பீதவாஸஸம் |
 ஸுக்லபுஷ்பாநுலேபம் ச ரத்நஹஸ்தபதாம்புஜம் ||
 ஸுஸ்நிக்தநீலகுடிலகுந்தலைருபஸோபிதம் |
 ஸ்ரியா பூம்யா ஸமாஸ்ஸிஷ்டம் பார்ஸ்வம் த்யாத்வா
 ஸமர்ச்சயேத் ||

யத்ராத்மநி தததா தேவே ந்யாஸகர்ம ஸமாசரேத் |
 ஆத்யயாஸ்வாஹநம் விஷ்ணோ: ஆஸநம் ச த்விதியயா ||
 த்ருதியயா ச தத்பாத்யம் சதூர்த்யாடர்க்யம் நிவேதயேத் |
 பஞ்சமயாஸ்சமநீயம் து தாதவ்யம் ச தத: க்ரமாத் ||
 ஷஷ்ட்யா ஸ்நாநம் ச ஸப்தமயா வஸ்த்ரமப்யுபவீதகம் |
 அஷ்டமயா சைவ கந்தம் து நவமயா ச ஸுபஷ்பகம் ||
 த்யூம்யா தூபகம் சைவ ஏகாத்யாஸ்சத்யூபகம் |
 த்வாத்யா ச த்ரயோத்யா நைவேத்யம் ச நிவேதயேத் ||
 சதூர்த்யா நமஸ்காரம் பஞ்சத்யா ப்ரதக்ஷிணம் |
 ஷோட்யா ஸயநம் தத்வா ஸேஷகர்ம ஸமாசரேத் ||
 ஸ்நாநவஸ்த்ரோபவீதேஷு சரௌ சாசமநம் சரேத் |
 ஹுத்வா ஷோட்யாபிபிர்மந்தரை: ஷோட்யாஸ்சஜயாஹுதி:
 க்ரமாத் ||

ததைவ்ஜ்யேந ஹோதவ்யம் ருக்பி: புஷ்பாஞ்ஜலிம் சரேத் |
 தச்ச ஸர்வம் ஜபேத்யூய: பௌருஷம் ஸுகதமுத்தமம் ||
 க்ருத்வா மாந்யாஹ்நிகம் ஸ்நாநம் ஹர்த்யவபுண்ட்ர-
 த்யரஸ்தத: |

நித்யாம் ஸந்த்யாமுபாஸ்யாத்யரவிமண்டலமத்யகம் ||
 ஹரிம் த்யாயந்நுதித்தேயார்த்வம்ஹம்ஸ: ஸுசிஷ்ணுத்ய்ருசா |
 ஸாவித்ரீம் ச ஜபேத் திஷ்டுந் ப்ராணநாயம்ய பூர்வத: ||
 ஸௌரேண சாநுவாகேந உபஸ்த்நாநஜபம் ததா |
 ஆத்மாநம் பரிஷிச்யாஸ்சத்யூப்ரந்தரபுடாஞ்ஜலிம் ||
 தக்ஷிணங்கே து விந்யஸ்ய ஜயஜ்ஞாப்தயே புக: |
 ஸவ்யாஹ்ருதிம் ஸப்ரணவாம் காயத்ரீம் து ஜபேத் ததா ||
 ஸக்த்யா ச சதுரோ வேத்யாந் புராணம் வைஷ்ணவம் ஜபேத் |
 சரிதம் ரகுநாதஸ்ய கீதாம் பகுவதோ ஹரே: ||
 த்யாயந் வை புண்டரீகாக்ஷம் ஜப்த்வா ஆப உபஸ்நுரேத் |

பூர்வவத் தர்ப்பயேத் தேவம் வைகுண்டபார்ஷதம் ததூ||
 தேவாந்ருஷீந் பித்ரும்ஸ்சைவ தர்ப்பயித்வா கிலோதகை: |
 நிஷ்பீட்ய வஸ்த்ரமாசம்ய க்ருஹமாவிஸ்ய பூர்வவத் ||
 பூஜயித்வா ஸ்யுதம் புக்த்யா டௌருஷேண வித்யாநத: |
 தைவம் பூதம பைத்ருகம் ச மா நுஷம் ச வித்யாநத: ||
 ப்ரீதயே ஸர்வயஜ்ஞஸ்ய பேராக்தூர்விஷ்ணே. யஜேத் தத: |
 வைகுண்டம் வைஷ்ணவம் ஹோமம் பூர்வவத் ஜுஹுயாத்
 ததூ ||
 சதுர்விகேப்யோ பூதேப்யோ ப்ரஸிம் பஸ்சாத் விரிக்ஷிபேத்
 த்வாரி கேகாதேகாஹுமாத்ரம் து திஷ்டேக்ஷிதிவாஞ்சயர் ||
 பேராஜயேச்சாக்ஷதாந் காலே ப்ரஸுமலௌகக்ஷநாக்ஷிபி: |
 மஹாபாக்ஷவதாந் விப்ரந் விஸேஷேணைவ பூஜயேத் ||
 மதுபர்க்கப்ரத்யானேந பாத்யார்க்யாசமநாக்ஷிபி: |
 க்ஷந்தை: புஷ்பைஸ்ச தாம்பூலே தூபதீபநிவேதுணை: ||
 ப்ரஹ்மாஸநே நிவேஸ்யைவ பூஜயேத் ஸ்ரத்த்யாந்வித: |
 ஸக்ருத் ஸம்பூஜிதே விப்ரே மஹாபாக்ஷவதோத்தமே ||
 ஷஷ்டி வர்ஷஸஹஸ்ராணி ஹரி: ஸம்பூஜிதோ ப்ரவேத் |
 மோஹாதநர்ச்சயேத் யஸ்து மஹாபாக்ஷவதோத்தமம் ||
 கோடிஜந்மார்ஜிதாத் புண்யாத் ப்ரஸ்யதே நாத்ர ஸம்ஸ்ய: |
 க்ருஹே தஸ்ய நசாஸ்நாதி ஸுதவர்ஷாணி கேஸவ: ||
 முக்யம் ஹி ஸர்வதேவாநாம் மஹாபாக்ஷவதோத்தம: |
 தஸமிந் ஸம்பூஜிதே விப்ரே பூஜிதம் ஸ்யாத் ஜக்த்ரயம் |
 அர்த்தபஞ்சகதவஜ்ஞ பஞ்சஸம்ஸ்காரஸம்ஸ்க்ருத: |
 நவபுக்திஸமாயுக்தோ மஹாபாக்ஷவதோத்தம: ||
 காலே ஸமாக்ஷதே தஸமிந் பூஜிதே மதுஸுதந: |
 க்ஷணாதேவ ப்ரஸந்: ஸ்யாத் ஈப்ஸிதாநி ப்ரயச்ச்சுதி ||
 மஹாபாக்ஷவதாநாம் ச பிபேத பாதேகாத்ஸகம் து ய: |
 ஸீரஸா வா த்ரேத் புக்த்யா ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்ச்யதே ||
 யஸமிந் கஸமிந் ஹி வஸதி மஹாபாக்ஷவதோத்தமே |
 அப்யேகராத்ரமதூவா தத்ஸுதேஸஸ்தீர்த்தஸம்மித: ||
 பேராஜயித்வா மஹாபாக்ஷதாந் வைஷ்ணவாந் அதிதிநபி |
 ததோ ப்ரஸுஹ்ருத்ஸுத்ஸுதாந் ப்ரந் த்வாம்ஸ்ச
 ஸமாக்ஷதாந் ||
 பேராஜயித்வா யதூஸக்த்யா(க்தி)யதூகாலம் ஜிக்ஷுத: |
 பிஷ்ணாம் தூத்யாத் ப்ரயத்தேந யதிநாம் ப்ரஹ்மசாரிணம் ||

[பிரதிமைகளில் விஷ்ணுவை காலை, நண்பகல். மாலை என்னும் மூன்று ஸந்த்யாகாலங்களிலும் விசேஷமாகப் பூஜிக்கவேண்டும். பொன, வெள்ளி, (செம்பு) முதலிய உலோகங்களினாலாவது, சிலை, மரம், (ஸ்வதை) முதலானவற்றினாலாவது ஹரியீன பிம்பத்தை எல்லா அவயவங்களோடும் (பரம்புருஷனுக்குரிய) எல்லா லக்ஷணங்களோடும், எல்லா ஆயுதங்களோடும் கூடியதாக நன்கு அமைத்து, மூன்று நாட்கள் சுதத ஜலத்தில் அநத பிம்பத்தை எழுந்தருளியிருக்கச் செய்யவேண்டும் அங்கு முறைப்படி ஜபம், ஹோமம் முதலான கர்மங்களைச் செய்து, பஞ்சாமிருதங்களாலும், பசுவிடமிருந்துகிடைக்கும் பால் தயிர் முதலியவற்றாலும், மந்திர ஜலங்களாலும் அர்ச்சனம் செய்யவேண்டியது அடுத்தபடியாக யேதியில் எழுந்தருளச்செய்து, அந்தமேடையை மங்கள திரவியங்களோடு சேர்ந்த (எட்டு) ஜலபூர்ணகும்பங்களாலும், திரவியங்கள். நிறைந்த (எட்டு) பாத்திரங்களாலும், கொடிகளாலும், தோரணங்களாலும் அலங்கரித்து யாகதீக்ஷிதனயிருப்பவன் அங்கு பகவானைப் பூஜிக்கவேண்டியது அக்குடபங்களில் வாஸுதேவன் முதலான பகவந்மூர்த்திகளைமுறைப்படி பூஜிக்கவேண்டியது. (1)வாஸுதேவன் (2) ஹயக்ரீவன் (3) தலைவனான ஸங்கர்ஷணன் (4) மஹாவராஹம் (5) ப்ரதயுமனன் (6) நரசிங்கன் (7) அநிருத்தன் (8) வாமனன் ஆகியவர்கள் வரிசைப்படி பூஜிக்கத்தக்கவர்கள். அதற்குப்பின் திரவியங்கள் நிறைந்த பாத்திரங்களில் (முற்கூறிய) லோகேஸ்வர மூர்த்திகளைப் பூஜிக்கவேண்டியது. இநதபபாத்திரங்களுக்கு நடுவிலே எல்லா ரததினங்களோடு கூடிய வருண கும்பத்தை அமைக்கவேண்டியது. இதில் ஜலஸாயியான பகவானை தியானித்து கந்தம் முதலியவற்றால் பூஜிக்கவேண்டியது. இவ்வண்ணமாக ஜலாதீவாஸபூஜையும், யாகவேதிபூஜையும் முடிந்தபின் தாந்யதத்ன் மேல எம்பெருமானை எழுந்தருளச்செய்து பூஜிக்கவேண்டும். தாந்யத்தினமேல் புலித்தோலையும், அதன்மேல் தர்ப்பைகளையும், வஸ்திரததையும் விரித்தது அதன்மேல் அர்ச்சாமூர்த்தியை எழுந்தருளச்செய்து மூலமந்திரத்தினால் வைஷ்ணவன் பூஜைசெய்ய வேண்டியது. நல்லு திக்குகளிலுமுள்ள தோரணவாசல்களில் சண்டன முதலான துவாரபாலகர்களையும், விதிக்குகளில் குமுதன் முதலான நித்யஸூரிகளையும், (பீடத்தில்) தர்மம் முதலான நித்யஸூரிகளையும் முறைப்படி பூஜித்து அவ்விடத்திலேயே ஹோமம் செய்யவேண்டியது. மேகலை முதலானவற்றால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற

அக்னி குண்டத்தைக் கல்பிக்கவேண்டியது. அஸ்வத்தமரத்தினு
லாவது, வந்ஹிமரத்தினுலாவது நெருப்பை உண்டாக்கி அக்
குண்டத்தில் இடவேண்டியது. அலலது அந்தணனுயிருப்பவன்
வைஷ்ணவனுடைய வீட்டிலிருந்தாவது அக்னியைக் கொண்டு வந்து
இடலாம். தன க்ருஹ்யஸூத்ரத்தில் சொன்ன விதிப்படி இக்
குண்டத்தில், அக்னியைப் ப்ரதிஷ்டை செய்வித்து இத்மங்களை
(ஸமித்துக்களை) இடுவது வரையிலான காரியங்களைச் செய்து
பாயஸத்தினாலும், பசுநெய்யினாலும், எள்ளுகளினாலும், நெற்களாலும்
ஹோமம் செய்யவேண்டியது. (புருஷஸூக்தம் நாராயணஸூக்தம்
விஷ்ணுஸூக்தம் 'விஷ்ணும் க்ரம்ம்' என்னும் ஸூக்தம் ஆகிய)
நாலு வைஷ்ணவஸூக்தங்களாலும், பாயஸமாகிற ஹவிஸ்ஸை
ஹோமம் செய்யவேண்டியது. ஹிரண்யகர்ப்பஸூக்தத்தாலும்,
ஸ்ரீஸூக்தத்தாலும், "அஹம் ருத்ரேபி:" [ருக் அஷ்டகம் 8-7-11]
என்று தொடங்கும் வாக்யம்புருணீ ஸூக்தத்தாலும் பசுநெய்யை
அதற்குப்பின் ஹோமம் செய்யவேண்டியது. "த்வமக்ஷேநே த்யுபி:"
என்று தொடங்கும் ஸூக்தத்தின் ஒவ்வொரு ரிக்கினாலும் எள்ளுகளைக்
கொண்டு ஹோமம் செய்யவேண்டியது. "அஸ்ய வாமஸ்ய" என்று
தொடங்கும் ஸூக்தத்தின் ஒவ்வொரு ருக்கினாலும் நெற்களினால்
ஹோமம் செய்யவேண்டியது. முனிவர் தலைவர் ஃனே! அதற்குப்பின்
"அக்ஷிரிம் நரோ தீஃதிபி:" என்று தொடங்கும் ஸூக்தத்தின் ஒவ்வொரு
ரிக்கினாலும் அரசஸமித்துக்களால் ஹோமம் செய்யவேண்டும்.
அதற்குப்பின் ஆயிரத்தெட்டுமுறையாவது, நூற்றெட்டு முறையாவது
நெய்யால் ஹோமம் செய்யவேண்டியது. அதற்குப்பின் (அஷ்டா
க்ஷரம், த்வயம், த்வாதஸாக்ஷரம், விஷ்ணுஷ்டுக்ஷரம் என்னும் நாலு
மந்திரங்களால் ஹோமம் செய்யவேண்டியது. (அதற்குப்பின்)
பாயஸத்தாலாவது நெய்யாலாவது வைகுண்டபார்ஷதர்களுக்கு
ஹோமம் செய்து முடித்து ஹவிஸ்ஸில் எஞ்சியிருப்பதை அர்ச்சா
மூர்த்திக்கு நிவேதனம் செய்யவேண்டும். அதன்பின் முற்கூறிய நாலு
மந்திரங்களையும், நாலு வேதங்களையும் நாலு திக்குகளிலும் ஐபிக்க
வேண்டும். அவ்விடத்திலேயே இரவு முழுவதும் பகவானைப்பற்றிய
கீதங்கள் வாத்யங்கள் நர்த்தனங்கள் ஆகியவற்றை நடத்துவித்துக்
கொண்டு கண்விழித்திருக்கவேண்டும். இரவு கழிந்தபின் நதியில்
முறைப்படி ஸ்நானம் செய்து, ருத்விக்குகளோடும், ப்ராஹ்மணர்க
ளோடும் சேர்ந்து வைகுண்டதர்ப்பணம் செய்யவேண்டியது. பித்ருக்
களுக்கும் தேவர்களுக்கும் தர்ப்பணம் செய்தபின் மௌனத்துடன்
வீட்டிற்கு வரவேண்டியது. ஆசமனம் செய்து முன்போல் பூஜை

செய்து ஹோமம் செய்யவேண்டியது. ப்ரஹ்மணஸ்பதிஸூக்தங்க ளாலும், புருஷஸூகதத்தாலும், ஸ்ரீஸூக்தத்தாலும் தெய்ப்பாய ஸத்தை ஹோமம் செய்யவேண்டியது. வைகுண்டபார்ஷதர்களுக் கும ஹோமம்செய்து கர்மஸேஷத்தை நிறைவடையச் செய்யவேண்டி யது. மஹாபூக்யவதஸ்ரேஷ்ட்டௌ வைஷ்ணவன நுண்ணிய பொன்கம்பியினால் அர்ச்சாமூர்த்திக்கு நயனோனமீலனத்தை (கண திறத்தலைச்) செய்யவேண்டியது. துவயமந்திரத்தைச் சொல்லியே ஹரிக்கு நயனோனமீலனம் செய்யவேண்டும். பூத்ரபீடத்தில எம்பெருமானை எழுந்தருளச்செய்து சாந்தியுடையவனாய் எல்லா வைஷ்ணவஸூகதங்களையும் ஒதிக் கலஸதீர்த்தங்களால் ருத்விக் து கள திருமஞ்சனம் செய்யக்கவேண்டியது. அதற்குப்பின் நடுக் குமபத்தை எடுத்து, அந்தணர் தலைவனாயிருப்பவன நூறுமுறை மந்திரரத்னமான துவயத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு சாந்தியுடன் திருமஞ்சனம் செய்யவேண்டியது. வைஷ்ணவனாயிருப்பவன பொற்குட நீரினாலும், செப்புக்குட நீரினாலும், சங்க ஜலத்தாலும், வெள்ளிக்குட நீரினாலும், பஞ்சாமருதங்களாலும், பசுவினபால முதலானவற்றாலும், நல்ல சந்தனத்தாலும், துளனிகலந்த நீராலும் மந்திரபூர்வமாக ஸ்தானம் செய்வித்து, வஸ்திரங்களாலும் திருவாபரணங்களாலும் அலங்காரம் செய்வித்து, (தூபம் தீபம் முதலிய) மற்ற உபசாரங்களாலும் பூஜித்துப் பிறகு ஹார்த்தி யெடுக்கவேண்டும். அலங்கரிக்கப்பட்ட நல்ல கோயிலில் நல்ல பீடத்தில் ஹரியை ஸ்தாபனம்செய்து வைக்கவேண்டும். மஹா பாகவதோததமன உத்தானபாதஸூக்தத்தால் ஸுகாஸனத்தல் எம்பெருமானை உறுதியாக எழுந்தருளச்செய்து, (முற்கூறிய) நாலு சுபமந்திரங்களை நூற்றெட்டுமுறை உச்சரித்து தியானித்துப் புஷ்பாஞ்ஜலியை அளிக்கவேண்டியது. பெரியோனும், பரமபதத்தி லிருப்பவனுமான தேவனான ஜநார்த்தனனை வணங்கி தியானித்து இவ்வண்ணமாக மந்திரரத்னமான த்வயத்தால் ப்ரதிஷ்டை செய்யவேண்டியது. உபசாரங்களால் அர்ச்சனம் செய்து மங்கள மான நிவேதனங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. (1) கண்ணாடி (2) கபிலை (காராமபசு) (3) கந்யை (ருதுவாகாத மணமாகாப் பெண்) (4) ஸங்கம (5) தாபபை (6) அக்ஷதை (7) பால் (8) பொன் (9) நெய் (10) பொரி (11) தேன் (12) பருகு (13) மை எனனும் இந்தப் * பதினமூன்று மங்களப்பொருள்களை

* “ ஏவம் த்ரயோதஸே மாஸி ” என்று மூலத்திலிருப்பதை ‘ ஏவம் த்ரயோதஸோமாசி ” என்று திருத்திக்கொள்ளவும்.

நிவேதனம் செய்யவேண்டும். அவ்வண்ணமாக மந்திரபூர்வகமாகப் பத்து முதரைகளையும் அர்ச்சாமூர்த்திக்குக் காட்டவேண்டும். அதற்குப்பின் அந்த மூர்த்திக்குரிய மந்திரத்தால் ஆயிரம்முறை பக்தியுடன் புஷ்பங்களால் அர்ச்சிக்கவேண்டியது. சாந்தியுடன் ஜபமும் செய்யவேண்டியது. அந்தணர் தலைவர்களே! எள்ளோடு கூடிய வெளுத்த அரிசியாலும் ஹோமம் செய்யவேண்டும். ஆஸீர்வசனங்களைச்சொல்லி தீபங்களால் ஹாரத்தியெடுக்கவேண்டியது. அந்தணர்களுக்கு போஜனம் செய்வித்து தக்ஷிணைகளாலும் அவர்களை உகப்பிக்கவேண்டியது. ப்ரதிஷ்டை செய்துவைத்த ஆசார்யனையும், ருத்விக்குகளையும் விசேஷமாக அர்ச்சிக்கவேண்டியது. பரமாத்மாவினுடைய அவ்வக்னியை தினந்தோறும் ஹோமம் செய்வதற்காக எடுத்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது. மனவடக்கமுடையவனும், மூன்று நாட்கள் யதாஸக்தி எம்பெருமான் உதஸவம் கண்டருளச் செய்யவேண்டியது. வைஷ்ணவனான ஆசார்யன் அவ்வுத்ஸவங்களில் பவமானஸ உக்தங்களால் புஷ்பாஞ்ஜலிகளை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. தினந்தோறும் வைஷ்ணவன நெய்யாலும், ஹவிஸ்ஸாலும் ஹோமம் செய்யவேண்டும். அவ்வர்ச்சாமூர்த்தியின் உகப்பினபொருட்டு உத்ஸவம் நடக்கும் ஒவ்வொரு தினமும் வைஷ்ணவர்களான அந்தணர்களுக்கு நெய்யோடும், பாயஸத்தோடும் அன்னமிடவேண்டியது; இயன்ற வரையில் அவர்களுக்கு வஸ்திரங்களும், தக்ஷிணைகளும் அளிக்கவேண்டும். உத்ஸவ முடிவிலும் மஹாபாகவதர்களோடு கூட விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தையும், விஷ்ணுஸுலக்தங்களையும் பாராயணம் செய்துகொண்டே இவ்வண்ணமாக (போஜந வஸ்த்ர தக்ஷிணைதானங்களைச்) செய்யவேண்டும். நதியில் அவப்பூருதஸ்நானம் செய்தபின் பித்ருதேவதைகளை த்ருப்திசெய்விக்கவேண்டியது. “அஸ்யவாம” என்று தொடங்கும் ஸுலக்தத்தினாலே தேனோடு கலந்த பாயஸத்தை நெய்யோடு கூட மூலமந்திரமான அஷ்டாக்ஷரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு ஆயிரம்முறை ஹோமம் செய்யவேண்டும். ஆஸீர்வசனங்களைச் செய்து அந்தணர் தலைவர்களுக்கு போஜனம் செய்விக்கவேண்டியது. இவ்வண்ணமாக அர்ச்சாமூர்த்தியில் எம்பெருமானை ப்ரதிஷ்டை செய்வித்து முறைப்படி பூஜிக்கவேண்டும். (இதுவரை விளக்கப்பட்டது ஊருக்குப் பொதுவான கோயில்களில் ப்ரதிஷ்டாவிதி. இனி, தனி மனிதனுடைய க்ருஹார்ச்சாமூர்த்தி ப்ரதிஷ்டை விளக்கப்படுகிறது.)

ரத்னமான த்ஃவயத்தால் வைஷ்ணவன் ஆவாஹனம் செய்ய வேண்டும். அமமநதிரத்தாலேயே அர்ச்சனம்செய்து பிறகு புஷ்பாஞ்ஜலியை ஸமாப்பிக்கவேண்டும். அந்த பிம்பத்தில் அந்த மூர்த்தியை தியானித்து மனவடக்கமுடையவனாய் ஆயிரத்தெட்டு முறை புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. எல்லா வைஷ்ணவ ஸூக்தங்களையும் ஒதி வைஷ்ணவன் புஷ்பங்களை இடவேண்டும். பிறகு, பாயஸத்தோடு, நெய்யோடும் கூடிய அனனத்தை அநதணர்களுக்கு இடவேண்டும். ப்ரதிஷ்டைசெய்வித்த ஆசார்யனுக்கு யதூஸக்தி தக்ஷணையை அளித்து விசேஷமாக அர்ச்சனம் செய்யவேண்டும். ஸஹஸ்ரநாமங்களால் எம்பெருமானைத் துதித்து ஆஸீர்வசனங்களைச் சொல்லி வணங்கவேண்டும். (தன் ஆர்வத்தாலே) ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களைப் பலகால் செய்ய வேண்டும். “என் ஸ்வாமியே! உகந்தருளவேண்டும்” என்று பக்தியுடன் ஸர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்திக்க வேண்டும். பிறகு ஸ்ரீஸூக்தத்தைச் சொல்லி சாந்தியுடன் தீபங்களால் ஹாரத்தியெடுத்து, ஹோமத்தில் எஞ்சியிருக்கும் ஹவிஸைப்பருகி, ஒப்பற்ற மூலமந்திரத்தை ஜபித்து, தாமரைக் கண்ணை தியானித்துக்கொண்டு குளம்பரப்பிய பூமியிலே தூங்கவேண்டும் வைஷ்ணவன் இவ்வண்ணமாகத் தன வீட்டில் அர்ச்சாமூர்த்தியில் விஷ்ணுவை ப்ரதிஷ்டை செய்வித்து, தன சரீரம் விழும வரையில் முறைப்படி திருவாராதனம் செய்யவேண்டியது. ஸாளக்ராமஸிலையில் பரமாத்மாவைப் பூஜிப்பது கோடிகோடி மடங்கு சிறந்தது. இதில் ஐயமில்லை, ஸாளக்ராமர்ச்சனத்தில் ஜபமோ, அதிவாஸமோ, ப்ரதிஷ்டாவிதியோ எதுவும் கிடையாது. விஷ்ணுவானவர் அந்த சிலையில் எப்போதும் எழுந்தருளியிருக்கிறார். ஹரியின் எந்த மூர்த்தியில் மேலான பக்தியிருக்கிறதோ, அந்த மூர்த்தியையே அந்த ஸாளக்ராம மூர்த்தியில் தியானித்து, அதற்குரிய முறைப்படி பூஜிக்கவேண்டும். அர்ச்சாமூர்த்திகளிலோவெளில் ஒரு மூர்த்தியில் மற்றொரு மூர்த்தியை தியானித்துப் பூஜிக்கலாகாது. அம் மூர்த்தியாகவேயன்றே எம்பெருமான் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கிறான். ஸாளக்ராமசிலையிலேயே இஷ்டப்பட்ட ஹரிமூர்த்திகளைப் பூஜிக்கலாம். ஸாளக்ராமசிலையில் அர்ச்சனம் செய்வது, அஞ்சலி செய்வது, (அதனருகில்) தானம் செய்வது, வணங்குவது, காண்பது ஆகிய எல்லாமே மனிதர்களுக்குக் கோடி மடங்கு பயனை அளிக்கவல்லது. எவனொருவன் ஸாளக்ராம சிலைக்குத் திருமஞ்சனம் செய்த தீர்த்தத்தைத் தலையில் தரிக்கிறானோ, அவன்

எல்லாத்தீர்த்தங்களிலும் குளித்தவனும், எல்லா யஜ்ஞங்களையும் செய்தவனும் ஆவான். அந்தஜலத்தைக் குடித்தால் பொய்சொல்லி யது, பரஹிமலை செய்தது, புசிக்கத்தகாதவற்றைப் புசித்தது ஆகிய அனைத்துமே அக்கணத்திலேயே அழிகின்றது. ஸாளக்ராம சிலையில் அர்ச்சனம் செய்வது இருபிறப்பாளர்; ளுக்கே விதிகுப் படுகிறது. மற்றவர்களுக்கு இல்லை. (இனி, அநதந்த வருணங் களால் சிறப்பாகப் பூஜிக்கத்தக்க அர்சாமூர்த்திகளின் வகைகள் விவரிக்கப்படுகின்றன.)

இருபிறப்பாளன் பூரலகிருஷ்ணரூபத்தையுடைய தேவனை எப்போதும் பூஜிக்கலாம். விஸிஷ்டனான பூரகவதஸௌத்ரனும் இமமூர்த்தியில் விஷ்ணுவைப் பூஜித்து (அம்மூர்த்தியைப் பற்றிய துதிகளைப்) படிக்கலாம். இருபிறப்பாளன் வராஹமூர்த்தி, நாசிக மூர்த்தி, ஹயக்ரீவமூர்த்தி, வாமநமூர்த்தி ஆகியவர்களைத் தரையில எழுந்தருளச் செய்தோ, நெஞ்சில் தரித்தோ பூஜிக்கலாம். ப்ராஹ மணன் யஜ்ஞ (வராஹ) மூர்த்தியைப் பூஜிப்பதே சிறந்தது. கூத்திரியன் ராமன், கேஸவன், மதுஸௌதனன், நாராயணன், வாஸுதேவன், அனந்தன், ஜநார்த்தனன் ஆகிய மூர்த்திகளைப் பூஜிப்பது சிறப்புற்றது. ப்ரத்யும்நன், அநிருதன், கோவிந்தன், அச்யுதன், ஹரி, ஸங்கர்ஷணன், க்ருஷ்ணன் ஆகிய மூர்த்திகளைப் பூஜிப்பதுவாய்ஸனுக்குச் சிறந்தது. பூரலக்ராமரூபமுடையமூர்த்தி யைப் பூஜிப்பதே சூத்ரனுக்குச் சிறப்புற்றது முனிவர் தலைவாகளே! எல்லா மூர்த்திகளுமே அந்தணனால் பூஜிக்கத்தக்கவை எல்லா ஸித்திகளையும் அளிக்கும் எல்லா மந்திரங்களும் அவனால் ஜபிக்கத் தக்கவை. ஆகையால் உயர்வை விரும்பும் அனைவராலும் அநதனா தலைவன் பூஜிக்கத்தக்கவன். பஞ்சஸம்ஸ்காரமுடையவனாய், மந்திர ரதனமான துவயத்தின் பொருளை அநிந்தவனான அந்தணன் புருஷோத்தமனை ஸாளக்ராம சிலையிலேயே பூஜிப்பது சிறந்தது, துளஸீதழ்களால் பூஜிக்கப்பட்ட ஹரி எல்லாவற்றையும் அளிக் கிறான். ஸாளக்ராமசிலையின் முன்னிலையில் எவன் ம்ராத்தியும் செய்கிறானோ, அந்த ம்ரார்த்தியத்தினால் கயாம்ராதத்தைக்காட்டிலும் அளவற்றதான திருபதி பித்ருக்களுக்காக விளைகின்றது ஸாளக்ராம ஸமீபத்தில் ஜபிப்பது. ஹோமம் செய்வது, தானம் செய்வது, நமஸ்காரம் செய்வது, ஜலதர்ப்பணம் செய்வது ஆகிய அனைதும் கோடிமடங்கு பயனளிக்கும். (இனி, ஸாளக்ராமமூர்த்தி பூஜை விவரிக்கப்படுகிறது)

ஸாஸக்ராம ஸிலையின்மேல் செந்தாமரைக் கண்ணனை தியானித்து, புருஷஸூக்தத்தினால் அப்புருஷோத்தமனைப் பூஜிக்க வேண்டும். இந்த ஸூக்தத்தின் மந்திரங்களுக்கு அநுஷ்டிப்பும், தரிஷ்டிப்பும் சந்தஸ்ஸூக்களாயுள்ளன. லோககாரணனாய், பரம புருஷனான நாராயணனே இதற்கு ருஷியாகவும், தேவதையாகவு முள்ளான். (இனி, அங்கந்யாஸம்) முதல் ரிக்கை இடதுகையிலும், இரண்டாவதை வலது கையிலும், மூன்றாவதை இடது காலிலும், நாலாவதை வலது காலிலும்*, ஐந்தாவதை இடது முழந்தாளிலும், ஆறாவதை வலது முழந்தாளிலும், ஏழாவதை இடது இடுப்பிலும், எட்டாவதை வலது இடுப்பிலும், ஒன்பதாவதை நாடி (கொப்பிழ்) ப்ரதேஸத்திலும், பத்தாவதை இருதயப்ரதேசத்திலும், பதினேராவதைக் கழுத்துப்ரதேசத்திலும், பனிரண்டாவதை இடது தோளிலும், பதினமூன்றாவதை வலது தோளிலும், பதினாவதைத் தன முகத்திலும், பதினைந்தாவதை இருகண்களிலும், பதினாறாவதைத் தலையிலும் ந்யாஸம் செய்யவேண்டியது. இவ்வண்ணமாக அங்கந்யாஸத்தைச் செய்தபின் புருஷோத்தமனை தியானம் செய்யவேண்டியது. ஆயிரம் சூரியர்களைப்போல் ஒளியுடையவனும், பதினாயிரம் மனமதர்களைப்போல் அழகானவனும், யௌவனவயஸ்ஸையுடையவனும், தாமரைக்கண்ணனும், எல்லாத்திருவாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனும், பூஷணங்களையுடையவையாய், பருத்து உருண்டு நீண்டவையான நாலுதிருக்கைகளிலும் சக்ரம், பத்மம், கதை, சங்கம் ஆகியவற்றை தரிப்பவனும், தீதாம்பரத்தையுடையவனும், வெள்ளைப்புஷ்பங்களாலும், பூச்சினாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனும், † கிவந்தத்ருக்கைத் திருவடித்தாமரைகளையுடையவனும், நெய்த்திருண்டு கருண்ட திருக்குழல்களால் விளங்குபவனும், ஸ்ரீபூமிதேவிகளால் இருமருங்கிலும் § ஆலிங்கனம் செய்யப்பெற்றவனுமாகத் தியானித்து அர்ச்சனம் செய்யவேண்டியது. தனனிடம் செய்தது போலவே பரமபுருஷனிடமும் அங்கந்யாஸம் செய்யவேண்டியது.

* இவ்விடத்தின் மூலத்தில் “தக்ஷிணே கரே” என்றிருப்பதை “தக்ஷிணே பதே” என்று திருத்திக்கொள்ளவும்.

† இவ்விடத்தில் ‘ரத்நஹஸ்த’ எனப்பதை ‘ரத்தஹஸ்த’ எனத் திருத்தவும்.

§ இவ்விடத்தில் ‘ஸமாஸ்லிஷ்டம் பார்ஸ்வம்’ எனப்பதை ‘ஸமாஸ்லிஷ்டபார்ஸ்வம்’ என்று திருத்தவும்.

புருஷஸூக்தத்தின் முதல் ருக்கினால் விஷ்ணுவை ஆவாஹனம் செய்து, இரண்டாவதால் ஆஸனத்தையும் மூன்றாவதால் பாத்யத்தையும், நாலாவதால் அர்க்யத்தையும், ஐந்தாவதால் ஆசமநீயத்தையும் முறைப்படி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. ஆறாவதால் ஸ்நானத்தையும், ஏழாவதால் வஸ்திரத்தையும், உபவீதத்தையும், எட்டாவதால் சந்தநாதிஸூகந்தத்தையும், ஒன்பதாவதால் நறுமலர்களையும், பத்தாவதால் தூபத்தையும் (அகில் முதலானவற்றின் புகையையும்), பதினேராவதால் தீபத்தையும், பனிரண்டு பதின்மூன்றாவது மந்திரங்களால் ப்ரஸாதநிவேதனத்தையும் அளிக்கவேண்டியது. பதினாலாவதால் நமஸ்கரித்து, பதினைந்தாவதால் ப்ரதக்ஷிணம் செய்து, பதினாறாவதால் ஸயனமளித்து எஞ்சியகர்மத்தைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டியது. ஸ்நானம், வஸ்திரம், உபவீதம், ஆகியவற்றை ஸமர்ப்பிக்கும்போதும் தளிகை ஸமர்ப்பிக்கும்போதும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இப்பதினாறு மந்திரங்களாலும் பதினாறுமுறை முறைப்படி நெய்யால் ஹோமம் செய்து மறுபடி ஒருமுறை முன்போலவே நெய்யால் ஹோமம் செய்யவேண்டும். ருக்குகளாலே புஷ்பாஞ்ஜலிகளையும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். மறுபடியும் உத்தமமான புருஷஸூக்தத்தை ஜபிக்கவேண்டும். மாத்யாநஹிக்ஸ்நானம் செய்து, ஊர்த்துவ புண்ட்ரம் தரித்து மாத்யாநஹிக்ஸ்நந்தயாவந்தனத்தையும் செய்து ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலிருக்கும் ஹரியை தியானித்துக் கொண்டு “உதுத்யம்” “ஹமஸ: ஸூசிஷத்” முதலான மந்திரங்களை உச்சரித்து, நின்றுகொண்டே முனபோல் ப்ராணாயாமம் செய்து காயத்ரீஜபம் செய்யவேண்டியது. ஸூர்யனைப்பற்றிய (“ஆஸத்யேந” எனும்) அநுவாகத்தால் உபஸ்தானமந்திர ஜபம் செய்யவேண்டும். பிறகு தனையே பரிஷேசனம் (சுற்றி நீர் தெளித்தல்) செய்து, தாப்பையை உள்ளடக்கிய அஞ்ஜலியை வலது மடியில் வைத்து ஜபயஜ்ஞஸித்தியின் பொருட்டு அறிவாளியான வன் (ஏழு) வ்யாஹ்ருதிகளோடும் ப்ரணவத்தோடும் கூடிய காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும். அவ்வண்ணமே நானு வேதங்களையும், விஷ்ணுபுராணத்தையும், ஸ்ரீராமாயணத்தையும், கண்ணன் அருளிய பகவத்கீதையையும் இயன்றவரையில் ஜபித்துப் புண்டரீகாக்ஷை தியானித்துக்கொண்டு நீரைத் தொடவேண்டியது. முன்போலவே நித்யஸூரிகளான வைகுண்டபார்ஷதர்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டியது. எள்கலந்தநிராலே தேவரிஷிபித்ரு

தர்ப்பணம் செய்து, வஸ்த்ரநிஷ்பீடும் செய்து, ஆசமனம் செய்து, முன்போல் வீட்டினுள் நுழைந்து பக்தியோடு புருஷஸூக்தத்தாலே முறைப்படி பூஜித்து முறைப்படி தைவ்யஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், மதுஷ்யயஜ்ஞம் ஆகியவற்றை ஸர்வயஜ்ஞபோக்தாவான விஷ்ணுவின் பிரீதிக்காகச் செய்யவேண்டியது. முன்போலவே விஷ்ணுவைக்குறித்து வைகுண்டேஹாமம் செய்யவேண்டியது. நாலு விதமான பூதங்களுக்கும் பூலிஸாதிக்கவேண்டியது. வீட்டு வாசலில் விருந்தினர்கள் வருவதை எதிர்பார்த்து ஒரு பசுவைக்கறக்கும் நேரம் காத்திருக்கவேண்டியது. அக்காலத்தில் வந்தவர்களைப் பழம், கிழங்கு, அந்நம் ஆகியவற்றையளித்துப் பூஜிக்கவேண்டியது. மஹாபாகவதர்களான அந்தணர்கள் வந்தால் ஸ்ரத்தையோடு கூட அவர்களைப் ப்ராஹ்மணர்க்குரிய ஆஸனத்தில் அமர்த்தி அரத்யபாத்த்ய ஆசமநீயங்களும், மதுபர்க்கமும் தூந்தடி புஷ்பதாம்பூலதூபதீப நிவேதனங்களும் அளித்து விசேஷமாகப் பூஜிக்கவேண்டியது. ஒரு மஹாபாகவதோத்தமனான அந்தணன் ஒருமுறை பூஜிக்கப்பட்டானாகில் அறுபதினாயிரம் வருடங்கள் பகவான் பூஜிக்கப்பட்டவனாகிறான். மஹாபாகவதோத்தமனைத் தன்னைப்போலே இவனும் ஓர் ப்ராக்ருதன் என்னும் மயக்கத்தால் எவனெருவன். பூஜிப்பதில்லையோ, அவன் கோடி ஜன்மங்களில் ஸம்பாதித்தபுண்ணியத்தினின்றும் நழுவுகிறான். இதில் ஐயமில்லை. அவன் வீட்டில் கேரவன் நூறுவருஷம் எதையும் உண்ணமாட்டான். மஹாபாகவதோத்தமன் எல்லா தேவர்களுக்கும் முகமாவான். அர்த்தபஞ்சகங்களின் உண்மையை அறிந்தவனாய், பஞ்சஸம்ஸ்காரம் பெற்றவனாய், ஓனபது விதமான பக்தியோடு கூடியவனே மஹாபாகவதன் எனப்படுகிறான். காலத்தில் வந்தடைந்த அவனைப் பூஜித்தால் மதுஸூதனன் கணத்தில் உகப்பட்ந்து விரும்பியதையெல்லாம் கொடுக்கிறான். மஹாபாகவதர்களின் ஸ்ரீபாதசீர்த்தத்தை எவன் குடிக்கிறானோ அல்லது பக்தியுடன் தலையில் தரிக்கிறானோ அவன் எல்லாப்பாபங்களினின்றும் விடுதலையடைகிறான். மஹாபாகவதோத்தமன் ஏதேனுமோரிடத்தில் ஒரு நாள் வஸித்தாலும் அந்த தேசம் பரம்பரிசுத்தமாகிறது. மஹாபாக்யஸாஸிகளான வைஷ்ணவர்களையும் அதற்குப்பின் விருந்தினரையும், அதற்குப்பின் குழந்தைகள், நண்பர்கள், வயதின் மிக்கவர்கள், வீட்டுக்குவந்த உறவினர்கள் ஆகியவர்களையும் போஜனம் செய்வித்து, தான பசியை அடக்கிக் காலத்தில் ஸந்யாஸிகளுக்கும் ப்ராஹ்மகாரிகளுக்கும் ஐயமும் பிச்சையும் ஆந்தனையும் கைகாட்ட வேண்டியது.]

ஆக, ஜலம் அக்னி, இருதயம், ஸூர்யமண்டலம், தரை, அர்ச்சாமூர்த்திகள் ஆகிய ஆறு இடங்களிலும் எம்பெருமானைப் பூஜிக்கும் முறைகளும், இவையத்தனைக்கும் மேலே மஹாபாகவ தோத்தமனைப் பூஜிக்கவேண்டியது அவசியம் என்றும் இதுவரையில் விவரிக்கப்பட்டது. இப்பகுதியால் ஆரதிக்கத்தக்கவர் எம்பெருமானும், அவனடியார்களுமே என விளக்கப்பட்டது. இனி, இவ்வண்ணமாக பகவானையும், பாகவதோத்தமர்க்களையும் ஆராதனம் செய்தபின்பு தான் பூஜிக்கவேண்டிய முறையை விளக்கும் பகுதிகளைக் காண்போம்.

ஸம்யங்ரிவேதிதம் விஷ்ணோ: ஸ்வயம் பூஞ்ஜீத வாಕ್யத: ||
ப்ரக்ஷாள்ய பாகெதுள ஹஸ்தௌ ச ஸம்யக்ராசம்ய வாரிண ||
விஷ்ணோரபிமுக்யம் பீடே ஹோமதிக்க்யே குஸோத்தரே ||
[241-242]

[கைகால்களை அலம்பிக்கொண்டு நீரினால் நனகு ஆசமனம் செய்து, பகவானுக்குமுன் தர்ப்பத்தின்மேல பொன்னாஸனத்திலமர்ந்து விஷ்ணுவுக்கு நனகு நிவேதனம் செய்யப்பட்ட அன்னத்தை மௌனத்துடன் புசிக்கவேண்டும்.]

பத்யாதிப்யூர்துகதமந்நம் வாஸுதேவார்ப்பிதம் ஸூப்யம் |
க்யாயத்யா மூலமந்த்ரேண ஸம்ப்ரோக்ஷ்ய ஸூப்யவாரிண ||
ருதஸத்யாப்யாயிதி ச மந்தரப்யாம் பரிஷேசயேத் |
அந்நரூபம் விராட்புருஷம் த்யாத்வா மந்தரம் ஜபேத் புக்ய ||
க்யாத்வா ஹருத்பங்கஜே விஷ்ணும் ஸூத்யாம்ஸூஸத்யுருஸ
த்யுதிம் |

ஸங்குசக்ரக்யூதாபத்மபாணிம் வை திவ்யபூஷணம் ||
மநஸுவார்ச்சயித்வா ஸூப்ய மூலமந்த்ரேண வைஷ்ணவ |
பாதேதூத்யம் ஹரே. புணயம் துளஸீத்யுளமிஞ்சிதம் ||
அம்ருதோபஸ்தரணமஸீதி மந்த்ரேண ப்ராஸயேத் |
உத்யுத்யுத்யைவ ஹரிம்ப்ராணந் ஜுஹூயாத்ஸக்யநதம்ஹவி: ||
அந்நாலாபே து ஹோதவ்யம் ஸாகமூலபூஷாதிபி: |
பஞ்சப்ராணத்யாஹுதயோ மந்த்ரைஸ்கதர் ஜுஹூயாத்
ஹரே. || [257-262]

பதனி முதலானவர்களால் சமைத்தளிக்கப்பெற்றதாய், வாஸுதேவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்பெற்றதாய், மங்களமானதான

அன்னத்தை காயதரியாலும், திருவெட்டெழுத்தாலும் நல்ல நீரால் நனகு ப்ரோக்ஷணம் செய்து, “ருதம் த்வா ஸத்யேந பரிஷிஞ்சாமி” அல்லது “ஸத்யம் த்வா ருதேந பரிஷிஞ்சாமி” என்னும் மந்திரத்தாலே பரிஷேசநம் செய்து, அந்நருபியாக விராட்புருஷனை தியானித்து அறிவாளியானவன் திருமந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். சந்திரனைப்போல் ஒளியுள்ளவனும், ஸங்கசக்ரகதாபத்மங்களை நாலு திருக்கைகளிலும் ஏந்தியவனும், அப்ராக்ருதமான ஆபரணங்களை உடையவனுமான விஷ்ணுவை இருதயகமலத்தில் தியானித்து திருவெட்டெழுத்தைக் கொண்டு நெஞ்சாலேயே அர்ச்சித்து வைஷ்ணவனாயிருப்பவன் ஹரியின் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை “அம்ருதோபஸ்தரணமஸி” என்னும் மந்திரத்தைச் சொல்லிப் பருகவேண்டியது. ஹரியையே உத்தேசித்து நெய்யோடு கூடிய அன்னத்தை ப்ராணஹுதி செய்யவேண்டும். அன்னமில்லாவிடில் காய், கிழங்கு, பழங்கள் முதலானவற்றால் ப்ராணஹுதி செய்யவேண்டும். “ப்ராணய ஸ்வாஹா” முதலான மந்திரங்களாலே ஹரியின் பொருட்டே ஐந்து ப்ராணஹுதிகளையும் செய்யவேண்டும்.]

த்யாயேந் நாராயணம் தேஹம் பேபாஜநம் து யதூக்ரமம் |
வக்த்ராத்யுபாதயந் க்ரூரஸம் சிந்தயந் மதுஸுதத்யுநம் || [267]
[மதுஸுதனனைச் சிந்தித்துக்கொண்டு வாயிலிருந்து சோற்றைக் கீழே விழவிடாமல் முறைப்படி போஜனம் செய்யவேண்டும். (அப்போது) நாராயணனை தியானிக்கவேண்டும்.]

அந்யச்ச ப்ரஹ்மலாதி பூக்ஷ்யபாநாதிசுகம் ச யத் |
ஸர்சந்நாதி தாம்பூலம் யோ புங்க்தே ஹர்யநர்ப்பிதம் ||
கல்பகோடிஸஹஸ்ராணி ரேதோவிண்மூத்ரபூக்யபூவேத் ||
தஸ்மாத்ஸ்ர்வம் ஸுவிமலம் ஹரிபுக்தம் யதேகாக்தவத் |
ஸபவித்ரேண யோ புங்க்தே ஸர்வயஜ்ஞபூலம் லபேத் ||
த்யாயந் நாராயணம் தேஹம் வாக்யத: ப்ரயதாத்மவாந் |
புக்த்வா சாநதித்ருப்த்யைவ ப்ராஸ்யேத்யம்பூ நிர்மலம் ||
அம்ருதாபிதூநமஸீதி மந்த்ரேண குஹாணிநா |....
பீத்வா மந்த்ரஜலம் பஸ்சாத் ஆசமய ஹ்ருத்யாம்புஜே |
ராமமிந்தீவ்ரஸ்யாமம் சக்ரஸங்க்யதூர்த்ரம் ||
யுவாநம் புண்டூரீகாக்ஷம் த்யாத்வா மந்த்ரம் ஜபேத் பூத: ||
[283-291]

[பழம் கிழங்கு முதலானவற்றையும், பக்ஷணம், பானம் முதலானவற்றையும், மாலை, சந்தனம் முதலானவற்றையும், தாம்பூலதையும் மற்ற எதையும் ஹரிக்கு ஸமர்ப்பிக்காமல் எவனொருவன் புசிக்கிறானோ அவன் ஆயிரங்கோடி கல்பங்கள் ரேதஸ்ஸையும், மலத்தையும், மூத்திரத்தையும் உண்பவனாவான். ஆகையால் முறைப்படி ஹரிக்கு அமுதுசெய்தபின்பே எல்லாம் மிகப்பரிசுத்தமாகிறது. அப்படிப் பரிசுத்தமானதைப் புசிப்பவனே எல்லா யஜ்ஞபலனையும் அடைவான். நாராயணனான தேவனை தியானித்து மௌனமாய் மனத்தை அடக்கி, மிகவும் திருப்தி ஏற்படாத அளவுக்குப் புசித்து, 'அம்ருதாபித்யாநமஸி' என்னும் மந்திரத்தால் குஸபாணியாய் பரிசுத்தஜலத்தைப் பருகவேண்டும்....மந்திரஜலத்தைப்பருகி ஆசமனம் செய்து பிறகு இதயக்கமலத்தில் குவளைபோன்று நிலநிறத்தவனாய், சக்ரம், ஸங்க்மம், வில் ஆகியவற்றை தரித்தவனாய், வாலிபனாய், தாமரைக்கண்ணனான ராமனை தியானித்து, அறிவாளியானவன் ("ஹீராமாய நம:" எனும் ராம) மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும்.]

இப்பகுதிகளால் போஜனம் செய்யவேண்டிய முறை விளக்கப் பட்டது. இனி, மாலை நேரத்தில செய்யவேண்டிய கர்மாநுஷ்டானங்களை விளக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

புஹிஸ்ஸந்த்யா துஸ்குணம் கேகாஷ்டேஹுதகுணம் ததூ ||
கங்குலே ஸஹஸ்ரம் ஸ்யாத் அநந்தம் விஷ்ணுஸந்நிதே ||
உபாஸ்ய பஸ்சிமாம் ஸந்த்யால் ஜப்த்வா ஜப்யம் ஸமாஹித: |
பூர்வவத் பூஜயேத் விஷ்ணும் கந்தபுஷ்பாக்ஷதாதிபி: ||
அஷ்டாக்ஷரவித்யாநேந நிவேஸ்யைவம் ஸமாஹித: |
ஸாயமௌபாஸநம் ஹுத்வா வைஷ்ணவம் ஹோமமாசரேத் ||
த்யாத்வா யஜ்ஞமயம் விஷ்ணும் மந்த்ரேணஷ்டோத்தரம்
ஸுதம் |

திவ்வரீஹ்யாஜ்யசருபி: தத்ரைகேநாபி வா யஜேத் ||
வைஸ்வதேஹம் பூகபுலீம் ஹுத்வா துத்வா ச ஆசமேத் |
ஸய்யாயாம் விந்யஸேத் தேஹம் பர்யங்க ஸமலங்கருதம் ||
ஸவிதாநே கந்தபுஷ்பதூபராமோதிதே ஸுபே |
ஸாயயித்வா ச தேஹேஹம் நாராயணமநாமயம் ||
காலஜீமூதஸங்காஸம் மந்த்ரஸ்தேரமுக்யாம்புஜம் |
கோடிகந்தூர்ப்பலாவண்யம் தேஹீப்யாயம் ஸஹிதம் ஹரிம் ||

ஹிரண்யகூர்புஸுலக்தேந நாஸதூஸீத்யுநேந ச |
 க்ருத்வா புஷ்பாஞ்ஜலிம பஸ்சாத் உபசாரை: ஸமர்ச்சயேத் ||
 ஸ்ரியே ஜாத இத்ய்ருசைவ த்ருவஸுலக்தேந ச த்யுவிஜை: |
 த்யுபைர்நீராஜநம் க்ருத்வா பஸ்சாத் அர்க்யம் நிவேத்யேத் ||
 ஸுவாஸஸா யவநிகாம் விந்யஸ்யா டக்யு ஸமாஹித: |
 த்யுவாத்யூர்ணம் மஹாமந்த்ரம் ஜபேத்யுஷ்டோத்தரம் ஸுதம் ||
 அஸ்தரைஸ்ச ஸங்க்யசக்ராத்யுயை: த்யுக்ஷு ரக்ஷாம்
 ஸுவிந்யஸேத் |

ஸ்தோத்தரை: ஸ்துத்வா நமஸ்க்ருத்வா புந: புநரநந்த்ரம் ||
 வைஷ்ணவைஸ்ச ஸுஹ்ருத்யுப்யஸ்ச புஞ்ஜீயாதூர்ப்பிகம்
 ஹரே: |
 ஆசமயாக்யுநிமுபஸ்ப்ருஸ்ய ஸமாஸீநஸ்து வாக்யத: ||
 த்யுயாயந் ஹ்ருத்யுஸ்ப்யம் மந்த்ரம் ஜபேத்யுஷ்டோத்தரம்
 ஸுதம் ||

ஸேஷா ஹி ஸாயிநம தேதுவம் மநஸைவார்ச்சயேத் தத: |

[293-306]

[வீட்டினுள் ஸந்த்யாவந்தனம் செய்வதைக் காட்டிலும் வெளியில்
 ஸந்த்யாவந்தனம் செய்வது பத்துமடங்கு சிறந்தது; பசு நிற்கு
 மிடத்தில் ஸந்த்யாவந்தனம் செய்வது நூறுமடங்கு சிறந்தது;
 கங்காஜலத்தில் ஸந்த்யாவந்தனம் செய்வது ஆயிரம் மடங்கு சிறந்
 தது; விஷ்ணுஸந்நிதியில் ஸந்த்யாவந்தனம் செய்வது அளவற்ற
 மடங்கு சிறப்புற்றது. மாலை ஸந்த்யையை உபாஸித்து ஜபிக்கத்தக்க
 திருவஷ்டாக்ஷரத்தை மனஸ்ஸாந்தியுடன் ஜபித்து, கந்தம், புஷ்பம்,
 அக்ஷதை முதலானவற்றுடன் விஷ்ணுவை முன்போலவே அஷ்டா
 க்ஷரவிதிப்படி பூஜிக்கவேண்டியது. இவ்வண்ணமாக சாந்தி
 யுடன் அநுஷ்டித்து மாலைநேர ஓளபாஸனஹோமத்தைச்செய்து,
 வைஷ்ணவஹோமத்தைச் செய்யவேண்டும். யஜ்ஞமயனா
 விஷ்ணுவை தியானித்து மூலமந்திரத்தாலே எஸ், நெஸ், நெய்,
 ஹவிஸ் ஆகியவையனைத்தினாலும், அல்லது அவற்றில் ஒன்றால்
 நூற்றெட்டுமுறை ஹோமம் செய்யவேண்டும். வைஸ்வதேவஹோமம்
 செய்து, பூதபலியுனித்து ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.
 அலங்கரிக்கப்பெற்ற தேவனை மேற்கட்டியோடு கூடி கந்த புஷ்ப
 தூபங்களாலே மணமூட்டப்பெற்ற மங்களமான மெத்தென்ற
 புஞ்சசயனத்தில் முறைப்படி சயனிக்கச்செய்து, தேவர்தலைவனாய்,
 வியாதியற்றவனாய், காளமேகநிறத்தனாய், புன்சிரிப்புடைய முகத்

தாமரையை உடையவனும், கோடிமந்தாகனையொத்த அழகுடையவனும், ஸ்ரீபூதேவிகளோடு கூடியவனும், ஹரியென்றும், நாராயணன என்றும் பிரஸித்திபெற்றவனான தேவனை ஹிரண்யகர்ப்பஸூகதத்தாலும், “நாஸதூஸீத” எனனும் மந்திரத்தாலும் புஷ்பாஞ்ஜனியை ஸமர்ப்பித்து, பின் உபசாரங்களாலே பூஜிக்கவேண்டியது. “ஸ்ரியேஜாத” எனனும் ருக்கினலும், திருவஸூகதத்தாலும் இருபிறப்பாளன் தீபங்களால் ஹாரத்தி எடுத்து, அதற்குப்பின் அர்க்யம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. நல்ல வஸ்திரத்தால் முகத்திரையை ஸமர்ப்பித்து சாந்தியுடையவனும் நூற்றெட்டுமுறை துவாத்ஸாக்ஷர மஹாமந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். ஸங்க்ரஹம் முதலான ஆயுதங்களால் திக்குகளில் (உறகல் உறகல் உறகல் ஜனகடர் ஆழியே! சங்கே! அறவெறி நாந்தகவாளே! அழகிய சார்ங்கமே! தண்டே! இறவுபடாமலிருந்த எண்மர் உலோகபாலீர்காள்! பறவையரையா! உறகல் பள்ளியறை குறிக் கொண்மின என்னுற்போலே) காவலிடவேண்டும். மறுபடியும் மறுபடியும் துதிக்காளே துதித்து நமஸ்கரித்து அடுத்தபடியாக ஹரிக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்டதை வைஷ்ணவர்களோடும் நண்பர்களோடும் புசிக்கவேண்டும். ஆசமனம் செய்து, அக்னியைத் தொட்டு, மௌனத்துடன் வீற்றிருப்பவனும் ஸூரபுமான திருமந்திரத்தை நூற்றெட்டுமுறை நெஞ்சில் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, ஆதிசேஷஸாயியான தேவனை மனத்தினாலேயே அர்ச்சிக்கவேண்டியது.]

த்யாயந்த: பூத்மநாப்யம் து ஸயீரந் விஜிதேந்த்ரியா: ||

அர்ப்பயேத்யுவாடர்ச்சயேத்யுவிஷ்ணும் தரிகாலம்

ஸ்ரத்த்யுயார்வித: |

ஆசரேயு: பரம் தூர்மம் யதூவ்ருத்த்யநுஸாரத: ||

ப்ராத. க்ருஷ்ணம் ஜகந்நாதம் கீர்த்தயேத் புண்யநாமபி: |

ஸௌசாதிசுகம் து யத் கர்ம பூர்வோக்தம் ஸர்வமாசரேத ||

[311-313]

[பதமநாபனை தியானித்துக்கொண்டு இந்திரிய ஜயமுடையவர்களாய் சயனித்திருக்கவேண்டியது. முக்காலத்திலும் விஷ்ணுவாகு ஆத்மஸமாப்பணமும் அர்ச்சனமும் ஸ்ரத்தையோடு செய்யவேண்டியது தததம் வர்ணஸ்ரமதர்மங்கனையொட்டிப் பரமதூர்மத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும். (இரவில் தூங்கி விழித்தபின்) காலையில் ஜகந்நாதனை கிருஷ்ணனை நினைத்துப் புண்ணியநாமங்களால் ஸங்கீர்த்தனம் செய்யவேண்டும். உடலைப் பரிசுத்தப்படுத்திக் கொளவது முதலான நித்யதர்மங்களனைத்தையும் முன் செய்வன படியே செய்யவேண்டும்.]

ஆக, பகவானுடைய நித்யநைமித்திக ஸமாராதநிதித்யைச் சொல்லும் இவ்வெட்டாமத்தியாயத்தில் இதுவரையில் நித்ய ஸமாராதநிதி விளக்கப்பட்டது. இனி ஒவ்வொருகாலங்களில் பகவானுக்குச் செய்யவேண்டிய டோலோதஸவம், பவித்ரோதஸவம் முதலான நைமித்திகோதஸவங்களின் மூலம் அவனை ஆரதிக்கும் முறையை விளக்கும் பிற்பகுதியைக் காண்போம். அவற்றில் டோலோதஸவம் என்னும் ஊஞ்சல் உதஸவத்தை விளக்கும் பகுதி முதலில் உள்ளது. அதாவது:—

நைமித்திகவிஸேஷண பூஜயேத் பதிமவ்யயம் |
தத்தத்காலே து தந்மூர்த்தே: அர்ச்சநம் முநிபி: ஸ்ம்ருதம் ||
ப்ரஸுப்தே பத்மநாபே து நித்யம் மாஸசதுஷ்டயம் |
த்யூரோண்யாம் தோலாயாமபி வா புக்த்யா ஸம்பூஜயேத்
விபு: ||
க்ஷிராப்யதௌ ஸேஷபர்யங்கே ஸயாநம் ரமயா ஸஹ |
நீலஜீமூதஸங்காஸம் ஸர்வாலங்காரஸுந்தரம் ||
கௌஸ்துபேத்யா த்யூரஸித்தநம் வைஜயந்த்யா விராஜிதம் |
லக்ஷ்மீகநகுசஸ்பர்ஸுபேத்யாரஸகம் ஸுவர்ச்சஸம் ||
த்யூதாவைவம் பத்மநாபம் து த்யூவாத்யூராரணேந நித்யஸ: |
பூஜயேத் க்ருந்த்யுஷ்பாத்யூயை: த்ரிஸந்த்யாஸ்வபிவைஷ்ணவ: ||
நிவேத்ய பாயஸாநநம் து த்யூத்யாத் புஷ்பாஞ்ஜலீம் தத: |
ஸஹஸ்ரம் ஸதவாரம் வா த்யூவயம் மந்த்ரம் ஜபேத் ஸுதீ: ||
த்யூவாத்யூராரணம் மநாம் சைவ ஜப்த்வா ஸ்ஜயேந திலீஸ்ச வா |
கேவலம் சருண வாரபி ஜுஹுயாத் ப்ரதிவாஸரம் ||
அத: ஸாயி ப்ரஹ்மசாரீ ஸர்வபேத்யாக்ஷிவரஜித: |
வார்ஷிகாம்ஸ்சதுரோ மாஸாந் ஏவமப்யர்ச்சய கேஸுவம் ||
பேத்யாயித்வா ஸ்ஜயேத் கார்த்திக்யாம் த்யூத்யாத்
புஷ்பாண்யநேகஸ: |
ஸாஜ்யைஸ்திலை: பாயஸேந மதுநா ச ஸஹஸ்ரஸ: ||
மூலமந்த்ரேண ஜுஹுயாத் ஸுலக்தைஸ்சாவப்யருதம் தத: |
ஸஹஸ்ரநாமபி: க்ருத்வா த்யூத்யாத் தூர்ப்பணமேவ ச ||
க்ருஹம் க்ருத்வா ஸ்ஜயேத் தேவேஸம் பூஜயித்வா யத்யாவிதி |
பேத்யாஜ்யேத் வைஷ்ணவாந் விப்ரந் த்யூக்ஷிணபிஸ்ச
தோஷயேத் || [314-324]

[ஓவ்வொரு நிமித்தங்கள் (குறிப்பிட்ட காலங்கள்) நேரும்போது அழிவற்றவனான எமபெருமானை (நைமித்திகோத்ஸவங்களால்) ஆராதிக்கவேண்டியது. அவ்வக்காலங்களில் பகவந்மூர்த்தியை ஆராதனம் செய்யவேண்டிய முறை முனிவர்களால் விதிக்கப் பட்டுள்ளது. மழைகாலமான நாலு மாதங்களில் பத்மநாபுன் யோகநித்திரை கொள்ளும்போது மரத்தொட்டியிலாவது, ஊஞ்சலிலாவது ஸர்வேஸ்வரனை எழுந்தருளச்செய்து பக்தியுடன் திருவாராதனம் செய்யவேண்டும். திருப்பாற்கடலிலே, திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே ஸ்ரீதேவியோடு சயனித்திருப்பவனாய், நீலமேகம்போன்றவனாய், எல்லா அலங்காரங்களாலும் அழகுபெற்றிருப்பவனாய், ஸ்ரீகௌஸ்துபுத்தாலே விளங்காநிற்கும் திருமேனியை உடையவனாய், வைஜயந்தியெனும் வனமாலையால் விளங்காநிற்பவனாய், மலராள் தனத்தின் ஸபரிஸத்தாலே பரமமங்களமாய் விளங்கும் திருமார்பையுடையவனாய், பேரொளி பெற்றவனான பத்மநாபனை இவ்வண்ணமாக தியானித்து, (அந்நாலு மாதங்களிலும்) தினந்தோறும் மூன்று ஸந்த்யாகாலங்களிலும் விஷ்ணுபக்தன் திருத்வாத்ஸாக்ஷரியை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, க்ஷந்தம், புஷ்பம் முதலானவற்றால் ஆராதனம் செய்யவேண்டும். பாயஸாந்தத்தை நிவேதனம் செய்தபின், புஷ்பாஞ்ஜலியை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. அறிவாளியானவன் ஆயிரம் முறையாவது, நூறு முறையாவது த்வயமந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். திருத்வாத்ஸாக்ஷரியை ஜபித்துக்கொண்டு நெய்யினாலோ, எள்ளினாலோ, ஸுத்ஸுஹவிஸ்ஸினாலோ தினந்தோறும் ஹோமம் செய்யவேண்டும். வெறுநதரையில் படுப்பவனாய், ப்ரஹ்மசர்யவ்ரதத்தை உடையவனாய், எல்லா போகங்களையும் விட்டவனாய் மழைகாலமான நாலு மாதங்களிலும் இவ்வண்ணமாகக் கேஸவனைத் திருவாராதனம் செய்து, கார்த்திகையில் திருப்பள்ளியுணர்த்தி விசேஷமாகப் புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. மூலமந்திரமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும், (வைஷ்ணவ) ஸூக்தங்களையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, நெய்யோடு கூடிய எள்ளினாலும், பாயஸத்தினாலும், தேனாலும் ஆயிரம் முறை ஹோமம்செய்து ஸஹஸ்ரநாமங்களாலே அவப்ஃருதஸ்நானம்செய்து கண்ணாடி காட்டவேண்டும். பிறகு வீட்டிற்குச்சென்று, தேவர் தலைவனை முறைப்படி (அங்கு) பூஜித்து, வைஷ்ணவர்களான அந்தணர்களுக்குத் தத்யாராத்ஸம் செய்வித்து துக்ஷிணைகளைக் கொடுத்து உகப்பிக்கவேண்டியது.]

இவ்வண்ணமாக டோலோத்ஸவம் செய்யும் முறையை விளக்கியபின், அடுத்த பகுதியில் (325-336) பவித்ரோத்ஸவம் விளக்கப்படுகிறது. அதாவது,—

ஸூக்லபக்ஷே நபேபூமாஸி த்வாத்யஸ்யாம் வைஷ்ணவ: ஸூசி: |
பவித்ராரோபணம் க்ருத்வா நாபி, மாத்ராயதம் ந்யஸேத் ||
தத்யா வக்ஷஸி பர்யந்தம் ஸஹஸ்ரம் தாந்தவம் ஸ்ம்ருதம் |
சூக்ரந்திஸஹஸ்ரம் து பாத்யாந்தம் விந்யஸேத் தத: ||
ஸௌவர்ணீம் ராஜதீம் மாலாம் ஸதக்ரந்தியுதாம் ந்யஸேத் |
ம்ருணலதாந்தவம் பஸ்சாத் புஷ்பமாலாம் தத: பரம் ||
ஸதமௌக்திகஹாராணி, நாந்ரதந்மயாந்யபி |
உபேஷ்யைகாத்யஸீம் தத்ர ராத்ரௌ ஜாக்ரணர்விது: ||
அப்யர்ச்சயேத் ஜகந்நாதம் க்ருந்த்யுஷ்பப்யலாதிபி: ||
நீத்வா ராத்ரிம் நர்த்தநாத்யை: ப்ரபூதே விமலேந்தீம் |
க்யத்வா ஸ்நாத்வா ச விதிநா தர்ப்பயித்வேமர்ச்சயேத் ||
ஸர்வைஸ்வ வைஷ்ணவைர்மந்த்ரை: மத்வா ஜ்யோதிஸபாயஸை: |
ஹுத்வா த்யத்வா த்யூர்ணேந ஸஹஸ்ரம் ஜஹுயாத் தத: ||
பஸ்சாத்யாரோபயேத் விஷ்ணே: பவித்ராணி ஸூபூரி ஸை |
பவஸ்ய ஸௌம இதி ச ஜபந் ஸூக்தம் ஸூபாவநம் ||
நிவேத்யேத் பவித்ராணி தத்யா விஷ்ணோர்யத்யாக்ரமம் |
மந்திரம் சூசயோக்த்ரேண வேஷ்டயந் பரமாத்மந: ||
விதாநபுஷ்பமாலாத்யை: அலங்க்ருத்ய ச ஸர்வத: |
ஸஹஸ்ரம் த்வாத்யூர்ணேந புக்த்யா புஷ்பாஞ்ஜலீம்
ந்யஸேத் ||

அதேதூர்பரிஷுதுக்தாநி பஞ்சஸூக்தாந்யநுக்ரமாத் |
த்வயர்ஹம்பீதமிஜ்யாதி (?) ஜபந் புஷ்பாஞ்ஜலீம் தத: ||
ப்யூரஹ்மணந் பேஜயேத் பஸ்சாத் ஸ்வயம் குர்வீதபூரணம் |
ஸக்தஸ்சேதுத்ஸவம் குர்யாத் த்ரிராத்ரம்

வைஷ்ணவோத்தம: ||
ப்ரத்யப்யக்யமேவம் குர்வீத பவித்ராரோபணம் ஹரே: ||
க்ரதுகோடிஸஹஸ்ரஸ்ய பூலம் ப்ராப்நோத்யஸம்ஸய: |
தத்ர தூர்பிஷுக்ரோக்யாதிப்யம் நாஸ்தி கத்யாசந ||

[ஆஷ்ணி மாதம் ஸூக்லபக்ஷம் த்வாத்யஸியின் பரிசுத்தனான வைஷ்ணவன் (அர்ச்சாதிருமேனியின்) நாபி (கொப்பூழ்) வரையில்

நீண்ட பவித்ரங்களை ஆரோபணம் செய்து ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். மார்பு வரையில் ஆயிரம் நூல்களாலான பவித்ரங்கள் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். அதற்குப்பின் திருவடிகள் வரையில் குஸ்தூர்ப்புங்களாலான ஆயிரம் பவித்ரங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். நூறு முடிச்சுகள் உள்ள பொன் வெள்ளி மாலைகளையும் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். அதற்குப்பின் தாமரைக்கூட்டங்களாலான மாலையையும், நூறு முத்துமாலையையும், பல ரத்தின மாலைகளையும் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். முதல் நாள் ஏகாத்யஸீயில் உபவாஸமிருந்து ராத்ரி விழிப்புடனிருந்து க௃ந்தம், புஷ்பம், பழங்கள் முதலியவற்றால் ஜகந் நாதனை ஆராதனம் செய்யவேண்டும். இரவு முழுவதையும் எம் பெருமானைக்குறித்து ஆடிப்பாடிக் கழித்து மங்களமான விடியற் காலை வேளையில் நதிக்குச் சென்று நீராடிவிட்டு முறைப்படி தர்ப்பணம் செய்து எம்பெருமானைத் திருவாராதனம் செய்ய வேண்டியது. வைஷ்ணவமான எல்லா மந்திரங்களையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, தேன், நெய், எள், பாயஸம் ஆகியவற்றால் ஹோமம் செய்து, அவற்றை தானமும் செய்து அதற்குப்பின் பத்து அக்ஷரமுள்ள மந்திரத்தால் ஆயிரம் முறை ஹோமம் செய்யவேண்டும். 'பவஸ்ய ஸோம' என்னும் மிகப் பரிசுத்தமான ஸூக்தத்தை ஜபித்துக்கொண்டு, எம்பெருமானுக்காக மங்குளமான பவித்ரங்களை ஆரோபணம் செய்யவேண்டும். அப்பெருமானுக்கு, அப்பவித்ரங்களை முறைப்படி நிவேதனம் செய்யவேண்டும். எம் பெருமானின் கோயிலில் தர்ப்பையினாலான கயிற்றை நாற்புறமுழ கட்டிவைத்து, மேற்கட்டி, பூமலைகள் முதலானவற்றால் எல்லாப் புறமும் அலங்கரித்து வைத்து, திருத்வாதூஸாக்ஷர மந்திரத்தைக் கொண்டு பக்தியுடன் ஆயிரம் புஷ்பாஞ்ஜலிகளை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். அதற்குப்பின் வேதாந்தங்களில் சொல்லப்பட்ட பஞ்ச ஸூக்தங்களையும், " த்வயாஹந்தீதமிஜ்யாதி " (?) என்னும் ஸூக்தத்தையும் ஜபித்துக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலியை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டியது. அதற்குப்பின் அந்தணர்களுக்கு போஜனம் செய் வித்துப் பிறகு தான் பாரணைசெய்யவேண்டும். வைஷ்ணவோத்தமனா யிருப்பவன் ஸக்தியிருந்தால், மூன்று தினங்கள் எம்பெருமானுக்கு உத்ஸவமும் செய்யவேண்டும். இவ்வண்ணமாக ஒவ்வொரு வருஷமும் ஹரிக்குப் பவித்ராாரோபண மஹோத்ஸவம் செய்ய வேண்டும். ஆயிரங்கோடி யஜ்ஞங்கள் செய்வதால் உண்டாகும் பலனை, இதனால் அடைவான் எனபதில் ஐயமில்லை. இப்படிச் செய்யப்படுமிடத்தில் பஞ்சம, வியாதி முதலானவற்றால் ஒருபோதும் பயம் ஏற்படாது.]

இவ்வண்ணமாகப் பவித்ரோத்ஸவம் செய்யும் முறையை விளக்கியபின், அடுத்த பகுதியில் (337—345) திருக்கார்த்திகை யுத்ஸவம் விளக்கப்படுகிறது. அதாவது:—

ஸம்ப்ராப்தே கார்த்திகே மாஸே ஸாயாஹ்நே பூஜயேத்ஹரிம் |
ஹ்ருத்யை: புஷ்பைஸ்ச ஜாதீபி: கோமலைஸ் துளஸீத்யலை: ||
அர்ச்சயேத் விஷ்ணுகூரயதர்யாந்ருவாகைர் வைஷ்ணவைரபி |
பாவமார்யைஸ்ச தந்மாஸம் புக்த்யா புஷ்பாஞ்ஜலிம்
ந்யஸேத் ||

அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ரம் வா ஸதமஷ்டோத்தரம் து வா |
அஷ்டாவிம்ஸதிம் வா ஸக்த்யா துத்யாத் தீபாந்
ஸுபாலிகாந் ||

ஸுவாஸிதேந தைலேந க்யவ்யேநாஸ்யேந வா ஹரே: |
அஷ்டோத்தரஸதம் நித்யம் திலஹோமம் ஸமாசரேத் ||
மநுநா வைஷ்ணவேநாபி கூரயதர்யா விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞயா |
ஹுத்வா புஷ்பாஞ்ஜலிம் துத்யாத் தாப்யாமேவ ததூர
விபேடா: ||

ஹவிஷ்யம் மோதூகம் ஸூக்யம் நக்தம் புஞ்ஜீத வாச்யத: |
தைலம் ஸூக்லம் ததூர மாம்ஸம் நிஷ்பாவாந் மாக்ஷிகம் ததூர ||
சணகாநபி மாஷாம்ஸ்ச வர்ஜயேத் கார்த்திகேஹரி |

பேராஜயேத் வைஷ்ணவாந் விப்ராந் நித்யம் தூநாநி ஸக்தி: ||
அந்தே ச பேராஜயேத் விப்ராந் தூக்ஷிணாபிஸ்ச கோஷயேத் |
ஏவம் ஸம்பூஜ்ய தேவேஸம் கார்த்திகே க்ருதகோடிபி: ||

புண்யம் ப்ராப்யாநகேகூர பூத்வா விஷ்ணுலோகே மஹீயதே ||

[கார்த்திகை மாதத்தில் மாலைவேளையில் ஹரியைப் பூஜிக்கவேண் டும். மநோஹரமான சாதிப்பூக்களாலும், அழகான துளஸீத்யங் களாலும் அர்ச்சிக்கவேண்டியது. விஷ்ணுகூரயத்ரியாலும், வைஷ் ணவமான அநுவாகங்களாலும், பவமாந ஸூக்தங்களாலும் பக்தி யுடன் அம்மாதம் முழுவதும் புஷ்பாஞ்ஜலி ஸம்ர்ப்பிக்கவேண்டியது. ஆயிரத்தெட்டு, அல்லது நூற்றெட்டு அல்லது இருபத்தெட்டு, அல்லது இயன்ற வரையில் அழகிய அகல்களில் நறுமணம் மிக்க எண்ணை அல்லது பசுநெய்யில் ஹரியின் பொருட்டு தீபங்களை ஏற்றிவைக்கவேண்டியது. தினந்தோறும் நூற்றெட்டு முறை என்னினால் ஹோமம் செய்யவேண்டும். விஷ்ணு (ஷட:க்ஷரி)

மந்திரத்தினாலும், விஷ்ணுகூயத்ரியினாலும் ஹோமம் செய்து, அவற்றினாலேயே ஸர்வேஸ்வரனுக்குப் புஷ்பாஞ்ஜலியை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டியது. இரவில் மௌனத்துடன் கூடியவனும் ஹோம ஹவிஸ்ஸையும், சுத்தமான மோதூகத்தையும் புசிக்கக்கடவன். வெள்ளையான எண்ணையையும், மாம்ஸத்தையும்(?), புடைத்தலையும், தேனையும், கடலையையும், உளுந்தையும் கார்த்திகை மாதத்தில் விலக்கவேண்டும். வைஷ்ணவர்களான அந்தணர்களை தினந்தோறும் போஜனம் செய்விக்கவேண்டும். இயன்ற வரையில் (அவர்களுக்கு) தூனங்களையும் செய்யவேண்டும். கடைசியில் (மற்ற) அந்தணர்களைப் புசிப்பித்து தூஷினை முதலானவற்றாலே உகப்பிக்கவேண்டியது. இவ்வண்ணமாகக் கார்த்திகையில் தேவர் தலைவனைப் பூஜித்துக் கோடி மடங்கு புண்ணியப்பயனை எய்தி, பாபமற்றவனும் விஷ்ணுலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான்.]

இவ்வண்ணமாகத் திருக்கார்த்திகையுத்ஸவத்தை விளக்கியபின், அடுத்த பகுதியில் (346—368) ஏகாதூஸிகளில் செய்யவேண்டிய உத்ஸவம் விளக்கப்படுகிறது. அதாவது:—

த்யூமீயிஸ்ரிதாம் த்யக்த்வா வேளாயாமருணோத்யே |

உபோஷ்யைகாத்யூமீம் ஸூத்யூத்யாம் த்வாத்யூமபி

வைஷ்ணவ: ||

ஸ்நாத்வாஸ்ஸமலக்யா நத்யயாம் து வித்யானேந ஹரிம் யஜேத் |

ஸூக்யந்த்யுகுஸுமை: ஸூப்யுரைருபசாரைஸ்ச ஸர்வஸு: ||

ராத்ரேள ஜரகூரணம் க்ருத்வா புராணம் ஸம்ஹிதாம்

படேதுத் ||

ஜாகூரேஸ்மிந்நஸுக்தஸ்சேத் தூர்ப்பூநாஸ்தீர்ய

வைஷ்ணவ: |

புரதோ வாஸுதேவஸ்ய பூமௌ ஸ்வப்பயாத் ஸமாஹித: ||

தத: ப்ரபூதஸமயே துளஸீயிஸ்ரிதைர் ஜலை: |

ஸ்நாத்வா ஸந்தர்ப்ய தேதுவேஸம் துளஸ்யா மூலமந்த்ரத: ||

த்யுவேந வா விஷ்ணுஸூக்தை: குர்யாத் புஷ்பாஞ்ஜலீந் தத: |

ததைவ ஜுஹுயாத்யூஜ்யம் மந்த்ரீரணைவ ஸுதம் தத: ||

பாயஸாந்நம நிவேத்யேஸு பூராஹ்மணாந் பூராஜயேத் தத: |

த்யாயந் கமலபத்ராக்ஷம் ஸ்வயம புஞ்ஜீத வாக்யத: ||

அஹ:ஸேஷம் து நிரயேத் புராணம் வாசயந் புத்ய: |

ஸாயாஹ்நே ஸமநுப்ராப்தே தேதூலாயாம் பூஜயேத் ஹரிம் ||

அப்யர்ச்சய க்ருந்தபுஷ்பாத்யை: பக்ஷ்யை: நானாவிதைரபி |
ப்யுரஹ்மணஸ்பத்ய ஸுலக்தைஸ்ச ஸுநைர் தேஜாலாம்

ப்ரசாலயேத் ||

இதிஹாஸபுராணப்யாம் கீதவாத்யை: ப்ரசபுந்தகை: |

ஸவம் ஸம்பூஜயேத் தேவம் தஸ்யாம் நிஸி ஸமாஹித: ||

மத்யாஹ்நே பூஜயேத் தேவம் வைஷ்ணவர்க்ஷே ஸமாஹித: |

சம்பகை: ஸதபத்ரைஸ்ச கரவீரை: ஸிதைரபி ||

வைஷ்ணவேநைவ மந்த்ரேண பூஜயேத் கமலாபதிம் |

நகிரிந்த்ரேதி ஸுலக்தேந த்யக்யாத் புஷ்பாஞ்ஜலிம் ஹரே: ||

மந்த்ரேணஷ்டோத்தரஸுதம் த்யக்யாத் புஷ்பாணி பக்தித: ||

தகைவ ஹோமம் குர்வீத திலீர்வரீ ஹிபிரேவ வா ||

ஸுத்யந்நம் ப்ரஸுதம் நைவேத்யம் விரிவேத்யேத் |

தீபைர்நீராஹம் க்ருத்வா வைஷ்ணவாந் பேஜாயேத் தத: ||

மந்த்வாரே து ஸாயாஹ்நே தாவத்ஸம்யகுபோஷித: |

திலை: ஸ்நாத்வா வித்யானேந ஸந்தர்ப்ய ச ஸ்நாதநம் ||

ந்ருளிம்ஹவபுஷம் தேவம் பூஜயேத் தக்ஷித்யாநத: |

மந்த்ரராளேந க்யாயத்ரயா மூலமந்த்ரேண வா யஜேத் ||

அக்ஷண்ட்பிஸ்வபத்ரைஸ்ச ஜாதிஞ்ஞைத்யஸ்ச யூதிசு: |

பத்ரைஸ்ச பஞ்சஸாந்த்யா ச த்வமக்ஷேந த்யுபிநிதி: ||

த்யக்யாத் புஷ்பாஞ்ஜலிம் பக்த்யா மந்த்ரேணைவ ஸுதம் தத்யா |

ஆப்யாமேவா நுவாகாப்யாம் ப்ரத்ய்ருசம் ஜுஹூயாத்

க்ருதம் ||

மந்த்ரேணஷ்டோத்தரஸுதம் பிஸ்வபத்ரைர் க்ருதாந்விதை: |

வைகுண்ட்பார்ஷதம் ஹுத்வா ஹோமஸூஷம்ஸமாபயேத் ||

மதுஸர்க்கரஸம்யுக்தாந்பூபாந் மோத்யகாம்ஸ்தத்யா |

மண்டுகாந் விவித்யாந் பக்ஷ்யாந் ஸுபாந்நம் மதுமிஸ்ரிதம் ||

ஸுவர்ஸிதம் பர்ணம் ச ந்ருளிம்ஹாய ஸமர்ப்பயேத் |

ந்ருத்யம் கீதம் தத்யா வாத்யம் குர்வீத புர்தோ ஹரே: ||

பேஜாயேத் ச ததோ விப்ராந் நவ ஸந்தா஽த்ய பஞ்ச வா |

தத்யர்ப்பிதஹவிஷ்யாந்நம் புஞ்ஜயாத் வாக்யத: ஸ்வயம் ||

த்யாயந் ந்ருளிம்ஹம் மநஸா பூமௌ ஸ்வப்யாத்

ஜிதேந் த்யுநிய: |

ஹம்ஸுநிதிநே தேவம் அப்யர்ச்சய நரகேஸரிம் ||

ஸர்வாந் காமாநவாப்நோதி ஸோ஽ஸ்வமேதபுலம் லபேத ||
 ஷஷ்டிவர்ஷஸஹஸ்ரம் ஸ பூஜாம் ப்ராப்நோதி கேஸவ: |
 குலகோடும் ஸமுத்த்க்ருத்ய வைகுண்டபதமாப்நுயாத் ||
 ப்ராயஸ்சித்தமிக்யம் குஹ்யம் பாதகேஷு மஹத்ஸ்வபி |
 அபுத்ரோ லபுதே புத்ரம் அத்நோ துநமாப்நுயாத் ||

[அருணோதயவேளையில் துஸமிகலந்த ஏகாதூஸியை விலக்கிவிட்டு, (அப்படிக்கலக்காத) ஸுத்தமான ஏகாதூஸியிலோ, த்வாதூஸியிலோ வைஷ்ணவன் உபவாஸமிருந்து நெல்லிக்காயை உபயோகித்து நதியில் ஸ்நானம் செய்து, நறுமணம் மிக்க அழகிய மலர்களாலும், அனைத்துபசாரங்களாலும் முறைப்படி ஹரியைத் திருவாராத்னம் செய்யவேண்டியது. ஏகாதூஸீவ்ரதமிருக்கும் இரவில் விழித்திருந்து புராணங்களையும், துர்மஸாஸ்திரங்களையும் படிக்கவேண்டும். கண் விழித்திருக்க இயலாதவனாகில் தூர்ப்பூங்களை விரித்து வாஸுதேவனுக்கு முனாலு வெறுந்தரையில் சாந்தியுடையவனாய்த் தூங்கவேண்டும். அதற்குப்பின் விடியற்காலே வேளையில் துளசி கலந்த தீர்த்தத்தாலே ஸ்நானம் செய்து, மூல மந்திரத்தாலோ துவயத்தாலோ துளசியைக்கொண்டு தேவாதலைவனுக்கு அர்ச்சனை செய்து, அதற்குப்பின் விஷ்ணுஸூகதங்களைக் கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலிகளை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. அம் மூலமந்திரத்தாலேயே நெய்யை நூறு முறை ஹோமம் செய்ய வேண்டும். அதற்குப்பின் எம்பெருமானுக்குப் பாயஸாநந்தத்தை அமுது செய்வித்து, அதற்குப்பின் அந்தணர்களுக்கு அன்ன மளிக்கவேண்டும். மௌனத்துடன் கூடித் தாமரைக்கண்ணை தியானித்துக் கொண்டு தானுபசித்தவேண்டும். பகலில் எஞ்சிய பகுதியை அறிவாளியாயிருப்பவன் புராணபடனத்தினால் கழிக்க வேண்டியது. மாலை வந்தவுடன் ஹரியை ஊஞ்சலில் எழுந்தருளச் செய்து பூஜிக்கவேண்டும். கந்தம் புஷ்பம் முதலானவற்றாலும், பல விதமான பூக்ஷணங்களாலும் பூஜித்து ப்ரஹ்மணஸ்பதி ஸூக்தங்களால் ஊஞ்சலை மெதுவாக ஆட்டவேண்டியது. இதிஹாஸ புராணங்களாலும், பாட்டுக்களாலும், வாததியங்களாலும், திவ்யப்ரபந்தங்களாலும், சாந்தியுடையவனாய் அன்றிரவு தேவனைப் பூஜிக்கவேண்டும். துவாதூஸியில் விஷ்ணுவின் (ஸ்ரவண) நகூத்திரம் சேர்ந்து வந்ததாகில் சாந்தியுடையவனாய் நடுபபகலிலும் தேவனைப் பூஜிக்கவேண்டும். சமபகம், தாமரை, வெள்ளரளி ஆகிய பூக்களால் விஷ்ணுஷட்கூர்மநதிரததினால் கமலேகள்வனைப் பூஜிக்கவேண்டும். 'ந கிரிந்த்ர' என்று தொடங்கும் ஸூகதத்தினால் ஹரிக்குப் புஷ்பாஞ்ஜலியை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். (மூல) மந்திரத்

தால் பக்தியுடன் நூற்றெட்டு முறை புஷ்பாஞ்ஜலியை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். அவ்வண்ணமே (மூலமந்திரத்தால் நூற்றெட்டு முறை) எள்ளினாலாவது, நெல்லினாலாவது ஹோமம் செய்யவேண்டும். பழங்களுடன் கூடிய நல்ல தயிரமுதை அமுது செய்விககவேண்டும். தீபங்களால் ஹாரத்தியெடுத்து, அதனபின் வைஷ்ணவர்களைப் புகிப்பிக்கவேண்டும். (த்வஸ்தூஸியின்போது) சனிக்கிழமையும் சேர்ந்து வந்தால், மாலைவரையில் நன்கு உபவாஸமிருந்து, எள்கலந்த நீரில் குளித்து, பழையோனான பரமனைக்குறித்து முறைப்படி தர்ப்பணம் செய்து, நரசிங்கப்பிராணை அவர்க்குரிய விதிப்படி பூஜிக்கவேண்டும். “உக்ரம் வீரம்” என்று தொடங்கும் (ந்ருனிம்ஹ அனுஷ்டுப்) மந்திரராஜத்தினாலாவது, காயத்திரியினாலாவது, மூலமந்திரத்தினாலாவது ஆரதிக்கவேண்டியது. முழு வில்வத்தழைகளாலும், சாதிப்பூக்களாலும், குருந்தப்பூக்களாலும், முல்லைப்பூக்களாலும், தாமரைப்பூக்களாலும், பஞ்சஸாந்திமந்திரங்களையும், “த்வமக்ஷே நே த்யுபி:” [ருக் அஷ்டகம் 2-5-17] எனலும் மந்திரத்தையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு பக்தியுடன் புஷ்பாஞ்ஜலியை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. மூலமந்திரத்தாலும் நூறுமுறை புஷ்பாஞ்ஜலியை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. (புருஷஸூக்தத்தின்) இரு அநுவாகங்களாலும், ஒவ்வொரு—ரிக்கிற்கும் நெய்யை ஹோமம் செய்யவேண்டும். மூலமந்திரத்தினால் நூற்றெட்டு முறை நெய்கலந்த வில்வ இதழ்களால் வைகுண்டபார்ஷதஹோமம் செய்து ஹோமத்தை நிறைவுபெறச் செய்யவேண்டியது. தேன, சர்க்கரை கலந்த அப்பங்களையும், மோதுகங்களையும், பாலாடையையும், பல விதமான பக்ஷணங்களையும், தேனோடு கூடப் புருப்பு அன்னத்தையும், நறுமணமுள்ள பானகத்தையும் நரசிங்கனுக்கு ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். ஹரியின் முன்னால் நாட்டியம், பாட்டு, வாத்தியம் ஆகியவற்றை நடத்தவேண்டியது. அதற்குப்பின் ஒன்பது, ஏழு, அல்லது ஐந்து அந்தணர்களுக்கு போஜனம் செய்விககவேண்டும், அவர்களுக்கு ஸமர்ப்பித்த ஹவிஸ்ஸின் ஸேஷத்தை மௌனத்துடன் தான் புகிக்கவேண்டும். இந்திரியங்களை அடக்கி மனத்தினாலே நரசிங்கனை தியானித்து பூமியில் தூங்கவேண்டியது. இவ்வண்ணமாக சனிக்கிழமையில் நரசிங்கனை அர்ச்சனம் செய்தால் எல்லா விருப்பங்களையும் அடைவான். அஸ்வமேதயாகம் செய்த பலன் பெறுவான். இப்படி ஆரதிப்பவனிடம் கேசவன் அறுபத்தியிரம் வருஷம் பூஜை செய்வதால் ஏற்படும் திருப்தியை அடைவான். தன் குலத்தில் பிறந்தவர்களையும் கைதூக்கிவிட்டு வைகுண்ட யதூவியை அடைவான். மஹாபாதகங்களுக்கும் இது மிக ரஹஸ்யமான பிராயஸ்சித்தம். பிள்ளையுற்றவன் பிள்ளையையும், பணமற்றவன் பணத்தையும் அடைவர்.]

2-40

அக்ஷுநிஸோமாநுவாகத்தினால் அரசஸமித்துக்களைக் கொண்டு
ஹோமம் செய்யவேண்டும். பிறகு, ஸஹஸ்ரநாமங்களால் துதித்து,
ஜநார்த்தனனை நமஸ்கரித்து, சக்தியுள்ளவளவு பாயஸாந்நம் முத
லானவற்றையளித்து வைஷ்ணவர்களுக்கு போஜனமளிக்கவேண்
டும். ஹோமஹவீர்ஸேஷத்தைத் தானும் புசித்து, புலனடக்கத்துடன்
சயனிக்கவேண்டும். இவ்வண்ணமாக ஜநார்த்தனனைப் பெளர்ண
மானியில் பூஜைசெய்து, எல்லாப் பாபங்களும் நீங்கப்பெற்று
விஷ்ணுஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறான்.]

இவ்வண்ணமாகப் பெளர்ணமானியில் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய
உத்ஸவம் விவரிக்கப்பட்டது. இனி, (378-385) மகூரநஷுத்திரத்
தில் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய உத்ஸவம் விவரிக்கப்படுகிறது.

மகூரயாமபி பூர்வாஹ்ணே ஸ்நாத்வா க்ருஷ்ணம்ஜலைர்த்யுவிஜை:
ஸந்தர்ப்ய மூலமந்த்ரேண திலமிஸ்ரிதவாரிபிடி: ||
தர்ப்பயித்வா பித்ருந் தேதுவாந் அர்ச்சயேதுச்சயுதம் தத: |
க்ருஷ்ணேஸ்ச துளஸீபத்ரை: கேதகை: கமலைரபி ||
ஸோணிதை: கரவீரைய்ச ஜபாகுடஜபாடலை: |
அஸ்யவாமேதி ஸுக்ந்தேந த்யூயாத் புஷ்பாஞ்ஜலிம் ஹரே: ||
மந்த்ரேணுஷ்டோத்தரஸுதம் க்ருஷ்ணேஸ்ச துளஸீதுலை: |
ததைவ ஜுஹூயாத்யூநௌ திலை: க்ருஷ்ணை: ஸுர்க்கரை: ||
ஆஜ்யேந டௌருஷம் ஸுக்தம் ப்ரத்ய்ருசம்

ஜுஹூயாத் தத: |

நாராயணநுவாகேந உபஸ்தூய ஜநார்துநம் ||
ஸுஸம்யாவை: ஸௌஹ்ருதைஸ்ச ஸால்யந்நம்

விநிவேத்யேத் |

வைஷ்ணவாந் பேஜாஜயேத் பஸ்சாத் ஸ்வயம் புஞ்ஜீத

வாக்யத: ||

தஸ்யாம் ராத்ரௌ ஜபேந் மந்த்ரம் அயுதம்ஹரி ஸந்திதௌ |
வைஷ்ணவைரநுவாகைஸ்ச தூத்வா புஷ்பாஞ்ஜலிம் தத: ||
புரதோ வாஸுதேதுவஸ்ய பூமௌ ஸ்வப்பாத் குஸோத்தரே |
ஏவம் ஸம்பூஜ்ய தேதுவேஸம் மகூரயாம் வைஷ்ணவோத்தம: ||
உத்யுத்ருத்ய வம்ஸஜாந் ஸர்வாந் வைஷ்ணவம்

பத்யமாபந்யாத்-||

[மகூநகூத்திரத்தில் முற்பகலில் இருபிறப்பாளன் ஸ்நாநம்செய்து, மூலமந்திரத்தினால் நீரைக்கொண்டு கிருஷ்ணனுக்குத் தர்ப்பணம் செய்து, எள்கலந்த நீரினால் பித்ருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் தர்ப்பணம்செய்து, அதன்பின் அச்சுதனை அர்ச்சிக்கவேண்டியது, கருந்துளசி, தாழம்பூ, தாமரை, குங்குமப்பூ, அரளி, செம்பருத்தி. வேல்பாளை (குடஜம்), பாதிரிப்பூ ஆகிய புஷ்பங்களைக்கொண்டு “அஸ்யவாம” எனனும் ஸுக்தத்தினால் புஷ்பாஞ்ஜலிகளை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. பிறகு கருந்துளசியைக்கொண்டு அஷ்டாகூர மந்திரத்தினால் நூற்றெட்டு முறை பகவானுக்குப் புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. சர்க்கரையோடு கூடிய கருப்பு எள்ளினால் அதற்குப்பின் ஹோமம் செய்யவேண்டியது. புருஷஸுக்தத்தின் ஒவ்வொரு ருக்கிற்கும் நெய்யினால் ஹோமம் செய்யவேண்டும். நாராயணபூவாகத்தால் உபஸ்தானம் செய்து, ஸுஸம்யாவமந்திரங்களாலும் ஸௌஹ்ருத மந்திரங்களாலும் அரிசியினால் ஆன பிரஸாதத்தை ஜனார்த்தனுக்கு நிவேதனம் செய்யவேண்டும். அதன பிறகு வைஷ்ணவர்களுக்கு பேராஜனம் செய்விக்கவேண்டும். அதற்குப்பினமௌனத்துடன் கூடியவனாகத் தான்புஜிக்கவேண்டும். அன்றிரவு பகவத்ஸன்னிதியில்பதினாயிரம்முறை திருவெட்டெழுத்தை ஜபிப்பது. வைஷ்ணமான அநுவாகங்களாலே புஷ்பாஞ்ஜலிகளை ஸமர்ப்பித்து, பூமியில் தர்ப்பையைப் பரப்பி, வாஸுதேவனுக்கு முனனால் தூங்கவேண்டியது. வைஷ்ணவோத்தமனாயிருப்பவன தேவர் தலைவனை மகூநகூத்திரத்தில் இவ்வண்ணமாகத் திருவாராதனம் செய்வதால் தன் வம்ஸத்திலுதித்த எல்லோரையும் உயரத் தூக்கிவிட்டு, தானும் விஷ்ணுவினுடைய பரமபதத்தை அடைவான்]

இவ்வண்ணமாக மகூநகூத்திரத்தில் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டிய உத்ஸவம் விளக்கப்பட்டது. இனி, (386—393) வ்ய தீபாதத்தில் செய்யவேண்டிய உத்ஸவம் விளக்கப்படுகிறது.

வ்யதீபாதே து ஸம்ப்ராப்தே ஹயக்ரீவம் ஜநார்தநம் |
 புஷ்பைஸ்ச கரவீரைஸ்ச புண்டூரீகை: ஸமர்ச்சயேத் ||
 யோரயீத்யநுவாகேந ப்ரத்ய்ருசம் வை யஜேத் புசு: |
 மந்த்ரேண ச ஸுதம் துத்வா பஸ்சாத் ஹோமம் ஸமாசரேத் ||
 யவைஸ்ச தண்டுலீர்வாபி திலை: புஷ்பைரதூபி வா |
 மந்த்ரேணஷ்டோத்தரஸுதம் ஜுஹூயாத்
 வைஷ்ணவோத்தம: ||

அமரேகா த்யஷ்டஸூக்தை: ப்ரத்ய்ருசம் ஜுஹுயாத் சரும் |
 ஸோஷம் நிவேத்ய ஹரயே ஸம்ப்ராஸ்யா஽஽சமநம் சரேத் ||
 ஸஹஸ்ரஸீர்ஷஸூக்தேந ஹ்யுபஸ்தூய ஜநார்தநம் |
 ஸால்யோதநம் ஸுபயுதம் விவிதை₄ஸ்ச ப₃ஸைரபி ||
 க்ஷவாஜ்யேந யுதம் த₃த்வா தீ₃பைர்நீராஜயேத் தத: |
 ப்ரஹ்மணாந் பே₄ராஜயேத் பஸ்சாத் த₃க்ஷிணபி₄ஸ்ச
 தோஷயேத் ||

ஹவிஷ்யம் து ஸ்வயம் பு₄க்த்வா பூ₄மௌ ஸ்வப்பாத்
 ஜிதேந்த்ரிய: |

ஏவம் ஸம்பூஜ்ய தே₃வேஸம் வ்யதீபாதே ஸநாதநம் ||

த₃ஸுவர்ஷஸஹஸ்ரஸ்ய பூஜாயா: ப₃லமாப்நுயாத் |

[வ்யதீபாதம் நேர்ந்ததாகில் ஹயக்ரீவ உருவம் கொண்ட ஜனர்த்
 தனனை அரளி, தாமரை முதலான புஷ்பங்களால் அர்ச்சிக்க
 வேண்டியது. யோரயீ என்னும் அநுவாகத்தின் ஒவ்வொரு
 மந்திரத்தினாலும் அறிவாளியாய் இருப்பவன் அர்ச்சனை செய்ய
 வேண்டியது. அதற்குப்பின் மூலமந்திரத்தினால் நூறு புஷ்பாஞ்ஜலி
 களை ஸமர்ப்பித்து, பின்பு ஹோமம் செய்யவேண்டியது. மூலமந்திரத்
 தினால் கோதுமை அல்லது அரிசி அல்லது எள் அல்லது புஷ்பங்
 களைக்கொண்டு நூற்றெட்டு முறை வைஷ்ணவோத்தமன் ஹோமம்
 செய்யவேண்டியது. அமரேகா என்று தொடங்கும் எட்டு ஸூக்தங்
 களின் ஒவ்வொரு ருக்கினாலும் ஹவிஸ்சை ஹோமம் செய்து,
 எஞ்சியதை ஹரிக்கு நிவேதனம் செய்து, நீரைப்பருகி ஆசமனம்
 செய்யவேண்டியது. 'ஸஹஸ்ரஸீர்ஷா' என்று தொடங்கும் புருஷ
 ஸூக்தத்தினால் உபஸ்தானம் செய்து விதவிதமான பழங்களோடும்
 பருப்போடும் பசு நெய்யோடும் கூடிய அரிசிப் ப்ரஸாதத்தை அளித்து,
 தீபங்களால் ஹாரத்தி எடுக்கவேண்டியது. பிறகு பிரஹ்மணாந்
 களை புஜிப்பித்து, தக்ஷிணைகளை அளித்து உகப்பிக்கவேண்டியது.
 எஞ்சிய ஹவிஸ்சைத் தான் புஜித்து புலனடக்கத்துடன் பூமியில்
 தூங்கவேண்டியது. இவ்வண்ணமாகப் பழையோனான தேவர்
 தலைவனை வ்யதீபாதத்தில் திருவாராதனம் செய்வதால் பதினாயிரம்
 வருஷம் பூஜைசெய்வதின் பலனை அடைவான்]

இவ்வண்ணமாக வ்யதீபாதத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டிய
 உத்ஸவம் விவரிக்கப்பட்டது. இனி (394-398) கிரஹணங்களிலும்
 ஸூர்ய ஸங்க்ராந்திகளிலும் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய உத்ஸவம்
 விவரிக்கப்படுகிறது.

க்யுரஹணே ரவிஸங்க்ராந்தௌ வராஹவபுஷம் ஹரிம் ||
 'குமுதைருஜ்ஜ்வலை: பத்யுமை: தக்யா தூர்வாகுரண்டுகை' |
 அர்ச்சயேத் பூத்யுரம் தேதுவம் தந்மந்த்ரேணைவ வைஷ்ணவ: ||
 தூராதியேஹதி ஸுலக்தேந தக்யாத் புஷ்பாஞ்ஜலிம் த்யுவிஜ: |
 மந்த்ரேண ச ஸஹஸ்ரம் துஸுதம் வாபி யஜேத் தக்யா ||
 திலைஸ்ச ஜுஹுயாத் தத்யுவத் ஸுலக்தேந ப்ரதத்யுருசம்
 க்யுருதம் |
 ஸுலபாந்நம் க்ருஸராந்நம் ச பக்யுயாபூபாந் க்யுருதப்லுதாந் ||
 நைவேத்யம் விநிவேத்யேயேஸு ப்யுராஹ்மணாந்
 பேபுரஜயேத் தத: |
 ஏவம் ஸம்பூஜ்ய தேதுவேஸம் ஸங்க்ராந்தௌ
 க்யுரஹணே ஹரிம் ||
 கலபகோடிஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுலோகே மஹியதே |

[ஸுலர்யசந்த்யுரஹண காலங்களிலும், ஸுலர்யன் ஒரு ராசியி
 லிருந்து, மற்றொரு ராசியில் பிரவேசிக்கும் ஸங்க்ராந்திகளிலும்,
 அழகிய குவளைகளினாலும், தாமரைகளினாலும் அருகம்புல்லினாலும்,
 குறிஞ்சிமலர்களினாலும் பூமியை தரிக்கும் வராஹவுருக்கொண்ட
 தேவனான ஹரியை வராஹமந்திரத்தினாலேயே அர்ச்சனம் செய்ய
 வேண்டும். இருபிறப்பாளனாயிருப்பவன தூராதியேஹதி ஸுலக்தத்தி
 னால் புஷ்பாஞ்ஜலியை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். மூலமந்திரத்தினால்
 ஆயிரமமுறை அலலது நூறுமுறை எள்ளினால் ஹோமம் செய்ய
 வேண்டும். புருஷஸுலக்தத்தின ஓவ்வொரு ருக்கினாலும் நெய்யை
 ஹோமம் செய்யவேண்டும். பருப்புசாதம், எள்ளுசாதம், நெய்யில்
 செய்த பக்ஷணங்கள், அப்பங்கள் ஆகிய நைவேத்யங்களை
 ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நிவேதனம் செய்து, அதற்குப்பின் அந்தணர்
 களுக்கு போஜனம் செய்விக்கவேண்டும். இவ்வண்ணமாக தேவர்
 தலைவனான ஹரியை ஸங்க்ராந்தியிலும், கிரஹண காலங்களிலும்
 திருவாராதனம் செய்வதினால் ஆயிரக்கணக்கான கலபகோடி
 காலங்கள் விஷ்ணுலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான்.]

இவ்வண்ணமாக, க்யுரஹண காலங்களிலும், ஸங்க்ராந்தியிலும்
 வராஹபபெருமானைத் திருவாராதனம் செய்யும்முறை விளக்கப
 பட்டது. இனி, (399-406) வைத்ருதியில் (வைஸாக்யமாஸத்தில்)
 ஸீதாராமனைப் பூஜிக்கும் முறை விளக்கப்படுகிறது.

வைத்ருதௌ (வைஸாகே) பூஜயேத் ராமம் காகுத்ஸ்தம்
புருஷோத்தமம் ||

ஸீதாலக்ஷ்மணஸம்யுக்தம் மத்யாஹ்நே பூஜயேத் விபும் |

புந்நாக்யுகேதகீபத்ஸுமை: உத்பலை: கரவீரகை: ||

சாம்பேயை: வகுலை: பூஜாம் ஷடூர்ணைரைவ காரயேத் |

ஜாதயே வாதிஸுலக்தேந குர்யாத் புஷ்பாஞ்ஜலிம் தத: ||

ஸம்க்ஷேபேண ஸதஸ்ஸுலோக்யா ப்ரதிஸ்ஸுலோகம் யஜேத் ததா |

புஷ்பாஞ்ஜலிஸஹஸ்ரம் து மந்த்ரேணைவ யஜேத் தத: ||

த்வமக்ஸுந இதி ஸுலக்தேந பாயஸம் ஜுஹூயாத் ருசா |

பஸ்சாந்மந்த்ரேணஜ்யேஹாமோ ரைவேத்யம் பாயஸம்

க்ருதம் ||

கதுஸீப்யலம் ஸர்க்கராம் ச பாநகம் ச நிவேத்யேத் |

பஞ்ச ஸப்த த்ரயோ வாபி பூஜநீயா த்விஜோத்தமா: ||

ஸுஹ்ருத்யைரந்நபாநா த்யை:க்ஷா ஹிரண்யா த்வித்யக்ஷிணை: |

ஹவிஷ்யாந்நம் ஸ்வயம் புக்த்வா பட்டேத்ஸுராமாயணம் ந ||

ஏவம் ஸம்பூஜ்ய விதிவத் ராக்யவம் ஜாநகீயுக்தம் |

புக்த்வா பேதூக்யாந் மநோரம்யாந் விஷ்ணுலோகே மஹீயதே ||

[வைத்ருதியில் (வைஸாகமாதத்தில்) புருஷோத்தமனும், கருத்த வமிசத்து தித்தவனும், ஸீதாலக்ஷ்மணர்களோடு கூடியவனான ராம பிராணை நடுப்பகலில் பூஜிக்கவேண்டும். புன்னை, தாழை, தாமரை, குவளை, அரளி, சம்பகம், மகிழ் (வகுளம்), ஆகிய புஷ்பங்களைக் கொண்டு "ஸ்ரீராமாய நம:" என்னும் ஸ்ரீராமஷட்குரியால் அர்ச்சிக்க வேண்டும். அதற்குப்பின் ஜாதயேவாதிஸுலக்தத்தினால் புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். ஸங்க்ஷேபராமாயணஸர்க்கத்தின் ஒவ்வொரு ஸ்லோகத்தாலும் அவ்வண்ணமே புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். அதற்குப்பின் மூலமந்திரத்தால் ஆயிரம்முறை புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. "த்வமக்ஸுநே" என்னும் ஸுலக்தத்தின் ருக்குகளாலே பாயஸத்தை ஹோமம் செய்யவேண்டும். அதன்பின் மூலமந்திரத்தினால் நெய்யைக்கொண்டு ஹோமம்செய்து, பாயஸம், நெய், வாழைப்பழம், சர்க்கரை, பாநகம் ஆகியவற்றை அமுது செய்விக்கவேண்டியது. நெஞ்சுக்கினிய நல்ல அன்னபானங்களாலும், பசு, பொன் முதலான தக்ஷிணைகளாலும் ஐந்து அல்லது ஏழு அல்லது மூன்று அந்தணர் தலைவர்கள் ஆராதிக்கப்பட வேண்டும். ஹவிஸ்ஸின் ரோஷத்தைத் தான் புசித்து ஸ்ரீராமாயணத்

தைப் படிக்கவேண்டும். ஜாநகியோடு கூடிய ராகவளை முறைப்படி இவ்வண்ணமாகப் பூஜிப்பதினால் நெஞ்சக்கினிய போகங்களை அநுபவித்து விஷ்ணுலோகத்தில் இன்புறுகிறான்.]

இவ்வண்ணமாக வைஸாக மாதத்தில் (வைத்ருதியில்) ஸ்ரீராமனை ஆரதிக்கும் முறை விளக்கப்பட்டது. இனி, (407-415) வெள்ளிக் கிழமைகளில் செய்யவேண்டிய லக்ஷ்மீ நாராயணபூஜை விவரிக்கப் படுகிறது.

லக்ஷ்மீநாராயணம் தேவம் பூர்க்குவே வாஸரே நிஸி |
அக்ஷண்ட்பிழ்வபத்ரைஸ்ச துளஸீகோமலைர்துலை: ||
அர்ச்சயேத் மந்த்ரரத்நேந வாமாங்கஸ்துபியா ஸஹ |
சந்த்ரம் குங்குமோபேதம் கஸ்தூர்யா ச ஸமர்ச்சயேத் ||
ஸ்ரீஸூக்தபுருஷஸூக்தாப்யாம் துத்த்யாத்

புஷ்பாஞ்ஜவிம் தத: |
மந்த்ரத்வயேந புஷ்பாணம் ஸஹஸ்ரம் ச நிவேதயேத் ||
த்வமக்ஷு இதி ஸூக்தேந ப்ரத்ய்நம் குஸுமைர்யஜேத் |
அக்ஷண்ட்பிழ்வபத்ரைர்வா பத்ருமபத்ரை: க்ருதேந வா ||
ஸ்ரீஸூக்தபுருஷஸூக்தாப்யாம் ப்ரத்ய்நசம்

ஜுஹுயாத் தத: |
அக்ஷிம் நரேதி ஸூக்தேந திலீர்வரீஹிபிதேவ ச |
மந்த்ரரத்நேந ஜுஹுயாத் ஸுகுந்தகுஸுமை. ஸதம் |
மண்டுகார் ஸ்ரீரஸம்புக்தார் பாயஸாந்நம் ஸூர்க்கரம் ||
ஸாலயந்நம் ப்ருஷதூஜ்யம் ச புக்த்யாஸௌ

விநிவேதயேத் ||
அப்யர்ச்சய விப்ரமிதுநாந் வாஸோலங்காரபூஷணை: |
பேபூஜயித்வா யதூஸக்தி பர்ச்சாத் புஞ்ஜீத வாக்யத: ||
மந்வந்தரஸுதம் விஷ்ணும் துக்ஷுதூப்யதேள ஹேமபங்கஜை:
ஸம்பூஜ்ய யதுவாப்நோதி தத்பூலம் ப்ருகுவாஸரே ||
ஏவம் ஸம்பூஜ்யமாநஸ்து தஸ்மிந்நஹி வைஷ்ணவை: |
லக்ஷ்மீயா ஸஹ ஹரி: ஸாக்ஷாத் ப்ரத்யக்ஷம்

ததக்ஷணாத் புவேத் ||
[இடது துடையிலிருக்கும் ஸ்ரீதேவியோடு கூடிய தேவனான லக்ஷ்மீ நாராயணனை வெள்ளிக்கிழமை இரவில் முழு பில்வ இதழ்களாலும்

துவையின் கொழுந்திதழ்களாலும், மந்திரத்தனமான துவயத்தால் சந்தனம், குங்குமம், கஸ்தூரி ஆகியவற்றைக்கொண்டு அர்ச்சிக்க வேண்டியது. அதற்குப்பின் ஸ்ரீஸூக்த புருஷஸூக்தங்களால் புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. துவயமந்திரத்தினால் ஆயிரம் பூக்களை இடவேண்டியது. “தவமக்ஷே” என்னும் ஸூக்தத்தின் ஓவ்வொரு ருக்கினாலும் புஷ்பங்களால் ஆராதனம் செய்யவேண்டியது. முழு பில்வஇதழ்களாலாவது, தாமரையிதழாலாவது, நெய்யாலாவது, ஸ்ரீஸூக்த புருஷஸூக்தங்களின் ஓவ்வொரு ரிக்கிற்கும் ஹோமம் செய்யவேண்டும். ‘அக்ஷம் நரா’ என்னும் ஸூக்தத்தினால் எள்ளினாலும், நெய்வினாலும் ஹோமம் செய்யவேண்டும். நறுமணமிக்க புஷ்பங்களைக்கொண்டு துவயமந்திரத்தால் நூறு முறை ஹோமம் செய்யவேண்டும். பாலோடு சேர்த்த பாலோடு, சர்க்கரையோடு கூடிய பாயஸாந்நம், நெற்சோறு, தயிர்கலந்த நெய் ஆகியவற்றை பக்தியோடு அமுதுசெய்விக்கவேண்டும். அந்தண தம்பதிகளுக்கு வஸ்திரம், அலங்காரம், ஆபரணங்கள் ஆகியவற்றை இயன்றவரை அளித்துப் பூஜித்து அமுது செய்வித்துப் பின் மௌனத்துடன் தான் அமுதுசெய்யவேண்டும். வெள்ளிக்கிழமை இப்படி லக்ஷ்மீநாராயணபூஜை செய்வதால், நூறு மந்வந்தரங்கள் திருப்பாற்கடலில் பொற்றாமரைகளாலே பூஜிப்பதாலுண்டாகும் பலனை அடைகிறான். இவ்வண்ணமாக வைஷ்ணவர்களால் அக்கிழமையில் லக்ஷ்மியோடுகூடிய நாராயணன் பூஜிக்கப்பட்டானாகில், அவன் அக்கணமே ப்ரத்யக்ஷமாகிறான்.]

இவ்வண்ணமாக வெள்ளிக்கிழமைகளில் லக்ஷ்மீநாராயண பூஜை விளக்கப்பட்டது. இனி, [416-425] க்ருஷ்ணஷ்டமியிலும், சதுர்துஸரியிலும் செய்யும் க்ருஷ்ணபூஜை விளக்கப்படுகிறது.

க்ருஷ்ணஷ்டமியாம் சதுர்துஸரியாம் ஸாயம்

ஸந்த்யாஸமாக்ஷமே ।

கேசாபாலம் புருஷம் க்ருஷ்ணமர்ச்சயேத் ஸ்ரத்யுத்யாந்வித: ||
மல்லிகாமாலதீகுந்த்யூதீகுடஜகேதகை: ।

லோத்ரநீபார்ஜுநைர்நாகை: கர்ணிகாரை: கதும்புகை: ||

கோவிதாரை: கரவீரை: பிழ்வைராஸ்பேரடகைரபி ।

த்யுஷாஷ்டரேண மந்த்ரேண பூஜயேத் புருஷோத்தமம் ||

யே த்ரிம்ஸுதீதி ஸூக்தேந த்யுத்யாத் புஷ்பாஞ்ஜலிம் தத: ।

ஸ்ரீக்ருஷ்ணம் துளரீபந்தரை: ப்ரத்யக்ருசம் பூஜயேத் விபு: ||

ஸ்ரீக்ருஷ்ணய நம இதி மந்த்ரேணஷ்டோத்தரம் ஸுதம் |
 பூஜயித்வா஽த்ய ஹோமம் து திலை: க்ருஷ்ணை: க்ருதாந்விதை: ||
 ப்ரத்ய்ருசம் வைஷ்ணவை: ஸுக்தை: ஜுஹூயாத்
 புருஷோத்தமம் |
 ஸமித்யுபி: பிப்பலைஸ்சாபி மந்த்ரேணஷ்டோத்தரம் ஸுதம் ||
 நாமபி: கேஸுவாத்யைஸ்ச சரும் பஸ்சாத் க்ருதப்லுதம் |
 வைஷ்ணவ்யா சைவ க்யாயதர்யா ப்ருஷத்யாஜ்யம் ஸுதம்தத்யா ||
 குடெளத்யநம் ஸர்ப்பிஷாக்தம் பூக்ஷயாணி விவித்யாநி ச |
 க்ஷிராந்நம் ஸர்க்கரோபேதம் நைவேத்யம் ச ஸமர்ப்பயேத் ||
 வைஷ்ணவாந் பேராஜயேத் பஸ்சாத் ஸ்வயம் பூஞ்ஜீத
 வாக்யத: |

ஏவமப்யர்ச்சய கோவிந்தம் க்ருஷ்ணஷ்டம்யாம் விஸேஷை: ||
 ஸர்வபாபவிநிர்முக்தோ விஷ்ணுஸாயுஜ்யமாப்நுயாத் ||

[கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமியிலும், சதுர்த்யுநியிலும், மாலை வேளையில்
 பரமபுருஷனும், கோபாலனான கண்ணனை ஸ்ரீரத்னையோடு அர்ச்சிக்க
 வேண்டியது. மலனிகை, ஜாதி, குருந்தம், முலலை, வேற்பாளை,
 தாழம்பூ, வெள்ளைலொத்தி, கடம்பு, மருதம், சிறுநாகை, கோங்கு,
 கதம்பம், கோவிதாரம், அரளி, வில்வம், காட்டுமல்லிகை ஆகிய
 வற்றின் பூக்களைக்கொண்டு பத்து அக்ஷரமுள்ள கோபால மந்திரத்
 தினால் புருஷோத்தமனைப் பூஜிக்கவேண்டியது. 'யேத்ரிமஸதி'
 என்னும் ஸூக்தத்தினாலே பிறகு புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்க வேண்
 டியது. ஸர்வேஸ்வரனான க்ருஷ்ணனை ஸூக்தத்தின ஓவ்வொரு
 ரிக்காலும், துளசி இதழ்களால் பூஜிக்கவேண்டும். பிறகு "ஸ்ரீ
 க்ருஷ்ணய நம:" எனனும் மந்திரத்தாலே நூற்றெட்டு முறை
 அர்ச்சித்து, நெய்கலந்த கார் எள்ளினால் ஹோமம் செய்யவேண்டும்.
 வைஷ்ணவ ஸூக்தங்களின் ஓவ்வொரு ரிக்கினாலும் புரச சமிததுக்
 களைக்கொண்டு புருஷோத்தமனுக்கு ஹோமம் செய்யவேண்டும்.
 அதற்குப்பின் மூலமந்திரத்தினால் நூற்றெட்டு முறையும் கேசவன
 முதலான பன்னிரு நாமங்களாலும் ஹோமம் செய்ய
 வேண்டும். பிறகு நெய் நிறைந்த ஹவிஸ்ஸைகொண்டு
 விஷ்ணுகாயத்ரியினாலும், ப்ருஷத்யாஜ்யத்தாலும் நூறு முறை
 ஹோமம் செய்யவேண்டும். நெய்நிறைந்த சர்க்கரைப் பொங்கல்,
 பலவிதமான பூக்ஷணங்கள், சர்க்கரை கலந்த பாற்சோறு ஆகிய
 நைவேத்யங்களைக் கண்ணனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. பிறகு

வைஷ்ணவர்களுக்கு போஜனம் செய்வித்து. மௌனத்துடன் தான் புஜிக்கவேண்டியது. க்ருஷ்ணஷ்டமியில் சிறப்பாக இவ்வண்ணம் கோவிந்தனைப் பூஜிப்பதால் எல்லாப் பாபங்களும் நீங்கப் பெற்று விஷ்ணுவின் ஸாயுஜ்யத்தை அடைவான்.]

இவ்வண்ணமாக, க்ருஷ்ணஷ்டமியிலும். சதுர்தசியிலும் செய்கப்படும் க்ருஷ்ணபூஜை விளக்கப்பட்டது. இனி, [426-431] அதே திதிகளில் செய்யப்படும் கூர்ம்பூஜை விளக்கப்படுகிறது.

த்யுயேரார்ப்யநயோ: ஸ்ரீஸம் கூர்மரூபம் ஸமாசசமயத் ||
ஸஸாக்யராம் மஹிம் ஸர்வாம் லபதே நாத்ர ஸம்ஸய: |
அர்ச்சக்யேத் மூலமந்திரேண க்ருங்க்யுஷ்பாஷ்டாதிபி: ||
அர்ச்சயித்வா வித்யானேந ஹவிஷ்யம் வ்யஞ்ஜனைந்ரயதம் |
ஸுதீர்க்யந்த்ரஜாந் ஸுபக்ய்ருதழிஸ்ரந் நிவேதக்யேத் ||
அஹம்பூர்வேதி ஸுலக்ஷேந குர்யாத் புஷ்பாஞ்ஜலிம் தத: |
ஸஹஸ்ரம் மூலமந்திரேண பூஜக்யேத் துளணித்யு: ||
திவயிஸ்ரஸ்க்ருத்யுகைந் ஜுஹுயாத் ஹவ்யவாஹநே |
ப்ரயத்யவ இதி ஸுலக்தாப்யாம் நாஸத்யுளீத்யநேந ச ||
மந்திரேணஜயம் ஸஹஸ்ரம் து ஜுஹுயாத்

வைஷ்ணவோத்தம: |

பேராஜக்யேத் வைஷ்ணவாந் பூக்த்யா விஸேஷேணார்ச்சக்யேத்

குடும் ||

கௌர்மே து ஸுதவர்ஷம் து ஸமப்யர்ச்சயித்வாநத: |

அத்ரப்யர்ச்சநமாதிரேண தத்பூலம் ஸமவாப்ந்யாத் ||

[இவ்வாண்டு துதிகளிலும் கூர்மரூபியான ஸ்ரீமந்நாராயணனை அர்ச்சித்தானாகில் கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகம் முழுவதையும் அடைவான் என்பதில் ஐயமில்லை. கந்தம், புஷ்பம், அக்ஷதை முதலானவற்றைக்கொண்டு மூல மந்திரத்தினால் அர்ச்சிக்க வேண்டும். முறைப்படி அர்ச்சித்தபின், வ்யஞ்ஜனங்களோடு கூடிய ஹவிஸையும், பருப்பு நெய்யோடு கூடியவையரம், பெரிய யந்திரங்களால் செய்யப்பட்டவையான பக்ஷணங்களையும் அமுது செய்விக்கவேண்டியது. அஹம் பூர்வ என்று தொடங்கும் ஸுலகத்தினால், பிறகு புஷ்பாஞ்ஜலியை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டியது. துளணி இதழ்களைக்கொண்டு மூலமந்திரத்தினால் ஆயிரம் முறை

அர்ச்சிக்கவேண்டியது. எள் கலந்த அவலினால் “ப்ரயத்வ” என்று தொடங்கும் இரு ஸூக்தங்களைக்கொண்டு அக்னியில் ஹோமம் செய்யவேண்டும். “நாஸத்யாஸீத்” எனனும் மந்திரத்தினால் வைஷ்ணவோத்தமன ஆயிரம் முறை நெய்யினால் ஹோமம் செய்ய வேண்டும். பக்தியுடன் வைஷ்ணவர்களை புஜிப்பிக்கவேண்டும். ஆசார்யனை விசேஷமாக அர்ச்சிக்கவேண்டும். நூறு வருஷம் முறைப்படி கூர்மபூஜை செய்வதின் பலனை இவ்விரு திதிகளில் இப்படி ஒருமுறை அர்ச்சிப்பதாலேயே பெற்றுவிடலாம்.]

இவ்வண்ணமாகக் கூர்மபூஜை விளக்கப்பட்டது. இனி, [432-437] சித்திரை மாதம் சுக்லபக்ஷம் ப்ரதமையில் செய்யப்படும் கேசவபூஜை விளக்கப்படுகிறது

மதுஸூக்லப்ரதிபதித்ஸு கேஸுவம் விதிபூர்வகம் |
ஸ்நாத்வா மத்யாஹ்நஸமயே பூஜயேத் கரவீரகை ||
அக்ஞிமீளே இத்யாத்யேந ப்ரத்ய்ருசம் குஸுமைர்யஜேத் |
மந்த்ரரதநேந வா஽ப்யர்ச்சய சருபாயஸஹோமக்ருத் ||
ஈளேத்யாவேதி ஸூக்தேந யதிந்த்யூராக்ஞீத்யநேந ச |
விஷ்ணுஸூக்தைஸாச ஜுஹூயாத் க்யாயதர்யா
விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞயா ||

அபூபாந் கடகாகாராந் ஸால்யந்நம் க்ஞுதஸம்யுதம் |
பூஸைஸ்ச பூக்ஷயபேபூ ஜ்யையஸ்ச ரைவேத்யம் விநிவேத்யேத் ||
பேபூஜயேத் ப்ரஹ்மணர்ஸக்த்யா த்யூக்ஷிணபிபூ: ப்ரபூஜயேத் |
ஸாக்ஞ்ரம் ஸம்வத்ஸரம் தத்ர ஸம்யக் ஸம்பூஜயேத் ஹரிம் ||
ஸர்வாந் காமாநவாப்நோதி ஹயமேதத்யூயுதம் லபேபூத் ||

[சித்திரை மாதம் சுக்லபக்ஷம் ப்ரதமையில் முறைப்படி கேசவனைப் புஜிக்கவேண்டும். நடுப்பகலில் ஸ்நானம் செய்து, “அக்ஞிமீளே” என்று தொடங்கும் ஸூக்தத்தின் ஒவ்வொரு ரிக்கினாலும் அரளிப் பூக்களைக்கொண்டு புஜிக்கவேண்டியது. த்யவய மந்திரத்தினாலும் அர்ச்சித்து, ஹவிஸ்ஸினாலும் பாயஸத்தினாலும் ஹோமம் செய்ய வேண்டியது. “ஈளேத்யாவா” “யதிந்த்யூராக்ஞீ” எனனும் ஸூக்தங்களாலும், விஷ்ணு ஸூக்தங்களாலும், விஷ்ணு க்யாயத்ரியினாலும் ஹோமம் செய்யவேண்டும். கடகம் போல் (நடுவில துவாரமுள்ள) அப்பங்களையும், நெய்கலந்த நெற்சோற்றையும், பழங்களையும், பூக்ஷணங்களையும் பாயஸம் முதலானவற்றையும்

தைவேத்யமாக ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. இயன்றவரை அந்த ணர்க்கு போஜனமளித்து, தக்ஷிணைகளாலே பூஜிக்கவேண்டும். அந்தப் பிரதமையில் ஹரியை நன்கு பூஜிப்பதால் எல்லா விருப்பங்களையும் பெற்று, பதினாயிரம் அஸ்வமேதபூலனையும் அடைகிறான்.]

இவ்வண்ணமாக சித்திரை சுக்லபக்ஷப்ரதமையில் செய்யப்படும் கேசவபூஜை விளக்கப்பட்டது. இனி, [438-458] சித்திரை மாதம் சுக்லபக்ஷநவமியில் (ஸ்ரீராமநவமியில்) செய்யப்படும் ஸ்ரீராமனுடைய திருவாராதனம் விளக்கப்படுகிறது.

தஸ்மிந் நவம்யாம் ஸூக்லே து நக்ஷத்ரே஽திதிதேவதே |
கதர் ஜாதோ ஜகந்நாதோ ராகுவ: புருஷோத்தம: ||
தஸ்மிந்நுபோஷ்ய மத்யுரஹ்நே ஸ்நாத்வா ஸந்த்யாம்
வித்யாநத: |

தர்ப்பயித்வா பித்ருந் தேவாந் அர்ச்சயேத் ராகுவம் ஹரிம் ||
ஷட்யக்ஷரேண மந்த்ரேண க்ருந்த்யுமால்யா நுலேபநை: |
அப்யர்ச்ச்ய ஜகதாமீஸம் ஜபேந்மந்த்ரம் ஸமாஹித: ||
ஸாந்திம் ஸாஸ்த்ரம் புராணம் ச நாம்நாம் விஷ்ணு:

ஸஹஸ்ரகம் |
பாவமானை: விஷ்ணுஸூக்தை: குர்யாத் புஷ்பாஞ்ஜலீம் தத: ||
ராமாயணஸூத்ஸிலாக்யா த்யுத்யாத் புஷ்பாணி வைஷ்ணவ: |
ஸூர்க்கரம் பாயஸாந்நம் கபிலாக்ருதஸம்யுக்தம் ||
ரம்ப்யாபூலம் பாநகம் ச நைவேத்யம் விநிலேத்யேத் |
ஸிதாநி நாகபர்ணாநி ஸ்ரிக்ஷுபூக்ஷிபூலாநி ச ||
கர்ப்பூரேண ச ஸம்யுக்தம் தாம்பூலம் ச ஸமர்ப்பயேத் |
தீபாந்தீராஜயேத் பூக்த்யா நமஸ்க்ருத்ய புந:புந: ||
ப்ரீதயே ரகுநாதஸ்ய குர்யாத் த்யாநாநி ஸக்தித: |
ஷட்யக்ஷரேண ஸாஹஸ்ரம் திலைர்வா பாயஸேந வா ||
கமலைர்பிஷ்வபத்ரைர்வா க்ருதேந ஜுஹுயாத் தத: |
அஸ்யவாமேதி ஸூக்தேந ஸமித்யபி: பிப்பலஸ்ய ச ||
வைகுண்ட்யார்ஷத்யம் ஹுத்வா ஹோமஸேஷம்

ஸமாபயேத் |
ராத்ரேன ஜாக்ரணம் க்ருத்வா ப்ரதியாமம் ப்ரபூஜயேத் ||

ப்ரபுராதே விமலே சாபி ததோ ப்ரதஜந்மநி |
த்ருதியேஹரி மத்யாஹ்நே ஸௌமித்ரேர்ஜந்மவாஸரே ||
ஸாநுஜம் ஜக்யகாமீஸம் அர்ச்சயேத் பூர்வவத் த்விஜை: |
பூஜாம் புஷ்பாஞ்ஜலீம் ஹோமம் ஜபம்

ப்ரபுரஹ்மணபேபுரஜநம் ||

அவிச்சிந்நம் தத: குர்யாத் அக்ஷுநிஹோத்ரம் த்ரிவாஸரம் |
ஏவம் த்ரிராத்ரம் குர்வீத ராக்யவாணம் வித்யாநத: ||
மஹோத்ஸவம் ஜந்மபேபுஷு ப்ரத்யப்யக்யம் சைத்ரமாஸகே |
சதுர்தேஹரி தத்யா நத்யாம் குர்யாத்யவப்யருத்யம் த்விஜை: ||
வைஷ்ணவைரநுவாகைஸ்ச ராமநாமப்யுரேவ ச |
சரிதம் ரகுநாத்யஸ்ய ஜபந்நவப்யருத்யம் சரேத் ||
தேவாந் பித்ருமஸ்ச ஸந்தர்ப்ய க்ருஹம் க்ருத்வா஽ர்ச்சயேத்
ப்ரபுரம் |

குர்யாத்யவப்யருதேஷ்டிம் ச சருணா பாயஸேந வா ||
அஸ்யவாமேதி ஸூக்தேந பரோமாத்ரேத்யநேந வா |
ப்ரத்ய்ருசம் ஜுஹுயாத் பஸ்சாத் மந்த்ரேண

ஸுதஸங்க்யயா ||

ஹுத்வா ஸமாப்ய ஹோமம் து ஸேஷம் ஸம்ப்ராஸயேத்
சநம் |

ஆசம்ய பூஜயேத் தேவம் வைஷ்ணவாந் பேபுரஜயேத் தத: ||
ஸ்வயம் புஞ்ஜீத தத்யுராத்ரேள அத்யுஸாயீ ஸமாஹித: |
ஏவம் த்யுஸாரதி: பூஜ்ய: சைத்ரே நாவமிகே தத்யா ||
ஷஷ்டிம் வர்ஷஸஹஸ்ராணி ஸ்வேதத்யவீபரிவாஸநம் |
ஸம்பூஜ்ய யத்யவாப்நோதி ததேவாத்ர ஸமஸ்நுதே ||
யஜ்ஞாயுதமம் லப்யத்வா விஷ்ணுலோகே மஹீயதே |

[சித்திரை மாதம் சுக்லபக்ஷ நவமியில். புனர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில்
ஜகந்நாதனான புருஷோத்தமன் ராகவனாகப்பிறந்தான். அன்று உப
வாஸமிருந்து, நடுபபகலில் குளித்து, முறைப்படி மாத்யாஹ்நிகம்
செய்து, தேவதைகளுக்கும் பிதருக்களுக்கும் தர்ப்பணம்செய்து,
ஹரியாகிற ராகவனை அர்ச்சிக்கவேண்டியது. “ஸ்ரீராமாய நம:”
எனனும் ஆறு அக்ஷரமுள்ள ஸ்ரீராம மந்திரத்தினால் க்ருந்தும்,
மாலை, பூச்சுகள் ஆகியவற்றால் உலகிற்கு ஈசனான ராமனை
அர்ச்சனம் செய்து, சாந்தி உடையவனாய், ஸ்ரீராம மந்திரத்தை

ஜபிக்கவேண்டியது. சாந்தி பர்வம், ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம், ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம், பவமான ஸலித்தங்கள், விஷ்ணுஸலித்தங்கள் ஆகியவற்றால் புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. வைஷ்ணவனாயிருப்பவன் ஸங்க்ஷேப ராமாயணத்தின் நூறு ஸ்லோகங்களாலும் புஷ்பங்களை அளிக்கவேண்டும். சர்க்கரையும், காராம் பசுவின் நெய்யும் கலந்த பாயஸானந்தத்தையும், வாழைப்பழத்தையும், பானகத்தையும் நைவேத்யமாக ஸமர்ப்பிக்க வேண்டியது. வெள்ளை வெற்றிலை, நல்லபாக்கு, கற்பூரம், ஆகியவற்றோடு கூடிய தாம்பூலத்தையும் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். பக்தியுடன் தீபத்தினால் ஹாரத்தி எடுக்கவேண்டும். (பக்தியினால்) மறுபடியும் மறுபடியும் நமஸ்காரம் செய்து, சகுந்தலினின் உகப்பிற்காக இயைநவரையில் தானங்களைச் செய்யவேண்டும். ராமஷ்டக்ஷர மந்திரத்தினால், எள், பாயஸம், தாமரை, வில்வ இதழ், நெய் ஆகியவற்றில் ஒன்றைக் கொண்டு ஆயிரம்முறை ஹோமம் செய்யவேண்டும். “அஸ்யவரம்” என்று தொடங்கும் ஸலித்தத்தினால் புரச ஸமித்துக்களைக்கொண்டு வைகுண்டப் பார்வத ஹோமம் செய்து ஹோமத்தைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டியது, ராத்திரியில் விழித்திருந்து, ஒவ்வொரு யாமத்திலும் பூஜிக்கவேண்டும். பரிசுத்தமான விடியற்காலை வேளையிலும் பூஜிக்கவேண்டும். மறுநாள் பரதனுடைய அவதார தினத்திலும் மூன்றாம் நாள் ஸமித்ரா புத்ரர்களின் அவதார தினத்திலும் தம்பிகளோடு கூடிய ஜகந்நாதன ராமனை, இருபிறப்பாளன் முன்போல் அர்ச்சிக்கவேண்டும். பூஜை, புஷ்பாஞ்ஜலி, ஹோமம், ஜபம், ப்ராஹ்மண பேராஜன ஆகியவற்றை முன்போல்செய்யவேண்டும். இந்த மூன்று நாட்களிலும் இடைவெளி இல்லாமல் அக்னி ஹோதிரம் செய்யவேண்டும். இவ்வண்ணமாக ஒவ்வொரு வருஷமும் சித்திரை மாதத்தில் ராமலக்ஷ்மண பூரதசத்ருக்னர்களுடைய ஜன்ம நக்ஷத்திரங்களில் முறைப்படி மஹோத்ஸவம் செய்யவேண்டும். இரு பிறப்புகளின் நாலாம் நாளில் நதியில் அவப்நுதஸ்நானம் செய்யவேண்டும். வைஷ்ணவமான அநுவாகங்கள், ராமநாமங்கள், ஸ்ரீராமாயணம், ஆகியவற்றை ஜபித்துக்கொண்டு அவப்நுதஸ்நானம்செய்யவேண்டும். தேவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் தர்ப்புணம் செய்து, வீட்டிற்குச் சென்று ராமனை அர்ச்சிக்கவேண்டும். அவப்நுத ஹோமத்தை ஹவிஸ்ஸினாலாவது, பாயஸத்தினாலாவது செய்யவேண்டும். “அஸ்யவரம்” என்னும் ஸலித்தத்தினாலாவது “பரோமாத்ரா” என்னும் ஸலித்தத்தினாலாவது ஒவ்வொரு நிக்கிற்கும் ஹோமம் செய்யவேண்டும். பிறகு மூலமந்திரத்தினால் ஹோமம்

செய்து, ஹோமத்தை முடித்து, ஹவிஸ்ஸின் ஸேஷத்தை உண்ண வேண்டியது, ஆசமனம் செய்து தேவனைப் பூஜிக்கவேண்டும். அதற்குப்பின் வைஷ்ணவர்களை பூஜிப்பிக்கவேண்டும். பிறகு தான் பசிக்கவேண்டும். அன்றிரவு சாந்தியுடன் தரையில் படுக்கவேண்டும் இவ்வண்ணமாக, சித்திரை மாதம் நவமியில் ராமனைப் பூஜிக்கவேண்டும். ஸ்வேதத்யூவிபத்திலுள்ள எம் பெருமானை அறுபதினாயிரம் வருஷம் பூஜிப்பதால் ஏற்படும் பலனை இந்தப் பூஜையால் அடைகிறான். பத்துலக்ஷம் யஜ்ஞங்களின் பலனை அடைந்து விஷ்ணு லோகத்தில் சிறப்படைகிறான்.]

இவ்வண்ணமாக ஸ்ரீராமநவமி உத்ஸவம் விளக்கப்பட்டது. இனி, [458-467] சித்திரை மாதம் பெளர்ணமியில் செய்யப்படும் மாதவ பூஜை விளக்கப்படுகிறது.

தஸ்யைவ டௌர்ணமாஸ்யாம் ச ஸீதாம்ஸோருத்யே ததூ||
ஸநாத்வா ஸம்பூஜயேத் தேவம் மாத்வம் ரமயா ஸஹ |
ஸூத்யதூஜாம்பூநத்யுப்ரக்யம் கந்தூர்ப்பஸுதஸந்நிப்யம் ||
லக்ஷ்மயா ஸஹ ஸமாஸீநம் சீமலே ஹேமபங்கஜே |
சந்தூநேந ஸுகூந்தேந கரவீராப்யஜசம்பகை: ||
கர்ப்பூரகுங்குமோபேதசந்தூநேந ச பூஜயேத் |
தந்மந்த்ரமந்த்ரரதநாப்யாம் மாத்வம் விதிநா யஜேத் ||
மண்டூகார் க்ஷீரஸம்யுக்தாந் ஸால்யந்நம் க்யுநதஸம்யுகதம் |
க்ருஷ்ணரம்பூரபூஜைர்ஜுஷ்டம் நைவேத்யம்

விநிவேத்யேத் ||

அஸஜீவத்வ இத்யாத்யை: ஷட்ஸூக்தை: குஸுமைர்யஜேத் |
மந்த்ரேணஷ்டோத்தரஸூதம் கோமலைஸ்துளரீத்யு: ||
ஸம்பூஜ்ய ஹோமம் குர்வீத் ஸாஜ்யேந சருண தத: |
விஹீத்யோதோரித்யநேந ஸூக்தேந ப்ரத்ய்ருசம் த்யுவிஜ: ||
கமலைர்ப்யூவபத்தரர்வா மந்த்ரேணஷ்டோத்தரம் ஸூதம் |
ஹுத்வா஽த்யுபௌருஷம் ஸூக்தம் ஸ்ரீஸூக்தம்

ஜுஹுயாத் தத: ||

ஸஹஸ்ரநாமப்யூ: ஸ்துத்வா வைஷ்ணவாந் பூஜயேத் தத: |
ஹுதஸேஷம் ஸ்வயம் புக்த்வா பூமௌ ஸ்வப்பாத்

ஜிதேந்த்ரிய: ||

ஏவம் ஸம்பூஜ்ய தேஹேஸம் மாதவ்யாம் மதுஸூதநம் |

ஸர்வார் காமாநவாப்நோதி ஹரிஸாயுஜ்யமாப்நுயாத் ||

[சித்திரை மாதத்திலேயே பெளர்ணமியில், சந்திரன் உதிக்கும் போது ஸ்நாநம்செய்து, ஸ்ரீதேவியோடு கூடிய தேவனான மாதவனை ஆராதனம் செய்யவேண்டும். பரிசுத்தமான் பொன்போன்ற ஒளியுள்ளவனும், நூறு மன்மதர்களையொத்தவனும், லக்ஷ்மீதேவியோடு பரிசுத்தமான பொற்றாமரையில் எழுந்தருளியிருப்பவனுமான மாதவனை, நறுமணமுள்ள சந்தனத்தினாலும், அரளி, தாமரை, சம்பகம் ஆகிய புஷ்பங்களாலும், கற்பூரமும் குங்குமமும் கலந்த சந்தனத்தினாலும் பூஜிக்கவேண்டும். மாதவ மந்திரத்தினாலும் த்வயத்தினாலும் மாதவனை முறைப்படி ஆரதிக்கவேண்டும். பாலோடுகூடிய கஞ்சியையும் நெய்கலந்த செந்நெற்சோற்றையும், கருவாழைப்பழங்களையும் நைவேத்யமாக அளிக்கவேண்டும். “அஸ ஜீவத்வ” என்று தொடங்கும் ஆறு ஸூக்தங்களாலே புஷ்பங்களைக் கொண்டு அர்ச்சிக்கவேண்டும். துளணி இதழ்க்கொழுந்துகளைக் கொண்டு நூற்றெட்டுமுறை மூலமந்திரத்தினால் அர்ச்சித்து, நெய்கலந்த ஹவிஸ்ஸினால் ஹோமம் செய்யவேண்டும். “விஹிபேராதோ:” என்று தொடங்கும் ஸூக்தத்தின் ஒவ்வொரு ருக்கினாலும் இரு பிறப்பாளனாயிருப்பவன் தாமரைகளையோ பில்வ இதழ்களையோ கொண்டு ஹோமம் செய்தபின், மூலமந்திரத்தினால் நூற்றெட்டு முறை ஹோமம்செய்து, புருஷஸூக்தத்தினாலும் ஸ்ரீ ஸூக்தத்தினாலும் ஹோமம் செய்யவேண்டும். பிறகு ஸஹஸ்ரநாமங்களினால் துதித்து, வைஷ்ணவர்களுக்கு அமுதுசெய்விக்கவேண்டும். ஹோமம் செய்து எஞ்சியதைத் தான் புஜித்துப் புலனடக்கமுடையவனாய்த் தரையில் தூங்கவேண்டும். இவ்வண்ணமாக, தேவர் தலைவனான மதுஸூதனனைச் சித்திரை மாதத்தில் பூஜை செய்து, எல்லா விருப்பங்களையும் அடைந்து, பகவானுடைய ஸாயுஜ்யத்தையும் அடைகிறான்.]

இவ்வண்ணமாக, சித்திரை மாதம் பெளர்ணமியில் செய்யப்படும் மாதவபூஜை விளக்கப்பட்டது. இனி [468-476] வைகாசி மாத பெளர்ணமியில் செய்யப்படும் புருஷோத்தம பூஜை விளக்கப்படுகிறது.

வைஷாக்க்யாம் பெளர்ணமாஸ்யாம் து மதுஸூதநம்

அர்ச்சயேத் ரக்தகமலை: உத்பலை: பாடலைபி ||

ஹ்ரீபேரகரவீரைச்ச க்யாயத்ர்யா விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞயா |
த்யாயந்நம் ப்யஸம்யுக்தம் பாயஸம் ச நிவேத்யேத் ||
ப்ரதய்ருசம் சேத்யதிவம் ஸுலக்தை: ப்ரதய்ருசம்

ஐஹுயாத் தத: |

பௌராஷ்ட்ரம் வேதி ஸுலக்தேந தீபைர்நீராஜயேத் தத: ||
ஸக்த்யா விப்ரார் பேராஜயித்வா பூஜயேத் தேதுஸிகம் தத: |
தஸ்மிந் ஸம்பூஜிதே தேதுவ: ப்ரதயக்ஷ: தக்ஷணாத்யுபேத: ||
ஸயநே பேராஜயேத் விஷ்ணும் பூஜயேத் ஸ்ரத்யுபாயர்வித: |
குஸ்ப்ரஸுந தூர்வாக்யரபுண்டாரீககத்யம்புகை: ||
மூலமந்த்ரேண ஸ்ரீவிஷ்ணும் க்யாயத்ர்யா ச ஸமர்ச்சயேத் |
ஸத்யேநோத்தமஸுலக்தேந ருக்யபி: புஷ்பாஞ்ஜமீம யஜேத் ||
மந்த்ரேணஷ்டோத்தரஸுதம் துளஸீபல்லவைஸ்தத: |
பஸ்சாத் ஹோமம் ப்ரகுர்வீத விஷ்ணுஸுலக்தை:

ஸுபாயஸம் ||

மந்த்ரரக்தேந ஐஹுயாத்யாஜ்யமஷ்டோத்தரம் ஸுதம் |
ஸுஸர்க்கரம் பாயஸார்நம் அபூபார் விநிவேத்யேத் ||
விஸ்வஜிதேதி ஸுலக்தேந குர்யாத் நீராஜநம் தத: |
பேராஜயேத் வைஷ்ணவார் விப்ரார் பூஜயேச்ச விஸேஷத: ||
ஸர்வார் காமாநவாப்நோதி ஹயமேத்யாயுதம் லபேத |

[வைகாசி மாலம் பௌர்ணமி நடுப்பகனில் புருஷோத்தமனைப் பூஜிக்கவேண்டும். செந்தாமரைகள், உத்பலங்கள், பாதிரிப்பூக்கள், ஹ்ரீபேரம், அரளி முதலிய பூக்களால் விஷ்ணுகாயத்ரியைக்கொண்டு அர்ச்சிக்கவேண்டும். பழத்தோடுகூடிய தயிரமுதும், பாயஸமும் நிவேதனம் செய்யவேண்டும். சேத்யதிவம் ஸுலக்தத்தின ஒவ்வொரு ருக்கினும் ஹோமம் செய்யவேண்டியது. பிறகு 'பௌராஷ்ட்ரம் வா' என்று தொடங்கும் ஸுலக்தத்தின ஒவ்வொரு ருக்கினும் தீபங்களைக்கொண்டு ஹாரத்தி எடுக்கவேண்டியது. அந்தணர் களுக்கு இயனறவரையில் போஜனம் செய்வித்து, ஆசார்யனை அவ்வண்ணமே பூஜிக்கவேண்டியது. அவ்வாசார்யன் பூஜிக்கப்பட்டால் அக்கணத்திலேயே தேவன் ப்ரதயக்ஷமாவான். விஷ்ணுவை சயனத்தில் இருத்தி அமுது செய்வித்து, ஸ்ரத்தையுடன் பூஜிக்க வேண்டியது. குஸம், மலர்கள், தர்ப்பைநுனிகள், தாமரை. கதம்ப வி—42

மலர்கள் ஆகியவற்றால் மூலமந்திரத்தைக்கொண்டும், விஷ்ணு காயத்ரியினாலும் விஷ்ணுவைப் பூஜிக்கவேண்டியது. 'ஸத்யேநோத் தம்'ஸுலகத்தத்தின் ருக்குகளால் புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டி யது. துளசி இதழ்களாலும் மூலமந்திரத்தைக்கொண்டு நூற்றெட்டு புஷ்பாஞ்ஜலிகளை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. அதற்குப்பின் விஷ்ணு ஸுலகத்தங்களாலே பாயஸத்தை ஹோமம் செய்யவேண்டியது. துவய மந்திரத்தினால் நூற்றெட்டு முறை நெய்யை ஹோமம் செய்ய வேண்டியது. சர்க்கரையோடுகூடிய பாயஸாநந்தத்தையும், அப்பங் களையும் நிவேதனம் செய்யவேண்டும். 'வீஸ்வஜிதா' என்று தொடங்கும் 'ஸுலகத்தத்தினால் ஹார்த்தி எடுக்கவேண்டியது. வைஷ்ணவர்களான அந்தணர்களை அழுது செய்வித்து விசேஷ மாகப் பூஜிக்கவேண்டியது. இது செய்தால் எல்லாவிருப்பங்களையும் பெற்றுப் புத்தினாரம் அஸ்வமேத பஸளை அடைவான்.]

இவ்வண்ணமாக வைகாசி மாத பௌர்ணமியில் செய்யப்படும் புருஷோத்தம பூஜை விளக்கப்பட்டது. இனி [477-522] ஆவணி யில் ரோஹினியில் அனுஷ்டிக்கப்படும் ஸ்ரீஜயந்தி உத்தஸவம் விளக்கப்படுகிறது.

ப்ராஜாபத்யர்க்ஷஸ்யுக்தா நபு:க்ருஷ்ணஷ்டமீ யதூர் ||
நபு:ஸ்யேவ பூவேத் ஸா து ஜயந்தி பரிகீர்த்திதா |
தஸ்யாம் ஜாதோ ஜகந்நாத: கேஸவ: கம்ஸமாதூந: ||
தஸ்யிந்ருபோஷ்ய விதிவத் ஸர்வபாபை:ப்ரமுச்யதே ||
அஷ்டமீரோஹினீயோகேசு முஹூர்த்தே வர திவரநிஸம் |
முக்யகால இதி க்யாதோ யத்ர ஜாத: ஸ்வயம் ஹரி: ||
மாஸத்வயே யத்யலாபே யோகே தஸ்யிந் திவா நிசி |
நவமீரோஹினீயோக: சர்த்தவ்யோ வைஷ்ணவை:

தீவிரஜை: ||

ராத்ரியோக்யஸ்து பூலவாந் தஸ்யாம் ஜாதோ ஜநார்தூந: ||
தித்யந்தம்(ந்தே)வாடக பூரந்தே வர பாரண யத்ர
சோச்யதே ||

பாமதரயவியுக்தாயாம் ப்ராதரேவ ஹிபூரணம் |
பூர்வேத்யுரகியமம் குர்யாத் துந்தகாவநபூர்வகம் ||
ப்ராத: ஸநாத்வா விதூநேந பூஜயேத் க்ருஷ்ணமவ்யயம் |
ஷட்குரேண மந்த்ரேண பூலக்ருஷ்ணவபுர்ஹரிம் ||

ஸுக்ருஷ்ணதுளஸீபத்ரை: அர்ச்சயேத் ஸ்ரத்த்யாந்வித: |
 துக்ருத் க்ஷீரம் ஸர்க்கராம் ச நவரீதம் நிவேத்யேத் ||
 ஸஹஸ்ரமயுதம் வாபி ஜபேத் மந்த்ரம் ஷட்க்ஷரம் |
 க்ஷவாஜ்யம் ஜுஹுயாத் வஹ்நெள க்ருஷ்ணமந்த்ரேண
 பாயஸம் ||

ஸஹஸ்ரம் ஸதவாரம் வா ப்ரத்ய்ருசம் விஷ்ணுஸுக்தகை: |
 ஹுத்வா ஸுகூந்திபுஷ்பாணி தைரேவ ச ஸமர்ச்சயேத் ||
 ஸஹஸ்ரநாம்நாம் கீதாநாம் பட்டநம் குருபூஜநம் |
 வைஷ்ணவாந் பேஜாயேத் ஸக்த்யா ஹுதஸேஷம்
 ஸக்ருத் ஸ்வயம் ||

புக்த்வா குஸோத்தரே ஸ்வப்யாத் பூமௌ நியமவாந்ஸுசி: |
 பரேதஹந்யுபோஷ்ய விதிவத் ஸ்நாத்வா நத்யாம் வித்யாநத: ||
 தர்ப்பயித்வா ஜகூந்நாதம் பித்ருந் தேதூவாம்ஸ்ச தர்ப்பயேத் |
 பூர்வவத் பூஜயித்ஸேவாம் ஜபஹோமாதிகம் சரேத் ||
 அவைஷ்ணவம் த்விஜம் தஸ்மிந் வாங்மாத்ரேணபி
 நார்ச்சயேத் |

புராணாதிப்ரபாடேந ராத்நெள ஜாகூரணம் சரேத் ||
 ஸீதாம்ஸாவுதிதே ஸ்நாத்வா ஸுக்லாம்பூரத்யூர: ஸுசி: |
 நவோ நவோ புவதிதி ருசாநர்க்யம் விநிவேத்யேத் ||
 அர்ச்சயேத் மாதூருத்ஸங்கே ஸ்திசுக்ருஷ்ணம் ஸநாதநம் |
 துளஸீகூந்தபுஷ்பைஸ்ச கஸ்தூரீசந்த்ரசந்த்யுரை: ||
 ஷட்க்ஷரேண மந்த்ரேண புக்த்யா ஸம்பூஜயேத் ஹரிம் |
 வஸுதேதூவம் நந்தூகேபம் பூலபூத்ரம் ச ரோஹிணீம் ||
 யஸோத்யாம் ச ஸுபூத்ரம் சமாயாம் திஷ்ணு ப்ரபூஜயேத் |
 ப்ரஹ்லாத்யா தீந் வைஷ்ணவாம்ஸ்ச தத்யா லோகேஸ்வரநபி ||
 தூபம் தீபம் ச நைவேத்யம் தாம்பூலம் ச ஸமர்ப்பயேத் |
 அநூநமிதி ஸுகதேந புக்த்யா நீராஜநம் தத்யா ||
 ஸம் ந இத்யாதிஸுஸுக்தைஸ்ச த்யூயாத் புஷ்பாணி
 வைஷ்ணவ: |

த்யூஷ்ணரேண மந்த்ரேண பூஜயேத் புருஷோத்தமம் ||
 ஸஹஸ்ரநாமபி: ஸதுத்வா ஸய்யாயாம் விநிவேஸயேத் |
 கீதம் ந்ருத்யம் ச வாத்யம் ச யத்யாஸக்த்யா(க்தி)ச காரயேத் ||

தத: ப்ர்பூதஸமயே ஸந்த்யாமந்வாஸ்ய வைஷ்ணவ: |

த்யூஸாஷ்டரேண மந்த்ரேண துளஸீசந்தநாதிபி: ||

ஸம்பூஜ்ய வைஷ்ணவை: ஸுலக்தை: குர்யாத்

புஷ்பாஞ்ஜலிம் தத: |

மந்த்ரேண ஜுஹுயாதூஜ்யம் ஸஹஸ்ரம் ஹவ்யவாஹநே ||

மமாக்ஷந இதி ஸுலக்தாப்யாம் ஜுஹுயாத் பாயஸம் தத: |

பரோமாத்ரேதி ஸுலக்தேந சநம் திலவிமிஸ்ரிதம் ||

ஸர்வைஸ்ச புகுவந்மந்த்ரை: ஏகைகாமாஹுதிம் யஜேத் |

நாமபி: கேஸுவாத்யைஸ்ச ததூ ஸங்கர்ஷ்ணாதிபி: ||

வைகுண்ட்பார்ஷத்யம் ஹுத்வா ஹோமஸேஷம் ஸமாபயேத் |

ததேதா மங்குளவாதிக்ரை: யானை: யோக்த்ரைய்ச சாமரை: ||

லாஜைர்ஹரித்ராகூர்ணைஸ்ச க்ஷந்தை: புஷ்பை:

ஸுகூந்திபி: |

முதூ விகிரயந் ஸர்வே பூலவ்ருத்தூஸ்ச மத்யமா: ||

நார்யஸ்ச ரமணைஸ்ஸார்த்யம் ஸுவாஸிந்யஸ்ச யோஷித: |

ஆரோப்ய ஸிபிகாயாம் து தேவகீநந்தநம் ஹரிம் ||

அகர்த்யமாந் நதீம் ரம்யாம் தடூக்யம் வா மனோஹரம் |

க்ச்சேபுர்த்யூராஹஸைவாலஜலௌக்யாதீவிவர்ஜிதம் ||

குர்யாத்வப்யுருத்யம் தத்ர பாவமான்யை: பவித்ரகை: |

விஷ்ணுஸுலக்தைஸ்ச ஸுஸ்நாத்வா தேவாந் பித்ரும்ஸ்ச

தர்ப்பயேத் ||

விசித்ராணி ச புக்ஷ்யாணி துத்த்யாத் தத்ர ஸுபூந்வித: |

க்ருஹம் க்ஷத்வாதக்ய தேவேஸம் பூர்வவத் பூஜயேத் த்விஜ: ||

பேபூஜயித்வா ததேதா விப்ரான் துக்ஷிணாபிஸ்ச தோஷயேத் |

ஹிரண்யவஸ்த்ராபூரணை: ஆசார்யம் பூஜயேத் தத: ||

ஸ்வயம் ச பாரணம் க்ருத்வா புத்ரபௌத்ரஸமந்வித: |

ஸாயாஹநே ஸமதுப்ராப்தே டேடூலாயாமர்ச்சயேத் ஹரிம் ||

சது:ஸ்தம்பூரம் ச துர்தூமவிதாநாத்யைரலங்க்ருதாம் |

தூபைர்திபைஸ்சைவ ரம்யாம் தேடூலாம் ஸம்பூஜயேத்

த்விஜ: ||

ஸ்தம்பேஷு வேதூந் மந்த்ராம்ஸ்ச தூமஸவப்யர்ச்சய

க்ச்சபம் |

பாதேஷ்வாஸாக்ஜாந் பீடே ஸப்தக்ஷந்தாம்ஸி சாஸ்தரே ||

ப்ரணவம் சாதபத்ரே து ஸேஷம் கேதௌ க₂கே₃ஸ்வரம் |
இதிஹாஸபுராணாநி ஸர்வத: பரிபூஜயேத் ||
தஸ்யாம் நிவேஸ்ய தே₃ராலாயாம் வாஸுதே₃வம் ஸ்ரிய:பதிம் |
உபசாரைர்ச்சயித்வா ஸுரைந்தே₃ராலாம் ச தே₃ராலயேத் ||
வேத₃ரத்யைர்ப்ர(ர்ப்ர)ஹ்மணஸ்பத்தயை:

ஸுலக்தைரங்கை: த₃விஜோத்தம: |
ஸாமக₃ரான: ப்ரப₃ந்தத்யுச்ச க₃யந் க்ருஷ்ணம் ஜக₃த்ரு₃ம் ||
ஸுவாஸிந்யோ தே₃ராலயிதவா வைஷ்ணவாந் பூஜயேத் தத: |
ஏவம் ஸம்பூஜ்ய தே₃வேஸம் பாபைர்முகதோ ஹரிம்
வ்ரஜேத் |

தே₃ராலாயாம் த₃ர்ஸநம் விஷ்ணோ: மஹாபாதகநாஸநம் |
கோடியாக₃நாஜம் புண்யம் லப₃தே நாதர ஸம்ஸய: ||
ஸிவப்ரஹ்மாத்யோ தே₃வா: நாரத₃ரத்யா மஹர்ஷய: |
தே₃ராலாயாம் த₃ர்ஸநார்த்தம் வைப்ரயாந்தயநுசரைஸஸஹ ||
க₃ந்த₃ர்வாப்ஸரஸ: ஸர்வா: விமானஸ்த₃ர: ஸகிந்நரா |
க₃ராயந்தி ஸாமக₃ரானஸ்ச தே₃ராலாயாமர்ச்சிதம் ஹரிம் ||
க₃வாஜ்யஸம்யுகை: தீ₃பை: ப₃க்த்யா நீராஜநம் சரேத் |
மருத்வ இந்த்ரஸுலக்தேந மங்க₃ளாஸீர்பி₃ரேவ ச ||
தாம்பூலப₃லபுஷ்பா த்யை. வைஷ்ணவாந் ப்ே₃ராஜயேத் தத: |
ஆஸி₃ஜோ வாசநம் க்ருத்வா நமஸ்க்ருத்வா (ச்ய)

விஸர்ஜயேத் ||
ஏவம் ஸம்பூஜ்ய தே₃வேஸம் ஜயந்த்யாம் மது₃ஸுத₃நம் |
ஸர்வாந் லோகாந் ப்ே₃ராஜயித்வா யாதி விஷ்ணோ: பரமபதம் ||
மாஸி ப₃ரத₃ே₃ஸுக்லே த்வாத்யஸாயாம்
விஷ்ணுதைதுவதே |

[ஆவணியில கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமி திதியோடு ரோஹிணி நக்ஷத்திரம் ஸம்பந்தப்பட்டதாகில, அந்தநாள ஜயந்தி எனப் படுகிறது. அந்த தினத்தில் கேஸியைக்கொளறவனாய், கம்ஸனை அழித்தவனாய், ஜகநநாதனுள் கண்ணன் பிறந்தான். அன்று முறைப்படி உபவாஸம் இருந்தால் எல்லாப்பாபங்களினின்றும் விடுதலை அடைகிஞன் இரவிலோ, பகலிலோ அஷ்டமியும், ரோஹிணியும் ஒரு முஹூர்த்தமாவது ஸம்பந்தப்பட்டதாகில, அதுவே ஜயந்தி

என்னும், பூக்கிய காலமாகும். அதிலேயே கண்ணன் பகவானாக அவதரித்தான். ஆடி ஆவணி ஆகிய இரு மாதங்களில் இரவிலும் பகலிலும் இந்தச் சேர்த்தி அமையாவிடில் வைஷ்ணவர்களாள் அந்தணர்கள் நவமியோடு கூடிய ரோஹணியில் ஜயந்தியை அநுஷ்டிக்கவேண்டும், ராத்ரி நேரத்தில் இச்சேர்த்தி அமைவது பூலமுடையது. கண்ணன் இரவிலேயே பிறந்தானன்றோ. அஷ்டமிதிதி முடிந்தவுடனேயோ, மறுநாள் பொழுது விடிந்தவுடனேயோ ஜயந்திபாரணை விதிக்கப்படுகிறது. இரவில் மூன்று யாமங்கள் தாண்டி விடியற்காலையில் பாரணை செய்யலாம். முதல் நாள் பல் துலக்குதல் முதலான காலேக்கடன்களை முடிக்கவேண்டும். காலையில் குளித்தபின் முறைப்படி அழிவற்றவனான கண்ணனைப் பூஜிக்கவேண்டும். 'ஸ்ரீக்ருஷ்ணய நம:' எனனும் ஆறு அக்ஷரம் கொண்ட மந்திரத்தால் பரலக்ருஷ்ணத் திருமேனியோடு கூடிய ஹரியை கருந்துளசி இதழ்களாலே சூரத்தையுடன் அர்ச்சிக்கவேண்டும். பால், தயிர், சர்க்கரை, வெண்ணை ஆகியவற்றை நிவேதனம் செய்யவேண்டியது. மேலே சொன்ன ஷடாக்ஷரமந்திரத்தை ஆயிரம் அல்லது பதினாயிரம் முறை ஜபிக்கவேண்டும். அந்த மந்திரத்தைக்கொண்டு பசு நெய்யை அக்னியில் ஹோமம் செய்யவேண்டும். விஷ்ணுஸூக்தங்களின் ருக்குகளைக்கொண்டு ஆயிரம் அல்லது நூறுமுறை பாயஸத்தால் ஹோமம் செய்யவேண்டும். ஹோமம் செய்தபின் நறுமண மலர்களாலே அந்த ஸூக்தங்களைக்கொண்டே அர்ச்சிக்கவேண்டியது. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம், கீதை ஆகியவற்றைப்படித்து ஆசாரம்ஜோப் பூஜித்து, இயன்றவரையில் வைஷ்ணவர்களை அமுது செய்விக்கவேண்டியது. ஹோமம் செய்தவற்றின் ஸேஷத்தை ஒருமுறை தான் உண்டு, குழங்கள் பரப்பிய பூமியில் நியமங்களோடு பரிசுத்தஞய் படுக்கவேண்டியது. மறுநாள் உபவாஸமிருந்து, முறைப்படி நதியில் ஸ்நானம்செய்து, விதிப்படி ஜகந்நாதனை த்ருப்தி செய்வித்து, பித்ருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டியது. முன்போலவே பகவானுக்குப் பூஜைசெய்து, ஜபம், ஹோமம் முதலானவற்றை அநுஷ்டிக்கவேண்டியது. வைஷ்ணவ ஸல்லாத அந்தணை இக்காமங்களில் வாக்கினால் கூட அர்ச்சிக்கக்கூடாது. புராணம் முதலானவற்றைப் படித்துக்கொண்டு, இரவில் விழித்திருக்கவேண்டியது. சந்திரன் உதித்தவுடன் குளித்து, வெள்ளை வஸ்திரம் தரித்து, பரிசுத்தஞய், "நவோ நவோ புவதி" என்னும் ருக்கினால் அர்ச்சயத்தை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. தாயின்

மடியிலிருக்கும் பழையோனான கண்ணனை அர்ச்சிக்கவேண்டும். துளசி, க்ருத்தம், மலர்கள், கஸ்தூரி, கர்ப்பூரம், சந்தனம் ஆகிய வற்றைக்கொண்டு க்ருஷ்ணஷடக்ஷர மந்திரத்தினால் ஹரியை பத்தியுடன் பூஜிக்கவேண்டும். வஸுதேவன், நந்தகோபன், பலராமன் ரோஹிணி, யஸோதை ஸுபத்ரை துர்க்கை ஆகிய வர்களை நாலு திக்குகளிலும் பூஜிக்கவேண்டும். ப்ரஹ்லாதன் முதலான வைஷ்ணவர்களையும் (பிரமன் முதலான) லோகேஸ்வரர்களையும் அவ்வண்ணமே பூஜிக்கவேண்டும். தூபம், தீபம், நைவேத்யம், தாம்பூலம் ஆகியவற்றை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். 'அநூநம்' என்று தொடங்கும் ஸூக்தத்தினாலே பத்தியுடன் ஹாரத்தி எடுக்கவேண்டும். "ஸம் நோ மிதர:" என்று தொடங்கும் ஸூக்தங்களாலே வைஷ்ணவன் புஷ்பங்களே ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். பத்து அக்ஷரங்கொண்ட மந்திரத்தினால் புருஷோத்தமனைப் பூஜிக்கவேண்டும். ஸஹஸ்ரநாமத்தினால் துதித்து பகவானையினதில் எழுந்தருளச் செய்யவேண்டும். கீதம், நாட்டியம், வாத்யம் ஆகியவற்றை இயன்றவரையில் நடத்தவேண்டும். மறு நாள் காலை யில் ஸந்த்யாவந்த்யும்செய்து, பத்து அக்ஷரங்கொண்ட மந்திரத்தால் துளசி, சந்தனம் முதலானவற்றைக்கொண்டு பகவானைப் பூஜித்து, விஷ்ணுஸூக்தங்களாலே புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. மூலமந்திரத்தினால் ஆயிரம்முறை அக்ஷர யில் நெய்யை ஹோமம் செய்யவேண்டியது 'மமாக்யுநே' என்று தொடங்கும் ஸூக்தங்களால் பாயஸத்தை ஹோமம் செய்ய வேண்டும். "பரோ மாத்ரியா" எனும் ஸூக்தத்தாலே எள் கலந்த ஹவிஸை ஹோமம் செய்யவேண்டும். எல்லா பகவந்மந்திரங்களாலும் ஒவ்வொரு ஆஹுதியை ஹோமம் செய்யவேண்டும். கேஸவாதிர்களான பன்னிரு நாமங்களாலும், ஸங்கர்ஷணன் முதலான வ்யூஹ நாமங்களாலும் அவ்வண்ணமே ஹோமம் செய்ய வேண்டும். வைகுண்ட பார்ஷதர்களுக்கும் ஹோமம் செய்து ஹோமத்தை முடிக்கவேண்டியது அதற்குப்பின் மங்களவாத்யங்கள், ரதங்கள், குதிரைகள். சாமரங்கள், பொரிகள், ஹரித்ரா குர்ணங்கள், கந்தங்கள், நறுமண மலர்கள் ஆகியவற்றாலே உகப்புடன் வீதியை அலங்கரித்து, சிறுவர், முதியவர். வாலிபர், கணவர்களோடு கூடிய மனைவிகள், மங்கல மணமுள்ள பெண்கள் முதலானோர் தேவகீ நந்தன்னுள் ஹரியைப் பல்லககில் எழுந்தருளச்செய்து, முதலை, பாசி, சுழல் முதலானவையற்று, தெளிந்து அழகிய நதிக்காவது, அழகிய குளத்திற்காவது செல்லவேண்டும். பவித்ரமான பாவமாந்ய ஸூக்தங்களையும், விஷ்ணுஸூக்தங்களையும் சொல்லி அவப்ருத்யஸ்தாநம் செய்து தேவ பித்ருதர்ப்பணம் செய்யவேண்டியது. அங்கு விசித்ரமான பக்ஷணங்களை தானம் செய்யவேண்

டும். மங்களப் பொருள்களோடு கூடியவனாய் வீட்டையடைந்து, அந்தணன் முனபோல் தேவர் தலைவனைப் பூஜிக்கவேண்டியது. அதற்குப்பின் அந்தணர்களுக்கு போஜனம் செய்வித்து, தக்ஷிணைகளாலே உகப்பிக்கவேண்டியது. பொன், வஸ்த்ரம், ஆபரணங்கள் ஆகியவற்றால் ஆசார்யனைப் பூஜிக்கவேண்டும். தானும் பாரணை செய்து புத்ரபௌத்ரர்களோடு கூடியவனாய், மாலை நேரம் வந்தவுடன் ஹரியை ஊஞ்சலில் வைத்துப் பூஜிக்கவேண்டும். நாலுஸ்தம்பங்கள். நாலு கயிறுகள், மேற்கட்டி ஆகியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஊஞ்சலை தூபதீபங்களாலே அந்தணன் பூஜிக்கவேண்டும் நாலுஸ்தம்பங்களிலும் வேதங்களையும் மந்திரங்களையும், கயிறுகளில் கூர்மத்தையும், கால்களில் திக்கஜங்களையும், பீடத்தில் ஏழு சூந்தஸ்ஸுக்களையும், மேல் விரிப்பில் ப்ரணவத்தையும் மேற்கட்டியில் ஆதிசேஷனையும். கொடியில் கருடனையும், நாலு புறங்களிலும் இதிறாஸபுராணங்களையும் பூஜிக்கவேண்டும். அந்த ஊஞ்சலில் ஸ்ரிய:பதியான வாஸுதேவனை எழுந்தருளச்செய்து, உபசாரங்களாலே பூஜித்து, ஊஞ்சலை மெதுவாக ஆட்டவேண்டியது. வேதம் முதலானவற்றாலும், ப்ரஹ்மணஸ்பத்யஸூக்தங்களாலும், வேதாங்கங்களாலும், ஸாமகானங்களாலும் திவ்யப்ரபூத்தங்களாலும் அந்தணர் தலைவன் லோகநாதனான கண்ணனைத் துதித்து, நறுமணமங்கையரைக்கொண்டு ஊஞ்சலை ஆட்டுவித்து, வைஷ்ணவர்களைப் பூஜிக்கவேண்டும். இப்படி தேவநாயகனைப் பூஜித்தால், பாபங்களினின்றும் நீங்கி ஹரியை அடைவான். ஊஞ்சலில் விஷ்ணுவை ஸேவிப்பது மஹாபாபங்களையும் அழிக்கும். கோடியாகங்களால் உண்டாகும் புண்ணியத்தை அடைவான் என்பதில் ஐயமில்லை. சிவன், பிரமன் முதலான தேவர்களும், நாரதர் முதலான மஹரிஷிகளும் ஊஞ்சலில் பகவானை ஸேவிக்கத் தங்களுடைய பரிகரங்களோடு கூட வருகிறார்கள். கந்தர்வர், அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் கின்னரர்கள் முதலான அனைவரும் விமானத்திலிருந்துகொண்டு ஊஞ்சலில் அர்ச்சிக்கப்படும் ஹரியை ஸாமகானங்களாலே பாடுகிறார்கள். பசுவின நெய்யால் எரியும் தீபங்களாலே, பக்தியுடன் ஊஞ்சலில், மருத்வ இந்த்ர ஸூகதத்தாலும், மங்களாஸாஸன மந்திரங்களாலும் ஹாரத்தி எடுக்கவேண்டும். தாம்பூலம், பழம், பூஷ்பம் முதலானவற்றையளித்து, வைஷ்ணவர்களை அமுது செய்விக்கவேண்டும். ஆசீர்வசனங்கள் செய்வித்து, நமஸ்கரித்து விடைகொடுக்கவேண்டும். இவ்வண்ணமாக தெய்வநாயகனான மதுஸூதனனைத் திருவாராதனம் செய்து, எல்லா உலகங்களையும் திருப்தி செய்வித்தவனாய் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறான்.]

இவ்வண்ணமாக ஸ்ரீஜயந்தி உத்ஸவம் விளக்கப்பட்டது. இனி, [523-533] வாமன ஜயந்தி உத்ஸவம் விவரிக்கப்படுகிறது.

மாஸீ பூர்த்துரபதே: ஸூக்லே த்வாத்யஸ்யாம்

விஷ்ணுவை தேவதே |

அதித்யாமுத்யுத்ய விஷ்ணு: உபேந்த்யுரோ வாமநோ: வ்யய: ||
தஸ்யாம் ஸ்நானோபவாஸாத்யம் அக்ஷய்யம் பரிகீர்த்திதம் |
ஸ்ரீக்ருஷ்ணஜந்மவத் ஸர்வம் குர்யாத்யத்ராபி வைஷ்ணவ: ||
ஸர்வாந் காமாநவாப்நோதி விஷ்ணுஸாயுஜ்யமாப்நுயாத் |

[புரட்டாசி மாதம் ஸூக்ல த்வாத்யஸ்யில், விஷ்ணுவை தேவதை யாகக கொண்ட திருவோண நக்ஷத்திரத்தில், அழிவற்ற விஷ்ணு வாமநருபியாய், அதிதியிடம் இநதிரனுக்குத் தம்பியாகப் பிறந்தார். அந்தத் திதியில் ஸ்நானம், உபவாஸம் முதலானவற்றைச் செய் வது அழிவற்ற பலனையளிப்பதாகக் கீர்த்திக்கப்படுகிறது. இத் திதியிலும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணஜயந்தியிற்போலே எல்லா உதஸவங்களை யும் வைஷ்ணவன் செய்யக்கடவன். எல்லாக் காமங்களையும் அடைகிறான்; விஷ்ணுவோடு ஸாயுஜ்யத்தையும் அடைகிறான்.]

இவ்வண்ணமாக, வாமனஜயந்தியில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணஜயந்தியிற்போல் எல்லாம் செய்யவேண்டுமென்று காட்டப்பட்டது. இனி, [525-533] புருஷோத்தமபூஜை விளக்கப்படுகிறது.

மாகுமாஸே து ஸப்தம்யாம் உத்யுதே சைவ பூரஸ்கரே ||
ஸ்நாத்வா நத்யாம் வித்யானேந பூஜயேத் புருஷோத்தமம் |
ரக்தைஸ்ச கரவீரைஸ்ச குமுதேத்யந்தீவராத்யபி: ||
மந்த்ரரத்நேநார்ச்சயித்வா பாயஸாந்நம் நிவேத்யேத் |
யதஸ்ச கேகாபா இத்யாத்யு த்யு ஸுலக்தாந்யநுக்ரமாத் ||
புஷ்பாணி த்யுத்யாத் பூக்த்யா வை ப்ரத்ய்ருசம்

வைஷ்ணவோத்தம: |

ஸஹஸ்ரம் ஸதவாரம் வா மந்த்ரேணாபி யஜேத் தத: ||
பஸ்சாத் ஹோமம் ப்ரகுர்வீத திலை: க்ருஷ்ணை: ஸுரர்க்கரை: |
வைஷ்ணவைரநுவாகைஸ்ச மந்த்ரரத்நேந மந்த்ரவித் ||
வைகுண்டபார்ஷத்யம் ஹுத்வா ஸோஷம் கர்ம ஸமாசரேத் |
நீராஜநம் ததோ த்யுத்யாத்யாயம் கௌரித்யநேந து ||
இதி வா இதி ஸுலக்தேந உபஸ்த்யாய ஜநார்த்யநம் |
ஸஹஸ்ரநாமபி: ஸ்துத்வா வைஷ்ணவாந் பேபூஜயேத் தத: ||

குநம் ஸம்பூஜயேத் புக்த்யா புஞ்ஜீயாத் தத்தூவி: ஸக்ருத் |
அத்யூயி ப்ரஹ்மசாரீ புவேத் ராத்ரௌ ஸமாஹித: ||
ஏவம் ஸம்பூஜ்ய தேசுவேஸம் தஸ்யிந்நஹி வைஷ்ணவ: |
த்ரிகோடிகுலமுத்த்ருத்ய வைஷ்ணவம் பத்யமாப்நுயாத் ||

[மாசி மாதத்தில் (சுக்ல) ஸ்பதமியில் ஸுரீரயன் உதித்தபின் நதியில் முறைப்படி ஸ்நானம்செய்து, புருஷோத்தமனைப் பூஜிக்க வேண்டும். செவ்வரளி, குமுதம், காயாம்பூ முதலானவற்றால் மந்திரரத்னமான துவயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு, அர்ச்சனை செய்து பாயஸாநந்ததை நிவேதனம் செய்யவேண்டும். “யதர்ச்ச கோபா” என்று தொடங்கும் பத்து ஸூக்தங்களையும் ஒதிக்கொண்டு, வைஷ்ணவோத்தமன் ஒவ்வொரு ருக்கினாலும் பக்தியுடன் பூஷங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். ஆயிரம் முறையாவது, நூற்று முறையாவது மூலமந்திரத்தைக்கொண்டும் ஆரதிக்க வேண்டும். பிறகு, சர்க்கரை கலந்த க்ருப்பு என்னாக்கொண்டு, வைஷ்ணவமான அநுவாகங்களாலும், மந்திரரத்தினமான, துவயத்தினாலும், மந்திரமறிந்தவன் ஹோமம் செய்யவேண்டும். வைகுண்ட பார்ஷதர்க்கு ஹோமம்செய்து, எஞ்சிய கர்மத்தை நடத்திவைக்கவேண்டியது. “ஆயம் கௌ:” என்னும் மந்திரத்தினாலே ஹாரத்தியெடுக்கவேண்டும். “இதிவா” என்று தொடங்கும் ஸூக்தத்தினால் ஜநார்த்தனை உபஸ்தானம்செய்து, ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமங்களால் துதித்து, வைஷ்ணவர்களைப் புகிப்பிக்க வேண்டியது. ஆசார்யனை பக்தியுடன் பூஜிக்கவேண்டும். அவரால் ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஹவிஸ்சை ஒருமுறை உண்ண வேண்டும். ப்ரஹ்மசர்ய விரதத்துடன் தரையில் படுத்துக்கொண்டு சாந்தியுடையவராய் இரவைக் கழிக்கவேண்டும். இவ்வண்ணமாகப் புருஷோத்தமனை வைஷ்ணவன் மாசி மாதத்தில் (சுக்ல) ஸ்பதமியில், திருவாராதனம் செய்வதினால், முக்கோடி குலத்தையும், உயரத்துக்கிவிட்டு, தானும் வைஷ்ணவ பரமபதத்தை அடைவான்.]

இவ்வண்ணமாகப் புருஷோத்தமபூஜை விளக்கப்பட்டது; இனி, [534.540] யஜ்ஞவராஹபூஜை விவரிக்கப்படுகிறது.

தூவரதூஸ்யாமபீ தஸ்யாம் வை யஜ்ஞவாரா ஹமஸ்யுதம் ।
வைஷ்ணவ்யா சைவ க்யாயதர்யா பூஜயேத் ப்ரயதாத்மவார் ॥

மஹிஷாக்ஷயம் க்ருதாத்தம் வை தூபம் தூத்யாத் ப்ரயத்நத: |
 தூத்யாதூஷ்டாங்கதூத்யம் ச க்ஷவாஜயேந ச வைஷ்ணவ: ||
 ஸூர்க்கராஜ்யம் ஸூபாந்நம் மோதூகாந் க்ருஸரம் ததூ |
 இக்ஷுதூண்டூநி ரம்பாணி பூலாநி ச நிவேத்யேத் ||
 ப்ர தே மஹீதி ஸூக்தேந தூத்யாத் புஷ்பாணி பூக்திமாந் |
 ஸர்வைய்ச வைஷ்ணவை: ஸூக்தை: சருண பாயஸேந வா ||
 மதுஸூக்தேந ஹோதவ்யம் க்ஷாயத்ர்யா விஷ்ணுஸமஜ்ஞயா |
 ஆஜ்யேந வைஷ்ணவவர்மந்கரை: த்ரிஸுதம் த்ரிபூரேவ ச ||
 வைகுண்டபார்ஷதம் ஹூத்வா ஹோமஸூஷம் ஸமாபயேத் |
 பூராஜயேத் வைஷ்ணவாந் பூக்த்பா குநம் சாபி

ப்ரபூஜயேத் ||

ஸர்வயஜ்ஞேஷு யத் புண்யம் ஸர்வதாரேஷு யத் பூலம் |
 தத் பூலம் லப்யதே மர்த்யோ விஷ்ணுஸாயுஜ்யமாப்நுயாத் ||

[மாசி மாதத்தில் (சுக்ல) த்வாதாஸிரிஸில், அடியாரை நழுவவிடாதவ
 னான யஜ்ஞவராஹப் பெருமானை, நெஞ்சை அடக்கியவனாய் விஷ்ணு
 க்ஷாயதரியினுலே பூஜிக்கவேண்டும். நெய்யினால் நனைக்கப்பெற்ற
 'மஹிஷம்' எனப்படும் தூபத்தை மிக முயன்று அளிக்கவேண்டும்.
 வைஷ்ணவன அஷ்டாங்கதூபத்தையும், பசுநெய்யைக்கொண்டு
 ஸமாப்பிக்கவேண்டும். சர்க்கரையோடு கலந்த நெய்யையும்,
 வெந்த பருப்பன்னத்தையும், கொழுக்கட்டைகளையும், எள்ளும்,
 அரிசியும், உளுந்தும் கலந்த க்ருஸரத்தையும், கரும்புத்தடிகளையும்,
 அழகிய பழங்களையும் நிவேதனம் செய்யவேண்டும். பக்தி
 யுடன் கூடியவனாய், 'ப்ர தே மஹி' என்று தொடங்கும் ஸூக்தத்தி
 னால் புஷ்பங்களை ஸமாப்பிக்கவேண்டும். ஹவிஸ் அல்லது பாய
 ஸத்தினால், எல்லா விஷ்ணுஸூக்தங்களையும், மதுஸூக்தத்தையும்,
 விஷ்ணு க்ஷாயதரியையும் ஒதிக்கொண்டு ஹோமம் செய்ய
 வேண்டும். விஷ்ணுமந்திரங்களையொன்று முந்நூற்றுமுறை
 முறை நெய்யால் ஹோமம் செய்யவேண்டும். வைகுண்ட
 பார்ஷதஹோமம் செய்துமுடிக்கவேண்டியது. வைஷ்ணவர்களை
 பக்தியுடன் புசிப்பித்து, ஆசார்யர்களையும் நன்கு பூஜிக்கவேண்டும்.
 எல்லா யஜ்ஞங்களைச் செய்வதனால் ஏற்படும் புண்ணியத்தையும்,
 எல்லா தானங்களையும் அளிப்பதனால் உண்டாகும் பயனையும்,
 இவ்வராஹ பூஜையைச் செய்யும் மனிதன் அடைந்து விஷ்ணு
 ஸாயுஜ்யத்தையும் அடைவான்.]

ஐஜ்ஞவராஹபூகஜ இவ்வண்ணமாக விளக்கப்பட்டது. இனி, [541-555] திருமாஸபூகஜ விவரிக்கப்படுகிறது.

கோதண்டஸ்தே திருநகரே தஸ்மிந் மாஸி நிரந்தரம் ।
 அருணோதயவேலாயாம் ப்ராத: ஸ்நாநம் ஸமாசரேத் ॥
 தர்ப்பயித்வா வித்யானேந மூலமந்திரேண வா யஜேத் ।
 தர்ப்பயித்வா வித்யானேந க்ருதக்ருத்ய: ஸமாஹித: ॥
 நாராயணம் ஜகந்நாதம் அர்ச்சயேத் விதிவத் த்விஜ: ।
 டௌருஷேண வித்யானேந மூலமந்திரேண வா யஜேத் ॥
 ஸுதபத்ரைஸ்ச ஜாதீபி: துலஸீபி:வபுஷ்கரை: ।
 கந்தைபுஸ்ச தூபை: தீபைஸ்ச நைவேத்யைர் விவிதையூபி: ॥
 பாயஸாந்நம் ஸர்க்கராந்நம் முக்கராந்நம் ஸக்ருதம் ஹவி: ।
 ஸுவாஸிதம் ச துத்யந்நம் அபூபாந் மதுமீஸ்ரிதாந் ॥
 மோதகாந் ப்ருதுகாந் லாஜாந் ஸக்துபி:ஸ்சணகாநபி ।
 விவித்யாநி ச பக்ஷ்யாணி பூலாநி ச நிவேத்யேத் ॥
 வேதபாராயணேநைவ மாஸமேகம் நிரந்தரம் ।
 ருசாம் துஸஸஹஸ்ராணி ருசாம் பஞ்சஸுதாநி ச ॥
 ருசாமஸீதிபாதஸ்ச பாராயணம் ப்ரகீர்த்திதம் ।
 வேதபாராயணேநைவ ப்ரத்ய்ருசம் குஸுமைர்யஜேத் ॥
 சாத்ரேள ஹோமம் ப்ரகுர்வீத திலீர் வ்ரீஹிபூரேவ வா ।
 ஸர்வவேதேஷ்வஸ்க்தஸ்து ஹோமகர்மணி வைஷ்ணவ: ॥
 வைஷ்ணவைரநுவாகைர்வா ப்ரத்யஹம் ஜுஹூயாத் பூத: ।
 யஜுஷாபி தத்யா ஸாம்நா ஸக்த்யா புஷ்பாஞ்ஜலீம் சரேத் ॥
 அஸக்தோ யஸ்து வேதேந ப்ரதிவாஸரமச்யுதம் ।
 மூலமந்திரேண ஸாஹஸ்ரம் துத்யாத் புஷ்பாஞ்ஜலீம்
 த்விஜ: ॥
 தேநைவ ஜுஹூயாத் பூக்த்யா ஸஹஸ்ரம் வஹ்நிமண்டலே ।
 அதுவா ரத்ருநாதஸ்ய சாரித்ரேண மஹித்மந: ॥
 ப்ரதிஸீலேகேந(கம் ச)புஷ்பாணி துத்யாந் மாஸம்
 நிரந்தரம் ।
 அத்யூய ப்ரஹ்மசாரீ ஸக்ருத்பேபூஜீ பூவேத் நர: ॥
 மாஸாந்தே து விஸேஷேண பூஜயேத் வைஷ்ணவாந்
 த்விஜாந் ।

ஏவமப்யர்ச்சய கோவிந்தம் துநூர்மாலேஸ நிரந்தரம் ||

திநே திநே வைஷ்ணவேஷ்டயா: பதுலம்

ப்ராப்நோத்யஸம்ஸய: |

யம் யம் காமயதே சித்தே தம் தமாப்நோதி பூருஷ: ||

மஹத்பிர்: பாதகை முக்தோ விஷ்ணுலோகே மஹீயதே |

[உதயகாலத்தில் துநூ ராஸியில் ஸூர்யன ஸஞ்சரிக்கும் மாகழி மாதத்தில், தினந்தோறும் அருணோதயவேளையில் காலை ஸ்நாநத் தைச் செய்யவேண்டும். முறைப்படி தர்ப்பணம் செய்து, மூல மந்திரத்தினால் திருவாராதானம் செய்யவேண்டும். காலைக்கடன களைச் செய்து விதிப்படி எம்பெருமானைத் திருப்தி செய்வித்து, சாந்தியுடையவனாய் இருபிறப்பாளன் ஜகந்நாதனை முறைப்படி ஆராதானம் செய்யவேண்டும். புருஷஸூக்த வித்யினபடியோ மூலமந்திரத்தினாலோ, தாமரை, சாதிப்பூ, துளசி, பில்வம், க்ரு நெய்தல் ஆகிய பூக்களால். கந்தம், தூபதீபங்கள், பலவித தைவேத்யங்கள் ஆகியவற்றை அளித்துப் பூஜிக்கவேண்டும். அக்காரவடிவில், சர்க்கரைப்பொங்கல, வெண்பொங்கல, நெய் கலந்த ஹவிஸ்ஸு, மணம்மிக்க தயிரமுது, தேன கலந்த அப்பங் கள், கொழுக்கட்டைகள், அவல், பொரி, ஸக்துமாவு, கடலைச் சுண்டல், பலவிதமான பக்ஷணங்கள், பழங்கள் ஆகியவற்றை நிவே தனம் செய்யவேண்டும் ஒருமாதம் இடைவிடாமல் வேதபாராயணம் செய்யவேண்டும். (ருக்வேதத்திலுள்ள) பத்தாயிரத்தைநூறு ரிக்கு களையும், (யஜுர்வேதத்திலுள்ள) அஸீதித்வய (எண்பத்திரண்டு) ப்ரஸ்னங்களையும் பாராயணம் செய்யவேண்டும். வேதபாராயணத் தின்போது ஒவ்வொரு ருக்கிற்கும் பூக்களால் ஹோமம் செய்யவேண் டும். இரவில் எள்ளினாலாவது, நெல்லினாலாவது ஹோமம் செய்ய வேண்டும். ஹோமம் செய்யும்போது எல்லா வேதங்களையும் பாரா யணம் செய்ய இயலாத அறிவாளியான வைஷ்ணவன, வைஷ்ணவ அநுவாகங்களாலேயாவது தினந்தோறும் ஹோமம் செய்யவேண் டும். இயன்ற வரையில் யஜுஸ் ஸாமவேதங்களை ஒதிபுஷ் பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். தினந்தோறும் வேதத்தினால் அச்யுதனை ஆராதிக்க இயலாத இருபிறப்பாளன் மூலமந்திரத்தால் ஆயிரம் புஷ்பாஞ்ஜலியையாவது ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும் அம் மூல மந்திரத்தினாலேயே பக்தியுடன் அக்னியில் ஆயிரம் ஹோமம் செய்யவேண்டும். அல்லது, மஹாபுருஷனான இராமபிரானின் சரிதமான ஸ்ரீராமாயணத்தின ஒவ்வொரு ஸ்லோகத்தாலும் ஒரு

மாதம் முழுவதும் புஷ்பங்களை ஹம்ர்ப்பிக்கவேண்டும். இப்பூஜை செய்பவன் பூரஹ்மசர்ய விரதத்துடன் தரையில் படுத்துக்கொண்டு ஒருவேளை சாப்பிடுபவனுக்குக்கேவேண்டும். மாதமுடிவில் வைஷ்ணவர்களான அந்தணர்களை விசேஷமாகப் பூஜிக்கவேண்டும். இவ்வண்ணமாக, கோவிந்தனை திருநர் மாஸத்தில் இடைவிடாமல் பூஜித்து தினந்தோறும் வைஷ்ணவயாகம் செய்பவன் மனத்தில் தினைக்கும் விருப்பங்களையெல்லாம் பலனாகப்பெறுவான என்பதில் ஐயமில்லை. பெரும் பாவங்களினின்றும் விடுதலை பெற்றவனும், விஷ்ணுலோகத்தில் சிறப்படைகிறான்.]

இவ்வண்ணமாக திருநர்மாஸ பூஜை விளக்கப்பட்டது. இனி, [556-564] மாகி மாதத்தில் செய்யவேண்டிய பூஜை விவரிக்கப் படுகிறது.

தேபாமாஸ்யுக்தே பூரண மாஸமேகம் நிரந்தரம் ||
 ஸநாத்வா நத்யாம் தடாகே வா தர்ப்பயேத் பதிமச்யுதம் |
 அர்ச்சயேந் மாத்யவம் நித்யம் தந்மந்திரேணைவ தத்ர வை ||
 மந்த்ரரத்நேந வா நித்யம் மாத்யவீகுதசம்பகை: |
 மண்டுகாநி விசித்ராணி ஸர்க்கராஜ்யயுக்தாநி ச ||
 ஸாலயந்நம் துதிஸம்புக்தம் மோதகாமஸ்ச நிவேத்யேத் |
 வைஷ்ணவை: பாவமாரைஸ்ச குர்யாத் புஷ்பாஞ்ஜலிம் தத: ||
 திலைஸ்ச ஜுஹுயாத் வஹ்நேந மதுஸர்க்கரமிஸ்ரிதை: |
 ப்ரத்ய்ருசம் புருஷஸூகதேந ஸ்ரீஸூகதேநாபி வைஷ்ணவ: ||
 ஸஹஸ்ரம் மூலமந்திரேண தந்மந்திரேணாபி வை த்விஜ: |
 ஸஹஸ்ரம் வா ஸுதம் வாபி ஸக்த்யா ச ஜுஹுயாத் புத்ய: ||
 யஜ்ஞேந(?) யஜ்ஞமிதி ருசா தீபாந்நீராஜயேத் தத: |
 ராத்ரேந தேஸாலர்ச்சநம் குர்யாத் வைஷ்ணவை:

த்விஜஸுத்தமை: ||

மாஸாந்தே தேபூஜயேத், விப்ராந் வாலோஸாஸலங்காரபூஷணை: |
 ஏவம் ஸம்பூஜிதே தஸ்யிந் ப்ரஸந்ந: ஸ்யாஜ்ஜநார்த்யந: ||
 தத்யாதி ஸ்வபத்யம் நித்யம் யோகிக்யம்யம் ஸநாதநம் ||

[மாகி மாதத்தில் ஸுலர்யன் உதித்தவுடன் ஒரு மாதம் இடைவிடாமல் நதியிலோ தடாகத்திலோ ஸ்நாநம்செய்து அச்யுதனை அர்ச்சிக்கவேண்டும். மாதவனை மாத்யவந்திரத்தாலாவது, துவயத்தினாலாவது, குருக்

கத்தி, மா, சம்பகம், ஆகிய பூக்களால் அர்ச்சிக்கவேண்டும். சர்க்கரையும் நெய்யும் கலந்த பலவிதமான கஞ்சிகள், தயிர்கலந்த செந்நெற்சோறு, கொழுக்கட்டை ஆகியவற்றை நிவேத்யனம் செய்ய வேண்டும். விஷ்ணுஸூக்தங்கள், பவமாந ஸூக்தங்கள் ஆகிய வற்றால் புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். தேன் சர்க்கரை கலந்த எள்ளினால் அக்னியில் ஹோமம் செய்யவேண்டும். புருஷ ஸூக்த ஸ்ரீஸூக்தங்களுடன் ஒவ்வொரு ருக்கினாலும், ஆயிரம் முறை மூலமந்திரத்தினாலும் ஆயிரம் அல்லது நூறுமுறை மாத்ருவ மந்திரத்தாலும் அறிவாளியான வைஷ்ணவன இயன்ற வரையில் ஹோமம் செய்யவேண்டும். “யஜ்ஞே(ந?) யஜ்ஞம்” என்னும் ருக்கினால் தீபஹாரததி எடுக்கவேண்டும். வைஷ்ணவர்களான அந்தணர்தலைவர்களாலே, இரவில் எம்பெருமானை ஊஞ்சலில் ஆராதனம்செய்விக்கவேண்டும். மாதமுடிவில் அந்தணர்களுக்கு போஜன மளித்து, வஸ்திரம், அலங்காரம், ஆபரணம் முதலானவற்றால் திருப்தி செய்விக்கவேண்டும். இவ்வண்ணம் பூஜிக்கப்பட்டால், அவனிடத்தில் உகப்படைந்த ஜநார்த்தனன், யோகிகளால் அடையத்தக்க பழையதான தன பரம்பதத்தை அளிப்பான்.]

இவ்வண்ணமாக, மாசி மாதப் பூஜை விவரிக்கப்பட்டது; இனி, [565-577] பங்குனி மாதப் பூஜை விளக்கப்பட்டு. நித்ய நைமித்திக பூஜைகளுக்குப் பொதுவான சில விஷயங்கள் விவரிக்கப்பட்டு, பகவானுடைய நித்ய நைமித்திக ஸமாராத்ருங்களை விவரிக்கும் இவ்வத்தியாயம் நிறைவடைவிக்கப்படுகிறது.

பூராக்ருந்த்யாம் பெளர்ணமாஸ்யாம் வை உத்யுதே ச நிஸாகரே||
உபோஷ்ய விதிவத் விஷ்ணும் பூஜயேத் வைஷ்ணவேரத்தம்||
திலைஸ்ச கரவீரைஸ்ச கர்ணிகாரைஸ்ச பாடலை: ||
குங்குமாக்ருகர்ப்பூரைரர்ச்சயேத கமலாபதிம் |
க்ஷீராந்நம் பாயஸாந்நம் வா மண்டூகாந் விரிவேத்யுயேத் ||
அஸ்யவாமேதிஸூக்தேந த்யுத்யாத புஷ்பாணிஸாரங்கீடுணே|
ஷட்யக்ஷரேண மந்த்ரேண ஸஹஸ்ரம் குஸுமைர்யஜேத் ||
விஷ்ணுஸூகதை. பரத்ய்ருசம் ச சருணஸ்யேந மந்த்ரத: |
பூரஹ்ம தேவாநாமநேந தீபாந்நீராஜயேத தத: ||
ப்ரஸந்நோ நித்யமநேந உபஸ்தூய ஸநாதநம் |
வைஷ்ணவாந் பேராஜயேத் புக்தயா புஞ்ஜீயாத் வாக்யத:
ஸ்வயம் ||

ஏவம் ஸம்பூஜ்ய தேஹேஸம் தஸ்யாம் ராத்ரௌ ஸநாதநம் |
 ஷஷ்டிவர்ஷஸஹஸ்ரஸ்ய பூஜாமாப்நோத்யஸம்ஸய: ||
 ஏவம் ஸம்பூஜயேத் விஷ்ணும நிமித்தேஷு விஸேஷத: |
 யத்யாகாலம் யத்யாவர்ணம் யத்யாஸக்த்யா(க்தி) யத்யாப்யஸம் ||
 யதேத்யாக்தபுஷ்பாலாபே, து துலஸ்யா வை ஸமர்ச்சயேத் |
 நைவேத்யஸ்யாப்யலாபே, து ஹவிஷ்யம் வா நிவேத்யேத் ||
 ஸுக்தாநி வைஷ்ணவாந்யேவ ஸுக்தாலாபே, யத்யா ஜபேத் |
 ஏகேந வா பெளருஷேண ஸுக்தேந ஜுஹுயாத் தத்யா ||
 ஸர்வத்ராஜ்யம் ப்ரஸுஸ்தம் ஸ்யாத்

ஹோமத்ராஹ்யாந்யலாப்யத: |
 மந்த்ராஸாலாபே, மூலமந்த்ரம் ஸர்வதந்த்ரேஷு யோஜயேத் ||
 உபஸ்த்யாநம் து ஸர்வத்ர தத்விஷ்ணோரிதி வா ருசா |
 நீராஜநம் து ஸர்வத்ர ஸ்ரியே ஜாதேத்யநேந வா ||
 தத்தத்காலோசிதம் ஸர்வம் மநஸா வாபி பூஜயேத் |
 துலஸீமிஸ்ரிதம் தோயம் புக்த்யா வாபி ஸமர்ப்பயேத் ||
 ஸர்வேஷு ச நிமித்தேஷு மஹாப்யாக்யவதோத்தமாந் |
 ஸம்பூஜ்ய பரிபூர்ணத்வம் ஆப்நோத்யத்ர ந ஸம்ஸய: ||
 இதிவ்ருத்தஹாரீதஸம்ருதௌ...புக்யவந்ரித்யநைமித்திக -
 ஸமாராத்யநவிதிந்ராமாஷ்டமோஸ்த்யாய: ||

[பங்குனி மாதத்தில் பெளர்ணமியில் சந்திரன் உதித்தவுடன் முறைப்படி உபவாஸமிருந்து, வைஷ்ணவோத்தமனாயிருப்பவன் விஷ்ணுவைப் பூஜிக்கவேண்டும். எள், அரளி, கர்ணிகாரம் (முள் முருங்கை), பாதிரிப்பூ, குங்குமம், அகில், கர்ப்பூரம் ஆகியவற்றால் கமலாபதியை அர்ச்சிக்கவேண்டும். பாற்சோறு, பாயஸச்சோறு அல்லது கஞ்சி ஆகியவற்றை நிவேதனம் செய்யவேண்டும். 'அஸ்ய வாம' என்னும் ஸுக்தத்தினால், எம்பெருமானுக்குப் புஷ்பங்களை அளிக்கவேண்டும். விஷ்ணுஷட்யுகிரி மந்திரத்தினால் ஆயிரம் பூக்களைக்கொண்டு ஹோமம் செய்யவேண்டும். விஷ்ணு ஸுக்தத்தின் ஒவ்வொரு ருக்கினாலும், ஹவிஸ்சையும், நெய்யையும் கொண்டு 'ப்ரஹ்மதேவாநாம்' என்னும் மந்திரத்தினால் தீபஹாரத்தி செய்யவேண்டும். பகவான் இதனால் தினந்தோறும் உகப்பான். பழை யோரான பகவானை உபஸ்த்யானம் செய்வித்து, பக்தியுடன் வைஷ்ணவர்களைப் புசிப்பித்து, மௌனத்துடன் தானும் புசிக்கவேண்டும்.

இவ்வண்ணமாக அன்றிரவு பழையோனான தேவர்தலைவனைப் பூஜித்து, அறுபதினுயிரம் வருடம் பூஜித்ததின் பலனை அடைவான் என்பதில் ஐயமில்லை; இவ்வண்ணமாக நிமித்தங்களில் காலத்துக்கும், வருணத்திற்கும், சக்திக்கும், பூலனுக்கும் அநுருணமாக விஷ்ணுவை நன்கு ஆராதிக்கவேண்டியது. விதிக்கப்பட்ட புஷ்பம் கிடைக்காவிடில் துளஸியினால் பூஜிக்கவேண்டியது. விசேஷமான நைவேத்யங்களைச் செய்யமுடியாவிடில் ஹவிஸ்சையாவது அமுது செய்விக்கவேண்டும். சில ஸலுகதங்கள் தெரியவில்லையானால் அவற்றுக்கு பதிலாக வைஷ்ணவ ஸலுகதங்களை ஜபிக்க வேண்டும்; புருஷஸலுக்தம் ஒன்றினாலேயே ஹோமம் செய்யலாம். ஹோமத்ரவ்யம் முதலானவை கிடைக்கவில்லையானால் எப்போதும் நெய்யை ஹோமம் செய்வது சிறந்தது. மந்திரம் தெரியவில்லையானால், எல்லாக்காரியங்களிலும் மூலமந்திரமான திருவஷ்டாக்கரததைப் பிரயோகிக்கலாம். எப்போதுமே “தத்ஸவிஷ்ணோ: பரமம் பதம்” எனலும் மந்திரத்தினால் உபஸ்தானம் செய்யலாம். “ஸ்ரீயே ஜாத” என்று தொடங்கும் மந்திரத்தால் எப்போதும் திருமஞ்சனம் செய்யலாம். அவ்வக்காலத்துக்குத் தக்கபடி மனத்தினாலாவது பூஜிக்கலாம். ஒன்றும் இல்லாவிடில் துளஸி கலந்த நீரையாவது பகதியுடன் ஸமர்ப்பிக்கலாம். எல்லா நிமித்தங்களினும் மஹாபாகவதோத்தமர்களை ஆரதிப்பதனால் நிறைவை அடையலாம் என்பதில் ஐயமில்லை.]

வ்ருத்ஃதஃஹாரீதஸ்ம்ருதியில் பகவானுடைய நித்யநைமித்திக திருவாராதனவிதியை விளக்கும் எட்டாமத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

இவ்வண்ணமாக இவ்வெட்டாமத்தியாயத்தில் பகவானுடைய நித்யநைமித்திக உத்ஸவங்கள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இதிலிருந்து எம்பெருமானுடைய பரத்வமும், பாகவதோத்தமர்களின் சிறப்பும் கையிலங்கு கனியாக விளங்குவதைக் காண்கிறோம். இனி, மஹாபாபம் முதலானவற்றுக்குப் ப்ராயஸ்சித்தங்களை விளக்கும் ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தைக் காண்போம்.

இவ்வொன்பதாமத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில், தேஸத்தின் துர்ப்பிஷ்டங்களைப் போக்கும் ரதேஷாதஸவம் முதலானவைகள் அடங்கிய மஹோத்ஸவத்தை விவரிக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

|| அத்ய-நவமோ டுத்யாய: ||

ஹாரீ த-உவாச-

மஹோத்ஸவ்வித்யம் குர்யாத் தேவஸ்ய பரமாத்மந: |
 க்ராமரீட்சாயா: ப்ரகுர்வீத யதேகாத்விதிநா ந்ருப ||
 பூத்ரோத்ஸவே க்ருதே விஷ்ணோ: ஸ்ருதிஸம்ருத்யுக்த
 மார்க்யுத: |

அநாவ்ருஷ்ட்யக்ஞரிதுர்பிஷ்பயம் நாஸ்த்யத்ர கிஞ்சந ||
 வாரிஜம் வாதஜம் வாக்ஞிஸர்ப்பவித்யுத்ஸவிஷத்க்ருதம் |
 மஹாரோக்யக்ஞரஹஸ்சைவம் யத்யப்யம் க்ராமவாஸிநாம் ||
 க்ருதே மஹோத்ஸவே தத்ர ப்யம் நாஸ்தி ந ஸம்ஸ்ய: |
 தஸ்ய தூஸா ப்யவிஷ்யந்தி நாநா ஜநபதே:ஸ்வரா: ||
 ஸார்வபௌமோ ப்யவேத் ராஜா ப்யக்த்யா க்ருத்வா
 மஹோத்ஸவம் |

ஸம்வத்ஸரம்ருதும் மாஸம் புக்ஷம் நித்யம் மஹோத்ஸவம் ||
 நவாஹ்நிகம் ச ஸப்தாஹம் பஞ்சாஹம் ப்ரத்யஹம் தத்யா |
 ஸம்வத்ஸர ருதௌ மாஸி பக்ஷே குர்யாத் க்ரமேண து ||
 தஸ்மிந்நாடுத்யுள ஸுப்யதிநே ஸ்வஸ்திவாசநபூர்வகம் |
 அங்குரார்ப்பணமாகுத்யுள க்ருத்மத்கேதுமுச்ச்யரயேத் ||
 யாஸ்ச ஷட்யுத்யோஷத்யு: கேதுகோ வேத்ய இத்யபி |
 அஸ்வத்த்யாக்யஸமீக்யர்ப்யாஸாமரணிமாஹரேத் ||
 நிர்மதியேதி ஸுலக்ஷேந ததைவாஸீத்யமீதி ச |
 ஆப்யாயம் ச ப்ரத்ய்ருசம் தஸ்மிந் இதுமாத்யாநாதி பூர்வவத் ||
 சர்வாஜ்யைரத்யுமக்யநீதி உபஸ்த்யாயாடர்ச்சயேத் தத்யா |
 தத்யக்ஞிம் ஸங்க்ரஹேத் தாவதுத்ஸவ: பரிபூர்யதே ||
 தீக்ஷித: ஸ ப்யவேத் தாவத் ஆசார்யோ விஜிதேந்த்ரிய: |
 வேத்யவேத்யாங்க்யவித் ஸ்ரௌதஸ்மார்த்தகர்மவித்யாநவித் ||
 மஹாப்யாக்யவதோ விப்ர: தாந்த்ரிக: ஸர்வகர்மஸு |
 ஸௌகிகே வா ப்ரகுர்வீத மதியாக்யநி: ந சேத் யதி ||
 ஆப்யாமேவ ச ஸுலக்ஷாயாம் அக்ஞௌ தேவம் யஜேத்
 பூத்ய: |
 ப்ரஸுத: ஸ்நாத்வா வித்யாநேந தெளதவஸ்த்ரோர்த்துவ
 புண்ட்ரத்த்ருத் ||

ருத்விக்குபிபுரஹமணீத்ஸந்தையாக்யூமம் விஸேத்

குரு: |

தேவாலயஸ்ய மத்யே து வேத்யம் ரம்யாம் ப்ரகல்பயேத் ||
அங்குரார்ப்பணபாத்திரஸ்ச பூத்ரகும்பைரலங்க்ருதாம் |
விதானகுஸுமைர்யுக்தாம் க்ருத்வா தத்ர ஸுகூஸநே ||
மஹோத்ஸவார்ஹம்பிம்பம் ச நிவேஸ்யாஸ்மிந் ப்ரபூஜயேத் ||
ஸ்ரீபூர்ணாத்யஸ்யுக்தம் நித்யை: பரிஜநைர்வ்ருதம் ||
மந்த்ரரத்நவித்யானேந பூஜயித்வா ஜக்யத்ருநம் |
இமே விப்ரஸ்யேத்யாத்யூ: த்ரிபி: ஸுக்தைஸ்ச பூஜயேத் ||
ஸுரபீணி ச புஷ்பாணி ப்ரதத் நசம் விரிவேத்யேத் |
சதுர்திஷு ச சத்வாரோ ப்ரஹ்மண: மந்த்ரவித்தமா: ||
வாராஹம் நாரஸிம்ஹம் ச வாமநம் ராக்யவம் மநாம் |
ஈஸார்யாத்யஷு சத்வாரோ விஷ்ணுமந்த்ரந் விதிஷு ச ||
வேத்யா தக்ஷிணை: கும்பம் லக்ஷணத்யயம் ச தத்ர து |
ஹுதாஸநம் ப்ரதிஷ்ட்யாப்ய இத்யமாநாத்யகம் சரேத் ||
ஸர்வைஸ்ச வைஷ்ணவைஸ்ஸுக்தை: சநம் திலவிமிஸ்ரிதம் |
ப்ரதய்ருசம் ஜுஹுயாத் வஹ்நென

மத்வாஜ்யகுட்யமிஸ்ரிதம் ||

ஆஜ்யம் ஸ்ரீபூமிஸுக்தாப்யாம் த்வம் ஸோம இதி பாயஸம் |
பூர்வோக்தைர்வைஷ்ணவைர்மந்த்ரை:

திஸேவ்ரீஹிபிரேவ ச ||

ப்ரத்யேகம் ஜுஹுயாத் பஸ்சாத் அஷ்டோத்தரஸுதம்

க்ரமாத் |

வைகுண்டபார்ஷதம் ஹுத்வாஹோமஸேஷம் ஸமரபயேத் ||
ஸுத்யூத்யந்நம் ப்ரலயதம் பானகம் ச நிவேத்யேத் |
தாம்பூலம் ச ஸமர்ப்யாத் ருத்விஜஸ்சாபி பூஜயேத் ||
தத: ஸ்யந்த்யுந்மாரீய பகாகாசுத்ரஸம்யுதம் |
ஸ்வேதை: ஸலக்ஷணேருஹ்யமாநமஸ்வை: ப்ரகல்பிதை: ||
வஸ்த்ரபுஷ்பமணிஸ்வர்ணபூஷிதம் தத்ர சித்திரம் |
தஸ்மிந் ம்ருதுகரஸ்ஸக்ஷணபர்யங்கம் ஸ்தூப்ய தேத்யக: ||
தஸ்மிந் நிவேஸ்ய தேத்யேஸம் தேத்யீப்யாம் ஸஹிதம் ஹரிம் |
அர்ச்சயேத் க்யந்த்யுஷ்பாத்யை: தூபத்யூபாத்யூபஸ்தத்யா ||

ரத்சுக்ரேஷு வேதூம்ஸ்ச தூர்மாதீநபிபூஜயேத் |

ஆகூரஸக்திமாதூர ஈஷாதண்டேடூ புராணகம் ||

சூந்தூம்ஸி கூபூரே ஸப்தபர்யங்கே புஜகூதிபம் |

ஹயேஷு சதுரோ மந்த்ரான் யோக்த்ரேஷ்வங்கூரி

ஷட்ச வை ||

தூவஜே பககூராஜாநம் சூத்ரேநந்தம் ஸ்வராணி து |

தாலவ்ருந்தே சாமரே ச அக்ஷராணி ச பூஜயேத் ||

அப்யர்ச்சயைவம் ரதூம் திவ்யம் பர்ச்சாத் ஸம்பூஜயேத் ஹரிம் |

திட்பாலாவர்ணம்ஸ்சைவம் அர்ச்சயேத் திஷு ஸர்வத: ||

ஜீமூதஸ்யேதி ஸுக்ருதேந தத்ர புஷ்பாஞ்ஜலீம் சரேத் |

மருத்வாரிந்த்ரேதி ஸுக்ருதேந க்ருத்வா நீராஜநம் தத: ||

வாஸ்பதீதி ஸுக்ருதேந வாதூயேத் படஹாதிசுக்ம் |

கிதைர்ந்ருத்யைஸ்ச வாதூயேத் புண்யை: ஸ்கோத்ரை:

மநோஹரை: ||

ஹயை: கஜை: ஸ்யந்தூநைஸ்ச பரித: தர்ப்பயேத் ப்ரபூம் |

ருத்விஜ: புரதோ வேதூர் அங்கூரி ச ஜபேத் ததூ ||

கூயேத் ஸாமாநி பூக்த்யா வை புரத: பார்ஸ்வதோ ஹரே: |

குங்குமை: குஸுமைர்லாஜை: விகிரந் வை ஸமந்தத: ||

ஸ்வலங்க்ருதேஷு வீதீஷு பர்யடந் ஸேவயேத் ப்ரபூம் |

கூருஹத்வாரேஷு மார்கேஷு பூஷ்யையிரிஷு பூரேவ ச ||

குஸுமைர்தூபதீபைஸ்ச தாம்பூஸைஸ்சாபி ஸேவயேத் |

ஏவம் நிஷேவ்ய தேதுவேஸம் புநர்கேஹம் நிவேஸயேத் ||

தமபி ப்ரகூயதேதி ஜபந் ஸுக்ருதம் நிவேஸயேத் |

ப்ரஸம்ராஜம்த்யநேந தீபாந்நீராஜயேத் தத: ||

பீடே நிவேஸ்ய தேதுவேஸம் உபசாராந் ஸமர்ப்பயேத் |

வயமுபேத்ய த்யாயேம ஆஸிரேஷா வாசநம் சரேத் ||

அநேந விதிநா குர்யாத் உத்ஸவம் ப்ரதிவாஸரம் |

ஜபை: ஜோமைஸ்ததூ தூநை: விப்ராணம் பேராஜநைரபி ||

ஸமாப்தே சோத்ஸவே விஷ்ணோ: குர்யாதூவபூருதம்ஸூபூம் |

நதீஸம் கூரதம் தடூகம் வா தேதுவேந ஸஹிதோ வ்ரஜேத் ||

ஸ்யந்தூநாதிஷு யானேஷு ஸ்திகா நார்ய: ஸ்வலங்க்ருதா: |

புருஷாஸ்ச ஹரித்ராஸ்ச குர்ணதீந் விகிரந்ரிவ ||

ஞர்யாத்வப்யுருத்யம் தத்ர விஸிஷ்டைர்ப்யுராஹ்மணைஸ்ஸஹ |
 வாஸுதேத்யுவோத்ஸவே ஸ்நாநமஸவமேத்யுப்யலம் லபேப்யத் ||
 ஸ்நாத்வா ஸந்தர்ப்ய தேத்யுவாதீந் ப்ரவிஸ்ய ஹரிமந்திரம் |
 யதேத்யுவப்யுருதேத்யுஷ்டௌ ச அஸ்யவாமேதி ஸூக்தத் ||
 சருமாஜ்யம் திலீர்வாபி அநுவாகைஸ்ச வைஷ்ணவை: ||
 ஏவம் ஹுத்வாஸவப்யுருதேத்யுஷ்டிம் வைஷ்ணவார்ப்

பேப்யஜயேத் தத் |

குநம் ச ருத்விஜஸ்சைவ பூஜயேத் புக்திகஸ்தத் ||
 பிப்யா ஸோமேத்யத்யாயேந ஞர்யாத் ஸ்வஸ்த்யயநம் ஹரே: |
 இச்சுந்தி தவேத்யத்யாயேந ப்ரத்ய்ருசம் ச த்யுவேந ச ||
 அஷ்டோத்தரஸூதம் ஜுஹுயாத் குஸுமைரேவ

வைஷ்ணவ: |

ஹிரண்யகூர்ப்யஸூக்தேந ததைத்யுவாஸ்யஜ்யம் த்யுவிஜோத்தம: ||
 புநரேவ து ஹோதவ்யம் ஹுத்வா வைகுண்டபார்ஷத்யம் |
 ஹோமஸேஷம் ஸமாப்யாஸ்ய வைஷ்ணவார்ப் பேப்யஜயேத்யுபி ||
 ஸர்வயஜ்ஞஸமாப்தௌ து புஷ்பயாக்யம் ஸமாசரேத |
 ஸர்வம் ஸம்பூர்ணதாம் யாதி பரிதுஷ்டோ ஜநார்த்யந: ||
 ஏவம் மஹோத்ஸவம் ஞர்யாத் ப்ரத்யப்யுத்யம் பரமாத்மந: ||
 அத்யு நித்யோத்ஸவே பூஜா ஹோமஸ்சாத்ர விதீயதே |
 ஸிபிக்ரயாம் நிவேஸ்யேயம் பூஜயித்வா வித்யாநத: ||

சூத்ரசாமரவாதீத்யுத்ரஸ்ருங்கூரஸ்தாலவ்ருந்தகை: |
 தீபிகாபிகரநேகாபி: தூர்வாகூரகுஸுமாக்ஷதை: ||
 ப்யுலமோத்யுகஹஸ்தாபி: நாரீபி: ஸமலங்க்ருதம் |
 தேத்யுவஸ்யாஸ்யதநம் ரம்யம் த்ரி: ப்ரகூக்ஷணமாசரேத் ||
 தத்தந்மந்த்ரார்ப் ஜபேத் திக்ஷு ஸர்வாஸு த்யுவிஜபுங்குவ: |
 ப்யுலிம் ச நிக்ஷிபேத் தாஸு தேத்யுவாநுத்யுத்யுஸ்ய பூர்வத: ||
 ப்ராசீ விஸ்வஜிதே ஸூக்தம் அக்யுநே தவ அநந்தரம் |
 யாம்யே பரீரயிவாம்ஸம் து மோஷுணஸ் தத்யுநந்தரம் ||
 யச்சித்யுதேதி ப்ரதீச்யாம் து விஹிஹோதரேத்யநந்தரம் |
 ஸஸோம இதி ஸௌமயாம் து கத்யுருத்யுராயேத்யநந்தரம் ||
 ப்ரஜாபதிஸ்தத்யா சோர்த்யுவே அத்யுஸ்ச ப்ருத்யுலிம் க்ஷிபேத் |
 ஏவம் திக்ஷு ப்யுலிம் தத்யுவா பரிணீய ஜநார்த்யநம் ||

ஸ்துதிபி: பஹுலாபிஸ்ச பவநம் ஸம்ப்ரவேஸயேத் |

பீடே₂ நிவேஸ்ய தே₃வேஸம் பூஜயித்வா வித₄நத: ||

விஹிஸோதேதி ஸுக்₃தேந த₃க்யாத் புஷ்பாணி

ஸார்ங்கியேண |

நீராஜநம் ததே₃ த₃க்யாத் த₃ருவஸுக்₃தேந வைஷ்ணவ: ||

ஸாயயித்வா₂த₂ஸ்யயாம் த₃க்யாத் புஷ்பாணி மந்த்ரத: ||

இமம் மஹேதி ஸுக்₃தாப்யாம் பூஜயேத் விஷ்ணுமவ்யயம் ||

ஸௌ த₃ஸுநேந மந்த்ரேண ரக்ஷாம் குர்யாத் ஸமந்தத: |

ஏவம் நித்யோத்ஸவம் குர்யாத் ராத்ரௌ சாஹரி ஸர்வதா ||

[தேவனுை பரமாத்மாவுக்கு மஹோத்ஸவத்தை முறைப்படி செய்ய வேண்டும். அரசனே! கிராமத்திலுள்ள அர்ச்சாமூர்த்திக்கு சாஸ்திரோக்த முறைப்படி இதைச் செய்யவேண்டும். ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி களில் சொன்ன முறைப்படி விஷ்ணுவுக்கு யாத்ரோத்ஸவம் செய்யப் பட்டதாகில், மழையின்மையாலும், நெருப்பாலும் பஞ்சம் ஏற்படும் பயம் சிறிதும் உண்டாகாது. நீர், காற்று, நெருப்பு, பாம்பு, இடி, எதிரிகள, பெரிய விபாதி, கிரஹபீடை ஆகியவற்றால் கிராம வாஸிகளுக்கு உண்டாகக் கூடிய பயம் எம்பெருமானுக்கு மஹோத்ஸவம் செய்தால் நீங்கிவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை. பல நாட்டு அரசர்கள் அந்த எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படுவார்கள். பக்தியுடன் மஹோத்ஸவம் செய்தால் அரசன் சக்ரவர்த்தியாவான். வர்ஷோத்ஸவம், ருத்ராத்ஸவம், மாலோத்ஸவம், பக்ஷோத்ஸவம், நித்யோத்ஸவம், ஒன்பதுநாள் உத்ஸவம், ஏழுநாளுத்ஸவம், ஐந்து நாள் உத்ஸவம். முதலானவற்றை முறையே வருடத்திற்கொரு முறை, (இரண்டு மாதங்கொண்ட) ருதுவுக்கு ஒருமுறை, மாதத்துக்கொரு முறை, பக்ஷத்துக்கொருமுறை என்னும் முறையில் முறைப்படி செய்யவேண்டும். அதில் முதலில் நல்ல தினத்தில் ஸ்வஸ்தி வாசனத்தோடு கூட அங்குரார்ப்பணம் (திருமுனை) செய்து கருடக கொடியை உயர்த்தவேண்டும் (தவஜாரோஹணம்). “யாஸ்சக்ஷி” என்று தொடங்கும் மந்திரத்தால் ஓஷதி₄னை எடுத்து, “கேதுகோவேத₃” என்று தொடங்கும் மந்திரத்தால், அஸ்வத்தமரத்தாலான நெருப்பை உள்ளடக்கிய சுபமான அரணிக்கட்டையைக் கொண்டுவர வேண்டும். “நிர்மதி₃தா” “ஆஸீத₃மீ” எனனும் இரு ஸூக்தங்களால், ஒவ்வொரு ருக்கிலும் இத்தமாதநம் முதலானவற்றை முறை அத்தியாயங்களில் சொன்னதுபோல் செய்யவேண்டும். “அத₃மேக்ஷதீ” என்னும் மந்திரத்தால் ஹவிஸ்ஸாலும் நெய்யாலும் ஹோமம்

செய்து, உபஸ்தானம் செய்து அர்ச்சிக்கவேண்டியது. அக்ஷி
ஸங்க்ரஹணம் செய்தபின் உதஸவம் நிறைவடையும். உதஸவத
திற்கு ஆசார்யனாயிருப்பவன் தீக்ஷைபெற்றவனாய், புலனடக்க
முள்ளவனாய், வேதுவேதாங்குங்குளறிந்தவனாய், ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி
களிற்கூறிய கர்ம விதிக்களை அறிந்தவனாய், மஹாபாபாபவதனாய்,
அந்தணனாய் எல்லாக் கர்மங்களின் பிரயோக முறையறிந்தவனா
யிருக்கவேண்டும் இப்படி அரணியிலிருந்து கடையப்பட்ட அக்ஷி
கிடைக்காங்குளில் லௌகிகாக்ஷணியில் ஹோமம் செய்யலாம். முற்
கூறிய இரு ஸலித்தங்களுளும் அறிவாளியான ஆசார்யன் அக்ஷி
யில் தேவனை ஆராதனம் செய்யவேண்டும். காலைநிலை முறைப்படி
குளித்து, வெள்ளை வஸ்திரமும் ஊர்த்துவபுணட்டும் அணிந்த
வனாய், புலனடக்கமுள்ள அந்தணர்களான ருத்விக்குகளோடு
ஆசார்யன் யாக்யூபியை அடையவேண்டும். தேவாலயத்தின்
நடுவில் அழகிய வேதியை அமைக்கவேண்டும். அந்த வேதியை
அங்குரார்ப்பண பாத்திரங்கள், மங்களக் கும்பங்கள், மேற்கட்டி,
புஷ்பங்கள் ஆகியவற்றால் அலங்கரித்து, அதில் ஸுகமான
ஆஸனத்தில் மஹோத்ஸவத்திற்குரிய உத்ஸவமூர்த்தியை எழுந்
தருள்செய்து பூஜிக்கவேண்டியது. மந்திரரத்தினத்தால் லோக
ஸ்வாமியைப் பூஜித்தபின்பு, 'இமே விப்ரஸ்ய' என்று தொடங்கும்
மூன்று ஸலித்தங்களுளும் பூஜிக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு ருககிற்கும்
மணமடக்க புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். நாலு திக்குகளிலும்
மந்திரமறிந்தவர்களில் தலைவர்களான நாலு அந்தணர்கள் வராஹ
மந்திரம், நரஸிம்ஹமந்திரம், வாமனமந்திரம், சாமமந்திரம்
ஆகியவற்றையும், ஈஸாநயம் (வடகிழக்கு) முதலான நாலு விதிககு
களிலும் விஷ்ணுமந்திரங்களையும்ஓதி, வேதிக்குத்தெற்கில் லக்ஷணம்
நிறைந்த குமபத்தை வைத்து. வேதியில் அக்ஷிப்ரதிஷ்டை செய்து,
இத்ஹாதாநாநம் முதலான கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். எள,
தேன, நெய் வெல்லம் ஆகியவை கலந்த ஹவிஸ்ஸை எல்லா
வைஷ்ணவ ஸலித்தங்களுளும் ஒவ்வொரு ருககிற்கும் அக்ஷியில்
ஹோமம் செய்யவேண்டும் ஸ்ரீபூமியஸலித்தங்களுள் நெய்யையும்
'தவம் ஸோம' எனபதால் பாயஸத்தையும் ஹோமம் செய்யவேண்
டும். அதற்குப்பின் முற்கூறிய வைஷ்ணவ மந்திரங்களின் ஒவ்
வொரு ருககினாலும் முறையே எள்ளைக்கொண்டும் நெல்லைக்கொண்
டும் நூற்றெட்டு முறை ஹோமம் செய்யவேண்டும். வைகுண்ட
பார்ஷதஹோமம்செய்து,ஹோமத்தைநிறைவடையச்செய்யவேண்டி
யது. பழங்களோடு கூடிய நல்ல தயிரமுதையும், பானகத்தையும்

திவேதனம் செய்யவேண்டும். தாம்பூலத்தையும் ஸமர்ப்பித்து நித்விக்குடனையும் பூஜிக்கவேண்டும், அதற்குப்பின், கொடிசுடைகளோடு கூடிய தேரைக் கொண்டுவந்து, மில்பருமமான அழகிய வெள்ளைக்குதிரைகளை இழுப்பவையாகக் கற்பித்து, வஸ்திரம், புஷ்பம், ரத்தினம், தங்கம் ஆகியவற்றால் அத்தேரை அலங்கரித்து, அதில் மெனமைக்கதாய், அழகியதான ஆஸநத்தை ஏற்படுத்தி, ஆசார்யன் அவ்வாஸனத்தில் ஸ்ரீபூமி தேவிகளோடு கூடிய ஹரியை எழுந்தருளச்செய்து, க்ஷந்தம், புஷ்பம் முதலானவற்றாலும் தூபம் தீபம் முதலானவற்றாலும் அவ்வெம்பெருமானைப் பூஜிக்கவேண்டும். ரதசுக்ரங்களில் வேதங்களையும், தூர்மம், அதூர்மம் முதலான பீடதேவதைகளையும் பூஜிக்கவேண்டும். ஆதூரதண்டத்தில் ஆதூரஸத்தியையும், குறுக்குத்தடியில் புராணத்தையும், நுகத்தடியில் வேதங்களையும், ஏழுவிதமான ஆஸனத்தில் திருவனந்தாழ்வானையும், நாலுகுதிரைகளில் நாலுபீஜம்ந்திரங்களையும், கஷவாளங்களில் ஆறு அங்கங்களையும், கொடியில் கருடனையும், குடையில் அநந்தனையும், விசிறியில் ஸ்வரங்களையும், சாமரத்தில் அக்ஷரங்களையும் பூஜிக்கவேண்டியது. இவ்வண்ணமாக திவ்யமான ரதத்தைப் பூஜித்து, பிறகு ஹரியைப் பூஜிக்கவேண்டியது. எல்லா திக்குகளிலும் திக்பாலர்களையும். ஆவரணங்களையும் இவ்வண்ணமே அர்ச்சிக்கவேண்டியது. “ஜீமூதஸ்ய” என்னும் ஸலித்தத்தினால் புஷ்பாஞ்ஜலியை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. “மருத்வாந் இந்த்ரா” என்னும் ஸலித்தத்தினால் ஆரத்தி எடுத்து “வநஸ்பதி” என்னும் ஸலித்தத்தினால் படஹம் முதலான வாத்தியங்களை வாசிக்கவேண்டியது. நல்ல பாட்டுக்களாலும், நர்த்தனங்களாலும், வரத்யங்களாலும், புண்ணியமரண ஸ்தோத்ரங்களாலும் அழகிய குதிரைகள், யானைகள், வண்டிகள் முதலானவற்றாலும், தேரைச் சுற்றிலும் எம்பெருமானை உகப்பிக்கவேண்டியது. நித்விக்குகள் முன்புறத்தில் வேதங்களையும், அங்கங்களையும் ஜபிக்கவேண்டும். பகவானுக்கு முன் புறத்திலும், பக்கங்களிலும் பக்தியுடன் ஸாமக்ஷானம் செய்யவேண்டும். குங்குமத்தாலும், புஷ்பங்களாலும், பொறிகளாலும் எங்கும் இறைத்து நனகு அலங்கரிக்கப்பட்ட வீதிகளில் ஸர்வேஸ்வரனை எழுந்தருளச்செய்து ஜனங்களை ஸேவிக்கச் செய்யவேண்டும். வீட்டு வாசல்களிலும், வழிகளிலும் பக்ஷணங்களையும் கரும்புத் தடிகளையும், புஷ்பங்களையும், தூபத்திப்பங்களையும், தாபபூலங்களையும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். இவ்வண்ணமாக தேவர் தலைவனுக்கு ரதோத்ஸவம் செய்து மதுபடியும் கோவிலில் எழுந்தருளச் செய்யவேண்டும்.

“ அபிபுரகாயத ” என்னும் ஸுலக்தத்தை ஜபித்து எம்பெருமானை எழுந்தருளுவிக்கவேண்டும். ‘ ப்ரஸம்ராஜம் ’ என்னும் ஸுலக்தத் தால் தீபத்தைக்கொண்டு ஆரத்தியெடுக்கவேண்டும். தேவர் தலைவனை ஆஸநத்தில் எழுந்தருள்செய்து உபசாரங்களை ஸமர்ப் பிக்கவேண்டும். எல்லாரும் கூடி தியானித்து ஸ்வஸ்திவாசநம் செய்யவேண்டும். இந்த வித்யின்படி (உதஸவம் முடியும் வரையில்) தினநதோறும் உத்ஸவம் செய்யவேண்டும். ஜபங்களாலும், ஹோமங்களாலும், தூானங்களாலும், பூராஹ்மணபேஜாஜனங்களா லும் உதஸவத்தை முடித்து. எம்பெருமானுக்கு அவப்புருத ஸநாநம் செய்விக்கவேண்டும். (அதற்காக) நதிககோ, ஏரிககோ, குளத்திற்கோ எம்பெருமானை எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு செல்ல வேண்டும். தேர்களிலும், வாஹனங்களிலும் இருக்கும் நல்லணி களையுடைய பெண்களும் ஆண்களும் ஹரித்ராகூர்ணம் முதலான வற்றைத் தூவிகொண்டிருக்கவேண்டும். சிறந்த அநதணர்க ளாலே முற்கூறிய நீர்நிலையில் (எம்பெருமானுக்கு) அவப்புருத ஸநாநம் செய்விக்கவேண்டும். வாஸுதேவனுடைய அவப்புருதத் தில் ஸநானம் செய்வதால் அஸ்வமேத்யாக்யம் செய்த பலன் ஏற்படும். ஸநாநம் செய்து, தேவரிஷிபித்ருதாப்பணம் செய்து, எம்பிரானின் கோயிலுக்குச்சென்று அவப்புருதேஷ்டியில் ‘ அஸ்ய வாம ’ என்று தொடங்கும் ஸுலக்தத்தால் யாகமசெய்யவேண்டும். அதில் ஹவிஸ், நெய் என் ஆகியவற்றில் ஒன்றாலே வைஷ்ணவாநு வாகங்களை ஓதி ஹோமம்செய்து, அந்த அவப்புருத்யாக்யம் முடிந்த பின் வைஷ்ணவாநுக்கு பேஜாஜநம் செய்விக்கவேண்டும். அதற் குப்பின ஆசார்யனையும், ருத்விக்குகளையும் பக்தியோடு பூஜிக்க வேண்டும், “ பிபுரஸோம ” என்னும் அநுவாகத்தினாலே ஹரிக்கு ஸ்வஸ்திவாசநம் செய்யவேண்டும். “ இச்சுந்தி த்வா ” எனனும் அநுவாகத்தின ஓவ்வொரு ருக்கிற்கும் த்யவயத்தை ஓதி நூற்றெட்டு முறை வைஷ்ணவன பூக்களினால் ஹோமம் செய்யவேண்டும். அநதணர் தலைவன அவ்வண்ணமே ஹிரண்யகூர்ப்புஸுலக்தத்தை ஓதி நெய்யினால் மறுபடி ஹோமம் செய்யவேண்டும். வைகுண்ட பார்ஷதஹோமம் செய்து ஹோமத்தை முடித்து வைஷ்ணவர்களைப் புசிப்பிக்கவேண்டும். எல்லா யாகங்களும் முடிந்தபின் புஷ்ப யாகம் செய்யவேண்டும். அதனால் எல்லாம் நிறைவடைந்து எம் பெருமான உகப்பான. இவ்வண்ணமாக வருடந்தோறும் பரமாதமாவுக்கு மஹோத்ஸவம் செய்யவேண்டும். இனி, தினந்

தோறும் செய்யவேண்டிய நித்யோத்ஸவத்தில் பூஜாஹோமங்கள் விளக்கப்படுகின்றன. எம்பெருமானைப் பல்லக்கில் எழுந்தருளு வித்து முறைப்படி பூஜித்து, குடை, சாமரம், வாத்யம், அலங்காரம், விசிறி, பல விளக்குகள், தர்ப்பைநுனி, பூக்கள், அக்ஷதை, பழம் குழக்கட்டை கையிலேந்திய பெண்கள் ஆகிய வற்றால் அழகாக அலங்கரிக்கப்பெற்ற தேவனின் ஆலயத்தை மூன்று முறை வலம்வரவேண்டும். அந்தணர் தலைவன் அந்தந்த திக்குகளில் அதன பாலகர்களின் மந்திரங்களை ஜபிக்கவேண்டும். முன்போல் அந்த தேவர்களைக்குறித்து பூனியும் ஸாதிக்கவேண்டும். கிழக்கில் விரிவஜித்ஸுலகத்தத்தையும், 'அக்ஷுநே தவ' என்னும் ஸுலகத்தத்தை அடுத்ததான தென்கிழக்கிலும், பரேயிவாம்ஸ ஸுலகத்தத்தைத் தெற்கிலும், மேரஷுணஸுலகத்தத்தை அடுத்துள்ள தென்மேற்கிலும், 'யச்சித்ஸுதிதே' எனும் ஸுலகத்தத்தை மேற்கிலும், 'விஹிஹோத்ரா' என்னும் ஸுலகத்தத்தை அடுத்துள்ள வடமேற்கிலும், 'ஸஸோம' என்னும் ஸுலகத்தத்தை வடக்கிலும், 'கத்ஸுருத்ஸராய' என்னும் ஸுலகத்தத்தை அடுத்துள்ள ஈஸாந்ய திசுக்கான வடகிழக்கிலும், ப்ரஜாபதி ஸுலகத்தத்தை மேல் நோக்கியும் பூஸுலகத்தத்தைக் கீழ் நோக்கியும் ஓதி பூனிஸாதிக்கவேண்டும். இவ்வாறு பூனி மூர்த்தியை எழுந்தருளச்செய்து திக்குகளில் பூனிஸாதித்து, பல தோத்திரங்களைச்சொல்லி ஆலயத்தினுள் எழுந்தருளச் செய்ய வேண்டும். ஆஸனத்தில் தேவர் தலைவனை எழுந்தருளச்செய்து முறைப்படி பூஜித்து, சார்ங்கமென்னும் விலலாண்டானுக்கு 'விஹிஸோத' என்னும் ஸுலகத்தத்தால் புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். பிறகு த்ருவஸுலகத்தத்தால் வைஷ்ணவன் ஆரத்தி யெடுத்து, படுக்கையில் சயனிக்கச்செய்து, மந்திரங்களை ஓதி புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். 'இமம் மஹா' என்று தொடங்கும் இரு ஸுலகத்தங்களால் அழிவற்ற விஷ்ணுவைப் பூஜித்து, ஸுதூர்ஸத மந்திரத்தால் சுற்றிலும் ரக்ஷையைச் செய்யவேண்டும். இவ்வண்ணமாக இரவும் பகலும் எப்போதும் நித்யோத்ஸவம் செய்யவேண்டும்.]

பெரும் பஞ்சம் முதலானவற்றைப்போக்க எம்பெருமானுக்கு மஹோத்ஸவமும், நித்யோத்ஸவமும் செய்யும் முறையை இவ் வண்ணம் விளக்கி, ஆசார்யர்களுடைய தீர்த்ததுஷ்வஸத்திலும், எம்பெருமானுடைய திருநகூத்திரங்களிலும், கருததிகையிலும், திருவோணத்திலும் செய்யவேண்டிய வைஷ்ணவ இஷ்டியை விவரிக்கிறது. அப்பகுதியைக் காண்போம்.

குருணாமந்த்யதிவஸே புகுவஜ்ஜம்வாஸரே |

கார்த்திக்யாம் ஸ்ராவணே வாபி குர்யாதிஷ்டிம் ச

வைஷ்ணவீம் ||

உபோஷ்ய பூர்வதிவஸே தீக்ஷித: ஸுஸமாஹித: |

ஸ்வஸ்திவாசநபூர்வேண காரயேதுங்குரார்ப்பணம் ||

நத்யாம் ஸ்நாத்வா ச ருத்விக்யபி: சதுர்பிர்வேதுபாரகைய: |

பௌருஷேண வித்யானேந பூஜயேத் புருஷோத்தமம் ||

கூந்தை: நானாவிதை: புஷ்பை: தூபை: தீபைர்ரிவேதுநை: |

புலேஸ்ச புக்ஷ்பபேபூஜ்யைர்ச தாம்பூலாத்யை:

ப்ரபூஜயேத் ||

ருக்யவேதுஸம்ஹிதாயாஸ்ச ப்ரத்ய்ருசம் குஸுமைர்யஜேத் |

அர்க்யாத்யையருபசாரைஸ்து ஸுக்ந்தாந்தே பூஜயேத் ஹரிம் ||

அத்யாயாந்தே மண்டூலாந்தே நைவேத்யை: விவிதைரபி |

பூஜயித்வா ஹரிம் புக்த்யா வைஷ்ணவாந் பேபூஜயேத் ததூ ||

ஆஜ்யேந சருணா வாபி திலை: பத்யுமைரதூபிவா |

ஸமித்யபிர்பிலவபத்ரைர்வா ஹோமம் குர்வீத வைஷ்ணவ: ||

யஜ்ஞரூபம் ஹரிம் த்யாயந் ப்ரத்ய்ருசம் வேதுஸம்ஹிதாம் |

ஹோம: ஸமாப்யதே யாவத் தாவது வை தீக்ஷிதோ புவேத ||

ஜுஹூயாத்யவை சுார்ஹபத்யே ஸோக்யநிமப்யர்ச்சய பூதலே |

அக்யுநேரக்ஷணமப்யுக்தம் யாவதிஷ்டி: ஸமாப்யதே ||

விசிஷ்டாந் வைஷ்ணவாந் விப்ராந் பேபூஜயேத்

ப்ரதிவாஸரம் |

ருத்விஜஸ்ச பட்டேத் தாவச்சதுர்மந்த்ராந் ஸமாஹித: ||

யஜேதுவப்யுருதேதுஷ்டிம் ச பாவமான்யைஸ்ச வைஷ்ணவை: |

அந்தே ஸம்பூஜயேது விப்ராந் வானோஸூஸங்காரபூஷணை: ||

ருத்விஜஸ்ச குருந் சைவ பூஜயேச்ச விஸேஷத: |

ஏவமிஷ்டிம் து ய: குர்யாத் வைஷ்ணவீம்

வைஷ்ணவேவாத்தம: ||

க்ரதூநாம் த்யுஸிகோடநாம் பூலம் ப்ராப்தோத்யஸம்ஸய: |

யஸ்யிந் தேதுஸே வைஷ்ணவேஷ்ட்யா பூஜிதோ

மதுஸுதந: ||

துர்பிஷ்டேராக்யாக்யநிப்யம் தஸ்யிந் நாஸ்தி ந ஸம்ஸய: ||

அஸக்த: ஸர்வவேதேந கர்த்துமிஷ்டிம் ச வைஷ்ணவீம் |

ஸர்வவஸ்ச வைஷ்ணவை:ஸுகக்தை: ஜுஹுயாத்

ப்ரத்ய்ருசம் ஹவி: ||

கைரேவ புஷ்பாஞ்ஜலீம் ச குர்யாத்ஷுப்யா: ப்ரபூர்த்தயே |

அதுவா மூலமந்த்ரேண லக்ஷம் ஜப்த்வா ஹுதாஸுநே ||

அபுதம் ஜுஹுயாத் தத்வத் புஷ்பாணி ச ஸநாதநே |

இஷ்டி: ஸம்பூர்ணதாம் யாத்ரி ஸர்வவேதநா: ஸத்யக்ஷிண: ||

ஏவமிஷ்டிம் ப்ரகுர்வீத ப்ரத்யப்யக்யம் வைஷ்ணவேவாத்தம: |

துஷ்ட்யர்த்தம் வாஸுதேக்யவஸ்ய வம்ஸஸ்யோஜ்ஜீவநாய ச ||

வ்ருத்த்யர்த்தம்பி லோகஸ்ய தேக்யவதாநாம் ஹிதாய ச ||

[ஆசார்யர்களின் தீர்த்ததுதிவஸத்திலும், பகவானின் ஜந்மதினத்திலும், கார்த்திகையிலும், திருவோணத்திலும் வைஷ்ணவமான இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். தீக்ஷை பெற்றவன் சாந்தியுடன முன் தினத்தில் உபவாஸமிருந்து, ஸ்வஸ்திவாசநத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு அங்குரார்ப்பணம் செய்யவேண்டும். வேதங் கரைகண்ட நாலு ருத்விக்குகளோடு நதியில் ஸ்நானம் செய்து, புருஷஸூக்த முறைப்படி புருஷோத்தமனைப் பூஜிக்கவேண்டும். கருந்தங்களாலும், பலவிதமான பூக்களாலும், தூபதீபங்களாலும், நிவேத்யங்களாலும், பழங்களாலும், பக்ஷணபேஜனங்களாலும், தாம்பூலம் முதலானவற்றாலும் நன்கு பூஜிக்கவேண்டும். ருக்வேத ஸபஹிதையில் ஒவ்வொரு ருக்காலும் பூக்களையிட்டு அர்ச்சிக்கவேண்டும். ஸூக்தம் முடிந்தவுடன் அர்க்யம் முதலான உபசாரங்களை ஸமர்ப்பித்து எம்பெருமானைப் பூஜிக்கவேண்டும். அததியாயம், மண்டலம் ஆகியவை முடியும்போது விதவிதமான நைவேத்யங்களாலே ஹரியைப் பூஜித்து, பக்தியுடன் வைஷ்ணவர்களைப் பூஜிக்கவேண்டும். வைஷ்ணவன் நெய், ஹ்விஸ், எள், தாமரை, ஸமித், பிழ்வ இதழ் இவற்றில் ஒன்றால் வேதஸம்ஹிதையின் ஒவ்வொரு ருக்கிற்கும் யஜ்ஞஸ்வரூபியான ஹரியை தியானித்து ஹோமம் செய்யவேண்டும். ஹோமம் முடியும் வரையில் தீக்ஷையுடனிருக்கவேண்டும். க்ஷாரஹபத்யாக்ஷணியில் ஹோமம் செய்யவேண்டும். பூமியில் அக்னியை அர்ச்சனம் செய்து, இஷ்டி முடியும்வரையில் அக்னியை பூஜிக்கவேண்டும். இஷ்டி முடியும்வரையில் தினந்தோறும் வைஷ்ணவர்களான சிறந்த அந்தணர்களையும், ருத்விக்குகளையும் புசிப்பிக்கவேண்டும். அப்போது (அஷ்டாக்ஷரம், தீவர்த்ருக்ஷரம், விஷ்ணு

ஷட்கூடம், த்வயம் ஆகிய) நாலு மந்திரங்களையும் சாந்தியுடன் படிக்கவேண்டும். பவமான வைஷ்ணவ ஸூகதங்களைச் சொல்லி வைஷ்ணவேஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். இஷ்டியின கடைசியில் வஸ்திரம், அலங்காரம் ஆபரணம் ஆகியவற்றை அளித்து அந்த ணர்களையும், ருத்விக்குகளையும், ஆசாயர்களையும் சிறப்பாகப் பூஜிக்கவேண்டும். வைஷ்ணவோத்தமனான எவனொருவன இஷ்டியை இவ்வண்ணமாகச் செய்கிறானோ அவன் பத்து கோடியாகம் செய்ததின் பலனை அடைவான் என்பதில் ஐயமில்லை. எந்த தேஸத்தில் மதுஸூதனன் வைஷ்ணவேஷ்டியால் பூஜிக்கப்படுகிறானோ, அங்கு பஞ்சம், வியாதி, நெருப்பு ஆகியவற்றால் ப்யம் ஏற்படாது என்பதில் ஐயமில்லை. வேதம் முழுவதையும் ஒதி வைஷ்ணவேஷ்டியைச் செய்ய இயலாதவன் எல்லா வைஷ்ணவ ஸூகதங்களையும் ஒதி, ஒவ்வொரு ருக்கிற்கும் ஹோமம் செய்ய வேண்டும். இஷ்டி நிறைவேறுவதற்காக அந்த ஸூகதங்களாலேயே புஷ்பாஞ்ஜலியும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். இப்படியன்றிக்கே, மூலமந்திரமான திரு வெட்டெழுத்தை லக்ஷம் முறை ஜபித்து, அக்னியில் பதினாயிரம் முறை ஹோமம் செய்யவேண்டும். அதுபோலவே பதினாயிரம் முறை பழையோனான எம்பெருமானுக்குப் பூக்களை இடவேண்டும். இப்படிச் செய்தாலும் எல்லா வேதங்களும் ஒதப்பட்டதாகி, எல்லா தூஷணைகளும் கொடுக்கப்பட்டதாகி இஷ்டி பூர்த்தியடைகிறது. இவ்வண்ணமாக வைஷ்ணவோத்தமன் வாஸுதேவனின் உகப்பிற்காகவும், வம்ஸம் உய்வதற்காகவும், உலகம் செழிப்பதுவதற்காகவும், தேவதைகளுக்கு நனமை ஏற்படவும் வருடந்தோறும் வைஷ்ணவேஷ்டியைச் செய்யக் கடவன.]

வருடந்தோறும் முக்கிய தினங்களில் செய்யத்தக்க வைஷ்ணவேஷ்டியை இவ்வண்ணமாக விளக்கியபின், தாய் தந்தை முதலான தேஹ பந்துக்கள் பரம்பதமடைந்தால் வைஷ்ணவன செய்ய வேண்டிய அபரக்ரியைகளை விளக்கும் பகுதிகளில் ஸாரமான வற்றைப் பார்ப்போம்.

பிதா வா யதி3 வா மாதா ப்ராதா வா டன்யஸுஹ்ருஜ்ஜந: |
யதி3 பஞ்சத்வமாபந்ந: கதும் குர்யாத் த்விஜோத்தம ||
கநிஷ்டவாஜமேவாத்ர வபநம் முரிபி4: ஸமருதம் |
ஸநாத்வா டசம்ய வித்யாநேந காரயேத் பூஜநம் ஹரே: ||....

உலாகுதேவ வாஸுதேவம் கலசேஷு க்ரமேண து !
 ப்ரத்யும்நமநிருத்யும் ச ஸங்கர்ஷணமதேகாக்ஷஜம் ||
 ஸம்பூஜ்ய க்ருந்தபுஷ்பாத்யை: புக்த்யா புக்ஷ்யம்
 நிவேத்யேத் |

புகுவந்மந்திரே விஷ்ணும் ஹரித்ராத்த்யை: ப்ரபூஜயேத்|....
 நாராயணநுவாகேந சைவம் ஸ்நாப்ய தத: பிது: ||
 தெளதவஸ்த்ரம் சஸம்வேஷ்ட்ய பூஷணேர் பூஷயேத்தத:|...
 வஹேயு: தேஹி புக்த்யா தம் பட்டந் விஷ்ணுஸ்தவாந் முதா ||
 ஹரித்ராலாஜபுஷ்பாணி விகிரந் வைஷ்ணவே முதா |
 வாதித்ரந்ருத்யகீகாத்த்யை: வ்ரஜேயு: கீர்த்தயேத் ஹரிம் ||...
 ஸர்வைஸ்ச வைஷ்ணவைர்மந்த்ரை: ப்ருத்யக்ஷுடோத்தரம்
 ஸுதம் ||

திஸைஸ்ச ஜுஹுயாத் பஸ்சாத் அஷ்டாவிம்ஸதிமேவ வா |
 ஏகைகாமாஹுதிம் பஸ்சாத் வைகுண்டபார்ஷத்யம் யஜேத் ||
 ப்ரஹ்மமேத து இதி ப்ரோக்தம் முநிபிந் ப்ரஹ்மதத்பரை: |
 மஹாபுகுவதாநாம் ச கர்த்தவ்யமித்யமுத்தமம் ||
 கேஸுவார்ப்பிதஸர்வாங்க்யம் ஸரீரம் மங்க்யஸாவஹம் |
 ந வ்ருதா த்ராஹயேத் வித்வாந் ப்ரஹ்மமேத து விதிம்
 விரா ||...

நாமபி: கேஸுவாத்த்யைஸ்ச ததா ஸங்கர்ஷணதிபி: |
 மத்ஸ்யகூர்மாதிபிஸ்சைவ வேதார்த்தேகாக்தப்ரபுந்தாகை: ||
 நமோந்தமேவ ஜுஹுயாத் ஸ்வாஹாகாரம் விவ்ரஜேத் |....
 நிர்வர்த்தய விதிநா த்ர்மம் ஸாமான்யநாடவசேஷத: |
 ஸிஸிஷ்டம் பரமம் த்ர்மம் நாராயணபுஸீம் தத: ||
 ப்ரகுர்யாத் வைஷ்ணவை: ஸார்த்யம் யத்யாஸாத்ர-
 மதந்த்ரித: |

நிமந்த்ரயேத்து பூர்வாஹ்ணே ப்ரஹ்மணந் வைஷ்ணவாந்
 ஸுபாந் ||

சதுர்விம்ஸதி ஸங்க்யாகாந் மஹாபுகுவதேதாத்தம: |
 கேஸுவாதீந் ஸமுத்திஸ்ய சதுர்விம்ஸதிஸங்க்யகாந் ||
 ராத்ரௌ நிமந்த்ரய சோக்யதிஸ்ய கேஸுவாதீநதந்த்ரித: |
 ப்ராதருத்தாய தே ஸர்வே க்ருத்வா புண்யாம் நதிம்
 ஸுபாந் ||

தூதரீபுலாநுஸிப்தாங்கேசுா நிமஜ்ஜ்ய விமலே ஜலே |
 ஜபந் வை வைஷ்ணவாந் ஸுதகதாந் ஸ்நாநம் குர்வீத
 தைர்த்துவிஜை: ||
 வைகுண்டூதர்ப்பணம் குர்யாத் குஸுமை: ஸதிலாக்ஷை: |
 க்ருஹம் க்ருத்வாநர்ச்சயேத் தேதுவம் ஸர்வாவரணஸம்யுதம் ||
 ஸுகூந்தபுஷ்பை: விவிதை: க்ருந்தை தூபைஸ்ச தீபகை: |
 நைவேத்யை: பூக்ஷயபேராஜயைஸ்ச பூலேர்நீராஜநைரபி ||
 அர்ச்சயித்வா விதூநேந மூலமந்த்ரேண வைஷ்ணவ: |
 புரதோடக்யநிம் ப்ரதிஷ்டாப்ய இதுமாதுநம ஸமாசரேத் ||
 சநம் ஸுர்க்கராஜ்யம் து ஜுஹுயாத் வஹ்நிமண்டூலே |
 ப்ரத்ய்ருசம் ஜுஹுயாந் மந்தரை: வைஷ்ணவை:
 கேஸுவாதிபி: ||
 ஹுத்வா து வைஷ்ணவைர்மந்தரை: ப்ருதூக்யஷ்டோத்
 தரம்ஸுதம் |
 க்ருவாஜ்யேநைவ ஜுஹுயாத் சதுர்பி: வைஷ்ணவோத்தம: ||
 வைகுண்டூபார்ஷத்யம் ஹுத்வா ஹோமஸூஷம்ஸமாபயேத் |
 அக்ருநேருத்தரபூகேசு ச கேசாமயேநாநுஸிட்ய ச ||
 ஆஸ்திர்ய தூர்பூந் ப்ராக்யக்ருந் சதுர்விம்ஸதிஸங்க்யயா |
 உதுகப்ராவணிகேநைவ கேஸுவாதிந் க்ரமேண து ||
 அப்யர்ச்சய க்ருந்தபுஷ்பாத்யை: தத்தந்மந்தரை: யதூக்ரமம் |
 மத்வாஜ்யதிலமிஸ்ரேண சருணா பாயஸேந வா ||
 குஸேஷு தேஷு தூக்யாத் து பிண்டூந் திர்த்தே து
 தைதுவதே |
 ஸ்வாஹாகாரேண மநஸா கேஸுவாதிந் க்ரமேண வை ||
 தூத்வா பிண்டூந் ஸமப்யர்ச்சய க்ருந்தபுஷ்பாக்ஷதோதுகை: |
 நித்யேப்யஸ்சைவ முக்தேப்யோ வைஷ்ணவேப்யஸ்
 கதைதுவ ச ||
 தூக்யாத் பிண்டூத்ரயம் பஸ்சாத் தேஷாம் தூக்ஷிணை:
 க்ரமாத் |
 விஷ்ணோர்நுகேதி ஸுக்ருதேந உபஸ்தூய ஸமாஹித: ||
 ப்ரதூக்ஷிணம நமஸ்காரம் க்ருத்வா பூகதயாடக்ய வைஷ்ணவ: |
 பிண்டூமஸ்து ஸவிலே தூத்வா ஸ்நாத்வா ஸம்பூஜ்ய
 கேஸுவம் ||

ப்ரஹ்மணாந் பேராஜயேத் பஸ்சாத் பாதுப்ரக்ஷா ளநாதிபி:
 கேஸுவாதிந் ஸமப்யர்ச்ய நித்யாந் முக்தாம்ஸ்ச வைஷ்ணவாந் ||
 ஸம்பூஜ்ய விதிவத் புக்த்யா மஹாபாகுவதோத்தமந் |
 ப்ரயஸம் ஸகுடும் ஸாஜ்யம் ஸூக்தூந்நம் பாநகை: பூலை: ||
 ஸம்பேராஜ்ய விபராநாசாந்தாந் ப்ரணிபத்ய விஸர்ஜயேத் |
 ஹவிஷ்யம் ச ஸக்ருத்புக்த்வா பூமௌ ஸ்வப்பயாத்
 குஸோத்தரே ||

அக நாராயணபுவி: முநிபி: ஸம்ப்ரகீர்த்தித:
 ஸ்வர்குஸ்தூநாம் ச ஸர்வேஷாம் கர்த்தவ்யோ
 வைஷ்ணவோத்தமை: ||
 அலாபேஷு து விப்ரேஷு ஸர்வம் க்ருத்வாப்யஸக்தித:
 கேஸுவாதிந் ஸமுத்திஸ்ய நித்யாந் முக்தாம்ஸ்ச
 வைஷ்ணவாந் ||

ஏகம் து பேராஜயேத் விப்ரம் மஹாபாகுவதோத்தமம் |
 ஸ்ருதிஸம்ருத்யுதிசுகம் தூர்மம் விஸிஷ்டாத்ய: ஸமாசரேத் ||
 வைஷ்ணவம் பரமம் தூர்மம் மஹாபாகுவதோத்தமம் |
 தஸ்மிந் ஸம்பூஜிதே விப்ரே ஸர்வம் வை பூஜிதம் ஜகத் ||
 ஹரிஸ்ச தேவதாஸ்சைவ பிதரஸ்ச மஹர்ஷய: |
 தஸ்மிந் ஸம்பூஜிதே விப்ரே துஷ்யந்த்யேவ ந ஸம்ஸய: ||
 அர்ச்சநம் மந்த்ரபட்யம் த்யானம் ஹோமஸ்ச வந்தூநம் |
 மந்த்ரார்த்தசுந்நம் யோகோ வைஷ்ணவாநாம் ச பூஜநம் ||
 ப்ரஸாதூகீர்த்தஸேவா ச நவேஜ்யாகர்ம உச்யதே |
 பஞ்சஸம்ஸ்காரஸம்பந்நோ நவேஜ்யாகர்மகாரக: ||
 ஆகாரத்ரயஸம்பந்நோ மஹாபாகுவதோத்தம: |
 ஸ்ராதூகூநாமப்யலாபே து ஏகம் நாராயணம் பூஷிம் ||
 குர்வீத பரயா புக்த்யா வைகுண்டபத்யமாபந்யாத் ||
 நித்யம் ச ப்ரதிமாஸம் ச பித்ரோ: ஸ்ராதூகூம் விதூநத: ||
 ஸோதூகூம்பூம் ப்ரகூத்யாத் து யாவதூபூகூந்திகம் நர: |
 ப்ரத்யபூகூம் பார்வணஸ்ராதூகூம் மாதாபித்ரோ:

ம்ருதேஹரி ||
 அர்ச்சயித்வாஸ்யுகம் பக்த்யா பஸ்சாத் குர்யாத் விதூநத: |
 வைஷ்ணவானேவ விப்ரம்ஸ்து ஸர்வகர்மஸு யோஜயேத் ||

ஸர்வாத்ரா஽வைஷ்ணவாந் விப்ராந் பதிதாநிவ ஸந்த்யஜேத் |
ஸங்க்ஷக்ரவிஹீநாஸ்து தேஹ்வதாந்ரபூஜகா: ||

த்யவாத்யஸீவிமுக்யா விப்ரா: ஸைவாஸ்சா஽வைஷ்ணவா:

ஸம்ருதா: |

அவைஷ்ணவாநாம் ஸம்ஸர்க்யாத் பூஜநாத் வந்த்யநாத்யபி ||

யாஜநாத்யபாபநாத் ஸத்யேயா வைஷ்ணவத்வாத் ச்யுதோ

புவேத் |

ஸ்ருதிஸம்ருத்யுதிசுகம் துர்மம் நாதிக்ரம்யா஽஽சரேத் ஸத்யா ||

ஸ்வஸா஽க்யாக்தவித்யாநேந வைகுண்ட்யார்ச்சநபூர்வகம் |

கர்த்ருத்வபுலஸங்கித்வே பரிதயஜ்ய ஸமாசரேத் ||

துர்மஸ்ய கர்த்தா பீடாக்தா ச பரமாத்மா ஸநாதந: ||

[தந்தையோ, தாயோ, ஸஹோதரரோ வேறு உற்றார் உறவினரோ காலமானால் அந்தணர் தலைவன் (அபரக்ரியைகளை) எப்படிச் செய்யவேண்டும்? இறந்தவர் வயதில் சிறியவராயிருந்தால் வபநம் (தலையைச் சிறைத்துக்கொள்ளுதல்) இல்லை; பெரியவராயிருந்தால் உண்டு என முனிவர்களால் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. முதலில் ஸநானம் செய்து, ஆசமனம் செய்து, முறைப்படி (தக்கவர்களைக் கொண்டு) ஹரிபூஜையைச் செய்விக்கவேண்டும்.....உரலில் வாஸுதேவனையும், கலஸங்கலில் வரிசையாக யோகிகளால் தியானிக்கப்படும் ப்ரத்யும்னன், அநிருத்தன், ஸங்காஷ்ணன் ஆகிய வ்யூஹமூர்த்திகளையும் க்ஷந்தும் புஷ்பம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்பித்து பக்தியுடன் நன்கு பூஜித்து, பூக்ஷணங்களை நிவேதனம் செய்யவேண்டும்.....பூக்ஷவானுடைய ஆலயத்தில் விஷ்ணுவை ஹரித்யூராகூர்ணம் முதலானவற்றால் நன்கு பூஜை செய்விக்கவேண்டும்...நாராயணநுவாகத்தாலே பிதாவின் ஸரீரத்தை ஸநாதம் செய்வித்து, வெள்ளை வேஷ்டியை உடுத்தி, அதனபிறகு அலங்காரங்களாலே அலங்கரிக்கவேண்டும்....விஷ்ணுஸ்தோத்ரங்களை புக்தியுடன் படித்துக்கொண்டு, அந்தச் சரமஸரீரத்தை உகப்புடன் எழுந்தருளப்பண்ணவேண்டும். ஹரித்யூராகூர்ணம், பொறி, புஷ்பங்கள் ஆகியவற்றை வைஷ்ணவனாயிருப்பவன் உகப்புடன் வழிகளில் இறைத்துக்கொண்டு, வாத்யங்கள், நாட்டியங்கள், பாட்டுக்கள் முதலானவற்றோடு ஹரிகீர்த்தனம் செய்துகொண்டு (திருப்பள்ளிப் படுத்தச்) செல்லவேண்டும்.....எல்லா வைஷ்ணவ மந்திரங்களாலும் தனித்தனியாக ஒரு மந்திரத்திற்கு ஓராஹுதியாக

நூற்றெட்டு முறையாவது இருபத்தெட்டு முறையாவது எள்ளினாலே ஹோமம் செய்யவேண்டும். பிறகு வைகுண்டப்ராஷுதஹோமம் செய்யவேண்டும். ப்ரஹ்மத்திடம் ஈடுபட்டிருக்கும் முனிவர்களாலே விதிக்கப்பட்ட உத்தமமான ஸம்ஸ்காரமே மஹாபூக்யவதர்களுக்குச் செய்யப்படவேண்டும். (உயிரோடிருக்கும்போது) கேஸவனுக்கே ஸம்ர்ப்பிக்கப்பட்ட எல்லா அவயவங்களையும் உடையதும், மங்குளத் தையே செய்து வந்ததுமான ஸரீரத்தை (உயிர் பிரிந்தபின்) ப்ரஹ்ம மேதுவிதியாலல்லாமல் ஸாமான்ய முறையில் அறிவாளியாயிருப்பவன் எரித்துவிடக்கூடாது.....கேஸவாதி நாமங்களாலும், ஸங்கர்ஷணாதி நாமங்களாலும், மத்ஸ்ய கூர்மாதிநாமங்களாலும், வேதூர்த்தத் தைக் கூறும் பிரபந்தங்களாலும் 'நம:' என்று முடியும்படியாக ஹோமம் செய்யவேண்டும். 'ஸ்வாஹா' ஸப்தத்தை விலக்க வேண்டும்.....பொதுவான ஸம்ஸ்கார விதிகளையெல்லாம் செய்த பின், மிகச்சிறந்த தூர்மமான நாராயணபுலியை சாஸ்திரங்களிற் கூறியபடி வைஷ்ணவர்களோடு கூடி நின்று சோம்பலில்லாமல் செய்யவேண்டும். (இனி, நாராயணபுலி விளக்கப்படுகிறது:—) மஹாபூக்யவதோத்தமன் முற்பகலில் மங்களமான வைஷ்ணவர்கள் இருபத்துநாலுபேரைக் கேஸவாதிக்கள் பன்னிருவரை உத்தேசுரித்து நிமந்த்ரணம் செய்யவேண்டும். அவ்விருபத்துநாலு பேர்களை (முதல் நாள்) இரவே கேஸவாதிகளை உத்தேசுரித்துப் பிரார்த்தித்து, சோம்பலில்லாமல் காலையில் எழுந்து அனைவரும் மங்குளமான புண்ணியநதிக்குச் சென்று, நெல்லிப்பழத்தால் உடம்பில் பூசப்பெற்றவனும், அந்த அந்தணர்களோடு தெளிந்த நீரில் ஸ்நாநம், வைஷ்ணவ ஸலித்தங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்; வைகுண்டகர்ப்பணமும் செய்யவேண்டும். வீட்டிற்குச் சென்று, பூக்களாலும், எள்ளோடு கூடிய அக்ஷதைகளாலும் எல்லாப் பரிவாரங்களோடு கூடிய தேவனை அர்ச்சிக்க வேண்டும். பலவிதமான நறுமண மலர்கள், கந்தங்கள், தூப தீபங்கள் நைவேத்யங்கள், பூக்ஷணங்கள், தனிகைகள், பழங்கள் ஹாரத்திகள் ஆகியவற்றால் அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தைக்கொண்டு வைஷ்ணவனானவன் முறைப்படி அர்ச்சனம் செய்து, முன்னால் அக்ஷினிஷி. ஸ்தூபித்து 'இத்மாதுநம' என்னும் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். சர்க்கரை, நெய்யோடு கூடிய ஹவிஸ்சை அக்ஷினிஷி ஹோமம் செய்யவேண்டும். வைஷ்ணவ ஸலித்தங்களின ஓவ்வொரு ருக்கிற்கும் ஹோமம் செய்து, கேஸவாதி நாமங்களாலும் ஹோமம் செய்து, வைஷ்ணவ மந்திரங்களால் தனித்தனியாக

நூற்றெட்டு முறை பசு நெய்யால் நாலுபேரைக்கொண்டு வைஷ்ணவோத்தமன் ஹோமம் செய்விக்கவேண்டும். வைகுண்டபார்ஷதஹோமம் செய்து ஹோமத்தை நிறைவடையச் செய்யவேண்டும். அக்ஷுனியின் வடக்குப்புறத்தில் பசுஞ்சாணியாஸ் மெழுகி. கிழக்கே நுனியிருக்குமபடி இருபத்துநாலு தூர்ப்பைபுகளை விரித்து. வடக்கு முகமாக வரிசையாக (இரண்டிரண்டு தூர்ப்பைபுகளில்) கேஸவாதிகளை அவரவர் மந்திரத்தைச் சொல்லி சுந்தபுஷ்பாதிகளைக் கொண்டு முறைப்படி அர்ச்சனம் செய்து, தேன, நெய், எள்கலந்த ஹவிஸ்ஸினாலே, பாயஸத்தினாலே அந்த தூர்ப்பைபுகளில் பிண்டப் பரதநாமம் செய்யவேண்டும். நமஸ்சோடும், ஸ்வாஹா காரத்தோடும் கேஸவாதிகளுக்கு வரிசையாகப் பிண்டப்பரதநாமம் செய்தபின், சுந்தபுஷ்பம், அக்ஷதை கலந்த நீராலே அர்ச்சனம் செய்து, நித்யர்கள். முக்தர்கள், (புத்தூர்களான) வைஷ்ணவர்கள் ஆகியவர்க்கு (அக்ஷுனியின்) தெற்கு பாகத்தில் வரிசையாக மூன்று பிண்டப்பரதநாமம் செய்யவேண்டும். 'விஷ்ணோர் நாமம்' என்று தொடங்கும் ஸூக்தத்தினாலே வைஷ்ணவன் உபஸ்தநாமம் செய்து, ஸாந்தியுடையவனாய், புக்தியுடன் பரதக்ஷண நமஸ்காரங்களைச் செய்து, பிண்டங்களை நீரிலே சேர்த்து ஸ்நானம் செய்து, கேஸவனைப் பூஜித்து, பிறகு திருவடி விளக்குதல் முதலானவற்றாலே அந்தணர்களைப் பூஜிக்கவேண்டும். கேஸவாதிகளையும், நித்யர்களையும், முக்தர்களையும், வைஷ்ணவர்களையும் முறைப்படி அர்ச்சனம் செய்து பூஜித்து. புக்தியுடன் மஹாபாகுவதோத்தமர்களான அந்தணர்களுக்கு வெல்லமும், நெய்யும் கலந்த பாயஸத்தையும், பாநகங்களோடும், பழங்களோடும் கூடிய ஸுந்தபுஷ்பந்ததையும் அமுது செய்வித்து, ஆசமனம் செய்வித்தபின் விடை கொடுக்க வேண்டும். ஹவிஸ்ஸை ஒரு முறை புசித்து, தர்ப்பை பரப்பிய பூமியில் தூங்கவேண்டும். நாராயண பூனியென்று முனிவர்களால் கூறப்படுவது இதுவேயாகும். பாலோகமடைந்த அனைவர்க்கும் இது வைஷ்ணவோத்தமர்களால் செய்யப்படவேண்டும். இருபத்து நாலு அந்தணர்கள் கிடைக்கவில்லையாகில், மற்ற எல்லாககாரியங்களையும் செய்து, கேஸவாதிகளையும், நித்யமுகத வைஷ்ணவர்களையும் உத்தேசித்து, அஸக்தியினாலே மஹாபாகுவதோத்தமனான ஒரு அந்தணையாவது அமுதுசெய்விக்கவேண்டும். ஸ்ருதிஸ்மருதிகளில் கூறப்பட்ட சிறந்த தூர்ப்பை அநுஷ்டிப்பவன் இவ்வண்ணம் நாராயணபூனி அளிக்கவேண்டும். மஹாபாகுவதோத்தமர்கள் செய்யவேண்டிய பரமதூர்மமாகுமிது. ஒரு அந்தணன் இவ்

வண்ணமாகப் பூஜிக்கப்பட்டாலும் உலகமே பூஜிக்கப்பட்டதாகும். அவ்வந்தணன் பூஜிக்கப்படுவதால் ஹரியும், மற்றதேவதைகளும், பித்ருக்களும், மஹர்ஷிகளும் உகப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. (1) அர்ச்சநம், (2) மந்த்ரபட்யநம், (3) தியானம், (4) ஹோமம், (5) வந்த்யநம், (6) மந்திரத்தின் அர்த்தத்தைச் சிந்தித்தல், (7) யோக்யம், (8) வைஷ்ணவபூஜநம், (9) ப்ரஸாதாதீர்த்தத்யஸேவை ஆகிய ஒன்பதும் இஜ்யாகர்மம் எனப்படும். பஞ்சஸம்ஸ்கார முடையவனும், ஒன்பது இஜ்யாகர்மங்களைச் செய்பவனும், (அநந்யாஹஸேஷத்வம், அநந்யஸரணத்வம், அநந்யபேத்யாக்யத்வம் ஆகிற) முன்று தன்மைகளோடு கூடியிருப்பவனுள்ளவனே மஹா பூக்யவதோத்தமன் எனப்படுகிறான். மற்ற ஸ்ராத்யதூத்கர்மங்களைச் செய்ய இயலாமற் போனாலும் நாராயணபுலி ஓனறையாவது மேலான புக்தியுடன் செய்யவேண்டும்; செய்தால் வைகுண்டானின் பரமபுத்ததை அடைவான். வருஷம் முடியும் வரைவில் ஸோத்ய கும்பஸ்ராத்யதூத்தோடு ஒவ்வொரு மாதமும் தவறாமல் மாஸிக ஸ்ராத்யதூத்யம் செய்யவேண்டும். தாய் தந்தையர் இறந்த திதியில் ஒவ்வொரு வருடமும் பார்வண ஸ்ராத்யதூத்ததை முதலில் புக்தியுடன் அச்சுதனை ஆராதித்துவிட்டுப் பிறகு செய்யவேண்டும். எல்லாக்கர்மங்களிலும் வைஷ்ணவர்களையே நியமிக்கவேண்டும். அவைஷ்ணவர்களான அந்தணர்களை எல்லாக்காரியத்திலும் பதிதர்களைப்போலே விலக்கவேண்டும். ஸங்க்ஷக்ரமுத்தூரையை தூரிக்ரதவர்களும், மற்ற தெய்வங்களைப் பூஜிப்பவர்களும், த்யூவாத்யுபாரணை செய்யாதவர்களும், ஸைவர்களும் அவைஷ்ணவராவர். அவைஷ்ணவர்களோடு சேருவதாலும், அவர்களைப் பூஜிப்பதாலும், வணங்குவதாலும், அவர்களுக்கு யாகம் செய்விப்பதாலும், அத்யயநம் செய்விப்பதாலும் உடனே வைஷ்ணவத்தினின்றும் நழுவிவிடுவான். ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்பட்ட தூர்மத்தை மீறாமல் எப்போதும் தம் ஸாக்ஷியில் கூறியபடி வைகுண்டாட்ச்சநத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு, கர்த்ருத்வத்தையும், பூலனில் பற்றையும் விட்டு அநுஷ்டிக்கவேண்டும். தூர்மத்தைச் செய்பவனும், அவற்றை ஏற்றுக் கொள்பவனும் பழையோனான பரமாத்மாவேயாவான்.]

பித்ருகார்யத்தை விவரிக்கும் இப்பகுதியில் விஷ்ணுபரத்வமும், மற்ற தெய்வங்களின் தாழ்வும், வைஷ்ணவர்களின் சிறப்பும், அவைஷ்ணவர்களின் சிறுமையும் மிகத் தெளிவாக விளக்கப் பட்டிருப்பதைக் கண்டோம். இனி, பாபங்களையும், அவற்றுக்கு

ப்ராயஸ்சித்தத்தையும் விளக்கும் அடுத்த பகுதியிலும் ஆங்காங்கு இவ்விஷயமே மேலும் வலியுறுத்தப்படுவதைக் காண்போம்.

ஹரேரநர்ப்பிதம் புக்த்வா ந புக்த்வா தேவதார்ப்பிதம் ||...
 க்ருஷ்ணய நம இத்யேஷ மந்த்ர: ஸர்வாக்ஷநாஸந: ||
 இமமேவ ஜபந் மந்த்ரம் த்யாத்வா ஹ்ருதி ஸநாதநம் |
 த்ரிஸந்த்யாஸ்வயுதம் புக்தயா நித்யம் த்வாதஸுவத்ஸரம் || ...
 ஸத்யா க்ருஷ்ணம் ஹரிம் த்யாயந் ஜபந் மந்த்ரமநுத்தமம் |
 த்வாத்யஸாப்யத்யா த்விமுச்யேத பாபாத்யஸமாத்
 தபோப்யஸாத ||...

அநபிக்யாததேத்யாஷஸ்து ரஹஸ்யவ்ரதமாசரேத் |
 கண்டமாத்தரஜலே ஸ்தித்வா ராமமந்த்ரம் ஸமாஹித: ||
 ஜபேத் த்வாத்யஸாஹஸரம் ப்ரஹ்மஹா
 ஸுத்திக்மாப்நுயாத் |

ஸுராப: ஸ்வர்ணஹாரீ து ஜபேத்யக்ஷரம் தத்யா ||
 லக்ஷம் ஜப்த்வா க்ருஷ்ணமந்த்ரம் முச்யேத குருதலபக்யாத் |
 உபோஷ்யாந்தர்ஜலே ஸ்திதவா வாஸுதேவமநாம் ஸுப்யம் ||
 ஜபேத் த்வாத்யஸாஹஸரம் கேகாக்ந ப்ரயதமாநஸ: |
 அஸங்க்யாநி ச பாபாநி அநுக்காந்யபி யாநி ச ||
 சித்தஸ்தேத்யா பக்யவாந் க்ருஷ்ண: ஸர்வம் ஹரதி தக்ஷணத் |
 ஏகாத்யுபவாஸஸ்ய ப்யலம் ப்ராப்நோதி மாநவ: ||
 ஆஷாட்யாக்ஷிசதுர்மாதேஸே க்ருதே புக்த்வா ஜிகேந்த்ரிய: |
 த்யாக்யாப்யதேத்யா ஸேஷபர்யங்கே ஸயாநம் கமலாபதிம் ||
 த்யாத்வா ஸமர்ச்சயேத் நித்யம் மஹத்பிழ்முச்யதே
 ஹ்யகைக் ||...

பௌத்யக்ஷணவபிராசாநாமாலயம் யோதநுகுச்சுதி |
 ஸசேலமவக்யாஹ்யாப. ஸாவிதீரீம் த்ரிஸுதம் ஜபேத் ||...
 ஸாவாநாம் பதிதாநாம் ச ப்ராஹ்யாநாம் த்யக்தகர்மணாம் |
 உச்சிஷ்டஸ்பர்ஸநம் கருத்வா க்யாம் வா த்யத்யாத்
 பயஸ்வீரீம் ||

[ஹரிகு அமுது செய்விக்கப்படாததை உண்டாலும், மற்ற தெய்வங்களுக்குப் படைக்கப்படாததை உண்டாலும் உபவாஸ மிருந்து (ப்ராயஸ்சித்தம் செய்யவேண்டும்)... க்ருஷ்ணய நம: °

என்னும் மந்திரம் எல்லாப் பாபங்களையும் அழிப்பது. இந்த மந்திரத்தையே ஜபித்துக்கொண்டு, பழையோனான பரமாத்மாவை தினந்தோறும் மூன்று ஸந்த்யாகாலங்களிலும் பதினாயிரம் முறை புகுத்தியுடன் தியானித்துக்கொண்டு (வாழ்வதால் பாபத்தினின்று விடுபடுவான்)...எப்போதும் ஹரியான க்ருஷ்ணனை தியானித்து, மிகச்சிறந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண மந்திரத்தைப் பனிரண்டு வருடம் ஜபிப்பதால் ஏற்படும் தபோபூலத்தால் இப்பாபத்திலிருந்து விடுதலையடைவான்....தான் செய்த பாபத்தைப் பலர் முன்னிலையில் பிரகடனப்படுத்தாதவன், அது தொலையும்பொருட்டு ரஹஸ்யப்ராயஸ்சித்தம் செய்யவேண்டும். பூரஹ்மஹத்தி செய்தவன் கழுத்தளவு ஜலத்தில் நின்று பன்னிராயிரம் முறை ராமமந்திரத்தை ஜபிப்பதால் பரிஸுத்தியடைகிறான். ஸுராபாநம் செய்தவனும், தங்கத்தைத் திருடியவனும் அதே முறையில் அஷ்டாக்ஷரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். ஆசார்ய பத்நியைப் புணர்ந்தவன் லக்ஷம் தரம் க்ருஷ்ண மந்திரத்தை ஜபித்து விடுதலையடைகிறான். பசுவைக் கொன்றவன், நெஞ்சையடக்கியவனாய், உபவாஸத்துடன் நீசில் நின்று ஸுபூமகன வாஸுதேவ மந்திரத்தை பன்னிராயிரம் உரு ஜபிக்கவேண்டும். சொல்லிச் சொல்லாத பாபங்கள் அனைத்தையும் நெஞ்சிலிருக்கும் பகவானான கண்ணன் அக்கணத்திலேயே போக்குவான். (நெஞ்சில் கண்ணனை ஒருகணம் இருத்துவதால்) ஏகாத்யஸ்யுபவாஸத்தின் பலனை அடையலாம். ஆடி முதலான நாலு மாதங்களில் ஒருவேளை உண்டு புலனை அடக்கியவனாய், திருப்பாற்கடலில் ஸேஷஸ்யனத்தில் படுத்திருக்கும் லக்ஷ்மீபதியை தியானித்து தினந்தோறும் அர்ச்சிப்பதால் மஹாபாதகங்கள் அனைத்தினின்றும் விடுபடுகிறான்...பெளுத்தூதலயம், ஸைவாலயம், பிஸாசங்களின் ஆலயம் ஆகியவற்றினுள் எவன் நுழைகிறானோ அவன் கட்டிய வஸ்திரத்துடன் நீராடி முன்னூறு சூரயத்ரீஜபம் செய்யவேண்டும்...ஸைவர்கள், பதிதர்கள், வேதத்துக்கு புறம்பானவர்கள், கர்மத்தை விட்டவர்கள் ஆகியவர்கள் உண்டு மிகுந்ததைத் தொட்டால், பால்கறக்கும் மாட்டை தூனம் செய்யவேண்டும்.]

இனி, ஸ்லோகம் 408 முதல் சண்டாளர் பதிதர் முதலானார் தேவாலயம் முதலானவற்றில் நுழைவது முதலான தேவாஷங்கள் ஏற்பட்டால் செய்யவேண்டிய தேவாலயப்ராயஸ்சித்தகர்மங்களை விளக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

ப்ராஸாதேதேவஹர்மயாணம் சண்டராலபதிதாதிஷு ||
 அந்த:ப்ரவிஷ்டேஷு தத்யாஸுத்தி: ஸ்யாத் கேந கர்மண |
 கேடாபி: ஸங்க்ரமணம் க்ருத்வா கேடாமுத்ரேணைவ லேபயேத் ||
 புண்யாஹம் வராசயித்வா து தத்தோயை: துர்ப்புஸம்யுதை: |
 ஸம்ப்ரோக்ஷய ஸர்வத: பஸ்சாத் ஏவம் ஸமபிதேஷையேத் ||
 பஞ்சாம்ருதை: பஞ்சகுவ்யை: ஸ்நாபயித்வா தத்ய வைஷ்ணவ: |
 ப்ரத்ய்ருசம் பாவமார்யஸ்ச வைஷ்ணவைஸ்சாபி-

தேஷையேத் ||

அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ரம் வாஸுதமஷ்டோத்தரம் து வா |
 சதுர்பிர்வைஷ்ணவைர்மந்த்ரை: ஸ்நாப்ய புஷ்பாஞ்ஜலீம்

தத்யா ||

ஸ்ரீஸுக்தேந தத்யா திவ்யை: துத்த்யாத் நீராஜநம் துவிஜ: |
 அவைஷ்ணவஸ்பர்ஸநேதபி ஏவம் குர்வீத வைஷ்ணவ: ||

பிந்நே பிம்பேதத்யா துத்தே பரித்யஜயைவ தம் க்ருநேஹ |
 வைதேஹீம் வைஷ்ணவீமிஷ்ட்வா புந: ஸ்தூபநமாசரேத் ||

சோராத்யபஹ்ருதே நஷ்டே வாஸுதேவம் யஜேத் சநம் |
 ஸ்தூநாந்தரக்யதே பிம்பே புந: ஸ்தூபநமாசரேத் ||

தோயாதிவாஸநம் வேத்யாம் அதிதேரோபணமேவ ச |
 நயநோந்மீலநம் திஷ்டாம் வர்ஜயித்வா ந்யமாசரேத் ||

பஞ்சகுவ்யை: ஸ்நாபயித்வா பஞ்சதவக்பல்லவாஞ்சிதை: |
 மங்குளத்ரவ்யஸம்யுக்தைரத்யபி ஸமபிதேஷையேத் ||

ஸுக்தைஸ்ச ப்ராஹ்மணஸ்பதயைரவிகுர்-
 வைஷ்ணவீஸ்தத்யா |

சதுர்பிர்வைஷ்ணவைர்மந்த்ரை: ப்ருத்யகஷ்டோத்தரம்
 ஸுதம் ||

வைஷ்ணவ்யா சைவ க்யாயத்ர்யாஸங்கேந ஸ்நாபயேத் புசு: |
 த்ருவஸுக்தம்ருசம் ஸ்ம்ருத்வாஜபந் ஸம்ஸ்தூபயேத் ஹரிம் ||

ததஸ்தந்மூர்த்திமந்தரேண மூலமந்த்ரேண வா துவிஜ: |
 துத்த்யாத் புஷ்பஸஹஸ்ராணி தேவதாம் ஸமநுஸ்மரந் ||

பஸ்சாத் ஸாவரணம் விஷ்டேண: ஆர்ச்சயித்வா வித்யாநத: |
 இந்க்ரேஸாமம் ஸோமபதே: இதி ஸுக்தமநுத்தமம் ||

ஜபந் புக்த்யா ததேவஸ்து துத்த்யாத் நீராஜநம் துவிஜ: |
 ப்ரத்யக்ஷிணம் நமஸ்காரம் க்ருத்வா விப்ராம்ஸ்து பேஜாயேத் ||

அவைஷ்ணவேந விப்ரேண ஸூத்ரேணவார்ச்சிதே ஹரௌ |
 ஸஹஸ்ரமபிஷேகம் ச புஷ்பாஞ்ஜலிஸஹஸ்ரகம் ||
 மஹாபூக்யவதோ விப்ர: குர்யாத் மந்த்ரத்வயேந ச |
 தேவதோத்தரஸம்பர்க்கம் விநா ஸ்வாஹரணம் ஹரௌ ||
 அவைஷ்ணவாநாம் மந்த்ராணாம் பக்வாந்நஸ்ய நிவேத்யுநே |
 க்ருத்வா நாராயணீயிஷ்டிம் புந: ஸம்ஸ்காரமாசரேத் ||
 தேஸூநந்தரக்யுதே பிழ்மேப்ய சிரகாலமநர்ச்சிதே |
 அதிவாஸாதிசுகம் ஸர்வம் பூர்வவத் வைஷ்ணவேநாத்தம: ||
 விஷ்ணோருத்ஸவமத்யே து வித்யுத்ஸதநிதஸம்ப்யவே |
 ரத்யபூங்கேத்யத்வஜே பூக்யுநே பிழ்மேப்ய ச பதிதே பூவி ||
 க்யூராமத்யூஹேஸம்மவர்தேஷ ச குராவ்ருத்விஜி வை ம்ருதே |
 நாலங்க்ருதேஷு வீதீஷு பரிணீதே ஜநார்த்யுநே ||
 அவைதிசுக்கிரியோபேதே ஜபேஹாமாதிவ்ரஜிதே |
 குர்வீத மஹதிம் ஸாந்திம் வைஷ்ணவீம் வைஷ்ணவேநாத்தம: ||
 அக்யூநிராஸே து தந்மத்யே புநராத்யூநமாசரேத் |
 குர்வீத வைநதேயேஷ்டிம் வைஷ்வக்ஸேநீமத்யூபி வா ||
 ஸ்வஸூகராதிஸம்பர்க்கே பவித்ரேஷ்டிம் ஸமாசரேத் |
 வைஷ்ணவேஷ்டிம் ப்ரகுர்வீத பாஷண்ட்யூதிப்ரத்யூஷிதே ||
 அத்யூஸ்ய ஸம்பல்வே விஷ்ணோ: யத்ர யத்ர ச ஸங்கரம் |
 தத்ர தத்ர யஜேதிஷ்டிம் பாவமாரீம் த்யூவிஜோத்தம: ||
 ஸ்வாபசாரைஸ்தத்யூந்யைர்வா முச்யதே ஸர்வகில்பிஷை: |
 அவைஷ்ணவேந விப்ரேண ஸ்த்யூபிதே மத்யூஸூத்யுநே ||
 தத்யூராஷ்ட்ரம் வா பூபதிர்வா விநாஸூமுப்யாஸ்யதி |
 குர்வீத வாஸூதேயவேஷ்டிம் ஸர்வம் பாபம் ப்ராராமயேத் ||
 மஹாபூக்யவதேநைவ புந: ஸம்ஸ்காரமாசரேத் |
 ஸேநேஸுவைநதேயாதிநித்யாநாம் ச த்யூவௌகஸாம் ||
 முக்தாநாமபி பூஜார்த்தம் பிழ்மபூநி ஸ்த்யூபயேத் யதி |
 நிவேஸ்யாப்யேகராத்ரம் து க்யூவ்யை: ஸ்நாப்யாட்யூ
 ஸ்நாப்யாட்யூ தேச்யிக: ||
 ஸ்நாப்யாட்யூ வைஷ்ணவைஸஸ்ஸூக்தை: தத்யூயத்ர்யா
 ஸஹஸ்ரகம் |
 கும்பூபூநைவாபிஷிச்யாட்யூ பூக்யவத்புரதோ ந்யஸேத் ||

ஸ்துண்டிஸேடக்நிம் ப்ரதிஷ்டாப்ய யேஜ்ச்ச புரதோ ஹரே: |
 அஸ்யவாமேதி ஸுதக்நேந பாயஸம் மதுமிஸ்ரிகம் ||
 அஷ்டோத்தரஸூதம் பஸ்சாத் ஆஜ்யம் மந்த்ரசதுஷ்டயாத் |
 ஸுபர்ணதார்க்ஷ்யஸுதகதாப்யாம் ப்ருஷக்யாஜ்யம்
 யஜேத் தத: ||

திலைர்வ்யாஹ்ருதிபிர்ஹுத்வாபஸ்சாத்ஷ்டோத்தரம்ஸூதம் |
 வைகுண்ட்யம் பார்ஷத்யம் சைவ ஹோமஸேஷம் ஸமாபயேத் ||
 அஹமஸ்மீதி ஸுதகேந பீடே ஸம்ஸ்தாபயேத் புத: |

ப்ரணவாதிச துர்த்யந்தநாமபிஸ்தத்ப்ரகாஸகை: ||
 ஆவாஹ்ய பூஜயிதவாடக்ய த்யூயாத் புஷ்பாஞ்ஜலீம் தத: |
 த்ய்வாத்யூர்டீணேந மநுநா ஸஹஸ்ரமத்யவாஸூதம் ||

ஸோமருத்யுரேதி ஸுதகேந தீபைர்நீராஜயேத் தத: ||
 பேபூஜயித்வா ததேந விப்ராந் குரும் ஸம்யக் ப்ரபூஜயேத் ||
 மதஸ்யகூர்மாதியூர்த்தீநாம் ஏவம் ஸம்ஸ்தாபநம சரேத் |

தத்கத்ப்ரகாஸகைர்மந்த்ரை: ஜபேஹாமாதிசுகம் சரேத ||
 ஸஹஸ்ரநாமபிர்த்யூயாத் புஷ்பாணி ஸுரபீணி து |
 வாயீகூபதடாகாநாம் தருணம் ஸ்தாபநே தத்யா |

வாருணீபிஸ்ச ஸௌம்யஸ்ச ஜபேஹாமாதிசுகம் சரேத் |
 தருணம் ஸ்தாபநே கோபக்ருஷ்ணம் மாதரமேவ ச ||
 தாப்யாமேவ து மந்த்ராப்யாம ஸஹஸ்ரம்

ஜுஹுயாத் க்ருதம் |
 வைநதேயாங்கிதம் ஸ்தம்ப்யம் மத்யே ஸம்ஸ்தாபயேத்
 புத: ||

அவைஷ்ணவாந்வயே ஜாதே க்ருத்வேஷ்டிம்
 வைஷ்ணவீம் த்யுவிஜ: |

வைஷ்ணவை: பஞ்சஸம்ஸ்காரை: ஸம்ஸ்க்ருதோ
 வைஷ்ணவேவா புவேத ||

தேவதாந்தரஸேஷஸ்ய பேபூஜநே ஸ்பர்ஸநே தத்யா |
 அநர்ச்சிதே பத்யநாபே தஸ்யாநர்ப்பிதபேபூஜநே ||
 அவைஷ்ணவாநாம் விப்ராணம் பூஜநே வந்த்யநே தத்யா |

யாஜநேத்யாபநே த்யானே ஸ்ராத்த்யே சைஷாம் ச
 பேபூஜநே ||

அநர்ச்சிதேயபாக்யவதே ஹரிவாஸரபோஜநே |

ப்ராயஸ்சித்தம் ப்ரஞர்வித வைபுலயிஷ்டிமுத்தமாம் ||

பஞ்சாத் பாக்யவதாநாம் ச பிபேதுத் பாதுஜலம் ஸாப்யம் |

ஏதத் ஸமஸ்தபாபாநாம் ப்ராயஸ்சித்தம் மரீஷிபிடி ||

நிர்ணீதம் பகவத்புக்தபாதூரம்ருதநிஷேவணம் |

அங்கீக்ருதம் மஹாபாக்யை: மஹாபாக்யவதை: த்விஜை: ||

ஸர்வாபசாஸ்தர் முச்யேத் பராம் வருத்தம் ச விந்தயி ||

ப்ராயஸ்சித்தே ததூர சிர்ணே மஹாபாக்யவதாத் த்விஜாத் ||

வைஷ்ணவ: பஞ்சஸம்ஸ்காஸ்த: ஸம்ஸ்க்ருதோ

ஹரிமர்ச்சயேத் ||

இதி ஸ்ரீவ்ருத்தகூஹாரீதஸ்ம்ருதௌ... நவமோத்தயாய: ||

[கிராமக்கோயில்கள், பெருங்கோயில்கள் ஆகியவற்றில் சுண்டாள், பதிதர் முதலானார் உள்துழைந்தார்களாகில் எந்தக் கங்கத்தைச் செய்து பரிமூத்தியைச் செய்வது? (இக்கேள்விக்கு உத்தரம்:—) பக்கைக்கொண்டு அக்கோயில்களில் ஸஞ்சாரம் செய்வித்து, பசு மூத்தத்தினால் மெழுகவேண்டியது. அதற்குப் பின் புண்யாஹ்வானம் செய்து, தூர்ப்புக்தோடு கூடிய அப் புண்யாஹ்வானம் தீர்த்தத்தினால் கோயில் முழுவதும் ஸம்பிரேக்ஷணம் செய்து, பஞ்சாமருதங்களாலும், பஞ்ச கல்யங்களாலும் அபிஷேகம் செய்விக்கவேண்டியது; வைஷ்ணவ த்விஜன் இப்படி அபிஷேகம் செய்தபின், பவமான ஸலித்தங்களாலும், விஷ்ணு ஸலித்தங்களாலும் ஒவ்வொரு ருக்கிற்கும் திருமஞ்சனம் செய்வித்து, (திருவஷ்டாசுரம், திருத்வாதுஸாசுரி, ஸ்ரீஷடசுரி, த்வயம் என்னும்) நானூ ப்ரத்தான் விஷ்ணுமந்திரங்கள் ஆயிரத்தெட்டு அல்லது நூற்றெட்டுமுறை திருமஞ்சனம் செய்வித்து ஸ்ரீஸலித்தந்திரங்களால், நல்ல மலர்களைக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பித்துத் திருவந்திக்காப்பு எடுக்கவேண்டியது. அவைஷ்ணவர்கள் தேவ பிழைபுத்ததைத் தொடநேர்ந்தாலும் கைஷ்ணவன் இந்த ப்ராயஸ்சித்தத்தைச் செய்யவேண்டும். பிழம்பும் உடைந்துபோனாலும் எரிந்துபோனாலும், அழைக்கக் கைவிட்டு, தேவாஸ்யத்தில் விஷ்ணுவாக்குரிய வைதேஹி யாக்யத்தைச்செய்து, மறுபடியும் ப்ரதிஷ்டை செய்யவேண்டும். திருடர் முதலானால் திருப்பபூஷிட்டால் வாஸுதேவ யாக்யத்தைச் செய்யவேண்டும். வேறொரு தனிக்கு பிழம்பும் அகற்றப்பட்டிருந்தால் மறுபடி ய்தாஸ்யத்தில் ப்ரதிஷ்டை செய்யவேண்டும். நீரில் இட்டு

வைப்பதாகிற ஜலாதிவாஸம், யாக்யமேடையில் இட்டுவைப்பதாகிற வேத்யாரோபணம், கண்களைத் திறப்பதாகிற நயநோந்மீலநம் முதலிய எல்லாக் கர்மங்களையும் தீக்ஷையில்லாமலே செய்ய வேண்டியது. பஞ்சகுவ்யாபிஷேகம் செய்து, ஐந்து விதமான மரப்பட்டைகளோடும், தளிர்களோடும் கூடியதாய், மங்குள த்ரவ்யங்கள் சோக்கப்பெற்றதான நீரினால் நீராட்டவேண்டும். சிறந்த ப்ராஹ்மணஸ்பதய வைஷ்ணவ ஸூக்தங்களாலும், தனியாக முற்கூறிய நான்கு ப்ரதான விஷ்ணு மந்திரங்களாலும் ஸங்க்ரத்தினால் திருமஞ்சனம் செய்விக்கவேண்டும். த்ருவஸூக்த ருக்குகளை அர்த்தஜ்ஞானத்துடன் ஜபித்து ஹரியை ஸ்தூபிக்க வேண்டும். அதன் பிறகு (ராமன், கிருஷ்ணன் முதலிய) அந்தந்த மூர்த்திக்குரிய மந்திரத்தினாலோ, மூலமந்திரமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தாலோ, அபபெருமானை நினைத்துக் கொண்டு ஆயிரம் பூக்களை இடவேண்டும். அதற்குப்பின் ஆவரண தேவதைகளோடுகூட முறைப்படி விஷ்ணுவுக்கு அர்ச்சனம்செய்து, 'இந்த்ரஸோமம்', 'ஸோமபதே:' என்னும் ஒப்பற்ற ஸூக்தத்தை ஜபித்து, பகதியுடன திருவந்திக்ஷாப்பு எடுக்கவேண்டும். ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களைச்செய்து ப்ராஹ்மணபேராஜனம் செய்விக்கவேண்டும். வைஷ்ணவனல்லாத அந்தணனாலோ, ஸூத்ராநாலோ ஹரியானவர் அர்ச்சிக்கப்பட்டால் மஹாபூக்யவத னான அந்தணன் ஆயிரம் முறை திருமஞ்சனம்செய்து, த்வய மந்திரத்தால் புஷ்பாஞ்ஜலி ஆயிரம் தரம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. தேவர் தலைவனின் மந்திரமில்லாமலோ, அவைஷ்ணவ மந்திரங் களைக் கொண்டோ தளிகை ஸமர்ப்பித்தாலும், எபபெருமானை அழைத்தாலும் நாராயண இஷ்டியைச் செய்து மறுபடியும் ப்ரதிஷ்டை செய்யவேண்டும். பிம்பும் வேறு இடத்திற்குச் சென்றிருந்தாலும், நீண்டகாலம் அர்ச்சிக்கப்படாமலிருந்தாலும், அதிவாஸம் முதலானவற்றை வைஷ்ணவோத்தமன் முன்போலவே செய்யவேண்டும். விஷ்ணுவின் உத்ஸவநடுவில் மின்னலோடு இடிவிழுந்தாலும், தேர் முறிந்தாலும், கொடி ஒடிந்தாலும், பிம்பும் பூமியில் விழுந்தாலும், கிராமம் தீப்பற்றினாலும், கல் மழை பொழிந்தாலும், ஆசார்யனோ, ருத்னிக்கோ மரணமடைந்தாலும், எம்பெருமான் எழுந்தருளும்போது வீதிகள் அலங்கரிக்கப்படாம லிருந்தாலும், (உத்ஸவத்தில்) அவைதிருக்கரியை கலந்தாலும், ஜபம், ஹோமம் முதலானவை இல்லாமலிருந்தாலும் விஷ்ணுவுக் குரிய மஹாஸாந்தியைச் செய்யவேண்டும். உத்ஸவநடுவில்

யாக்ஷஸாலையில் நெருப்பு அவிந்தால், மறுபடியும் அக்ஷநிப்ரதிஷ்டை செய்யவேண்டும். வைநதேய இஷ்டியோ, விஷ்வக்ஸதேஷ்டியோ செய்யவேண்டும். நாய், பன்றி முதலான நிஹீநஜந்துக்கள் ஆலயத்தில் உள்நுழைந்தால் பவித்ரேஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். பாஷண்டிகள் முதலானாரால் (பிழம்புஸ்பர்ஸம் முதலான) தோஷம் ஒற்பட்டால் வைஷ்ணவேஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். இத்தகைய தோஷங்கள் எங்கெங்கு ஏற்படுகின்றனவோ, அங்கங்கு பவ மாநேஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். இதைச் செய்யும் பாக வதோத்தமன் தன் அபசாரம், மற்றவர்களால் வரும் அபசாரம் முதலிய எல்லா தோஷங்களினின்றும் நீங்கப்பெறுகிறான். வைஷ்ணவனல்லாத அந்தணனால் மதுஸூதனன் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டானாகில் அந்த ராஜ்யமோ, அதன் அரசனோ அழிவுறும். இப்பாபம் நேர்ந்தால் வாஸுதேவேஷ்டியைச் செய்ய வேண்டும்; எல்லாப் பாபங்களுக்கும் ஸாந்தி ஏற்படும். மஹா பூக்ஷுவதனைக்கொண்டு மறுபடியும் ப்ரதிஷ்டை செய்விக்க வேண்டும். பரம்பதத்திலுள்ள ஸேனை முதலியார், கருடன் முதலான நுதியஸூரிகளையும், (ஆழ்வார்கள் முதலான) முக்தர்களையும் பூஜிப்பதற்காக ப்ரதிஷ்டை செய்யவிரும்பினால், ஒரு ராத்ரி நயநாத்ஸாஸம் செய்து, பஞ்சகூவ்யங்களால் அபிஷேகம் செய்வித்து, எல்லா வைஷ்ணவ ஸூக்தங்களாலும், விஷ்ணுகூயத்ரி யாலும் ஆயிரம் கலசங்களைக்கொண்டு திருமஞ்சனம் செய்வித்து அந்த பிழம்புத்தை எம்பெருமானுக்கு முன்னால் எழுந்தருளச் செய்யவேண்டும். எம்பெருமானுக்கு முன் தரையில் அக்னியை ஸ்தாபனம் செய்து யாக்யம் செய்யவேண்டும். 'அஸ்ய வஹம்' என்று தொடங்கும் ஸூக்தத்தினால் தேன்கலந்த பாயஸத்தை நூற்றெட்டு முறையும், ப்ரத்யுநமான நானு வைஷ்ணவ மந்திரங்களைக்கொண்டு தெம்பையும ஹோமம் செய்து, அதன்பின் ஸுபர்ணதாரக்ஷ்ய ஸூக்தங்களிரண்டினாலும் நெய்யினால் ஹோமம் செய்யவேண்டும். அதன்பிறகு பூராதிய வ்யாஹருதிகளாலே எள்ளைக்கொண்டு நூற்றெட்டுமுறை ஹோமம்செய்து, வைகுண்ட பார்வதஹோமம் செய்து ஹோமத்தை நிறைவுபடுத்தவேண்டும். 'அஹமஸ்யி' என்னும் ஸூக்தத்தினால் அந்த பூக்தபிழம்புத்தைப் பீடத்தில் எழுந்தருளச்செய்து, அந்த பிழம்புத்தின் திருநாமத்திற்கு முன்னால் ப்ரணவத்தையும், பின்னால் சதுர்த்தியையும் இணைத்து ஆவாஹனம் செய்து பூஜித்து, திருத்வாதுஸாக்ஷர ஸந்தித்தால் ஆயிரம் அல்லது நூறுமுறை புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்க

வேண்டும். 'ஸோமருத்ர' என்று தொடங்கும் ஸூக்தத்தினால் திருவந்திக்காப்பெடுத்து, அந்தணாக்ஷே பேராஜனம் செய்வித்து, ஆசார்யனை நனகு பூஜிக்கவேண்டும் மதஸ்யம் கூர்மம் முதலான அவதார மூர்த்திகளுக்கும் இவ்வண்ணமே ப்ரதிஷ்டை செய்யவேண்டும். அந்தந்த மூர்த்திகளுக்குரிய மந்திரங்களாலே ஜபம், ஹோமம் முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டும். ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தால் நறுமணம் மிக்க புஷ்பங்களே ஸமாப்பிக்கவேண்டும். தேவாலயத்தில குளம், கிணறு ஏரி, மரங்கள் முதலியவற்றை ஸ்தூபிக்கும்போதும், வருணமந்திரங்களாலும், ஸோமமந்திரங்களாலும் ஜபஹோமாதிகளைச் செய்யவேண்டும். மரங்களை ஸ்தூபிக்கும்போது ஆயனான கண்ணனையும், தாயான யஸோதைத்யையும் குறித்து அவர்களுடைய மந்திரங்களால் ஆயிரம் முறை நெய்யை ஹோமம் செய்யவேண்டும். கருடனால் எழுதப்பெற்ற ஸ்தம்பத்தையே மத்தியில் ஸ்தூபிக்கவேண்டும். வைஷ்ணவனுக்கு அவைஷ்ணவனோடு ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டதாகில் வைஷ்ணவேஷ்டியைச் செய்து விஷ்ணு ஸம்பந்தத்தை வலியுறுத்தும் பஞ்சஸமஸ்காரங்களால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பெற்றால் மறுபடியும் வைஷ்ணவனாவான். மற்ற தெய்வங்களுக்கு அளித்த ஸேஷத்தை உண்டாலும், தொட்டாலும், பத்மநாபனுக்குத் திருவாராதானம் செய்யாமலிருந்தாலும், அவனுக்குத் தனிகை ஸமர்ப்பிக்காமலிருந்தாலும் அவைஷ்ணவர்களான அந்தணர்களைப் பூஜித்தாலும், வணங்கினாலும், அவர்களுக்கு யாக்யம் செய்வித்தாலும், வேதம் ஓதுவித்தாலும், தானம் கொடுத்தாலும், ஸ்ராத்வித்யில் உண்பித்தாலும், பூசுவதர்களை அர்ச்சிக்காமலிருந்தாலும், ஹரிவாஸரத்தில் உண்டாலும் 'வையுஹி' எனப்படும் சிறந்த இஷ்டியைச் செய்து பூசுவதர்களுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைப் பருகவேண்டியது. பூசுவதர் பூக்தர்களுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைப் பருகுவதே எல்லா பாபங்களுக்கும் ப்ராயஸ்சித்தமாக அறிவாளிகளால் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது இது பெரியோர்களாய், மஹாபூசுவதர்களான அந்தணர்களாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதை அநுஷ்டிப்பவன் எல்லா அபசாரங்களினாலும் விடுபடுகிறான். மேலான சிறப்பை அடைகிறான். ப்ராயஸ்சித்தம் நிறைவுபெற்றவுடன் மஹாபூசுவதனான அந்தணனிடமிருந்து விஷ்ணுஸம்பந்தத்தை விளையும் பஞ்சஸமஸ்காரங்களால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பெற்று ஹரியை அர்ச்சிக்கக்கடவான்.]

வ்ருத்தஹாரீதஸ்ம்ருதியில் ஒன்பதாம் அத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

இதுவரையில் நாம் அநுபூவித்த ஒன்பதாவது அத்தியாயத
தில் மஹாபாபம் முதலானவற்றுக்குப் ப்ராயஸ்சித்தங்களை விதிக்கும்
போது புகவானுடைய பரதவமும் மற்றதேவதைகளின் தாழ்வும்,
புகுவதர்களின் சிறப்பும், அபுகுவதர்களின் சிறுமையும் விரிவாக
வாணிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டோம். இனி, வைஷ்ணவேஷ்டி
களையும், பலவிதமான உத்ஸவங்களையும் விதிக்கும் பத்துவது
அத்தியாயத்தைக்காண்போம்.

|| அதஃ த்யுமோடத்யாயு: ||

அம்புரீஷ உவாச—

புகுவந் புவதா ப்ரோக்தா விஷ்ணோராத்யநக்ரியா: |

ப்ராயஸ்சித்தமகந்த்யாநாம் அஸ்ததம் த்யுண்ட்யுமேவ ச ||

அதுநா ஸ்ரோது மிக்சுபி ஸாஸ்வதீம் ஸ்ருத்தி முத்தமம் |

இஷ்டநாம் ச வித்யாநாநி விஸேஷாம்ஸுகோத்ஸவாந் ஹேரே: ||

ஹாரீத உவாச—

ஸ்ருணு ராஜந் ப்ரவக்ஷ்யாமி ஸர்வம் நிரவஸேஷத: |

இஷ்டநாம் ச வித்யாநம ச ஹேரேருத்ஸவகர்மணம் ||

நாராயணீ வாஸுதேவீ க்ஷாருட்ய வைஷ்ணவீ தத்யா |

ஸுபூஹி வைபூவீ பரத்யமீ பவித்ரீ பாலமுநிகா ||

ஸௌத்யஸீ ச ஸேநேஸீ ஆநந்தீ ச ஸுபூஹிவயா |

மஹாபுகுவதீதயேதா: ஸர்வபுபஹரா: ஸுபூ: ||

ப்ராயஸ்சித்தார்த்தமபி வா புகாகார்த்தம் வா ஸமரசரேத் |

ஸ்ர்வம் விக்ரஸே விஷ்ணு: ப்ரோக்தவாந் விக்ரஸா

ப்ருகே: ||

ப்ரோக்தம் மமேரிதம் தேந ப்ருக்ஷண திவ்யமுத்தமம் |

க்ஷுஹ்யம் தத் ஸர்வலேதேஷு நிஸ்சிதம் தே ப்ரவீமயஹம் ||

அக்ஷிரிஸை தேஷ்வாநாமவழ: ப்ரமேர விஷ்ணுரீஸ்வர: |

ததூந்தரேண வை ஸர்வர: தேஷ்வதா: இதி வை ஸ்ருதி: ||

நிவஸந்தி புரோட்யுமக்ஷுநௌ வைஷ்ணவமவ்யயம் |

தேஷ்வாஸ்சுருஷ்யஸ்ஸர்வே யோக்யந: ஸநகாத்ய: ||

அக்ஷுநௌ யத் ஹஸ்யதே ஹவ்யம் விஷ்ணவே பர்மாத்தமே |

ததூக்ஷுநௌ வைஷ்ணவம் ப்ரோக்தம் ஸர்வதேஷ்வோப-

ஜீவநம் ||

ஏததேகுவ ஹி குர்வந்தி ஸ்துரா நித்யா அபீஸ்வரா: |
 விமுக்தா அபி பேபாக்ஷார்த்தம் ஏதமேவ முமுக்ஷவ: ||
 ஏததேகுவ பரம் ப்ரீதி: ஸனிய: பரமாதமந: |
 ஏதத்விநா ந துஷ்யேத பகுவாந் புருஷோத்தம: ||
 யஜ்ஞார்த்தகமேவ ஸமஸ்ருஷ்டமாத்மவர்க்யம் சதுர்விதம் |
 யஜ்ஞார்த்தகாத் கர்மணோந்யத் து ததேகஷாம் கர்மபந்தநம் ||
 வஹ்நிர்ஜிஹ்வா பகுவதோ வேத ஆங்கா: ஸத்யாந் தத்வரே |
 அஸ்திநி ஸமித்ய ப்ரோக்தா: ரோமா தர்பகா: ப்ரகீர்த்திதா: ||
 ஸ்வாஹாகார: ஸிர: ப்ரோக்தம் ப்ராண ஏவ ஹவீம்ஷி ச |
 ஸர்வவேதக்ரியா பேபாக்ஷா: மந்த்ரா: பதன்ய: ப்ரகீர்த்திதா: ||
 ஏவம் யஜ்ஞவபுர்விஷ்ணு: விதிசுவநம் ஹுதாஸநே |
 ஜுஹுயாத்வை புரோடாஸம் தஜ்ஞாத்வைவம் பதேதகத: ||
 யஜ்ஞோ யஜ்ஞபதிர்யஜ்வா யஜ்ஞாங்க்ஷா யஜ்ஞவாஹந: |
 யஜ்ஞப்த்ருத்யஜ்ஞக்ருத்யஜ்ஞே யஜ்ஞபக்யஜ்ஞஸாதந: ||
 யஜ்ஞாந்தக்ருத்யஜ்ஞக்ருஹ்யமந்நமந்நாத ஏவ ச |
 தஸ்மாதேநம் விதிசுவநம் யஜ்ஞம் யஜ்ஞேந பூஜயேத் ||
 நாயம் லோகோஸ்தயயஜ்ஞஸ்ய கத்யம் ஸ்யாத பரத: ஸுபக: |
 த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா: யோக்யஜ்ஞாஸ்ததா பரே ||
 ஸ்வாத்யாயயஜ்ஞாநயஜ்ஞாஸ்ச ஸத்யா குர்வந்தி யோக்யந: |
 ஹரேர்பேபாக்யதயா குர்யாத் ந ஸாதநதயா க்வசித் ||
 ஸாதநம் பகுவாந் விஷ்ணு: ஸாத்யா: ஸ்யு: வைதிகா:
 க்ரியா: |
 ஸேஷபூதஸ்ய தேஹஸ்ய தத்யுத்யாஸ்யைகப்யலா: க்ரியா: ||
 ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யுதிசகம் கர்ம தத்யுத்யாஸ்யம் பரிகீர்த்திதம் |
 நைஸர்க்யகம் தத்யு குர்யாத் தத்யுத்யாஸ்யைகம் விசக்ஷண: ||
 வைதிகேநைவ மார்கேண பூஜயேத் பரமேஸ்வரம் |
 அந்யதா நரகம் யாது கலபகோடிஸதத்ரயம் ||
 தஸ்மாத் ஸ்ருத்யுக்தமார்கேண யஜேத் விஷ்ணும் ஹி
 வைஷ்ணவ: |
 அர்ச்சாயாமர்ச்சயேத் புஷ்பை: அக்ஷுநௌ ச ஜுஹுயாத்
 ஹவி: ||
 த்யாயேத் து மநஸா வாசா ஜபேத் மந்த்ராந் ஸுவைதிகாந் ||

இதும் ப்ரஸங்கேயேணுத்தம் ஸ்யாத் விதாராம் தத்

புரவீமி தே.

[அம்பரீஷன் கேட்கவென்று—புகுவானே! விஷ்ணுவின் ஆராதனை க்ரியையையும், தோஷங்களுக்கு ப்ராயஸ்சித்தங்களையும் பாடு களுக்கு தண்டனைகளையும் தேவரீர் கூறினீர். இப்போது நிலையான சிறந்த வருத்தியையும், இஷ்டிகளின் முறைகளையும், ஹரியின் விசேஷோத்தஸவங்களையும் கேட்கவிரும்புகிறேன்.

ஹாரீத் கூறினார்— அரசனே! இஷ்டிகளின் முறைகளையும், ஹாரீயின் உத்வவவிதிகளையும் அனைத்தையும் கூறுகிறேன கேளாய். (1) தாசாணீ, (2) ஷாஸுதேவீ, (3) க்யாருடி, (4) வைஷ்ணவீ, (5) வைபூதீ, (6) வைபவீ, (7) பாதுமீ, (8) பவித்ரீ, (9) பாவ மாநிகா, (10) ஸௌதர்ஸநீ, (11) ஸேநேஸீ, (12) ஆநந்தீ, (13) ஸ்பூஹ்வயா, (14) மஹாபூக்யவதீ என்பவை எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கடிக்கவல்ல பரமமங்குளமான இஷ்டிகள். ப்ராயஸ்சித்தத்திற்காகவும்; ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகவும் இந்த இஷ்டிகளைச் செய்யலாம். இவற்றை மஹர்ஷி விக்ரநஸ்ஸிற் பூக்யவான் விஷ்ணு உபதேஸித்தார்; விக்ரநஸ்ஸிற் பூருகு விற்கும், அந்த பிருகுவிஞல் எனக்கும் இந்த மிகச் சிறந்த அர்த்தம் கூறப்பட்டது. எல்லா வேதங்களிலும் பரமரஹஸ்யப் பொருளான அதை உனக்குக் கூறுகிறேன்! “தேவர்களுக்குள் அக்ஞி மிகத் தாழ்ந்தவன்; ஈஸ்வரனான விஷ்ணு மிக உயர்ந்தவன். இவ்விருவர்க்கிடையே உள்ளவர்கள் மற்ற தேவர்கள்” என்று ஸ்ருதி கூறுகிறது. அழிவற்றதாய், விஷ்ணுவுக்குரியதான ஹவிஸ்ஸை தேவர்களும், எல்லா ருஷிகளும், ஸநகாதிட்யோகிகளும் அக்னியில் ஹோமம் செய்கின்றனர். அக்னியில் ஹோமம் செய்யப்பெற்ற ஹவிஸ் ப்ரமாத்மாவான விஷ்ணுவுக்கே உரியது; வைஷ்ணவமான அந்த ஹவிஸ் எல்லா தேவர்களுக்கும் உணவாகிறது; அயர்வறுமமரர்களான நித்யர்களும், முகதர்களும், முமுக்ஷுக்களும் இதையே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாக அளிக்கிறார்கள். ஸ்ரிய:பதியான ப்ரமாத்மாவுக்கு இதுவே மேலான உகப்பையளிக்கிறது. இதில்லா விடில் ப்ருஷோத்தமனான பூக்யவான் உகப்படையமாட்டான். நித்ய முக்த முமுக்ஷுஸம்ஸாரிகளாகிய நானுவகைப்பட்ட ஆத்மஸமுஹமும் யஜ்ஞத்திற்காகவே ஏற்பட்டவர்கள். யஜ்ஞத்துக்கு உறுப்பாகாவிடில் சமங்கள் அனைத்தும் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்படுத்துபவையே.

(இனி, யாகுத்தின் உபகரணங்களெல்லாம் யஜ்ஞஸ்வரூபியான பகவானின் அவயவங்களாக உருவகப்படுத்தப்படுகின்றன:—) பகவானுக்கு யாகாக்னி நாவாகும்; யாகத்தில் ஓதப்படும் வேதங்கள் அவனுக்கு எப்போதும் ஸர்வாங்கங்களுமாகும்; ஸமித்துகள் அவனுக்கு எலும்புகளாகச் சொல்லப்படுகின்றன. தூர்ப்பூங்கள் அவனுடைய ரோமங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. யாகத்தில் ஓதப்படும் 'ஸ்வாஹா' என்னும் ஸப்தமும் தலையாகும். ஹூவிஸ்ஸுகள் ப்ராணன்களாகும்; எல்லா வேதுகளையென்றும் பேராக்கங்களாகும்; மந்திரங்கள் அவனுக்குப் பத்தினிகளாகக் கூறப்படுகின்றன; இவ்வண்ணமாக விஷ்ணுவானவர் யஜ்ஞத்தை ஸீரமாகக் கொண்டுள்ளார். இவ்வண்ணம் அறிந்து யாகாக்ஞியில் ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்யக்கடவன். இதை அறியாமல் ஹோமம் செய்தால் அதேயாகுதியடைவான். பரமபுருஷனே யஜ்ஞமாயிருப்பவன்; யஜ்ஞத்திற்குப் பலனையளிப்பவன்; (சக்தியற்றவர்க்காக) தானே யாகம் செய்பவன்; (பிறர் அனுஷ்டிக்கும்) யஜ்ஞத்தைத் தனக்கு ஸேஷமாக உடையவன்; (அவர்களுக்கு ஸக்தி, ஸ்ரத்தி, அதி, அதி, காரம் ஆகியவற்றைக் கொடுப்பதன்மூலம்) யஜ்ஞத்தை நடத்திச் செல்பவன்; யஜ்ஞத்தை (தன் ஸ்மரணத்தால் குறையறும்படி) போஷிப்பவன்; (உலகின் நனமைக்காக) யஜ்ஞத்தை (ஆதியில்) படைத்தவன்; யஜ்ஞஸேஷியாயிருப்பவன்; யஜ்ஞங்களை பூஜிப்பவன் (அல்லது ரக்ஷிப்பவன்). யஜ்ஞத்தை (தன்னைடைய) ஸாதானமாக உடையவன்; யஜ்ஞத்தின் முடிவான (தன்னைப்பற்றிய) உண்மையறிவை வினைப்பவன்; யஜ்ஞரஹஸ்யமாயிருப்பவன்; அநுபூவிக்கப்படுபவன்; அநுபூவிப்பவன். ஆகையால் யஜ்ஞஸ்வரூபியான விஷ்ணுவை இவ்வண்ணம் அறிந்து யாகுத்தால் ஆரதிக்கவேண்டும்; யஜ்ஞமற்றவனுக்கு இவ்வுலகமேயில்லை; மங்குளமான மேலுலகம் எப்படி ஏற்படும்? கர்மயோகிகளில் சிலர் (நல் வழியில் சேர்த்த) திரவியத்தைக்கொண்டு (தானம் முதலிய நற்காரியங்களாகிய) யஜ்ஞங்களைச் செய்பவர்கள்; மற்றும் சிலர் (உடலை வருத்திச் செய்யும்) தவங்களாகிற யஜ்ஞங்களைச் செய்பவர்கள்; அதுபோல் வேறு சிலர் (புணயதீர்த்தம், புண்யதேஸம் முதலானவற்றை) அடைவதாகிற யஜ்ஞத்தைச் செய்பவர்கள்; பிறிதுசிலர் வேதுத்யயனம் செய்தலாகிற யஜ்ஞத்தைச் செய்பவர்களாகவும், (மேலும் சிலர் வேதத்தின் பொருளை) அறிவதாகிற யஜ்ஞத்தைச் செய்பவர்களாகவும் உள்ளனர். எல்லா யஜ்ஞங்களையும் ஹரிக்கு உகப்பாகச் செய்யவேண்டும்; தன உகப்புக்கு ஸாதானமாக ஒருபோதும் வி—48

செய்யக்கூடாது. பகுவான் விஷ்ணுவே ஸாதநமாயிருப்பவன் ; ஸகல வைதீகக்ரியைகளும் அவனுடைய க்ருஷிபுலமாக விளைந் தவை; 'பரமாத்மாவுக்கு ரோஷபூதமான தேஹமாயிருக்கும் சேதனனின் கிரியைகள் எல்லாம் பரமனுக்கே ஆட்செய்கையைப் புலமாக உடையவை. ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்கள் அனைத்தும் பரமாத்மாவுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யமாகவே கூறப் படுகிறது. அறிவாளியாயிருப்பவன் ஸ்வரூபப்ராப்தமான பரமாத்ம கைங்கர்யத்தையே செய்யக்கடவன்; பரமேஸ்வரனான நாராயணனை ('இத்தனகய') வைதீகக்ரியைகளாலேயே ஆராதிக்கக்கடவன்; இல்லையேல் மூன்று கல்பகோடிகாலம் நரகத்தை அடைவான். பரமபுருஷனை அர்ச்சாமூர்த்தியில் மலர்களை இட்டு அர்ச்சிக்க வேண்டும்; அக்ஷணியில் (அவனுக்கு) ஹவிஸ்ஸை இடவேண்டும்; மனத்தால் அவனை தியானிக்கவேண்டும்; வாக்கினாலே பரம வைதீகமான் மந்திரங்களை ஜபிக்கவேண்டும்; இவ்வண்ணம் பரமாத்மாவின் உகப்புக்காகவே செய்யத்தக்கதென அறிந்து பூமைகாந்தியானவன் பதிக்கு இனியவள்ளான் பத்னியைப்போலே நற்கருமங்களாக்கிற கைங்கர்யத்தைச் செய்யக்கடவன்; இதை ப்ரஸக்தானுபீரஸக்தமாகக் கூறினேன்; இனி முற்கூறிய இஷ்டிகளின் முறைகளைக் கூறுகிறேன்.]

இவ்வத்தியாயத்தின் பீடியகையான இப்பகுதியில் பதினாறு வைஷ்ணவேஷ்டிகளு நிர்த்தேஹரிக்கப்பட்டு, இவையெல்லாம் ப்ரமைகாந்திகளுக்கு பகுவானுடைய க்ருஷிபுலமாய், அவனுடைய உகப்புக்கேயான கைங்கர்யமாய் விளங்குகின்றன; பரமபுருஷனின் விஷ்ணுவே ஸாதநமாயாகையால், இவற்றினே ஸாதநபூதபூதிகளையேச் செய்யலாகாது என்னும் பரமஸாரார்த்தம் முழங்கப்பட்டது; இனி, இவ்விஷ்டிகளில் முதலாவதான நாராயணேஷ்டிகையே விவரிக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

பூர்வபஞ்ஜத்யூம்பாயம் து ஸந்தவாஸம்பூஜ்ய கேஸவம் ||

ஸ்வஸ்திவாசநபூர்வேண சூர்யா த்யக்ரநங்குரார்ப்பணம் |

ஹரிம் நாராயணேஷ்டயர்த்தம் இதி ஸங்கல்ப்ய பூஜயேத் ||

விஷ்ணுப்ரகாஸகரஜ்யம் பூஸுலக்தாப்யாயம் ஸதம் தத: |

ஸ்வகுண்டம் (ண்ட) பார்ஷதம் ஹத்வா

ஹோமஸேஷம் ஸமாபயேத் ||

அயதம் து ஜபேம் நந்தரம்... ஸயீத புரதோ ஹரே: |

ப்ரஹ்மே முஹூர்த்த உத்தராயத்யாத்வா நாராயணம் ஸூசி: ||

ப்ரபூகே ச நதீம் க்ருத்வா ஸ்நாத்வா ஸந்தர்ப்ய தேவதா: |
 ஸந்த்யாமுபாஸ்ய சாக்ருதே ஹ ஸமலங்க்ருதே ||
 வேத்யாம் ஸம்பூஜ்ய தேவோஸம் மந்த்ரதந்த்விதா நத: |
 ஸப்தாவரணஸம்யுக்தம் மஹிஷீபி: ஸமந்விதம் ||
 அப்யர்ச்ச்ய க்ருத்யபூஷ்பாத்யை: தூபதீப நிலேத்யநை: |
 அர்ச்சயித்வா விதானேந குண்டும் தக்ஷிணபாக்யக: ||
 விஸ்தாராயாமநிம்நைஸ்ச ஹஸ்தமாத்ரம் த்ரிமேகூலம் |
 தத்ர வஹ்நிம் ப்ரதிஷ்டூப்ய இத்யமாத்நாந்தமாசரேத் ||
 ஓங்கார: ஸ்யாத் பரம் பூரஹ்ம ஸர்வமந்த்ரேஷு நாயக:
 தர்யக்ஷரம் தத்த்ரயானாம் ச வேத்யாநாம் பீஜமுச்ச்யதே ||
 அஜாயந்த ருச: பூர்வம் அகாராத் விஷ்ணுவாசகாத் |
 ஸ்ரீவாசகாதுகாராத் து யஜுமீம்ஷி தத்யுநந்தரம் ||
 அஜாயந்த தயோஸ்ஸங்கூத் ஸாமாந்யந்யாந்யநேகா: |
 அகாரேணோச்ச்யதே விஷ்ணு: ஸ்ரீருகாரேண சோச்ச்யதே ||
 தயோர்த்யாஸா மகாரேண ப்ரோச்யந்தே ஸர்வதேவஹிந: |
 காரணம் ஸர்வவ்ரணநாம் அகார: ப்ரோச்யதே புன:த: ||
 அகாரோ வைச ஸர்வா வாக்ஸைஷாஸ்பர்ஸோஷ்ம்பி: ஸத்யா |
 வஹ்நெந் ஸா வ்யஜ்யமாநாபி நானாருப இதி ஸ்ருதி: ||
 அகார ஏவ லுப்யந்தி ஸர்வமந்த்ராக்ஷராணி ஹி |
 அகாரோ வாஸுதேவ:ஸ்யாத் தஸ்யிந் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டீதம் ||
 மந்த்ரோ ஹி பீஜம் ஸர்வத்ர க்ரியா தச்சுக்திருச்ச்யதே |
 மந்த்ரதந்த்ரஸமாயுக்தோ யஜ்ஞ இத்யபிதீயதே ||
 மந்த்ர: புமந் க்ரியா ஸ்த்ரீச தத்யுக்தம் மிதுநம் ஸ்ம்ருதம் |
 தஸ்மாத் யஜுமீம்ஷி தந்த்ராணி ருசோ மந்த்ராணி சாக்ருதே ||
 மந்த்ரக்ரியாஜுஷ்டமேவ மிதுநம் யஜ்ஞ உச்ச்யதே |
 மந்த்ரதந்த்ரம்ஸமேதே ருக்யஜுஷீ யஜ்ஞகர்மணி ||
 உத்யகீத(சு)ம் து புவேத் ஸாம தஸ்மாத் தத்யவைஷ்ணவஜ்
 த்ரயும் |
 ருக்யபிரேவ தமுத்யிஸ்ய புரோடாஸம் யஜேத் புத: ||
 தாபிரேவ து புஷ்பாணி த்யுத்யாத் கர்மஸு ஸாஹங்கியேண |
 இந்த்ராக்க்ஷிவருணதீநி நாமாந்யுக்தாநி தத்ர து ||

ஜ்ஞேயாநி விஷ்ணோஸ்தாந்யத்ர நான்யேஷாம் ஸ்யு: கத்யஞ்சந|
அகாரே ரூட, இத்யக்யுநி: இந்த்ரத்வம் பரமேஸ்வரே ||

ஆத்மநாம் ப்ரஸவே ஸூர்ய: ஸௌர்யத்வாத் ஸோம

இத்யதக்

வாயு: ஸ்யாத் ஜகத: ப்ராணாத் வருண: ஸர்வஜீவந: ||

மித்ர: ஸ்யாத் ஸர்வமித்ரத்வாத் ஆத்மைகத்வாத்

ப்ருஹஸ்பதி: |

ரோக்யநாஸாத் புவேத் ருத்ரோ யம: ஸ்யாத் து நியாமக: ||

ஹிரண்யத்வமிதி ப்ரோக்தம் நேதிப்ராப்யத்வமுச்யதே |

நித்யஸுத்த்வாத் ஹிரண்ய: ஸ்யாத் தத்க்யூர்ப்யத்வாத்

ஹிரண்மய: ||

ஹிரண்யகூர்ப்ய இத்யுக்த: ஸத்த்வகூர்ப்யோ ஜநார்தந: ||

ஹிரண்மய: ஸ பூதேத்யோ த்யக்யூருஸே இதி வைஸ்ருதி: ||

ஸர்வாந் ஸ த்ராதி ஸவிதா பிதா ச பித்ருகத்பிதா |

ஸ்வர்பூர்ப்யவ இதி ப்ரோக்தேதாவேத்யவேத்யேதி சோச்யதே ||

யஸ்ய சூந்த்யாம்ஸி சாங்க்யாநி ஸஸுபர்ணமிஹாச்யதே |

அத்ராங்க்யம் பர்ணமித்யுக்தம் சூந்தேதாமயமுக்யாஹ்ருதம் ||

க்யாயாத்ரயஷ்ணிக்யூஷ்டுப் ச ப்ருஹதி பங்க்திரேவ ச |

த்ரிஷ்டுப் ச ஜகதீ சைவ சூந்த்யாம்ஸ்யேகாந்யநுக்ரமாத் ||

ஏதாநி யஸ்ய சாங்க்யாநி ஸ ஸுபர்ண இஹாச்யதே |

யஸ்மாத் ஜாதா: த்ரேயோ வேதா: ஜாதவேதா: ஸ

உச்யதே ||

பாவமாந: பர்வயிதா ஸீவ: ஸ்யாத் ஸர்வத்யா ஸுபூர்த் |

ஸுஜநை: ஸௌவ்யதே யஸ்து அதோ வைஸ்ஸ்பூரித்யஜ: ||

அந்யாந்யஸ்யைவ நாமாநி வைத்யுகாநி விவேசநாத் |

புமநாமாநி யாநி விஷ்ணோ: ஸ்த்ரீநாமாநி ஸ்ரியஸ்தக்யா ||

பரஸ்ய வைத்யுகா: ஸப்யத்யா: ஸமாக்ருஷ்யேதரேஷ்வபி |

வ்யவஹ்ரியந்தே ஸததம் லோகவேத்யாநுஸாரத: ||

நது நாராயணதீநி நாமாந்யந்யஸ்ய கர்ஹிசித் |

ஏதந்நம்நாம் க்யூர்விஷ்ணுரேக ஏவ ப்ரசக்ஷதே ||

ஸப்யத்யுப்யூஷம் த்ரயீ ஸர்வம் வைஷ்ணவம் தத்யுஹாச்யதே |

தேவதாந்நரஸங்கா து ந கர்த்தவ்யா ஹி வைத்யுகே ||

வஷ்ட்க்ருதம் து யத்வேகே தத்யந்தப்ரியம் ஹரே: |
ஸ்வாஹாஸ்வத்யாப்யாம் நமஸா ஹுதம் தத்வைஷ்ணவம்
ஸ்ம்ருதம் ||

ஸமித்யாஜ்யையர்யா ஆஹுதீர்யே வேகேநைவ ஜுஹ்வதி |
யோ மநஸா ஸ வர: இத்ய்ருசாம் ப்ரோக்ஷ: ஸத்யாநத்யவரே ||
வேகேநைவ ஹரிம் தஸ்மாத் யஜேத த்விஜஸ்த்தம: |
ப்ரஸங்க்யாதேவமுத்தம் ஸ்யாத் வித்யாநம தத்யுப்ரவீமி தே ||
ருக்வேக்யஸம்ஹிதாயாம் து மண்ட்யுலாநி த்யுக்ரமாத் |
ஏகைகமிஷ்ட்யா ஹோதவ்யம் சருணா பாயஸேந வா ||
க்யுருநேந வா திலீர்வாபி ப்யுல்வபத்தரரத்யாபி வா |
அக்யுநிமீளே இதி பூர்வம் மண்ட்யுலம் ப்ரத்ய்ருசம் யஜேத் ||
புஷ்பாணி ச தத்யா தத்யாத் ஸுக்ருந்தீநி ஜநார்த்யுநே |
விஷ்ணுஸூக்தைந்ஹவிர்ஹுத்வா சதுர்மந்த்ரை: ஸதம்
யஜேத் ||

வைகுண்ட்யபார்ஷத்யம் ஹோமம் தர்ப்பணம் சாபி பூர்வவத் |
வைஷ்ணவாந் ப்ரோஜயேந் நித்யமக்யுநிம் சாபி

ஸுஸங்க்யுரஹேத் ||

உபோஷிதோ த்யுக்ஷிதஸச யாவத்யுஷ்டி: ஸமாப்யதே |
அந்தே சாவப்யுருதேஷ்டிம் ச புஷ்பயாக்யம் ச பூர்வவத் ||
ஆசார்யம் ப்யுராஹ்மணம்ஸ்சாபி த்யுக்ஷிணபி: ப்ரபூஜயேத் |
இமாம் நாராயணேஷ்டிம் ச ஸக்ருத்யவாபி யஜேத் து ய: ||
அநவத்யா ப்யுவேச்சேஷ்டிர்யுதம் மூலமந்த்ரத: |
ஹோமம் புஷ்பாஞ்ஜலிம் வாபி ததைவாயுதமாசரேத் ||
பூஜயித்வா ததோ விப்ரந் இஷ்ட்வா ஸம்யக்யுலோ ப்யுவேத் |
அத்யவா பெளருஷம் ஸூக்தம் அஷ்டோத்தரஸுதம் சநம் ||
ஹுத்வா சதுர்ப்யுர்மந்த்ரைஸ்ச லடேத்யுஷ்டிம் ந ஸம்ஸய: ||

[ஸூக்லபக்ஷத்தில் த்யுஸமியில் நீராடி, கேஸவனைத் திருவாராத்யுனம் செய்து ஸ்வஸ்திவாசனத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு அங்குராப் பணம் செய்யவேண்டும்; 'நாராயணேஷ்டியைத் தொடங்குகிறேன்' என்று ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு, ஹரியைப் பூஜிக்கவேண்டும். விஷ்ணுஸூக்தங்களாலும், பூசுஸூக்தங்களாலும் நூறுமுறை நெய்யை ஹோமம் செய்யவேண்டும். வைகுண்ட்யபார்ஷத்யுஹோமம்

செய்து ஹோமத்தை நிறைவுபடுத்தவேண்டியது. ப்ரஹ்ம முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து ஹரியினமுன் படுத்திருந்து, ஸூத்ரத்தி யுடையனும், நாராயண (திருவஷ்டாசுர) மந்திரத்தைப் பதினாயிரம் முறை நாராயணனை தியானித்துக்கொண்டு ஜபிக்கவேண்டும். விடிந்தவுடன் நதிக்குச் சென்று நீராடி தேவதர்ப்பணம் செய்து ஸந்த்யாவந்தனம் செய்து, அலங்கரிக்கப்பெற்ற வீட்டை அடைந்து, அதில் தேவர் தலைவனும், ஏழு ஆவரணங்களோடு கூடியவனும், ஸ்ரீபூமிநீளாதேவிகளோடு கூடியவனான புருஷோத்தமனை மந்த்ர ரத்ன (தவய) விதிப்படி திருவாராதனம்செய்து, க்ஷந்தம், புஷ்பம் முதலியவற்றாலும், தூபதீபமளிப்பதாலும் உபசரித்து, தெற்குப் புறத்தில் குண்டூத்தை முறைப்படி அர்ச்சனம் செய்து, பரந்து, நீண்டு, குழிவான கரண்டிகளால், ஒவ்வொரு பிடி தண்டை மூன்று வளையமாகச் சேர்த்து, அதில் அக்ஷதிப்ரதிஷ்டைசெய்து, இத் த்ரமாத்ரநம் முடியுவுள்ள வைதிக க்ரியைகளைச் செய்யவேண்டும். எல்லா மந்திரங்களுக்கும் தலையாய், பரப்ரஹ்மவாசகமாயிருப்பது ஓங்காரம். 'அ, உ, ம' என்னும் மூன்று அக்ஷரங்கள் சேர்ந்த அது மூன்று வேதங்களுக்கும் விதையாயிருப்பதாகக் கூறப்படு கிறது. விஷ்ணுவைச் சொல்லும் அகாரத்திலிருந்து ருக்வேதம் முதலில் உண்டாயிற்று. ஸ்ரீதேவியைச் சொல்லும் உகாரத்தி லிருந்து யஜுர்வேதம் அடுத்தபடி உண்டாயிற்று; அவ்விண்ணு வேதங்களின் சேர்த்தியாலே பலவிதமான ஸாகைகளை யுடைய ஸாமவேதம் உண்டாயிற்று. அகாரத்தினால் விஷ்ணுவும், உகாரத்தி னால் ஸ்ரீதேவியும், அவாகளுக்கு தூஸரான எல்லா ஜீவர்களும் மகாரத்தினாலும் கூறப்படுகின்றனர். எல்லா வர்ணங்களுக்கும் அகாரம் காரணமாகக் கூறப்படுகிறது; அகாரமே எல்லா வாக்குகளாகவும் ஆகிறது; அத்தகைய இவ்வகாரம் ('அ'விலிருந்து 'ம'வரையுள்ள) ஸ்பர்ஸ-எழுத்துக்களோடும், (ஸ, ஷ, ஸ ஹ என்னும்) ஊஷ்ம-எழுத்துக்களோடும் சேர்ந்து (வாக்காகிற-) நெருப்பிலிட்டு உருக்கி பல (வேதம்மந்திரங்களாகிற) உருவங்களை அடைகிறது என்று ஸ்ருதி கூறுகிறது. எல்லா மந்த்ராக்ஷரங் களும் (ப்ரளயகாலத்தில்) அகாரத்திலேயே லயிக்கின்றனவன்றோ, அகாரவாச்யன் 'வாஸுதேவனே; அவனிடம் எல்லாம் நிலை நிிற்கிற்று. மந்திரமே எல்லா யாகத்திலும் விதையாகவும், கிரியை கள் அதன் ஸ்க்தியாகவும் உள்ளது. மந்திரத்தோடும், தந்த்ர மாகிற க்ரியையோடும் கூடியதே யாகுமாகும். மந்திரம் புருஷனாக வும், கிரியை ஸ்க்தியாகவும், இவையிரண்டும் சேர்ந்த ஸாகம்

ஒரு மிதுநமாகவும் கூறப்படுகிறது. ஆகையால் க்ரியாப்ரதநுமான யஜுர்வேதமும், மந்த்ரப்ரதநுமான ருக்வேதமும் சேர்ந்து யாகுத்தில் விநியோகப்படுகின்றன. மந்த்ரதந்த்ரம சேர்ந்த மிதுநமே யஜ்ஞம் எனப்படுகிறது. யஜ்ஞகர்மத்தில் ருக்வேதம் மந்த்ராம்ஸமாகவும், யஜுர்வேதம் தந்த்ராம்ஸமாகவும் உள்ளது. (யாகுத்தில்) உத்க்ஷீதம் ஸாமவேதமாகிறது. ஆகையால் இம் மூன்றும் சேர்ந்து வைஷ்ணவமான யஜ்ஞமாகிறது. அறிவாளியானவன் அவ்விஷ்ணுவை உத்க்ஷேஸித்தே ருக்குகளால் ஹவிஸ்ஸை அளிப்பானாக. ருக்குகளாலேயே சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்ட தேவனுக்குப் புஷ்பங்கடையும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். யாகத்தில் ஓதப்படும் இந்த்ரன், அக்னி, வருண முதலிய நாமங்கள் விஷ்ணுவின நாமங்கள் என்றே அறியத்தக்கது. வேறு எவருக்கும் அவை பொருந்தமாட்டா; (நாராயணன்) அகாரத்தை ரூடியாக உடையவனாகையால் அக்னியாகிறான். பரமேஸ்வரனாயிருக்கையால் (இதி-பரமேஸ்வரே எனும் தூதுப்படி) இந்த்ரன் எனப்படுகிறான். ஜீவராஸிகளை ஸ்ருஷ்டிப்பதால் (ஷ்ருத் ப்ராணிப்ரஸவே எனும் தூதுப்படி) ஸூரியன் எனப்படுகிறான். ஸௌம்யனாய் (அழகியவனாய்) இருக்கிறபடியால் ஸோமன் எனப்படுகிறான். உலகிற்கு உயிருட்டுவதால் வாயு எனப்படுகிறான். எல்லாருக்கும் ஜீவநமாயிருப்பதால் வருணனாகிறான். அனைவர்க்கும் நண்பனாகையால் மித்ரனாகிறான். உலகுக்கு ஒருமிராயிருக்கையால் ப்ருஹஸ்பதியாகிறான். (ஸமஸார) ரோகத்தை நாஸம் செய்வதால் ('ருஜம் த்ராவயதி' என்கிறபடி) ருத்ரனாகிறான். (அனைவரையும்) நியமிக்கையாலே யமனாகிறான். * 'ஹிரண்ய' ஸப்தத்தாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகவும், இதர ஸுகுஸாத்நமாகவுமிருக்கும் பொன்னைப் போலே ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவுமிருக்கும் தனமை காட்டப்படுகிறது. அவ்விரு தன்மைகளும் எப்போதுமிருக்கையால் இவன் ஹிரண்ய (கூர்ப்படி) ஸப்தத்துவாச்யனாகிறான். ஸுத்துஸத்வமான அப்ராக்ருதவிக்ரஹமுடையவனாகையாலே பொன்மயனாய், பொன்போல் ஆசைப்படத்தக்கவனாயிருக்கையாலும், ஜநார்த்தனன் ஹிரண்யகூர்ப்படி எனப்படுகிறான். 'பொன்மயனாகவே அவன ஞானிகளுக்குக் காட்சியளிக்கிறான்' என்றல்லவோ வேதவாக்யம் முழங்குகிறது. அனைவரையும் காப்பாற்றுகையால் 'ஸவிதா' எனப்படுகிறான். தனக்கும் பித்ருக்களுக்கும் தந்தையாயிருக்கையாலே

* இவ்விடத்தில் மூலத்தில் பாடப்பேற்றுவது ஏற்பட்டுள்ளது. சரியான பாடத்தை ஊஹித்துப் பொருள எழுதப்படுகிறது.

'பிதா' என்றும் கூறப்படுகிறான். (அந்தந்த லோகங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கையால்) 'ஸ்வர்பூர்பூவ:' என்றும் கூறப்படுகிறான், (வேதங்கள் அனைத்தாலும் அறியப்படுகையால்) வேதவேத்யன் என்றும் கூறப்படுகிறான். வேதங்களாகிற அழகிய அவயவங்களை உடையவனுமிருக்கையால், 'ஸுபர்ணோஸி க்ருத்மாந்' முதலான வாக்யங்களில் ஸுபர்ணன் என்றும் கூறப்படுகிறான். இங்கு 'பர்ணம்' என்பது அங்கும் என்னும் பொருளில் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. க்யாயதீ, உஷ்ணிக், அநுஷ்டுப், ப்ருஹதீ, பங்க்தி, த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ ஆகியவை ஏழும் வேதாங்கமான சூந்த்யஸ்ஸுகளாகின்றன. இவைகள் (வேதமயனான) இப்பரமனுக்கும் அங்கமாயிருப்பதாலும் அவன ஸுபர்ணன் எனப்படுகிறான். இவனிடமிருந்து மூன்று வேதங்களும் (முதன்முதலில்) தோன்றுகையால் இவன் 'ஜாதவேதா:' எனப்படுகிறான். பரிசுத்தப்படுத்துபவனாகையால் ப(ர)வமாநன் எனப்படுகிறான். எப்போதும் மங்குளமாயிருக்கையால் சிவன் எனப்படுகிறான். பிறப்பற்ற இப்பரமன் நல்லோர்களால் (நன்மையை விரும்பி) ஆர்வரிக்கப்படுகையால் 'ஸம்பூ' எனப்படுகிறான். ஆராய்ந்து பார்த்தால் வைதீகமான எல்லாப் பெயர்களும் இவனுடைய நாமங்களாகவே உள்ளன. புருஷநாமங்கள் எல்லாம் விஷ்ணுவனுடையவை. 'ஸ்தீ' நாமங்கள் அனைத்தும் ஸ்ரீதேவியனுடையவை. பரமனுக்கேயுரிய இவ்வைதீகமான பெயர்கள், லோகவேதங்களை யொட்டி ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதீகளுக்கும் 'இழுத்து வைத்து வழங்கப்படுகின்றன. நாராயணன், ஹரி முதலான சில நாமங்கள் அப்படி எந்த தேவனுக்கும் எப்போதும் வழங்கப்படுவதில்லை. இந்த வைதீக நாமங்கள் அனைத்துக்கும் விஷ்ணு ஒருவனே பொருளென்று அறிவாளிகள் கூறுகிறார்கள். அதனால் தான் ஸப்தாப்ரஹ்மமான வேதம் முழுவதும் வைஷ்ணவமாகக் கூறப்படுகிறது. வைதீகஸப்தம் எதுவும் மற்றொரு தேவதையைக் கூறுகிறது என்று ஸந்தேஹப்படுவதும் கூடாது. வேதத்தில் ஓதப்படும் 'ஷஷ்ட்'கூடும் ஹரிக்கு மிகவும் இனியது. 'ஸ்வாஹா' 'ஸ்வதா' 'நம:' ஆகிய ஸப்தங்களுடன் ஹோமம் செய்யப்படுவது அனைத்தும் விஷ்ணுவுக்கு உரியது. வேதமந்திரங்களை ஒதி ஸமித்தினாலும், நெய்யினாலும் ஹோமம் செய்யப்படும் ஆஹுதிகள் அனைத்தும் விஷ்ணுவுக்கு உரியதேயாகும். 'யோ மநஸா ஸ வர:' எனனும் ருக்கினாலே யாகத்தில் எப்போதும் சொல்லப்படுபவன் விஷ்ணுவே. ஆகையால், வேதத்தினாலேயே அந்தணர் தலைவன் யாகும் செய்யவேண்டும். (நாராயணேஷ்டிஷை விவரிக்கப்புகுந்த என்னால்) ப்ரஸங்கூத் (எல்லா இஷ்டிகளுக்கும் பொதுவான) இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டது.

இனி, நாராயணேஷ்டியின் முறையைக் கூறுகிறேனுனக்கு. ருக்யவேத ஸபஹிதையில் வரிசையாகப் பத்து மண்டலங்கள் உள்ளன. ஹவிஸ், பாயஸம், நெய், எள், வில்வ இதழ் ஆகிய வற்றில் ஒன்றை ஹோமத்யூரவ்யமாகக்கொண்டு ஒவ்வொரு மண்டலத்தையும் ஒதி ஹோமம் செய்வதே நாராயணேஷ்டியாகும். (இது இயலாவிடில்) 'அக்ஷுநிமீளே' என்னும் முதல் மண்டலத்தையாவது ஒவ்வொரு ருக்யையும் ஒதி ஹோமம் செய்ய வேண்டும். நறுபணமிக்க மலாகளையும் ஐநார்த்யூனனுக்கு இட வேண்டும். விஷ்ணு ஸூக்தங்களாலும் ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்து, திருவஷ்டாக்ஷரம், த்யவயம், விஷ்ணுஷ்டாக்ஷரி, த்யவாத்யூராக்ஷரி எனனும் நாலு மந்திரங்களாலும் நூறுமுறை ஹோமம் செய்யவேண்டும் வைகுண்டபார்வத்யூஹோமமும் தர்ப்பணமும் முன்போல் செய்யவேண்டும். தினந்தோறும் வைஷ்ணவர்களுக்கு அனைமிடவேண்டும்; அக்ஷுநிஸங்க்யூரஹணம் செய்யவேண்டும்; உபவாஸமிருப்பவராய், தீக்ஷையுடையவராய் இஷ்டி முடியும் வரையில் இருக்கவேண்டும். முடிவில் முன்போலவே அவபூர்த்து ஸ்நானமும், புஷ்பயாக்யமும் செய்யவேண்டும். ஆசார்யனையும் பூராஹ்மணர்களையும் தூக்ஷிணைகளைக்கொடுத்து மிகவும் பூஜிக்க வேண்டும். இந்த நாராயணேஷ்டியை வைஷ்ணவன் ஒருமுறையாவது செய்யவேண்டும். (விரிவாகச் செய்ய இயலாவிடில்) மூலமந்திரமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தைப் பதினாயிரம் முறை ஜபிப்பதால் நாராயணேஷ்டி குறைவறச் செய்யப்பட்டதாகும். ஹோமத்தையும், புஷ்பாஞ்ஜலியையும் அம்மந்திரத்தைக்கொண்டே பதினாயிரம் முறை செய்யவேண்டும். யாகம் செய்த பிறகு அந்தணர்களைப் பூஜித்து பலனைப் பூர்ணமாக அடையலாம். (இதுவும் இயலாவிடில்) புருஷஸூக்தத்தினாலும், முற்கூறிய நாலு மந்திரங்களாலும் நூற்றெட்டு முறை ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்தால் நாராயணேஷ்டியைச் செய்துவிட்டதாகும். இதில் ஐயமில்லை.]

வ்யாபக மந்திரங்களில் முதன்மைபெற்ற திருவஷ்டாக்ஷரத்தைக் கொண்டு செய்வதாகையால், இஷ்டிகளில் முதலாவதாகிறது நாராயணேஷ்டி. இதை விதிக்கும் இப்பகுதியில் ஹிரண்யகூர்ப்புன், ஸமபு, ஸிவன, இந்தூரன் முதலான எல்லாப் பெயர்களும் இயற்கையில் நாராயணனுடைய பெயர்களே எனனும், அவனுக்கே அவற்றின் பொருள் பொருந்துமென்றும், மற்ற தெய்வங்களுக்கு அப்பெயர்கள் செயற்கையாக அளிக்கப்பட்டன

வென்றும், ஆகையால் அவை அவர்களைக் குறிப்பதாக வைதிகள் ஸந்தேஹப்படுவதும் கூடாது என்றும் முழங்கப்பட்டிருப்பதைக் கலங்கி நிற்கும் வைதிகர்கள் குறிக்கொள்ளவேண்டும். அந்நய புரமான நாராயணாதி நாமங்களைப்போலே ஸம்பு, ஸிவாதி நாமங்களும் நாராயணையே குறிக்கின்றன என்னும் விஸிஷ்டாதி வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம் இதனால் வயிரவருக்காக ஆக்கப்படுகிறது. இனி, இரண்டாமதான வாஸுதேவேஷ்டியை விவரிக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

அத்ய வாஸுதேவேஷ்டிருச்யதே —

ஏகாத்யஸ்யாம் க்ருஷ்ணபக்ஷே ஸமுதோஷ்ய ஜநார்தநம் |

ஸமர்ச்சயேத் வித்யாரேந ராத்ரேள ஜாக்ரணந்தித: ||

த்யவாத்யஸ்யாம் ப்ராதருத்தாய ஸநாயாத் நத்யாம்

திஸைஸஹ |

த்யவாத்யஸாரணேந மநுநா ஸிஞ்சேத்யஷ்டோத்தரம் ஸதம் ||

அபிமந்தர்ய ஜலம் பஸ்சாத் துலஸீமீரரிதம் பிபேத |

ஸர்வகர்மஸ்வபிஹிதம் ஏகதேவாக்யமர்ஷணம் ||

தத்தத்கர்மணி தந்மந்தரம் யோஜயேத்யக்யமர்ஷணே |

ஸநாத்வர் ஸந்தர்ப்ய தேவாஷீந் க்ருதக்ருத்ய: ஸமாஹித: ||

க்ருஹம் க்ருத்வார்ச்சயேத் தேவம் வாஸுதேவம்

ஸநாதநம் |

த்யவாத்யஸாரணவித்யாரேந கஸ்தூரிசந்த்யநாதிபி: ||

ஜாதிகேதகக்ருந்த்யாத்யை: ஸுக்ருஷ்ணதுலஸீக்யை: |

ஸுத்யப்திக்ருள ஸேஷபர்யங்கே ஸமாளீநம் ஸ்ரியா ஸஹ ||

இந்தியவரத்யஸ்யாமம் ஸங்க்ருசக்ரக்யாத்யாம் |

ஸர்வபுரணஸம்பந்நம் ஸத்யஸௌவநமச்யுதம் ||

அநந்தவிஹக்யாத்யஸேஷேநஸாத்யையருபாஸிதம் |

த்ரித்யஸேந்த்யரைவிமானஸ்தை: ப்ரஹ்மருத்யராதிபிஸு

தத்யா ||

ஸத்யாமாநம் ஹரிம் த்யாத்வா அர்ச்சயேத் ப்ரயதாந்மவாந் |

ஸர்வமீவரணம் பஸ்சாத் அர்ச்சயேத் குஸுமாத்யபி: ||

ப்ரக்யமம் முஹிஷீஸங்க்யம் லக்ஷ்மீபூம்யௌ ச நீளயா |

அநந்தரம் ச க்ருடாத்யம்மேஸநாதிபிஸ்தத்யா ||

ஐஸ்வர்யஜ்ஞாநவைராக்யா : பூஜநீயா யதூக்ரமம் |
ஸநந்த்ருஸ்ச ஸநக : ஸநத்ருமார : ஸநாதந : ||
ஒளடுஸ்ச ஸோம : கபில : பஞ்சமோ நாரதஸ்ததூ |
ப்டுருகுர்விஹநேஸாதத்ரிஸ்ச மரீசி : கஸ்யபோ டங்க்ர : ||
புலஹ : ஸ்வாயம்ப்டுவோ தூல்ப்டயோ வஸிஷ்டூத்யா :
தத : க்ரமாத் |

வஸிஷ்டேடூ வாமதேஹஸ்ச ஹாரீதஸ்ச பராஸுர : ||
வ்யாஸ : ஸுகஸ்ச ப்ரஹ்லாக்ய : ஸௌநகோ ஜநகஸ்ததூ |
மாரகண்டேடியோ த்ருவஸ்சைவ புண்டூரீகஸ்ச மாருத : ||
ருக்மாங்க்யூ : ஸீவோ ப்ரஹ்மா பூஜநீயா யதூக்ரமம் |
ததூ லோகேஸ்வரா : பூஜ்யா : ஸங்க்யசக்ரா த்யூஹேதய : ||
வேதூஸ்ச ஸாங்க்யா : ஸ்ரும்தய : புராணம் தூர்மஸம்ஹிதா : |
ராஸயோ க்ரஹநக்ஷத்ரா : பூஜநீயா : ஸமந்தத : ||
ஏவம் ஸம்பூஜய தேஹேஸம் அக்யந்தூநாத்யூ பூர்வவத் |
த்யூவீத்யம் மண்டூலம்ருசாம்ஜுஹ்யாத் ஸக்யருதம் சரும ||
த்யூதவா வஹ்நௌ வாஸுதேஹம் த்யூத்யாத் புஷ்பாணி
தத்ர து |

வைஷ்ணவாம்ஸச யஜேத் தத்ரா஽வப்டுருதம் புஷ்பயாக்யகம் ||
ப்ரஹ்மணர் பேராஜயேத்யந்தே குரும சரபி ப்ரபூஜயேத் |
இமாம் ச வாஸுதேஹேஷ்டிம் ய : குர்யாத்
வைஷ்ணவேவாத்தம : ||

குலகோடிம் ஸமுத்த்யருத்ய ஸ க்யச்சேத் பரமம் பத்யம் |
அத்யவா வாஸுதேஹஸ்ய மந்த்ரேணைவ த்யூவீஜோத்தம : ||
ஜுஹ்யாத்யுதம் வஹ்நௌ வைஷ்ணவை : ப்ரத்ய்ருசம்
புஷ்பாணி த்யூதவா தேஹேஸு ஸமயக்யஷ்ட்யா [ததூ |
லபேப்டு ப்ருலம் ||

[இனி, வாஸுதேஹேஷ்டி விவரிக்கப்படுகிறது:— க்ருஷ்ணபக்ஷம் ஏகாத்யஸியில் உபவாஸமிருந்து இரவு முழுவதும் விழித்திருந்து முறைப்படி ஜநார்த்தனைப் பூஜிக்கவேண்டும். த்யூவாத்யஸியின் காலையில் எழுந்திருந்து ந்தியில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். த்யூவாத்யஸாஷ்டர மந்திரத்தால் எள்ளைக்கொண்டு நூற்றெட்டு முறை தர்ப்பணம் செய்து, பிறகு ஜலத்தை அபிமந்த்ரணம் செய்து

துளளி கலந்த ஜலத்தைப் பருகவேண்டும். எல்லாக் கர்மங்களிலும் இதுவே அகாமர்ஷணஜபம் எனப்படுகிறது. அந்தந்தக் கர்மங்களில் அகாமர்ஷணஜபம் செய்யும்போது (த்வாத்ஸாஷூரஸ்த்நானத்தில்) அந்தந்த மந்திரங்களை உபயோகித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஸ்நானம் செய்து தேவரிஷிதர்ப்பணங்களைச் செய்து, காலைக்கடன்களைச் செய்து முடித்து ஸாந்தியுடையவனாய், வீடு சென்று பழையோனான வாஸுதேவனை— கஸ்தூரி, சந்தனம் முதலானவற்றைச் சாத்தியும், சாதிப்பூ, தாழம்பூ, குருந்தமலர் முதலான மலர்களாலும், கருந்துளவியீதழ்களாலும் த்வாத்ஸாஷூர முறைப்படி ஆரதிக்கவேண்டியது. அமுதக்கடலில் ஆதிசேஷனாகிற படுக்கையில் ஸ்ரீ தேவியோடு கூட எழுந்தருளியிருப்பவனாய், காயாம்பூவிதழ்போலே கருநிறமுள்ளவனாய், ஸங்க்ஷக்ரகூதகளை தரிப்பவனாய், எல்லாத் திருவாபுரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனாய், நித்யயௌவனமுடையவனாய், அடியாரை நழுவவிடாதவனாய், அநந்தன், க்ருடூன், விஷ்வக்ஸேனார் முதலானார் உபாஸிக்கப்பட்டவனாய், விமானத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளாலும், பிரமன், உருத்திரன் முதலான தேவர்களாலும் துதிக்கப்பட்டவனான ஹரியை தியானித்து, அடங்கிய நெஞ்சினனாய் ஆரதிக்கவேண்டும். பிறகு, பூக்கள் முதலானவற்றைக்கொண்டு எம்பெருமானைச் சுற்றிலுமுள்ள எல்லா ஆவரண தேவதைகளையும் அர்ச்சிக்கவேண்டும். முதலில் ஸ்ரீ பூமி நீளாதேவிகள் முதலான மஹிஷிஸமுஹத்தையும், க்ருடூன் விஷ்வக்ஸேனார் முதலானாரையும், துர்மம், ஜஸ்வர்யம், ஜ்ஞாநம், வைராக்யம் முதலான பீடதேவதைகளையும் முறைப்படி பூஜிக்கவேண்டும். அதற்குப்பின், ஸநந்தனார், ஸநகர், ஸநத்குமாரர், ஸநாதனார், ஓளடு, ஸோமர், கபிலர், பஞ்சமர், நாரதர், பூருகு, விஷ்ணுநார், அத்ரி, மரீசி கஸ்யபர், அங்கிரஸ், புலஹர், ஸ்வாயம்புவர், த்ரால்புவர் ஆகியோரையும், பிறகு வளிஷ்டர், வாமதேவர், ஹாரீதர், பராஸரர், வியாஸர், ஸுகர், ப்ரஹ்லாதர், ஸௌநகர், ஜநகர், மார்க்கண்டேயர், த்ருவார், புண்டரீகர், மாருதர், ருக்மாங்கதூர், ஸிவன், பிரமன் ஆகியவர்களையும் முறைப்படி பூஜிக்கவேண்டும். அவ்வண்ணமே உலகனைத்தையும் (அஸ்த்ரபூஷணத்யாயத்திற் சொன்ன ரீதியில்) நியமிக்கும் ஸங்க்ஷம், சகரம் முதலான ஆயுதங்கள் பூஜிக்கத்தக்கவை. அங்குங்களோடு கூடிய வேதங்கள், ஸ்மருதிகள், புராணம், துர்மஸாஸ்த்ரங்கள் (மேஷம் முதலிய)

ராஸிகள், க்ரஹங்கள், நகூத்திரங்கள் ஆகியவை அடுத்தபடி பூஜிக்கத்தக்கவை. இவ்வண்ணமாக (நேரேயும், அவரவர்க்கு அந்தர்யாமியாகவும்) தேவர்தலைவனைப் பூஜித்து, அக்ஷ்யாத்ராம் முதலானவற்றை முனபோலே செய்யவேண்டும். ருக்ஷவேதத்தின் இரண்டாவது மண்டலத்தை ஒதி நெய்யோடு கூடிய ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்யவேண்டும். அக்ஷனியில் வாஸுதேவனை தியானித்து, புஷ்பங்களை அளிக்கவேண்டும். வைஷ்ணவர்களையும் ஆராதிக்கவேண்டும். அவபுருதஸ்தானமும் புஷ்பயாக்யமும் செய்யவேண்டும். அந்தணர்களுக்கு அன்னமளித்து, ஆசார்யனை விசேஷமாக ஆராதிக்கவேண்டும். இந்த வாஸுதேவேஷ்டியை எந்த வைஷ்ணவோத்தமன் செய்கின்றானோ அவன் தன் வம்சத்தில் கோடிப்பேரைக் கைதூக்கிவிட்டுப் பரமபத்யமும் அடைவான். இப்படி விரிவாக வாஸுதேவேஷ்டியைச் செய்ய இயலாமற்போனால், அந்தணர் தலைவன் வாஸுதேவ மந்திரத்தினாலேயே பதினாயிரம் முறை வைஷ்ணவர்களைக்கொண்டு அக்ஷனியில் ஹோமம் செய்வித்து, ஒவ்வொரு ருக்கிற்கும் தேவர்தலைவனுக்கு மலரிட்டு வாஸுதேவேஷ்டியின் பத்யனை நன்கு அடையலாம்.]

வ்யாபக மந்திரங்களில் இரண்டாமதான திருத்வாத்ரஸாக்ஷுரியைக்கொண்டு செய்யப்படும் வாஸுதேவேஷ்டி இவ்வண்ணமாக விவரிக்கப்பட்டது. இதில் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு அர்ச்சனம் விதிக்கப்படுவது பரமைகாந்திகளுக்கு ஒட்டுமோளனில். நித்யஸூரிகள், ரிஷிகள், ப்ரஹ்மருத்ராதிக் தேவதைகள், ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி புராணங்கள் முதலானவற்றைப் பரிவாரதேவதைகள் என்னும் முறையிலே பூஜிக்க விதித்தபின், “ஏவம் ஸம்பூஜ்ய தேவேஸம்” என்று இவையனைத்தும் எமபெருமானின் ஆராதனமே என்கையால், அவரவர்க்கு அந்தர்யாமியான எமபெருமானின் ஆராதனமாகவே இவன் கருதவேண்டுமாகையால் பரமைகாந்தி நிலைக்கு முரணில்லை என்று கணடுகொளவது. இனி, மூனருவதான விஷ்ணுஷட்கூரியைக்கொண்டு செய்யப்படும் வைஷ்ணவேஷ்டியை விவரிக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

அத்ய வக்ஷ்யாமி ராஜர்ஷேஷ வைஷ்ணவேஷ்ட்யா விதியும் தத: |
ஸ்ரவணர்ஷேஷ து பூர்வாஹ்ணே பூர்வவச்ச ஸமாரபேத: ||
உபோஷ்ய பூர்வதிவஸே பூஜயேத் ஜாக்ரே ஹரிம் |
ப்ரபாதே பூர்வவத் ஸ்நாதவா தர்ப்பயேத் ஜக்தாம் பதிம் ||

ஷட்குக்ஷரவிதாரேந் பரவ்யோம்நி ஸ்திதம் ஹரிம் |

வஹ்நயர்க்கஸோமபிம்புரத்யயை: யோக்யபீடே

ஸுஸம்ஸ்திதம் ||

சுதுர்புஜம் ஸுந்தராக்யம் ஸர்வாபுரணபூஷிதம் |

ஸங்க்ஷசக்ரக்யதூஸார்ங்க்யம் பிப்ரராணம் தேதார்பிராயதை: ||

வாமாங்கஸ்துனியா ஸார்த்யம் க்யந்தபுஷ்பாக்ஷதாதிபி: |

நைவேத்யைஸ்ச பூலேர்புக்ஷயை: திவ்யை: பேராஜ்யை:

ஸுபாநகை:

அர்ச்சயேத் தேவதேவேஸம் ஸர்வாபுரணஸம்யுதம் |

ஸ்ரீரீலக்ஷ்மீ: கமலா பத்மா ஸீதா ஸத்யர் ச ருக்மிணி ||

ஸாவித்ரீ பரித: பூஜ்யாஸ் ததஸ்து விமலாத்யய: |

அநந்ததாரக்ஷயஸேநேஸஸத்யுத்யுர்மத்யமா: ஸமா: ||

பூக்யதிஸ்ச பூஜ்யஸ்தே திஷ்டு ஸர்வாஸ்வநுக்ரமாத் |

துதோ வேகேஸ்வரா: பூஜ்யா: ததஸ் சக்ரக்யதேஹதய: ||

மஹாபாக்யவதா: பூஜ்யா: ஹோமகர்மஸமர்ச்சரேத் |

சதுர்பிரைவஷ்ணவைஸஸுக்தை: ப்ரத்ய்ருசம்

ஜுஹுயாத் சநம் ||

வ்யாபகா மந்த்ரரத்நம் ச சதுர்மந்த்ரா உதூஹ்ருதா: |

தைரப்யஷ்டோத்தரஸுதம் ப்ருத்ய்க்ப்ருத்ய்க்யதோ யஜேக் ||

த்ருதீயமண்ட்யலம் பஸ்சாத் ஜுஹுயாத் ப்ரத்ய்ருசம் ததூ |

ததூ புஷ்பைஸ்ச ஸம்பூஜ்ய குர்யாத்யவப்ருத்யம் தத: ||

ஸமாப்ய புஷ்பயாகேந வைஷ்ணவாந் பேராஜயேத் தத: |

ஏவம் கர்த்துமஸுக்தஸ்சேத் வைஷ்ணவீம்

வைஷ்ணவேவாத்மம: ||

வைஷ்ணவ்யா சைவ க்யதர்யா புஷ்பாஞ்ஜலயயுதம் சரேத் |

த்ரிஸஹஸ்ரம் சநம் ஹுத்வா வைஷ்ணவேஷ்ட்யா: பூலம்

இமாம் து வைஷ்ணவீமிஷ்டிம் ய: குர்யாத் [லபேத் ||

வைஷ்ணவேவாத்மம: |

த்ரிகோடிகுலமுத்ய்ருத்ய யாத்ரி விஷ்ணே: பரம் பத்யம் ||

ப்ராயஸ்சித்தமித்யம் குர்யாத் வ்ருத்திபுங்கேஷு

வைஷ்ணவ: |

ஸுந்த்யர்த்த்யம் தேவகார்யேஷு பாபேஷு ச மஹத்ஸவபி ||

[ரஹரிஷியே! வைஷ்ணவேஷ்டியைச் செய்யும் முறையை இனிக் கூறுகிறேன். திருவோண நகூத்திரத்தில் முன்பகலில் முன்போலவே இஷ்டியைத் தொடங்கவேண்டும். முதல்நாள் உபவாஸமிருந்து பொழுதுவிடிந்தவுடன் ஹரியைப் பூஜிக்கவேண்டும். விடியற்காலையில் முனபோல் குளித்து ஜகூத்பதியைக்குறித்துத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். பரமபதத்திலிருப்பவனும், அக்ஷி, ஸௌர்யபிம்பும், சந்திரபிம்பும் முதலானவற்றில் யோசுரஸனத்திலிருப்பவனும், நாலு திருக்கைகளை உடையவனும், அழகிய அவயவங்களை உடையவனும், எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனும், ஸங்குசக்ரகூதுராரங்குங்களை நீண்ட கைகளால் தூரிப்பவனும், இடது துடையிலிருக்கும் ஸ்ரீ தேவியுடன் கூடியிருப்பவனும், தேவதேவர்களுக்கும் தலைவனான ஹரியை விஷ்ணுஷ்டுகூரி விதிப்படி கும்பம், புஷ்பம், அக்ஷதை முதலிய வற்றைக்கொண்டும், நைவேத்யங்கள், பழங்கள், பூக்ஷயங்கள், திவ்யமான அன்னபானங்களை அளித்தும் ஆராதனம் செய்ய வேண்டும். ஸ்ரீ: , லக்ஷ்மி, கமலா, பத்மா, ஸீதா, ஸத்யா, ருகமிணி, ஸாவித்ரி என்னும் எட்டு மஹிஷிகள் எம்பெருமானைச் சுற்றி எட்டு திசைகளிலும் பூஜிக்கப்படவேண்டும். அதற்குப்பின் விமலை முதலிய பரிசாரிகைகளும், அநந்தன், கருடன், விஷ்வக்ஷேனன், ஸத்யர், தூர்மர், துமர், ஸமர், புத்ரதி ஆகிய எண்மரும் எட்டு திசைகளிலும் பூஜிக்கப்படவேண்டும். (அஸ்தரபூஷணத் தாயத்திற் கூறியபடி) உலகை தூரிக்கும் சக்ரம் முதலான ஆயுதங்கள் அதற்குப்பின் பூஜிக்கப்படவேண்டும். அதற்குப்பின் மஹாபூகூவதர்களைப் பூஜித்து ஹோமகர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும். நாலு வைஷ்ணவ ஸூக்தங்களாலும் ஒவ்வொரு ருக்கிற்கும் ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்யவேண்டும், நாராயண ஷாஸ்தேவ விஷ்ணுமந்த்ரங்களும், மந்த்ராத்மமான துவ்யமும் சதுர் மந்த்ரங்கள் எனப்படும். அவற்றில் ஒவ்வொன்றாலும் நூற்றெட்டு முறை ஹோமம் செய்யவேண்டும். ரக்ஷவேதத்தின் மூன்றாவது மண்டூலத்தில் ஒவ்வொரு ருக்காலும் ஹோமம் செய்ய வேண்டும். பிறகு மலர்களால் அர்ச்சனம் செய்து அவப்பூதூஸ்தாநம் செய்யவேண்டும். புஷ்ப யாகுத்தினால் நிறைவுசெய்து, வைஷ்ணவர்களுக்கு அன்னமளிக்கவேண்டும். இப்படி வைஷ்ணவேஷ்டியைச் செய்ய இயவிலையாகில், வைஷ்ணவோத்தமன விஷ்ணுகூயதரியால் பஜினியிரம் புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். அதனாலேயே மூவாயிரம் முறை ஹவிஸ்ஸை ஹோமம்

செய்யவேண்டும். இப்படிச் செய்தால் வைஷ்ணவேஷ்டியின் பூலனை அடையலாம். இந்த வைஷ்ணவேஷ்டியைச் செய்யும் வைஷ்ணவோத்தமன் தன் வம்சத்தில் முக்கோடிபேரை உயர்த்தி விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறான். கைங்கர்ய பூங்கூம் ஏற்பட்டாலும், தேவகார்யங்களில் பாபஸாந்திக்காகவும், மஹா பாபங்கள் ஏற்பட்டாலும் இவ்வைஷ்ணவேஷ்டியைப் பராயஸ்சித்தமாகச் செய்யவேண்டும்.]

வ்யாபகமந்திரங்கள் மூன்றையுங்கொண்டு பரவாஸுதேவனை ஆராதிக்கும் இம்மூன்று இஷ்டிகளை விவரித்த பின்பு, வ்யூஹங்களை ஆராதிக்கும் வையூஹிஷ்டி விவரிக்கப்படுகிறது. அதைக் காண்போம் இனி.

அத்ய வையூஹிஷ்டி ருச்யதே—

ஸுக்லே பகேஷு து த்யவாத்யஸ்யாம் ஸங்க்ராந்த்யாம்.

க்யூரஹேணபிவா |

உபேரஷ்ய விதிவத் விஷ்ணும் பூஜயித்வா வித்யாநத: ||

அப்யர்ச்சயேத க்யூந்த்யுஷ்பை: கேஸுவாதீந் ப்ருத்யுக் ப்ருத்யுக் |

ஸங்கர்ஷணாதீநபி ச பூஜயேத் ப்ரயதா த்மவாந் ||

தத்தந்மூர்த்திம் ப்ருத்யுக் த்யவாத்வா ப்ருத்யுக் கேவஸமர்ச்சயேத் |

கேஸுவஸ்து ஸுவர்ணபு: ஸ்யாமோ நாராயணோதவ்யய: ||

மாத்யவ: ஸ்யாதுக் ப்ரபாபு: கேசூவிந்த்யு: ஸஸிஸந்ரிபு: |

கேசுளரவர்ணஸ்தத்யா விஷ்ணு: கேசோணே மதுஜித்யவ்யய: ||

த்ரிவிக்ரமோதக்யூரிஸங்காஸ: வாமந: ஸ்பூடிகப்ரபு: |

ஸ்ரீத்யூரஸ்து ஹரித்யூரபேதா ஹ்ருஷீகேசோதம்ஸுமாந்யத்யா ||

பத்யூநநபேதா க்யூநஸ்யாமோ ஹைமோ த்யாமோத்யூர: ப்ரபு: |

ஸங்கர்ஷணஸ்து முக்தாபேதா வாஸுதேவா க்யூநத்யுதி: ||

ப்ரத்யுயம்நோ ரக்தவர்ண: ஸ்யாத் அநிருத்தேதா

யதேதா த்ப்லம் |

அதேதா க்ஷுண: ஸாத்யவ்ஸாபேதா ரக்தாங்க்யு: புருஷோத்தம: ||

ஹ்ருஸிம்ஹே மணிவர்ண: ஸ்யாத் அச்யுதோதர்க்கஸமப்ரபு: |

ஜநார்தந: குந்த்யவர்ண: உபேந்த்யூரோ வித்யூருமத்யுதி: ||

ஹ்ரிஸ்வை ஸூர்யஸங்காஸ: க்ருஷ்ணே பிந்நாஹ்ருஜநத்யுதி: |

ஆயுத்தாநி ப்ருவே சைஷாம் த்யூக்ஷிணத்யூக்ராத்யூத: ||

பத்மம் ஸங்கம் ததா சக்ரம் க௃காம் த௃தாதி கேஸவ: |
 ஸங்கம் பத்மம் க௃காம் சக்ரம் த௃த்தே நாராயணோவ்யய: ||
 மாத்ஸுஸ்து க௃காம் சக்ரம் ஸங்கம் பத்மம் பிபுர்த்தி ஹி |
 சக்ரம் க௃காம் ததா பத்மம் ஸங்கம் கேகாவிர்த௃ ஏவ ச ||
 க௃காம் பத்மம் ததா ஸங்கம் சக்ரம் விஷ்ணுர்பிபுர்த்தி ஹி |
 சக்ரம் ஸங்கம் ததா பத்மம் க௃காம் ச மதுஸூதந: ||
 பத்மம் க௃காம் ததா சக்ரம் ஸங்கம் சைவ த்ரிவிக்ரம |
 ஸங்கம் சக்ரம் க௃காம் பத்மம் வாமநோ பிபுரூயாத் ததா |
 பத்மம் சக்ரம் க௃காம் ஸங்கம் ஸ்ரீபதி: ஸ்ரீத௃ர: த௃க௃த் |
 க௃காம் சக்ரம் ஹ்ருஷீகேஸ: பத்மம் ஸங்கம் பிபுர்த்தி ஹி ||
 பத்மநாப: ததா ஸங்கம் பத்மம் சக்ரம் க௃காம் த௃ரேத் |
 பத்மம் ஸங்கம் க௃காம் சக்ரம் த௃த்தே தாமோதரஸ்ததா ||
 ஸங்கர்ஷணே க௃காம் ஸங்கம் பத்மம் சக்ரம் த௃தாதி ஹி |
 வாஸுதேகேவா க௃காம் ஸங்கம் சக்ரம் பத்மம் பிபுர்த்தி
 சக்ரம் ஸங்கம் க௃காம் பத்மம் ப்ரத்யுமனோ [ஹி ||

பிபுரூயாத் ததா |

அநிருத௃ஸ்ததா சக்ரம் க௃காம் ஸங்கம் ச பங்கஜம் ||
 சக்ரம் பத்மம் ததா ஸங்கம் க௃காம் ச புருஷோத்தம: |
 பத்மம் க௃காம் ததா ஸங்கம் சக்ரம் சாததேகாஷ்டஜோ
 த௃ரேத் ||
 சக்ரம் பத்மம் க௃காம் ஸங்கம் நரஸிம்ஹோ பிபுர்த்தி ஹி |
 அச்யுதஸ்ச க௃காம் பத்மம் சக்ரம் ஸங்கம் பிபுர்த்தி ஹி ||
 ஜநார்தநஸ்ததா பத்மம் ஸங்கம் சக்ரம் க௃காம் த௃ரேத் |
 உபேந்த்ரஸ்து ததா ஸங்கம் க௃காம் சக்ரம் ச பங்கஜம் ||
 ஹரிஸ்து ஸங்கம் சக்ரம் ச பத்மம் சைவ க௃காம் த௃ரேத் |
 ஸங்கம் க௃காம் பங்கஜம் ச சக்ரம் க்ருஷ்ணே பிபுர்த்தி ஹி ||
 ஏவம் சதுர்விம்ஸதிம் து மூர்த்தீ: த்யாத்வா ஸமர்ச்சயேத் |
 தத்தத்பிம்பேபுஷு வா ராஜந் ஸாலக்ஷ்ராமஸிலாஸு வா ||
 கந்தை: புஷ்பைஸச தாம்பூலே: தூபைர்திபைர் -
 நிவேதய: |

புஷ்பைஸ பக்ஷ்யபேபாஜ்யைஸ்ச பாரீயை: ஸர்க்கரர்விதை: ||
 வி—50

நாமபிஸ் தைச்சுதூர்த்யந்தை: மூலமந்த்ரேண வா யஜேத் |
 தேவாநாவரணியாம்ஸ்ச பூஜயேத் பரிசு: க்ரமாத் ||
 பூஹ்வீ த்வா நேதி ஸுக்ந்தேந குர்யாத் நீராஜநம் ஸுப்யம் |
 புரதோடக்யூரிம் ப்ரதிஷ்ட்யாப்ய ஸ்வக்யுருஹ்யோக்கவித்யாநத: ||
 மண்டூலேந சதூர்தேந ப்ரத்ய்ருசம் ஜுஹுயாத் சநம் |
 புஷ்பை: ஸம்பூஜயேத் புக்த்யா குர்யாத்ஸுவப்யுநதம் நர: ||
 இமாம் வைபூஹிகீமிஷ்டிம் ஸம்யக் ப்ராஹுர்மஹர்ஷய: |
 ப்ராயஸ்சித்தமித்யம் ப்ரேராக்கம் பாதகேஷு மஹத்ஸ்வபி ||
 அந்ர்தேஷ்வபி வஹ்நீநாம் ஸாந்த்யர்த்யம் வா ஸமாசரேத் |
 ப்ராயஸ்சித்தம் விஸிஷ்டம் ஸ்யாத் தேத்யம்

ப்ரத்ய்ருசகர்மஸு ||

அநதீக: கத்யம் குர்யாத் வைபூஹீம் வைஷ்ணவீம் த்யுவிஜ: |
 ப்ரத்யேகம் ஸதமஷ்டௌ ச மந்த்ரேஸ்தேஷாம் யஜேத்
 புத்ய: ||

ஸர்வத்ராவப்யுருதேஷ்டிம் ச புஷ்பயாக்யம் ச வைஷ்ணவ: |
 த்யுவேந மூலமந்த்ரேண குர்வீத ஸுஸமாஹித: ||
 வைஷ்ணவாந் பேபூஜயேத் புக்த்யா கர்மான்தே

ஸர்வஸித்யுத்யே |

சதூர்விம்ஸதிஸங்க்யாந் வை மஹாப்யாக்யவதாந் த்யுவிஜாந் ||
 ஏகம் வா பேபூஜயேத் விப்ரம் மஹாப்யாக்யவதோத்தமம் |
 ஸர்வம் ஸம்பூர்ணதாமேதி தஸ்யிந் ஸம்பூஜிகே த்யுவிஜே ||
 ய: கரோதி ஸுப்யாமிஷ்டிம் வைபூஹீம் வைஷ்ணவேவாத்தம: |
 அநந்தஸ்யாச்யுகாநாம் ச விஸிஷ்டோடந்யதமோ ப்யவேத் ||

[இனி, (விபூஹங்களை ஆராதிக்கும்) வைபூஹிஷ்டி விவரிக்கப் படுகிறது:— வளர்பிறையில், த்யுவாத்யூரிலோ, (ஸூர்யன் புதிதாக ஒரு ராசியில் பிரவேசிக்கும்) ஸங்க்ரமண காலங்களிலோ, க்யூரண காலங்களிலோ, புலனடக்கமுள்ளவனாய், உபவாஸமிருந்து, கேஸவன் முதலான விஷ்ணுவின் (பன்னிரு) விபூஹமூர்த்திகளைத் தனித்தனியாக க்ருத்தபுஷ்பங்களாலே முறைப்படி ஆரதித்து, ஸங்க்ரணன் முதலான (பன்னிரு) விபூஹமூர்த்திகளையும் பூஜிக்கக்கடவன். அந்தந்த மூர்த்தியைத் தனித்தனியாக த்யானித்து, தனித்தனியாகவே அர்ச்சிக்கவேண்டியது. கேசவன் பொன்னிறமுள்ளவன்; அழிவற்ற நாராயணன் பசுஞ்சாமநிறத்தன்.

மாதவன் நிலோத்பல நிறமுடையவன். கோவிந்தன் சந்திரன் போல் நிறத்தான். விஷ்ணு வெண்மை நிறத்தான். அழிவற்ற மதுஸூதனுன் சிவந்த நிறமுடையவன். த்ரிவிக்ரமன் நெருப்பைப் போன்ற நிறமுடையவன்; வாமனன் பளிங்குபோல் நிறத்தான். ஸ்ரீதூரன் ஹரித்வரா (மஞ்சள்) நிறமுடையவன். ஹ்ருஷீகேஸன ஸூர்யன் போன்றவன். பத்மநாபுன் மேகம்போல் சாம நிறத்தினன். தலைவனுன் துரமோதூரன் பொன்னிறத்தினன். ஸங்கர்ஷணன் முத்து நிறத்தான்; வாஸுதேவன் மேகம்போல் நிறத்தான்; ப்ரத்யுமன் சிவந்த வர்ணமுடையவன்; அநிருத்தன் நிலோத்பல மலர் போன்றவன்; அதேதூக்ஷஜன் புல்தரைபோல பசு நிறத்தினன்; புருஷோத்தமன் சிவந்த நிறத்தினன். நரசிங்கன் நீலமணிவண்ணனாவான். அச்யுதன் ஸூர்யனபோல் ஒளியினன்; ஜநார்த்தனுன் குருந்த (வெள்ளை மல்லிகை) மலர்போல் நிறத்தான். உபேந்திரன் பவளவர்ணன்; ஹரி ஸூர்யன் போன்றவன்; க்ருஷ்ணன் உடைந்த மைபோல் நிறத்தான்; இந்த இருபத்துநாலு மூர்த்திகளாலும் முறையே வலது கீழ்க்கையிலிருந்து தொடங்கி (ப்ரதூக்ஷிணமாக) தூரிக்கப்பட்ட ஆயுதங்களையும்கூறுகிறேன். கேஸவன் தாமரை, ஸங்கம், சக்ரம், க்ருஷ்ண ஆகியவற்றை (வரிசையாக) தரிக்கிறான்; ஸங்கம், தாமரை, கதை, சக்ரம் ஆகியவற்றை அழிவற்ற நாராயணன் தூரிக்கிறான்; மாதவன் க்ருஷ்ண, சக்ரம், ஸங்கம், தாமரை ஆகியவற்றைத் தாங்குகிறான்; சக்ரம், க்ருஷ்ண, தாமரை, ஸங்கம் ஆகியவற்றை கோவிந்தன் தாங்குகிறான்; க்ருஷ்ண, தாமரை, ஸங்கம், சக்ரம் ஆகியவற்றை விஷ்ணு ஏந்துகிறான்; சக்ரம், ஸங்கம், தாமரை, க்ருஷ்ண என்னுமவற்றை மதுஸூதனுன் கைக்கொள்கிறான்; தாமரை, க்ருஷ்ண, சக்ரம், ஸங்கம் என்னுமிவற்றை த்ரிவிக்ரமன் தாங்குகிறான்; ஸங்கம், சக்ரம், க்ருஷ்ண, தாமரை ஆகியவைகளை வாமனன் கைக்கொண்டிருக்கிறான்; தாமரை, சக்ரம், க்ருஷ்ண, ஸங்கம் ஆகியவைகளை ஸூர்யபதியான ஸ்ரீதூரன் ஏந்துகிறான்; க்ருஷ்ண, சக்ரம், தாமரை, ஸங்கம் ஆகியவற்றை ஹ்ருஷீகேஸன் தூரிக்கிறான்; ஸங்கம், தாமரை, சக்ரம், க்ருஷ்ண என்கிறவற்றைப் பத்மநாபுன் தூரிக்கிறான்; தாமரை, ஸங்கம், க்ருஷ்ண, சக்ரம் ஆகியவற்றை துரமோதூரன் தாங்குகிறான். க்ருஷ்ண, ஸங்கம், தாமரை, சக்ரம் ஆகியவற்றை ஸங்கர்ஷணன் ஏந்துகிறான்; க்ருஷ்ண, ஸங்கம், சக்ரம், தாமரை என்னுமிவற்றை வாஸுதேவன் கைக்கொண்டிருக்கிறான்; சக்ரம், ஸங்கம், க்ருஷ்ண, தாமரை என்

கிறவற்றை ப்ரத்யுப்னன் துரிக்கிருன்; சக்ரம், குதை₃, ஸங்க₂ம், தாமரை ஆகியவற்றை அநிருத்₃த₄ன் அவ்வண்ணமே ஆதரிக்கிருன்; சக்ரம், தாமரை, ஸங்க₂ம், கதை ஆகியவற்றைப் ப்ருஷோத்தமன் கைக்கொண்டுள்ளான்; தாமரை, குதை₃, ஸங்க₂ம், சக்ரம் என்னுமிவற்றை அதே₄க்ஷஜன் துரிக்கிருன்; சக்ரம், தாமரை, குதை₃, ஸங்க₂ம் ஆகியவற்றை நரசிங்கன் ஏந்துகிருன்; குதை₃, தாமரை, சக்ரம், ஸங்க₂ம் ஆகியவற்றை அச்யுதன் ஆதரிக்கிருன்; தாமரை, ஸங்க₂ம், சக்ரம், குதை₃ என்னும் வரிசையில் ஜநார்த்துனன் ஏந்துகிருன்; உபேந்த்₃ரன் ஸங்க₂ம், குதை₃, சக்ரம், தாமரை என்னும் கிரமத்தில் கைக்கொண்டிருக்கிருன்; ஸங்க₂ம், சக்ரம், தாமரை, குதை₃ என்னும் வரிசையில் ஏந்துகிருன் ஹரி. ஸங்க₂ம், குதை₃, தாமரை, சக்ரம் ஆகியவற்றை வரிசையாக துரிக்கிருன் க்ருஷ்ணன்; இவ்வண்ணமாக இருபத்துநாலு விபூஹ மூர்த்திகளையும் அந்தந்த மூர்த்திகளின் அர்ச்சா விக்ரஹங்களிலோ, அல்லது ஸாளக்₃ராமஸிலைகளிலோ தியானித்து நன்கு அர்ச்சிக்கவேண்டும். க்ருத்₄ம், புஷ்பம், தாம்பூலம், தூ₄பம், தீ₃பம், நிவேதனம், பழம், பக்ஷ்யபோஜ்யம், சர்க்கரைகலந்த பானம் ஆகியவற்றை விதவிதமாக ஸமர்ப்பித்து, நாலாம் வேற்றுமையில் முடியும் (அந்தந்த மூர்த்திகளின்) அந்தந்த நாமங்களாலோ, மூலமந்திரத்தாலோ ஆரதிக்கவேண்டும். முறையாக ஆவரண தேவதைகளையும் பூஜிக்கவேண்டும். “புஷ்பீத்வா ந” என்று தொடங்கும் ஸூக்தத்தினால் மங்குள தீ₃பஹாரத்தி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். மூர்த்தியின்முன்னால் அக்₃னியை ப்ரதிஷ்டை₂ செய்து, தன் க்ருஹ்யஸூக்தத்தில் சொல்லிய முறையில் ருக்₃ வேதத்தின் நாலாவது மண்டூலத்தின் ஒவ்வொரு மந்திரத்தினாலும் ஹவிஸை ஹோமம் செய்யவேண்டும். புக்தியுடன் மலர்களிட்டு எம்பெருமானைத் திருவாராதனம் செய்யவேண்டும்; அதன்பின் அவப்₃ருத்₃ஸநாதத்தைச் செய்யவேண்டும். இவ்வண்ணமாகவே விபூஹிகியான இஷ்டியை மஹர்ஷிகள் நன்கு விவரித்துள்ளனர். மஹாபாதகங்களிலும் இதுவே ப்ராயஸ்சித்தமாகும். அக்னி நஷ்டமாகின்ற அல்லது அஸுத்₄மடைகின்ற அநர்த்தம் நேர்ந்தாலும் இதை தோஷஸாந்தியின் பொருட்டுச் செய்யவேண்டும். (முன் சொன்னபடி ருக்வேதத்தின் நாலாவது மண்டூலத்தின்) ஒவ்வொரு மந்திரத்தாலும் ஹோமம் செய்தால் சிறப்புற்றதாகும். அவ்வேதத்தை அத்யயனம் செய்யாத அந்தணன் இவ்விஷ்டியை எப்படிச் செய்வதெனில்: இந்த இருபத்துநாலு மூர்த்திகளில் அந்தந்த

மூர்த்திகளின் மந்திரங்களாலே தனித்தனியாக நூற்றெட்டுமுறை அறிவாளியானவன் ஹோமம் செய்யவேண்டும். வைஷ்ணவனான அவன் எப்போதும் அவப்பூருதேஷ்டியையும், புஷ்பயாகுத்தையும் துவயத்தினாலும், மூலமந்திரத்தினாலும் செய்யவேண்டும். இக்கர்மம் முடிந்தவுடன் எல்லாம் ஸித்திப்பதற்காக புக்தியுடன் வைஷ்ணவர்களுக்கு பேராஜனமளிக்கவேண்டும். (இருபத்துநாலு மூர்த்திகளுக்காக) இருபத்துநாலு மஹாபாகுவதர்களான த்விஜர்களுக்காவது, (இயலாவிடில்) மிச்சிற்றந்த மஹாபாகுவதனான அந்தணன் ஒருவனுக்காவது அந்நமளிக்கவேண்டும். அவ்வொரு அந்தணன் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டானாகில் எல்லாம் நிறைவடைகிறது. ஸூபமான வையூஹிஷ்டியை எந்த வைஷ்ணவோத்தமன செய்கின்றானோ, அவன் அதந்தனாகிற எமபெருமானோடும், அவனை விட்டு என்றும் நமுவாத நித்யரோடும் கூடியவனாய், அவர்களில் ஒருவனாவான்.]

வ்யூஹமூர்த்திகளை உத்தேஸித்துச் செய்யப்படுவதாகையாலே 'வையூஹி' எனப்படும் இஷ்டியை விவரிக்கும் பகுதியைப் பார்த்தோம். இனி, விபூவாவதாமூர்த்திகளை உத்தேஸித்துச் செய்யப்படுவதாகையாலே 'வைபூவீ' எனப்படும் இஷ்டியை விவரிக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

வைபூவீமத்ய வக்ஷ்யாமி ஸர்வபாபப்ரணாசீநீம் |
பாவநீம் ஸர்வலோகாநாம் ஸர்வகாமப்ரத்யாம் ஸூப்யாம் ||
பூக்யவஜ்ஜந்மதிவஸேஸ வாரே ஸூர்யஸூதஸ்ய வா |
ஸ்வஜந்மர்க்ஷேதபி வா குர்யாத் வைபூவீம் மங்க்யளாஹ்வயாம் ||
பூர்வேதஹ்ந்யப்யுத்யம் குர்யாத்ந்ருரார்ப்பணபூர்வகம் |
உபோஷ்ய பூஜயேத் விஷ்ணும் ஆக்ந்யாத்யாநம் ஸமாசரேத் ||
ஸ்நாத்வா பரேதஹ்நி விதிநா ஸந்தர்த்ய பித்ருதேக்யவதா: |
விஸிஷ்டைர்ப்யுராஹ்மணேஸ்ஸார்த்யம் த்வர்ச்சயித்வா
ஜநார்த்யநம் ||

மத்ஸ்யம் கூர்மம் ச வாராஹம் நாரஸிம்ஹம் ச வாமநம் |
ஸ்ரீராமம் பூலபக்யூரம் ச க்ருஷ்ணம் கல்கிநமவ்யயம் ||
ஹயக்யூரீவம் ஜக்யக்யோநிம் பூஜயேத் வைஷ்ணவோத்தம: |
நார்ச்சயேத் பூர்க்யவம் பூத்யத்யம் ஸர்வத்ராபி ச கர்மஸு ||
குஸக்யூரந்திஷு பிம்பேபுஷு ஸாலக்யூராமஸீலாஸு வா |
அர்ச்சயேத் க்ருந்த்யபுஷ்பாத்யை: ப்ராசூக்யக்ப்ரவணேந ச ||

ப்ருசுக்ப்ருதக் ச நைவேத்யம் விவித்யம் வை ஸமர்ப்பயேத் |
மோத்யுகார் ப்ருத்யுகார் ஸக்தூரபூபார் பாயஸாம்ஸகத்யா ||
ஹவிஷ்யமந்ரம் முத்யுகாந்ரம் மண்ட்யுகார் மதுஸம்யுதாந் |
த்யுத்யந்ரம் ச குட்யுகாந்ரம் ச புக்த்யா தேப்யோ

நிவேத்யேத் ||

கர்ப்பூரஸம்யுதம் திவ்யம் தாம்பூலம் ச நிவேத்யேத் |
இமா விஸ்வேதி ஸுக்தேந த்யுத்யாந்ரீராஜநம் தக்யா ||
ஸஹஸ்ரநாமபி: ஸ்துத்வா புக்த்யா ச ப்ரணமேத் புத்யா: |
இகமாத்யாநா திபர்யந்கம் க்ருத்வா ஹோமம் ஸமாசரேத் ||
ஸர்வைஸ்து வைஷ்ணவைஸ்ஸுக்தை: ஹுத்வா பூர்வம்
பஞ்சமம் மண்ட்யூலம் பஸ்சா த்ப்ரத்ய்ருசம் [ஸுப்யம் ஹவி: |

ஜுஹுயாத் த்யுவிஜ: ||

தக்யா புஷ்பாஞ்ஜலிம் சைவ த்யுத்யாத் தேநைவ ஸ த்யுவிஜ: |
யஜேக்யவப்ருதேஷ்டிம் ச புஷ்பயாக்யம் ச பூர்வவத் ||
அந்தே ச வைஷ்ணவாந் விப்ராந் பேராஜயேத்

த்யுஸங்க்யயா |

ஆசார்யம் ருத்விஜம் சைவ பூஜயேச்ச விசேஷக: ||
இமாம் து வைபவீமிஷ்டிம் குர்யாத் விஷ்ணுபராயண: |
அக்ருத்வா வைபவீமந்த்ரம் யோடத்யாபயதி தேயூக: ||
ரௌரவம் நரகம் யாதி யாவத்யாபூதஸம்டலவம் |
ஹோமம் விநா ஸ ஸுக்த்ராணாம் குர்யாத் ஸர்வமஸேஷத: ||
மந்த்ரைர்வா ஜுஹுயாத்யாஜ்யம் தத்தந்மூர்த்திப்ரகாஸகை: |
பூஜயித்வா த்யுவிஜவராந் பஸ்சாந்மந்த்ரம் ப்ரத்யாபயேத் ||
அஸுக்தோ யஸ்து வேதேந கர்த்துமிஷ்டிம் த்யுவிஜோத்தம: |
தத்தந்மூர்த்திமயைர்மந்த்ரை: ப்ருத்யுஷ்டோத்தரம் ஸதம் ||
ஹுத்வா சநம் க்ருதயுதம் ஸம்யகிஷ்ட்யா: பூலம் லபேத் |
வைஷ்ணவத்வாத் ச்யுகஸ்யாபி காரயேதிஷ்டிமுத்தமாம் ||
உத்யுத்யஸ்ய வைஷ்ணவாந் ஸ்வஸ்வபித்ருநபி ச வைஷ்ணவ: |
ய: குர்யாத் வைஷ்ணவீமிஷ்டிம் புக்த்யா பரமயா யுத: ||
வைஷ்ணவத்வம் குலம் ஸர்வம் லபேத் ஸ ந ஸம்ஸய: ||

[எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கடிப்பதும், எல்லாவுலகங்களையும்
பரிகர்த்தப்படுத்தவல்லதும், எல்லா விருப்பங்களையும் அளிப்பதும்,

மங்குளமானதுமான 'வைபுலீ' என்னும் இஷ்டியைச் சொல்லுகிறேன். புகுவான விபுவாவதாரம் எடுத்த திருநகூத்திரங்களிலாவது சனிக்கிழமையிலாவது, தன் ஜன்மதினத்திலாவது 'மங்குளா' எனப்படும் வைபுலீஷ்டியைச் செய்யக்கூடவன். முதல் நாள் அங்குரார்ப்பணமும், நாத்தியும் செய்யவேண்டும். உபவாஸமிருந்து விஷ்ணுவைப் பூஜிக்கவேண்டும். அக்ஷயாத்நம் செய்யவேண்டும் மறுநாள் நீராடி, முறைப்படி பித்ருதேயுவதை களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்து, சிறப்புடைய அந்தணர்களோடு விஷ்ணுவைப் பூஜித்து, மதஸ்யம், கூர்மம், வராஹம், நரசிங்கம், வாமனன், ஸ்ரீராமன், பூரராமன், க்ருஷ்ணன், அழிவற்ற கல்கி, ஜகத்காரணான ஹயக்ரீவன் ஆகியவர்களை வைஷ்ணவோத்தமன் பூஜிக்கக்கூடவன். எக்காரியத்திலும், பரஸுராமனையும், புகுத்தனையும் (புகுவதவதாரமாயிருந்தபோதிலும்) அர்ச்சனம் செய்யக்கூடாது. முடியிட்ட குலங்களிலாவது, அந்தந்த விபுவமூர்த்தி பிம்பங்களிலாவது, ஸாளக்ஷ்மஸிலைகளிலாவது கிழக்கு அல்லது வடக்கு முகமாக இருந்து க்ஷத்திரம் புஷ்பம் முதலியவற்றால் அர்ச்சிக்கவேண்டும். தனித்தனியாக விதவிதமான நைவேத்யங்களையும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். கொழுக்கட்டைகள், அவல் பொரிகள், வறுத்த (அரிசி அல்லது கோதுமை) மாவுகள், அப்பங்கள், பாயசங்கள், (கஞ்சி வடிக்காத) அன்னமாகிற ஹவிஸ், வெண்பொங்கல், தேனகலந்த கஞ்சி, தயிர்சாதம், சர்க்கரைப் பொங்கல் ஆகியவற்றை புகுத்தியுடன் அமமூர்த்திகளுக்கு நிவேதனம் செய்யவேண்டும். கர்ப்பூரத்துடன் கூடிய இனிய தாம்பூலத்தையும் அளிக்கவேண்டும். 'இமா விஸ்வ' என்று தொடங்கும் ஸூக்தத்தினால் மங்குளாதீபஹாரத்தி எடுக்கவேண்டும். ஸ்ரீ விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமததால் துதித்து அறிவாளியானவன் புகுத்தியுடன் வணங்கக்கூடவன் இத்ஸாத்நம் வரையிலும் செய்து ஹோமத்தை நிறைவுபடுத்தவேண்டியது எல்லா வைஷ்ணவ ஸூகதங்களாலும் முதலில் மங்குளமான ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்து, அதற்குப்பின் ருக்ஷவேதத்தின் ஐந்தாவது மண்டலத்தின் ஒவ்வொரு மந்திரத்தாலும் இருபிறப்பாளன ஹோமம் செய்யக்கூடவன். அமமந்திரங்களாலேயே அவன் புஷ்பாருஜஸிகளும் ஸமர்ப்பிக்கக் கூடவன். அவபூருத்யாகததையும், புஷ்பயாகத்தையும் முனபோலே செய்யவேண்டும். கடைசியில் வைஷ்ணவர்களான அந்தணர்கள் பதின்மர்க்கு பேபூஜநமளிக்கவேண்டும். ருதவிக்கான ஆசார்யனையும் விசேஷமாகப்

பூஜிக்கவேண்டும். விஷ்ணுவையே மேலான ப்ராப்யமாகக்கொண்ட வன் இந்த வைபுவீஷ்டியைச் செய்யக்கடவன். இதைச் செய்யாமல் விபுவாவதார மந்திரங்களை எவனொருவன் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறானோ, அவ்வாசார்யன் மஹாப்ரளயகாலம் வரையில் ரௌரவநரகத்தை அடைகிறான். ஆசார்யன் ஸூத்ரர்களுக்கும் இவ்விஷ்டியில் ஹோமம் தவிர்ந்த மற்ற எல்லாப் பகுதிகளையும் செய்யலாம். அல்லது அந்தந்த விபுவாவதாரமூர்த்திகளைச் சொல்லும் மந்திரங்களால் நெய்யை ஹோமம் செய்யவேண்டும். அந்தணர் தலைவர்களைப் பூஜித்து அதற்குப்பின் மந்த்ரோபதேசம் செய்யலாம். எந்த அந்தணர் தலைவன் வேதமந்திரத்தால் இஷ்டியைச் செய்ய இயலாதவனுமிருக்கிறானோ, அவன் அந்தந்த மூர்த்திகளுடைய மந்திரங்களால் தனித்தனியாக நூற்றெட்டுமுறை நெய்கலந்த ஹவிஸை ஹோமம்செய்து, இஷ்டியின் பூலனை நன்கு அடையலாம். வைஷ்ணவத்வத்திலிருந்து நடுவியவனுக்கும் உத்க்ருஷ்டமான இவ்விஷ்டியை வைஷ்ணவர்களை உத்ஸ்தேசரித்தும், தத்தம் பித்ருக்களை உத்ஸ்தேசரித்தும் செய்விகலாம். மேலான புக்தியோடு கூட எவனொருவன் வைபுவீஷ்டியைச் செய்கிறானோ, அவன் குலம் முழுவதும் வைஷ்ணவத்வத்தை அடையும் என்பதில் ஐயமில்லை.]

வைஷ்ணவத்வத்தையே அளிப்பதாகையால் மிகச் சிறந்ததான இவ்வைபுவீஷ்டியை விவரிக்கும் பகுதியைக் கண்டோம். இனி, அந்தணை எம்பெருமானைப் பற்றியதாகையாலே 'ஆநந்தி' எனப்படும் இஷ்டியை விவரிக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

அத்ய ஊர்த்துவம் ப்ரவக்ஷ்யாயி ஆநந்திமக்யநாஸிரீம் ||
 பெளர்ணமாஸ்யாம் ப்ரகுர்வீத பூர்வோக்தவிதிநா ந்ருப |
 ஆத்யநம் பூர்வவத் க்ருத்வா அங்குரார்ப்பணபூர்வகம் ||
 உபோஷ்யா஽ப்யர்ச்சயேத் தேசுவம் அநந்தம் புருஷோத்தமம் |
 ஸஹஸ்ரஸீர்ஷம் விஸ்வேஸம் ஸஹஸ்ரகரவோசநம் ||
 ஸஹஸ்ரகிரணம் ஸ்ரீஸம் ஸதைவாஸூரிதவத்ஸலம் |
 பெளருஷேண வித்யானேந பூஜயேத் புருஷோத்தமம் ||
 க்ருந்த்யுஷ்பைஸ்ச தூபைஸ்ச தீபைஸ்சாபி நிவேத்யரை: |
 பூஜயித்வா ஐக்யந்நாதம் பஸ்சாதூவரணம் யஜேத் ||
 பார்ஸ்வையோஸ்ச ஸூரியம் பூமிம் நீளாம் ச ஸூப்யலோசநாம் |
 ஹிரண்யவர்ண ஹரிணீ ஜாதவேத்யா ஹிரண்மயீ ||

சந்த்ரா ஸூர்யா ச துர்தர்ஷா க்ருந்தக்ருவாரா மஹேஸ்வரீ |
 நியபுஷ்டா ஸஹஸ்ராக்ஷி மஹாலக்ஷ்மீ: ஸநாதரீ ||
 பூஜரீயா ஸமஸ்தைஸ்ச க்ருந்தபுஷ்பாக்ஷதாதிபி: |
 ஸங்கர்ஷணஸ்ததூநந்த: ஸோஷோ பூதூர ஏவ ச ||
 லக்ஷ்மணோ நாக்ரஜாஸ்ச பாலபக்ருரோ ஹலாயுத: |
 தச்சுக்ருதய: பூஜரீயா: ப்ராக்ருதிஷு யதூக்ரும் ||
 ரேவதி வாருணீ கார்தி: ஸஸ்வரீயா ச இலா ததூர |
 பக்ருரா ஸுமங்குலா கெளரீ ஸக்ருதய: பரிகீர்த்திதா: ||
 அஸ்த்ராந் லோகேஸ்வராந் பூஜ்ய பஸ்சாத் ஹோமம்

ஸமாசரேத் |

பஸ்சாத் து மண்டூலம் ஷஷ்டூம் ப்ரத்ம்ருசம் ஜுஹூயாஸ்ச-
 புஷ்பாணி ச ததூர த்ருவா குர்யாத்ருவப்ருதூதிசுக்ரு || [சரும் ||
 அஸ்க்தஸ்சேத் ந்ருஸூகதேந ஸதமஷ்டோத்தரம் சரும் ||
 இஷ்ட்வைவேஷ்ட்யா: பூலம் ஸம்யக் ஆப்நோத்தேவ ந

ஸம்ஸய: |

ஆநந்தியாமியமிஷ்டிம் வைகுண்டபதூமாப்ருயாத் ||
 ந தூரஸ்யமீஸ்ய பூவேத் யஸ்ய தூரஸ்யம் ந்ருணமஸத் |
 தத்ரு குர்யாதிமாமிஷ்டிம் தூரஸ்யைகபூலஸித்ருக்யே ||

[அரசனே! பாபங்களைப்போக்குவதாய், அநந்தனின் ஸம்ப்ருந்தம் உள்ளதாகையால் ஆநந்தீ எனப்படுவதான இஷ்டியை முற்கூறிய முறையிலேயே பெளர்ணமாலியில் செய்யவேண்டும். முன்போலவே அங்குரார்ப்பணத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு அக்ருநயா தூரணத்தைச்செய்து, உபாவாஸமிருந்து, தேவனாய், அநந்தனை புருஷோத்தமனை ஆராதிக்கவேண்டும். தலைகளாயிரம், கைகளாயிரம், கண்களாயிரம், கிரணங்களாயிரம் உடையவனாய், உலகிற்குப் பதியாய், ஸ்ரீய:பதியாய், எப்போதும் அடியாரிடம் வாத்ஸல்யமுடையவனான புருஷோத்தமனைப் புருஷஸூக்தவிதிப் படி பூஜிக்கவேண்டும். க்ருந்தம், புஷ்பங்கள், தூபதீபங்கள், நிவேத்யநங்கள் ஆகியவற்றால் ஜ்ஞந்நாதூனைப் பூஜித்துப் பிறகு ஆவரணதேவதைகளை ஆராதிக்கவேண்டும். எம்பெருமானின் இருபக்கங்களிலும் ஸ்ரீதேவியையும், பூமிதேவியையும், அழகிய கண்களை யுடைய ஸ்ரீதேவியையும் ஆராதிக்கவேண்டும்.

* ஹிரண்யவர்ண, ஹரிணி, ஜாதவேதா, ஹிரண்மயீ, சந்த்ரா, ஸூர்யா, தூர்தூர்ஷா, க்ருத்ததூவாரா, ஸர்வபூதாநாம் (எல்லா பூதங்களுக்கும்) ஈஸ்வரீ, நித்யபுஷ்டா, ஸஹஸ்ராக்ஷீ, மஹாலக்ஷ்மீ: என்று ஸ்ரீஸூக்தம் முதலான வேதப்பாசுங்கங்களில் ஒதப்படும் பழையோளான பெரியபிராட்டியார் க்ருத்தம், புஷ்பம், அக்ஷதை முதலிய ஸமஸ்தோபசாரங்களாலும் பூஜிக்கத்தக்கவள். அவ்வண்ணமே ஸங்கர்ஷணன், அநந்தன், ரேஷன், பூததூர்ன், லக்ஷ்மணன், நாகராஜன், பூலபூதூர்ன், ஹலாயுதூன் எனனும் எட்டு மூர்த்திகளையுடைய ஆதிசேஷனும் கிழக்கு முதலிய எட்டுத் திக்குகளில் அம்மூர்த்திகளின் தேவிகளோடு பூஜிக்கத்தக்கவர்கள். ரேவதீ, க்ஷருணி, கரந்தி, ஐஸ்வர்யா, இலா, பூதூர், ஸுமங்குளா, கௌரீ என்பவர்கள் முற்கூறிய எட்டு மூர்த்திகளுக்கு வரிசையாக தேவிகளாயிருப்பவர்கள். உலகத்தை நியமிக்கும் ஸங்கம், சக்ரம் முதலான ஆயுதங்களையும் பூஜித்து, பிறகு ஹோமத்தைச் செய்ய வேண்டும். பிறகு, ருக்ஷவேதத்தின் ஆரவது மண்டூலத்தின் ஒவ்வொரு ருக்கிலும் ஹோமம் செய்யவேண்டும். புஷ்பங்களை யும் அவ்வண்ணமே ஸமர்ப்பித்து, அவப்பூதும் முதலான வற்றையும் செய்யவேண்டும். ருக்ஷவேதம் ஆரவது மண்டூலத் தால் ஹோமம் செய்ய இயலாவிடில், நூற்றெட்டுமுறை ஹவிஸ்ஸை ஹோமம்செய்து இஷ்டியின் பூலனை நன்கு அடைவான என்பதில் ஐயமில்லை. அநந்தனுடையதான இவ்விஷ்டியைச் செய்வதால் வைகுண்டபதூவியை அடையலாம். எவனுக்கு ஸர்வேஸ்வரனிடம் தூஸ்யமில்லையோ, எவனுக்கு க்ருத்ரமனிதர்களிடம் தாழ்ந்த தூஸ்யம் உள்ளதோ, அவனுக்கு பாக்ஷவத் பாக்ஷவத் தூஸ்யமாகிற பூலன் ஸித்திபுத்தற்காக இவ்விஷ்டியைச் செய்யவேண்டும்.]

அநந்தனான எம்பெருமானைப் பற்றியதாகையாலும், அநந்தனான ஆதிசேஷனுடைய ஸம்பூந்தம் உடையதாகையாலும் ஆநந்தீ என்பபடுவதாய், ஆதிசேஷனுக்கந்த தூஸ்யத்தை அளிக்க வல்லதான் ஆநந்தீ என்னும் இஷ்டியை விவரிக்கும் பகுதியைக் கண்டோம். இனி, வைநதேயனான க்ருடூனின் ஸம்பூந்தமுள்ள வைநதேயேஷ்டியை விவரிக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

* இந்நூலின் முதலத்தியாயத்தில் ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானத்தில் இந்நாமங்களின் பெருமைகளும் பொருளும் விளக்கப்பட்டன.

அதுநா நைவதேயேஷ்டிம் வக்ஷ்யாமி ந்ருபஸத்தம் |
 பஞ்சம்யாம் பூநுவாரே வா கஸ்மிம்ஸ்சித் ஸூபுவாஸரே ||
 உபோஷ்ய பூர்வவத் ஸர்வம் குர்யாத்ப்யுக்யாதிகம் |
 ஸ்நாதவாதர்ச்சயித்வா தேதுவேஸம க்ருந்த்யுஷ்பாஷ்டாதிபி ||
 லக்ஷம்யா ஸஹ ஸமாஸீநம் வைகுண்ட்யுவநே ஸூபே ||
 ஸர்வமந்த்ரமயே திவ்யே வாந்மயே பரமாஸநே ||
 மந்த்ரஸ்வரைரக்ஷரைய்ச ஸாங்க்யுர்வேகத்யுஸ்ஸமந்விதே |
 தாரேண ஸஹ ஸாவித்ர்யா ஸம்ஸ்திர்ணே ஸூபுவர்ச்சஸி ||
 ஈஸ்வர்யா ச ஸமாஸீநம் ஸஹஸ்ரார்த்தகஸமத்யுதிம் |
 சதுர்ப்யஜமுதூராங்க்யம் கந்தூர்ப்பஸ்தஸந்நிப்யம் ||
 யுவாநம் பத்மபத்ராஷ்டம் ஸங்க்ஷக்ரக்தூர்ப்யஜநம் ||
 வைஷ்ணவ்யா சைவ க்யாயத்ர்யா பூஜயேத் ஹரிமவ்யயம் ||
 ஸ்ரியம் தேவீம் நித்யபுஷ்டாம் ஸூபக்யாம் ச ஸுலக்ஷணம் |
 ஜராவதீம் வேத்யவதீம் ஸுலக்ஷீம் ச ஸுமங்க்யளாம் ||
 அர்ச்சயேத் பரிதோ தேவீ: ஸூருபா நித்யயௌவநா: |
 தத: ஸமர்ச்சயேத் தார்க்ஷ்யம் க்ருட்யம் விநதாஸுதம் ||
 ஸுபர்ணம் ச சதுர்திஷ்டு விதிஷ்டு ஸக்தயஸ்ததூ |
 ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிதிஹாஸாஸ்ச புராணநீதி ஸக்தய: ||
 அஸ்தராதீநீஸ்வராந் பஸ்சாத் அர்ச்சயேத் குஸுமரக்ஷதை: |
 தூபம் தீபம் ச நைவேத்யம் தாம்பூலம் ச ஸமந்ப்பயேத் ||
 அஹம் யம் ஹேதி மத்யேதி த்யூயாத் நீராஜநம் ஸூப்யம் |
 ப்ரத்யக்ஷணம் நமஸ்காரம் க்ருத்வா ஹோமம் ஸமாசரேத் ||
 வஸிஷ்டேந ச ஸந்த்யுருஷ்டம் ஸப்தமம் மண்ட்யுலம்
 ஹுநேத் |
 புஷ்பாணி ச ததோ த்யூத்வா குர்யாத்யவ்யுருதூதிசம் ||
 ரத்யாநாதிப்யங்க்ய ச வாஹநத்யுவம்ஸநே ததூ |
 அவைதிசுக்ரியாஜுஷ்டே குர்யாதிஷ்டிமிமாம் ஸூப்யம் ||
 அரிஷ்டே சோபபாதேஷு ஸாரந்த்யர்த்தமபி வா யஜேத் |
 இஷ்ட்யாநயா பூஜிதேஸு ரோக்யஸர்ப்பாக்யநிபி: ஸமேத் ||
 வைநதேயஸமோ பூத்வா புவேத்யுசரோ ஹரே: |
 [அரசனே ! இப்போது வைநதேயேஷ்டியைக் கூறுகிறேன்.
 கேட்பாயாக. பஞ்சமியிலாவது, ஞாயிற்றுக்கிழமையிலாவது ஒரு

நல்ல நாளில் உபவாஸமிருந்து குளித்து, க்ஷந்தம், புஷ்பங்கள், அக்ஷதை முதலானவற்றால் தேவர்தலைவனைப் பூஜித்து முனபோலே அப்யுத்யம் முதலான எல்லாவற்றையும் செய்ய வேண்டும். மங்குளமான வைகுண்டலோகத்தில் லக்ஷ்மீ தேவியோடு வீற்றிருப்பவனாய், ஸர்வமந்த்ரமயமாய், வேதம்யமாய், மந்தர்ஸவரங்களோடும், அக்ஷரங்களோடும், அங்கங்களோடு கூடிய வேதங்களோடும் கூடியதாய், ஒங்காரம், ஸாவித்ரீ ஆகியவற்றை விரிப்பாக உடையதாய், மங்குளமான ஒளியுடன் கூடியதான பரமாஸனத்தில் ஈஸ்வரியோடு வீற்றிருப்பவனாய், ஆயிரம் ஸூர்யனைப்போல் ஒளியுள்ளவனாய், நான்கு திருக்கைகளை உடையவனாய், உத்யார்மான அவயவங்களை உடையவனாய், தூறு மன்மதார்களை ஒத்தவனாய், யௌவநவயஸ்ஸையும், தாமஸரயிதழ்போன்ற கண்களையும் உடையவனாய், ஸங்க்யம், சக்ரம், க்ஷதை, தாமரை ஆகியவற்றைக் கையில் ஏந்தியவனாய், அழிவற்றவனான ஹரியை விஷ்ணுகூடயதரியினால் பூஜிக்க வேண்டும். சுற்றிலும் எட்டுத் திக்குகளிலும், பூநீதேவி, நித்ய புஷ்டா, ஸுபகூடா, ஸுலக்ஷணா, ஐராவதீ, வேதாவதீ, ஸுகேரீ, ஸுமங்குளா என்னும் எட்டு தேவிகளையும் நல்ல ரூபமுடைய வர்களாயும், நித்யௌவநமுடையவர்களாயும் அமைத்து அர்ச்சிக்கவேண்டும். அதன்பிறகு தார்க்ஷ்யன், க்ஷுருட்யன், விநதாஸுதன், ஸுபர்ணன் என்னும் நாலு க்ஷுருட்யமூர்த்திகளை நாலு திக்குகளிலும், அவர்களுடைய நாலு தேவிகளை நாலு விதிக்குகளிலும் அர்ச்சிக்கவேண்டும். ஸ்ருதி, ஸ்மருதி, இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள் அந்த நாலு தேவிகளாவர். ஆயுதங்கள் முதலான ஈஸ்வரர்களை அதன்பிறகு மலர்களும், அக்ஷதைகளும் இட்டு அர்ச்சிக்கவேண்டும். தூர்பம், தீர்பம், தைவேத்யம், தாம்பூலம் ஆகியவற்றை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். 'அஹம், யம், ஹா, மத்யா' என்று மங்குளமான நீராஜனத்தை அளிக்கவேண்டும். ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களைச் செய்து ஹோமத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும். வனிஷ்டரால் ஸாக்ஷாத்தகரிக்கப்பட்ட (ருக்ஷவேதத்தின்) ஏழாவது மண்டலத்தை ஹோமம் செய்யவேண்டும். புஷ்பங்களைப் பிறகு அளித்து, அவப்யுருதம் முதலானவற்றைச் செய்யவேண்டும். ரதம், பல்லக்கு முதலானவை முறிந்தாலும், வஹனம் உடைந்தாலும், அவைதிக்ரியை உட்புகுந்தாலும் மங்குளமான இவ்விஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். பெரிய அமங்குளங்கள், உற்பாதங்கள் ஏற்பட்டாலும் பரிஹாரமாக இதைச் செய்யவேண்டும். ஸர்வேஸ்

வரன் இவ்விஷ்டியால் பூஜிக்கப்பட்டானாகில், வியாதி, ஸர்ப்பம், அக்தி முதலான பீடைகள் அழியும். வைநதேயனான க்ருடனுக்கு ஸமானமானவாகி, ஹரியின் கிங்கரனுவான்.]

இவ்வண்ணமாக, வைநதேயனான க்ருடனின் ஸம்பந்தம் உள்ளதும், அவனைப்போல் ஆக்குவதுமான வைநதேயேஷ்டியை விவரிக்கும் பகுதியைக் கண்டபின், விஷ்வக்ஸேநஸம்பந்தமுள்ள விஷ்வக்ஸேநேஷ்டியைக் காண்போம்.

வைஷ்வக்ஸேநீம் ததோ வக்ஷ்யே ஸர்வபாபப்ரணாஸீநீம் ||
உடோஷ்யைகாத்யஸீம் ஸுத்தூரம் பூர்வவத் பூஜயேத் ஹரிம் |
தத்யுவிஷ்ணோரிதி மந்த்ராப்யாம் உபசாரை: ஸமர்ச்சயேத் |
விஷ்வக்ஸேநம் ச ஸேநேநாம் ஸேநாநயம் ச சமுபதம் |
அர்ச்சயித்வா ச துர்திஷ்ணு ஸக்தயஸ்ச விதிஷ்ணு ச ||
த்ரயீம் ஸுத்தர்வதீம் ஸௌம்யாம் ஸாவித்ரீம் சார்ச்சயேத்
த்யுவிஜ் |

அஸ்த்ராந் திஷ்ணுந் ஸம்பூஜ்ய ஹோமம் பஸ்சாத் ஸமாசரேத் |
க்ருத்வேத்யுமாதூநபர்யந்தமஷ்டமம் மண்டூலம் யஜேத் |
பாயஸேநாத்யு புஷ்பாணி த்யுத்யாத் ப்ரயதமாநஸ: ||
அந்தே சாவப்யுருதேஷ்டிம் ச ப்ரஸுநயஜநம் ததூர |
ப்யுராஹ்மணந் பேஷாஜயேத் பக்தயா த்யுக்ஷிணாபிஸ்ச
தோஷயேத் ||

அஸுகதோ யஸ்து வேதேந கர்த்துமிஷ்டிம் ச வைஷ்ணவ: |
தத்யுவிஷ்ணோரிதி மந்த்ராப்யாம் ஸஹஸ்ரம் ஜுஹூயாத்
சரும் ||

க்ருத்வா புஷ்பாஞ்ஜலீம் சாபி ஸம்யக்யிஷ்டிம் லபேத்யத் நர: |
வைஷ்வக்ஸேநீமிமாம் ஹுத்வா விஷ்வக்ஸேநஸுமோபயேத் ||
ப்ரபூததூநதூந்யாட்யம் ஐஸ்வர்யம் சைவ விர்த்யகி |
யக்ஷராக்ஷஸபூதாநாம் தாமஸாநாம் திவ்வளகஸாம் ||
அப்யர்ச்சநேந தேகூஷஸ்ய வ்யஸுத்த்யுயர்த்யபித்யம் யஜேத் |

[எல்லாப் பாபங்களையும் போகும் விஷ்வக்ஸேநேஷ்டியை இனிக் கூறுகிறேன். ஸுத்தூமான ஏதாத்யுரியில் உபவாஸமிருநது முனபோலே ஹரியைப் பூஜிக்கவேண்டும். 'தத்யுவிஷ்ணோ:' என்று தொடங்கும் இரு மந்திரங்களாலும் உபசாரங்களை அளித்து

அர்ச்சிக்க வேண்டும். நாலு திக்குகளிலும், விஷ்வக்ஸேநர், ஸேநேஸர். ஸேநாந்யர், சமூபதி என்னும் விஷ்வக்ஸேந மூர்த்திகளையும், விதிக்குகளில் அவர்களுடைய தேவியரான த்ரயீ, ஸுத்ரவதீ, ஸௌமயா, ஸாவித்ரீ என்னும் நால்வரையும் இரு பிறப்பாளன் அர்ச்சிக்கவேண்டும். ஆயுதங்களையும், தீக்பாலகர்களையும் நன்கு பூஜித்து, அதற்குப்பின் ஹோமத்தைச் செய்ய வேண்டும். இதுமாதானம் வரையில் அனைத்தையும் செய்து, ரக்ஷவேதத்தின் எட்டாவது மண்டலத்தால் பாயஸத்தைக்கொண்டு ஹோமம் செய்யவேண்டும். அடக்கப்பெற்ற மனத்தையுடைய வனம், பிறகு புஷ்பங்களை அளிக்கவேண்டும். கடைசியில் அவப்பூருத்யாகத்தையும், புஷ்பயாகத்தையும் செய்து, அந்தணர்களுக்கு உணவளித்து, பூக்தியுடன தக்ஷிணைகளை அளித்து உகப்பிக்கவேண்டியது. எந்த வைஷ்ணவனுக்கு வேதத்தைக் கொண்டு இஷ்டியைச் செய்ய இயலவில்லையோ அவன் 'தத் விஷ்ணோ' என்று தொடங்கும் இரு மந்திரங்களாலும் ஆயிரம் முறை ஹவிஸ்சை ஹோமம் செய்யவேண்டும். புஷ்பாஞ்ஜலியும் ஸமர்ப்பித்து இஷ்டியின் பலனை அடையலாம். இந்த விஷ்வக்ஸேநேஷ்டியைச் செய்தால் விஷ்வக்ஸேநஸமனாக ஆவான். அதிகமான தூதநூந்யங்களோடு கூடிய செல்வத்தையும் அடைவான். யக்ஷர், ராக்ஷஸர், பூதங்கள், தாமஸரான தேவர்கள் ஆகியோரைப் பூஜித்ததனால் உண்டான தோஷம் நீங்குவதற்கு இவ்விஷ்டியைச் செய்யவேண்டும்.]

இவ்வண்ணமாக விஷ்வக்ஸேநரின் ஸம்பந்தமுள்ளதும், அவரைப்போல் ஆக்குவதுமான விஷ்வக்ஸேநேஷ்டியை விவரிக்கும் பகுதியைக் கண்டபின், ஸுதூர்ஸன ஸம்பந்தமுள்ள ஸுதூர்ஸநேஷ்டியை விவரிக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

ஸௌதூர்ஸநீம் ப்ரவக்ஷ்யாமி ஸர்வபாபப்ரணாஸீநீம் ||
வ்யதீபாதே வைத்ருதௌ வா ஸமுபோஷ்யார்ச்சயேத்
அக்ஷண்ட்யுபிவ்வபத்தரர்வா கோமலை: துலஸீ கலை: || [ஹரிம் |
அர்ச்சயித்வா ஹ்ருஷீகேஸம் க்ருந்த்யுபுஷ்பாக்ஷதா த்யுபி: |
பஸ்சாத் ஸமர்ச்சஸீயா: ஸ்யு: ப்ரீபூரீளா த்யுமாதர: ||
ஸுதூர்ஸநம் ஸஹஸ்ராரம் பவித்ரம் ப்ரஹ்மணஸ்பதிம் |
ஸஹஸ்ராரக்கம் ஸுதோத்யாமம் லோகத்யவாரம்

ஹிரண்மயம் ||

அப்யர்ச்சயேத் க்ரமாத் திஷ்ணு ததூ ஸக்தி: ஸமர்ச்சயேத் |
 அரிஷ்டத்வம்ஸிநீ மாயா லஜ்ஜா புஷ்டி: ஸரஸ்வதீ ||
 ப்ரக்ருதிர் ஐக்யூதூதூரா காமதூக் சாஷ்டஸக்தய: |
 ததூ தாஸ்சைவ லோகேஸா: பூஜ்யா திஷ்ணு யதூக்ரமாத் ||
 அப்யர்ச்சய க்ருந்த்யுஷ்பாத்த்யை நைவேத்யைர்விவிசைரபி |
 ருக்வேதோக்சஸ்ய ஸுக்ருதேந ததோ நீராஜநம் ஹரே: ||
 நவமம் மண்டூலம் பஸ்சாத் ஹோதவ்யம் சருணா ந்ருப |
 ஆஜ்யேந வா திலைர்வாபி பிஸ்வைர்வாபி ஸரோருணை: ||
 ஹுத்வா புஷ்பாஞ்ஜலீம் க்ருத்வா குர்யாத்யவப்ருதூதிஷ்கம் ||
 ப்ரஹ்மணாந் பேஜாயேத் டஸ்சாத் குநம் சாபி
 உத்வாஹ்ய வைஷ்ணவீம் கந்யாம் [ஸமர்ச்சயேத் |

யாசித்வா வைஷ்ணவீம் ததூ ||

ஹுத்வா வாஸவைஷ்ணவேவைவ

ததேவாஸஸ்தித்த்யபூஜ்யபி(?) |

அந்யஸிங்குத்ருதௌ சாபி குர்யாதிஷ்டிமிமாம் த்விஜை: ||
 ஸௌதர்ஸநேந மந்த்ரேண ஸஹஸ்ரம் ஜுஹுயாத் சரும் |
 புஷ்பாணி த்ருத்வா ஸஹஸ்ரம் ஸம்யகிஷ்ட்யா: பூலம்

பூவேத் ||

[எல்லாப் பாபங்களையும் அழிக்கும் ஸுதர்ஸந ஸம்பந்தமுள்ள இஷ்டியைக் கூறுகிறேன். வ்யதீபாதகாலத்திலாவது, 'வைத்ருதி' எனனும் காலத்திலாவது உபவாஸமிருந்து, உடையாத பிஸ்வ தூளங்களாலாவது, அழகான துளஸியிதழ்களாலாவது அர்ச்சிக்கவேண்டும். ஹருஷிகேஸை க்ருந்தும், புஷ்பம், அக்ஷதை முதலானவற்றால் அர்ச்சித்தபிண ஸ்ரீ, பூமி, நீளா முதலான ஐக்யந்தாதாக்கள் நன்கு அர்ச்சிக்கப்படவேண்டும். (கிழக்கு தொடங்கி) எட்டு திக்குகளிலும் ஸுதர்ஸநன, ஸஹஸ்ராரன், பவித்ரன், ப்ரஹ்மணஸ்பதி, ஸஹஸ்ராரக்கன, ஸதோத்யாமன், லோகத்யவாரன, ஹிரண்மயன் என்னும் எட்டு ஸுதர்ஸன மூர்த்திகளையும், அவர்களுடைய தேவிகளையும் அர்ச்சிக்கவேண்டும். அரிஷ்டத்வம்ஸிநீ, மாயா, லஜ்ஜா, புஷ்டி, ஸரஸ்வதீ, ப்ரக்ருதி, ஐக்யூதூதூரா, காமதூக் எனனும் எண்மரும் முறையே அவ்வெட்டு மூர்த்திகளின் பத்னிகளாவர். அவர்களும், லோகேஸ்வரர்களான அவ்வெட்டு மூர்த்திகளும் எட்டு திக்குகளிலும் முறையே பூஜிக்கப்படவேண்டும். ஐததும் புஷ்பம் முதலியவற்று

ஹம். விதவிதமான நைவேத்யங்களாலும் அர்ச்சனம் செய்த பின்பு, ருக்ஷேத்யத்தில் படிக்கப்பட்ட புருஷஸூக்தத்தால் நீரா ஜனம் (ஆலத்தி) எடுக்கவேண்டும். அரசனே! அதற்குப்பின் ருக்ஷேத்யத்தின் ஒன்பதாவது மண்டூலம் ஹவிஸ்ஸினால் ஹோமம் செய்யப்படவேண்டும். நெய், அல்லது எள், அல்லது பிஸ்வ இதழ்கள், அல்லது தாமரை ஆகியவற்றால் ஹோமம் செய்து, புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பித்து அவபூருத்யம் முதனியவற்றைச் செய்ய வேண்டும். பிறகு ப்ரஹ்மண போஜனம் செய்வித்து ஆசார்யனை அர்ச்சிக்கவேண்டும். விஷ்ணுவின் கைங்கர்யத்திற்கென்று விடப்பட்ட கன்னியை விவாஹம் செய்துகொண்டாலும், அத்தகையவளை விவாஹத்திற்காகப் பிரார்த்தித்தாலும், அவைஷ்ணவனைக்கொண்டு ஹோமம் செய்தாலும், அவைஷ்ணவமான அடையாளங்களை தூரித்தாலும், இருபிறப்பாளன் இவ்விஷ்டியைச் செய்யக்கடவன். (வேதத்தைக்கொண்டு ஹோமம்செய்ய இயலாவிடில்) ஸுதூர்ஸந மந்திரத்தைக்கொண்டு ஆயிரம் முறை ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்யவேண்டும். ஆயிரம்முறை புஷ்பங்களையும் அனித்தால் இஷ்டியின் பலன் நன்கு ஏற்படும்.]

இவ்வண்ணமாக ஸுதூர்ஸந ஸம்பந்தமுள்ள ஸுதூர்ஸமேஷ்டியை விவரிக்கும் பகுதியைக் கண்டோம். இனி, ப்ரஹ்ம பூக்யவதர்களை அர்ச்சனம் செய்வதை முக்கியமான அங்கமாகக் கொண்ட பூக்யவதேஷ்டியை விவரிக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

அத்ய பூக்யவதீமிஷ்டிம் ப்ரவக்ஷ்யாமி ந்ருபோத்தம |

உபேபர்ஷயைகாத்யஸீம் ஸுதூத்ரம் த்வாத்யஸ்யாம்

பூர்வவத் ஹரிம் |

அர்ச்சயித்வா வித்யானேந க்ருந்தபுஷ்பாக்ஷதாதிபி: |

பெளருஷேண து ஸூக்தேந ஸ்ரீமத்யஷ்டாக்ஷரேண வா ||

அர்ச்சயேத் ஐக்யதாமீஸம் ஸர்வாபுரணஸம்யுதம் ||

ததேந பூக்யவதாந் ஸர்வாந் அர்ச்சயேத் பரிதோ த்யவிஜ: |

புஷ்பைர்வா துலஸீபத்ரை: ஸலிலைரக்ஷதைரபி ||

ப்ரஹ்மலாதம் நாரதம் சைவ புண்டூரீகம் விபீஷணம் |

ருக்மாங்கத்யம் தத்ஸுதம் ச ஹநுமந்தம் சிவம் ப்ருக்ரும் ||

வஸிஷ்ட்யம் வரமதேவம் ச வ்யாஸம் ஸௌநகமேவ ச |

மார்க்கண்டேயம் சாம்புரீஷம் துத்தாத்ரேயம் பராஸரம் ||

ருக்மதூல்ப்யௌ கஸ்யபம் ச ஹாரீதம் சாத்ரிமேவ ச |
 பூரத்யவாஜம் ப்யஸிம் பீஷ்மம் உத்தகுவாக்ருரபுஷ்கராம் ||
 குஹம் ஸுததம் ச வால்மீகம் ஸ்வாயம்பூவமநாம் ததூ |
 வைணம் ச ரோமஸம் சைவ மாதங்க்யம் ஸப்யரீம் ததூ ||
 ஸநந்தூநம் ச ஸநகம் விகூநம் ச ஸநாதநம் |
 பேராதூம் பஞ்சஸிகூம் சைவ க்யஜேந்த்ரம் ச ஜடாயுஷம் ||
 ஸுஸீலாம் த்ரிஜடாம் கெளரீம் ஸப்யாம் ஸந்த்யாவலிம்
 ததூ |

அநஸூயாம் த்ரெளபதீம் ச யஸோதூம் தேவகீம் ததூ ||
 ஸப்யத்ராம் சைவ கெடாபீஸ்ச ஸப்யா நந்தூவ்ரஜே ஸ்திதா: |
 நந்தூம் ச வஸுதேவம் ச த்ரிலீபம் த்யூரதூம் ததூ ||
 கௌஸல்யாம் சைவ ஜநகமந்யாநபி ச வைஷ்ணவாம் |
 அர்ச்சயேத க்ருந்த்யபுஷ்பாத்யை: தூபைர்தீபநிவேத்யை: ||
 தாமபூலைர்பூஷ்யபேஜ்யைஸ்ச தூபைர்நீராஜநைரபி |
 அஹம்பூவேதி ஸுகதேந க்ருத்யாத் நீராஜநம் ஹரே: ||
 பஸ்சாத் ஹோமம் ப்ரகூர்வீத அக்ந்யாதூநாத்ரீ பூர்வவத் ||
 த்யூமம் மண்டூலம் ஸர்வம் ப்ரத்ய்ருசம் ஜுஹூயாத் ஹவி: |
 திலமிஸ்ரேண ஸாஜ்யேந சருணா கெடாக்ருதேந வா ||
 ஸர்வைஸ்ச வைஷ்ணவைஸ்ஸுக்தை:

சதூர்ப்யஸ்சாஷ்டோத்தரம் ஸுதம் |
 நாமப்ய: கைஸ்சதூர்த்யந்தை: தாந் ஸர்வாந் வைஷ்ணவாந்
 யஜேத் ||
 புஷ்பைரிஷ்ட்வா சாவப்யுநதூம் ப்ரஸுநேஷ்டிம் ச காரயேத் |
 ஹோமம் கர்த்துமஸக்தஸ்சேத் வேதேந ந்ருபநந்தூந் ||
 சதூர்ப்யர்வைஷ்ணவைர்மந்த்ரை: ஸஹஸ்ரம் வா ப்ருதூக்
 ப்ருதூக் |

இமாம் பூக்யவதீமிஷ்டிம் ய: கூர்யாத் வைஷ்ணவேத்தம: ||
 அநந்தகூருடாதீநாம் அயமந்யதமோ ப்யவேத் ||

[அரசர் தலைவனே ! 'பூக்யவதீ' எனப்படும் இஷ்டியைப்பற்றி
 இனிக் கூறுகிறேன். பரிஸுத்தமான ஏகாத்யஸியில் உபவாஸ
 மிருந்து, த்யூவாத்யஸியில் முனபோலே ஹரியை முறைப்படி க்ருந்தும்,
 வி-52]

புஷ்பம் முதலானவற்றைக்கொண்டு அர்ச்சித்து, எல்லாத் திருவாபரணங்களோடும் கூடிய லோகநாதனைப் புருஷஸூக்தத்தினாலாவது திருவஷ்டாக்ஷரத்தினாலாவது ஆராதிக்கவேண்டும். அதற்குப் பிறகு அந்தணன் எம்பெருமானைச் சுற்றிலும் பரமபுகழ்வதர்கள் என்று பெயர்பெற்றவர்கள் அனைவரையும் புஷ்பங்கள் அல்லது துளளியிதழ்கள், அல்லது நீர் அல்லது அக்ஷதைகளால் ஆராதிக்கவேண்டும். (புகழ்வதர்களுக்கெல்லால் உபமானமான) ப்ரஹ்மலாதர், (அவருக்கும் ஆசார்யரான) நாரதர், (புனையஸாவியான) புண்டரீகர், விபீஷணமூவான், (ஏகாதஸ்ரீவ்ரதநிஷ்டரான) ருக்மாங்குதர், அவருடைய பிள்ளை, (ராமபிரானையல்லதறியாத) ஹனுமான், (மஹாபுகழ்வதரான) சிவன், (பரதத்வநிர்ணயம் செய்த) பிருகு, (ராமனுக்கும் ஆசார்யரான) வலிஷ்டர், வாமதேவர், (வேதங்களைப் பிரித்து, ப்ரஹ்மஸூத்ர மஹாபுகழ்வதங்களை இயற்றி, புராண ப்ரவர்த்தகரான) விசுடர், (விஷ்ணுதர்மம் இயற்றிய) ஸௌநகர், (நக்கபிரானுக்கு அடிமைசெய்து நாராயணனைக் கண்ட) மார்க்கண்டேயர், (ஸுதர்ஸந ராக்ஷபெற்ற) அம்பரீஷர், (த்ரிதௌண்ட்யஸந்யாஸதர்மத்தை நிலைநிறுத்திய) துத்தாத்ரேயர், (விஷ்ணுபுராண கர்த்தாவாய், விசுடருக்கும் தந்தையான) பராஸரர், (மற்றும் அடியார் குழாங்களில் சேர்ந்த) ருக்மர், தூல்பயர், கஸ்யபர், ஹாரீதர், அத்ரி, பாரத்வாஜர், மஹாபுலி, பீஷ்மர், உத்ஸுதவர், அக்ரூரர், புஷ்கரர், குஹப்பெருமான், ஸூதபுராணிகர், வால்மீகி, ஸ்வாயம்புவமநு, வைணர், ரோமஸர், மதங்குமஹரிஷி, ஸபரி, ஸநந்தநர், ஸநகர், பழையவரான விசுநஸ், பேராதூ, பஞ்சஸிகர், கஜேந்திராழ்வான், ஜடாயு, ஸுஸீலா, த்ரிஜடை, பார்வதி, ஸுபா, ஸந்த்யாவணி, அநஸூயை, த்ரௌபதி, யஸோதை, தேவகீ, ஸுபகூரை, ஆயப்பாடியில் கண்ணனோடு கூடியிருந்த ஆயர்சிறுமியர், நந்தகோபாலன், வஸுதேவர், திலீபர், துஸரதர், கௌஸஸ்யை, ஜநகர் ஆகியவர்களையும் மற்றும் வைஷ்ணவர்கள் என்று பெயர்பெற்றவர்கள் அனைவரையும் கந்தும், புஷ்பம் முதலானவற்றையும், தூபம், தீபம், நிவேதனம், தாம்பூலம், புகூயங்கள், பேராயங்கள், தூபங்கள், ஹாரத்திகள் ஆகியவற்றால் ஆராதிக்கவேண்டியது. அதற்குப் பின் 'அஹம்புவா' என்று தொடங்கும் ஸூக்தத்தினால் எம்பெருமானுக்கு நீராஜநம் (ஆரத்தி) அளிக்கவேண்டும். அதற்குப்பின் ஹோமம் செய்யவேண்டும். அக்ஷந்யாதூதம் முதலியவற்றை முன்

போல் செய்யவேண்டும். ருக்ஷேத்யத்தின பத்தாவது மண்டலத்தின் ஒவ்வொரு ருக்காலும் ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்ய வேண்டும். எள் கலந்ததாய், நெய்யுடன் கூடியதான ஹவிஸ்ஸினாலாவது, பசு நெய்யாலாவது எல்லா வைஷ்ணவ ஸூக்தங்களாலும், நாலு வைஷ்ணவ மந்திரங்களாலும் நூற்றெட்டுமுறை அந்த பூசுவதர்களைக் குறித்து ஹோமம் செய்யவேண்டும். புஷ்பங்களாலும் ஹோமம் செய்து, அவப்நுத்யபாஷுத்தையும், புஷ்பபாஷுத்தையும் செய்யவேண்டும். அரசுகுமாரனே! வேதத்தினால் ஹோமம் செய்ய இயலாதவனாகில், நாலு வைஷ்ணவ மந்திரங்களாலும் தனித்தனியே ஆயிரமுறை ஹோமம் செய்யவேண்டும். 'பூசுவதீ' எனப்படும் இவ்விஷ்டியைச் செய்யும் வைஷ்ணவோத்தமன், அனநதன், க்ருடன முதலான நித்யஸூரிகளில் ஒருவனாவான்.]

இவ்வண்ணமாக பூசுவதர்களை அர்ச்சனம் செய்வதை முக்கியமான அங்கமாகக் கொண்ட பூசுவதீஷ்டியை விளக்கியபின்,

பாவமானந்யத்யா ருக்ஷபி: இஜ்யதே மதுஸூதந: |
தத்பாவமாநீ முநிபி: பரோச்யதே மதுஸூதந:(?) ||

[பவமான ஸூக்தத்தின் ருக்குகளால் ஹோமம் செய்து மதுஸூதனன் ஆராதிக்கப்பட்டானாகில், அந்த இஷ்டி 'பாவமாநீ' என்று அழைக்கப்படுகிறது] என்று பாவமாநீஷ்டிமைச் சுருக்கமாகக் காட்டி, அடுத்தபடி 'பாத்மீ' எனப்படும் இஷ்டியை விவரிக்கிறது. அப்பகுதியைக் காண்போம் இனி.

யத்யா து த்வாத்யஸீ ஸூக்லா ப்நுருவாஸரஸம்யுதா |
தஸ்யாமேவ ப்ரகூர்வீத பாத்மீமிஷ்டிம் த்விஜோத்தம: ||
மஹாப்ரீதிகரம் விஷ்ணோ: ஸத்யோ முக்திப்ரத்யாயகம் |
தஸ்யாம் கருதாயாமிஷ்ட்யாம் து லக்ஷ்மீபுர்த்தா ஜநார்தந: ||
ப்ரத்யக்ஷா ஹி புவேத் தத்ர ஸர்வகாமபூலப்ரதந: |
ஸ்ரீத்யாம் பூஜயேத் தத்ர தந்மந்த்ரேணவ வைஷ்ணவ: ||
ஸுவர்ணமண்டூபே திவ்யே நானாரதந்ப்ரதீபிதே |
உத்யாத்வித்யஸங்காஸு ஹிரண்யே பங்கஜே ஸூபே ||
லக்ஷ்மியா ஸஹ ஸமாஸீநம கோடிஸீதாம்ஸுஸந்திபும் |
சக்ரஸங்குக்யத்யாபத்மபாணிநம் ஸ்ரீத்யாம் தத்யா ||

பீதாம்புரத்தூரம் விஷ்ணும் வநமாலாவிராஜிதம் |
 அர்ச்சயேத் ஐக்யதாமீஸம் ஸர்வாபுரணபூஷிதம் ||
 பத்மமாம் பத்மமாலயாம் லக்ஷ்மீம் கமலாம் பத்மஸம்பத்மவாம் |
 பத்மமாமல்யாம் பத்மஹஸ்தாம் பத்மநாபீம் ஸநாதரீம் ||
 வீராக்யாதிஷு தக்யா திக்ஷு பூஜயேத் குஸுமாதிபி: |
 அஸ்த்ராதீரீஸ்வரந் பூஜ்ய நமஸ்குர்வீத புக்தித: ||
 ததேந ரீராஜநம் துத்வா ஸ்ரீஸுக் தேந து வைஷ்ணவ: |
 புரதோ ஜுஹுயாதக்யநௌ பாயஸம் க்ருதமிஸரிதம் ||
 தந்மந்த்ரேணைவ ஸா ஹஸ்ரம் ஸுக் தாப்யாம் ஸக்ருதேவ
 ஹுத்வா மந்த்ரேண ஸா ஹஸ்ரம் துத்யாத் புஷ்பாணி [ஹி]
 ஸாரங்கியேண ||

வைஷ்ணவம் விப்ரமிதுநம் பூஜயேத் பேராஜயேத் தக்யா |
 இமாம் பாத்த்யமீம் ஸுபூமிஷ்டிம் ய: குர்யாத்
 வைஷ்ணவோத்தம: ||

ப்ரபூகதநதூர்யாப்ய: மஹாஸூரியமவாப்நுயாத் ||
 ஸர்வந் காமாநவாப்நோதி விஷ்ணுலோகம் ஸ கச்சுதி ||
 லக்ஷ்மீயா யுக்தோ ஐக்யநாத் ப்ரத்யக்ஷ: ஸ்யாத் ததூர ஹி: |
 தக்யாதி ஸகலந் காமாநிஹ லோகே பரத்ர ச ||

[ஸூக்லபக்ஷத்வாத்யஸியானது வெள்ளிக்கிழமையோடு கூடிவரும்
 போது அந்தணர் தலைவன் 'பாத்த்யம்' எனப்படும் இஷ்டியைச்
 செய்யவேண்டும். இவ்விஷ்டியானது விஷ்ணுவுக்கு மிகவும்
 உகப்பை விளைப்பதாகவும் உடனே முக்தியை அளிப்பதாகவும்
 உள்ளது. லக்ஷ்மீநாதனும், எல்லா விருப்பங்களையும் அளிப்ப
 வனுமான ஜநார்த்தனன் அவ்விஷ்டியைச் செய்தவளவில் ப்ரத்
 யக்ஷமாக ஸேவை ஸாதிப்பான். வைஷ்ணவன் அவ்விஷ்டி
 யில் ஸ்ரீதூனை அவனுடைய மந்திரத்தாலேயே ஆராதிக்க
 வேண்டும். அப்ராக்குதமாய், பல ரத்தினங்களால் ஓளிவிசுப்
 பெற்றதான பொன் மண்டபத்தில் உத்யஸஸூர்யன்போல் ஓளி
 விடுவதாய், பொன்மயமாய், மங்குளமான தாமரையில் பெரிய
 பிராட்டியாரோடு எழுந்தருளியிருப்பவனாய், கோடி சந்திரர்கள்
 போன்ற ஒளியுடையவனாய், சக்ரம், ஸங்க்ஷம், க்ருதா, பத்மம்
 ஆகியவற்றை நான்கு திருக்கைகளில் தூரித்தவனாய், பீதாம்புரத்தை
 உடுத்தவனாய், வனமாலையால் விளங்கப்பெற்றவனாய், உலகின்

பதியாய், எல்லாத் திருவாபுரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்ற வனாய், ஸ்ரீதேவரான விஷ்ணுவை ஆராதிக்கவேண்டும். (1) பத்மா, (2) பத்மாலயா, (3) லக்ஷ்மீ, (4) கமலா, (5) பத்மஸம்பவா, (6) பத்மமாலயா, (7) பத்மஹஸ்தா, (8) பத்மநாபா எனனும் எட்டு மூர்த்திகளையுடைய ஸநாதனியான பெரியபிராட்டியாரை கிழக்கு முதலான எட்டு திக்குகளில் மலர்கள் முதலானவற்றையிட்டு ஆரதிக்கவேண்டும். ஆயுதங்கள் முதலான நித்யஸூரிகளைப் பூஜித்து, புக்தியுடன் நமஸ்கரிக்கவேண்டும். அதற்குப்பின் ஹாரத்தி எடுத்து, ஸ்ரீஸூகதத்தினால் வைஷ்ணவன் அக்ஷயியில் நெய்கலந்த பாயஸத்தை ஹோமம் செய்யவேண்டும். லக்ஷ்மீ மந்திரத்தினால் ஆயிரமமுறையும், புருஷஸூகதத்தாலும், ஸ்ரீஸூகதத்தாலும் ஒரு முறையும் ஹோமம்செய்து, திருமந்திரத்தினால் எம்பெருமானைக்குறித்து ஆயிரமமுறை ஹோமம்செய்து ஸார்ங்கசுமேனனும் வில்லாண்டேவனுக்குப் புஷ்பங்களை அளிக்கவேண்டும். வைஷ்ணவ பூராஹ்மண தும்பதிகளை ஆரதித்து உணவளிக்க வேண்டும். மங்குளமான இப்பாத்மீஷ்டியைச் செய்யும் வைஷ்ணவோத்தமன் துநதானயம் நிரம்பப்பெற்றவனுப்ப் பெருஞ் செல்வத்தை அடைவான். எல்லாக் காமங்களையுட்பெற்று விஷ்ணுலோகத்தையும் அடைவான். லக்ஷ்மீநாதன் பரத்யக்ஷமாகி, இடமை மறுமைகளில் எல்லா விருப்பங்களையும் அவனுக்கு அளிப்பான்.]

‘பத்மா’ எனப்படும் பெரியபிராட்டியாரோடு கூடிய எம்பெருமானை ஆரதிக்கையால், பாத்மீ எனப்படும் இஷ்டியை இவ்வண்ணமாக விளக்கிவிட்டு, மேலே பவித்ரேஷ்டியைச் சுருக்கமாகக் காட்டுகிறது. அப்பகுதியைக் காண்போம்.

புண்யை: பவித்ரதைவத்யை: இஜ்யதே யத்ர கேஸவ: |
தாம் பவித்ரேஷ்டியித்யாஹு: ஸர்வபாபப்ரணாஸீநம் ||
யத்தே பவித்ரமித்யாதிருச்யுர்யத்ர யஜேத த்விஜ: |
ப்ராயஸ்சித்தார்த்தம் ஸஹஸா ஸாந்த்யர்த்தம் வா
ஸமாசரேத் ||
ஏவம் வித்யாநமிஷ்டீநாம் ஸம்யகுத்தம் மஹர்ஷிபி: |
வைதிக்கேனைவ விதிநா யச்யாஸுத்தி ஸமாசரேத் ||
அவைதிக்கரியாஜுஷ்டம் ப்ரயத்தேந விவர்ஜயேத் |

[பவித்ரஸப்தத்தால் பரம்பொருளைக் குறிக்கும் மந்திரங்களால் எவ்விஷ்டியில் கேஸவன் ஆரதிக்கப்படுகிறானோ, எல்லாப் பாபங்

களையும் போக்கும் அவ்விஷ்டியைப் பவிரேஷ்டி என்று கூறுகிறார்கள். அவ்விஷ்டியில் இருபிறப்பாளன் 'யத் தே பவித்ரம்' என்று தொடங்கும் மந்திரங்களால் ஹோமம்செய்யவேண்டும். ப்ராயஸ்சித்தத்தின்பொருட்டோ, (வரப்போகும் தோஷத்தின்) ஸாந்தியின்பொருட்டோ இவ்விஷ்டியைச் செய்யவேண்டும் இவ்வண்ணமாக மஹர்ஷிகளால் இஷ்டிகளைச் செய்யும் முறை நன்கு கூறப்பட்டது. இவற்றை வைதிகமுறைப்படி இயன்றவரையில் அநுஷ்டிக்கவேண்டும். அவைதிக முறைகளை முயன்று விலக்க வேண்டும்.]

இவ்வண்ணமாக பரமவைதிகமான வைஷ்ணவேஷ்டிகள் விளக்கப்பட்டன. சைவஸாக்தாதி ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட கிரியைகளிற் போலே அவைதிக வாஸனையும் இவற்றில் இல்லை என்பதும், வேதமந்திரங்களைக்கொண்டே வைதிகமுறையில் ஹோமாதிகள் செய்யப்படுகின்றன என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இனி, எம்பெருமானுக்குச் சில உத்ஸவங்களைச் செய்யும் முறைகளும் இவ்வத்தியாயத்தில் விளக்கப்படுகின்றன. அவற்றில் க்ஷிராபுத்தியஜநம் (தெப்போத்ஸவம்) என்னும் முதல் உத்ஸவத்தை விளக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

க்ஷிராபுத்தேன ஸோஷபர்யங்கே புத்த்யமாரே ஸநாதநே ||
அத்ரோத்ஸவம் ப்ரகுர்வீத பஞ்சராத்ரம் நிரந்தரம் |
நத்யாஸ்ச புஷ்கரிண்யா வா தீரே ரம்யதலே ஸுசௌ ||
மண்டூபம் தத்ர குர்வீத சதுர்பிஸ்தோரணையுதம் |
விதாநபுஷ்பமாலாதிபதா காத்வஜஸோபிகம் ||
அங்குரார்ப்பணபூர்வேண யஜ்ஞவேதீம் ச கல்பயேத் |
ருத்விக்பி: ஸார்த்தமாசார்ய: தீக்ஷித: மங்குளஸ்வநை: ||
ரத்யுமாரோப்ய தேவஸம் சூத்ரசாமரஸம்யுதம் |
படூந் வை 'ஸாகுநாந் மந்த்ரந் யஜ்ஞஸாலாம் ப்ரவேஸயேத் ||
ஸ்வஸ்திவாசநபூர்வேண குர்யாத் கௌதுகபூந்த்ரம் |
பூர்ணகும்பூந் ஸஸ்யயுதந் பாலிகா: பரித: க்ஷிபேத் ||
அப்யர்ச்ய க்ஷந்த்யுஷ்பாத்யை: பஸ்சாதூவரணம் யஜேத் |
வாஸுதேவமநந்தம் ச ஸத்யம் யஜ்ஞம் தத்யாஸ்யுதம் ||
மஜேஹந்த்ரம் ஸ்ரீபதிம் விஸ்வம் பூர்ணகும்பேஷு பூஜயேத் |

பாலிகா: ஸத்திக்ஷிதாஸம்ஸ்ச தீபிகாஸ்வதே ஹேதய: ||

தோரணேஷு ச சண்ட்யாத்யா: பூஜநீயா யத்யாக்ரமம் ||

வேத்யாஸ்ச தக்ஷிணே பாகேசு குண்ட்யம் குர்யாத்

ஸலக்ஷணம் |

நிக்ஷிப்யாக்ஷநிம் விசுநேந இத்மாநாநந்தமாசரேத் ||

ஆசார்யௌபாஸநாக்ஷநௌ வா லௌகிகே வா ந்ருபேத் தம |

ஆத்யாநம் பூர்வவத் க்ருத்வா பஸ்சாத் கர்ம ஸமாசரேத் ||

ப்ராத்ஸநாத்வா வித்யாநேந பூஜயித்வா ஸநாதநம் |

ப்ரத்யந்தஸம் பாவமாரீபி: ஜுஹூயாத் பாயஸம் ஸூப்யம் ||

வைஷ்ணவைவரநுவாகைஸ்ச மந்த்ரை: ஸுகத்யா ப்ருத்யக்

ப்ருத்யக் |

சதுர்பிர்வ்யாபகைஸ்சாந்யை ப்ரத்யேகம் ஜுஹூயாத

சுருதம் ||

வைகுண்ட்யம் பார்ஷத்யம் ஹுத்வா ஹோமஸேஷம்

ஸமாசரேத் |

தாபிதேவ ச புஷ்பாணி த்யுத்யாஸ்ச ஜகுகாம் பதே: ||

உத்யுத்யுத்யித்வா ஸயநே தேவதேவம் ஜநார்த்யநம் |

பஸ்சாத் ஸர்வமித்யம் குர்யாத் உத்ஸவார்த்யம்

த்யுவிஜோத்தம: ||

அத்யநாவம் ஸுவிஸ்தீர்ணம் க்ருத்வா தஸ்மிந் ஜலே ஸூபே |

புஷ்பமண்டூபசிஹநாத்யுஸமாஸ்தீர்ணஸமந்விதாம் ||

ஸுதோரணவிதாநாட்யாம் பதாகாத்யவஜஸோபிதாம் |

தஸ்மிந் கநகபர்யங்கே நிவேஸ்ய கமலாபதிம் ||

அர்ச்சயித்வா வித்யாநேந லக்ஷ்மயா ஸார்த்யம் ஸநாதநம் |

புஷ்பாஞ்ஜலிஸ்தம் தத்ர மந்த்ரரத்நேந காரயேத் ||

ஸ்ரீபௌருஷாப்யாம் ஸுகதாப்யாம் த்யுத்யாத்

புஷ்பாஞ்ஜலிம் தத: |

பரித: ஸுக்தய: பூஜ்யா: தத்யாஸ்வரணதேவதா: ||

தீபைர்நீராஜநம் க்ருத்வா பூஜிம் த்யுத்யாத் ஸமந்தத: |

நௌபி: ஸமந்தாத் பஹூபி: கீதவாத்யுத்ரஸமயுகம் ||

தீபிகாபிதேகாபி: ஸ்தோத்ரைரபி மநோரமை: |

ப்லாவயந்தோ ஜகுகர்நாத்யம் தத்ர தத்ர ஜலாஸயே ||

பூலீர்ப்புகைக்ஷுர்த தாம்பூலை: கலஸை: துதிமிஸ்ரிதை: |
 குங்குமை: குஸுமைர்லாஜை: விகிரந்த: பரஸ்பரம் ||
 க்ஷானைர்வேதை: புராணைர்ச ஸேவேத நிஸி கேஸுவம் |
 ருத்விஜோ வாருணந் ஸுத்தாந் ஜபேயு: தத்ர புக்தித: ||
 ஜபேச்ச பக்ஷவந்மந் த்ரந் ஸாந்திடாடும் சரேத் ததூ |
 ஏவம் ஸம்ஸேவ்ய ப்ஷுதூ ராத்ராவஸ்யமிந் ஜலாஸயே ||
 ப்ரதேவத்ரேதி ஸுத்தேந யஜ்ஞஸாலாம் ப்ரவேஸயேத் |
 தத்ர நீராஜநம் துத்வா குர்யாதூர்க்யாதிபூஜநம் ||
 த்ருதவ்ரதேதி ஸுத்தேந தத்ர நீராஜநம் த்விஜ: |
 ஸ்நாத்வா பூர்வவதூப்யர்ச்சய ஹுத்வா புஷ்பாஞ்ஜலீம் ததூ ||
 ஆஸிஷோ வாசநம் க்ருத்வா பேஜாயேத் ப்ராஹ்மணந்
 ஸுபூரந் |

ஸாயயித்வா ததூ தேவஸம் புஞ்ஜீயாத் வாக்யத: ஸ்வயம் ||
 ஏவம் ப்ரதிதிநம் குர்யாத் உத்ஸவம் பஞ்சவாஸரம் |
 அந்தே சாவப்ருதேஷ்டிம் ச புஷ்பயாகும் ச காரயேத் ||
 ஆசார்யம் ருத்விஜோ விப்ரந் பூஜயேத் துக்ஷிணாதிபி: |
 ஏவம் க்ஷீராப்தியஜநம் ப்ரத்யப்தும் காரயேத் ந்ருப: ||
 ஸ்வஸம்யகூர்த்தகூவ்ருத்த்யுர்த்தம் பேஜாகூய கமலாபதே: |
 வ்ருதூத்த்யுர்த்தகூபி ராஷ்ட்ரஸ்ய ஸத்ருணம் நஸநாய ச ||
 ஸர்வதூர்மவிவ்ருத்த்யுர்த்தம் க்ஷீராப்தியஜநம் சரேத் |
 தத்ர தூர்பிஷ்ணோரேக்ஷக்ஷிபாபபூதூ ந ஸந்தி ஹி ||
 க்ஷாவ: பூர்ணதூகூ நித்யம் ப்ஷுஸஸ்யபூலா தூர |
 புஷ்பிதா: பூலிதா: வ்ருக்ஷா: நார்யோ பூர்த்ருபராயண: ||
 ஆபுஷ்மந்தர்ச ஸிஸேவா ஜாயதே புக்திரச்யுதே |
 ய: கரோதி விதூரேந யஜநம் ஜலஸாயிந: ||
 க்ரதுகோடிபூலம் தத்ர ப்ராப்தோத்யேவ ந ஸம்ஸய: |
 யஸ்த்வித்யம் ஸ்ருணுயாத் நித்யம் க்ஷீராப்தியஜநம் ஹரே: ||
 ஸர்வந் காமாநவாப்தோதி விஷ்ணுலோகம் ச விர்தூதி |

[க்ஷீராப்தியில் (திருப்பாற்கடலில்) ஆதிசேஷனாகிற ஸயனத்தில்
 யோகநித்யை செய்கின்ற பரம்பொருளான நாராயணன் திருப்பள்ளி
 யுணரும்போது, ஒவ்வொரு வருடமும் ஐந்துதினங்களுக்குக்ஷீராப்தி
 யஜநம் எனப்படும் தெப்போத்ஸவத்தைக் கொண்டாடவேண்டும்.

நதி₃ அல்லது குளத்தின் அழகிய பரிசுத்தமான கரையில் நாலு புறமும் தோரணங்களோடு கூடியதாய், மேற்கட்டி, புஷ்பம், மாலை முதலியவை, பதாகைகள், தீவஜங்கள் (முதலான கொடிகள்) ஆகியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பெற்றதான மண்டபத்தை அமைக்கவேண்டும். அங்குரார்ப்பணத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு யஜ்ஞவேதியை அதில் ஏற்படுத்தவேண்டும். ருதவிக்குகளோடு கூடிய தீக்ஷபெற்ற ஆசார்யன் மங்குளஸப்துங்களைச்சொலவி, சூத்ரசாமரங்களோடு கூடிய தேவர்தலைவனைத் தேரில் ஏற்றி, ஸாகுந மந்திரங்களை ஒதிக்கொண்டு, யஜ்ஞஸாலையை அடைவிக்க வேண்டும். ஸ்வஸ்திவாசனத்துடன் ரக்ஷாபுந்தனம் செய்ய வேண்டும். பூர்ணகுமபுங்களையும், பயிரோடு கூடிய பாலிகைகளையும் எட்டுதிக்குகளிலும் வைக்கவேண்டும். அவற்றை க₃ந்த₄ம், புஷ்பம் முதலியவற்றால் அர்ச்சிததுப் பிறகு ஆவரணதேவதைகளைப் பூஜிக்கவேண்டும். (எட்டு திக்குகளிலுமுள்ள) அப் பூர்ணகுமபுங்களில் (1) வாஸுதேவன், (2) அநந்தன், (3) ஸத்யன், (4) யஜ்ஞன், (5) அச்யுதன், (6) மஹேந்திரன், (7) ஸ்ரீபதி, (8) விஸ்வன் எனனும் எட்டு விஷ்ணுமூர்த்திகளைப் பூஜிக்கவேண்டும். (எட்டு திக்குகளிலுமுள்ள) பாலிகைகளில் (எட்டு) தி₃பாலகர்க்களையும், தீபங்களில் (ஸங்₃சக்ராதி₃) தி₃வ்யாயுத₃ங்களையும், தோரணங்களில் சண்ட₃ர் முதலான த்வார பாலகர்களையும் முறைப்படி பூஜிக்கவேண்டும். வேதியின் தென் புறத்தில் உரிய லக்ஷணங்களோடு கூடிய ஹோமகுண்ட₃த்தை அமைக்கவேண்டும். முறைப்படி அக்ஷனியை ஆத₄நம் செய்து இத்₄மாத₄நம் வரையில் உள்ள கிரியைகளை நடத்தவேண்டும். அல்லது, ஆசார்யனின் ஓளபாஸநாக்ஷனியிலாவது, லௌகிகாக்ஷனியிலாவது முன்போல் அக்ஷந்யாத₄நம் செய்து அதற்குப்பின் மற்ற காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். காலையில் ஸ்நானமசெய்து, பழையோனை பரமபுருஷனை முறைப்படி ஆராதி₄த்து, பவமான ஸூக்தத்தின் ஒவ்வொரு மந்திரத்தாலும் ஸூப₄மான பாயஸத்தை ஹோமம் செய்யவேண்டும். வைஷ்ணவமான அநுவாகங்களின் ஒவ்வொரு மந்திரங்களாலும், நாலு வ்யாபக மந்திரங்களாலும், மற்ற வைஷ்ணவ மந்திரங்களாலும் தனித்தனியாக இயன்ற வரையில் நெய்யை ஹோமம் செய்யவேண்டும். வைகுண்ட₃ பார்ஷத₃ர்களுக்கு ஹோமம் செய்து ஹோமத்தை நிறைவடையச் செய்யவேண்டும். அந்த மந்திரங்களையே ஒதி ஜக₃ந்நாத₃னுக்குப் பி—53

புஷ்பங்களையும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். தேவதேவனுள் ஜநார்த் துனைத் திருப்பள்ளியினின்றும், உணர்த்தி, பிறகு தெப்போத் தைவத்திற்காக அந்நீர் தலைவன் பின்வரும் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். ஸுபகமன அந்நீர் தலையில், புஷ்பம், மீண்டூபம், வைஷ்ணவ சின்னங்கள், விரிப்புகள் முதலானவற்றோடு கூடியதாய், நல்ல தோரணங்கள், மேற்கட்டிகள், கொடிகள் முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பெற்றதாய், மிகப் பரந்ததான தெப்பத்தை மிதக்கவிட்டு, அதில் பொன்னுள்ளத்தில் கமலா பதியை எழுந்தருளச் செய்து, ஸ்ரீதேவியுடன் கூட அவளை அதில் அர்ச்சனம் செய்து, துவயமந்திரத்தால் நூறு முறை புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். பிறகு ஸ்ரீஸூக்த புருஷ ஸூக்தங்களாலும் புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். சுற்றிலுமு லிஷ்ணு ஸக்திகளும், ஆவரண தேவதைகளும் பூஜிக்கப்பட வேண்டும். தீபஹாரத்தி ஸமர்ப்பித்து, சுற்றிலும் பூலி ஸாதிக்க வேண்டும். சுற்றிலும் பல 'படகுளோடு, கீதம், வாத்தியம் முதலானவற்றை இசைத்துக்கொண்டு, அநேகம் விளக்குகளை ஏற்றிவைத்து, நெஞ்சை ஈர்க்கும் தூதிகளோடு ஜகந்நாதனை அந்நீர் தலையில் தெப்பத்தில் எழுந்தருளச்செய்து ஆங்காங்கு தெப்பத்தை மிதக்கவிட்டு, பழங்கள், பூக்களங்கள், தழம்பூலங்கள், தயிர்ப்பானைகள், குங்குமங்கள், பூக்கள், பொருட்கள், ஆகியவற்றை ஒருவர் கொருவர் பரிமாறிக்கொண்டும், பாட்டுக்களாலும், வேதங் களாலும், புராணங்களாலும் இரவில் கேடவனை ஆரதிக்க வேண்டும். பூதவிக்குகள் யுக்தியுடன் அங்கு வானுலகதங் களை ஜபிக்கவேண்டும். பகவானுடைய மந்திரங்களை ஜபிக்க வேண்டும். ஸாந்தி பாடத்தையும் நடத்தவேண்டும். இவ்வண்ண ளாக, பல்விதமாக அந்நீர் தலையில் எம்பெருமானை ஆரதித்து 'பரதேவதிரை' என்னும் ஸூக்தத்தினால் எம்பெருமானை யஜ்ஞ சாணக்கு எழுந்தருளச் செய்யவேண்டும். அங்கு ஹாரத்தி ஸமர்ப்பித்து, அர்ச்சயம் முதலானவற்றால் பூஜிக்கவேண்டும். 'தருதவர்தா' என்னும் ஸூக்தத்தினால் அங்கு ஹாரத்தி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். 'ஸ்தர்ஸம்' செய்து, முன்போல் ஆரதித்து, தீபாபிம் செய்து, புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பித்து, ஸ்வஸ்தி வாசனம் செய்து மங்களகரமான அந்நீர் தலையைப் பூஜனம் செய்விக் கவேண்டும். தேவேசனைத் திருப்பள்ளியில் மயனிக்கச் செய்து தான் மௌனமாகப் பூஜனம் செய்யவேண்டும். இவ்வண்ண மாக ஐந்து தினங்களுக்கு உதஸவத்தை ஓவ்வொரு தினமும்

அனுஷ்டிக்கவேண்டும். கடைசியில் அவ்வுருத்தயாகுத்தையும், புஷ்ப யாகுத்தையும் செய்விக்கவேண்டும். ஆசார்யனையும், ருத்விக்குகளையும், அந்தணர்களையும் துக்ஷிணை முதலியவற்றை அளித்துப் பூஜிக்கவேண்டும் அரசனே! இவ்வண்ணமாகக் கூிராப்தியஜனம் எனனும் இத்தெப்போத்ஸவத்தை ஒவ்வொரு வருடமும் செய்ய வேண்டும். உனக்கு செல்வப்பெருக்கின பொருட்டும், கமலாபதியின் பேராகுத்திற்காகவும், ராஜ்யம் விருத்தியடைவதற்கும், எதிரிகள் நாஸமடைவதற்காகவும், எல்லா துர்மங்களும் பெருகுவதற்கும் கூிராப்தியஜனத்தைச் செய்யவேண்டும் இதைச்செய்யும் தேஸுத்தில் பஞ்சம் வியாதி, அகூனிபூதை, பாபபீடை ஆகியவை ஏற்படாது. பசுக்கள் எப்போதும் நிறையப்பால்கறக்கும். பூமி எப்போதும் பல தூண்யங்களை அளிக்கும், மரங்கள் பூக்களையும், பழங்களையும் அளிக்கும் எதிரிகள் கணவனிடம் ஈடுபட்டிருப்பார்கள். குழந்தைகள் நீண்ட ஆயுளுடனிருக்கும், அச்யுதனிடம் அனைவர்க்கும் பக்தி உண்டாகும். ஜலஸாயியான எம்பெருமானுக்கு இவ்வுத்ஸவத்தைச் செய்பவனுக்குக் கோடியஜ்ஞம் செய்த பலன உண்டாகும் எனபதில் ஐயமில்லை. எம்பெருமானுக்குரிய கூிராப்தியஜனமாகிற இவ்வுத்ஸவவிதானத்தைக் கேட்பவன் எப்போதும் எல்லாப் பலன்களையும் அடைவான். விஷ்ணுலோகத்தையும் பெறுவான்.]

கூிராப்தியஜனம் என்னும் தெப்போத்ஸவத்தை விவரிக்கும் பகுதியை இதுவரை அநுபூவிதேதாம். இனி, டேஸாலோத்ஸவத்தை விவரிக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

புஷ்பிதே து ரஸாலே து தத்ராப்யுத்ஸவமாத்மந: ||
 த்ரிவாஸரம் ப்ரகுர்வீத தேஸாலாநாமமேஹாத்ஸவம் |
 உபோஷிக: ஸம்யதாத்மா தீக்ஷிதோ மாத்ஸவம் ஹரிம் ||
 சூத்ரசாமரவாதிக்கரை பதாகை: ஸிபிகாம் ஸுபூரம் |
 ஆரோப்யாலங்க்ருதம் விஷ்ணும் ஸ்வயம் ச ஸமலங்க்ருத: ||
 ஹரித்ஸூராம் விகிரந்தோ வை கூரயந்த: பரமேஸ்வரம் |
 க்ருச்சேயுராத்ருமம் ப்ராத: நரநாரீஜநைஸ்ஸஹ ||
 தத்ராஸம்ரவ்ருக்ஷச்சூராயாயாம் வேத்யாயம் ஸம்பூஜயேத்
 ஹரிம் |
 குகபுஷ்பை: ஸுகூந்தீபி: மாத்ஸவீபிஸ்ச பூதிசு: ||

மரீசியிஸ்ரம் துத்தியந்நம் மோதூகம் ச ஸமர்ப்பயேத் |
 ஸஷ்குல்யாதிநி புக்ஷ்யாணி பாநகம் ச நிவேதயேத் ||
 ஸகர்ப்பூரம் ச தாம்பூலம் பூகீபூலஸமந்விதம் |
 ஸர்வமாவரணம் பூஜ்ய ஹோமம் பஸ்சாத் ஸமாசரேத் |
 க்ருத்வேத்மாதூநபர்யந்தம் விஷ்ணுஸூக்தைஸ்சநம்
 யஜேத் |

மாதூவேநைவ மநுநா திலாந் ஸர்க்கரஸம்யுக்தாந் ||
 ஸஹஸ்ரம் ஜுஹூயாத் வஹ்நௌ புக்த்யா
 வைஷ்ணவஸத்தம: |

வைகுண்டபார்ஷதம் ஹுத்வா ஹோமஸேஷம்
 ஸமாபயேத் ||

ப்ரத்ய்ருசம் பாவமானீபி: துத்த்யாத் புஷ்பாஞ்ஜலிம் ஹரே: |
 அதூ தேஜாலாம் ஸுபூகாராம் புக்த்யுவாடஸமிந்
 ஸமலங்க்ருதாம் ||

வஜ்ரவைடுர்யமாணிக்ய முக்தாவித்ருமபூஷிதாம் |
 தஸ்யாம் நிவேஸ்ய தேதுவேஸம் லக்ஷ்ம்யா ஸார்த்தகம்
 ப்ரபூஜயேத் ||

கூந்தைய: புஷ்பை: தூபதிபை: பூஜை: புக்ஷ்யை:
 நிவேதயை: |

குஸுமாக்ஷத தூர்வாக்ரதிலஸர்ப்பிர்மதூதூகம் ||
 ஸர்ஷபாணி ச நிக்ஷிப்ய அஷ்டாங்கூர்க்யம் நிவேதயேத் |
 பாநேஷு ச துரோ வேதூந் மந்த்ரான்யோக்தேஷு
 சாஸ்தரே ||

நாக்யுராஜம் ச தேஜாலாயாம் பீடே ஸர்வஸ்வராநபி |
 வ்யஹ்நே வைநதேயம் ச ஸாவித்ரீம் சாமரே ததூ ||
 திகீஸாநர்ச்சயேத் திக்ஷு ஊர்த்துவம் ப்ரஹ்ம
 ப்ருஹஸ்தி: |

அதஸ்தாத் சண்டிகூகாம் ருத்ரம் க்ஷேத்ரபாலவிநாயகௌ ||
 விதானே சுந்த்ரஸூர்யௌ ச நக்ஷத்ராணி க்ரஹம்ஸ்ததூ |
 வேத்யாஸ்ச ஸேதிஹாஸாஸ்ச புராணம் தேதுவதூகணை: ||
 பூகதூ: ஸாக்யுராஸ்ஸர்வே பூஜநீயா: ஸமந்தத: |
 ஏவம் ஸம்பூஜ்ய தேஜாலாயாம் லக்ஷ்மீயா ஸஹ ஜநார்த்தநம் ||

தேராலயேச்ச ததோ தேராலாம் சதுர்வேதைத்யுச்சதுர்தியுநம்!
ஸுலக்தைத்யுச்ச ப்ரஹ்மணஸ்பத்யை: ஸாமக்யாரை:

ப்ரப்யுந்த்யுகை: ||

நாமபி: கீர்த்தயந் தேவம் மந்த்யம் மந்த்யம் ப்ரதேசாலயேத் |
ஸ்த்ரிய: ஸ்வலங்க்ருதா: ஸர்வா க்யாயந்த்யோ விப்யு மச்யுதம் ||
சரிதம் ரக்யுநாத்யுஸ்ய க்ருஷ்ணஸ்ய சரிதம் தத்யா |

தேராலயேயு: முத்யா பக்தயா தேராலாயாம் பரமேஸ்வரம் ||

தேராலாயா த்யுர்ஸநம் விஷ்ணு: மஹாபாதகநாஸநம் |

பக்திப்ரஸாத்யுநம் ந்ருணம் ஜந்மந்ருத்யுநிக்குந்தநம் ||

தேவாஸ்ஸர்வே விமாநஸ்த்யா: தேராலாயாமர்ச்சிதம் ஹரிம் |

த்யுர்ஸயந்தி தத: புண்யம் தேராலாநாமோத்ஸவம் ஹரே: ||

பக்த்யா நீராஜநம் த்யுத்யாத் ஸ்ரீஸுலக்தேநைவ வைஷ்ணவ: |

ப்ரஹ்மணந் பேஜயேத் பஸ்சாத த்யுஷ்ணபிப்யுச்ச

தோஷ்யேத் ||

ஏவம் த்ரிவாஸரம் குர்யாத் உத்ஸவம் வைஷ்ணவேரத்தம: |

ப்ரத்யுந்(தயப்யுத்யு)மேவ குர்வீத தத்தத்காலே து

வைஷ்ணவ: ||

ஸ்ரௌதேநைவ து மார்க்கேக்யண ஜபதேஹாமபுரஸ்ஸரம் |

உத்ஸவம் வாஸுதேவஸ்ய யத்யாஸக்தி ஸமாசரேத் ||

யத்ர யத்ரோத்ஸவம் விஷ்ணு: கர்த்துமிச்சக்தி வைஷ்ணவ: |

தேஹாமம் குர்யாத் தத்ர தத்ர மந்த்ரை:

விஷ்ணுப்ரகாஸகை: ||

அதோ தேவேதி ஸுலக்தேந தத்யா விஷ்ணுந்ருதேந ச |

பரோ மாத்ரேதி ஸுலக்தாப்யாம் பௌருஷேண ச

வைஷ்ணவ: ||

நாராயணநுவாகேந ஸ்ரீஸுலக்தேநாபி வைஷ்ணவ: |

ப்ரத்ய்ருசம ஜுஹுயாத் வஹ்நௌ சருண பாயஸேந ச ||

சதுர்பிர்வைஷ்ணவைர்மந்த்ரை: ப்ருத்யுஷ்டோத்தரம்

ஸதம் |

ஆஜ்யதேஹாமம் ப்ரகுர்வீத க்யாயத்ர்யா விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞயா ||

வைகுண்டபார்ஷத்யம் ஹுத்வா ஸேஷம் பூர்வவத்யாசரேத் ||

அந்நாதிஷ்டேஷு ஸர்வேஷு குர்யாதேவம் வித்யாநத: ||
 பூராஹ்மணந் பேபாஜயேத் விப்ரந் ஸர்வம் ஸம்பூர்ணதாம்
 அத்வா மந்த்ரரத்தேந ஸஹஸ்ரம் ப்ரதிவாஸரம் || [வ்ரஜேக்]
 ஹுத்வா புஷ்பாணி த்யூத்வாச் சேஷம் பூர்வவத்யாசரேத் || "
 ஹோமம் விநா ந கர்த்தவ்யமுதஸ்வம் பரமாத்மந: |
 ஜபேஹாமவிஹீநம் து ந க்யூர்ஹணாதி ஜநாரக்யந் ||
 தஸ்மாத் ஸரௌதம் ப்ரவக்ஷ்யாமி விஷ்ணோராராத்யநம்

ந்ருபம் ||

[மாமரம் பூக்கும் காலத்தில், டோலோதஸ்வம் என்னும் மஹோத்ஸ்வத்தை மூன்று நாள் பரமாத்மர்வுக்குச் செய்யவேண்டும். உபவாஸ்மிருந்து புலனடக்கத்துடன் கூடியவனான தீக்ஷிதன், தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு, அலங்கரிக்கப்பெற்றவனான ஸ்ரீய:பதியான ஹரியென்னும் விஷ்ணுவை சூத்ரம் (குடை), சாமரம், வாத்தியம், கொடிகள் முதலானவற்றோடு கூடிய திருப்பல்லக்கிலே எழுந்தருளச் செய்து, ஹரித்ராசூர்ணத்தைத் தூவிக்கொண்டு, பரமேஸ்வரனான அப்பெருமானைத் துதித்துக்கொண்டு, காலவேளையில் ஸ்த்ரீபுருஷர்கள் பலரோடு எங்கும் மரங்கள் நிறைந்த தோட்டத்திற்குச் செல்லவேண்டும். அங்கு மாமரத்தின் நிழலிலுள்ள மேடையில் நறுமணம் மிக்க மூம்பூக்கள், குருக்கத்திப்பூக்கள், மூல்லைப்பூக்கள் முதலானவற்றால் ஹரியை ஆராதிக்கவேண்டும். மிளகு கலந்த தயிர்முது, கொழுக்கட்டை ஆகியவற்றை ஸமரப்பிக்கவேண்டும். தேன்குழல் முதலான பூக்ஷணங்களையும், பானகத்தையும், பாக்கோடும், கர்ப்பூரத்தோடும் கூடிய தாம்பூலத்தையும் ஸமரப்பிக்க வேண்டும். ஆவரணத்தேவதைகளைப் பூஜித்து, அதற்குப்பின் ஹோமத்தைச் செய்யவேண்டும் இத்தமாத்யநம் ஈரூக எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்து விஷ்ணுவை சித்தமிடந்திரங்களால் ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்யவேண்டும். வைஷ்ணவோத்தமன் மாத்யம்வந்திரத்தினால் ஸர்க்கரை கலந்த எள்ளை ஆயிரம் முறை பூத்தியுடன் அக்னியில் ஹோமம் செய்யவேண்டும். வைகுண்டபார்வதர்களுக்கு ஹோமம் செய்து, ஹோமத்தை நிறைவடையச் செய்யவேண்டும். பவமநஸூக்தருக்குகளில் ஒவ்வொன்றிலும் ஹரிக்குப் புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமரப்பிக்கவேண்டும். அதற்குப்பின் அழகியதாய், அலங்கரிக்கப்பெற்றதாய். வைரம், வைஷ்யம் மூரணிக்சம், முத்து, புவழம் முதலிய நவரத்தனங்களாலும் பதிக்கப்பெற்றதான ஊஞ்சலை அந்த மாமரத்தில் கட்டி, அதில் ஸ்ரீதேவியோடுகூட தேவா தலைவனை எழுந்தருளச் செய்து, கீழ்த்து

புஷ்பம், தூபம், தீபம், பழம், புகுஷ்யங்கள். நிவேதனங்கள் ஆகிய வற்றால் நன்கு பூஜிக்கவேண்டும். பூ, அக்ஷதை, தாப்பைநுனி, ரள், தெய், தேன், நீர், கடுகு ஆகியவற்றால் அஷ்டாங்கப் பூஜை செய்து ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும் ஊஞ்சலின் நான்கு பாதங்களிலும் நாலு வேதங்களையும், ஸாமக்யானமந்திரங்களை விரிப்பிலும் ஊஞ்சலில் திருவனந்தாழ்வாரையும், பீடத்தில் எல்லா ஸ்வரங்களையும் திருவாலவட்டமாகிற விசிறியில் வைந்தேயலையும், சாமரத்தில ஸாவிரியையும், தீக்பாலகர்களை தீக்த்துள்ளும், மேலே ப்ராஹ்மாவையும், பருஹஸ்பதியையும், கீழே காளியையும், ருத்ரனையும், க்ஷேத்ரபாலனையும், விநாயகனையும், மேற்கட்டியில் சந்திர ஸூரியர்கள். நக்ஷத்ரங்கள், க்ரஹங்கள் ஆகியவற்றையும் அர்ச்சிக்க வேண்டியது. சுற்றிலும் இதிஹாஸங்களோடு கூடிய வேதங்கள், புராணங்கள், தேவதாஸமூஹங்கள், மலைகள், கடல்கள் ஆகிய அனைத்தும் பூஜிக்கப்படவேண்டும். இவ்வண்ணமாக லக்ஷ்மியோடுகூட ஜநார்த்தனனை ஊஞ்சலில் பூஜித்து, முறையே நாலு வேதங்களையும் ஒதி, நாலு தினங்கள் ஊஞ்சலை ஆட்டவேண்டியது. ப்ராஹ்மணஸ்பத்ய ஸூக்தங்களாலும், ஸாமக்யானங்களாலும், ப்ரபூந்தங்களாலும், திருநாமங்களாலும் தேவனைத் துதித்துக்கொண்டு மௌன மௌன ஊஞ்சலை ஆட்டவேண்டும். நன்கு அலங்கரிக்கப்பெற்ற ஸ்தீர்கள் அனைவரும் அச்யுதனை ஸாவேஸ்வரனைப்பற்றிய ராமனின் சரித்தையும், கண்ணனின் சரித்தையும் பாடுகின்றவர்களாய் பரமேஸ்வரனை உகப்புடனும் பகதியுடனும் ஊஞ்சலில் ஆட்டக்கடவர்கள். விஷ்ணு ஆடும் ஊஞ்சலைப் பார்ப்பது மஹாபாதங்களை அழிக்கும். புக்தியை அளிக்கும். ஜநநமரணத்தை அழிக்கும். ஊஞ்சலில் ஆராதிக்கப்படும் ஹரியை விமானத்திலிருந்துகொண்டு எல்லா தேவர்களும் ஸேவிக்கிறார்கள். ஆகையால் ஹரியின் டோலோத்ஸவம் மிகப் புண்ணியமானது. ஸ்ரீஸூக்தத்தினாலேயே வைஷ்ணவன புக்தியுடன ஹாரத்தி ஸமர்ப்பிக்க வேண்டியது பிறகு ப்ராஹ்மணர்களைப் பூஜிக்கவேண்டியது. துக்ஷிணைகளை அளித்து உகப்பிக்க வேண்டியது. ஸவஷணவோத்தமன இவ்வண்ணமாக மூன்று தினங்கள் உத்ஸவம் செய்யவேண்டியது. வைஷ்ணவனாயிருப்பவன் ஒவ்வொரு வருடமும் அதற்குரிய காலத்தில் வேதமார்க்குத்தின் படி ஜபம் ஹோமம் முதலானவற்றோடு வாஸுதேவனுக்கு இயன்ற வரையில் உத்ஸவத்தைச் செய்யவேண்டும். வைஷ்ணவனாயிருப்பவன் விஷ்ணுவுக்கு எங்கு எங்கு உத்ஸவத்தைச் செய்ய

விரும்புகிறானே அங்கு அங்கு விஷ்ணுவைப்பற்றிய மந்திரங்களால் ஹோமத்தைச் செய்யவேண்டும். 'அதோ தேவா' என்று தொடங்கும் விஷ்ணுஸூக்தத்தினாலும், 'விஷ்ணோர் நுகம்' என்று தொடங்கும் விஷ்ணுஸூக்தத்தினாலும், 'பரோ மாத்ரயா' என்று தொடங்கும் இரண்டு விஷ்ணுஸூக்தங்களாலும், புருஷஸூக்தத்தாலும், நாராயணநுவாகத்தாலும் ஸ்ரீஸூக்தத்தாலும் ஒவ்வொரு ருக்கிற்கும் அக்ஷரியில் ஹவிஸ்ஸினாலும், பாயஸத்தினாலும் வைஷ்ணவனாயிருப்பவன் ஹோமம் செய்யவேண்டும். நாராயண வாஸுதேவ விஷ்ணு மந்திரங்களும், த்வயமந்திரமுமான நாலுமந்திரங்களாலும், விஷ்ணு க்ஷாயதரியாலும் தனித்தனியாக நூற்றெட்டுமுறை நெய்யால் ஹோமம் செய்யவேண்டும். வைகுண்ட பார்வதர்களுக்கு ஹோமம் செய்து மற்ற கர்மங்களை முன்போல் செய்யவேண்டியது. குறிப்பிட்டு விதிக்கப்படாத எல்லா உத்ஸவங்களிலும் இவ்வண்ணமே முறைப்படி செய்யவேண்டும். வேதசூமோதிய அந்தணர்க்கு உணவளித்தால் எல்லாம் நிறைவடையும். 'அல்லது மந்தரரத்னமான தவயத்தினால் தினந்தோறும் ஆயிரம்முறை ஹோமம் செய்து, புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பித்து மற்ற கர்மங்களை முன்போல் செய்யவேண்டும். பரமாதமாவுக்கு ஹோமமில்லாமல் உத்ஸவம் செய்தல் கூடாது. ஜபமும், ஹோமமும் இல்லாமல் செய்யப்படும் காரியத்தை ஜநார்த்தனன் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான். அரசனே! அதனால்தான் விஷ்ணுவின் ஆராதனத்தை வேதமந்திரங்களைக்கொண்டே செய்யும்படி நான் கூறுகிறேன்.]

இவ்வண்ணமாகப் பரமவைதீகமான விஷ்ணுவின் உத்ஸவங்களில் டேராலோத்ஸவத்தை விவரித்து, அடுத்தபடியாக ஐப்பசி மாதத்தில் ஏழு நாள் செய்யத்தக்கதொரு மஹோத்ஸவத்தை விவரிக்கிறது. அதைக் காண்போம் இனி.

ஆஸ்வயுக்கிருஷ்ணபக்ஷி து ஸம்யக்யுப்யுதிதே ரவௌ ||
 ஆதர்ஸாத் ஸப்தராத்ரம் து பூஜயேத் ப்ரபுமவ்யயம் |
 ஸ்நாத்வா நத்யாம் வித்யானேந க்ருதக்ருத்ய: ஸமாஹித: ||
 க்ருஷீத்வா ஜலகும்பம் து வாருணந் ப்ரவராத் வ்ரஜேத் |
 பஞ்சதவக்பல்லவாத் புஷ்பாண்யபிமந்த்ய விரிக்ஷிபேத் ||
 ஸௌரபேயீம் தத்யா முத்ராம் த்ர்ஸயித்வா ச பூஜயேத் |
 த்ரிவாரம் வைஷ்ணவைர்மந்தரை: ஸங்கேசுரைவாபி-
 ஷேசயேத் ||

பூஜயித்வா வித்யானேந க்ருத்தபுஷ்பாக்ஷதாதிபி; |
 அபூபாந் பாயஸம் ஸக்தூந் க்ருஸரம் ச நிவேத்யேத் ||
 மந்த்ரைரஷ்டோத்தரஸூதம் துக்வா புஷ்பாணி சக்ரிண; |
 பஸ்சா த் ஹோமம் ப்ரகூர்வீத ஸாஜ்யேந சருணா தத: ||
 கஸ்யவானைதி ஸுக்தேந வைஷ்ணவைரபி வைஷ்ணவ: |
 ஹுத்வா து மந்த்ரரக்தேந க்ருதமஷ்டோத்தரம் ஸூதம் ||
 வைகுண்ட்யம் பார்ஷத்யம் ஹுத்வா வைஷ்ணவாந்
 பேபூஜயேத் தத: |
 ஸக்ருத்ஸ்பேபூஜஸம்யுக்த: க்ஷிதிஸாயி பூவேந்நிஸி ||
 ஸாயாஹ்நே஽பி ஸமப்யயர்ச்சய ஜாதீபுஷ்பை: ஸுக்ருத்திபி; |
 பூஹுபி; தீபக்யண்டைஸ்ச ஸேவேரந் புரவாளிந: ||
 ஏவம் மஹோதஸவம் க்ருத்வா துநத்யாந்யயுதோ பூவேத் |
 தத்தகாலோசிதம் விஷ்டேனோருதஸவம் பரமாத்மந: ||
 த்ரவ்யஹ்நே஽பி க்ருர்வீத பத்ரபுஷ்பை: பூலாதிபி; |
 ஸமித்யபிப்யஸவபத்திரர்வா ஹோமம் க்ருர்வீத வைஷ்ணவ:||
 ஸந்தர்ப்பயேச்ச விப்ராம்ஸ்து கோமலை: துளஸீத்யலை: |
 புக்த்யா வை தேதுவதேதுவே: பரிதுஷ்டோ பூவேத்
 த்ருவம்

[ஐப்பசி மாதம் க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் ஸூர்யன நன்கு உதித்த வளவில், அமாவாஸ்யையிலிருந்து ஏழுநாட்கள் அழிவற்றவனுள் எம்பெருமானுக்கு உத்ஸவம் கொண்டாடவேண்டும். முறைப்படி நதியில் ஸ்நானம் செய்து, காலேக்கடன்களைச் செய்து, ஸாநதியுடைய வனாய், நீர்நிறைந்த (பூர்ண) கும்புத்தை எடுத்து வாருண மந்திரங்களை ஜபிக்கவேண்டும். ஐந்துவகைப்பட்ட பட்டைகள், தளிர்கள், மலர்கள் ஆகியவற்றை அபிமந்த்ரணம்செய்து அப் பூர்ணகும்புத்தில் இடவேண்டும். ஸூரபிமுத்தரையைக்காட்டிப் பூஜிக்கவேண்டியது. வைஷ்ணவ மந்திரங்களால் மூன்றுமுறை ஸங்க்ஷத்தாலே அபிஷேகம் செய்யவேண்டியது. முறைப்படி க்ருத்தம், புஷ்பம், அக்ஷதை முதலானவற்றால் பூஜித்தபின்பு, அப்பம், பாயஸம், ஸத்துமா. (எள், அரிசி, உளுந்துகலவையான) க்ருஸரம் ஆகியவற்றைக் கண்டருளப்பண்ணவேண்டியது. ஆழி யானுக்கு (ப்ரத்யாந) மந்திரங்களாலே நூற்றெட்டுமுறை புஷ்

பங்களை ஸமர்ப்பித்து, அதற்குப்பின் நெய்கலந்த ஹவிஸ்ஸினால் ஹோமத்தைச் செய்யவேண்டும். 'அஸ்ய வாம(?)' என்று தொடங்கும் ஸூக்தத்தினாலும், விஷ்ணு ஸூக்தங்களாலும், மந்திர ரத்னமான த்யவயத்தாலும் வைஷ்ணவனாயிருப்பவன் நூற்றெட்டு முறை நெய்யாலே ஹோமம்செய்து, வைகுண்டப் பார்வதப் ஹோமம்செய்து, வைஷ்ணவர்களுக்கு உணவு அளிக்கவேண்டும். உத்ஸவத்தைச் செய்பவன் ஒருவேளை உண்பவனாய், இரவில் பூமியில் படுத்துறங்கவேண்டும். மாலேவேளையில், நறுமணமுள்ள ஜாதீ புஷ்பங்களாலே அர்ச்சனம்செய்து, பல தீவட்டிகளை ஏற்றி வைத்து ஊரிலுள்ளோர் எம்பெருமானை ஸேவிக்கவேண்டும். இவ் வண்ணமாக மஹோத்ஸவத்தைச் செய்தபின் தூநதூன்யங்களை அடையலாம். பரமாத்மாவான விஷ்ணுவுக்கு, அந்தந்தக் காலத் திற்குத் தகுதியாக உத்ஸவங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. செல்வ மற்றவனும் இலை, மலர், பழம் முதலானவற்றைக்கொண்டோ, ஸமித்துகள், வில்வஇதழ் ஆகியவற்றைக்கொண்டோ வைஷ்ணவனாயிருப்பவன் ஹோமம் செய்யவேண்டும். இளந்துளசி இதழ்களால்வந்து அந்தணர்களை த்ருப்தி செய்விக்கவேண்டும். புக்தி யொன்றினாலேயே தேவர்தலைவர் தலைவன் உகப்பான் என்பது உறுதி.]

இவ்வண்ணமாக எம்பெருமானுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்ஸவங்கள் சிலவற்றை விளக்கியபின், இவ்வுத்ஸவங்களைச் செய்பவன் இவ்வுலகில் வையம் மன்னிவீற்றிருந்து நல்லபத்தால் மனை வாழ்ந்து போகங்களை அநுபவித்து இந்த ஜன்மம் கழிந்தவுடன் பெறும் மோக்ஷலோகம்ந் பரமபத ப்ராப்தியை விரிவாக வர்ணிக்கிறது இவ்வத்தியாயத்தின் கடைசிப்பகுதி. அதைக் காண்போம் இனி.

ஆஸ்திக: ஸ்ரத்யுத்யுநஸ்ச வியுக்தமத்யும்தஸர: ||

பூஜயித்வா ஜகந்நாதம் யாவஜ்ஜீவுமதந்த்ரிக . |

இஹ புக்த்வா மநோரம்யாந் பிபாசூந் ஸர்வாந் யதேத்யப்

ஸரிதாந் ||

ஸுடேக்யந தேதுஹமுத்ஸுருஜ்ய ஜீர்ணத்வசமிவோரக்ய: |

ஸ்தூலஸூக்ஷ்மா த்ஸிகாம் சேமாம் விஹ்ய

ப்ரக்ருதிம் த்ருதம் ||

ஸாருப்யமீஸ்வரஸ்யாஸு க்யத்வாது ஸ்வஜநைஸ்ஸஹ ||
 திவ்யம் விமானமாருஹ்ய வைகுண்டம் நாம பூர்வரம் ||
 திவ்யாப்ஸரோக்யணையுக்கேதா திவ்யபூஷணபூஷித: |
 ஸ்தூயமான: ஸுரக்யணை: கீயமானஸ்ச கிந்நரை: ||
 ப்ரஹ்மலோகமதித்ரம்ய பித்வா ப்ரஹ்மாண்டமண்டலம் |
 விஷ்ணுசக்ரேண வை பிதவா ஸர்வாநாவரணந் கநாந் ||
 அதீத்ய விரஜாமாஸு ஸர்வவேத்யஸ்வரவம் நதீம் |
 அப்யுத்யக்யச்சக்யபிதர்வ்யக்யரை: பூஜயமான: ஸுரோத்தமை: ||
 ஸம்ப்ராப்ய பரமம் தூரம யோக்யக்யம்யம் ஸநாதநம் |
 யத்யக்யத்வா ந நிவர்த்தந்தே தத்யக்யம் பரமம் ஹரே: ||
 தத்யவிஷ்ணு: பரமம் தூரம ஸக்யா பஸ்யந்தி யோக்யந: |
 ஸீதாம்ஸுகோடிஸங்காஸை: ஸர்வைஸ்ச புவநை: யுதம் ||
 ஆருட்யௌவநைந் திவ்யை: பும்பி: ஸ்த்ரீபித்யஸ்ச ஸங்குலம் ||
 ஸர்வவக்ஷணஸம்பந்நை: திவ்யபூஷணபூஷிதை: ||
 அக்ஷரம் பாமம்வ்யோம யஸ்மிந் தேவா: அதிஷ்டிதா: |
 இராவதி தேநுமதி வ்யஸ்தபூநா ஸுதயவாஸிநீ ||
 யத்ர க்யாவோ பூரிஸ்ருங்க்யா: ஸாத்யோத்யா தேவபூஜிதா |
 அநந்தவ்யஹலோகைஸ்ச தயா துல்யஸுபூவஹை: ||
 ஸர்வவேத்யமயம் தத்ர மண்டலம் ஸுமனோஹரம் ||
 ஸஹஸ்ரஸ்தூணஸக்யஸி த்ருவே ரம்யோத்தரே ஸுபே ||
 தஸ்மிந்மனோரமே பீடே தூர்மாத்யை: ஸுநிபித்யர்வருதே |
 ஸஹாஸஸீநம் கமலயா த்ருஷ்டவா தேவம் ஸநாதநம் ||
 ஸ்துதிபி: புஷ்கலாபித்யஸ்ச ப்ரணம்ய ச புந:புந: |
 ப்ரஹர்ஷபுலகோ பூத்வா தேந வாஸஸிங்க்யுத: க்ரமாத் ||
 பூஜித: ஸகலோபூகைய: ஸ்ரியா சாபி ப்ரபூஜித: |
 அநந்தவிஹகேஸூரத்யை: அர்ச்சித: ஸர்வவைத்யவதை: ||
 தேஷாமந்யதமோ பூத்வா மோத்யதே தத்ர தேவவத் |
 யேஷு கேஷு ச லோகேஷு திஷ்ட்யதே கமலாபதி: ||
 தேஷு தேஷ்வபி தேவஸ்ய நித்யதூஸோ புவேத் ஸக்யா |
 தூஸவத் புத்ரவத் தஸ்ய மித்ரவத் ப்ரந்துவத் ஸக்யா ||
 அஸ்ருதே ஸகலாந் காமாந் ஸஹ தேந விபஸ்சிதா |

இமரந் லேகாந் காமபேபாகு: காமஸுப்யநுஸஞ்சாந் ||
 ஸர்வதூர் தூரவித்வஸ்ததூ:க்கூலேஸலவாமஸக: |
 குணாநுபுவஜப்ரீத்யா குர்யாத் தூரஸ்யமஸேஷத: ||
 இக்யமேவ பரம் மோக்ஷம் விது: பரமயோக்யுந: |
 காங்க்ஷந்தி பரமம் தூரஸ்யமுக்தமேவம் மஹர்ஷய: |
 ஹரேர்தூரஸ்யைகபரமாம் பூச்சிமாலம்ப்ய மாநவ: |
 இவைஹவ முக்தோ ராஜர்ஷே ஸர்வகர்மநிபந்தகந: ||

|| இதி ஸ்ரீவ்ருத்தகஹாரீக ஸ்ம்ருதௌ....தூரமோத்யாய: ||

[ஆஸ்திகனய், ஸாஸ்திர விதிகளில் நம்பிக்கையுள்ளவனாய், மத்யு
 மாத்ஸர்யங்கள் அற்றவனாய், சோம்பலற்றவனாய், ஜக்யந்நாதானை
 ஆயுளுள்ள வரையில் பூஜித்தபின்பு, இவ்வுலகில் நெஞ்சக்கினிய
 எல்லா பேராகுங்களையும் விரும்பியபடி அநுபூவித்து, பழைய
 தோற்சட்டையைப் பாம்பு உரிப்பதுபோல், எளிதில் இந்த
 தேஹத்தைவிட்டு, ஸ்தூலரூபமாகவும், ஸூக்ஷ்மரூபமாகவுமிருக்
 கும் இந்த ஸரீரத்தை விரைவில் விட்டு, ஈஸ்வரனோடு ஸாரூப்
 யத்தை அடைந்து, தன் ஜனங்களோடு கூட திவ்யவிமானத்தில்
 ஏறி, திவ்யாப்ஸரோக்யுணங்களோடுகூடியவனாய், திவ்யாபுரணங்க
 ளால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனாய், தேவர்களால் துதிக்கப்படுப
 வனாய், கிந்நரர்களால் பாடப்படுபவனாய், ப்ரஹ்மலோகத்தையும்
 தாண்டி, ப்ரஹ்மமாண்ட்ய மண்டலத்தையும் பிளந்துகொண்டு
 போய், இருள் நிறைந்த எல்லா ஆவரணங்களையும், ' (கோடி
 ஸூர்ய ப்ரகாஸமான) விஷ்ணுசக்ரத்தினாலேயே பிளந்து சென்று,
 எல்லா வேதங்களும் நீராக வெள்ளமிடும் விரைஜ எனும நதி
 யையும் கடந்து, எதிர்பார்த்து வரவேற்று நிற்கும் நித்யஸூரி
 களால் பூஜிக்கப்படுபவனாய், ஒளியுடையதாய், வைருண்ட்ய
 மென்று பெயர்பெற்றதாய், யோகிகளால் அடையத்தக்கதாய்,
 பழையதாய், அடைந்தபின் திரும்பிவருதல் இல்லாததான விஷ்ணு
 வின் பரமபதத்தை அடைந்து (இன்புறுகிறான்.) அந்த விஷ்ணு
 வின் பரமபதத்தைப் பரமயோகிகளான ஸூரிகள் எப்போதும்
 காண்கிறார்கள். கோடி சந்திரர்களின் ஒளியுடைய எல்லாவித
 மான லோகங்களையும் உடையது அது. யௌவனமுடையவர்
 களாய், எல்லா லக்ஷணங்களும் நிறைந்தவர்களாய், திவ்
 யாபுரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவர்களான அப்ராக்ருத
 ஸ்தரீபுருஷர்கள் நிறைந்தது அது. பர்மாகாஸமான அவ்வுலகில்

நித்யஸூரிகள் வாழ்கின்றனர். (அப்ராக்ருதமான) அந்நம். பஸூக்கள், யவம் முதலிய தான்யங்கள், நல்லகொம்புள்ள காளைகள் முதலியவற்றைக்கொண்ட அந்த அயோத்த்யையெனும் பரமபதம் நித்யஸூரிகளால் பூஜிக்கப்படுவதாய் உள்ளது. அதோடு ஸமமான ஆநந்தத்தை அளிக்கவல்ல அளவற்ற வ்யூஹலோகங்களால் சூழப்பட்டது அப்பரமபதம். ஸர்வவேத்யமயமாய், மிக இனியதான மண்டபம் அதில் உள்ளது. உறுதியானதாய், அழகியதாய், மங்குளமான அவ்வாயிரக்கால் மண்டபத்தில் அழகியதாய், தூர்மம் முதலான பீடதேவதைகளால் சூழப்பெற்றதான ஆஸநத்தில், ஸ்ரீதேவியோடு எழுந்தருளியிருக்கும் பழையோருன தேவனைக் கண்டு, நிறைவுடைய துதிகளைச் சொல்லிப் பலகால் வணங்கி, ஆநந்தத்தால் மயிர்க்கூச்செறியப்பெற்றவனாய், முறைப்படி அப்பெருமானால் தழுவப்பெற்றவனாய், எல்லா பேராகுங்களையும் அளித்து உபசரிக்கப்பெற்றவனாய், திருமாமகளால் அருளப்பெற்றவனாய், அநந்தன, கருடன முதலான எல்லா ஸூரிகளாலும் அர்ச்சிக்கப்பெற்றவனாய், அவர்களில் ஒருவனாகி, நாராயணனைப் போலவே ஆநந்தம்டைகிறான். கமலாநாதன் எந்தெந்த லோகங்களில் இருக்கிறானோ அங்கெல்லாம், அந்த தேவனுக்கு நித்யகைங்கர்யம் செய்பவனாகிறான். ஸாவஜ்ஞான அவனோடுகூடி, தூஸனைப் போலவும் பிள்ளையைப் போலவும், நண்பனைப் போலவும், உறவினைப் போலவும் எப்போதும் எல்லாக் கலயாண குணங்களையும் அநுபூவிக்கிறான். விருமபிய பேராகுங்களையெல்லாம் பெற்று, விருமபிய உருவமுடையவனாய், பரமாத்மாவைப் பின்பற்றுகிறவனாய், எப்போதும் துபைத்தின லவலேஸமும் அடியோடு அற்றவனாய், பரமாத்மாவின் குணங்களை அநுபூவிப்பதால் உண்டாகும் உகப்பினுலே எல்லா அடிமைகளையும் செய்யக் கடவன. பரமயோகியுள் இதையே மேலான மோக்ஷமாகக் கருதுகின்றனர். இங்கு கூறப்பட்ட மேலான அடிமையையே மஹர்ஷிகள் விருமபுகின்றனர். ராஜரிஷியே! ஹரிக்கு அடிமைசெய்வதையே மேலான லக்ஷ்யமாகக்கொண்ட புக்தியை அடைவதினால் மனிதன் எல்லாப் பாபங்களினின்றும் இப்பிறப்பிலேயே விடுபடுகிறான்.]

வ்ருத்தஹாரீத ஸ்ம்ருதியில் பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இப்பத்தாவது அத்தியாயத்திலிருந்து பரமாத்மா நாராயணனே எனறும், அவனைப் பரமபதத்தில் செறைடைநது அநுபூவித்துக் கைங்கர்யம் செய்வதே மேலான மோக்ஷம் என்றும் கூறும்

விஸிஷ்டாத்யவைத ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்ததூந்தமே மஹர்ஷிகள்
உகந்தது என்று கையிலங்கு கனியாக விளங்குகிறது. இனி,
விஷ்ணு பூஜாவிதியை விரிவாக விளக்கும் பதினோராம் அத்தி
யாயத்தைக் காண்போம்.

|| அத, ஏகாத்யஸோத்யாய: ||

ஹாரீத உவாச—

அத, வக்ஷ்யாமி ராஜேஜந்த்ர விஷ்ணுபூஜாவிதியம் பரம் |

ஸ்ரெளதம் மஹர்ஷிபி:ப்ரோக்தம் வஸிஷ்டாத்யயை:

புராதனை: ||

வைகாநஸஸ்ச ப்ருக்ஷ்வாத்யயை: ஸநகாத்யயைஸ்ச

யோக்யபி: |

வைஷ்ணவைர்வைதிகை: பூர்வை: யத்யத்யாசரிதம் புரா

தத்தே வக்ஷ்யாமி ராஜேஜந்த்ர மஹாப்ரியதமம் ஹரே: |

ப்ராஹ்மே முஹுர்த்தே சோத்த்யாய ஸம்யக்யாசம்யவாரிண||

த்யாத்வா ஹ்ருத்கமலே விஷ்ணும் பூஜயேத் மநஸைவ து |

தம் ப்ரத்தைவேதி ஸுலக்ஷேந ப்ராதுயேத் கமலாபதிம் ||

வநஸ்பதேதி ஸுலக்ஷேந தூர்யகேக்ஷாம் நிநாத்யேத் |

சூர்யாத் ப்ரதக்ஷிணம் விஷ்ணோ: அதோ கேதுவேக்யநேந து||

தத்விஷ்ணோரிதி மந்த்ராப்யாம் தரி: ப்ரணம்யாதத,

வாக்யத: ||

க்ருதஸுளச: தத்யாடசாந்த: தந்தத்யாவநபூர்வகம் |

ஸ்நானம் சூர்யாத் வித்யானேந த்யாத்ரீ ஸ்ரீதுஸீயுதம் ||

நாராயணநுவாகேந க்ருத்வா தத்ராடக்யமர்ஷணம் |

க்ருதக்ருத்ய: ஸுசிர்பூத்வா தர்ப்பயித்வா ச பூர்வவத் ||

த்ருதோர்த்யவபுண்ட்ரதேதுஹஸ்ச பவித்ரகர ஏவ ச |

ப்ரவிஸ்ய மந்திரம் விஷ்ணோ: ஸம்மார்ஜன்யா விஸோத்யேத்||

வாஸ்தோஷ்பதேதி வை ஸுலக்ஷம் ஜபந் ஸம்மார்ஜயேத்

க்ருஹம் |

ஆக்ஷாவ இதி ஸுலக்ஷேந கேக்ஷாமயேநாநுலேபயேத் ||

ஆநோ பத்யேதி ஸுலக்ஷேந ரங்குவல்லிம் ச நிக்ஷிபேத் |

தத: கல்ஸமாதுய ஜபந் வை ஸாகுநோ(நீ)ர்ருச: ||

கூத்வா ஜலாஸ்யம் ரம்யம் நிர்மலம் ஸுகி பாண்டுரம் ।

இமம் மே கங்கேகூதி ருசா ஜலம் புக்த்யாடபிமந்த்ரயேத் ॥

ஆபோ அஸ்மாநிதி ருசா கலஸம் க்ஷாலயேத் த்விஜஃ ।

ஸமுத்ரஜ்யேஷ்டா (ஷ்டா)மந்த்ரேண க்ருஹணீயாத்

ப்ரயதோ ஜலம் ॥

உதஸ்மேநம் வஸ்துபிரிதி வஸ்த்ரேணாடச்சூத்ய

வைஷ்ணவஃ ।

ப்ரஸம்ராஜேதி ஸூக்தம் வை ஜபந் ஸம்ப்ரவிஸேத் க்ருஹம் ॥

த்யாந்யோபரி தத்யா கும்பம் ந்யஸேத் தக்ஷிணதோ ஹரேஃ ।

இமம்மே வருணேத்ய்ருசா மங்குளத்ரவ்யஸம்யுதம் ॥

அஞ்ஜந்தி த்வேதி ஸூக்தேந குர்யாத புஷ்பஸ்ய ஸஞ்சயம் ।

அர்வாஞ்சி ஸுபுகே த்வாப்யாம் கந்த்யாம்ஸச

பேஷ்யேத் தத்யா ॥

வாக்யதஃ ப்ரயதோ பூத்வா ஸ்ரீஸூக்தேநைவ வைஷ்ணவஃ ।

விஸ்வாநி ந இதி ருசா தீபம் துத்யாத் ஸுதீபிதம் ॥

தக்தத்பாத்ரேஷு ஸலிலம் துத்வா கந்த்யாமஸ்து நிக்ஷிபேத் ।

ஸம் நோ தேஷ்வயா ச ஸலிலம் க்யாயத்யா ச குஸாம்ஸதத்யா ॥

ஆயநேதி ச புஷ்பாணி யவோடஸீதி ருசாடக்ஷதாந் ।

கந்த்யுத்வாரேதி வை கந்த்யாரேஷுத்யா திலஸர்ஷபாந் ॥

காண்ட்யாத்காண்டேகி தூயர்வாக்யராந் ஸஹிரண்யேதி

ரதநகம் ।

ஹிரண்யருபேதி ருசா ஹிரண்யம் நிக்ஷிபேத் தத்யா ॥

ஏவம் த்ரவ்யாணி நிக்ஷிப்ய தூலஸ்யா ச ஸமர்ப்பயேத் ।

ஸவிதுஸ்சேத்யாதி ருசா துத்யாத் அர்க்யோத்யகம் ஹரேஃ ॥

ஸூரியேதிபாதேகி ருசா துத்யாத் பாத்யஜலம் தத்யா ।

புக்யரம் தே ஹஸ்தேத்யநேந ஹஸ்தப்ரக்ஷாலநம் சரேத் ॥

வயஃ ஸுபர்ணேதி ருசா முக்யஸம்மாந்ஜநம் தத்யா ।

ஆபோ அஸ்மாநிதி ருசா வக்த்ரகூண்ட்ஷமேவ ச ॥

ஹிரண்யதந்தேத்யநேந தந்தகாஷ்டம் நிவேத்யேத் ।

ப்ருஹஸ்பதே ப்ரத்யமேதி ஜிஹ்வாலேக்யநமேவ ச ॥

ஆப இத்வா உ பேஷஜீரிதி கூண்ட்ஷமாசரேத் ।

ஆபோஹிஷ்ட்யா இதயநேந குர்யாத்யாசமநீயகம் ॥

மூர்த்தாமவ இத்தயநேந தைலாப்யங்கும் ஸமாசரேத் |
 மூர்த்தாநம் திவ இத்தயநேந சுந்தரார் கேசுஷு லேபயேத் ||
 தத்தியஸ்தஸ்தெௌ கேசுவம் தே கேசூந் வை
 க்ஷாலயேத் புந: |

ஸுயே ப்ருஸ்ர (இ)தி ருசா தத்வார்ச்சோ [ச்சோ]

த்வார்த்தநா திகம் ||

ஆபோ யம்வ: ப்ரத்யமிதி ஸுலக்ஷேநாப்யங்குஸுசநம் |

க்ருத்வா஽த: ஸ்நாபயேத் ஸுலக்ஷை: வைஷ்ணவை:

சுந்தவாரிணம் ||

தத: பஞ்சாம்ருதார்க்யவ்யை: ஸ்நாபயேத் தத்ப்ரகாஸகை: |

ஆப்யாயஸ்வேத்யம்ருசா க்ஷீரம் துத்திக்ராவ்ணேதி வை துத்தி ||

க்ருதம் மிமிக்ஷேதி க்ருதம் மதுவாதேதி வை மது |

தத்தே வயம் யதா கேடாபி: இத்ய்ருசேக்ஷுரஸம் ஸுப்யம் ||

ஏபி: பஞ்சாம்ருதை: ஸ்நாப்ய சந்த்யநம் ச நிவேத்யேத் |

ஸ்ரீஸுலக்ஷபுருஷஸுலக்ஷாப்யாம் புந: ஸமஸ்தாபயேத் ஹரிம் ||

வநஸ்பதேதி ஸுலக்ஷேந குர்யாத் கேடாஷஸமந்விதம் |

ஸுயே ஜாத இதி ருசா துத்த்யாத் நீராஜநம் தத: ||

யுவா ஸுவாஸேதி ருசா வஸ்த்ரேணங்கும் ப்ரமார்ஜயேத் |

ப்ரஸேநானேதி மந்த்ரேண வஸ்த்ரம் ஸம்வேஷ்டயேத் தத: ||

யுவம் வஸ்த்ராணீதி ருசா உத்தரீயம் ததைவ ச |

ஸர்வத்ரா஽஽சமநம் துத்த்யாத் ஸம் நோ தேவீத்ய்ருசா ச து ||

உபவீதம் ததோ துத்த்யாத் ப்ராஹ்மணீதி வை ருசா |

ருதஸ்ய தந்துவிததே துத்த்யாத் குஸபவித்ரகம் ||

பஸ்சாத்ராசமநம் துத்த்யாத் பூஷணீர்பூஷயேத் ஹரிம் |

விஸ்வஜித்ஸுலக்ஷேந துத்த்யாத் பூஷணீ ஸுபாரி வை ||

ஹிரண்யகேசீதி ருசா கேசூந் ஸம்ஸோஷயேத் ததா |

ஸுபுஷ்பை: கபரீம் துத்த்யாத் விஹிஸோதேத்யநேந து ||

க்ருபாயமிந்த்யுதேரத இத்ய்ருசா (?) திலகம் ஸுப்யம் |

சுந்த்யம் ச லேபயேத் சுந்த்ரே சுந்த்யத்வாரேதி வை ருசா ||

த்ராதாரமிந்த்ர இத்ய்ருசா புஷ்பமாலாம் ஸமர்ப்பயேத் |

சக்ஷுஷ: பிதேதி ருசா சக்ஷுஷோ ரஞ்ஜநம் ஸுப்யம் ||

ஸஹஸ்ரஸீர்ஷேதி ருசா கிரீடம் ஸீரஸி க்ஷிபேத்

ருக்ஸாமாப்யாமிதி ஸ்ரோத்திரே குண்ட்யுலே

மாகரேதர்ப்பயேத்

தமூநஸௌ அபஸ இதி கேபூராதிஷ்டிஷணம் ।

ஆஸ்யேவதே யஸ்யேதி ருசா ஹாராணி விமலாநி ச ॥

ஹஸ்தாப்யாம் த்யூஸாக்யாப்யாம் இத்ய்ருசா சாங்குளீயகம் ।

யஸ்ய த்ரீபூர்ணமதுநா ஸுர்யாகே (?) விந்யஸேத் ஸுபே ॥

இந்த்ரம் தவதுத்தர இதி கடிஸுத்தரம் ஸுரோசிஷம் ।

ஸ்வஸ்தித்யா விஸுஸ்திரித்யாயுத்யாநி ஸமர்ப்பயேத் ॥

த்யுளாந்ய இந்த்ரேதி த்யூயாத் சூத்ரம் ஸுவிமலம் தத்யா ।

ஸோம: பவதேதி ருசா சாமரம் ஹைமமுத்தமம் ॥

ஸோமாபூஷணேதி ருசா தாலவ்ருந்தௌ ஸுவர்ச்சௌ ।

ரூபம் ரூபமிதி ருசா த்யூயாத்யூர்ஸகம் ஸுப்யம் ॥

இந்த்ரமேவ திஷணேத்ய்ருசா ஸுஸநே விநிவேஸ்யேத் ।

இஹைவாஸ்கமேதி ருசா த்யூயாச்ச குஸ விஷ்டரம் ॥

அபஸ்வந்தரிதி (ச) ருசா பாத்யம் த்யூயாச்ச பக்தித: ।

கௌரீர்மிமாயஸுக்கேதந அர்க்யம் ஹஸ்தே நிவேத்யேத் ॥

நதமம்ஹேநாநதுரிதமித்யாசமநம் ஸமர்ப்பயேத் ।

பிபூஸோமமித்யநேந மதுபர்க்கம் ச ப்ராஸ்யேத் ॥

அப்ஸ்வக்யேந ஸதிஷ்டவேதி புநராசமநம் சரேத் ।

அர்ச்சந்தஸ்த்வா ஹைவாமேஹத்யக்ஷைதரர்ச்சயேத் ஸுபே ॥

தண்டுலாஸ்ஸஹரித்யூராஸ்த அக்ஷதா இதி கீர்த்திதா: ।

விஷ்டேணர் நுகமிதி ஸுக்கேதந தூபம் த்யூயாத்

க்யூருநாந்விதம் (தாந்) ॥

பூவாமிகேதி (?) ஸுக்கேதந திபாந் நீராஜயேத் ஸுப்யாந் ।

இத்யம் தே பாத்ரமிதி (ச) பூஜநம் விந்யஸேத் ஸுப்யம் ॥

தஸ்மா அரங்க்யாமேதி பாத்ரப்ரக்ஷாளநம் சரேத் ।

அஸ்மிந்பதேத்யு பர(மேதச்சிவாம்ஸ) மிதி

க்யூவாஜ்யேநாபிபூரயேத் ॥

பிதும்நுஸ்தேதாஷமிதி ஸுக்கேதந த்யூயாத்யூந் திசுகம் ஹவி: ।

தத்யூஸ்யாநிகமித்ய்ருசா ஸஹிரண்யம் க்யூருதம தத்யா ॥

தஸ்மிந் ராயவதய இதி துத்யாதாரோபோஸநே க்ருதம் (?) ।
 தத: ப்ரராணாதுயாஹுதயோ ஹோதவ்யா: பரமாத்மநி ॥
 அக்ருநே விவஸ்வதுஷஸ: (இதி) பஞ்சபித்யுச யதூக்ரமம் ।
 ஸமுத்ராதூர்மீதி ஸுக்ருதேந க்ருததாரா: ஸமாசரேத் ॥
 பரோ மாத்ரேதி ஸுக்ருதேந பேராஜயேத் ஸூரியம் ஹரிம் ।
 துப்யம் ஹிந்வாந இத்யநேந யதூஸர்வம் நிவேதயேத் ॥
 இந்த்ரபிபூர இத்யநேந துத்யாதாரோபோஸநம் புந: ।
 ப்ரத ஆர்விநி பவமானேத்ய்ரு(நேதிரு)சா

ஹஸ்தப்ரக்ஷாளநம் சரேத் ॥

ஸரஸ்வதீம் தேசுவயந்த இதி (திஸ்ருபி:)கூண்ட்ரஷமேவ ச ।
 வ்ருஷ்டிம் திவீஸஸ்தத்யூரேதி (தூவாப்யாம்)

துத்யாதாசமநம் தத: ॥

ஸூஸம் ஜஜ்ஞாநமீத்ய்ருசா முக்யஹஸ்தௌ ச மார்ஜயேத் ।
 துக்ஷிணாவதாமீத்ய்ருசா துத்யாத் தாம்பூலமுத்தமம் ॥
 ஸ்வாது: பவஸ்வேதி ருசா துத்யாதாசமநம் புந: ।
 ஆயங்கௌரிதி ஸுக்ருதாப்யாம் துத்யாத் புஷ்பாஞ்ஜலீம்

தத: ॥

தீபாந் நீராஜயேத் பஸ்சாத் க்ருதஸுக்ருதேந வைஷ்ணவ: ।
 யத இந்த்ரேத்யாதிஷ்ட்பி: திஷ்டு ரக்ஷாம்

ப்ரதூரபயேத் ॥

யஜ்ஞோ தேவாநாம்(இதி)ஸுக்ருதேந உபஸ்தூநஜபம்
 சரேத் ।

தத்விஷ்ணுரிதி (ச)தூவாப்யாம் ப்ரணமேச்சைவ

புக்தித: ॥

கௌரீர்மிமாயேதி ருசா துத்யாதாசமநம் தத: ।
 ஸஹஸ்ரநாமபி: ஸ்துத்வா பஸ்சாத் ஹோமம் ஸமாசரேத் ॥
 ப்ராதரௌபாஸநம் ஹுத்வா தஸ்மிந்நக்ருநௌ ஜநார்தூநம் ।
 த்யாத்வா ஸம்பூஜ்ய ஜுஹ்யாத் வைஷ்ணவை:

ப்ரத்ய்ருசம் ஹவி: ॥

ஸ்ரீபூஸுக்ருதாப்யாமபி ச ஹுத்வா க்ருதயுதம் ஹவி: ।

யாபிஸ்தோமோ மோத்யுதேத்யநேந மாத்ருப்யாம்

ஜுஹ்யாத் ஹவி: ॥

கிம்ஸ்வித்யவநமித்ய(ரதி ருசா அ)நந்தம் ஜுஹுயாத் ஹவி: ||
 ஸுபர்ணம் விப்ரா இதய்ருசா ஸுபர்ணய மஹாத்த்மநே ||
 சமூஷச்ச்யேந இதி ச ஸேநேஸாயாபி ஹுயதாம் |
 பவித்ரம் த இதி த்வாப்யாம் சக்ராயாமிததேஜஸே ||
 ஸ்வாதுஷம் ஸ இதி ருசா ஹேதிப்யோ ஜுஹுயாத் ஹவி: ||
 இந்த்ரஸ்ரேஷ்ட்யாநிதிந்த்ராய அக்யநிர்மூர்த்தேதி

பாவகம் ||

யமாய ஸோமேதி யமம் நைர்ருதம் மோஷுணேதய்ருசா |
 யச்சித்திதேதி வருணம் வாயவாயாஹீதி மாருதம் ||
 த்ரவிணேத்யா த்யக்யாதுநா த்ரவிணேத்யாஸமேவ ச |
 த்ரயம்புகரு(கமித்ய்ரு)சா ருத்ரமாந: ப்ரஜாம் ப்ரஜாபதிம் ||
 யஜ்ஞேநேதய் ருசா ஸாத்யேப்யோ மருதோ யத்யுவேதி ச |
 யோ ந: ஸபத்நேதி ருசா வஸுருத்ரேப்ய ஏவ ச ||
 விஸ்வே தேவா: சதஸ்ருபி: யே தேவாஸ: ருசா தத்யா |
 ஸர்வேப்யஸனசவ தேவ்யேப்ய: ஜுஹுயாத்யந்ருத்தம் ||
 நாஸத்யாப்யாமிதி ருசா அஸ்விச்சந்தேயாப்ய ஏவ ச |
 ஸோம(மா)பூஷே(ஷணே)தி ருசா

ஸூர்யாசந்த்ரமஸோஸ்தத்யா

ஸம்ஸமித்யப்ய(வ)ஸூக்தேந எவஷ்ணவேப்யஸ்தத்யா புந: |
 தத: ஸ்விஷ்டக்ருதம் ஹுதவா பூக்தேப்யஸ்ச பூஸிம்

க்ஷிபேத் ||

நமோ மஹத்யு ரு(இத்ய்ரு)சா பூஸிம் பூவி விரிஷிபேத் |
 ஆசமய வாரிண பஸ்சாத் மந்தரயாக்யம் ஸமாசரேத் ||
 ஏதத் ஸ்ரௌதம் ந்ருபஸ்ரேஷ்ட்ய முநிபி: ஸம்ப்ரகீர்த்திதம்
 ஸமயகுசுதம் மயா கேத்ய நிஸ்சிதம் மதமுத்தம் ||
 ஏதத் ப்ரியதம் விஷ்ணே: ஸ்ரீயோ நாத்யஸ்ய ஸர்வத்யா ||
 ஸ்ரௌதேநைவ ஹரிம் தேவமர்ச்சயந்தி மரீஷிண: ||
 ஸ்ரௌதஸ்மார்த்தாக்யமைர்விஷ்ணேஸ்த்ரிவித்யம் பூஜநம்

ஸ்ம்ருதம் |

ஏதத் ஸ்ரௌதம் தத: ஸ்மார்த்தம் டௌருஷேண ச யத்

ஸ்ம்ருதம் ||

மந்த்ரைரஷ்டாஷ்டராத்யஸ்து தத்யுதிவ்யாக்யமமுச்சயதே ।
ஸ்ரௌதமேவ விஸிஷ்டம் ஸ்யாத் தேஷாம்

ந்ருபவரோத்தம ॥

ஸ்ரௌதமேவ தத்யா விட்ரா: ப்ரகுர்வந்தி ஐநார்த்த்யுநே ।
யஜந்தி கேசித் த்ரிதயம் த்ரிஸந்த்யாஸு ச தேயுசிகா: ।
யஜந்தி கேசித் த்ரிதயம் த்ரயோ வர்ணா: த்யுவிஜோத்தமா: ॥
ஸுஸ்ருஷா ச தத்யா நாமகீர்த்தநம் ஸுத்யுரஜந்மந: ॥
அபிவா பரமே(ம)காந்திபூலக்ருஷ்ணவபுர் ஹரி: ।
ஸ்த்ரீணமப்யர்ச்சநீய: ஸ்யாத் ஸ்வவர்ண-

ஸ்யா நுரூப(ப்ய)த: ॥

மந்த்ரைரத்யுந வை பூஜ்யோ ஹித்வா ஸ்ரௌதம் வித்யாநத: ।
ஏவமப்யர்ச்சநம் விஷ்ணோ: முநிபி: ஸம்ப்ரகீர்த்திதம் ॥

[ஹாரீதர் கூறினார்:— அரசர் தலைவனே! வனிஷ்டூர் முதலான பழையையான ரிஷிகளால் கூறப்பட்டதாய், விஷ்ணுவை ஸ்ருதி வாக்கியங்களைக்கொண்டே ஆராதிப்பதை விளக்கும் மேலான பூஜாவிதியை இனிக் கூறுகிறேன். ப்ருகு முதலான வைக்யாநஸர்களாலும், ஸதக்யாத்யோக்யுகளாலும், முற்காலத்திலிருந்த மற்ற வைத்யுக வைஷ்ணவர்களாலும் எப்படி விஷ்ணுபூஜை செய்யப்பட்டதோ, ஹரிக்கு மிகவும் இனியதான அப்படிப்பட்ட முறையை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். காலையில் பூராஹ்ம முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து, நீரினால் நன்கு ஆசமனம் செய்து, ஹ்ருத்யகமலத்தில் விஷ்ணுவை தியானித்து, மனத்தாலேயே விஷ்ணுவைப் பூஜிக்க வேண்டியது. “தம் ப்ரத்தைவ” என்னும் ஸூக்தத்தாலே கமலாபதியைத் திருப்பள்ளியுணர்த்தவேண்டியது. “வநஸ்பதே” என்னும் ஸூக்தத்தாலே ‘தூர்யம்’ என்னும் வாத்யத்தை முழக்க வேண்டும். “அதோ தேயுவா” என்னும் மந்திரத்தால் விஷ்ணுவை ப்ரத்யக்ஷிணம் செய்யவேண்டும். “தத்யு விஷ்ணோ:” என்று தொடங்கும் இரு மந்திரங்களாலே மூன்று முறை வணங்கி, மௌனமாயிருப்பவனாய், காலேக்கடன்னைக் கழித்து, ஆசமனம் செய்து, பல்விளக்கி ஸுத்யுத்யுமான மண், துளசி ஆகியவற்றோடு கூடிய நீரில் முறைப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். நாராயணநு வாகத்தால் அக்யமர்ஷணஸ்நானம் செய்து, செய்யவேண்டிய கர்மங்களைச்செய்து பரிஸுத்யுதிபெற்றவனாய், முன்போல் தர்ப்பணம் செய்து, உடம்பில் ஊர்த்துவபுண்ட்ரங்களை தூரித்தவனாய், பவித்ர

விரலில் பவித்திரம் தூரித்து, விஷ்ணுவின் கோயிலில் நுழைந்து, துடைப்பத்தினால் பெருக்கவேண்டும். கோயிலைப் பெருக்குமபோது “வாஸ்தோஷ்பதே” என்னும் ஸூக்தத்தை ஓதவேண்டும். “ஆக்ஷாவ” என்னும் ஸூக்தத்தினால் பசுஞ்சாணத்தைக்கொண்டு கோயிலை மெழுகவேண்டும். “ஆநோ பூத்ஸா” என்னும் ஸூக்தத்தினால் கோலமிடவேண்டும். அதற்குப்பின் கலஸத்தை எடுத்து ஸாகுநருக்குகளை ஜபித்துக்கொண்டு அழகியதாய், குற்றமற்றதாய், பரிஸுத்தமானதாய், வெளுத்த நீரையுடையதான நீர் நிலையை அடைந்து, “இமம் மே க்ஷங்கே” என்னும் ருக்கினால் ஜலத்தை பூக்தியுடன் அபிஷேகந்தரணம் செய்யவேண்டும். “ஆபோ அஸ்மாந்” எனவும் ருக்கினால் கலஸத்தை நீரினால் ஸூதூதி செய்வேண்டும். புலனடக்கமுள்ளவனாய், ஸமுத்ஸரஜ்யேஷ்ட மந்திரத்தினால் நீரை (கலஸத்தில்) எடுக்கவேண்டும். “உதஸ்மேநம் வஸ்துபி:” என்னும் ருக்கினால் நீர்க்குடத்தை வஸ்திரத்தினால் மூடி, (அதை எடுத்துக்கொண்டு) “ப்ரஸம்ராஜ” எனவும் ஸூக்தத்தை ஜபித்துக்கொண்டு வைஷ்ணவன். கோயிலினுள் நுழையவேண்டும். “இமம் மே வருண” என்னும் ஸூக்தத்தினால் மங்குள த்ரவ்யங்களை நீரில் சேர்த்து ஹரிக்கு வலது புறத்தில் தூந்யத்தின்மேல் கும்பூத்தை வைக்கவேண்டும். “அஞ்ஜந்தித்வா” என்னும் ஸூக்தத்தினால் பூக்களைப் பறிக்கவேண்டும். “அர்வாஞ்சி ஸுபூகே” என்னும் இரு மந்திரங்களால் க்ஷந்தூங்களைக் கலந்துகொள்ளவேண்டும். மௌனமாய், புலனடக்க முடையவனாய், ஸ்ரீஸூக்தத்தினாலும், “விஸ்வாநி ந:” என்னும் ருக்கினாலும், நன்கு எரியும் தீபத்தை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். அந்தந்தப் பாத்திரங்களில் நீரை இட்டு க்ஷந்தூங்களையும் சேர்க்க வேண்டியது. “ஸம் நோ தேவீ:” என்னும் ருக்கால் நீரையும், க்ஷாயத்ரியால் குஸங்களையும், “ஆயந” என்னும் ருக்கால் புஷ்பங்களையும், “யவோஸி” என்னும் மந்திரத்தால் அக்ஷதைகளையும், “க்ஷந்தூத்ஸுவாராம்” என்னும் மந்திரத்தால் க்ஷந்தூங்களையும், ஓஷதிமந்திரத்தால் எள், கடுகு ஆகியவற்றையும், “காண்டூரத் காண்டூ” மந்திரத்தால் தூர்ப்பை நுனிகளையும், “ஸஹிரண்ய” என்னும் மந்திரத்தால் ரத்னங்களையும், “ஹிரண்யரூப” ருக்கினால் ஹிரண்யமாகிற பொன்னையும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். இவ்வண்ணம் த்ரவ்யங்களை ஸமர்ப்பித்து, துளவியாலும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “ஸவிதுஸ்ச” என்னும் ருக்கினால் ஹரிக்கு அர்க்யநீரை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “ஸ்ரியேதிபாத்” ருக்கி

னல் திருவடி விளக்கும் தீர்த்தத்தையும் அளிக்கவேண்டும். "புத்திரம் தே ஹஸ்த" மந்திரத்தால் திருக்கைகளை விளக்கும் நீரை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். "வய: ஸுபர்ண" ருக்கினால் முகத்தை விளக்கும் நீரை இடவேண்டும். "ஆபோ அஸ்மாந்" எனனும் ருக்கினால் வாய்கொப்பளிக்கும் நீரை இடவேண்டும். "ஹிரண்ய தூந்த" மந்திரத்தினால் பஸ்துலக்கும் குச்சியை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். "புருஹஸ்பதே ப்ரதம்" ருக்கினால் நாக்குவழிக்க வேண்டும். "ஆப இத்யவாவு பேஷஜீ:" என்னும் மந்திரத்தினால் வாய்கொப்பளிக்கச் செய்யவேண்டும். "ஆபோ ஹிஷ்டா" எனனும் மந்திரத்தினால் ஆசமனம் செய்விக்கவேண்டும். "மூர்த்தா மம்" என்னும் ருக்கினால் எண்ணை ஸ்நாநம் செய்விக்கவேண்டும். "மூர்த்தாநம் தீவ" ருக்கினால் கந்தாங்களைக் கேஸங்களில், தடவவேண்டும். "தூத்யஸ்தஸ்தெஷா" என்று கேஸவனின் கேஸங்களை நீரினால் மறுபடி அலசவேண்டும். "ஸரியே ப்ருந்" என்னும், ருக்கால் குழலை வாரிவிடுதல் முதலியவற்றைச் செய்ய வேண்டும். "ஆபோ யப்ய: ப்ரதம்" என்னும் ஸூக்தத்தால் எண்ணையிடவேண்டும். பிறகு நறுமண நீரினால் விஷ்ணுஸூக்தங்களைக்கொண்டு நீராட்டவேண்டும். அதன்பிறகு பசுவிலிருந்து கிடைக்கும் பால் தயிர் நெய்யோடு கூடிய பஞ்சாமருதங்களாலே ஆவற்றைக்கூறும் மந்திரங்களைக்கொண்டு திருமஞ்சனம் செய்விக்கவேண்டும். (அதாவது—) "ஆப்யாயஸ்வ" எனனும் மந்திரத்தால் பாலையும், "தூதிக்க்ராவ்ணே" எனனும் மந்திரத்தால் தயிரையும், "கருதம் மிமிக்ஷா" எனனும் மந்திரத்தால் நெய்யையும், "மதுவாதா" எனனும் மந்திரத்தால் தேனையும், "தத்தே வ்ய யதூ ஃபே:" எனனும் ருக்கினால் நல்ல கரும்புச் சாற்றையும் ஆக இப்படிப் பஞ்சாமருதங்களையுங்கொண்டு திருமஞ்சனம் செய்வித்து, சந்தனமும், ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. மூலஸூக்தபுருஷஸூக்தங்களால் மறுபடியும் ஹரிக்கு நீராட்ட வேண்டியது. "வநஸ்பதே" எனனும் ஸூக்தத்தினால் வாத்யக்ஷாவுங்களை (திருமஞ்சனத்தின்போது) செய்விக்கவேண்டியது. "ஸரியே ஜாத" என்னும் ருக்கால் ஹாரத்தி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். "யுவா ஸுவாஸா:" எனனும் ருக்கால் வஸ்திரத்தைக்கொண்டு திருமேனியைத் துடைக்கவேண்டும். "ப்ரஸேநாதேந" எனனும் மந்திரத்தால் வஸ்திரத்தைச் சாத்தவேண்டும். "யுவம் வஸ்த்நாணி:" எனனும் ருக்கால் உத்தரீயத்தைச் சாத்தவேண்டும். வஸ்த்ரோத்தரீயங்களைச் சாத்தும்போது "ஸம் நோ தேஷி:"

என்னும் ருக்கால் ஆசமனம் செய்விக்கவேண்டும். பிறகு, “ப்ராஹ்மணா” என்னும் ருக்கால் பூணூல் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “ருதஸ்ய தந்தும்” என்னும் ருக்கால் குரபவிரங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். பிறகு ஆசமனம் ஸமர்ப்பித்து, ஆபுரணங்களால் ஹரியை அலங்கரிக்கவேண்டும். விஸ்வஜித் ஸூக்தத்தினால் மங்குளமான ஆபுரணங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “ஹிரண்யகேஸி” என்னும் ருக்கால் கேசங்களை உலர்த்தவேண்டும். “விஹிஸோத” என்னும் மந்திரத்தால் நல்ல புஷ்பங்களைக் குழலிலே சூட்டவேண்டும். “க்ருபாயமிந்த்யேரத” எனனும் ருக்கால் மங்குளமான திலகத்தை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “கூந்த்யத்வாராம்” என்னும் ருக்கால் திருமேனியில் கூந்தல்தை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “தராதாரமிந்த்யே” எனனும் ருக்கால் பூமாலை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “சக்ஷுஷ: பிதா” என்னும் ருக்கால் திருக்கண்களுக்கு மையிடவேண்டும். “ஸஹஸ்ரஸிரிஷா” என்னும் ருக்கால் கிரீடத்தைத் தலையில் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “ருகஸாமாப்யாம்” என்னும் மந்திரத்தால் இருகாதுகளிலும் மகரகுண்டூலங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “த்யூநஸௌ அபஸ” என்னும் ருக்கால் தோள்வளை முதலான ஆபுரணங்களை இடவேண்டும். “ஆஸ்வேதேயஸ்ய” என்னும் ருக்கால் குற்றமற்ற ஹாரங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “ஹஸ்தாப்யாம் த்யூஸாக்ஷாப்யாம்” என்னும் ருக்கால் மோதிரங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “யஸ்ய தீர் பூர்ண மத்யூநா” என்னும் ருக்கால் மங்குளமான இருஸூர்யாகங்களை (ஆபுரண விசேஷங்களை) ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “இந்த்யூரம் த்வதுத்தா” என்னும் மந்திரத்தால் ஒளியுள்ள அரைநான்கயிற்றை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “ஸ்வஸ்தித்யா விஸஸ்பதி:” என்னும் மந்திரத்தால் ஆயுதங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “த்யூயௌர் நய இந்த்யூ” என்னும் ருக்கால் மிகப்பரிசுத்தமான குடையை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “ஸோம: பவதா” என்னும் ருக்கினால் பொன்னுலான மிகச் சிறந்த சாமரத்தை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “ஸோமா பூஷணா” என்னும் ருக்கால் மிகவும் ஒளியுள்ள இருவிசிறிகளை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “ருபம ருபம்” என்னும் ருக்கினால் மங்குளமான கண்ணாடியை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “இந்த்யூரமேவ த்யூஷணா” என்னும் ருக்கால் ஆஸனத்தில் எழுந்தருளப்பண்ணவேண்டியது. “இஹவாஸ்தம்” என்னும் ருக்கால் குரூஸநம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “ஆப்ஸ்வந்த:” என்னும் ருக்கால் புக்தியோடு பாத்தியம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். கெக்ளரீர்மிமாயஸூக்தத்தால் அர்க்

யத்தைத் திருக்கையில் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “ந தமம்ஹோ ந துரிதம்” என்னும் மந்திரத்தால் ஆசமனத்தை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். “பிபூஸோமம்” என்னும் மந்திரத்தால் மதுபர்க்கத்தைப் பருகச்செய்யவேண்டும். “அபஸ்வக்யநே ஸதிஷ்டவா” என்னும் ருக்கால் மறுபடியும் ஆசமனம் செய்விக்கவேண்டும். “அர்ச்சந்தஸ்த்வா ஹவாமஹே” என்று மங்குளமான அக்ஷதைகளால் அர்ச்சனம் செய்யவேண்டியது. மஞ்சள் கலந்த அரிசிகளே அக்ஷதைகள் எனப்படுகின்றன. “விஷ்ணோர்நுகம்” என்னும் ஸுக்தத்தால் நெய்கலந்த தூபத்தை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “பூவாமிதா” என்னும் ஸுகதத்தால் மங்குளமான தீபத்தால் ஹாரத்தி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “இதம் தே பாத்ரம்” என்னும் ருக்கால் மங்குளமான பேராஜநபாத்ரத்தை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “தஸ்மா அரங்குமாம” என்னும் ருக்கால் பாத்ரத்தை நீரால் ஸூத்திச்செய்யவேண்டும் “அஸ்மிந் பதே பரம்” என்னும் ருக்கால் பசுநெய்யை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “பிதம்நுஸ்தோஷம்” என்னும் ஸுக்தத்தினால் அந்நம் முதலான ஹவிஸ்ஸை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “ததுஸ்யாநிகம்” என்னும் ருக்கால் ஹிரண்யத்தோடு பொன்னோடு கூடிய நெய்யை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “தஸ்மிந் ராயவஸந” என்னும் ருக்கால் ஆபோஸநமளிக்கவேண்டும். “அக்யநே விவஸ்வதுஷஸ:” என்று தொடங்கும் ஐந்து மந்திரங்களால், “ப்ராணய ஸ்வாஹா” முதலான ஐந்து ஆஹுதிகள் பரமாத்மாவிடம் ஹோமம் செய்யப்படவேண்டும். நெய்விடும்போது “ஸமுத்ராதூர்மி” என்னும் ஸுக்தத்தை ஓதவேண்டும். ஸ்ரீதேவியோடு கூடிய ஹரியை “பரோ மாத்ரயா” என்னும் ஸுக்தப்படிநத்தோடு அமுதுசெய்விக்கவேண்டும். “துப்யம் ஹிந்வாத” என்பதினால் நைவேத்யங்கள் எல்லாவற்றையும் நிவேத்யநம் செய்யவேண்டும். “இந்த்ரபிபூ” என்பதினால் மறுபடியும் ஆபோஸநமளிக்கவேண்டும். “ப்ரத ஆஸ்விநி பவ மாந” என்னும் ருக்கினால் கையலம்புதலைச் செய்யவேண்டும். “ஸரஸ்வதீம் தேவயந்த” என்பதினால் வாய்கொப்பளித்தலைச் செய்யவேண்டும். அதற்குப்பின் “வ்ருஷ்டிம் திவீஸஸ தத்துதூரா” என்பதினால் ஆசமனம் அளிக்கவேண்டும். “ஸிஸும் ஜஜ்ஞாநம்” என்னும் ருக்கால் முகத்தையும், திருக்கைகளையும் துடைக்கவேண்டும். “தக்ஷிணாவதம்” என்னும் ருக்கால் கிறந்த தாம்பூலத்தை அளிக்கவேண்டும். “ஸ்வர்து: பவஸ்வ” என்னும் ருக்கால் மறுபடியும் ஆசமனத்தை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

அதற்குப்பின் ‘ஆயங்கௌ:’ என்று தொடங்கும் இரண்டு ஸூக்தங்களாலும் புஷ்பாஞ்ஜலியை ஸமாப்பிக்க வேண்டும். அதன் பிறகு வைஷ்ணவனான அர்ச்சகன் க்ருதஸூக்தத்தினால் தீப ஹாரத்தி செய்யவேண்டும். “யத இந்த்ர” என்று தொடங்கும் ஆறு ருக்குகளாலே திக்குகளில் காப்பு இடவேண்டும். “யஜ்ஞோ தேவாநாம்” என்னும் ஸூக்தத்தினால் உபஸ்தானஜபத்தைச் செய்யவேண்டும். “தத்ஸுவிஷ்ணே:” என்று தொடங்கும் இரு ஸூக்தங்களாலும் புக்தியோடு வணங்க வேண்டும். “கௌரீர் மிமாய” என்னும் ருக்கால் ஆசமனம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும் ஸஹஸ்ரநாமங்களாலும் துதித்து, அதற்குப்பின் ஹோமம் செய்ய வேண்டும். காலைமில் ஒளபாஸனம் செய்து, அவ்வக்ஷணியில் ஜதார்த் துனனை தியானம் செய்து, திருவாராதனம் செய்து, விஷ்ணு ஸூக்தங்களாலே ஒவ்வொரு ருக்கிற்கும் ஹோமம் செய்யவேண்டும். ஸ்ரீபூஸூக்தங்களாலும் நெய்யோடு கூடிய ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்து, “யாபிஷ்ஸோமோ மோத்யதே” என்னும் ருக்கினால் ஸ்ரீபூதேவித்தாயார்களைக் குறித்து ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்யவேண் டும். “கிம்ஸவித்ஸவநம்” என்று தொடங்கும் ருக்கினால் திருவந் தாழ்வானைக் குறித்து ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்யவேண்டும். “ஸுபர்ணம் விப்ரா” என்னும் ருக்கினால் ஸுபர்ணனைக் (அழகிய இறக்கைகளையுடைய க்ருத்யனைக்) குறித்து ஹோமம் செய்யவேண் டும். “சமுஷ்ச்ச்யேந:” எனும் ருக்கினால் விஷ்வக்ஸேனரைக் குறித்து ஹோமம் செய்யவேண்டும். “பவித்ரம் தே” என்று தொடங்கும் இரண்டு ருக்குகளால் அளவற்ற சகதியையுடைய சக்கரத்தாழ்வா னுக்கு ஹோமம் செய்யவேண்டும். “ஸ்வாதுஷம் ஸ:” என்னும் ருக்கி னால் மற்ற ஆயுதங்களுக்கு ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்யவேண்டும். “இந்த்ர ம்ரேஷ்டாந்” என்னும் ருக்கால் இந்திரனுக்கும், “அக்ஷ நிராஸூர்த்தா” என்னும் ருக்கால் அக்ஷனிக்கும், “யமாய ஸோமம்” என்னும் ருக்கால் யமனுக்கும், “மோஷுண” என்னும் ருக்கால் நைர்ருதனுக்கும், “யச்சித்ஸித்திதே” என்னும் ருக்கால் வருணனுக் கும், “வாயவாயாஹி” என்னும் ருக்கால் வாயுவுக்கும், “த்ர விணேத்யாத்யாது” என்னும் ருக்கால் குபேரனுக்கும், “த்ரயம் புகம்” என்னும் ருக்கால் உருத்திரனுக்கும், “ஆந: ப்ரஜாம்” என்னும் ருக்கால் ப்ரஜாபதிக்கும், “யஜ்ஞேந” என்னும் ருக்கால் ஸாத்யர்களுக்கும், “யத்ஸுவ” என்று தொடங்கும் ருக்கால் மருத்துக் களுக்கும், “யோந: ஸபத்நா” என்னும் ருக்கால் வஸுருத்ஸுரர் களுக்கும், “யே தேவாஸ:” என்று தொடங்கும் நாலு ருக்குகளால்

விஸ்வேதேவர்களுக்கும், ஆக இப்படி எல்லா தேவர்களுக்கும் உத்தமமான அந்நரூபமான ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்யவேண்டும். “நாஸத்யாப்யாம்” என்னும் ருக்கினால் அம்விந்தேவர்களுக்கும், சூத்தூஸ்ஸுக்களுக்கும் ஹோமம் செய்யவேண்டும். “ஸோமா பூஷ்ண” என்னும் ருக்கினால் ஸூரியசந்திரர்களுக்கும் “ஸம்ஸமித்யுத” ஸூக்தத்தினால் வைஷ்ணவர்களுக்கும் ஹவிஸ்ஸை ஹோமம்செய்து, ஹவிஸ் அளிக்கப்பட்ட அனைவர்க்கும் புலி ஸாதிக்கவேண்டியது. “நமோ மஹத்யுத” என்னும் ருக்கினால் பூமியில் புலி ஸாதிக்கவேண்டும். பிறகு நீரால் ஆசமனம் செய்து, மந்த்ரயாக்யம் செய்யவேண்டும், அரசனே! இதுவே ஸ்ருதிவாக்யங்களைக் கொண்டு செய்யப்படும் திருவாராதானக்ரமமென்று முனிவர்களால் சொல்லப்படுகிறது. இந்த உத்தமமான மதம் என்னால் உனக்கு இன்று நன்றாகச் சொல்லப்பட்டதென்பது உறுதி. இது ஸ்ரீய:பதியான விஷ்ணுவுக்கு எப்போதும் மிகவும் ப்ரீதிகரமானது. நன்னெஞ்சினர் இந்த ஸ்ருதிப்ரக்ரியையாலேயே தேவனான ஹரியை ஆராதிக்கின்றனர், விஷ்ணுவின் திருவாராதானம் ஸ்ருதிப்ரக்ரியை, ஸ்ம்ருதிப்ரக்ரியை, ஆகும்ப்ரக்ரியை என்று மூன்று வகைப்படும். இது ஸ்ருதிப்ரக்ரியை. புருஷஸூக்தத்தைக்கொண்டு திருவாராதானம் செய்வது ஸ்ம்ருதிப்ரக்ரியை. அஷ்டாஷ்டரம், த்வாத்ஸாஷ்டரம் முதலான வைஷ்ணவ மந்திரங்களைக்கொண்டு செய்யும் திருவாராதானம் த்வயமான ஆகும்ப்ரக்ரியையாகும்; அரசனே! இம்மூன்றினுள் ஸ்ருதிப்ரக்ரியையே சிறந்ததாகும். ஜநார்த்தனனுக்கு ஸ்ருதிப்ரக்ரியையான திருவாராதானத்தையே அந்தணர்கள் விசேஷமாகச் செய்கின்றனர். சில ஆசார்யர்கள் மூன்று ஸந்த்யாகாலங்களிலும் (முறையே) மூன்று ப்ரக்ரியையாலும் ஆராதிக்கின்றனர். மூன்று வர்ணத்திலுதித்த சில த்விஜஸ்ரேஷ்டர்கள் (முறையே) மூன்று ப்ரக்ரியையாலும் ஆராதிக்கின்றனர். ஸூத்ரஜாதியில் பிறந்தவனுக்கு இப்படித் திருவாராதானம் செய்யும் த்விஜர்களுடைய கைங்கர்யமும், திருநாமஸங்கீர்த்தனமும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது; அல்லது பரமைகாந்தியான ஸூத்ரன் பூரலக்ருஷ்ணரூபியான எம்பெருமானைத் திருவாராதானம் செய்யலாம். ஸத்ரீகளாலும் தங்களது வர்ணத்திற்குத் தக்கபடி ஸ்ருதிப்ரக்ரியையல்லாமல் த்வயத்தைக்கொண்டு எம்பெருமான் ஆராதிக்கத்தக்கவனாவன். இவ்வண்ணமாக விஷ்ணுவின் திருவாராதானம் முனிவர்களால் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.]

இவ்வண்ணமாகத் திருவாராதானக்ரமத்தை விவரித்தபின் இவ்வத்தியாயத்தின் எஞ்சிய பகுதிகளில் மற்றும் பலவகையான தூர்மங்கள் விளக்கப்படுகின்றன. அவற்றில் ஸாரமானவற்றைக் காண்போம் இனி.

ஸ்ரெளதஸ்மார்த்தாக்ஷமோக்தாஸ்ச நித்யநைமித்திகா:க்ரியா:
ப்ராயஸ்சித்தகமருத்யாநாம் துண்டூமப்யாததாயிநாம் ||

அதுநா ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி வ்ருத்திமை(மே)காந்தி(ந்த)

லக்ஷணம் |

நாரீணுமபி கர்த்தவ்யாமஹர்யஹரி ஸார்வதீம் ||.....

ஐப்த்வா மந்த்ரம் குரும் பர்சாத் அபிவந்த்ய ச

வைஷ்ணவாந் ||

நமஸ்க்ருத்வா(த்ய) ஐகூந்நாத்யம் ஐப்த்வா ச ஸரணாக்ஷதீம் |

ஆத்மாநம் ஸமலங்க்ருதய சிந்தயேத் மதுஸூதநம் ||

கூருஹபூண்டூதிசுகம் ஸர்வம் வாக்யதா நியதேந்த்ரியா |

ஸம்ஸோக்யேத் ப்ரதிதிநம் யஜ்ஞார்த்தம் பரமாத்மந: ||....

அவஹர்யாத் ஸூபூதரம் க்யாயந்தீ மதுஸூதநம் |.....

அந்தர்தூய குஸம் தத்ர மந்த்ரரத்நமநுஸ்மரந் |

பாசயேத் ஸபஷித்ரேண வாக்யதோ நியதேந்த்ரிய ||.....

அவைஷ்ணவஸ்ய ஸைவஸ்ய குத்ரஸ்ய பதிதஸ்ய ச ||

பாஷண்டூஸ்யாப்யஸூத்யக்யஸ்ய க்ருதேஹஷ்வக்யநிம்

விவர்ஜயேத் |

ஸம்ப்ரோக்ஷ்ய மந்த்ரரத்நேந வஹ்நிம் குஸஜை: த்ரிபி: ||....

யஜ்ஞியைர் விமலை: காஷ்டைர் வ்யஜ்நேந ப்ரதிபயேத் |.....

ப்ரதிப்யாக்யநிம் ததோதந்நாத்யம் பச்யாந்நியதமாநஸ: |

சிந்தயேத் பரமாத்மாநம் ஐபந்மந்த்ரத்யவ்யம் ததூ ||.....

ஸைவபாஷண்டூபதிதை: விகர்மஸ்தை: நிரீஸ்வரை: |

அவைஷ்ணவைர்த்துவிஜை: ஸூதகூரை:

ஹரிவாஸரபேபூக்த்ருபி: ||....

ததையூபூக்ஷ்யபேபூக்த்ருணம் ஹரிவாஸரபேபூஜிநாம் |

லோகாயதிகவிப்ராணம் தேகுவதாந்தரேஸேவிநாம் ||

அவைஷ்ணவாநாமபி ச ஸம்ஸர்க்க்யம் தூரதஸ்த்யஜேத் |

பக்வாந்நாத்யம் யதூ பக்வம் வாக்யதோ நியதேந்த்ரிய. ||

ஸம்மார்ஜயேத் ஸூபூதரம் வாரிண வாஸஸைவ ச |

கரகைரபிதூயாடத்ய சக்ரேணைவாங்கயேத் ததூ ||

கூந்தேந வா ஹரித்ரேண ஜலேநாப்யதூவா லிகேத் |

ஸுதூர்ஸநம் பாஞ்சஜந்யம் பூண்டூநாம்

யஜ்ஞயோகிநாம் ||

குஸோத்தரே ஸுசௌ தேதுஸே வந்யஸ்ய குஸவாரிண |

ஸம்ப்ரோக்ஷ்ய மந்த்ரரத்தேந வஸ்த்ரேணச்சூர த்ய தத்பரம் ||

க்ஷாலயித்வா஽த்ய தேதுவஸ்ய பூஜநாநி ஸுபைர்ஜலை |

அபிபூர்ய ததோ த்யூயாத் பேஜாயேச்ச விஸேஷத: ||.....

பைஸாகிரநாம் யக்ஷாணம் ஸாக்தாநாம் விந்க்யதூரிணாம் ||

த்ய்வாத்யூவிமுக்யாநாம் ச ஸல்லாபாதி விவர்ஜயேத் |

ஸைவபெளத்யத்யஸ்காந்த்யூக்தஸ்தூநாநி ந விஸேத்

க்வசித் ||

வர்ஜயேத் தத்ஸமீபஸ்த்யம் ஜலபுஷ்பபூலாதி ச |

ந நிரீக்ஷத் தேதுவாநாமுத்ஸவாதி கதூசந ||

ஸ்துதிம் வாப்யந்யதேதுவாநாம் ந குர்யாத் ஸ்ருணுயாத் நச |

காமப்ரஸங்க்யஸல்லாபாந் பரிஹாஸாதி வர்ஜயேத் ||

அந்யசிஹ்நாங்கிதம் வஸ்த்ரம் பூஷணஸநபூஜநம் |

வ்ருக்ஷம் பஸும் கூபக்ருஹாந் பூண்ட்யம் சைவ

விவர்ஜயேத் ||

அந்யாலயே ஹரிம் த்ய்ருஷ்ட்வா தேதுவதாந்தரஸம்ஸதி |

நார்ச்சயேத் ந ப்ரணமேச்ச தீர்த்தகூஸவாம் விவர்ஜயேத் ||

அவைஷ்ணவஸ்ய ஹஸ்தாத் து திவ்யதேதுஸாதுபாக்யதம் |

ஹரே: ப்ரஸாத்யதீர்த்தகூரத்யம் யத்தேந பரிவர்ஜயேத் ||

ஆகாரத்ரயஸம்பந்: நவேஜ்யாகர்மணிஸ்திசு: |

விஷ்ணோரநந்யஸேஷத்வம் ததைதுவாநந்யஸாத்யநம் ||

ததைதுவாநந்யபேக்யத்யத்வம் ஆகாரத்ரயமூச்யதே |

அர்ச்சநம் மந்த்ரபட்யநம் த்யூயநம் ஹோமஸ்ச வந்த்யநம் ||

ஸ்துதிர்யோக்ய: ஸமாதியூச ததூர மந்த்ரார்த்தகூநிந்தநம் |

ஏவம் நவவித்யா ப்ரோக்தா சேஜயா வைஷ்ணவஸத்தமை: ||

ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்த்யூச ப்ரத்யகூத்

மந: |

ப்ராப்த்யுபாயம் பூலம் சைவ ததூர ப்ராப்திவிரோதிசு ||

ஜ்ஞாதவ்யமேததூர்த்தத்யஸ்ய பஞ்சகம் மந்த்ரவித்தமை: ||

ஜக்யத: காரணத்வம் ச ததூர ஸ்வாயித்வமேவ ச ||

ஸ்ரீஸத்வம் ஸகுருத்வம் ச ப்ரஹ்மணோ ரூபமுச்யதே |
தேஷ்ஹந்த்ரியாதிப்யோ஽ந்யத்வம்

நித்யத்வாதிசூக்ஷ்ணௌகதா ||

ஸ்ரீஹரேர்த்ராஸ்யதர்மத்வம் ஸ்வரூபம் பரதயக்ஷாத்மந: |
உபாயாத்யவஸாயேந த்யக்த்வா கர்மௌகக்ஷாத்மந: ||
ஹரே: க்ருபாவலம்பித்வம் ப்ராப்த்யுபாயமிஹாச்யதே |
ஸர்வைஸ்வர்யபூலம் தயகத்வா ஸப்ஸூதாதிவ்ஷயாநபி ||
தூஸ்யைகஸுகூஸங்கிதவம் விஷ்ணோ: பூலம்

இஹாச்யதே |

தஜ்ஜஸ்யாபராதித்வம் ஸப்ஸூதாதிஷ்வநுரக்ததா ||
க்ருத்யஸ்ய ச பரித்யாகேஷா ஹ்யக்ருதயகரணம் தசூ |
த்யவாதுஸீவிமுக்யத்வம் ச விரோதி ஸ்யாத் பூலஸ்ய ஹி ||
அர்த்தபஞ்சகமேதத்தி ஜ்ஞாதவ்யம் ஸ்யாத் முமுக்ஷுபி: |
விஹிதம் ஸகலம் காம விஷ்ணோராராதநம் பரம் ||
நிபேஷா ச தந்ருபர்ரேஷ்டே பேஷாகூர்த்தம் பரமாத்மந: |
வ்ருத்த்யாக்யஸ்ய தரோரஸ்ய ஸுகூருட்யம் மூலமுச்யதே ||
த்யாகேஷந சைவ தர்மஸ்ய நிஷித்தாகூசரணேந ச |
ஆஜ்ஞாதிக்க்ரமணம் (ணே)விஷ்ணோ: பதத்யேவ ந ஸம்ஸய: ||
ஜயோதிஷ்டோமாத்யஸஸ்ஸர்வே யஜ்ஞா: வேதேஷு

கீர்த்திதா: |

புண்யவ்ரதா: புராணோக்தா: தூநாநைமித்திகாதிஷு ||
விஷ்ணோர்பேஷாகூதயா ஸர்வா: கர்த்தவ்யா

வைஷ்ணவோத்தமை. ||

யஸ்தூபாயதயா க்ருத்யம் நித்யநைமித்திகாதிசூப |
ஸதக்ருதயம் குருதே விஷ்ணோ: வைஷ்ணவ: ஸ உதீரிக: ||
விஷ்ணோராஜஞதயா யஸ்து ஸதக்ருதயம் குருதே பூசு: |
ஸ ஏகாந்திதி முநிபி: பரோச்யதே வைஷ்ணவோத்தம: ||
யஸ்து பேஷாகூசயா விஷ்ணோ: ஸதசருத்யம் குருதே ஸசூ |
ஸ பூவேத பரமைகாந்தி மஹாபூசுவகோததம: ||
வர்ஜநீயகருதயம் து ஸர்வேஷாம் கரணே: தரிபி: |
அகாமதஸ்து யத் ப்ராப்தம் ப்ராயஸித்தாத் விநர்யதி ||
அக்ருத்யம் வைஷ்ணவ: பரபூத்யூத்யா ஸாத்ரவிரோதக:

ஏகாந்தீ பரமைகாந்தீ ருச்யபூவாச்ச ஸந்த்யஜேத் ||

ஸ்ருதிஸ்ருத்யத்யபுவம் துர்மம் யஸ்த்யஜேத்

வைஷ்ணவாத்ம: |

ஸ பாஷண்ட்யுதி விஜ்ஜேய: ஸர்வலோகேஷு கர்ஹித: ||

அக்ருத்யகரணத்வாபி க்ருத்யஸ்யாகரணக்யபி |

த்ய்வாத்யுவிமுக்யத்வேந பதத்யேவ ந ஸம்ஸய: ||

தஸ்மாத் ஸர்வப்ரயத்நேந ஸத்க்ருத்யம் ஸர்வதூ சரேத் |

ஆஜ்ஞா திக்ரமணத்விஷ்ணோ: முக்தோபி விநிபத்யதே ||

ஸமஸ்தயஜ்ஞபேபூக்தாரம் ஜ்ஞாத்வா விஷ்ணுமஸநாதநம் |

தேவம் பித்ர்யம் ததூ யஜ்ஞம் குர்யாத ந து பரித்யஜேத் ||

த்ரிதூண்ட்யமவல்ப்யந்தே யதயோ யே மஹாத்யு: |

தேஷாமபி ச கர்த்தவ்யம் ஸத்க்ருத்யமிதரேஷு கிம் ||

புரஹ்ம புரஹ்மா புரஹ்மணஸ்ச த்ரிதயம்

புரஹ்மமுச்சயதே |

தஸ்மாத் புரஹ்மேண விதிநா பரம்

புரஹ்மானமர்ச்சயேத் ||

ஸமஸ்தயஜ்ஞபேபூக்தாரம் அஜ்ஞாத்வா விஷ்ணுமவ்யயம் |

வேதேதூதிதம் ய: குருதே ஸ லோகாயதிக: ஸ்மருத: ||

யஸ்து வேதேதூதிதம் துர்மம் த்யக்த்வா விஷ்ணும

ஸமர்ச்சயேத் |

ஸ பாஷண்ட்யுதி விஜ்ஜேயோ நரகம் சாத்யக்யச்சுதி ||

வேதூ: ப்ராண பூக்யவதேதா வாஸுதேவஸ்ய ஸர்வதூ |

ததுக்தகர்மாகுர்வாண: ப்ராணஹர்த்தா பூவேத் ஹரே: ||

விஷ்ணோராராத்யநாத்யவேத்யம் விநா யஸ்த்வந்யகர்மணி |

ப்ரயஞ்ஜீத விமூடூத்மா வேத்யஹந்தா ந ஸம்ஸய: ||

வத்ஸம் மாதா லேடி ததூ வத்ஸோ லேடி ஸ மாதரம் |

ஸ்ருதிம் விஷ்ணோ: ப்ரியம்(யாம்)ஜ்ஞாத்வா விஷ்ணும

வேதேதூந வை யஜேத் ||

தஸ்மாத் வேத்யஸ்ய விஷ்ணோஸ்ச ஸம்யோகேதூ யஸ்து

த்யுருச்சயதே |

ஸ ஏவ பரமோ துர்ம: வைஷ்ணவாநாம் யதூ ந்ருப ||

கஸ்சித் புரா ந்ருபஸ்ரேஷ்ட்ய காஸ்யபோ

ப்ரஹ்மணோத்தம: |

ஸாண்டிய்ய இதி விக்யாத: ஸர்வஸாஸ்த்ரவியாரத: ||

ஸ து தூர்மப்ரஸங்கேந விஷ்ணோராராத நம் ப்ரதி |

அவைத்யுகேந விதிநா க்ருதவாந் தூர்மஸம்ஹிதாம் ||

அவலம்ப்ய மதம் தஸ்ய கேசித்யக்தர மஹர்ஷய: |

அவைத்யுகேந மார்கேண பூஜயந்தி ஸ்ம கேஸுவம் ||

அஸாஸ்தரவிஹிதம் தூர்மம் ஸர்வம் குர்வந்தி மாநவா: |

ஸ்வஹாஸ்வதூரவஷ்ட்காரவரஜிதம் ஸ்யாத் மஹீதலம் ||

தத: க்ருத்தேதூ ஜகந்நாத: ஸங்குசக்ரக்யதூரதூர: |

இத்யமாஹ முநிஸ்ரேஷ்ட்யம் ஸாண்டிய்யமபிதௌஜஸம் ||

தூர்பூத்தேதூ மாமகம் தூர்மம் பரமம் வைத்யுகம் மஹத் |

அவைத்யுகக்ரியாஜுஷ்டம் ப்ராக்யல்ப்யாத் க்ருதவாநஸி ||

யஸ்மாத்வைத்யுகம் தூர்மம் ப்ரவர்த்தயஸி மாம்

(த்வம்) த்வஜ |

தஸ்மாத்வைத்யுகம் லோகம் நிரயம் கச்ச்ய தூருணம் ||

தஸ்ய தேவஸ்ய வாக்யாத்து ஸாண்டிய்யோப்யுத்

ப்யாகுல: |

ஸ்துவந் ப்ரஹ ஜகந்நாத்யம் ப்ரணிபத்ய புந:புந: ||

த்ராஹி தராஹீதி லோகேஸு மாம விபேபூ

ஸா(ஸ்வா)பராதிநம் |

தத: ஸ க்ருபயா விஷ்ணு: புக்யவாந் பூகபூவந: ||

திவ்யம் வர்ஷுதம் விப்ர பூகதவா நிரயயாதநாம் |

உத்பத்ஸ்யஸே ப்ருகேகூர்வம்ஸே ஜமத்யக்யநிரிதீநித: ||

தத்ராராத்ய புநர்மாம் து வைத்யுகேநைவ தூர்மத: |

கச்ச்ய கஸ்மிந் முநிஸ்ரேஷ்ட்ய மம லோகம் ஸுநிர்மலம் ||

இத்யுக்தவா புக்யவாந் விஷ்ணு: தத்ரைவாந்தரஜீயத |

ஸாண்டிய்யோ நிரயம் ப்ராப்ய புநநதபத்ய பூதலே ||

வேதேதூக்கவிதிநா விஷ்ணும ஂர்ச்சயித்வா ஸநாதநம் |

விஸுத்த்யபூவாத் ஸம்பராப்த: தத்யகாம பரமம் ஹரே: ||

தஸ்மாத்வைத்யுகம் தூர்மம் தூரத: பரிவர்ஜயேத் |

வைத்யுகேநைவ விதிநா புக்த்யா ஸம்பூஜயேத் ஹரிம் ||

ஸ்ரெளதேந விதிநா சக்ரம் த்ருத்வா வை

புரஹுமூலயோ: |

த்ருதேதார்த்வபுண்ட்ர: ஸுத்த்யாத்மா விதிநைவார்ச்ச-

யேத் ஹரிம் |

கர்மணு மநஸா வாசா ந ப்ரமாத்யேத் ஸநாதநம் |

ந ப்ரமாத்யேத் பரம் த்யர்மாத்

ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யுக்கெௌரவாத் ||.....

வைஷ்ணவம் பதிமாத்யாய யா த்யூக்யா ஹவ்யவாஹநே |

ஸா வைஷ்ணவ பத்யம் யாதி யதர க்யூச்சந்தி யோக்யூந: ||.....

ந கல்க்குஹகா ஸாத்யீ தந்த்யூராலஸ்யவிவரஜிதா |

ஸுநிர்மலா ஸுபூசாரா நிதயம் ஸம்பூஜயேத் ஹரிம் ||.....

ஏவம் ஸுநியதாஹாரா ஸம்யக்ய்வரதபராயணா |

பூர்த்ரா ஸஹ ஸமாப்நோதி வைகுண்ட்யபத்யம்வ்யயம் ||.....

வர்ணஸ்ரமேஷு ஸர்வேஷாம் பூஜநீயோ ஜநார்த்யூந: |

ஸ வ்யாபகேந மந்திரேண ஸதைவ ச மஹீபதே ||

வ்யாபகாநாம் ச ஸர்வேஷாம் ஜ்யாயாநஷ்டாக்ஷரேர மநு: |

அஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஜப்தா து ஸாக்ஷாத் நாராயண: ஸ்வயம்: |

ஸந்யாஸம் ச ஸமுத்த்யம் ச ஸர்ஷிச்சந்தேநாதிதையவதம் ||

ஸதீக்ஷய(க்ஷா)விதி, ஸத்யாநம் ஸார்த்த்யம்

மந்த்ரமுக்யாஹ்ருதம் |

ஸ்நாத்வா ஸுத்த்யூ: ப்ரஸந்நாத்மா க்ருதக்ருத்யோ

ஜநார்த்த்யூநம் ||

மநஸாப்யர்ச்சயித்வா வா ஜபேந்மந்த்ரம் ஸத்யா பூத்யூ: |

த்யூநப்ரதிக்கூரஹௌ யாக்யம் ஸ்வாத்யாயம்

பித்ருதர்ப்பணம் ||

பித்ருக்ரியாஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஜப்தவா குர்யாத்யூகந்த்யூரித: |

த்யூதேதார்த்வபுண்ட்ரதேஹ்ஸ சக்ராங்கிதபூஜஸ்தத்யூ ||

அஷ்டாக்ஷரம் ஜபேந் நித்யம் புநாதி பூவநத்ரயம் |

ஜபேத் பேரூக்யதயா மந்த்ரம் ஸததம் வைஷ்ணவோத்தம: ||

ந ஸாத்யநதயா ஜப்யம் கர்த்தவ்யம் விஷ்ணுதத்புரை: |

அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ரம் வா ஸதமஷ்டோத்தரம் து வா ||

த்ரிஸந்த்யாஸு ஜபேந்மந்த்ரம் தத்யூர்த்த்யமநுசிந்தயந் |

சக்ராங்கநவிதி:

உபோஷ்ய பூர்வதி, வஸே நத்யாம் ஸ்நாத்வா வித்யாதத் |
 ஆசார்யம் ஸமஸ்ரயேத் பூர்வம் மஹாபாக்யவதம் த்விஜை ||
 ஆசார்யோ விஷ்ணுமப்யர்ச்சய பவத்ரம் சாபி பூஜயேத் |
 புரதோ வாஸுகேத்யவஸ்ய இதுமாத்யாநாந்தமாசரேத் ||
 ஸ்ரக்வேத்ரபஸ்ய ஸுதகேதந பவத்ரம் தே விதேத்ய்ருசா |
 பவமாநஸ்ய ஆத்யேந ருக்யபிஸ் சதஸ்ருபி: க்ரமாத ||
 ஆஜ்யம் ஹுத்வா ததஸ் சகரம் தத்யக்ருநௌ

ப்ரதபேத்யக்ரு: |

சரணம் பவத்ரமிதி (யஜுஷா)

தச்சக்ரேணங்கயேத்யப்யஜம் ||

வாமாம்ஸம் ப்ரதபேத் பஸ்சாத் பாஞ்சஜந்யேந தேயு: |

அக்ருநர் மந்வேதி யஜுஷா தத்யகேத்யாமாக்ருநௌ

ப்ரதப்ய வை ||

ததஸ்து பார்த்தியை ருக்யபிர் ஹுத்வா புண்ட்ராகி,

த்யாரயேத் |

அதோ தேவேதி ஸுதகேதந விஷ்ணோர் நுகமநேந ச ||

பூஜயேத் த்வாத்யுபிர் வை கேஸுவாதீந நுக்ரமாத் |

குருக்ருந்திஷு ஸம்பூஜ்ய ஜுஹ்யாத் தாபி, ரேவ து ||

ஹுத்வாத்யு சருண ஸமயங் ம்ருத்யா 'ஸுப், ரேண தேயு: |

லலாடாகிஷு சாங்கேஷு ருக்யபிஸ் தாபி: க்ரமேண வை ||

நாமபி: கேஸுவாத்யைஸ்து ஸச்சி, க்ருண்யேவ

த்யாரயேத் |

ஸிதே ஜாத இதி ருசா குங்குமம் தேஷு த்யாரயேத் ||

பரோ மாத்ரேதி ஸுதகேதந உபஸ்த்யாய ஜநார்த்தநம் |

ஹோமஸேஷம் ஸமாப்யாத்யு ஸ்ரத்த்யுக்ருவாஸநமாசரேத் ||

ஏவம் புண்ட்ரக்ரியாம் க்ருத்வா நாம குர்யாத் தத: பரம் |

ப்ரவ: பாந்தமிதி ஸுதகேதந நாமஸ்ரத்திம் ஸமர்ச்சயேத் ||

க்யவாஜ்யம் ப்ரத்ய்ருசம் ஹுத்வா நாம குர்யாச்ச

வைஷ்ணவம் |

அபிப்ரியணீதி ஸுதகேதந உபஸ்த்யாய ஜநார்த்தநம் ||

ப்ரத்யக்ஷிணநமஸ்கரரௌ க்ருத்வா ஸோஷம் ஸமாபயேத் |
 மந்த்ரதீக்ஷாவித்யாநம் து ஸ்ரௌதம் முநிபிழீரிதம் ||
 வைவாஹிதா ப்யேவத்தீக்ஷா ந ப்ருத்யக்த்வேந வக்ஷ்யதே |
 அதீக்ஷிதோ ப்யேவத்யஸ்து மந்த்ரம் வைஷ்ணவமுத்தமம் |
 அர்ச்சநம் வாபி குருதே ந ஸம்ஸித்திமவாப்நுயாத் |
 நாதீக்ஷித: ப்ரகூர்வீத விஷ்ணோராராத்யநக்ரியாம் ||
 ஸ்ரௌதம் வா யதிவா ஸ்மார்த்தம் திவ்யாக்யமமத்யாபி வா |
 தத்ராப்யுத்தப்ரகாரேண தீக்ஷிதோ ஹரிமர்ச்சயேத் ||
 பூர்வேஹ்ந்யுபேஷ்ய குருணா நத்யாயம் ஸ்நாத்வா

க்ருதக்ரிய: |

ஆசார்ய: பூஜயேத் விஷ்ணும் க்ருந்த்யுஷ்பாக்ஷகாதியபி: ||
 ஈஸாந்யாதீசசூர்தீக்ஷா ஸம்ஸ்தூப்ய கலஸாந் நவாந் |
 தேஷு க்ருவ்யாநி நிக்ஷிப்ய சதூர்மூர்த்தீந் ஸமர்ச்சயேத் ||
 வாராஹம் நாரஸிம்ஹஞ்ச வாமநம் க்ருஷ்ணமேவ ச |
 தத்விஷ்ணோரிதிச த்வாப்யாயம் வாராஹம் பூஜயேத் தத: ||
 ப்ரததத் விஷ்ணோரிதி ருசா நாரஸிம்ஹ ம்நாமயம் |
 ந தே விஷ்ணே இத்யநேந வாமநம் பூஜயேத் தத்யா ||
 வஷட் தே விஷ்ணவிதி ச க்ருஷ்ணம் ஸம்பூஜயேத் தத: |
 ஸம்பூஜ்யாவரணம் ஸர்வம் க்ருந்த்யுஷ்பைந் வித்யாநத: ||
 ப்ரதிஷ்ட்யாப்ய ததேந வஹ்நிம இத்த்யமாநாந் தமாசரேத் |
 சதூர்ப்பிழீர் வைஷ்ணவைஸ் ஸுலக்ஷை: பாயஸம்

மதுமிஸ்ரிதம் ||

ஹுத்வாஜ்யம் ஜுஹுயாத் பர்சாத் ஸ்ரீஸுலக்ஷைந

ஸமாஹித: |

அக்ஷிமீளேநுவாகேந ஸாவித்ரீயா வைஷ்ணவேந ச ||
 ஸர்வைவர்ச வைஷ்ணவைர் மந்த்ரை: ப்ருத்யக்த்வேடாத்தரம்
 ஸுதம் |

ஹுத்வா வேத்யஸமாப்திஞ்ச ஜுஹுயாத் தேத்யஸிகோத்தம: ||
 ததோ ப்யத்யாஸநே ஸ்ரீஷ்யம் உபவேர்யாப்யேஷ்சயேத் |
 சதூர்ப்பிழீர் வைஷ்ணவைர் மந்த்ரைஸ் ஸுலக்ஷைஸ் தத்

கஸ்தோரீத்யகை: ||

ருத்விக்பிழீர் ப்ரஹ்மண: ஸ்ரீஷ்யமபிஷிச்சாத்ய தேத்யஸிகை: ||

கௌபீரம் கடிஸுத்தரஞ்ச வஸ்த்ரயுக்யம்ஞ்ச த்யாபயேத் |
 ஊர்த்யவபுண்ட்யராணி பத்யமாஷ்ணுளஸீமாலிகே அபி ||
 குஸோத்தரே ஸமாஸீரம் ஆசாந்தம் விநயாந்விதம் |
 அத்யாபயேத்ய வைஷ்ணவாந் ஸுலக்தாநி விவித்யாநி ச ||
 வ்யாபகாந் வைஷ்ணவாந் மந்த்ராந் அந்யாம்ஸ்சாபி வித்யாநத: |
 தத்யர்த்சுந்யாஸ முத்யராதி ஸர்ஷிச்சுந்தேத்யாதிதேவதம் ||
 தஸமிந் நிவேஸ்ய ஸத்ய்வருத்தௌ ஸாஸயேத் ஸாஸநாத்
 ஸ்ருதே: |

ஸாஸிதோ குருணா ஸிஷ்ய: ஸத்ய்வருத்தௌ ஸத்பதே
 ஸ்தித: ||

அர்ச்சயேத் பாரமைகாந்த்யஸித்த்யுயே ஹரிமவ்யயம் |
 ஆசார்யாத் ஸமநுபராப்தம் விசுரஹம் ஸுமநோ ஹரம் ||
 லப்யத்வா஽த்ய விதிநா விஷ்டேண: பூஜயேத் தத்யநுஜ்ஞயா |
 பூர்வோஹ்நி பூர்வவத் பூஜய: ஸ்ரெளதேநைவோபசாரகை: ||
 தாப்யிரேவ ச ஹுத்வா஽த்ய ருக்யபிராஜ்யம் தத்யா க்ரமாத் |
 ஸய்யாஸுலக்தாந்தமாஜ்யேந ஹுத்வாக்யநிம்
 வைஷ்ணவேவாத்தம: ||

அத்யாபயித்வா தாந் மந்த்ராந் வைத்யுகாந் வைத்யுகோத்தம: |
 பூஜாவித்யாநம் த்ரிவித்யம் தஸமை ஹோமாந்த மாதியுஸேத் ||
 ஸ்நாநகர்ப்பணஹோமாந்யா: ஜபாத்யா விவித்யா: க்ரியா: |
 வைஸிஷ்ட்யேந குரோர் ஜ்ஞாத்வா ஸக்த்யா ஸர்வம்
 ஸமாசரேத் ||

பரமாபத்யுக்யதோ வாபி ந புஞ்ஜீத ஹரேர்தியேந |
 ந திரயக் த்யாரயேத் புண்ட்யரம நாந்யம் தேத்யவம்
 ப்ரபூஜயேத் ||

வைஷ்ணவ: புருஷோ யஸ்து ஸிவப்ரஹ்மாதி தேவதா: |
 ப்ரணமேத்யர்ச்சயேத்யவாபி விஷ்ட்யாயாம் ஜாயதே க்ரிமி: ||
 ரஜஸ்தமோ஽பிபூதாநாம் தேவதாநாம் நிரீக்ஷணத் |
 பூஜநாத்ய வந்த்யநாத்ய வரபி வைஷ்ணவேவா

யாத்யதேத்யாக்யதிம் ||

ஸுத்யக்ய ஸத்வமயோ விஷ்ணு: பூஜரீயோ ஜக்யத்பதி: |
 அநர்ச்சநீயா ருத்யாத்யா: விஷ்ணோராவரணம் விநா ||

யஸ்து ஸ்வாத்மேஸ்வரம் விஷ்ணும்து அதீத்யாந்யம்

யஜேக ஹி !

ஸ்வாத்மேஸ்வராய ஹரயே ச்யவதே நாத்ர ஸம்ஸய: ||

யஜ்ஞாத்யயநகாலே து நமஸ்யாநி வஷ்ட்க்ருதா: |

தாநி வை யஜ்ஞியாந்யத்ர யஜ்ஞோ வை விஷ்ணுரவ்யய: ||

தஸ்யைவாவரணம் ப்ரோக்தம் யஜ்ஞாத்யயந கர்மஸு |

ஸ்துவந்தி லேவத்யாஸ் தஸ்யாத்ர குணரூபவிபூசய: ||

தஸ்மாதாவரணம் ஹித்வா யே யஜந்தி பராந் ஸுராத்ர |

தே யாந்தி நிரயம் கேதாரம் கல்பகோடி ஸாதாநி வை ||

ருத்ர: காளி க்யுணேஸ்வர: கூஷ்மாண்ட்யூர பைரவாத்ய: |

மத்ய மரம்ஸாஸிநஸ்சாந்யே தாமஸா: பரிகீர்த்திதா ||

ஸூத்யத்யாந்யாபி தேவாநாம் யா ஸ்வதந்த்ரயர்ச்சநக்நியா |

ஸா த்யூர்க்க்யூதிம் நயத்யேவ வைஷ்ணவம் வீதகல்மஷம் ||

அர்ச்சயித்வா ஜகந்நாத்யம் வைஷ்ணவ: புருஷோத்தமம் |

தத்யாவரணரூபண யஜேத் தேவாந் ஸமந்தத: ||

அந்யத்யா நரகம் யர்தி யாவத்யூக ஸமட்லவம் |

வாஸுதேவம் ஜகந்நாத்யமர்ச்சயித்வைவ மாநவ: ||

ப்ராப்நோதி மஹைத்யஸ்வரயம் ப்ரஹ்மநந்த்யத்வாத்யுகம்

க்ஷணாத் |

மநஸா஽பி ஜலேநாபி ஜகந்நாத்யம் ஜநார்த்த்யநம் ||

ஸம்ப்ராப்நோ த்யமலாம் ஸித்த்யூம் ஜகதஸர்வம் ஸமர்ச்சிதம் |

ஹ்ருஷீகேஸம் த்ரயீநாத்யம் லக்ஷ்மீஸம் ஸர்வத்யம் ஹரிம் ||

தம் விநா புண்ட்ரீகாக்ஷம் கோர்ச்சயேத்யுகராந் ஸுராத்ர |

நாராயணம் ப்ரித்யஜ்ய யோந்யம் தேவமுபாஸதே ||

ஸ்வபதிம் ந்ருபதிம் ஹித்வா யத்யா ஸ்த்ரீ புருஷாத்யமம் |

விஷ்ணோர் நிவேத்யதம் ஹவ்யம் தேவோப்யோ ஜுஹுயாத்

ஸத்யா ||

பித்ருப்யஸ்சைவ தத்யக்யூத்யாத் ஸர்வமாநந்தயமஸ்நுதே |

நிர்மால்யமிதரேஷாம் து யத்யந்நாத்யம் த்யுௌவளக்ஸாம் ||

உபயுக்யந்ரோ யாதி ப்ரஹ்மஹத்யாம் ந ஸம்ஸய: |

நைவேத்யபேத்யஜநம் விஷ்ணோ: தத்பாத்யாம்ப்ய

நிவேஷணம் ||

துளஸீகூதநம் ந்ருணம் பாபிநாமபி முக்திகும் |
 ஏகாத்யஸ்யபவாஸஸ்ச ஸங்க்ய சக்ராத்ய தூரணம் ||
 துளஸ்யா பூஜநம் விஷ்ணோ: த்ரிதயம் வைஷ்ணவம்ஸ்ம்ருதம் |
 அவைஷ்ணவ: ஸ்யாத்யோ விப்ரேர பஹுஸாஸ்த்ர
 ஸ்ருதோடபி வா ||

ஸ ஜீவந்நேவ சண்டூரள: ம்ருத: ஸ்வானோடபிஜாயதே |
 க்ரதுஸா ஹஸ்ரிணம வாபி லோகே விப்ரமவைஷ்ணவம் |
 சண்டூரளமிவ நேகேஷத வர்ஜயேத் ஸர்வகர்மஸு ||
 புகுவத்யபுக்தித்யிப்தாக்நி த்யக்யத்யூர்ஜா திகல்மஷ: |
 சண்டூரளோடபி புதைத: ஸ்லாக்ய: ந து பூஜ்யோ
 ஹ்யவைஷ்ணவ: ||

ஸங்க்யசுகரோர்த்வ புண்டூரா திரஹிதம் ப்ராஹ்மணாத்யம் |
 பூஜயிஷ்யதி ய: ஸ்ராத்தேத்ய ஸர்வகர்மாஸ்ய நிஷ்ப்யலம் ||
 திரயக்புண்டூரத்யரம் விப்ரம் ய: ஸ்ராத்தேத்யேபாஜயிஷ்யதி |
 பிகரஸ்தஸ்ய யாந்த்யேவ காலஸூத்ரம் ஸுதூருணம் ||
 ஊர்த்வபுண்டூரத்யரம் விப்ரம் சக்ராங்கிதபூஜம் தகூர |
 பூஜயிஷ்யதி ய: ஸ்ராத்தேத்ய க்யாஸ்ராத்த்யாயுகம் லபேத ||
 ஸங்க்யசக்ரோர்த்வபுண்டூரா திரத்யாரிணம வைஷ்ணவம்
 த்ய்விஜம் |

புக்த்யா ஸம்பூஜயேத்யஸ்து தைசுவே பிதர்யே ச கர்மணி ||
 கலபகோடி ஸஹஸ்ராணி கல்பகோடி ஸதாநி ச |
 ப்ரயாந்தி பிகரஸ்தஸ்ய விஷ்ணுலோகம் ஸுநிர்மலம் ||
 ஊர்த்வபுண்டூரத்யரம் விப்ரம் தப்தசக்ராங்கிதாம்ஸகம் |
 ஸ்ராத்தேத்ய ஸம்பூஜயேத்யஸ்து க்யாஸ்ராத்த்யாயுகம்
 லபேத ||

தப்தசக்ரேண விதிநா ப்ராஹ்மணே ச லாஞ்சிக: |
 புநாதி ஸகலம் லோகம் நாராயண இவாக்யபித ||
 அவித்யோ வா ஸவித்யோ வா சக்ரஸங்க்யோர்த்வ
 புண்டூரத்ருத் |

ப்ராஹ்மண: ஸர்வலோகேஷு பூஜ்யமானோ ஹநிர்யகூர ||
 தூரநாஸீ தூராசாரீ ஸங்க்யசக்ரோர்த்வபுண்டூரத்ருத் |
 ந்ருணம் ஹந்தி ஸமஸ்தாக்யம் தம: ஸூர்யோத்யேயத்யா ||

சக்ரங்கிதஸ்ய விப்ரஸ்ய பாதுப்ரக்ஷாளிதம் ஜலம் ।
 புநாதி ஸகலம் லோகம் யதூத்ரிபத்யகூர நதீ ॥
 திஸ்ர: கோட்யோதர்த்தகோட ச தீர்த்தூரி புவநத்ரயே ।
 சக்ரங்கிதஸ்ய விப்ரஸ்ய பாதே: திஷ்டஸந்த்யஸம்ஸயம் ॥
 சக்ரங்கிதஸ்ய விப்ரஸ்ய பாதுப்ரக்ஷாளிதம் ஜலம் ।
 பீத்வா பாதகஸாஹஸ்ரை: முச்யந்தே நாத்ர ஸம்ஸய: ॥
 ஸ்ராத்யுதே தூரே வ்ரதே யஜுஞ விஷுரோஹ சோபநாயநே ।
 சக்ரங்கிதம் விப்ரமேவ பூஜயேதிதராத் ந து ॥
 விஷ்ணுசகராங்கிதோ விப்திரோ புஞ்ஜோநோதபி யதஸ் தத: ।
 ந ஸிப்யதே ஸ பாபேந தமதிஸவ ப்ரபாகர: ॥
 சக்ரங்கிதபூஜம் விப்ரம் பங்க்திமத்யுதே து பேராஜயேத் ।
 புநாதி ஸகலம் பங்க்திம் க்ருங்கேக்யேவாத்ர வாஹிநீ ॥
 சக்ரங்கிதபூஜம் விப்ரம் யோ பும்யாம் அபிவாத்யேத் ।
 லலாடே பும்ஸுஸங்க்யாநி விஷ்ணுலோகே மஹியதே ॥
 ப்ரஹ்மண: க்ஷத்ரியோ வைஸ்ய: ஸூத்ருரோ வா

வைஷ்ணவ: புமாந் ।

அர்ச்சயித்வேதராத் தேவாந் நிரயம் யாத்யஸம்ஸயம் ॥
 விஷ்ணோராவரணம் ஹித்வா பூஜயித்வேதராத் ஸுராத் ।
 வைஷ்ணவ: புருஷோ யாதி காலஸூத்ரமதே: முக: ॥
 மஹாபாபோ பபாபாந்ய: அந்விதே: யதி: வைஷ்ணவ: ।
 மந்வாதி: கர்மஸூஸ்த்ரோக்தம் ப்ராயஸ்சித்தம் ஸமாசரேத் ॥
 ப்ராயஸ்சித்தவிஷ்ணுமே து பர்சாத் குர்வீத வைஷ்ணவ: ।
 வையாஸிகீம் வைஷ்ணவீம் ச பவிதரீம் ச ஸமரசரேத் ॥
 வைஷ்ணவாநாம் து விப்தாணம் பர்சாத் பாதுஜலம் பிபேபுத் ।
 வ்ருத்தௌ ந பரிபூரணே: க்ருங்கேவதி: க்ருதோ புவேத் ॥
 மந்ரரத்நார்த் க்ருவித் ஸாந்த: நவேஜ்யாகர்மஸ்யயுத: ।
 த்வாத்யஸீநியதே: விப்ர: ஷு: ஏவ புருஷோத்தம: ॥
 கிமத்ர பூஹோநோக்தேந ஷாரம் வக்ஷ்யாமி தே ந்ருப ।
 ஏகாத்யபூபூரஸஸ்ச ஸங்க்யசக்ர திகூரணம் ॥
 ததீயாந் பூஜநம் ச வைஷ்ணவம் த்ரிதயம் ஸம்ருதம் ।
 புண்யாத்யவிஷ்ணுதி: நாத்யந்தே நோபோஷ்யம்

வைஷ்ணவ: ஸதூ: ॥

தகூர பூகூவதாதூந்யோ நார்ச்சநீயோ ஹி குத்ரசித் |
 பூகூவந்தமநுத்தித்யூய ந தூத்யாநந யஜேத் க்வசித் ||
 நாவைஷ்ணவாநநம் பூஞ்ஜீத தூத்யாந் நாவைஷ்ணவாய ச |
 நார்ச்சயேதிதூகரந் தேவூவாந் ந திர்யகூகூரயேத் ததூர ||
 ஏகாதூய்யாம் ந பூஞ்ஜீத வஜேஸ் நாவைஷ்ணவை: ஸஹ |
 அஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஜப்தாரம் ஸங்கூசக்ரதூரம் தூவிஜ: ||
 அவமத்ய விமூடூதமா ஸத்யயஸ்சண்டூராளதாம் வ்ரஜேத் |
 வைஷ்ணவம் பூரஹ்மணம் கூரம் ச துளளீம் தூவாதூயீம்
 ததூர ||

அநர்ச்சயித்வா மூடூதமா நிரயம் தூர்கூதிம் வ்ரஜேத் |
 விஷ்டேண: ப்ரதகூநதநவ: விப்ரா கூவஸ்ச வைஷ்ணவா: ||
 ஸுகத்யா ஸம்பூஜ்ய தானேவ யாதி விஷ்டேண: பரம் பதூம் |
 ஏகாதூய்யபவாஸஸ்ச தூவாதூய்யாம் விப்ரபூஜநம் ||
 நித்யமாமலக ஸ்நாநம் பாபிநாமபி முக்திதூம் |
 பஜேஷ் பஜேஷ் ஹரிதிதூநே சக்ராங்கிதபூஜே ந்ருப ||
 ஸம்பூஜ்யமானே விப்ரேந்தூரே ஹரிஸ தேஷாம ப்ரளீகூதி |
 அபூரவே வைஷ்ணவே விப்ரே ஸம்ப்ராப்தே ஹரிவாஸரே ||
 தகூவத் ஸம்பூஜயேத் கூரம் து துளளீம் வாபி பூகதித: |
 அகூநிஹாத்ரம் து ஜுஹூயாத் ஸாயம் ப்ராதர்

தூவிஜோத்தம: ||

பஞ்சயஜ்ஞாந் ப்ரகுர்வீத வைஷ்ணவாந் விஷ்ணுமர்ச்சயேத் |
 ததூர்ப்பிதம் வை பூஞ்ஜீத பிபேபூத் தத்பாதூவாரி வை ||
 ஏகாதூய்யாம் ந பூஞ்ஜீத பக்ஷயோருபூயோரபி |
 பூஜயேத் வைஷ்ணவம் விப்ரம் தூவாதூய்யாமபி வைஷ்ணவ: ||
 விஷ்டேண: ப்ரஸாதூதுளளீம் தீர்த்தூம் வாடபி

தூவிஜோத்தம: |

உபவாஸதிதூநே வாடபி ப்ராஸயேத் அவிசாரத: ||
 உபவாஸதிதூநே யஸ்து தீர்த்தூம் வா துளளீமபி |
 ந ப்ராஸயேத் விமூடூதமா ரௌரவம் நரகம் வ்ரஜேத் ||
 ஹர்யர்ப்பிதம் து யச்சாநநம் தீர்த்தூம் வா பித்ருகர்பணி |
 தூத்யாத் பித்ருணாம் யத்பூக்ஷயம் கூயாஸ்ராதூதூயுதம்

வபேபூத் ||

ஹரேர் நிவேத்யக்ம் புக்த்யா யோ துத்யாத் ஸ்ராத்யத்
கர்மணி |

பிகரஸ் தஸ்ய யாந்த்யேவ தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ||
திர்த்தம் வா துளஸீபத்ரம் யோ துத்யாத் பித்ருகைவதம் |
ஆகல்பகோடி பிதர: பரித்ருப்தா ந ஸம்ஸய: ||
ய: ஸ்ராத்யக்மகாலே மூட்யாத்மா பித்ருணஞ்ச திடுவளகஸாம் |
ந துத்யாதி ஹரேர் புக்தம் தஸ்ய வை ந ரதிக் கதி: ||
ஹர்யர்ப்பிதம் து யச்சாந்நம் யச்ச பாடேத்யாத்யக்ம் ஹரே: |
துளஸீம் வா பித்ருணம் ச துத்வா ஸ்ராத்யக்ம் லபேத்யத் ||
ஸர்வயஜ்ஞமயம் விஷ்ணும் மத்வா தேவம் ஜநார்த்தநம் |
ஆமந்த்ரய வைஷ்ணவாந் விப்ராந் குர்யாத்
ஸ்ராத்யக்மகந்த்ரித: ||

ப்ரத்யப்யக்ம் பார்வணஸ்ராத்யக்ம் குர்யாத் பித்ரோர்
ம்ருதேதஹரி |

அந்யத்யா வைஷ்ணவேவ யாதி ப்ரஹ்மஹத்யாம் ந ஸம்ஸய: ||
அமரயாம் க்ருஷ்ணபக்ஷை ச பித்ர்யே வா டப்யத்யே தத்யா |
குர்யாத் ஸ்ராத்யக்ம் வித்யானேந விஷ்ணோராஜ்ஞாமநு
ஸ்மரந் ||

ந குர்யாத் யோ வித்யானேந பித்ருயஜ்ஞம் நராத்யம் |
ஆஜ்ஞா திகரமணத்விஷ்ணோ: பதத்யேவ ந ஸம்ஸய: ||
ஸங்குசக்ரோர்துவபுண்ட்யூராத்யசிஹ்ரை ப்ரியதமைர் ஹரே: |
அந்விதாந் ப்ரஹ்மணேநவ பூஜயேத் ஸர்வகர்மஸு ||
அஸ்ராத்யத் திநோ டப்யயஜ்ஞஸ்ய கர்மத்யாக்யந ஏவ ச |
வேத்யஸ்யாப்யநதிகஸ்ய ஸம்ஸர்க்கம் தூரதஸ் த்யஜேத் ||
பித்ரோ: ஸ்ராத்யக்ம் ப்ரகுர்வீத ஈநகாத்யஸ்யாம்
த்ய்வேஜாததம: |

துவாத்யஸ்யாம் தத்ப்ரகுர்வீத நோபவாஸத்யூநே க்வசித் ||
விஷ்ணோர் ஜந்மத்யூநே வாபி குருணம் ச ம்ருதேதஹரி |
வைஷ்ணவேஷ்டிம் ப்ரகுர்வீத வைத்யகீம்

வைஷ்ணவேவாததம: ||

அக்யம்யத்யக்மநம் ஹிம்ஸாம் அபக்யாணம் ச பக்யணம் |
அஸ்த்யதத்யநம் ஸ்தேயம் மநஸாபி விவரஜயேத் ||

தப்தசக்ரங்கநம் விஷ்ணோ; ஏகாத்யர்யாமுபோஷணம் |
த்ருதோர்த்தவபுண்ட்ரேதேஹதவம தந்மந்த்ரானம்

பரிக்ரஹ: ||

நித்யமாமலகஸ்நாநம் தேவதாந்தரவர்த்தநம் |
த்யாநம மந்த்ரோ ஜபோ ஹோமஸ் துளஸீபூஜநம் ஹரே: ||
ப்ரஸாத்யதீர்த்துஸேவா ச தத்யாநாம் ச பூஜநம் |
உபாயாநதரஸந்த்யாக்ய: தத்யா மந்த்ரார்த்தக்சிந்தநம் ||
ஸரவணம் கீர்த்தநம் ஸேவா ஸத்க்ருத்யகரணம் தத்யா |
அஸத்க்ருத்யபரித்யாக்ய: விஷயாந்தரவர்த்தநம் ||
த்யாநம த்யுமஸ் தப: ஸௌசம் ஆர்ஜவம் க்ஷாந்திரேவ ச |
ஆந்ருஸம்ஸ்யம் ஸதாம் ஸங்க்ய: பாரமைகாந்த்யஹேகவ: ||
வைஷ்ணவ: பரமைகாந்தீ நேதரோ வைஷ்ணவ: ஸ்ம்ருத: |
நாவைஷ்ணவோ வ்ரஜேந் முக்திம் பஹுஸாஸ்த்ர
ஸ்ருதோ஽பி வா ||

வைஷ்ணவோ வர்ணபூஹ்யோ஽பி யாதி விஷ்ணோ:

பரம் பத்யம் ||

நிகுமநம்

ஏதத் தே கத்யுகம் ராஜந் பாரமைகாந்த்யஸித்திக்யம் |
விஸிஷ்டம் வைஷ்ணவம த்யர்மஸாஸ்த்ரம்

வேதேகாபப்நும்ஹிதம் ||

விஷ்வக்ஸேநாய த்யாத்ரே ச ஸம்ப்ரோக்தம் பரமாத்மநா |
விஷ்வகஸேநேந ஸம்ப்ரோக்தம் ஏதத் விஶ்வேஸே புரா ||
ப்ருகேகா: ப்ரோகதம் விக்ஸேநா ப்ருக்யான ச மஹர்ஷிண |
வைவஸ்வதமநே: ப்ரோக்தம் மநுநா ச மமேரிதம் ||
மநுஸ்து த்யர்மஸாஸ்த்ரம் து ஸாமான்யேநோக்தவாந்
ஸ்வயம் |

ததேவ ஹி மயா ராஜந் வைஸிஷ்ட்யேந தவேரிதம் ||

விஸிஷ்டம் பரமம் த்யர்மஸாஸ்த்ரம் வைஷ்ணவமுத்தமம் |

ய இமம் ஸ்ருணுயாத்ய பக்த்யா கத்யேத்வா ஸமாஹித: ||

பாரமைகாந்த்யஸம்ஸித்தித்வம் ப்ராப்தோத்யேவ ந ஸம்ஸய: |
 ஸர்வபாபவிரிர்முக்தோ யாதி விஷ்ணு: பரம் பதம் ||
 பஸ்த்வித்யம் ஸ்ருணுயாத் புக்த்யா நித்யம் விஷ்ணுஸ்ச
 ஸந்நிதௌ |

அஸ்வமேத, ஸஹஸ்ரஸ்ய ப, வம் ப்ராப்தோத்யஸம்ஸய: ||
 ஹாரீதமேகத் ஸாஸ்த்ரம் து பரமம் த, ர்மஸம்ஸிதாம் |
 ஆலோக்ய பூஜயேத், விஷ்ணும் பாரமைகாந்த்யமஸ்நுதே ||
 ஏதச்ச, ருத்வா டம்ப, ரீஷஸ்து ஹாரீதோக்தம் ந்ருபேத்தம: |
 வவந்தே, பரயா புகத்யா தம் ருஷிம் வைஷ்ணவோத்தம: ||
 த்வமேவ பரமோ த, ர்ம: த்வமேவ பரமம் தப: |
 த்வத, ங்க்ரீயுக, ளம் ப்ராப்ய ஸர்வஸித்தி, மவாப்நுயாம் ||
 மஹாமுநிமிதி ஸ்துத்வா ராஜர்ஷி: ஸ மஹாதபா: |
 ப்ராப்தவாந் பாரமைகாந்த்யம் தத்ப்ரஸாத, த்
 ஸுஸித்தி, த்யம் ||

வைஸிஷ்ட்யம் பாரமைகாந்த்யம் 'ஏதச்ச, ஸ்த்ரம்
 மமாவ்யயம் |

ப, ரத, வராஜாத, ய: ஸர்வே ந்ருபாஸ்ச ஜநகாத, ய: ||
 யோகிந: ஸநகாத, யாஸ்ச நாதத, த்யா: ஸுரர்ஷய: |
 வஸிஷ்ட, த்யா வைஷ்ணவாஸ்ச விஷ்வக்வேஸநாத, ய:
 ஸுரா: ||

ஏதச்ச, ஸ்த்ராநுஸாரேண பூஜயாமாஸுரீஸ்வரம் |
 பரமம் வைதி, கம் ஸாஸ்த்ரம் ஏதத், வைஷ்ணவ முத்தமம் ||
 ஜ்ஞாத்வைவ பரமைகாந்தி பூஜயேத், விஷ்ணுமீஸ்வரம் |

இதி ஸ்ரீவ்ருத்த, ஹாரீதஸ்ம்ருதௌ விஸிஷ்டபரமத, ர்ம
 ஸாஸ்த்ரே வ்ருத்த்யதி, காரோ நாம ஏகாத, ஸோ஽தி, கார: ||

ஸமாப்தேயம் வ்ருத்த, ஹாரீதஸ்ம்ருதி:

[ஸ்ருதியிலும், ஸ்ம்ருதிகளிலும், ஆகமங்களிலும் சொல்லப்பட்ட
 நித்யநைதித்திக கர்மங்களையும், பாபங்களுக்கு ப்ராயஸ்சித்தத்தை
 யும் மஹாபாதகங்களைச் செய்தவர்களுக்கு துண்டிணையையும், ஏகாந்தி
 களின் ஒழுக்கத்தையும், தினந்தோறும் பெண்கள் அடிஷ்டி, க்க
 வேண்டிய ஸநாதநத, ர்மத்தையும் இப்போது கூறுகிறேன்.....

ஸ்தீரீதர்மம்

திருமந்திரத்தை ஜபித்து, அதை உபதேசித்த ஆசாரியனையும் அநுஸந்தித்து, வைஷ்ணவர்களை வணங்கி, ஜதநநாதனை நமஸ்கரித்து, ஸரணாகுதி மந்திரமான த்வயத்தை ஜபிப்பதன் மூலம் ஆத்மாவை நனகு அலங்கரித்து மதுஸூதிதனை ஸ்தீரியானவன் (காலவேளையில்) தியானிக்கவேண்டும். மௌனத்தோடு, இந்திரியங்களை அடக்கி, வீட்டிலுள்ள எல்லாப்பாத்திரம் பண்டங்களையும் பரமாத்மாவின் திருவாராதனைத்தின்பொருட்டு தினந்தோறும் ஊககவேண்டும்... மதுஸூதிதனைக் குறித்து அழகாகப் பாடிக்கொண்டே நெல்லைக்குத்தவேண்டும்.....

க்ருஹஸ்ததர்மம்

அங்கு குடத்தைப் பரப்பி, மந்திரரத்நமான த்வயத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு, மௌனத்தோடு, இந்திரியங்களை அடக்கியவனாய், பவித்ரம் தூசித்தவனைக் கொண்டு சமையலு செய்விக்கவேண்டும்.....வைஷ்ணவனல்லாதவன், ஸைவன், ஸூத்ரன், பதிதன், பாஷண்டன், அஸூத்தியுடையவன் ஆகியவர்களுடைய வீட்டிலிருந்து அக்ஷுநியைக் கொண்டுவரக்கூடாது. அக்ஷுநியை த்வயத்தை அநுஸந்தித்து குரஜலங்களாலே மூன்று முறை ப்ரோக்ஷணம் செய்து .. புகுவதாராதனைத்திற்குத் தகுந்த பரிசுததமான விறகுகளைக்கொண்டு விசிறியால் விசிறி ஜ்வலிக்கச் செய்யவேண்டும்.....நெருப்பை மூடிய பின் அந்நம் முதலானவற்றை மனவடக்கத்தோடு கூடியவனாய், சமைக்கவேண்டும். அப்படியே த்வயமந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு, அதன் பொருளான பரமாத்மாவை அநுஸந்திக்கவேண்டும் .. ஸைவர், பாஷண்டர், பதிதர், துஷ்கர்மங்களைச் செய்பவர்கள், நாஸ்திகர்கள், அவைஷ்ணவர்களான இருபிறப்பாளர், ஸூத்ரர், ஹரிவாஸரத்தில் (ஏகாதூஸியில்) உண்பவர் ஆகியவர்களோடு (தொடர்புள்ளதை விலக்கவேண்டும்).....அப்படியே உண்பததகாததை உண்பவர்கள், ஹரிவாஸரத்தில் உண்பவர்கள், லோகாயதர்களான அத்தணர்கள், தேவதாந்தரங்களை ஸேவிப்பவர்கள், அவைஷ்ணவர்கள் ஆகியவர்களுடைய தொடர்பை மிகவும் விலக்கவேண்டும். மங்குளமானதாய். சமைந்த அந்நம் முதலியவற்றை, — பக்வநிலைதவருமல் மௌனத்தோடு, இந்திரியங்களை அடக்கி, நீராலும், வஸ்திரத்தாலும் துடைக்கவேண்டும். மூடியால் மூடி, ஸூதர்மனத்தால் குறியிடவேண்டும். அவ்வண்ணமே சந்தனுத்தால், அல்லது ஸ்ரீகுர்ணத்

தால், அல்லது ஜலத்தால் திருவாராதூனத்திற்கு உதவும் பாத்திரங்களை ஸுதூர்ஸந பாஞ்சஜந்யங்களைக்கொண்டு குறியிடவேண்டும். ரூபம் பரப்பிய பரிஸுத்தமான இடத்தில், பாத்திரங்களை வைத்து, ரூப ஜலத்தால் ப்ரோஷித்து, த்வயத்தை அநுஸந்தித்து வஸ்திரத்தால் மூடி, அதற்குப்பின் எம்பெருமானுக்கு உரிய வட்டில்களைப் பரிசுத்தமான நீரால் விளக்கி, அவற்றில் நீரை நிரப்பி, அர்க்யபாத்தியாதிசங்களைக் கொடுத்து, எம்பெருமானுக்கு (அந்நம் முதலியவற்றைக்) கண்டருளப்பண்ணவேண்டும். பைஸாசங்கள், யக்ஷர்கள், ஸாக்தர்கள், லிங்கங்கட்டிகள், த்வாதூரீபாரணை செய்யாதவர்கள் ஆகியவர்களுடாடு பேசுதல் முதலானவற்றை விலக்கவேண்டும். சைவ பௌத்த ஸ்காந்த ஸாக்த ஆலயங்களினுள் எப்போதும் நுழையக்கூடாது. அவ்வாலயங்களுக்கருகிலிருக்கும் நீர், பூ, பழம் முதலானவற்றையும் விலக்கவேண்டும். அங்குள்ள தெய்வங்களின் உத்ஸவங்கள் முதலானவற்றை எப்போதும் காணக்கூடாது. மற்ற தெய்வங்களின் துதியைச் செய்யவும் கூடாது; கேட்கவும் கூடாது. காமம் நிரம்பிய பேச்சுகளையும், பரிஹாஸம் முதலானவற்றையும் விலக்கவேண்டும். மற்ற தெய்வங்களின் சின்னத்தால் குறியிடப்பெற்ற வஸ்திரம், ஆஸனம், பாத்திரம், பண்டம், மரம், பசு, கிணறு, வீடு ஆகியவைகளை விலக்கவேண்டும். மற்ற தெய்வங்களின் ஆலயத்தில், தேவதாந்தரங்களின் நடுவே இருக்கும் எம்பெருமானையும் அர்ச்சிக்கவோ, வணங்கவோ கூடாது. அங்கு தீர்த்தஸ்வீகாரத்தையும் விலக்கவேண்டும். அவைஷணவனுடைய கையிலிருந்து வருமானால், திவ்யதேஸத்திலிருந்து வந்த ஹரிப்ரஸாதாதீர்த்தங்களையும் முயன்று விலக்கவேண்டும்.

வைஷ்ணவ லக்ஷணம்

(வைஷ்ணவன்) மூன்று ஆகாரங்களோடு கூடியவனும், ஒன்பது விதமான திருவாராதூனம் செய்பவனுக்குக்கேவண்டும் மூன்று ஆகாரங்களாவன. (1) புகூவானைத் தவிர வேறு எவர்க்கும் உரிய னாகாமலிருக்கையாகிற அநந்யார்ஹஸேஷத்வம் (2) அவ்வாறே புகூவானைத் தவிர வேறு உபாயங்களை ஸாதூனமாகக்கொள்ளாமலிருக்கையாகிற அநந்யஸரணத்வம் (3) அவ்வாறே புகூவானைத் தவிர மற்ற எதையும் பேடாக்யமாக, (இனியதாகக்) கொள்ளாமையாகிற அநந்யபேடாக்யத்வம் என்னும் மூன்றுமாகும். ஒன்பது விதமான திருவாராதூனமாவது (1) அர்ச்சனம் (2) மந்திரங்களைப் படிப்பது (3) தியானம் (4) ஹோமம் (5) வந்தூனம் (வணங்குதல்)

(6) துதித்தல் (7) பரமாத்மாவோடு ஒன்றுதல் (8) ஸமாதி (அவனிடமே நிலைநிற்கல்) (9) மந்த்ரார்த்தங்களைச் சிந்தித்தல் என்னும் ஒன்பதும் வைஷ்ணவோத்தமர்களாலே ஒன்பது விதமான திருவாராத்நங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

அர்த்தபஞ்சக விவரணம்

(1) ப்ராப்யமான (அடையத்தக்க) ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், (2) அடைபவனான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் (3) அடைவதற்கு உபாயம் (4) அடைந்து பெறும் பூலம் (5) அடைவதற்கு விரோதி என்னும் இவ்வைந்து அர்த்தங்களும் மந்த்ரமறிந்தவர்களால் அறியத்தக்கவையாகும். (1) ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் :- ஜகத்காரணத்வம், ஜகத்த்துக்கு ஸேஷியாயிருக்கை, ஸ்ரிய:பதியாயிருக்கை, ஆதிசூருவாயிருக்கை என்பவை ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகும். (2) ப்ராப்தாவான ஜீவஸ்வரூபம் :- தேஹம், இதிரியம், மனம், ப்ராணன் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாயிருக்கை, நித்யத்வம் முதலான குணஸமூஹத்தை உடையவனாயிருக்கை, ஸ்ரீஹரிக்கு அடியவனாயிருக்கை ஆகியவை அடைபவனான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமாகும். (3) உபாயஸ்வரூபம் - எம் பெருமான் ஒருவனே உபாயம் என்னும் உறுதியுடன், உபாயாந்தரங்களை விட்டு ஹரியின் க்ருபையை உபாயமாகப் பற்றுவது ப்ராப்த்யுபாயமாகும். (4) பூலஸ்வரூபம் :- எல்லா ஐஸ்வர்ய பூலங்களையும், ஸப்த்ராதி விஷயங்களையும் விட்டு, விஷ்ணுவினுடைய த்ராஸ்ய ஸுகம் ஒன்றிலேயே ஊன்றிநிற்கை பூலஸ்வரூபம். (5) விரோதிஸ்வரூபம் :- பூகாவதாபசாரம், ஸப்த்ராதி விஷயங்களில ஊன்றிநிற்கை, செய்ய வேண்டிய கர்மத்தைச் செய்யாதொழிக்கை, செய்யக்கூடாததைச் செய்கை, த்வாத்ரஸீவரத்தை அநுஷ்டிக்காமலிருக்கை ஆகியவை பூலத்திற்கு விரோதி ஸ்வரூபமாகும். இவ்வார்த்த பஞ்சகமும் முருகாக்கள் அவஸ்யம் அறியவேண்டியது.

வைதீக கர்மநுஷ்டான வைபவம்

அரசனே! ஸாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட நித்யம், நைமித்திகம் முதலான எல்லாக் கர்மங்களும் விஷ்ணுவுக்கு மேலான ஆராத்யங்களாயிருக்கின்றன. அக்கர்ம ஸமூஹம் பரமாத்மாவின் பேராகத்திற்காகவே ஏற்பட்டது என அறிவாயாக ஜீவனுடைய ஸம்ஸாரகதியாகிற மரத்திற்கு, இக்கர்மஸமூஹமே உறுதியான

வேராக அமைந்துள்ளது. அந்த ஸாஸ்த்ர விஹித கர்மத்தைக் கைவிடுவதாலும், ஸாஸ்த்ரம் நிஷேதித்த கர்மத்தைச் செய்வதாலும் விஷ்ணுவின் ஆணையை மீறினாகில், ஜீவன் பதிதனாகிறான் என்பதில் ஐயமில்லை. வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான எல்லா யஜ்ஞங்களும், புராணங்களில் சொல்லப்பட்ட புண்யவ்ரதங்களும், (க்ரஹணம் முதலான) சில நிமித்தங்கள் ஏற்படும்போது விதிக்கப்படும் த்நாங்களும் ஆகிய எல்லாம் வைஷ்ணவோத்தமர் களாலே விஷ்ணுவின் ஆநந்தத்திற்காக ஏற்பட்டவை என்றே எண்ணி அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டும். நித்யம், நைமித்திகம் முதலான கர்மங்களை 'பரமபுருஷனை அடைய உபாயம்' என்னும் எண்ணத்தோடு அநுஷ்டிப்பதன்மூலம் எவன் நற்கருமங்களாக்குகிறானோ அவன் வைஷ்ணவன் எனப்படுகிறான். எந்த அறிவாளி 'விஷ்ணுவின் ஆணையிது' என்னும் எண்ணத்துடன் செய்வதன்மூலம் அக்கர்மங்களை மிக நல்ல கருமங்களாக ஆக்குகிறானோ, அவன் முற்கூறிய வைஷ்ணவனிலும் சிறந்தவனாய், ஏகாந்தியென்று முனிவர்களால் அழைக்கப்படுகிறான். எவனொருவன் அக்கருமங்களை விஷ்ணுவின் ஆநந்தத்திற்காகவே ஏற்பட்ட கைங்கர்யங்கள் என்னும் எண்ணத்துடன் எப்போதும் செய்வதன்மூலம் மிகமிக நல்ல கருமங்களாக ஆக்குகிறானோ, மஹா பாக்ஷவதர்களான ஏகாந்திகளிலும் சிறந்த அவன் பரமைகாந்தியாகிறான். செய்யத்தகாத கருமங்கள் இவ்வனைவராலும் மனோவாக்காயம் என்னும் முக்கரணங்களாலும் விலக்கத்தக்கவை. தன்னையறியாமல் இவை நேர்ந்துவிட்டால் ப்ராயஸ்சித்தத்தால் அழியும். 'நாம் அநுஷ்டிக்கும் ஸாத்நத்தைத் தடுக்கும் பாபம் இது' என்னும் எண்ணத்தால் வைஷ்ணவனும், 'பாக்ஷவானுடைய ஆணையாகிற ஸாஸ்த்ரத்திற்கு முரண்பட்டது' என்னும் எண்ணத்தால் ஏகாந்தியும். 'பரமாத்மாவின் உகப்பே ருசிக்கப்பெற்ற நமக்கு அவனுக்காத இதில் ருசியில்லை' என்னும் எண்ணத்தால் பரமைகாத்தியும், செய்யத்தகாத கருமத்தைச் செய்யமாட்டான். ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தை எந்த வைஷ்ணவன் கைவிடுகிறானோ, அவன் வைஷ்ணவர்களில் கடையானவனாய், பாஷண்டி எனப் பெயர்பெற்றவனாய், எல்லா உலகங்களிலும் இகழப்படுகிறான். செய்யத்தகாத கருமத்தைச் செய்வதாலும், செய்யவேண்டிய கருமத்தைச் செய்யாமலிருப்பதாலும், த்ஷவாத்ஸீவ்ரதத்தை அநுஷ்டிக்காததாலும் பதிதனாகிறான் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகையால் எல்லா முயற்சியையும் செய்து, நற்கருமத்தை எப்போதும் அநுஷ்டிக்கவேண்டும். (கர்மங்களைச் செய்யாமல்) விஷ்ணுவின் ஆணையை மீறினால் முத்தகல்பனும் ஸம்ஸா

ரத்தில் கட்டுப்படுவான் பழையோனான விஷ்ணுவையே எல்லா யஜ்ஞங்களையும் அநுபூவித்து ஆநந்திப்பவனாக அறிந்து, தேவர்களைக் குறித்தும், பித்ருக்களாக் குறித்தும் விதிக்கப்படும் யஜ்ஞம் அனைத்தையும் செய்யவேண்டும். கைவிடக்கூடாது. பேரறிவாளர்களாய், த்ரிசுண்டத்தை தூரிக்கும் ஸந்யாஸிகளுக்கே நற்கருமங்கள் அநுஷ்டிக்கத் தகவையாய்போது, மற்றவர்களைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? 'புரஹ்ம' எனப்படும் வேதமும், அவ்வேதத்தை முதலில் ஓதியதால் 'புரஹ்மா' எனப்படும் பிரமனும், (பிறகு) அவ்வேதத்தை ஒதி ஒதுவிப்பதால் புராஹ்மணர்கள் எனப்படுபவர்களும் ஆகிய மூவகையினரும் பரபுரஹ்மஸம்பந்தத்தால் 'புராஹ்மம்' எனப்படுகின்றனர். ஆகையால், புராஹ்மமான (வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட) விதியினால் பரபுரஹ்மத்தை ஆரதிக்கவேண்டும். அழிவற்றவனான விஷ்ணுவை எல்லா யஜ்ஞங்களையும் அநுபூவித்து ஆநந்திப்பவனாக உணராமல் எவனொருவன் வைதீககர்மங்களைச் செய்கிறானோ அவன் நாஸ்திகனேயாவான். எவன் விஷ்ணுவைக் கைவிட்டு (மற்றொரு தெய்வத்தை உகப்பிப்பதாக நினைத்து) வைதீக கர்மத்தைச் செய்கிறானோ அவன் பாஷண்டி என்று அறியத்தக்கவன். ஸம்ஸார வெந்நகரத்திலேயே அவன் வீழ்கிறான். வாஸுதேவனாகிற பூகுவானுக்கு வேதங்கள் எப்போதும் ப்ராணன் எனப்படும் மூசகக் காற்றுகின்றன அவ்வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்யாதவன் ஹரியின் ப்ராணனையே அழித்தவனாகிறான். வேதங்களை விட்டு, மற்ற கர்மங்களைக்கொண்டு விஷ்ணுவை ஆரதிக்கும் மூடன வேதத்தையே கொலை செய்கிறான் என்பதில் ஐயமில்லை தன்கன்றையே தாய்ப்பசு நக்கிக்கொடுக்கிறது; அவ்வண்ணமே கன்று தன் தாய்ப்பசுவையே நக்கிக்கொடுக்கிறது. அதுபோலே விஷ்ணுவாகிற தாய்ப்பசுவுக்கு வேதத்தை இனிய கன்றாக நினைத்து. விஷ்ணுவை வேதத்தாலேயே ஆராதனம் செய்யவேண்டும். அரசனே! வேதத்திற்கும் விஷ்ணுவுக்கும் காணப்படும் இந்தத் தொடர்பே வைஷ்ணவர்களுக்கு பரமதூர்மமாகும். இவ்விஷ்ணுத்தில் ஓர் விருத்தாந்தத்தைக் கூறுகிறேன் கேள். எல்லா ஸாஸ்த்ரமும் அறிந்தவனாய், கார்யபகோத்திரத்தில் உதித்தவனான ஸாண்டில்யன் என்னும் சிறந்த அந்தணன் ஒருவன் முற்காலத்தில் இடந்தான். அவன் விஷ்ணுவை ஆரதிக்கும் தூர்மம் என்று கூறி, வேதத்திற்கு முரண்பட்ட விதிகளைக்கொண்டு ஓர் தூர்மஸாஸ்த்ரத்தைச் செய்தான். அவனுடைய மதத்தைப் பின்பற்றிய சில மஹர்ஷிகள் கோவனை அந்த அவைதிசுவழியாலே பூஜித்தார்கள். வேதத்தில் விதிக்கப்

படாததான தர்மத்தையே அவர்கள் செய்தார்கள். ஸ்வாஹா, ஸ்வதூ, வஷ்ட்காரம் ஆகிய வைதிக சப்தங்கள் அற்றதாயிற்று இவ்வுலகம். அதைக்கண்டு சங்க்ஷக்ரகூதாத்ரண ஜகந்நாதன் கோபங் கொண்டு, அளவற்ற தேஜஸ்ஸை உடைய முனிவர் தலைவனான ஸாண்டில்யனைக் குறித்துப் பின்வருமாறு கூறினான்: - “துர்ப்புத்தியை உடையவனே! என்னை ஆராதிக்கும் மிகப் பெரிய வைதிகதர்மத்தை மடமையால் அவைதிககர்மத்தோடு சேர்த்துவிட்டாய் இப்படி அவைதிககர்மத்தைத் தொடங்கியதால், அவைதிகமான கொடிய நரகத்தை அடைவாய்” என்றுரைத்த பரமபுருஷவாக்யத்தால் பூய மடைந்த ஸாண்டில்யன் ஜகந்நாதனைத் துதித்துப் பலகால் வணங்கி ‘லோகஸ்வாமியே! அபராதம் செய்த என்னைக் காப்பாய்’ எனக் கூறினான். அதைக் கேட்டு, அனைவரையும் ரக்ஷிக்கும் அந்தப் பரம புருஷன் கருணையாலே “அந்தணனே! நூறு தேவவருஷங்கள் நரகா நுபூவம் செய்துவிட்டு, பூருகுவின் வம்ஸத்தில் ஜமதக்ஷுநி எனும் ரிஷியாகப் பிறப்பாய். அப்பிறப்பில் என்னை வைதிகவிதியினால் மறுபடியும் ஆராதித்து முனிவர் தலைவனாகி, என்னுடைய அப்ராக்ருத லோகத்தை அடைவாய்” என்று கூறி மறைந்தான். ஸாண்டில்யனும் நரகத்தை அடைந்து, மறுபடியும் பூமியில் பிறந்து, வைதிக விதியினால் பழையோனான விஷ்ணுவை ஆராதித்து, பரிசுத்தியடைந்தவனாய், விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைந்தான். ஆகையால், அவைதிகமான தர்மத்தை அடியோடு விலக்கவேண்டும். வைதிக விதியினாலேயே புகத்தியுடன் ஹரியை நன்கு ஆராதிக்கவேண்டும். “தூருதோர்த்நவபுண்ட்ர: க்ருதசக்ரதாரீ” முதலான ஸ்ருதியில் விதிக்கப்பட்ட முறைப்படி தோள்களில் ஸுதூர்ஸனத்தால் குறி யிடப்பெற்று, ஊர்த்நவபுண்ட்ரம் தூரித்தவனாய் (அதனால்) பரிசுத்தானாய் ஹரியை ஆராதிக்கவேண்டும். மனோவாக்காயங்க ளாகிற முக்கரணங்களாலும் ஸநாதந தர்மத்திற்கு முரணாக நடக்கக்கூடாது ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லப்பட்டது என்னும் மதிப்பினால் அந்த தர்மத்திலிருந்தும் வழுவக்கூடாது.....(இத்தகைய) வைஷ்ணவனான கணவன் இறந்ததும், அவனோடு கூட எந்தப் பத்னியானவள் உடன் கட்டையேறி இறக்கிறாளோ, அவள் யோகிகள் செல்லும் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறாள்..... சூதுவாது இல்லாதவளாய், நல்லவளாய், சோம்பலும் கவனமின்மையுமில்லாதவளாய் எப்போதும் ஹரியைப் பூஜிக்கவேண்டும்.....இவ்வண்ணமாக நல்ல ஆஹாரமுடையவளாய், நல்விரதங்களை அநுஷ்டிப்பவள் கணவனோடு கூட, அழியாத வைகுண்டலோகத்தை அடைகிறாள்

திருவஷ்டாக்கூர மஹிமை

அரசனே! எல்லா வர்ணஸ்ரமங்களிலுமிருக்கும் அனைவராலும் ஜநார்த்துனன் வ்யாபகமந்திரத்தினால் பூஜிக்கத்தக்கவனாகிருன் வ்யாப்தியைச் சொல்லும் வ்யாபக மந்திரங்கள் அனைத்துள்ளும் அஷ்டாக்கூர மந்திரம் சிறந்தது. அஷ்டாக்கூரத்தை ஜபிப்பவன் நேரே நாராயணனையாகிருன் ந்யாஸம், முத்ஸரை. ரிஷிச்சூந்தோ தேவதைகள், தீக்ஷாவிதிகள், த்யானம், அர்த்தம் ஆகிய அனைத்தோடும் கூடியதே மந்திரம் எனப்படுகிறது. குளித்துப் பரிசுத்தனாய், தெளிந்தநெஞ்சினனாய், காலேககடன்களை முடித்து, ஜநார்த்துனனை மனத்தாலே அர்ச்சனம் செய்து அறிவாளியாயிருப்பவன் மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். தூநமளித்தல், ஏற்றல், திருவாராத்யனம், வேத்யமோதுதல், பித்தருதர்ப்பணம், ஸ்ராத்த்யம் ஆகியவற்றை சோமபலில்லாமல் அஷ்டாக்கூரத்தை ஜபித்தபின்பே செய்யவேண்டும். ஊர்த்யவுண்ட்ஸூரத்தால் அடையாளம் செய்யப்பெற்ற தேஹத்தை உடையவனாய், சக்ராங்கனம் செய்யப்பெற்ற தோளை உடையவனாய், தினந்தோறும் அஷ்டாக்கூரத்தை ஜபிப்பவன் மூவுலகையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறான். வைஷ்ணவோத்தமன் மந்திரத்தை ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக ஜபிக்கவேண்டும். விஷ்ணுவிடம் ஈடுபட்டவாகளால் (முக்தியுள்ளிட்ட எப்பூலனுக்கும்) ஸாத்யனமாக மந்திரம் ஜபிக்கத்தக்கதன்று ஆயிரத்தெட்டுமுறை, அல்லது நூற்றெட்டுமுறை மூன்று ஸந்த்யாகாலங்களிலும், அர்த்தாநுஸந்த்யானத்தோடு மந்திரம் ஜபிக்கத்தக்கது.

சக்ராங்கநயிதி, (தாபஸம்ஸ்காரம்)

இருபிறப்பாளன் முன்தினம் உபவாஸமிருந்து, முறைப்படி நதியில் ஸ்நாநம்செய்து, மஹாபூரகூவதோத்தமனான ஆசார்யனை (சக்ராங்கனத்தின்பொருட்டு) முதலில் ஆஸ்ரயிக்கவேண்டும். ஆசார்யன் விஷ்ணுவைப் பூஜித்து 'பவித்ரம்' எனப்படும் சக்ரத்தைப் பூஜிக்கவேண்டும். வாஸுதேவனது முன்னிலையில் இத்தீமாத்யூநம் வரையில் எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்யவேண்டும். ஸரக்வேத்ஸூர்பஸ (ருக்-அஷ்டகம் 7-2-29) ஸூக்தத்தாலும், "பவித்ரம் தே விததம்" (ருக்-அஷ்டகம் 9-3-8) எனனும் ருக்காலும், (ருக் ஏழாம் அஷ்டகத்திலுள்ள) பவமாநஸூக்தத்தின் முதல் நாலு ருக்குகளாலும் முறையே சென்ற பக்கம் (464) 33-வது வரியில் "எப்போதும்" என்பதற்குமுன், "மிகவும் பரிசுத்தமானவளாய், நல்லொழுக்கமுடையவளாய்" எனனும் பதங்களைச் சேர்த்துக்கொள்வது.

நெய்யை ஹோமம் செய்து, ஆசார்யனாயிருப்பவன் சக்ரத்தை அவ் வக்ருநியில் காய்ச்சவேண்டும். “சரணம் பவித்ரம்” என்னும் யஜுர் வேத மந்திரத்தால், அந்தச் சக்கரத்தைக்கொண்டு (வலது) தோளில் அடையாளமிடவேண்டும். அதற்குப்பின் ஆசார்யன் “அக்ருநேர் மந்வே” என்னும் யஜுர்வேதமந்திரத்தால் அதே ஹோமாக்ருநியில் காய்ச்சி, பாஞ்ச ஜந்யத்தைக்கொண்டு இடது தோளில் அடையாள மிடவேண்டும்.

ஊர்த்வ புண்ட்ரம் (புண்ட்ர ஸம்ஸ்காரம்)

அதன்பின் ப்ருத்திவீஸ-லிங்கத்தைருக்குகளைக் கொண்டு ஹோமம் செய்து (பனிரண்டு) ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களை இடவேண்டும். “அதோ தேவா:” [ருக் அஷ்டகம் 1-2-7] என்று தொடங்கும் விஷ்ணு ஸ-லிங்கத்திலுள்ள ஆறு மந்திரங்களினாலும், “விஷ்ணோர் நுகம்” [ருக் அஷ்டகம் 2-2-24] என்று தொடங்கும் விஷ்ணு ஸ-லிங்கத்தில் உள்ள ஆறு ருக் கினாலும், ஆக பனிரண்டு ருக்குகளினால் முறையே கேஸவன் முத லான பனிரண்டு (ஊர்த்வபுண்ட்ரபிமாநி) மூர்த்திகளையும் பூஜிக்க வேண்டும். குல முடிச்சுகளில் அவர்களைப் பூஜித்து, அவற்றைக் கொண்டே ஹோமம் செய்யவேண்டும். பிறகு அந்நத்தைக்கொண்டு ஹோமம் செய்து, வெளுத்த மண்ணாலே ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய நெற்றி முதலான அவயவங்களில், அந்தப் பனிரண்டு ருக்குகளைக் கொண்டே முறையே கேஸவன் முதலிய நாமங்களாலே இடைவெளி யுள்ளவையாகப் (பனிரண்டு ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களை) தூரிக்கச் செய்ய வேண்டும். “ஸ்ரியே ஜாத” என்னும் ருக்கினால் குங்குமத்தை அவற்றில் இடவேண்டும். “பரோ மாத்ரியா” [ருக் அஷ்டகம் 5-6-24] என்னும் ஸ-லிங்கத்தினால் ஜநார்த்தனுக்கு உபஸ்தானம் செய்வித்து, ஹோம ஸேஷத்தை முடித்து மூர்த்திகளை உத்ஸவாஸநம் செய்யவேண்டியது.

நாம ஸம்ஸ்காரம்

இவ்வண்ணமாகப் புண்ட்ர ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்வித்து, அதற் குப் பின் தூஸ்ய நாமத்தை இடவேண்டும். “ப்ரவ: பாந்தம்” [ருக் அஷ்டகம் 2-2-25] என்னும் ஸ-லிங்கத்தினால் நாமமூர்த்தியை அர்ச்சிக்கவேண்டும். பசு நெய்யை ஒவ்வொரு ருக்கிற்கும் ஹோமம் செய்து விஷ்ணு ஸம்பந்தமுள்ள நாமத்தை இடவேண்டும். “அபிப்ரியாணி” [ருக் அஷ்டகம் 7-1-14] என்னும் ஸ-லிங்கத்தினால் ஜநார்த்தனுக்கு உபஸ்தானம் செய்வித்து, ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களைச் செய்து ஹோம ஸேஷத்தைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டியது.

மந்த்ர ஸம்ஸ்காரம்

மந்த்ர தீக்ஷா வித்யாதம் ஸ்ருதி வாக்யங்களைக்கொண்டு முனி வர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அந்த முறையில் செய்யாவிடில் தீக்ஷையுடையவனாகமுடியாது. ஆகையால், தீக்ஷை தனியாகச் சொல்லப்படவில்லை. மந்த்ர தீக்ஷைகொள்ளாமல் விஷ்ணுவின் சிறந்த மந்திரங்களை ஜபிப்பதோ, விஷ்ணுவின் ஆராத்யநமோ செய்தானாகில், அவன் ஸித்தியுடையமாட்டான். ஸ்ருதி ப்ரக்ரியையாலோ, ஸ்மருதி ப்ரக்ரியையாலோ, தீவ்யாக்யம் ப்ரக்ரியையாலோ தீக்ஷை பெருதவன் விஷ்ணுவுக்குத் திருவாராத்யனம் செய்யக்கூடாது. அந்தந்த முறைகளில் தீக்ஷைபெற்றவன் அந்தந்த முறைப்படி எம்பெருமானை ஆரதிக்கவேண்டும்.

யாக்யஸம்ஸ்காரம் (திருவாராத்யனம்)

முந்தியநாள் ஆசார்யனோடு சிஷ்யன் உபவாஸமிருந்து, (விடியற் காலையில்) நதியில் ஸ்நாதம்செய்து, காலேக்கடன்களை முடித்தபின், ஆசார்யன் எம்பெருமானை கும்பத், புஷ்பம், அக்ஷதை முதலியவை களைக்கொண்டு ஆரதிக்கவேண்டும். ஈஸாந்யம் (வடகிழக்கு) முதலிய நாலு விதிக்குகளிலும் நாலு புதிய கலசங்களை ஸ்தூபித்து, அவற்றில் பஞ்சகவ்யங்களை இட்டு, வராஹநரஸிம்ஹவாமநக்ருஷ்ணர்களாகிற நாலு மூர்த்திகளையும் (முறையே நாலு கலசங்களிலும்) ஆரதிக்க வேண்டும். “தத் தத் விஷ்ணு:” [ருக்-அஷ்டகம் 1-2-7] என்று தொடங்கும் இரண்டு மந்திரங்களால் வராஹமூர்த்தியையும், “ப்ர தத் விஷ்ணு:” [ருக்-அஷ்ட-2-2-24] என்னும் ருக்கினல் குறையற்ற நரஸிம்ஹமூர்த்தியையும், “ந தே வ்ஷ்ணு:” [ருக்-அஷ்டகம் 5-6-24] என்னும் ருக்கினல் வாமநமூர்த்தியையும், “வஷ்டதே விஷ்ணவாஸ” [ருக்-அஷ்டகம் 5-6-24, 25] என்னும் ருக்கினல் க்ருஷ்ணமூர்த்தியையும் ஆரதிக்கவேண்டும். ஆவரண தேவதைகளையும் கும்பத், புஷ்பம் முதலியவைகளைக்கொண்டு முறைப் படி ஆரதித்து, அதன்பிறகு அக்ஷிப்ரதிஷ்டைசெய்து, இத்யமா த்யாதம் வரையில் செய்யவேண்டியது. நாலு விஷ்ணுஸூக்தங் களாலும், தேன்கலந்த பாயஸத்தை ஹோமம் செய்து, கவனத்துடன் ஸூரிஸூக்தத்தினால் நெய்யை ஹோமம் செய்யவேண்டும். “அக்ஷி மீளே” என்று தொடங்கும் ருக்ஷேத்யுத்தின் முதல் அநுவாகத்தி னாலும், விஷ்ணுகூயத்ரியினாலும், எல்லா வைஷ்ணவ மந்திரங் களாலும் தனித்தனியாக நூற்றெட்டுமுறை ஹோமம் செய்து, ஆசார்யோத்தமன் வேத்யூசாற்றுமுறை செய்யவேண்டும். அதற்குப்

பின் மங்குளமான ஆஷ்லதத்தில் ஸிஷ்யனை உட்காரவைத்து, நாலு வைஷ்ணவ ஸுல்கத்தங்களாலும் முற்கூறிய நாலு கலஸதீர்த்தங்காளாலே ஸ்நாநம் செய்விக்கவேண்டும் அந்தணர்களான ருத்விக்குகளாலே ஸிஷ்யனை ஸ்நாநம் செய்வித்து, அதற்குப்பின் ஆசார்யன் அவனுக்குக் கௌபீநமும், அரை நாணும், இரட்டை வஸ்திரமும், அளிக்கச்செய்யவேண்டும். ஊர்த்துவபுண்ட்ரமும், தாமரைமணிமாடையும், துளஸ்மாடையும் அணியச்செய்யவேண்டும். குஸத்தின்மேல் உட்கார்ந்து, ஆசமனம்செய்து, அடக்கத்தோடு கூடியவனான சிஷ்யனுக்கு பலவிதமான விஷ்ணு ஸுல்கத்தங்களையும், விஷ்ணுவின் வ்யாபக மந்திரங்களையும், மற்ற மந்திரங்களையும் முறைப்படி அவற்றின் அர்த்தம், ந்யாஸம், முத்ஸரை, ரிஷி, சூந்த்ஸ், தேவதை முதலானவற்றோடு ஒதுவிக்கவேண்டும். ஸ்ருதியின் ஆணைப்படி விஷ்ணுவின் ஆராதனமாகிற கைங்கர்யத்தில் நிலைநிறுத்தவேண்டும். ஆசார்யனால் இப்படிக்கைங்கர்யத்தில் நியமிக்கப்பெற்று, நல்வழியிலிருப்பவனாய் பரமைகாந்தித் தன்னம்மைய அடைவதற்காக அழிவற்றவனான எம் பெருமானைத் திருவாராதனம் செய்யவேண்டும். ஆசார்ய பரம்பராப்ராப்தமான அழகிய அர்ச்சைத் திருஷேனியை ஆசார்யனிடமிருந்து பெற்று, அவருடைய அநுமதியுடன் முறைப்படி எம்பெருமானை ஆரதிக்கவேண்டும். முற்பகலில் முன்போலவே ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட உபசாரங்களினால் பூஜிக்கவேண்டும். முற்கூறிய ருக்குகளாலே நெய்யை முறைப்படி ஹோமம் செய்து, வேதம் வல்லாரிஸ் சிற்றந்த வைஷ்ணவோத்தமனானவன் ஸய்யாஸுல்கத் ருக்குகளாலே நெய்யாஸ் ஹோமம் செய்து, எல்லா வைதிக மந்திரங்களையும் ஒதுவித்து மூன்று விதமான ஆராதன முறைகளையும் ஹோமமீருக உபதேயிக்க வேண்டியது.

பரமைகாந்தி தர்மங்களும் பெருமையும்

ஸ்நாநம், தர்ப்பணம், ஹோமம் இவைகளை முதலிற்கொண்ட ஜபம் முதலிய பலவிதமான கிரியைகளை நன்றாக ஆசார்யனிடமிருந்து அறிந்து, இயன்றவரையில் எல்லாவற்றையும் அநுஷ்டிக்கவேண்டும். எத்தனை ஆபத்திலிருந்தாலும் ஹரீவாஸரத்தில் உணவு கொள்ளக் கூடாது. திரயக்புண்ட்ரத்தை தூரிக்கலாகாது. மற்றொரு தெய்வத்தைப் பூஜிக்கலாகாது வைஷ்ணவனாகப் பிறந்த மனிதன்—சிவன், பிரமன் முதலான அவர தேவதைகளை வணங்கிப் பூஜித்தானாகில், அவன் மலத்தில் புழுவாகப் பிறக்கிறான். ரஜஸ்தமோகுணங்கள் நிறைந்த தேவதைகளைக் காண்பதினாலும், பூஜிப்பதாலும், வணங்குவதாலும் வைஷ்ணவன் தாழ்ந்த கருதிகளுக்குச் செல்கின்றான்.

ஈரூத்தஸத்வமயனாய், லோகநாதான விஷ்ணுவே பூஜிக்கத்தக்க வன். ருத்ரன் முதலான தேவதைகள் விஷ்ணுவின் பரிவார தேவதையாயிருந்தாலொழிய ஸ்வதந்த்ரமாக ஆராதிக்கத்தக்கவர்க ளல்லர். எவனொருவன் ஆத்மேஸ்வரனான விஷ்ணுவைவிட்டு மற்றொரு தெய்வத்தை ஆரதிக்கிறானே, அவன் தன் ஆத்மாவை உடையவனான விஷ்ணுவிடமிருந்து நழுவுகிறான். இதில் ஐயமில்லை. யஜ்ஞ காலத்திலும், வேதமோதும் காலத்திலும் வஷ்ட்காரத்தால் அழைக்கப் பட்ட தெய்வங்கள் நமஸ்கரிக்கத்தக்கவை. (ஏனெனில்) அவை யஜ்ஞஸம்பூந்தூப்பட்டவை. யஜ்ஞமோவெனில், அழியாத விஷ்ணு ஸ்வரூபமாயிருப்பது. ஆகையால், யஜ்ஞகாலத்திலும், வேதமோதும் போதும் அந்த தெய்வங்கள் விஷ்ணுவுக்குப் பரிவார தேவதைகளாகவே சொல்லப்படுகின்றன வேதங்கள் விஷ்ணுவின் குணங்களையும், ரூபங்களையும். செல்வங்களையுமே துதிககின்றன. ஆகையால் மற்ற தெய்வங்களைப் பரிவார தேவதைகளாகக் கொள்ளாமல், எவர்கள் அவர்களைப் பரதெய்வங்களாகவே ஆரதிக்கிறார்களோ, அவர்கள் நூற்றுக்கணக்கான கலபகோடி காலங்கள் வெந்நரகையே (ஸம்ஸாரத்தையே) அடைகிறார்கள். உருத்திரன், காளி, கணேசன், கூஷ்மாண்டங்கள், பைரவன் முதலான தெய்வங்களும், கள், மாம்ஸம் முதலியவற்றை விரும்பும் மற்ற தெய்வங்களும் தாமஸ தெய்வங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இப்படித் தமோகுணமிருதியில்லாத தெய்வங்களையும் ஸ்வதந்த்ரமாகப் பூஜித்தால். அது தோஷமற்ற வைஷ்ணவனையும் தாழ்குதிககு அழைத்துச்சென்றுவிடும் என்பது உறுதி. வைஷ்ணவன் புருஷோத்தமனான ஐக்யந்நாதனை ஆரதித்தபின், அவனுக்குப் பரிவார தேவதைகளாகவே மற்ற தெய்வங்களை ஆரதிக்கவேண்டும். இல்லாவிடில், ப்ரளயகாலம் வரையில் நரகத்தையே அடைவான். மனிதன் லோகநாதான வாஸுதேவனை அர்ச்சிப்பதினாலேயே ஒருகணத்திலேயே ப்ரஹ்ம பதவி. இந்த்ரபதவி முதலான ஐஸ்வர்யங்களையும் பெறலாம். மனத்தாலும், (ஸுலபமான) நீரைக்கொண்டும் ஜநார்த்தனனை ஆரதிப்பவன் குற்றமற்ற மோக்ஷத்தையே அடைகிறான். உலகம் முழுவதும் (அவனால) ஆரதிக்கப்பட்டதாகிறது இந்திரியங்களை நியமிக்கும் ஹ்ருஷீகேஸனாய், வேதத்தின் தலைவனாய், லக்ஷ்மீபதி யாய், எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையும் அளிப்பவனாய், தாமரைக்கண்ணனான ஹரியைவிட்டு, மற்ற தெய்வங்களை ஒரு மனிதன் ஆரதிப்பானா? நாராயணனை விட்டு, மற்ற தெய்வங்களை உபாஸிப்பவன், அரசனான தன் கணவனை விட்டு, மிகத்தாழ்ந்த வேலைக்காரனை அடையும் பெண்ணைப் போன்றவனாவான். விஷ்ணுவுக்கு அமுது செய்விக்கப்பட்ட

அந்நத்தை தேவர்களுக்கு எப்போதும் ஹோமம் செய்யலாம். பித்ருக்களுக்கும் அதை அளிக்கலாம். இப்படிச் செய்பவன் மேர்க்ஷத்தையே அடைகிறான். மற்ற தெய்வங்கள் உண்டா? அந்தம் முதலியவை நிர்மால்யம் எனப்படுகின்றன. அவற்றை உண்பவன் ப்ராஹ்மஹத்தி தேவாஷத்தை அடைகிறான் என்பதில் ஐயமில்லை. விஷ்ணுவுக்கு அமுதுசெய்ததை உண்பதும், அவனுடைய ஸ்ரீபாதத் தீர்த்தத்தைப் பருகுவதும், அவன் சூடிய துளஸியைச் சாப்பிடுவதும் பாபிகளான மனிதர்களுக்கும் முக்தியளிக்கவல்லது. ஏகாத்ஸி உபவாஸமும், ஸங்க்ஷசக்ராதிசுகளை தூரிப்பதும், துளசியினால் விஷ்ணுவைப் பூஜிப்பதும் மூன்று வைஷ்ணவ தூர்மங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. பல சாஸ்திரங்களே அறிந்தவனாலும் வைஷ்ணவனல்லாதவனாயிருக்கும் அந்தணன் உயிரோடிருக்கும் சண்டாளனையாகிறான். இறந்தபின் நாயாகப் பிறக்கிறான். ஆயிரம் யாகங்கன் செய்தவனாயினும், அவைஷ்ணவனாயிருக்கும் அந்தணனை சண்டாளனைப்போலே கண்ணாலும் காணக்கூடாது. எல்லாக் கர்மங்களிலும் விலக்கவேண்டும். புகுவதுபுக்தியாகிற கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பினுலே தாழ்ந்த ஜாதியாகிற தேவாஷம் எரிக்கப்பெற்ற சண்டாளன் அறிவாளிகள் அனைவராலும் கொண்டாடத்தக்கவன். அவைஷ்ணவன் (எத்தனை சிறந்தவனாலும்) பூஜிக்கத்தக்கவனல்லன். ஸங்க்ஷசக்ரங்களும், ஊர்த்வபுண்ட்ரமும் மற்ற வைஷ்ணவ லக்ஷணங்களும் இல்லாத ப்ராஹ்மணத்தையே எவன் ஸ்ராத்தூதத்தில் ஆராதிக்கிறானோ, அவனுடைய ஸ்ராத்தூதம் முழுவதும் பயனற்றதாகிறது. குறுக்குப் புண்ட்ரமணிந்த அந்தணனுக்கு எவனொருவன் ஸ்ராத்தூதத்தில் அன்னமிடுகிறானோ, அவனுடைய பித்ருக்கள் யமனுடைய கொடிய பாசக்கயிற்றுக்கு இலக்காகிறார்கள். ஊர்த்வபுண்ட்ரமணிந்தவனாய், சக்கரத்தால் அடையாளமிடப் பெற்றவனான அந்தணனை ஸ்ராத்தூதத்தில் ஆராதிப்பவன் பதினாயிரம் கயாஸ்ராத்தூத்தின் பூலனை அடைகிறான். ஸங்க்ஷம், சக்ரம், ஊர்த்வபுண்ட்ரம் முதலியவற்றை தூரிக்கும் இருபிறப்பாளனான வைஷ்ணவனை தேவகாரியங்களிலும், பித்ருகாரியங்களிலும் புக்தியுடன் ஆரதிப்பவனுடைய பித்ருக்கள் நூருயிரக்கணக்கான கல்பகோடி காலங்கள் பரிசுத்தம்மான விஷ்ணுலோகத்தை அடைகிறார்கள். சக்ராங்கநவிதியாலே தோளில் அடையாளமிடப் பெற்றவன் நாராயணனைப்போலே பாபங்களைப் போக்கடிப்பவனாய், எல்லா லோகத்தையும் பரிஸுத்தப்படுத்துகிறான். கற்றவனாயினும், கல்லாதவனாயினும், ஸங்க்ஷம், சக்ரம், ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ஆகியவற்றை தூரித்த அந்தணன் ஹ்ரியைப்போலே பூஜிக்கப்படுவான். உண்ணத் தகாததை உண்பவனாயினும், தகாத ஒழுக்கமுடையவனாயினும்-ஸங்க்ஷம், சக்ரம், ஊர்த்வ

புண்ட்ரம் ஆகியவற்றை தூரித்தவனானால், ஸூரியோதயத்தில் இருள்போவதுபோலே மனிதர்களுடைய எல்லாப் பாபங்களையும் போக்குகிறான். சக்ராங்கனமுடைய அந்தணனுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தம் கங்கையையப்போலே எல்லாவுலகையும் பரிசுத்தப்படுத்தும். சக்ராங்கிதனான அந்தணனுடைய திருவடிகளிலே முவுலகிலுமுள்ள மூன்றரைக் கோடி தீர்த்தங்களும் உள்ளன என்பதில் ஐயமில்லை: சக்ராங்கிதனான அந்தணனுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைப் பருகினால் ஆயிரக்கணக்கான பாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறான் என்பதில் ஐயமில்லை. ஸ்ரீபாததீர்த்தத்திலும், தூரத்திலும், வ்ரதத்திலும், யஜ்ஞத்திலும், உபநயனத்திலும், சக்ராங்கிதரான அந்தணர்களுடைய பூஜிக்கவேண்டும்; மற்றவர்களைப் பூஜிக்கலாகாது. விஷ்ணுவின் சக்ரத்தால் அடையாளமிடப்பெற்ற அந்தணன் கண்ட இடங்களில் சாப்பிடுபவனானாலும், இருளால் ஸூரியன்போலே பாபங்களால் ஸ்பர்ஸிக்கப்படமாட்டான். தோளில் சக்ராங்கனம் செய்யப்பெற்ற அந்தணனுக்கு பங்க்தியின் நடுவில் உணவிட்டால், வடக்குமுகமாகப் பாயும் கங்கைபோலே பங்க்தி (வரிசை) முழுவதையும் அவன் பரிசுத்தப்படுத்துகிறான். தோளில் சக்ராங்கிதனான அந்தணனை பூமியில் விழுந்து ஸேவிப்பவன் தன் நெற்றியில் ஒட்டும் துகள்களின் எண்ணிக்கையுள்ள கல்பங்கள் விஷ்ணுலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். ப்ரஹ்மண, க்ஷத்ரிய, வைஸ்ய, ஸூத்ரர்களாகிய நாலு வர்ணத்தில் எதில் பிறந்தவனானாலும் வைஷ்ணவனெனவன் மற்ற தெய்வங்களை ஆராதித்தானென்றால் நரகத்தை அடைவான் என்பதில் ஐயமில்லை. விஷ்ணுவுக்குப் பரிவார தேவதையாக நினையாமல் மற்ற தெய்வங்களைப் பூஜிக்கும் வைஷ்ணவன் யமனுடைய பாசக்கயிற்றில் தலைகீழாக விழுகிறான். வைஷ்ணவன் மஹாபாதகங்கள், உபபாதகங்கள் ஆகியவற்றைச் செய்தானாகில், மநு முதலான ஸ்ம்ருதிகளில் சொன்ன ப்ராயஸ்சித்தத்தைச் செய்யவேண்டும், வைஷ்ணவன் ப்ராயஸ்சித்த விசேஷத்தையும் பிறகு செய்யவேண்டும். வியாஸரும். விஷ்ணுவும் (ஸ்ம்ருதியில்) சொன்ன-பரிசுத்தப்படுத்தும் ப்ராயஸ்சித்தங்களைச் செய்யவேண்டும். பிறகு வைஷ்ணவர்களான அந்தணர்களுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைப் பருகவேண்டும். பொருள் வசதியில்லாதவனாயிருந்தால், வைதீககர்மங்களிலும் அந்வயிக்கலாம். த்வயத்தினுடைய பொருளை அறிந்தவனாய், ஸாந்தனாய், ஒன்பது விதமான திருவாராதனைகளைச் செய்பவனாய், த்வாதஸூர்வ்ரதத்தை அதுஷ்டிப்பவனான அந்தணனே புருஷர்களில் சிறந்தவன். அரசனே! பல சொல்லி என்? உனக்கு ஸாரமானதைக் கூறுகிறேன் கேளாய். ஏகாதஸூரியில் உபவாஸமும், ஸங்க்ஷக்ரதிதூரணமும் பூக்யவதர்களின் ஆராதனமும் ஆகிய மூன்றும் வைஷ்ணவ தூர்மங்களாகச்

சொல்லப்படுகின்றன. புண்யமான ஏகாத்ஸரியன்று தவிர மற்ற திஷ்ணங்களில் வைஷ்ணவன் எப்போதும் உபவாஸமிருக்கக் கூடாது. அப்படியே புகூவதன் தவிர வேறெருவனை எங்கும் பூஜிக்கக்கூடாது. புகூவானை உத்ஸேஷிக்காமல் தூானமோ யாக்யமோ ஒருகாலும் செய்யக் கூடாது. அவைஷ்ணவர்களிடம் சாப்பிடவும் கூடாது. அவர்களுக்கு தூானம் கொடுக்கவும் கூடாது. மற்ற தெய்வங்களை ஆரதிக்கக் கூடாது. குறுக்குப்புண்டூரத்தை தூரிக்கவும் கூடாது. ஏகாத்ஸரியில் உணவு கொள்ளலாகாது. அவைஷ்ணவர்களோடுகூட வளிக்கக் கூடாது. அஷ்டாக்ஷரஜபம் செய்பவனும், ஸங்க்ஷக்ரங்களை தூரிப்பவனுமான வைஷ்ணவனை அவமதிக்கும் மூடான அந்தணன் உடனே சண்டூராளனாகிறான்; வைஷ்ணவனையும், அந்தணனையும், பசுவையும், துளஸியையும், த்வாத்ஸரியையும் கொண்டாடாத மூடான் தீயகூதியான நரகத்தை அடைவான். அந்தணர்கள், பசுக்கள், வைஷ்ணவர்கள் ஆகிய மூவகையினரும் விஷ்ணுவின் முக்யமான ஸீரங்கள். அவர்களை இயன்றவரையில் ஆரதிப்பதால் விஷ்ணுவின் பரமபதூத்தை அடைகிறான். ஏகாத்ஸரியில் உபவாஸமிருப்பதும், த்வாத்ஸரியில் அந்தணர்களை ஆரதிப்பதும், தினந்தோறும் நெல்லிக்கனி சேர்த்து நீராடுவதும் பாபிகளுக்கும் முக்தியளிக்கவல்லது.

அரசனே ! ஒவ்வொரு பக்ஷத்திலும் ஏகாத்ஸரியில் சக்ராங்கிதனான அந்தணர் தலைவன் ஆரதிக்கப்பட்டானாகில், அப்படி ஆரதிப்பவர்களை எம்பெருமான் உகக்கிறான் ஏகாத்ஸரியில் வைஷ்ணவனான அந்தணன் வரவில்லையானால் அதுபோலவே புக்தியுடன் பசுவையும், துளஸியையும் ஆரதிக்கவேண்டும். அந்தணர் தலைவன் காலையிலும், மாலையிலும் அக்ஷுநிஹோத்ர ஹோமம் செய்யவேண்டும். பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களைச் செய்யவேண்டும். வைஷ்ணவர்களையும், விஷ்ணுவையும், ஆரதிக்கவேண்டும். அவர்கள் உண்டு மிகுந்ததை உண்ணவேண்டும், அவர்களது ஸ்ரீபாதூதீர்த்தூத்தைப் பருகவேண்டும். இரு பக்ஷங்களிலும் ஏகாத்ஸரியில் புசிக்கலாகாது வைஷ்ணவன் த்வாத்ஸரியில் வைஷ்ணவனான அந்தணனை ஆரதிக்கவேண்டும். விஷ்ணுவின் ப்ரஸாதமான துளஸியையும், தீர்த்தூத்தையும், அந்தணர் தலைவன் ஆராயாமலே பருகலாம். உபவாஸமென்னும் காரணத்தாலே அன்று தீர்த்தூப்ரஸாதங்களை எடுத்துக்கொள்ளாதமூடன் ரௌரவ நரகத்தை அடைகிறான். பித்ருஸ்ராத்தூத்தின்போது ஹரிக்கு அளிக்கப்பட்ட அந்நத்தையும் தீர்த்தூத்தையும். புகூயத்தையும் பித்ருக்களுக்கு அளிப்பவன் பதினாயிரம் க்யாஸ்ராத்தூ பூலனைப் பெறுகிறான்.

ஹரிப்ரஸாதத்தை புக்தியுடன் ஸ்ராத்மத்தின்போது அளிப்பவனுடைய பித்ருக்கள் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தையே அடைகிறார்கள், பித்ருதேவர்களுக்கு எம்பெருமானுடைய தீர்த்ததுளளிகளைக் கொடுப்பவனுடைய பித்ருக்கள் கல்பகோடிகாலம் த்ருப்தியடைகிறார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. எந்த மூட்டன் ஸ்ராத்மத்காலத்தில் பித்ருக்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் ஹரிப்ரஸாதத்தை அளிக்கவில்லையோ அவன் நரகத்தையே அடைவான். ஹரிக்கு அளிக்கப்பட்ட அந்தத்தையோ, ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தையோ, துளளியையோ பித்ருக்களுக்கு அளிப்பதினால் பதினாயிரம் ஸ்ராத்மதம் செய்த பூலனைப்பெறுகிறான். தேவனை ஜநார்த்தனனை ஸர்வயஜ்ஞ ஸ்வரூபியாக நினைத்து, வைஷ்ணவர்களான அந்தணர்களையே நிமந்த்ரணம் செய்து, ஸ்ராத்மதத்தைச் சோம்பலில்லாமல் செய்யவேண்டும். மாதாபிதாக்களின் ஸ்ராத்மதத்தியில் வருஷந்தோறும் பார்வண ஸ்ராத்மதம் செய்யவேண்டும். இல்லாவிடில் வைஷ்ணவன் ப்ரஹ்மஹத்தி தோஷத்தை அடைவான் என்பதில் ஐயமில்லை. அமாவாஸையிலும், க்ருஷ்ண பக்ஷத்திலும், பித்ருக்களுக்குரிய மங்குளகார்யங்கள் வரும்போதும், விஷ்ணுவின் ஆஜ்ஞையை நினைத்துக்கொண்டு ஸ்ராத்மதத்தை முறைப்படி செய்யவேண்டும் மனிசரிகடையானை எவன் பித்ருயஜ்ஞத்தை முறைப்படி செய்யவில்லையோ, அவன் விஷ்ணுவின் ஆணையை மீறின படியால் பதிதஞ்சிருன் என்பதில் ஐயமில்லை. ஸங்கம், சக்ரம், ஊர்த்துவபண்ட்ரம் முதலிய ஹரிக்கு இனிய அடையாளங்களோடு கூடிய அந்தணர்களையே எல்லாக் கர்மங்களிலும் பூஜிக்கவேண்டும். ஸ்ராத்மதம் (முதலிய நைமித்திக கர்மங்களைச்) செய்யாதவன், திருவாராதனம் செய்யாதவன், (நித்ய) கர்மத்தை விட்டவன், வேதமோதாதவன் ஆகியவர்களுடைய தொடர்பை வெகுதூரத்தில் விலக்கவேண்டும். அந்தணர்தலைவன் பித்ருக்களுக்கு ஸ்ராத்மதத்தை ஏகாத்மியில் செய்யக்கூடாது. அதை த்வாத்மியில் செய்யவேண்டும். உபவாஸதினத்தில் ஒருபோதும் செய்யலாகாது. வைஷ்ணவோத்தமனாயிருப்பவன் விஷ்ணுவின் அவதாரதினம் ஆசார்யர்களுடைய திருவத்யயனதினம் ஆகியவற்றில் வைதிகமான வைஷ்ணவேஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். அடையத்தகாத ஸ்த்ரீயை அடைவது, பிறரை ஹிம்ஸிப்பது, புசிக்கத்தகாதவற்றை புசிப்பது, பொய்யுரைப்பது, திருடுவது ஆகியவற்றை மனத்தினாலும் செய்யலாகாது.

(சுருங்கக் கூறினால்,) (1) விஷ்ணுவின் தப்த ஸங்குசக்ரங்களால் அடையாளமிடப்பெறுவது, (2) ஏகாத்மியில் உபவாஸமிருப்பது, வி-60

(3) ஊர்த் துவபுண்ட்ரத்தை, உடம்பில் துரிப்பது, (4) விஷ்ணுமந்திரங்களை உபதேசம்பெறுவது, (5) தினந்தோறும் நெல்லிக்காய் நீரில் குளிப்பது, (6) தேவதாந்தரங்களை விலக்குவது. (7) எம்பெருமானை தியானிப்பது. (8) விஷ்ணுமந்திரங்களை ஜபிப்பது, (9) அவற்றுல் ஹோமம் செய்வது, (10) ஹரியைத் துளஸியால் திருவாராத் தனம் செய்வது, (11) அவனது ப்ரஸாத் துரித்தங்களைப் புசிப்பது, (12) அவனடியார்களை ஆராதிப்பது, (13) உபாயாந்தரங்களை வாஸனையோடு கைவிடுவது, (14) (மந்த்ரரத்னமான) த்ருவத்தின் அர்த்தத்தை அநுஸந்திப்பது, (15) அவனது சரிதங்களைக் கேட்பது, (16) அவனது திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது, (17) அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது, (18) நற்கருமங்களைச் செய்வது, (19) தீயகருமங்களை விலக்குவது, (20) விஷயாந்தரங்களைக் கைவிடுவது, (21) இயன்றவரையில் தானம் செய்வது, (22) இந்திரியங்களை அடக்குவது, (23) உடலை வருத்துவதாகிற தவம்புரிவது, (24) (தேவஹமனங்களில்) ஸூத்த்யுயிரூப்பது, (25) நேர்மை, (26) பொறுமை, (27) இரக்கம், (28) நல்லோர்களோடு கூடியிருப்பது—ஆகிய இவை பரமைகாந்தித் தன்மைக்குக் காரணமாகின்றன. இத்தகைய பரமைகாந்தியே வைஷ்ணவனாவான். மாறுபட்டிருப்பவன் வைஷ்ணவனாகமாட்டான். பல ஸாஸ்த்ரங்களைக் கேட்டவனாயினும் வைஷ்ணவனல்லாதவன் முக்தியடையமாட்டான். குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழ் இழிந்த சண்டூர ஜாதியில் பிறந்தவனாயினும், வைஷ்ணவன் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைவான்.

முடிவுரை

அரசனே! பரமைகாந்திநிலையை அளிப்பதாய், வேதத்தை விளக்குவதாய், மிகச்சிறந்ததான இந்த வைஷ்ணவ துர்மஸாஸ்த்ரம் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. பரமாத்மாவால் விஷ்வக் ஸேநருக்கும் பிரமனுக்கும் உபதேசரிக்கப்பட்டது இது. விஷ்வக் ஸேநரால் இது முற்காலத்தில் விக்ருதஸமஹர்ஷிக்கு உபதேசரிக்கப்பட்டது. விக்ருதஸரால் ப்ருகுஷுக்கும், ப்ருகுஷுமஹர்ஷியால் வைவஸ்வதமனுவுக்கும், மனுவினால் எனக்கும் உபதேசரிக்கப்பட்டது. மனுவானவர் (பரமரஹஸ்யமான இது உபதேசகம்யமாகையால்) பொதுப்படையான துர்மஸாஸ்த்ரத்தைத் தான் செய்தார். அவர் உபதேசரித்த விசிஷ்டதுர்மஸாஸ்த்ரமே உனக்கு என்னால் உபதேசரிக்கப்பட்டது. மிகச்சிறந்ததாய், ஒத்ததும், மிகத்துமில்லாத இந்த வைஷ்ணவ துர்மஸாஸ்த்ரத்தை புக்தியுடன் கேட்பவனும்,

ஸாந்தியுடன் சொல்பவனும் பரமைகாந்திநிலையை அடைவான் என்பதில் ஐயமில்லை. எல்லாப் பாபங்களினின்றும் நீங்கப்பெற்று, விஷ்ணுவின் பரமபதூத்தை அடைவான். எவனொருவன் இதை விஷ்ணுவின் ஸந்திதியில் தினந்தோறும் புக்தியுடன் கேட்கிறானோ, அவன் ஆயிரம் அஸ்வமேதயாக்யம் செய்த பூலனைப் பெறுவான் என்பதில் ஐயமில்லை. ஹாரீதரால் சொல்லப்பட்ட இந்தப் பரமதூர்மஸாஸ்த்ரத்தை ஆராய்ந்து, அதன்படி விஷ்ணுவை ஆராதிப்பவன் பரமைகாந்திநிலையை அடைகிறான். ஹாரீதரால் உபதேசிக்கப்பெற்ற இதைக் கேட்ட வைஷ்ணவோத்தமனான அம்புரீஷ மஹாராஜா, மேலான புக்தியுடன் அவரை வணங்கினார். “தேவரீரே மேலான தூர்மம்; தேவரீரே மேலான தவம்; தேவரீருடைய திருவடியினையை அடைந்தால் எல்லா ஸித்திகளையும் அடையலாம்.” என்று அந்த மஹரிஷியைத் துதித்து, பெருந்தவத்தோனான அந்த ராஜரிஷி, நற்கதியளிக்கும் பரமைகாந்திநிலையை, அவரது அருளாலே அடைந்தான். மிகச்சிறந்ததாய், குறையற்றதான எனது இந்தப் பரமைகாந்தி ஸாஸ்த்ரத்தை — பூரத்வாஜர் முதலான மஹர்ஷிகளும், ஜநகர் முதலான அரசர்களும், ஸநகாதியோகியர்களும், நாரதர் முதலான தேவரிஷிகளும், வஸிஷ்டர் முதலான விஷ்ணு புக்தர்களும், விஷ்வக்ஸேநர் முதலான நித்யஸூரிகளும் அறிந்து, இதை அநுஸரித்து ஸர்வேஸ்வரனைத் திருவாராதனம் செய்தனர். ஆகையால் வேதூத்தை விளக்குவதாய், மிகச்சிறந்ததான இந்தப் பரமவைஷ்ணவ தூர்மஸாஸ்த்ரத்தை அறிந்தே, பரமைகாந்தியானவன் ஸர்வேஸ்வரனான விஷ்ணுவை ஆராதிக்கவேண்டும்.

வ்ருத்தஹாரீதஸ்மருதி நிறைவுற்றது.]

ஆக, இவ்வண்ணமாக விஷ்ணுபரத்வத்தை மிகத்தெளிவாகக் காட்டும் விஸிஷ்டபரமதூர்ம ஸாஸ்த்ரங்களில் தலைசிறந்ததான வ்ருத்தஹாரீதஸ்மருதியிற் சொல்லப்பட்ட பரமவைஷ்ணவ தூர்மங்களை விரிவாகக் கண்டோம். இதிலுடைய பூலஸ்ருதிக்கு முன் உள்ள முடிவுப் பகுதியில் காட்டப்பட்டிருக்கும் இருபத்தெட்டு பரமைகாந்தி குணங்களையும் அடைய, இந்த ஸாஸ்த்ரத்தை ஸ்ரத்தையுடன் படித்துவரும் ஒவ்வொருவரும், இந்த ஸ்மருதியில் சொல்லப்பட்டபடி, ஸாதனபூத்தியில்லாமல் ஸ்வயம்ப்ரயோஜந பூத்தியுடன் இயன்றவரை முயலவேண்டும். இக்குணங்களில் ஒரு சிலவற்றையாவது பெற்ற அதிகாரி எம்பெருமானுக்கு மிகவும் இனியவனாவான். அவனுக்கே ஸர்வேஸ்வரன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே மோக்யமளிப்பான் என்பதில் ஐய

மில்லை. கடல்போன்ற மற்ற ஸாஸ்த்ரங்களின் ஸாரமாயிருக்கும் இந்த ஸாஸ்த்ரத்தில் சொன்ன இருபத்தெட்டு பரமைகாந்தி குணங்களை யுமுடைய வைஷ்ணவர்திரள் இவ்வுலகில் பெருகட்டும் என்னும் பிரார்த்தனையோடு இந்த வருத்தஹாரீத ஸ்ம்ருதி நிர்ணயத்தை நிறைவுபடுத்தி, அடுத்தபடியாக ஸ்ரீஸாண்டியல்ய விஸிஷ்ட பரம துர்மஸாஸ்த்ரத்தில் நாராயண பரத்வமே நிலைநாட்டப்பட்டிருப்பதைக் காண்போம்.

ஸாண்டியல்ய ஸ்ம்ருதி நிர்ணயம்

இந்த ஸ்ம்ருதி 1902-ம் வருஷத்தில் தெலுங்கு லிபியில் கிரந்த முத்ராபக ஸபையாரால் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இதில் ஸாரமான பகுதி களை அச்சிட்டு, அவற்றில் புகுவத்பரத்வம் நிலைநாட்டப்பட்டிருப்பதைக் காண்போம் இனி. இதன் முதல் அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில்,

ஸ்ரீமத்தோதூகியேரீமூர்த்துநி ஸ்ரீமத்யாயதநே ஹரே: |
 ஸாண்டியல்யம் ருஷிமாஸீநம் ப்ரணமய முநயோத்யுருவந் ||
 ஸ்ரீமதேகாயநம் ஸாஸ்த்ரம் ஸ்ம்ருதம் குஹயம ஸநாதநம் |
 ஜ்ஞாதம் ச ஸர்வவேத்யானாம் அநதஸஸாரமித்யம் த்விதி ||
 நிவருத்தம் வைதிகம் கர்ம யத் ப்ரோக்தம் புவபேஷஜம் |
 பஞ்சகாலாத்மகம் ஜ்ஞாநம் தச்ச ப்ரஹ்மைகதைவதம் ||
 குடும்பாஸ்ரமநிஷ்டானாம் பஞ்சகாலநிஷேவிணாம் |
 ஆசாரம் த்வம்முக்யாம்பேஜாத ஸ்ரோதுமிச்சுாமஹே
 வயம் ||

ஸாண்டியல்யோபி நமஸ்க்ருத்ய மங்குளாயதநம் ஹரிம் |

அப்ரவீத் ஸ முநிஸ்ரேஷ்ட்யாந் ஸ்ரேஷ்ட்யகாமா

மஹாமுநி: ||...

மஹாவிஸ்தாரரூபோத்யமாசார: பஞ்சகாலினாம் |

ஸங்க்ஷேபாத் ப்ரப்ரவீம்யத்ய யத்யாஸாஸ்த்ரம் யத்யாமதி ||

ரஹஸ்யமேதத் விஜ்ஞாநம் புக்தானாம் ஹிதமேவ ச |

அப்ரமாணமபுக்தானாம் ஸாரம் ஸர்வாக்யமேஷு ச ||[1-1...8]

[வானமாமலையின் உச்சியில் ஹரியின் திவ்யாலயத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸாண்டியல்ய மஹர்ஷியை வணங்கி, முனிவர்கள் 'பரமரஹஸ்ய மனதாய், பழமையானதான ஏகாயநவேத்யம் (உம்மிடமிருந்து) எங்களால் கேட்கப்பட்டது. எல்லா வேதங்களினுடையவும் உட்பொருள் இதுவே என்றும் அறியப்பட்டது. ஸம்ஸார வியாதிக்கு மருந்

தென்று உம்மால் கூறப்பட்டதாய், வைதீகமாய் ஐந்து காலங்களில் செய்யப்படுவதான நிவ்ருத்தி தூர்மத்தையும், ப்ரஹ்மம் ஒன்றையே தெய்வமாகக்கொண்ட அவ்வறிவையும். க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்திலிருப்பவர்களாய். பஞ்சகால தூர்மத்தைச் செய்பவர்களுடைய ஆசாரத்தையும் உமது முகத்தாமரையிலிருந்து கேட்க விரும்புகிறோம் நாங்கள்” என்று கூறினர். சிறந்த ஆசாரத்தையுடைய மஹர்ஷியான ஸாண்டில்யரும் மங்குளங்களுக்கு ஓர் இருப்பிடமான ஹரியை வணங்கி அந்த முனிவர் தலைவர்களைக் குறித்துச் சொல்லத் தொடங்கினார்..... பஞ்சகால பராயணர்களுடைய இவ்வாசாரம் மிக விரிவானது. ஸாஸ்தரத்திலுள்ளபடி என் அறிவுக்கு ஏட்டியவரையில், ரஹஸ்ய ஜ்ஞானமாயிருப்பதாய், புக்தர்களுக்கு ஹிதமாய், புக்தியற்றவர்களுக்கு அப்ரமாணமாய், ஸர்வாகுமங்களிலும் ஸாரமாயிருக்கும் இந்த ஸாஸ்தரத்தைச் சுருக்கமாகக்கூறுகிறேன்] என்று கூறியிருப்பதிலிருந்து இந்த ஸம்ருதியும் விஸிஷ்ட தூர்மங்களைச் சொல்லுவதென்று விளங்குகிறது.

ப்ரதிஷித்யேஷ்வஸக்தம் யத் ஸக்தம் ஸுப்யேஷு

ஸாதுஷு |

புகுவத்யுவிஷயேஷுவேவ ஸுத்த்யம் தத்

ஸ்ரோத்ரமுச்யதே ||...

பாஷண்ட்யபதிதாத்யேஷு ந பதந்தீ கதூசந |

அருக்ஷா ஸம்பதந்தீ த்ருக் ஸுத்த்யா பாகுவதாத்யேஷு ||

[1-13, 15]

[யாதொரு செவியானது கேட்கத்தகாததைக் கேட்பதில் ஈடுபடாமல், கேட்கத்தக்கதான புகுவத்யுவிஷயமான நல்ல ஸப்யத்யங்களிலேயே ஈடுபடுகிறதோ, ஸுத்த்யமான அதுவே செவியெனப்படுகிறது..... ஒருபோதும் பாஷண்ட்யர். பதிதர் முதலானாரைக் காணாமல், பாகுவதர் முதலான நல்லோரையே காண்பதாய், குற்றமற்றதாய், ஸுத்த்யமான தான கண்ணே கண்ணெனத்தக்கது] என்று செவிக்கும். கண்ணுக்கும் லக்ஷணம் புகுவத்யு பாகுவதர்களை விஷயமாகக் கொள்வதே என்று காட்டப்பட்டது.

“ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி தச்சித்தம் யத் த்யுதர்ப்பிதம் |

தாவேவ ச கரௌ ஸ்லாக்யௌ யௌ தத்பூஜாகரௌ

கரௌ ||

[ஹரியைத் துதிப்பதே நாவாகும்; அவனை நினைப்பதே நெஞ்சாகும், அவனைப் பூஜிக்கும் சிறந்த கைகளே கைகளாகும்] முதலான மற்ற

ப்ரமாணங்களிலும் இவ்வர்த்தும் சொல்லப்பட்டது. “புள்ளாரும் பொன்மலையைக் காணாதார் கண் என்றும் கண் அல்ல கண்டாமே” [11-7-1] “தொண்டர்க்கினியானைக் கேளாச்செவிகள் செவியல்ல கேட்டாமே” [11-7-2] “மாலை வணங்கி அவன் பெருமை பேசாதார் பேச்சென்றும் பேச்சல்ல கேட்டாமே” [11-7-3] “தோடார் நறுந் துழாய் மார்வனை ஆர்வத்தால் பாடாதார் பாட்டென்றும் பாட்டல்ல கேட்டாமே” [11-7-4] “சங்கேந்தும் கையானைக் கைதொழாக் கையல்ல கண்டாமே” [11-7-5] “உள்ளாதார் உள்ளத்தை உள்ளமாக் கொள்ளாமே” [11-7-6] “நினையாதார் நெஞ்சு என்றும் நெஞ்சல்ல கண்டாமே” [11-7-7] “அறியாதார் என்றும் அறியாதார் கண்டாமே” [11-7-8] “ஆன்விடையேன்றடர்த்தார்க்கு ஆளாநூல்லாதார் மாணிடவர் அல்லரென்று என் மனத்தே வைத்தேனே” [11-7-9] என்று திருமங்கையாழ்வாரும் இவ்வர்த்தத்தை வ்யதிரேகத்தாலே கூறி உறுதிப்படுத்தினார்.

புகுவம்மந்திரே நிதயம் மாஜநாதிகிரியாபர: |

அலங்காராதிகரணே குஸலஸ்ச ஜகத்யுக்யரோ: ||

புகுவதபாத்யபூஜாயாம ஹவநே வந்த்யநே தத்யா |

ப்ரஸக்த: ஸுத்யத்யஸாஸ்தராணாம் ஸமஸகாராதிகிரியாபர: ||

[1-28, 29]

[ப்ரமபுருஷனின் திருக்கோயிலை சுத்தப்படுத்துவது முதலான தொண்டு களைச் செய்பவனும், லோகஸ்வாமியான அவனுக்கு அலங்காரம், உத்ஸவம் முதலானவற்றைச் செய்வதில் வல்லவனும், அவனுக்குத் திருவடிக்குற்றேவல் செய்வதிலும், அவனைக்குறித்து ஹோமம் செய்வதிலும், வணங்குவதிலும் ஈடுபட்டவனும், ஸுத்யத்யஸாஸ்தரங்களை ஏட்டில் எழுதிப் பரிஷ்கரிப்பது முதலான கிரியைகளில் ஈடுபட்டவன்] என்று புகுவதர்கள் செய்ய வேண்டிய சில கைங்கர்யங்களும் காட்டப்பட்டன.

புகுவம்மந்திரம வருத்த்யாந் பூஜ்யாந் அந்யாம்ஸ்ச

மங்க்யுளாக் |

ப்ரதிப்ரஸாரணம் மோஹாத் பூமிக்யாதம் பலாயநம் ||

ஸர்வோபகரணநாம் ச ஸாவேஷாம் பராணிநாம் தத்யா |

ஸ்பர்ஸநம் லங்கநம் சைவ தத்யாந்யா அபி த்யுஷ்கிரியா: ||

விஸ்ருஜ்ய புகுவத்கர்மஸித்த்யயர்த்தத்யக்யமநே ரதம் |

தத்யா புகுவதஸ்யார்த்தத்யஸித்த்யயாத்நம் ச விஸேஷத: ||

ப்ரத்யக்ஷிணக்ரியாஸக்தம் தீர்த்த்யாத்ராபரம் ததூ |
 தூர்ஸநார்த்தம் ஹரேர்நித்யம் உத்ஸவாநுபுவாய ச ||
 தேவாயதநயாத்ராயாம் அபிபுத்தம் ம்ருதுக்ரமம் |
 மஹாபூக்யவதாநாம் ச கரஸம்ஸ்பர்ஸவ்ஜிதம் ||
 ஸத்யபூக்தாநாமந்யாநாம் பூஜார்த்தம் தூர்ஸநாய ச |
 ஸத்வரம் சைவமாதீநி குர்வத் பாத்யூவயம் ஸூப்யம் ||

[1-31...36]

[எந்தக் காலானது—பூக்யவானுடைய திருக்கோயிலையும், மூத்தவர் களையும், பூஜிக்கத்தக்கவர்களையும், மற்ற மங்களப் பொருள்களையும் குறித்து நீட்டுவது, மயக்கத்தாலே (கோயில் முதலானவற்றில்) குழிதோண்டுவது, அவற்றைக் கண்டு ஓடுவது, (பூக்யவத் ஸம்பந்தமுள்ள) எல்லா உபகரணங்களையும், பிராணிகளையும் தொடுவது, அவற்றைத் தாண்டுவது, இதுபோன்ற மற்ற தீயகருமங் கள் ஆகியவற்றை விட்டு, பரமபுருஷனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற் காகவே நடப்பதில் ஈடுபடுவது, அதிலும் சிறப்பாக பூக்யவதர்களு டைய காரியவெறித்தியின் பொருட்டு நடப்பதில் ஈடுபடுவது, பூக்யவத் பூக்யவதர்களைப் ப்ரத்யக்ஷிணம் செய்வதில் ஈடுபடுவது, (பூக்யவத்ஸம் பந்தமுள்ள) தீர்த்த்யாத்திரையில் ஈடுபடுவது, தினந்தோறும் ஹரியை ஸேவிப்பதற்கும், அவனது உத்ஸவங்களை அனுபவிப்ப தற்கும் அவனது தீவ்யதேஹயாத்ரையில் ஈடுபட்டு மெள்ள நடப்பது, மஹாபூக்யவதர்களுடைய கைபடாமலிருப்பது, புறந்தொழாத நல்ல அடியார்களைப் பூஜிப்பதற்கும் காண்பதற்கும் வேகமாக நடப்பது முதலானவற்றில் ஈடுபடுகிறதோ, மங்களமான அக்கால்களே கால்களாகும்] என்று கால்கள் செய்யக்கூடாதவையும், செய்ய வேண்டியவையும் காட்டப்பட்டன,

ஸாக்ஷாத் ப்ரஹ்ம பரம தூம ஸர்வகாரணமவ்யயம் |
 தேவகீபுதர ஏவாந்யே ஸர்வே தத்கார்யகாரிண: ||
 தேவா மநுஷ்யா: பஸவ: பக்ஷிவருக்ஷஸரீஸ்ருபா: |
 *ஸர்வமேவ ஜக்யததூது: வாஸுதேவஸ்ய விஸ்த்ருதி: ||
 பரவருததைஸ்ச நிவருத்தைஸ்ச ஸவர்க்க்யதைர்

மோக்ஷதேரபி |

ஆராத்யோ பூக்யவாநேகோ வேதுதூமைஸ்ஸநாதநை: ||

*(பா)ஸர்வமேவ ஜக்யததூதா வாஸுதேவ: ஸ வை ஸ்ம்ருத:

ஸ ஏவ ஸர்வதோபாஸ்ய: நான்யஸ்ஸமஸாரதாரக: |
 உப்யாப்யாம் ஜ்ஞாநகர்மப்யாம் ஆராத்த்யோ புக்யுவாந் ஹரி: ||
 ததுஜ்ஞாநமேவ விஜ்ஞாநம தத்கர்ம பரமம ஸூப்யம் |
 உப்யாவபி வியுகதௌ து ந தத்ஸமப்ராப்திகாரகௌ ||
 யுகதாப்யாம் புக்யுவதப்ராப்தி: ஸமஸாரபூலமந்யதூ |
 தச்ச்யாஸ்த்ரமேவ ஸச்ச்யாஸ்த்ரம் ததீயா ஏவ பண்டிதா: ||
 ஸோச்யா ஹி புக்யுவத்கர்மபரிசர்யாவிதீம் விநா ||

[1-44...50]

[நேரே பரம்பொருளாயிருப்பவனும், தேஜோரூபியானவனும், ஸர்வ காரணமாய், அழிவற்றவனாயுள்ளவன் தேவகியின் பிள்ளையாய் அவதரித்த கண்ணனே. மற்ற அனைவரும் அவனுக்கு ஏவல் புரி கின்றவர்களே. தேவர், மனிதர், பஸூக்கள், பறவைகள், மரங்கள், பாம்புகள் ஆகிய அனைத்துமே உலகனைத்தையும் படைத்த வாஸு தேவனின் விரிவேயாகும். வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட பழைமை யான ப்ரவ்ருத்தி தூர்மங்களாலும், நிவ்ருத்திதூர்மங்களாலும், சுவர்க்கமளிக்கும் காமயகர்மங்களாலும், மோக்ஷமளிக்கும் நிஷ்காம கர்மங்களாலும். ஆராதிக்கப்படுபவன் புக்யுவான் ஒருவனே. அவனே எல்லாப்படியாலும் உபாஸிக்கத்தக்கவன்; மற்ற எவனும் ஸம் ஸாரத்தைத் தாண்டுவிக்க வல்லவனல்லன். ஜ்ஞானம், கர்மம் எனும் இரண்டாலும் ஆராதிக்கப்படுபவன் புக்யுவானான ஹரியே. அவனைப் பற்றிய அறிவே விஜ்ஞானமாகும். அவன் விஷயமான கர்மமே மேலான மங்குளமாகும். ஜ்ஞாந கர்மங்கள் தனித்தனியாக அவனை அடைய உபாயமாகமாட்டா; அவையிரண்டும் சேர்ந்தால்தான் புக்யுவானை அடையலாம்; இல்லாவிடில் ஸம்ஸார பூலமே கிடைக் கும். அவனைப்பற்றிய ஸாஸ்த்ரமே நல்ல ஸாஸ்த்ரமாகும். அவனடி யார்களே அறிவாளிகள். புக்யுவானுக்குரிய கர்மத்திலும், கைங்கர் யத்திலும் ஈடுபடாதவர்கள் வருந்தத்தக்கவர்களேயன்றே] என்று புக்யுவானின் பரத்வமும், அவனைப்பற்றிய ஜ்ஞாநம், கர்மம், அடி யார்கள், ஸாஸ்த்ரம் முதலானவற்றின் சிறப்பும் மிகத் தெளிவாகப் பேசப்பட்டது.

புக்யுவத்கர்மஸித்த்யுயர்த்தம் வ்யாவருத்தம் புக்யுவத்பரம |
 அவிஷண்ணமநாயஸ்தம் அஹங்காரவிவ்ஜிதம் ||
 அஸத்விஷயஸக்தாநாம இநதூரியாணமஹர்நிஸம ||
 துமகம் ஸர்வயதநேந பூஹ்யாரம்புவிநிஸ்ப்ருஹம் ||

ஸர்வதூ புகுவத்யஜ்ஞாநஸம்ஸர்க்குவிசுதஜ்வரம் |
 புகுவத்யபுகதஸத்யவாக்யகூங்கூஜலபவித்ரிதம் ||
 ஸத்யர்த்தக்யூராஹகம ஸுகூபமஜ்ஞாநரூபவிசாரகம் |
 ஸமர்த்தமபரத்யுஷ்யம ச புஷ்டம் துஷ்டமஸங்கி ச ||
 ஏவமாதிசுக்ருணோபேதம் நிர்மலம் மந உச்யதே || [1-55...58]

[புகுவானுடைய கைங்கர்யம் நிறைவேறும்பொருட்டே செயல்படுவதும், புகுவானிடம் ஈடுபடுவதும், (தன் காரியம் நிறைவேருதது குறித்து) வருத்தமடையாததும், களைப்படையாததும், அஹங்காரமற்றதும், ப்ராக்ருத விஷயங்களில் ஈடுபடும் இந்திரியங்களை மிக முயன்று அடக்குவதும், ஸப்ததூதிகளான வெளிவிஷயங்களில் ஆசையற்றதும், எப்போதும் புகுவானைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்தின் ஸம்பந்தத்தால் தாபத்ரயங்கள் நீங்கப்பெற்றதும், பரமபுருஷனின் அடியார்களுடைய அருள்மொழிகளாகிற கங்கூஜலத்தினால் பரிஸுத்தியடைந்ததும், நல்ல விஷயங்களையே அறிவதும், நுண்ணிய தத்வஜ்ஞானம் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளைச் செய்வதும், (அவற்றில் நல்ல முடிவுகாண) வல்லதும், (ப்ரதிபக்ஷிகளால்) அசைக்கவொண்ணாததும், நல்லறிவினால் நிறைந்திருப்பதும், (இவ்வுலகப் பலன்களில் கிடைப்பது கொண்டு) திருப்திபெற்றிருப்பதும், கிடைக்காதவற்றில் பற்றில்லாததும், இத்தகைய பெருமைகள் பெற்றுக் குற்றமற்றிருப்பதுமான நெஞ்சே நெஞ்செனத்தக்கது.] என்று நல்ல நெஞ்சின் லக்ஷணம் புகுவத்ய புகுவதர்களிடம் ஈடுபடுவதே என்று கூறப்பட்டது.

ஸ்வபூாவதோடந்யதோ வாபி கேஷாஞ்சித் ஹேயதா பூவேத் |
 நிஷித்த்யமிதி யத்யூரவ்யம் வர்ஜ்யதே ஸாஸ்த்ரவர்த்தமநா ||
 ராஜஸம் தாமஸம சேதி தத் ஜ்ஞேயம பண்டிதாதர் நரை: |
 த்யூரவ்யம ரஜஸ்தமோத்யூவஸ்தம வைஷ்ணவே கர்மவர்த்தமநி ||
 ஸமயோஜயதி யோ மோஹாத் தஸ்ய ஸா விபுலா க்ரியா |
 ஸவயம் யதி தத்யூரநீயாத் நிஷித்த்யம் முக்யத்யசேதந: ||
 அஜாநந் ஹ்ருத்யாந்தஸஸ்தம் பேதாத்தாரம் ந ஸ ஸாத்விக: ||

[1-65, 66, 67]

[இயல்வாகவோ. சில காரணங்களாலோ சில த்யூரவ்யங்கள் தாழ்ந்தவையாகும். ஸாஸ்த்ர ரீதியில் யாதொரு த்யூரவ்யமானது நிஷித்த்யமென்று விலக்கப்படுகிறதோ, அது ராஜஸமாகவும், தாமஸமாகவும் உள்ளதென அறிவாளிகளால் அறியத்தக்கது. ரஜஸ்தமோக்ருணங்களால் கெடுக்கப்பட்ட

தீரவ்யங்களை வைஷ்ணவ கர்மங்களில் எவனெருவன் மயக்கத் தாலே உபயோகிச்சிருனோ, அவனுக்கு அக்கர்மங்கள் பயனற்றவையாகின்றன. ஹ்ருத்யகமலத்திலிருக்கும் ஸர்வபேதாத்மாவான பரமபுருஷனைக் கணிசியாமல் அறிவிலியான எவனெருவன் அத்தகைய நிஷித்ததூமான ஆஹாரங்களைப் புசிக்கிருனோ, அவன் ஸாத்தவிகனாகமாட்டான்.] என்று ராஜஸ்தாமஸங்களான தீரவ்யங்களை எக்கர்மங்களிலும் வைஷ்ணவன் உபயோகப்படுத்தக்கூடாதென்றும், அத்தகைய உணவுகளைப் புசிப்பது அந்தர்யாமியாகிய புகழுவானை அவமதிப்பதாகும் என்றும், அவன் ஸாத்தவிகனாகான் என்றும் உணர்த்தியது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

அத்ரோக்த லக்ஷணோபேதம் கர்ம புகழுவதம் பரம் |
ஸப்தஸம்ஸுத்திஸம்யுகதா பரிபூர்ண புவேத் க்ரியா ||
ஸப்தைதே விமலா புவா: ஸ்ரத்தூவாநாரபேத் க்ரியாம் |
ஆதூநாநாயைர் விஸுத்தூத்மா ஸம்ஸ்காரை:
பஞ்சகாலினாம் ||

குர்யாத் ப்ராஹ்மண ஏவைதத் த்ரைவித்யோ வா
விஸுத்தூதீ: |

ஸ்ரத்தூவாந் புகழுவத்தூர்மே ராகூதிரஹிதேந்த்ரிய: ||
ப்ராஹ்மணந் பூஜயேந் நித்யம் பஞ்சகாலபராயணந் |
வஸ்த்ரகோபூமிதூநேந தூநதூந்யாதிபிஸ்ததூ ||
தோஷயேத் பரயா புக்த்யா நித்யம் புகழுவதாந் நராந் |
ஸித்திபூவதி வா நேதி ஸம்ஸயோ஽ப்யுதேஸவிநாம் ||
ந ஸம்ஸயோ஽ஸ்தி தத்புக்தபரிசர்யா ரதாத்மநாம் |
கேவலம் புகழுவத்பாதூ ஸேவயா விமலம் மந: ||
ந ஜாயதே யதூ நித்யம் தத்புக்தசரணர்ச்சநாத |
விஸிஷ்டகுலஸஞ்ஜாத: ஸம்ஸ்காரை: ஸம்ஸ்கருதோ நிஜை: ||
தவரிதோ யதி ஸத்தூர்மே சரேத் க்ருசச்ரானி ஸாந்தீ: |
தபஸ்சர்த்துமஸக்தஸ்சேத் தூநவாந் தூநமாசரேத் ||
உபயோரப்யஸக்தஸ்சேத் நாமஸங்கீர்த்தநம் சரேத் |
யதூஸக்தி தபஸ்சர்த்தவா தூதவா சைவ யதூபுலம் ||
ந்ருஸிமஹ்முர்த்திம் தம் த்யாத்வா ஜபேத் ஸாவாகூ
ஸாந்தயே |

உபவாஸாத் ததூ தூநாத் ஸத்தூக்தாநாம் ச ஸேவநாத் ||

ஸங்கீர்த்தநாத் ஜபாத் தாபாத் ஸ்ரத்த்யா ஸுத்தித்யம்
 உபாஸித நிரஸதோ஽பி பஞ்சகாலபராயணா || [ருச்சுதி |
 யதீச்சேத் புகுவத்கர்மஸேவயா பாபஸாந்தயே |
 பூர்வோகதாசாரஸம்பந்நம் யுவாநம் க்ருஹமேதிநம் ||
 உததமை: க்ருதஸக்யம் ச நீசஸேவாவிவர்ஜிதம் |
 ப்ரக்யாதஸுத்த்யசரிதம் ஸத்ப்ரஹ்மைகபராயணம் ||
 புகுவத்கர்மஸமஸகதம் அர்த்தஸந்தேஹநோத்யகம் |
 ப்ரதிபாதநஸாமர்த்யயுகதம் ஸதபுத்ரபதநிகம் ||
 உதாரம் புகதிவிவஸம் வஸீகருதஜகஜ்ஜநம் |...
 புகுவத்புகதியுகதேஷு த்ருஷ்டமாத்ரேஷு ஸுப்ரியம் ||
 ஸாத்ரூநாமுபகாராய வயாபருதம் க்லேஸவர்ஜிதம் |...
 ஏவமாதிசூக்ஷ்ணேபேதம் ஆசாயம் வரயேத த்விஜ: ||

[1-91...105, 107, 110]

[இங்கு சொல்லப்பட்ட லக்ஷணங்கள் அமையப் பெற்றதே மேலான புகுவத் ஸம்பந்தியான கர்மமாகும். ஏழுவிதமான பரிஸுத்தி களோடு கூடியதே திறைவுள்ள கிரியையாகும். இவ்வேழும் குற்றமற்ற தன்மைகளாம். ஸ்ரத்தையுடையவனாக இக்கர்மங்களைத் தொடங்க வேண்டும். பஞ்சகால பராயணர்க்குரிய ஸம்ஸ்காரங்களாலும் ஆதாரம் முதலியவற்றாலும் பரிஸுத்திபெற்ற நெஞ்சையும் அறிவையும் உடையவனாய், மூன்று வேதங்களையும் ஓதிய ப்ராஹ்மணனும் இக்கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். புகுவானுக்குரிய இந்த தூர்மத்தில் ஊற்ற முடையவனாய், விஷயங்களில் ஆசை முதலியவற்றில் ஈடுபடாத இந்திரியங்களை உடையவனாய், பஞ்சகால பராயணர்களான அந்தணர்களை எப்போதும் ஆராதிக்கவேண்டும். வஸ்திரம், பசு, பூமி, தூனம், தூன்யம் முதலானவற்றை தூனம்செய்து, மேலான புக்தியுடன் புகுவதர்களை எப்போதும் திருப்திசெய்விக்க வேண்டும். அச்யுதனுக்கு ஆட்பட்டிருப்பவர்களுக்கு மோக்ஷஸித்தி கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்ற ஐயம் உண்டு. அவனடியார்க்கு ஆட்பட்டிருப்பவர்களுக்கு இவ்வையம் இல்லை. எப்போதும் புகுவதர்களுக்குத் திருவடிக்குற்றேவல் செய்வதால் மனம் குற்றமற்றதாக ஆவதுபோல், எப்போதும் புகுவானுக்குமாத்ரிம் திருவடிக்குற்றேவல் செய்வதாலே ஆவதில்லை. உயர்ந்தகுலத்தில் உதித்தவனாய், ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸம்ஸ்காரங்களால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பெற்றவன் புகுவத தூர்மத்தில் த்வரையுடையவனானால், அடங்கிய அறிவையுடையவனாய், க்ருச்சாரம் முதலான காயக்லேஸங்களைச் செய்யவேண்டும். அத்தகைய தவங்

களைச் செய்ய இயலாதவனானால், துனவானாயிருப்பவன் தூனம் செய்யவேண்டும். இரண்டும் இல்லாவிடில், புகுவந்நாமஸங்கீர்த்தனம் செய்யவேண்டும். இயன்றவரையில் தவம்புரிந்து, ஸக்தியுள்ளவரையில் தூனமும்செய்து, எல்லாப் பாபங்களும் நீங்குவதற்காகப் பாபநாசகனான நரசிங்கப்பெருமானை தியானித்து, (அவனது மந்திரத்தை) ஜபிக்கவேண்டும். உபவாஸத்தினாலும், தூனத்தினாலும். நல்லடியார்களை ஆராதிப்பதாலும், நாமஸங்கீர்த்தனத்தாலும், ஜபத்தினாலும், தாபஸம்ஸ்காரத்தாலும், ஸ்ரத்தையினாலும் ஸூத்தியுடையவனாகி. பஞ்சகால பராயணர்களான அடியார்கள் தள்ளினாலும், அதைப் பொருட்படுத்தாமல் அவர்களை ஆரதிக்கவேண்டும். அந்தணனொருவன் புகுவானுக்குரிய கர்மங்களை அநுஷ்டித்துப் பாபம் நீங்கவேணும் என விரும்பினானால்—முற்கூறிய ஒழுக்கங்களை உடையவனாய், யௌவனவயஸ்ஸை உடையவனாய், க்ருஹஸ்தனாய், உயர்ந்தாரோடு நட்புடையவனாய், தாழ்ந்தவர்களுக்குத் தொண்டு புரியாதவனாய், உலகம் பரவிய நல்லொழுக்கத்தை உடையவனாய், நல்லோர்களையும் நாரணனையுமே புகலாகக்கொண்டவனாய், புகுவானுக்குரிய கர்மங்களில் ஈடுபட்டவனாய், அர்த்த ஸந்தேஹங்களைப் போக்கடிக்கவல்லவனாய், (நல்ல விஷயங்களைத்) தெளிவாகச் சொல்லுவதில் வல்லவனாய், நல்ல பெண்பிள்ளைகளை உடையவனாய், (உபதேஸிப்பதில்) வண்மைமிக்கவனாய், புகுத்திபரவனாய், உலகினரை வசப்படுத்தியவனாய், புகுவத்புகுத்தியுடையவர்களைக் கண்டவுடனே மிக உகப்பவனாய், நல்லோர்களுக்கு உதவி செய்வதிலேயே ஈடுபட்டவனாய், அதனால் ஆயாஸமடையாதவனாய், இது போன்ற நற்குணங்கையுடையவனான ஆசார்யனை ஆர்வரிக்கவேண்டும்.] என்று புகுவத் கைங்கர்யம், புகுவத் கைங்கர்யம் ஆகியவற்றின் பெருமைகளும், ஆசார்யஸக்ஷணமும் விவரிக்கப்பட்டன. தூந்தம் ஸாந்தம் மருதும் ஸௌமயம் ப்ரஸாந்தம்

புகுவத்பரம் |

ஸந்தத்தஹ்ருத்யம் புகுத்த்யா ஸகத்த்யா ஸர்வார்த்ததுஸாத்யம் ||
ஸம்வத்ஸரம் ததூர்த்தம் வா மாஸத்ரயமதூபி வா |

பரீக்ஷய விவிதேதூபாயை: க்ருபயா நிஸஸபருஹோ வதேதூ ||

[1-114; 116]

[மனத்தையும், வெளிப்புலன்களையும் அடக்கியவனாய், மென்மையுடையவனாய், கடுமையற்றவனாய், ஸாந்திபெற்றவனாய், புகுவானிடம் ஈடுபட்டவனாய், ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்புடைய நெஞ்சினனாய், ஆசார்யனுடைய காரியங்களை இயன்றவரையில் புகுத்தி

யுடன் செய்பவனாக சிஷ்யன் அமைந்திருக்கிருனா என்று ஒருவருஷம் அல்லது ஆறுமாஸம். அல்லது மூன்றுமாஸம் பலவிதமான உபாயங்களாலே பரீக்ஷித்து, அவனிடமிருந்து எந்தக் கைம்மாவையும் கருதாமல், கேவலக்ருபயாலே அவனுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்.] என்று ஸிஷ்யலக்ஷணமும், ஸிஷ்யனை ஆசார்யன் கைக்கொள்ள வேண்டிய முறையும் காட்டப்பட்டது.

ந ப்ரமாத்யேத் குரோ: ஸிஷ்ய: வாங்மந:காயகர்மபி: |

அவிபுஜயாதமநாஸ்சாராயம வர்ததேதாஸ்மிந் யதூஸ்யுதே ||

[1-118]

[மனோவாக்காயங்களால் சிஷ்யன் குருவுக்குத் தவறிழைக்கலாகாது. புகூவாஸிடத்திற் போலே, ஆசார்யனைத் தன்னிடமிருந்து வேறுபடுத்தாமல் வாத்திக்கக்கடவன்.] என்று சிஷ்யன் இருக்கவேண்டிய நிலையும் காட்டப்பட்டது.

புகூவத்கர்மநிதை: ஸ்தோத்ரபூஜாஜபாதிபி: |

அப்ரதிகூராஹகை: த்யக்தவிவாதை: லோபுவர்ஜிதை: ||

ஸுஸீலை: ஜ்ஞாநஸீலைஸ்ச பூாஹ்யாநதை:

துலயசேஷ்டிதை: |

ஹ்ருத்யவேஷை: விஸூத்தூந்தை:

புகூவத்ய்குணலாலஸை: ||

ஸத்யவாக்யபி: த்யாஸாரை: ம்ருத்யுசேஷ்டைரமத்ஸரை: |

புகதிபூதை: ஸதூசாரை: ஸதூ ஸஹ வஸேத்யபூத: ||

[1-122...124]

[துதி, பூஜை, ஜபம் முதலியவற்றைச் செய்துகொண்டு புகூவத் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டவர்களாய், பிச்சை ஏற்காதவர்களாய், விவாதம் செய்யாதவர்களாய், பேராசையற்றவர்களாய், நல்லொழுக்கமுடையவர்களாய், அறிவு பெறுவதிலேயே ஊன்றியிருப்பவர்களாய், உள்ளும் புறமும் ஒருபடிப்பட ஒருகுகின்றவர்களாய், நெஞ்சுக்கினிய வேஷத்தை உடையவர்களாய், குற்றமற்ற நெஞ்சினராய், புகூவத்ய்குணங்களில் போது போக்குகிறவர்களாய், உண்மையுரைப்பவர்களாய், கருணைமிக்கவர்களாய், மென்மையான செயல்களை உடையவர்களாய், மாத்ஸர்யமற்றவர்களாய், புக்தியினால் பரிஸூத்திபெற்றவர்களாய், நல்லோர்களின் ஆசாரத்தில் நிலை திற்பவர்களான பெரியோர்களோடு, அறிவாளியானவன் எப்போதும் கூடி வாழவேண்டும்.] என்று ஸஹவாஸ யோக்யரான பெரியோர்களின் லக்ஷணமும் விவரிக்கப்பட்டது. ஆக, இவ்வளவால் முதல் அத்தியாயத்தின்

ஸாரமான பகுதிகள் விளக்கப்பட்டன. இனி, இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் அபிசுமன காலத்தைப்பற்றியும், ஸ்நாநத்தைப் பற்றியும் சொல்லவேண்டுமென்று முனிவர்களால் வினவப்பெற்று, ஸாண்டியூயர் உரைத்த விஷயங்களில் ஸாரமான வற்றைக் காண்போம்.

உச்சைஸஸ்வரேண யோக்யாந்தே ஸ்துத்வா ஸதோத்ரை:

உத்யாரதீ: |

வாஸுதேவாத்யுதேவாநாம் நாமநாம் ஸங்கீர்த்தநம் சரேத் ||

பராதுபாவக்யணம சாபி ஸம்ஸம்ரேத் ஸாவஸித்த்யே |

கீர்த்தயேத் தத்யுக்ருணா புகத்யா பரமாத்யுபுதசேஷ்டிதாந் ||

அதந்த்ரிதஸ்ய ஸவாத்யாயே யோக்யுகதாத்மநஸ்ஸத்யா |

தத்யுபுகத்யா ஸவிந்நதேஹஸ்ய ஹ்யவஸ்யம் நாமகீர்த்தநம் ||

[2-3, 4, 5]

[சிறந்த அறிவையுடையவன் 'யோக்யம்' எனப்படும் தூக்கத்தின் முடிவில், உரத்த குரலில் துதிகளாலே எம்பெருமானைத் துதித்து, வாஸுதேவன் முதலான நாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்யவேண்டும். விரும்பியதையெல்லாம் பெறும் பொருட்டு எம்பெருமானுடைய அவதார மூர்த்திகளையும் சிந்திக்கவேண்டும். அவர்களுடைய குணங்களையும், பரமாஸர்வகரமான செயல்களையும் புக்தியுடன் கீர்த்தனம் செய்யவேண்டும். வேதமோதுதலில் சோம்பலில்லாதவனும், எப்போதும் பரமாத்மாவோடு தொடர்புள்ள நெஞ்சினனும், அவனிடம் புக்தியால் விகாரமடையும் தேஹமுடையவனுக்கு, அநுபூவ பரீவாஹமான (போக்கு வீடான) நாம ஸங்கீர்த்தனம் அவஸ்யமாகும்.] என்று காஸையில் எழுந்திருந்தவுடன் நாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்ய வேண்டியது அவஸ்யம் என்று காட்டப்பட்டது.

ஸமுத்ரக்யாபக்யாதேவக்யாதவாபீஹரத்யாஸ்யே |

ஸ்நாயாத் ஜலேந்யதேவாநாம் ஸம்ஸர்கக்யபரிவர்ஜிதே ||

ஸர்வைஸ்ஸமஸேவிதே ஸத்யபி: த்யுருஷ்டதேவாஷ்விவர்ஜிதே |

விஸுத்த்யதீரபூபக்யே ஸநாயாத் லக்ருநி வாரிணி ||

[2-21, 22]

[வேறு தேவர்களுக்கு உரிமைப்படாதவையான, கடலைச் சென்றடையும் ததி, தேவர்களால் வெட்டப்பட்ட குளங்கள். பொய்கைகள் முதலானவற்றின் நீரில் குளிக்கவேண்டும். நல்லோர்களால் உபயோகிக்கப்படுவதாய், இம்மையில் தேவாஷத்தை வினேக்காததாய்,

(ப்ரத்யக்ஷதோஷமற்றதாய்) பரிஸுத்தமான கரையுடையதான சிறு நீர்நிலையிலும் குளிக்கலாம்] என்று ஸநாதம் செய்யத்தக்க நீர்நிலைகளைக் குறிக்குமபோது, அது தேவதாந்தர ஸம்பந்தமற்றதாயிருக்கவேண்டும் என்று கூறியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ஆஸநாத்யையர்யதூஸாகதி ஸம்ப்யர்ச்சய ஜக்யத்ஸூரும |
த்யாபத்வா க்யங்க்யாம ஹரே: பாதூத் பதமானாம் ஸவமூர்த்யநி ||
பவித்ரா த்யந்தகாப்யுலிங்க்யுமநத்ரைஸஸிஞ்சேத் கராத் கிரந் |
த்யாயந்நேவ பரம ப்ரஹ்ம யதூஸாகதி நிமஜ்ஜய ச |¹

[2-37, 38]

[லோகநாதானுன எம்பெருமானை ஆஸநம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்பித்து இயன்றவரையில் பூஜித்து, அவனுடைய திருவடியிலிருந்து க்யங்க்ய தன் தலையில் விழுவதாக தியானித்து, “பவித்ரம்” என்று தொடங்கும் மந்திரத்தை முடிவில் கொண்ட ஜலத்தைச் சொல்லும் வேத்யமந்திரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு, கைகளால் நீரை இறைத்துக்கொண்டு, இயன்றவரையில் நீரில் மூழ்கி பரப்ரஹ்மமாகிற அவனை தியானித்துக்கொண்டு ஸநாதம் செய்யவேண்டும்.] என்று ஸநாதம் செய்யவேண்டிய முறையும் விளக்கப்பட்டது.

புண்யக்ஷேத்ரஸமுத்ஸூதாம ம்ருத்யுமாதூய வைஷ்ணவீம் |
ப்ரணவாத்யேந மூலேந கர்மாரம்ப்யம் புநர்ஜபேத் ||
ஆஹ்ருத்யாம்ப்ய பவித்ரேண க்ருத்வா ஸவயகரோத்யுரே |
கர்மாரம்பேண மந்த்ரேண ம்ருத்யுமாலோடியேத தத: ||
ப்ரஹ்மண ததஸமீக்ருதய த்யாயேத் தேவம் ஸநாதநம் |
ப்ரதேஸிந்யா ஸமாதூய கிஞ்சித் ஸிரஸி தூரயேத் ||
லலாடபூஹுஹ்ருத்யேஷ்வார்ஜவேந ப்ரதீபவத் |
க்ருத்வோர்த்வபுண்ட்யூராந் நாமநாம ச சதுர்ணம
ந்யாஸமாசரேத் ||
படேத் த்வாதூஸகம நாமநாம் தத்தத்ஸ்தூநேஷு
யோ த்யுவிஜ: |

புவேத் ஸநாநப்யுலம தஸ்ய ம்ருதூ தஸ்ய த்யுநே த்யுநே ||
தத ஆசமய விதிவத் அபிஜ்ஞாதீமஸ்ச தர்ப்பயேத் |
நமோந்தை: ப்ரணவாத்யுயைஸ்ச பித்ருணம்

கேவலைஸ்ஸவகை: ||

சதுர்மந்த்ரேண ஸமப்ரோக்ஷய பீத்வா தேநாபிமந்த்ரிதம் |
ஜலமாசமய மூலேந த்யுத்யாதூர்க்யம் பராத்மநே ||

மர்த்யகூரதே஽பி வா ஸ்நாயாத் அத்யுப்ய உத்யுத்யுருத்ய

தந்ம்ருதம் |

த்யாத்வா க்ஷீரார்ணவம் தச்ச நித்யம் ஸிஷ்டநிஷேவிதம்||...

ஆரநாளம் ந ஸேவேத கதூசித புகுவதபர: |

ஸுராகல்பம ஹி தத ஜ்ஞேயம தஸமாத் யத்நேந வர்ஜயேத||

[2-42...49, 57]

[புண்யக்ஷேத்ரத்திலிருந்து உண்டான விஷ்ணு ஸம்பந்தமுள்ள மண்ணை எடுத்து, ப்ரணவத்தை முதலாகக்கொண்ட மூலமந்திரத்தால், ம்ருத்திகா ஸ்நாநமாகிற கர்மத்தைத் தொடங்குவதற்காக ஜபிக்கவேண்டும். பவிர்த்தால் நீரை எடுத்து இடதுகையின் நடுவில் வைத்து, முற்கூறிய மூலமந்திரத்தால் மண்ணைக் குழைக்கவேண்டியது. வேதமந்திரத்தால் அதை ஸமமாகச் செய்து, பழையோனான எம்பெருமானை தியானிக்கவேண்டும். ஆள்காட்டி விரலாலே சிறிது மண்ணை எடுத்து, தலையில் தூரிக்கவேண்டும். பிறகு, நெற்றியிலும், கைகளிலும், நெஞ்சிலும் நேராக தீபம்போலே மண்ணை தூரிக்க வேண்டும். ஊர்த்யவபுண்ட்ரமாக முற்கூறிய நாலு இடங்களிலும் தூரித்து, (வாஸுதேவன் முதலான) நாலு வ்யூஹமூர்த்திகளுக்கும் அவற்றில் ந்யாஸத்தைச் செய்யவேண்டும். தினந்தோறும் பன்னிரண்டு ஊர்த்யவபுண்ட்ரங்களை அவ்வவற்றிற்குரிய இடங்களில் தூரித்து, கேஸவன் முதலான பன்னிருநாமங்களை அவற்றில் அநுஸந்திப்பவனுக்கு, தினந்தோறும் ம்ருத்திகாஸ்நாநம்செய்த பூலன் ஏற்படுகிறது. அதன்பிறகு முறைப்படி ஆசமநம்செய்து, தேவரிஷி தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். ப்ரணவத்தை முதலிலும், நமஸ்ஸை இறுதியிலும் கொண்ட பித்ருமந்த்ரங்களாலே பித்ருதர்ப்பணத்தையும் செய்ய வேண்டும். வ்யூஹமந்த்ரங்களாலே ப்ரோக்ஷித்துக்கொண்டு, அதனால் மந்திரிக்கப்பெற்ற நீரைப்பருகி ஆசமநம் செய்து, மூலமந்திரத்தினால் பரமாத்மாவுக்கு அர்க்யமளிக்கவேண்டும். மனிதர்களால் வெட்டப்பட்டதாய், நல்லோர்களால் எப்போதும் உபயோகிக்கப்படுவதான நீர்நிலையைத் திருப்பாற்கடலாக தியானித்து, அதன் நீரிலிருந்து மண்ணை எடுத்து முற்கூறியபடி அதிலும் ம்ருத்திகாஸ்நாநம் செய்யக்கடவன். புகுவானிடம் ஈடுபட்டவன் - கஞ்சி, அல்லது புளித்த நீரை ஒருபோதும் உபயோகிக்கலாகாது. அது கள்ளுக்கு ஸமானமானதன்றோ. ஆகையால் அதை முயன்றாகிலும் விளக்கவேண்டும்.] என்று ம்ருத்திகாஸ்நாநம் செய்யும் முறையும் விளக்கப்பட்டது.

ந குர்யாதூர்த்ரவஸ்த்ரேண கர்ம புகுவதம் புது: |

ந துக்ஷிணமுக்ஷோஸுத்ரது: பைஸாசம் ததுதூஹ்ருதம் ||

[2-59]

[அறிவாளியானவன் புகுவதஸம்பந்தமுள்ள கர்மத்தை ஈரத்துணி யுடுத்தவனாய்ச் செய்யலாகாது. தெற்குத்திக்கைப் பார்த்திருப்பவ னாகவும், ஸுத்துதியற்றவனாகவும் அதைச் செய்யக்கூடாது. செய் தால். அது பிஸாசங்களுக்கு உரியதாகச் சொல்லப்படுகிறது.] என்று புகுவானுக்குரிய கர்மங்களைச் செய்யும்போது, பூதப்ரேதபிஸாசங்களுக் குரிய கர்மங்களைச் செய்யும் முறையில் செய்யலாகாது என்று நிஷே திக்கப்பட்டது.

பூஜாயாம் ஸ்நானகாலே ச பேராஜநே ஜபகர்மணி |

அவைஷ்ணவாநாம் ஜந்தூநாம் துர்ஸநாத்யம் விவர்ஜயேத் ||

நித்யம் தீர்த்தோதகஸநாயீ தர்ப்பயந் தத்ர தஜ்ஜலை: |

ஸ்ரத்துத்யா புகுவந்மந்தரை: ஸித்துது: ஸ்யாதூசிராத் த்விஜ: ||

[2-63, 64]

[பூஜையின்போதும், ஸ்நானகாலத்திலும், உண்ணும்போதும், ஜபிக்கும் போதும், விஷ்ணுஸம்பந்தமுற்ற ஜந்துக்களைப் பார்ப்பது முதலிய வற்றை விலக்கவேண்டும். இருபிறப்பாளனிருப்பவன் தினந்தோறும் (புகுவத புகுவதஸம்பந்தம் பெற்று) புனிதமான நீரில் குளிப்ப வனாய், அந்த நீரைக்கொண்டே புகுவந்மந்திரங்களாலே ஸ்ரத்துத யுடன் தர்ப்பணம் செய்பவனானால் விரைவிலேயே மோக்ஷஸித்தி யடைகிறான்.] என்று மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் விலக்கவேண்டிய வையும், செய்யவேண்டியவையும் காட்டப்பட்டன.

அபிகுச்சேசுச்ச தேவேஸம் ஸுஸ்நாதஸ்ஸோர்துவ

புண்ட்ரக: |

ஸுப்ரக்ஷாளிதபாதூஸ்ச ஸ்வாசாந்த: ஸம்யதேந்த்ரிய: ||

[2-66]

[நன்கு குளித்து ஊர்துவபுண்ட்ரமிட்டுக்கொண்டவனாய், கால்களை நன்கு விளக்கிக்கொண்டவனாய், நன்கு ஆசமனம் செய்தபின், புலன்களை அடக்கிக்கொண்டு தேவர்தலைவனை அணுகவேண்டும்.] என்று அபிகுமநாராதூனத்தின் பொருட்டுப் பரமபுருஷனை அணுக வேண்டிய முறை விளக்கப்பட்டது.

ந ரக்தக்ருஷ்ணமலிநம் வாஸோ஽பி பரிதூய ச |
 ந ச ஸூந்யகர: ஸஸ்தீ ந யாயாத் புகுவத்குருஹம் ||
 ப்ரணம்ய துண்டுவதுபுமௌ உதத்யாயோத்தூய தந்மநா: |
 ஸ்வாத்யாயவதந: குர்யாத் அஷ்டாங்கேந நமஸ்க்ரியாம் ||
 நமஸ்குர்வந் ப்ரதிதிஸம் வாக்யதோ த்யாநதத்பர: |
 அஸமஸக்தகர: கைஸ்சித மந்தம் குாயாத் ப்ரதுக்ஷிணம் ||
 த்விசதுஷ்டுத்யுஸாஷ்டாத்யை: தேவம் குர்யாத்
 ப்ரதுக்ஷிணம் |

தேவஸ்ய நிகடே கார்யம ஸத்யபிர்ஜாநுப்ரதுக்ஷிணம் ||
 சக்ரவத் பூராமயேத் நாங்கும பருஷ்டபாகும ந துர்ஸயேத் |
 ஸந்நிதௌ தேவதேவஸ்ய ந சோச்சை: ப்ரலபேத் தத்யா ||
 நிதூய துண்டுவத் தேஹம் ப்ரஸார்ய சரணௌ கரௌ |
 பூத்ய்வா முகுவத் பாணீ ப்ரணமோ தண்டஸமஜ்ஜித: ||
 பாதுௌ ஸிரஸ் தத்யா ஹஸ்தௌ நிகுஞ்ச்ய முகுவாகருதீ |
 மனோபூத்யபிமாஸைஸ்ச ப்ரணமோ஽ஷ்டாங்க-
 ஸம்ஜ்ஜித: ||...

ஸர்வத்ர த்ருஷ்ட்வா தேவேஸம் ஜிதந்த இதி மநதரகம |
 த்வாத்யுஸார்ணம் ஜபேந்மந்த்ரம பீதவத் பூர்வமானத: ||
 மத்க்ருதானி ச கர்மாணி மதீயமஹமசயுத |
 தவைவ ந மமேதீஷ்டம் நமோ புகுவதேதி ச ||
 ப்ரதுக்ஷிணநமஸ்காரஜபத்யாநார்ச்சநஸ்துதீ: |
 தத்கர்ம தத்குணோத்கோஷை: விநா நாதரான்யத்யாசரேத் ||
 பாத்யுப்ரஸாரணம் வ்யாக்யாம் விஷ்டரம் சாவகுண்டநம் |
 ந குர்யாத் புகுவத்கேஹே ஹாஸம கண்டத்யநிம் தத்யா ||
 பேஜநம் ஸ்வாபமுத்கோஷம் தாமபூலம் கேஸஸோத்யநம் |
 சூத்ராத்யம் ச தத்யான்யாஸ்ச ந குர்யாதுல்புணக்ரியா: ||
 ப்ரதுக்ஷிணே ப்ரணமே ச பூஜாயாம ஹவநே தத்யா |
 ந கண்டுகுவஸ்த்ரஸ்ஸ்யாத் துர்ஸநே குருதேவயோ: ||
 புகுவந்மந்திரே வ்ருத்த்யாந் பூஜ்யாநபி விஸேஷத: |
 விந் புகுவதஸ்ரேஷ்ட்யாந் ப்ரணமாத்யையர் ந சார்ச்சயேத் ||
 குரோர்க்ருஹே தேவக்ருஹே புஷ்பவாட்யாம் க்வாம்
 குலே |

க்ருபணம சோலபுணம் கர்ம வர்ஜயேதுபி ஸம்ஸதி ||
 ஜப்த்வா டபிகுமநம மந்த்ரம் அர்ச்சயித்வா யதூர்வதி ||
 ஆஸநார்க்யா திபிபூர்போகை: புக்த்யா பரமபாவநை: ||
 அபிகுமய ஜக்யநாதம் த்யாயந்நேவ ஸநாதநம் |
 ஜபேத் யதூரபுலம ப்ராத: ஸஹஸரஸ்தஸங்க்யயா ||

[2-69...75, 77...86]

[சிவந்த, அல்லது கறுத்த அல்லது அழுக்கான துணியை உடுத்தோ, வெறுங்கையனாகவோ, ஆயுதமேந்தியவனாகவோ எம்பெருமானுடைய திருக்கோயிலுக்குப் போகக்கூடாது. துண்டும்போலே பூமியில் விழுந்து எம்பெருமானிடமே நெஞ்சு செலுத்தி, வேதமோதியவனாய், பலகால் எழுந்து ஒவ்வொரு திக்கிலும் நமஸ்காரம் செய்யவனாய், அஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும். பிறகு, மௌனத்தோடு த்யானத்தில் ஈடுபட்டு, பிறரோடு கைக்கோர்த்துக் கொள்ளாமல், மௌனதடந்து ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவேண்டும். இரண்டு, நாலு, ஆறு, எட்டு, பத்து முதலான இரட்டைப்படையாக எம்பெருமானை ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவேண்டும். நல்லோர்கள், எம்பெருமானுக்கு அருகில் முழந்தாளால் ஊர்ந்து ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவேண்டும். தேவதேவனுடைய ஸந்திதியில் தேவஹத் தைச் சக்கரம்போலே சுழற்றக்கூடாது. உடலின் பின்பகுதியைக் காண்பிக்கலாகாது. உரக்கக் கூச்சலிடலாகாது. துண்டும்போலே உடலைக் கீழே விழவிட்டு, கைகால்களை நீட்டி, இருகைகளையும் மொட்டுபோலே கூப்புவது துண்டு ப்ரணமம் எனப்படுகிறது. இரண்டு கால்களையும், தலையையும், இரு கைகளையும் மொட்டுப் போலே வணக்கி, மனம், புத்தி, அபிமானங்களையும் ஒடுக்குவதே அஷ்டாங்க ப்ரணமம் எனப்படுகிறது...தேவர்தலைவனை எங்கும் கண்டு, ஜிதந்தே என்னும் ருக்வேதுகில மந்திரத்தையும், த்வா துஸாஹு மந்திரத்தையும், ப்யத்தோடு முன்சொன்ன எண்ணிக்கையில் ஜபிக்கவேண்டும். “அச்யுதனே! என்னுல் செய்யப்பட்ட எல்லாச் செயல்களும், என்னுடைமைகளும், நானும் உன் உகப்புக்கே ஆனவையேயொழிய என் ஆநந்தத்திற்காக ஏற்பட்டவையல்ல” என்று எண்ணி, “நமோ புகுவதே” என்று அபூஸந்தித்துக்கொண்டு, ப்ரதக்ஷிணம் நமஸ்காரம், ஜபம், த்யாநம், அர்ச்சனம், துதிகள் முதலிய புகுவத் கர்மங்களை — அவனுடைய குணஸங்கீர்த்தனம் தவிர வேறு எதிலும் ஈடுபடாமல் அதுஷ்டிக்கவேண்டும். எம்பெருமானுடைய ஸந்திதியில் — காலை நீட்டிக்கொண்டிருப்பது,

ஊர்வம்பு பேசுவது, ஆஸநமிட்டுக்கொள்வது, முக்காடிடுவது, உரக்கச்சிரிப்பது, கூச்சலிடுவது ஆகியவற்றைச் செய்யலாகாது. உண்பது, உறங்குவது, முழங்குவது, தாம்பூலமிட்டுக்கொள்வது, மயிரைச் சீர்திருத்துவது, குடை பிடித்துக்கொள்வது முதலிய ஸ்வார்த்தமான செயல்களைச் செய்யலாகாது. ப்ரத்யக்ஷிணம் செய்யும் போதும், வணங்கும்போதும், ஆராதனம் செய்யும்போதும், ஹோமம் செய்யும்போதும், ஆசார்யனையும், எம்பெருமானையும் காணும் போதும் உத்தரீயத்தைக் கழுத்தில் அணிந்திருக்கக்கூடாது. புகுவது புகுத்தியில் தலைசிறந்தவர்களைத் தவிர மற்றவர்களை, மிகவும் பூஜிக்கத் தக்க முதியவர்களைக்கூட — நமஸ்காரம் முதலியவற்றைச் செய்து புகுவதென்றநிதிதியில் ஆரதிக்கக்கூடாது. ஆசார்ய க்ருஹத்திலும், எம்பெருமானுடைய ஸந்நிதியிலும், பூந்தோட்டத்திலும், பசுக்களின் கூட்டத்தின் நடுவிலும், ஸபை நடுவிலும், கொடிய டூம்பிக் கார்யங்களை விலக்கவேண்டும். மந்திரத்தை ஜபித்துவிட்டு, முறைப்படி அபிக்ருமநகாலத்தில் ஆராதனம் செய்துவிட்டு. பரமபாவனமான ஆஸநம், அர்க்யம் முதலான உபசாரங்களைச் செய்து ஜகந்நாதனை ஆரதித்து, பழையோனான அவனை தியானித்துக்கொண்டே, காலவேளையில் நூறு, அல்லது ஆயிரம் என்னும் கணக்கில் இயன்ற வரையில் புகுவத் மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும்.] என்று, புகுவத் ஸந்நிதியில் செய்யவேண்டிய ப்ரத்யக்ஷிணம், நமஸ்காரம், ஜபம் முதலானவற்றின் முறைகளும், விலக்கவேண்டிய காரியங்களும் விளக்கப்பட்டன.

ஆபீடூர்மொளலிபர்யந்தம் பர்யத: புருஷோத்தமம் ।

ஜபத: பாதகாந்யாஸம் நர்யந்தி ஸபுலா: க்ரியா: || [2-89]

[பீடத்திலிருந்து தொடங்கி, கிரீடம் வரையில் புருஷோத்தமனை ஸேவித்து, அவனது மந்திரத்தை ஜபிப்பவனுடைய பாபங்கள் உடனே அழிகின்றன. அவனுடைய செயல்களெல்லாம் பயனுடையவையாகின்றன.] என்று, முற்கூறியபடி நடப்பவனுக்குக் கிடைக்கும் பூலனும் பேசப்பட்டது. இனி, மூன்றாமத்தியாயத்தில் உள்ள ஸாரமான ஸ்லோகங்களைக் காண்போம்.

உபாத்நாநவிதியைக் கூறவேண்டும் என்று முனிவர்களால் கேட்கப்பெற்ற ஸாண்டியுலய முனிவர், மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் அதைக் கூறத் தொடங்குகிறார்.

மண்டபாநி ஸுரமயாணி பத்மோத்பலவநாநி ச |

கரீடூர்த்யம் தேவகீஸௌநோ: ஆட்யோ புக்த்யா

ப்ரகல்பயேத் ||

துலஸீவாடிகா யத்ர யத்ர வா கமலாலய: |

பஞ்சகாலபரா யதர தத்ரஸ்தேதா புகுவாந் ஹரி: ||

ஸ தூர்வைரக்ஷதைந்ரித்யம் அப்யாச்ய குஸுமத்யுருமாந் |

துளஸீம் சாஹரேத பதரபுஷ்பாத்த்யாந் வாக்யத: ஸுசி: ||

ஸவயம் ஸம்வர்த்ய துளஸீம் த்வாத்ஸாக்ஷரவித்யயா |

யேதர்ச்சயந்தி ஜகந்நாத்யம் ஸ்வேதத்யவீபம் ப்ரயாந்தி தே ||

தூண்டூப்ரணமமபி வா காரயேத் புஷ்பவாடிகாம் |

அபி வா துளஸீமாத்ரம் க்ருதக்ருத்யஸஸேதந: ||

அங்கயேத் ஸங்கக்சக்ரப்யாம் சூதாத்யாம்ஸ்சமப-

காதிக்காந் ||

துளஸீவாடிகாம குர்யாத் ஸங்கக்சக்ராமபூஜாக்ருதிம் |

வருக்ஷகுல்மலதாதீநாம் அச்யுதாராமஜந்மநாம் ||

குர்யாத் நாமாநி தேவஸ்ய தேவ்யா லக்ஷமயாஸ்ததூ

ஹரே:

ஈஹமாநஸ்சரேந்ரித்யம் கதூசிந்நாலஸோ புவேத் ||

[3-9...16]

[தேவகியின் பிள்ளையான கண்ணன் விளையாடுவதற்கு உறுப்பாக—
அழகிய மண்டபங்களையும், தாமரை, நெய்தல் முதலிய சிறந்த
பூக்கள் மலரும் தோட்டங்களையும் பணமுள்ளவன் புக்தியுடன்
அமைக்கவேண்டும். அருகம்புல், அக்ஷதை முதலியவற்றைக்கொண்டு
தினந்தோறும் பூஞ்செடிகளை அர்ச்சித்து, மௌனமுடையவனாய்,
பரிஸுத்ததூய துளஸியைப் பறிக்கவேண்டும். துளஸியைத்தாமே
வளர்த்து த்வாத்ஸாக்ஷரமந்திரத்தை அநுஸந்தித்து ஜகந்நாதனை
ஆராதிப்பவர்கள் ஸ்வேதத்யவீபத்தை அடைகிறார்கள். (துளஸியால்
அர்ச்சனம் செய்யமுடியாவிடில்) பூந்தோட்டத்தில் தூண்டூப்ரணம
மாவது செய்யவேண்டும். அறிவாளியாயிருப்பவன் துளஸியை
மாத்திரமாவது தூண்டூப்ரணம்செய்து வணங்கினால் கடமையைச்
செய்தவனாகிறான். மாமரம் முதலிய பழம்தரும் மரங்களையும்,
சம்பகம் முதலான பூத்தரும் மரங்களையும் ஸங்கம், சக்ரம் முதலான
வற்றால் அடையாளமிடவேண்டும். ஸங்கம், சக்ரம், தாமரை ஆகிய
வற்றின் அமைப்பில் துளஸித்தோட்டத்தை அமைக்கவேண்டும்.]

அச்யுதனுக்குரிய தோட்டத்தில் விளையும் மரம் செடி கொடிகளுக்கு எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களையும், பெரியபிராட்டியாருடைய திருநாமங்களையுமே வைக்கவேண்டும். அவற்றைப் போஷிப்பதில் எப்போதும் முயற்சியுடையவனாயிருக்கவேண்டும். ஒருபோதும் சோம்பல் கொள்ளலாகாது.] என்று புகுவானுக்கு அவரவர் ஸக்திக்குத் தக்கபடி கோயில், நந்தீவனம் முதலானவற்றை அமைத்து அவற்றைப் பரிபாலிக்கும் முறையும் விளக்கப்பட்டது.

புகுவந்தப் தத்தா விப்ராந் பஞ்சகாலபராயணாந் |
 புகுவந்மந்திரம் சைவ புண்யதீர்த்ததூநி ஸர்வதூா ||
 த்விஷதஸ்ஸைவ நா துத்த்யாத் நிக்ஷிபதஸ்யாபஹாரினா: |
 பராதிலோமயாச்ச ஜாதேப்ய: தத்தா சாந்ருதஜீவிந: ||
 உத்யதம் த்வபி நா துத்த்யாத் அந்யதேவாவலம்பிந: |
 க்ரமாக்யுதைர்துநைர்வாபி ஸ்வகேஷதராராமஸம்புவை: |
 புகுவத்புக்தியுதேப்யோ விபரேப்யோ யாசிதைஸ்து வா ||
 [3-32...35]

[புகுவானையும், பஞ்சகாலபராயணர்களையும், புகுவானுடைய கோயிலையும், புண்யதீர்த்தங்களையும் துவேஷிப்பவர்களிடமிருந்தும், கொடுத்து வைத்ததை அபஹரிப்பவர்களிடமிருந்தும், ப்ரதிலோம ஜாதியிற் பிறந்தவர்களிடமிருந்தும், பொய்சொல்லிப் பிழைப்பவனிடமிருந்தும் எதையும் வாங்கக்கூடாது. மற்ற தேவதைகளிடம் ஈடுபட்டவனிடமிருந்து—தனது வயல், தோட்டம் முதலானவற்றிலிருந்து நல்ல வழியில் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பணத்தைக்கொண்டும், புகுவானிடம் புக்தியினால் பரிஸுத்தப்படுத்தப்பட்ட அந்தணர்களிடமிருந்து யாசித்துப் பெறப்பட்ட பணத்தைக்கொண்டுங்கூட, உயர்ந்த பொருளாயிருப்பதையும் வாங்கக்கூடாது.] என்று எவரிடமிருந்து பொருளைப் பெறக்கூடாது என்று காட்டப்பட்டது.

புகுவத்புக்தியுதேப்யோ யதூஸ்வஸ்தநிகோ புவேத் |
 உபாதூய யதூலாபூம் கர்மாரம்பூம் ப்ரயோஜயேத் ||[3-42]

[புகுவானிடம் புக்தியுடையவர்களிடமிருந்து அந்நன்னைக்கு வேண்டிய அளவுக்கு மாத்திரம் பெற்று, பெற்றதைக்கொண்டே மேல் கர்மத்தைத் தொடங்கவேண்டியது.] என்று பொருளை ஸம்பாதிக்கவேண்டிய முறையும் காட்டப்பட்டது.

அலாபே ஸர்வபேகாநாநாம் உதுகேநாபி பூஜித: |
 ப்ரயச்சுத்யமலம லோகம் புக்திபூதாந்தரா த்மநாம் ||
 ஜாதயா ஸுத்துவமஸே து பூர்யயா ஸ்வா நுகூலயா |
 ஸத்புக்திபூதயா நித்யம காரயேத் த்ரவ்யஸாதூநம் ||
 ஸாகாமபுபிபூவா ந்யாயாப்தை: புக்த்யா ஸம்பூஜயேத்

ஹரிம || [3-52,...54]

[எம்பெருமானுக்கு எல்லா விதமான பேக்யவஸ்துக்களையும் பெற்று அளிக்கமுடியாவிடில், தீர்த்தத்தைக்கொண்டு ஆராதிக்கப் பட்டாலும், புக்தியுடைய நெஞ்சினர்க்கு எம்பெருமான் அப்ராக்குத லோகத்தை அளிக்கிறான். நல்ல குடிப்பிறப்பை உடையவளாய், தனக்கு அநுகூலையாயிருப்பவளாய், நல்லோர்களிடம் புக்தியினாலே பரிஸுத்துப்பெற்றிருப்பவளான மனைவியைக்கொண்டு எம்பெருமானுக் குரிய சமையல் முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டும். நியாயமான வழியில் பெற்ற காய்கறிகள், தீர்த்தும் ஆகியவற்றைக் கொண்டாவது புக்தியோடு ஹரியை ஆராதிக்க வேண்டும்.] என்று—“பத்ரம் புஷ்பம்” என்று கீழ்தையில் கண்ணன்தானும் “பரிவதில்” திருவாய்மொழி யில் நம்மாழ்வாரும் அருளிய ரீதியில் எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு எளியன், அன்புக்கே வசப்படுபவன் என்று காட்டப்பட்டது.

ஸதீநாம் யோஷிதாம் தேஹோ யதேஹபகரணம் புவேத் |
 பூர்த்ருணம், புகுவத்புக்ததேஹ: தத்வத் ஜகத்சுரோ: ||
 [3-62]

[பதிவ்ரதையான மனைவியின் ஸரீரம் கணவனுக்கு எப்படி பேகாகேஹப கரணமாகிறதோ, அப்படியே, புகுவதர்களுடைய திருமேனியும் லோகநாதனுக்கு பேகாகேஹபகரணமாகிறது.] என்று எம்பெருமா னுக்கும், புகுவதர்களுக்குமுள்ள பூர்த்ருபூர்யா ஸம்பூந்தமும் காட்டப்பட்டது.

மார்த்துவம் ஹரீ: த்யா க்ஷாந்தி: அத்ரோஹ:
 ஸர்வஜந்துஷு |

ஏவமாதிசுருண: பும்ஸாம் யதூ ஸ்யு: ஸத்வஸம்பூவா: ||
 ஜானீயாத் யோக்யமாத்மாநம் ததூ புகுவதே விதேஹ |
 உத்ஸ்ருஜ்ய புகுவத்கர்ம பூஹ்யகர்மபராயண: ||
 குடும்புஸகதோ மூடூத்மா ராஜஸோ நேஹ ஸம்மத: |
 ரஜஸா தமஸா வாபி யோ யதூ கலுஷீகருத: ||

அமேத்யத்ரவ்யவந்நார்ஹ: தத்ரா'கர்மணி வைஷ்ணவே ||
 ஏவம் ஸத்ஞ்ஞஸம்பந்நா மஹாபூக்யவதப்ரியா: |
 குடும்பிநோபி கர்த்தவ்யம் கர்ம குர்யுரதந்த்ரிரிதா: ||
 உத்தராய பூர்வம் க்ருஹிணீ ஸுஸ்நாதா யதமாநஸா: |
 ஸ்நுஷா துஹித்ருபுதராத்யாந் யதூர்ஹம்

ஸூசிதாம் நயேத் ||

ஊர்த்துவபுண்ட்ரதாரா: ஸூத்தூ: வஸ்த்ராபூரணபூஷிதா: ||
 ஸ்வாசாந்தா: ப்ரயதா தேவமபிஹ்யுச்சேயுராத்ருதா: |
 த்ரிஸந்த்யம காரயேத் பூலாந் ப்ரணாமம் தேவபாத்யோ: ||
 புத்ர: ப்ரேஷ்ய: தத்ரா ஸிஷ்ய: இத்யேவம் ச நிவேத்யேத ||
 க்ருஹிணீப்ரமுக்யாஸ்ஸர்வா: க்யாயந்த்ய: புருஷோத்தமம் |
 பூலக்ரீடூதிசரிதை: கர்ம குர்யுரதந்த்ரிரிதா: ||
 பஸூபுத்ராதிகம் ஸாவம் க்ருஹோபகரணாநி ச |
 அங்கயேத் ஸங்க்யசக்ராப்யாம் நாம குர்யாச்ச வைஷ்ணவம் |
 காரயித்வா ஸுவர்ணேந பஞ்சாயுத்யுணம் ஹரே: |
 பூத்நீயாத் கண்ட்ரேதேஸே து பூலாநாம் ஸூதிகாக்ருஹே ||
 ந முத்ரயேதூஸநாநி ஸயநாநி மஹீதலம் |
 ஸத்ராபயேத் க்ஷேத்ரமத்யே து ஸிலாம சக்ராதிக்

முத்ரிரிதாம் ||

முக்தாமணி ஸுவர்ணாத்யை: கருத்வா சக்ராதிக் பூஷணம் |
 யதூர்ஹம் பிபூருயுஸ்ஸாவே புமாமஸ: ஸத்ரீஜநோ஽பி வா ||
 வ்ருத்தபூலா துராதீநாம் பூர்வாஹ்ணே பேஜாஜநம் புவேத் |
 யதூப்யலம் ஸம்ப்யர்ச்சய ஸாக்யநிம் தேவம ததோ஽ஸநம் ||

[3-68...81]

[மென்மை, லஜ்ஜை, கருணை, பொறுமை, எந்தப் பிராணிக்கும் துரோகம் செய்யாமை முதலான ஸாத்விகமான நற்குணங்கள் தனக்கு உண்டாகும் பொழுதே பகவதூராதானத்திற்குத் தன்னைத் தகுதிபெற்றவனாக அறியக்கடவன். புகூவானுக்குரிய காரியங்களை விட்டு வேறு காரியங்களில் ஈடுபட்டவனாய், குடும்பத்திலேயே பற்றுடையவனான அறிவிலி ரஜோகுணம் மிக்கவனாகையால் புகூவதூராதானத்திற்குத் தகுதிபெற்றவனல்லன். ரஜோகுணம் அல்லது தமோகுணத்தால் கலங்கிநிற்கும்போது, அஸூத்தூத்ரவ்யம்போலே, அவன் புகூவதூராதானத்திற்குத் தகுதியற்றவன்.

அவ்வண்ணமே நற்குணம் நிறைந்தவர்களாய், மஹாபூக்யவதர் களுக்கு இனியவர்களான குடும்பிகளும் (நித்யம்) செய்யவேண்டிய பூக்யவதாராதூனத்தைச் சோம்பலில்லாமல் செய்ய வேண்டும். குடும்பத்தலைவியானவள் (தலைவனுக்கு) முன்னதாகவே எழுந்திருந்து, நன்கு ருனித்து, மனத்தை அடக்கியவளாய், மனாட்டுப்பெண், பெண், பிள்ளை முதலானாரை அவரவர்க்குரிய முறையில் ஸூத்ர ராகச் செய்யவேண்டும். அனைவரும் ஊர்த் தவபுண்ட்ரத்தைத் தூரிப் பவர்களாய், ஸூத்ரராய், வஸ்திரம் ஆபரணம் முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவர்களாய், நன்கு ஆசமனம் செய்தவர்களாய், புலனடக்கமுள்ளவர்களாய், ஆத்ரவோடு எம்பெருமானை (திருவா ராதூனத்தின் பொருட்டு) அணுகவேண்டும். மூன்று அந்திப்போது களிலும் சிறுவர்களை எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் வணங்கச் செய்யவேண்டும். 'இவன் பிள்ளை' 'இவன் வேலைக்காரன்' 'இவன் ஸிஷ்யன்' என்று அவர்களை அறிமுகப்படுத்தி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். குடும்பத்தலைவி முதலானார் அனைவரும், (க்ருஷ்ண) பூரலக்ரீடே முத லான சரிதங்களைக் கூறிப் புகுஷோத்தமனைப் பாடிக்கொண்டு, சோம்ப லில்லாமல் தத்தம் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். பஸு, புத்ரன் முதலான அனைவரையும், வீட்டிலுள்ள உபகரணங்களையும் ஸங்க் சக்ரங்களால் அடையாளம் செய்து, வைஷ்ணவமான திருநாமத்தை யும் வைக்கவேண்டும். ஹரியின் பஞ்சாயுதங்களைப் பொன்னால் செய்வித்து, ப்ரஸவ அறையிலேயே குழந்தைகளுக்கு அவற்றைக் கட்டவேண்டும். (கால்படுமாகையால்) ஆஸநங்கள், படுக்கைகள், தரை முதலானவற்றை (ஸங்க் சக்ரங்களால்) அடையாளம் செய்யக் கூடாது. வயலின் நடுவில் சக்ரம் முதலானவற்றால் அடையாளமிடப் பெற்ற திருவாழிக்கல்லை நடவேண்டும். முத்தாலேயோ, பொன் முதலானவற்றாலேயோ சக்ரம் முதலானவற்றை ஆபரணங்களாகச் செய்து ஆண்களும், பெண்களுமாகிய அனைவரும் தக்கபடி தூரிக்க வேண்டும். கிழவர்கள், சிறுவர்கள், நோயாளிகள் முதலானார்க்கு முற்பகலில் உணவளிக்கவேண்டும். அக்ஷுனியையும், எம்பெருமானையும் ஸக்திக்கு அனுசூணமாக ஆராதித்து, அதற்குப் பிறகு உண்ணவேண்டும்.] என்று திருவாராதூனம் செய்யவேண்டிய அதிகாரிகள் யாரென்றும், அவர்கள் நடக்கவேண்டிய முறைகளும் காட்டப்பட்டது,

க்யுருஹோபகரணம் ஸர்வம் முஸலோலாக்யுலாதிசுகம் |

ப்ரக்ஷாலயேத் ஜக்யந்நாத்யாகேபகரணாநி ச ||

யாகுரார்த்தம் தேவதேவஸ்ய பாகார்த்தம் சாம்பு பாவநம் ।
ஸ்தூபயேத பாதுஹஸ்தாதிஸூத்த்யர்த்தம் ச

ப்ருதக பருதக ॥ [3-83, 84]

[உலக்கை, உரல் முதலான வீட்டிற்கு வேண்டிய உபகரணங்கள் அனைத்தையும், எம்பெருமானின் திருவாராதானத்திற்கு உறுப்பான வட்டிகள் முதலியவற்றையும் நீரால் விளக்கவேண்டும். எம்பெருமானுடைய திருவாராதானத்திற்கும், சமையலுக்கும், கைகால்கள் விளக்குவதற்கும் பரிஸூத்த்யமான தண்ணீரைத் தனித்தனியாக வைத்திருக்கவேண்டும்.] என்று திருவாராதானத்திற்கு வேண்டிய உபகரணஸூத்த்யும் விளக்கப்பட்டது.

ருத்ராதிவ்யபதேஸிந்ய: யாஸ்ச காவ: ததுங்கிதா: ।

பயஸ்தாஸாமகர்மண்யம லீடம யத்ஸவிஷைரபி ॥ [3-129]

[ருத்ரன் முதலான மற்ற தெய்வங்களின் பெயரை உடையவையும், அவர்களது அடையாளங்களைக் கொண்டவையுமான பசுக்களின் பாலும், பாம்பு முதலான விஷஜந்துக்களால் தீண்டப்பெற்ற பாலும் திருவாராதானத்திற்கு உதவாது.] என்று திருவாராதானத்திற்குப் பால் தர உதவாத பஸுக்களில் தேவதாந்தர ஸம்பந்தமுடையவற்றையும் எடுத்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

சந்த்ரஸூர்யோபராசு ச ப்ராதுர்பூவதிநேஷு ச ।

மாஸர்க்ஷேஷு ஸமர்க்ஷேஷு விஸேஷாராதநம் ஹரே: ॥

[3-133]

[சந்திரஸூர்யக்ரஹணங்களின்போதும், எம்பெருமானுடைய அவதாரதினங்களின்போதும், மாஸத்திருநக்ஷத்திரங்களிலும், வருஷத்திருநக்ஷத்திரங்களிலும் எம்பெருமானுக்கு விசேஷமான ஆராதனம் செய்யவேண்டும்.] என்று விசேஷத்திருவாராதனம் செய்யவேண்டிய காலம் காட்டப்பட்டது.

ஸுபக்வேஷு ச ஸர்வேஷு பரிமருஜ்யாமபுநா கலம் ।

ஊர்த்வபுண்டூரரைரலங்க்ருத்ய நயேத் யாகூலயம் ஹவி: ॥...

ப்ரவிஸ்ய புகுவத்கேஹம் தீபம ப்ரஜ்வாலய கேஹிநீ ।

காங்குஷந்தீ பூர்த்துராயாநம் திஷ்டேத் ஸபரிசாரிகா ॥...

புகுவத்புக்தியுக்தா ச ததூ பாகுவதப்ரியா ॥

[3-137, 139, 144]

[எல்லா உணவுகளும் சமைக்கப்பெற்றவுடன், நீரால் பாத்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் துடைத்து, ஊர்துவபுண்ட்ரத்தால் அலங்கரித்து, உணவைத் திருவாராதானம் செய்யவேண்டிய இடத்திற்கு எடுத்துச் செல்லவேண்டும்...குடும்பத்தலைவி எம்பெருமானது கோயிலினுள் துழைந்து விளக்கை ஏற்றி, பரிசாரிகைகளோடு கூடியவளாய், கணவன் வரவை எதிர்பார்த்திருக்கவேண்டும்...புகுவத்புகுத்தியுடைய வளாகவும், புகாகுவதர்களுக்கு இனியவளாகவும் இருக்கவேண்டும்.] என்று திருவாராதானத்திற்காகக் குடும்பத்தலைவி செய்யவேண்டிய செயல்கள் விளக்கப்பட்டன.

விலோபுயந் ஸத்யா த்ருஷ்டா த்ருஷ்டார் தத்துவசநை:

ஸ்திரியம் |

புகுவத்கர்மஸித்த்யுர்த்தம் நயேத்யாத்மா நுகூலதாம் ||

புத்ரந் ப்ருத்யந் களத்ரம் ச புகுத்தமாஸ்ரிதமேவ ச |

நிதயம் குர்யாத்யுபாயேந புகுவத்புகுத்திபுர்விதந் ||

[3-162, 163]

[இம்மை மறுமைப் பலன்களை உறுதியளிக்கும் வசனங்களாலே மனைவியை எப்போதும் வஸப்படுத்தி, திருவாராதானத்தின் பொருட்டுத் தனக்கு அநுகூலையாக ஆக்கிவைக்கவேண்டும். பிள்ளைகள், வேலைக் காரர்கள், மனைவி, அன்புடையவன், சிஷ்யன் ஆகியவர்களை எவ்வுபாயத்தினாலாவது எப்போதும் எம்பெருமானிடம் புகுத்தியுடையவர்களாகச் செய்யவேண்டும்.] என்று குடும்பத்தலைவன் குடும்பத்திலுள்ள மற்றவர்களை எப்படியாவது எம்பெருமானிடம் அன்புடையவர்களாக ஆக்கவேண்டும் என்றும் விதிக்கப்பட்டது.

யத்யாஸாஸ்த்ரமுபாத்யாநமாசரேத் பேகாகுநிஸஸ்ப்ருஹ: |

புகுவத்யுத்ரம்லாபேந த்ருப்தோ யஸ்ஸ ஸுகீ புவேத் ||

[3-168]

[இம்மையின்பங்களில் ஆசையற்றவனாய், ஸாஸ்த்ர முறைப்படி உபாத்யானம் (திருவாராதானத்திற்கான த்யாவ்யங்களைச் சேகரித்தல்) செய்யவேண்டும். எம்பெருமானுக்குத் திருவாராதானம் செய்வதாகிற த்யுர்தம் ஸித்திதிக்கிறது என்று திருப்தி பெற்றவனாயிருப்பவன் (இம்மையிலும், மறுமையிலும்) இன்பமடைவான்.] என்பதற்கு மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் திருவாராதானத்தின் பொருட்டு உபாத்யானம் செய்யவேண்டிய முறை இவ்வண்ணமாக விளக்கப்பட்டது. இனி, நான்காம் அத்தியாயத்தில்,

உபாத்நாந் ப்ரகாரோத்யம் ஸமயகுத்தஸ் ஸமாஸத: |

இஜ்யாசாரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி யத்நாவதுநுபூர்வஸ: || [4-1]

[உபாத்நமுறை இவ்வண்ணமாகச் சுருக்கமாகவும், விளக்கமாகவும் சொல்லப்பட்டது. கிரமமாக முறைப்படி இஜ்யாராத்நத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன்] என்று தொடங்கி விளக்கப்பட்டுள்ள இஜ்யாவிதியில் ஸாரமான பகுதிகளைக் காண்போம்.

வேதிபூமயாதிபூதேஷு ஹ்ருத்யர்க்கே யோதர்ச்சயேத்
ஹரிம |
வ்யக்தாயதநஸமஸ்த்நானே நார்ஹஸ்ஸ த்வர்ச்சநாவிதே4ள || [4-6]

[யாக்ஷவேதி, பூமி முதலான பஞ்ச பூதங்கள், ஹ்ருத்யம், ஸூர்யமண்டலம் ஆகியவற்றில் எம்பெருமானை ஆராதிக்கும் உபாஸகன், திருக்கோயிலில் உள்ள அர்ச்சாமூர்த்தியை அர்ச்சிக்கத் தகுதியற்றவன்.] என்று கர்மங்களை அங்குமாகக் கொண்டு ஸாத்ந புக்த்தியை அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு அர்ச்சாமூர்த்தியைத் திருவாராத்நம் செய்ய அதிகாரமில்லை என்று காட்டப்பட்டது. இதிலிருந்து எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றியவர்களே அர்ச்சாமூர்த்தியை ஆரதிக்கலாம் என விளங்குகிறது.

ஸர்வபூதேஷு தே3வேஷு நரப்ரதிக்குதௌ தத்நா |
மநுஷ்யாக்ருதிதே3வேஷு ந காயம் பூஜநம் பு3தை4: ||
த4ந்வந்தரிமுக்யா: கேசித் அமரப்ரக்ஷ்யஸகதய: |
மநுஷ்யாக்ருதயோ தே3வா நோபாஸயாஸ்தே கத்யாசந ||
பராதுர்ப்பாவாதி3பி4ர்தே3வம் மத்யக்ஷர்மாதி3பி4ர்விநா |
அஸுத்3தே3ஷ்வர்ச்சயந் மூடே4நாப்நோதி பரமம பதம் ||
திர்யக்த்வம் மாநுஷத்வம் வா மத்யயாத்யம் ஸவேச்ச்யயா
ஹரி: |

ய ஆஸ்திதஸ்ஸ ஏவாஸௌ தீ3பாத்3தீ3ப இவோதி3த: ||
வ்யக்தாயதநயோர்நித்யம் அர்ச்சயேத் புருஷோத்தமம் |
ஸாவத4நானோ ப4வேத்புக்த்யா ப்4ருத்யோ ந்ருப இவாந்திகே ||
அந்யத்ராப்யர்ச்சயந் மந்த்ரீ பூஜாகாலே ஜநார்த்நம் |
தத்ரஸ்தம் ப4ாவயேத்3தே3வம் ஸர்வைஸ்வர்யஸமந்விதம் ||
பரீக்ஷ்யபே4க்யாநாத்நாய நீத்வாப்யம்ருதருபதாம் |
ப்ரஹ்வாங்கே3நா பீ4தவத்3பே4க்யை: ததீ3யைஸ்தந்-

மயோதர்ச்சயேத் ||

தத்ரா஽பிக்மநே பூர்வம திவ்யமந்த்ரார்த்துத்ரார்ஸநாத் |
 ஸாக்ஷாத்ஸபிமுக்ம தேதுவம பூாவயித்வா஽ர்ச்சயேத் வஸீ ||
 பகுவத்வதுநாமபேராஜஸயநதுமானாமருதோதுதிம |
 பிபுந்நிவ மஹாஹ்லாத்மத்யஸ்து: பூஜயேத் ப்ரபூம் ||
 புக்தஸந்த்ரார்ஸநபரீதயா நானாபூதைரிவாயதை: |
 நேத்ரபாதை: பகுவத: ஸவாதமானம் ஸாசிதாம் நயேத் ||

[4-18...27]

[எல்லா பூதங்களிடமும், மற்ற தெய்வங்களிடமும், மனிதனின் சிலையிலும், மனிதவுருக்கொண்ட மற்ற தெய்வங்களிடமும் அறிவாளிகள் ஆராதனத்தைச் செய்யக் கூடாது. தேவர்களையொத்த ஸக்தியுடைய த்ந்வந்தரி முதலான மனிதவுருக்கொண்ட தேவர்களை ஒரு போதும் உபாஸிக்கக் கூடாது. மத்ஸ்யம், கூர்மம் முதலான எம்பெருமானுடைய ஸாக்ஷாத்வதாரங்களைத் தவிர, அஸுத்துத்ரர்களான மனிதவுருக்கொண்ட ஆவேஸாவதாரங்களை ஆராதிக்கும் அறிவினிபரமபத்மமடையான். தன் ஸங்கல்பத்தாலே மீன் முதலான விலங்காகவோ, (ராமன் முதலான) மனிதனாகவோ எம்பெருமான் அவதரிக்கும்போது, விளக்கிலிருந்து தோன்றிய விளக்குப் போலே அவனே ப்ரகாஸிக்கிறான். திருக்கோயில்களில் எப்போதும் புருஷோத்தமனையே ஆராதிக்கவேண்டும், புக்தியோடு ஆராதிக்கும் போது அருகிலிருக்கும் அரசனிடம் வேலைக்காரன் போலே தவறு நேராதபடி கவனமாயிருக்கவேண்டும். எம்பெருமானுக்குத் திருவாராதனம் செய்யும்போது மந்திரங்களைக் கொண்டு அவனது பரிகரங்கள் முதலானவற்றை ஆராதிக்கும் சமயத்திலும், அப்பரிகரங்களிடம் அந்தர்யாமியாய், ஸர்வைஸ்வர்யத்ேதாடு கூடியிருக்கும் எம்பெருமானை தியானிக்கவேண்டும். அவனுக்குரிய அமுதுபடி சாத்துப்படி முதலான பேராகுங்களை நன்கு ஆராய்ந்து கைக்கொண்டு, அவற்றை அமுதமாக பூாவித்து, வணங்கிய உடம்பை உடையவனாய், அவனது பேராகுங்களைக் கொண்டு அவனையே தியானித்து பூயத்துடன் ஆராதிக்கவேண்டும். அதில் முதலில் அபிக்மநாராதனத்தின்போது, திருமந்திரத்தின் பொருளை உணர்ந்து, எம்பெருமானை நேரே தியானித்துக் கொண்டு, புலன்களை அடக்கியவனாய் ஆராதிக்கவேண்டும்; எம்பெருமானுடைய திருமுகத்தாமரையினின்றும் பெருகும் அமுதக்கடலைப் பருகுவன் போலே பேரானந்தத்தினுள்ளிருந்து திருவாராதனம் செய்யவேண்டும். அடியவனைக் கண்ட உகப்பால் ஒன்று பத்து நூறுகப் பெருகிய எம்பெருமானுடைய தடங்கண்ணோக்குகளாலே தன்னைப் பரிஸுத்த

னாக்கிக்கொள்ளவேண்டும்.] என்று ஸாக்ஷாத்வதாரங்களே ஆராதிக்
கத்தக்க அர்ச்சாபூர்த்திகள் என்பதும், ஆராதிப்பவனுடைய மனநிலை
எவ்வண்ணம் இருக்கவேண்டும் என்பதும் விளக்கப்பட்டது.

யத்யா யுவாநம் ராஜாநம் யத்யா ச மதுஹஸ்திநம் |

யத்யா ப்ரியாதிதிம யோக்யம் புக்யவந்தம்

தத்யா ஸர்ச்சயேத் ||...

புராஹ்மீக்யமநம் மந்த்ரை: ப்ரணவாத்யையர்யத்யாவிதி |

அபிக்யமயைவ தேவேஸம் ஆஸநாத்யை: ஸமர்ச்சயேத் ||

அஷ்டத்யா நிஹிதை: மந்த்ரை: சா துராதம்யபத்யஸ்திதை: |

புக்யவத்பராபகை: ஸுத்யத்யாநிஜ்யாமந்த்ரை: ஸமர்ச்சயேத் ||

ஸநாநபேராகையஸஸம்ப்யர்ச்சய த்யவயாலங்காரமண்டிதம் |

அலங்காராஸநம் த்யத்வா த்யவயை: ஸ்ரக்ஸந்த்யநாத்யபி: ||

பேராகைய: ஸுஸம்ஸ்க்ருதாத்யேவம் அசசிதம்

பூவயேத் பரம் |

ஸதீவ பரியபூர்த்தாரம் ஜநீவ ஸ்தநந்த்யம் |

ஆசாயம் ஸிஷ்யவந்த்ரம் மிதரவல்லாலயேத் ஹரிம் ||

ஸ்வாமிதவேந குருதவேந ஸுஹ்ருத்தவேந ச ஸர்வத்யா |

பித்ருதவேந தத்யா பூவ்யோ மாத்ருதவேந ச மாத்யவ: ||

ஸுஸநாதம் ஸ்வநுலிப்தம் ச ஸரக்ஷிணம் ச ஸ்வலங்கருதம் |

ஸந்ருதம் விவிதை: ஸதோத்ரை: பேரஜ்யாஸநக்யதம் விபூம் ||

அவஸ்யம் மதுபர்க்கேண மத்வாஜ்யத்யத்யோக்யநா |

அர்ச்சயேதுத்யகேநாபி கவதிதேந பூலாத்யபி: ||

மத்வாஜ்யம் த்யதி ஸம்யோஜ்ய யஜதே யோ ஜநார்த்யநம் |

அயம் ஸம்ஸ்ருஜ்யதே தேந ஸ்ரீமதா மதுபர்க்கவத் ||...

ஸாகக்யந்த்யபூலோபேதை: குட்யத்யாஜ்யஸம்யுதை: |

அந்ரை: ப்ரபூதை: தேவேஸம் விவிதை:

ப்ருத்யக்யர்ச்சயேத் ||...

ப்ராப்தாந் பூக்யவதாந் தத்ர குருபூர்வாந் யத்யாவிதி |

அர்ச்சயேத் பரயா புக்த்யா த்ரவயைரர்க்யாத்யபிஸ்தத்யா ||

வாஸோபிபூஷணாபக்யை: த்யநத்யாந்யாத்யபிஸ்தத்யா |

ஸ்ரத்த்யா தேவமப்யர்ச்சய த்யத்யாத் தாந்

தேவஸந்நிதேள ||

இஜ்யாமத்யே தத்யா யோகே ஹோமே ச ஜபகர்மணி ।

ஆக்யதம பஞ்சகாலஜ்ஞம் ஸம்பூஜயைவாசரேத் பரம் ॥

ஸுவாணம் க்யாம குணவதீம் பூமிம் வருத்திகரீமபி ।

தத்யாத் பாக்யவதாக்யாயேப்யோ பேபாக்ய

மோக்ஷாப்தயே ஸுதீ: ॥

உத்யுகும்பை: பவித்ராந்தை: பௌமூலாதிபிஸ்திலை: ।

கந்த்யாத்யையருபயோக்யாட்யை: தோஷயேத்

ஸாத்வதோத்தமாந் ॥

ப்ரியம் யத்யாத்மனோ நித்யம் யத் க்யாதம்

ஸத்ஸூனோஜ்வலம் ।

தந்நிவேத்ய ஜக்யத்யாத்ரே தத்யாத் ஸத்கர்மயோக்யிநே ॥

யஸ்மிந் காலே ப்ரியம் யத் ஸ்யாத்

அம்பூவஸ்த்ரௌத்யநாதிசம் ।

தஸ்மிந் காலே ப்ரத்யாத்வயம் தேநேஷ்ட்வா புருஷோத்தமம் ॥

விஸிஷ்டம் வஸ்து ஸம்பாத்ய ஹ்ருத்யம்

புஷ்பௌத்யநாதிசம் ।

அநிஷ்ட்வா தத்யத்வா ச தமஸ்தந் நரஸூகர: ॥

அந்நம் ஸுஸமஸ்க்ருதம் ஹ்ருத்யம் பாக்யவத்

ப்ரஹ்மணாதிபி: ।

ப்ருத்யவர்க்கை: தத்யா புங்க்தே பேபாஜ்யம்

விஷமதோந்யத்யா ॥

ரத்நௌக்யமபி வா தோயம் ப்ரபூதம் ஸ்வல்பமேவ வா ।

பாக்யவத்ப்ரீதயே நித்யம் தத்யாத் ஸுத்யாய யோக்யிநே ॥

யே தோஷயந்தி நியதம பஞ்சகாலபராயணந ।

ஸகாம: தத் பௌம் யாதி நிஷகாம: பரமம் பத்யம் ॥

க்யூருஹே பாக்யவதே ப்ராப்தே ததிஷ்டமுபஸ்ப்ய ச ।

அஞ்ஜஸா தத்ப்ரியம் கார்யம் யத்யார்ஹம் ஸ்ரமநுத்தயே ॥

ஆஸநைரர்க்யபாத்யாத்யை: வ்யஜநை: உசிதோக்திபி: ।

பாத்யஸைவாஹநாப்யங்கை: அதித்யம் பூஜயேத் ப்ரியம் ॥

ப்ரஹ்ருஷ்டவத்யுநோ பூத்வா பாத்யம் ப்ரியமத்யாநஸநம் ।

ப்ரதேயமஞ்ஜஸா நித்யம் ஸம்ப்ராப்தே பாக்யவத்பரே ॥

பூஜயா நித்யம் பாக்யவத: ஸந்நித்யானே விஸேஷத: ।

அநந்யா: பஞ்சகாலஜ்ஞா: ந கத்யாசித் ததேதரே ॥

அந்நமம்பூநி வஸ்த்ராணி பாத்ராணி ஸ்ரக்ப்லாதிசும |
 இஷ்டமிஷ்டாவஸிஷ்டம் வா பரத்யுத்யாத் பாஞ்சகாலிநே ||
 ஸாவபாபப்ரஸமநம் ஸர்வது:ககூநிவாரணம் |
 புகுவத்புகதமந்நாத்யம் அயோக்யேப்யோ ந

யோஜயேத் ||

அயோக்யே யோஜநாதேவ யோக்யே சாபயநியோஜநாத |
 புகுவத்புகதியுகதோபி ப்ராயஸ்சிததீ புவேந்நர: ||
 புகுவத்புக்தமந்நாத்யம் அஜ்ஞாநாத யோ஽வமந்யதே |
 இஹ நி:ஸ்ரீகதாம் ப்ராய ஜாயதே ஸ புரீஷ்புக ||
 பவித்ரம் புகுவத்புக்தம் யே ஸதூபயபயுஞ்ஜதே |
 புவந்த்யரோகூ: ஸுகூந: பாபது:ககூவிவர்ஜிதா: ||
 ஆராத்யைவ ஜகூந்நாதம் தசசேஷாநபராநபி |
 த்யக்தபுக்தார்ச்சநம் வயர்த்தம் அஸாரம் சோஷராம்புவத் ||
 அபூவே காயத: தேஷாம் மகஸா஽சாயமர்ச்சயேத |
 தத்தந்மந்த்ரை: ததூ த்ரவ்யை: தருணம் க்ருதவா

மஹீதலே ||

ஆசார்யஸ்ய பிதுஸ்சைவ ஸ்வாமிநோ த்ரவ்யமர்ஹதி |
 ஸிஷ்ய: புத்ர: ததூ தூஸ: இதி தத் பேக்துமர்ஹதி ||
 பூராஹ்மணம் க்ஷத்ரியம் வைஸ்யம் ஸூத்ரம்

ஸ்த்ரியமதேதரம் |

பூஜயேத் தாந் யதூயோக்யம் புகுவத்யோக்யபூவிதாந் ||
 திவ்யஸாஸ்த்ராநபிஜ்ஞோபி புக்திமாந் புருஷோத்தமே |
 அப்யஸூயாவிரஹித: ஸாஸ்த்ரே, பூஜ்ய: ஸ

ஸாதத்வதை: ||

அக்ருத்ரிமா புகுவதி ப்ரீதிர்யஸ்ய து வித்யதே |
 புக்தேஷு சார்ச்ய ஏவா஽யம் பூர்ஹயலிங்குதூரோபி வா ||
 வைஷ்ணவோ஽ஹம் ப்ரதேஹீதி யாசிதோ யேந கேநசித் |
 நாவமந்யத தம் வித்வாந் தர்ப்பயேத் அந்யதூ பஸு: ||
 அவிஜ்ஞாதா அந்ஹாஸ்ச மாந்யா யே க்ருஹமேதிந: |
 தேவாநிவேதிதை: த்ரவ்யை: தாப்பயேத் ததூஸந்நிதௌ ||
 புகதம் புகுவதா யத்யதூ குருஸேஷமதூபி வா |
 ஹுதஸேஷம் ததேதூச்சிஷ்டம் புகதிஹீநே ந யோஜயேத் ||

அவஸ்யம் பேராஜநீயாநாம் அபூக்யவதவேதிநாம் |
 லௌகிகாக்ஷுநௌ து பக்வேந கார்யமந்நேந தர்ப்பணம் ||
 ப்ராபணம் ஸாதித்யம் நித்யமஸக்த: ஸம்ஸ்க்ருதாக்ஷுநிநா |
 யோக்யகேஹக்யதேநாபி ஸாத்யேத் ஜுஹூயாதிஹ ||
 ப்ராபணம் பூக்யவத்பூக்தம் லப்த்வா பூக்யவதேந தத் |
 புநரிஷ்ட்வைவ பேராக்தவ்யம் தூநம தஸ்ய ந சேஷ்யதே ||
 அநாப்பிதம் பூக்யவதே ஸ்வாராத்யாய ஸ்வமந்த்ரத: |
 யத பூக்த்வா குருதே கர்ம தத்தூரவ்யம் யஸ்ய தஸ்ய தத் ||
 காமனா மநஸா வாக்யபி: யதூகாலம் யதூப்யம் |
 ஸ்வாராத்யாய நிவேத்யைவ ஸாவம் பூஞ்ஜீத பூத்யதிமான் ||
 ஸூத்ரத்யம் ந்யாயேந ஸம்ப்ராப்தம் ஸாதித்யம் ஸாது யந்நத: |
 அபேராஜ்யமேவ ஜாநீயாத் நிஜமந்த்ரானிவேதிதம் ||
 மூர்த்யந்தரேண ஸம்பூக்தம் அயத்நேந ஸமாகூதம் |
 ஸ்வமந்த்ரமூர்த்யை ஸஞ்சிந்த்ய மநஸா தத் ஸமர்ப்பயேத் ||
 ஸ்வத ஆத்மநி தேவேஸஸேஷபூதேத்யஹங்க்யதே |
 தவாஸ்மீதி வதூந் ஸூத்ரதூஸ்ததூ ஸ்வேந ஸமர்ப்பிதம் ||
 முமுக்ஷுபிர்யதூ பூலா பூக்யவத்பாத்யோ: பரை: |
 நமஸ்யந்தே ததூ ஸக்தை: பேராஜ்யமந்நைந்நிவேதிதம் ||
 ததூ ஸ்வாராதூநேநைவ ந ப்ரீதோ பூக்யவாந் ஹரி: |
 யதூ பூக்யவதஸ்ரேஷ்டபாக்யாமபூருஹ ஸேவநாத் ||
 யதூ குடும்பீ ஸ்வை: ஸ்ரீமான் குமாரை: அநுமோத்யதே |
 மோத்யதே பூக்யவாந் பூக்தை: ததூ நியதமானஸை: ||
 அநாத்ருதஸூதம் கேஹீ புருஷம் நாபிநந்தூதி |
 ததூநர்ச்சிதஸத்பூக்தம் பூக்யவாந் நாபிநந்தூதி ||
 யஸ்ய யஸ்யாதித்யம் த்ருஷ்டா பூக்திர்ஜ்ஞாநம் க்ரியா மதி: |
 தம் தம் ஸமர்ச்சயேத் பூர்வம் யதூர்ஹம் க்ரமயோக்யத: ||
 நிர்தூநாந் சரதோ லோகே வ்ருத்யர்த்த்யுமிஹ ஸாத்விகாந் |
 நாவமந்யேத தைர்லோகம் பவித்ரீகுருதே ஹரி: ||
 யே பாவயந்தி தூரணீம் சரணை: பாஞ்சகாலிகா: |
 தூர்ஸநாத் ஸபர்ஸநாத் தேஷாம க்ருதார்த்ததூ:

ஸர்வதேஹிந: ||

கொண்ட மந்திரங்களாலே முதலில் முறைப்படி அபிஷேகம் நாராத்நம் செய்யவேண்டியது. அதற்குப்பின் தேவர்தலைவனுக்கு ஆஸநம் முதலானவற்றையளித்து இஜ்யாராத்நம் செய்யவேண்டும். ஸூத்ரத் து மானவையாய், சதுர்வ்யூஹங்களைப் பற்றியவையாய், புகுவானை மந்த்ராஸநத்தில் வரவழைப்பவையாய், எட்டுவிதமான இஜ்யாமந் திரங்களால் ஆரதிக்கவேண்டியது. ஸ்நாநபேஷாகங்களாலே ஸ்நாநா ஸநத்தில் ஆரதித்து, திவ்யாலங்காரங்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்ற தேவனை, திவ்யமான மாலை சந்த்நம் முதலான அழகிய பேஷாகங்களால் அலங்காராஸநத்தில் ஆரதித்து, அப்பரமாதமாவை தியானிக்கவேண்டும். மனைவி தனக்கினிய கணவனைப்போலவும், தாய் தன் கைக்குழந்தையைப்போலவும், சிஷ்யன் தன் ஆசார்யனைப்போல வும், நண்பன் தனது நண்பனைப்போலவும் எம்பெருமானைக் கொண்டாடி உபசரிக்கவேண்டும், தந்தையாகவும், தாயாகவும், ஸ்வாமியாகவும், ஆசார்யனாகவும், நண்பனாகவும் மாதவன் எப் போதும் தியானிக்கத்தக்கவன். நன்கு ஸ்நாநம் செய்விக்கப்பெற்ற வனாய், சந்த்நம் முதலானவற்றால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பெற்ற வனாய், மாலையணிந்தவனாய், ஆபரணங்களை நன்கு அணிந்தவனாய், பலவிதமான ஸ்தோத்ரங்களால் துதிக்கப்பட்டவனாய், பேஷாக்யாஸ நத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானை—தேன், நெய், தயிர் கலந்த மதுபர்க்கத்தாலும், வெந்நீரிலும், பழங்களாலும் அவர் யம் ஆரதிக்கவேண்டும். தேனும், நெய்யும், தயிரும் கலந்த மது பர்க்கத்தால் எவனொருவன் ஜநார்த்துனை ஆரதிக்கிறானே, அவன் ஸ்ரீய:பதியோடு மதுபர்க்கம்போலே கலந்தவனாகிறன்..... காய்கறிகள், கிழங்குகள், பழங்கள் ஆகியவற்றோடு கூடியவையாய், வெல்லம், தயிர், நெய் ஆகியவை சேர்ந்தவையான துத்தியோத்நம் சர்க்கரைப்பொங்கல் முதலான பலவகையான ப்ரஸாதங்களால் தேவர்தலைவனைச் சிறப்பாக ஆரதிக்கவேண்டும்....அங்கு எழுந் தருளும் புகுவதர்களை ஆசார்யர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு, த்ரவ்யங்களையும், அர்க்யம் முதலானவற்றையும் அளித்து 'முறைப்படி மேலான அன்புடன் ஆரதிக்கவேண்டும். வஸ்திரங்கள், ஆபரணங் கள், பூஷணங்கள், த்நத்யாந்யங்கள் முதலானவற்றால் ஸ்ரத்ஸுதையோடு தேவனை ஆரதித்து, புகுவந்நிவேதிதமான அவ்வப் பொருள்களை புகுவானுக்கு முன்னிலையிலேயே புகுவதர்களுக்கு அளிக்கவேண்டும். இஜ்யாராத்நத்தின் நடுவிலும், யோகத்தின் போதும், ஹேராமம் செய்யும்போதும், ஜபம் செய்யும்போதும் எழுந் தருளிய பஞ்சகால பராயணனை புகுவதனை ஆரதித்த பின்பே மேல் கார்யத்தைச் செய்யவேண்டும். பொன்னையும், நல்ல பசுவையும்,

தன் தேஹயாத்ரைக்கான வினை நிலத்தையுங்கூட—பேகாகுமோஷங்
களை அடைய விரும்பும் அறிவாளி புகாகுவதோத்தமர்களுக்கு அளிக்க
வேண்டும். பரிஸுத்தப்பொருள்களை உள்ளே கொண்ட பூர்ணகும்பங்
களாலும், பழம், வேர், கிழங்கு முதலியவற்றாலும், உபயோகிக்கச்
சிறந்த என், நல்ல கந்தம் முதலானவற்றாலும் பஞ்சகால பராயணர்
களை உகப்பிக்கவேண்டும். தனக்கு இனியதும், எப்போதும் நற்குண
முடையதாகப் புகழ் பெற்றதுமான பொருளை லோகநாதனுக்கு
ஸமர்ப்பித்து, பஞ்சகால பராயணர்க்கு அளிக்கவேண்டும்.
நீர், வஸ்திரம், உணவு முதலியவற்றில் எவ்வெவை எவ்வெக்காலங்
களில் விரும்பப்படுகின்றனவோ, அவ்வக்காலங்களில் அவ்வவற்றால்
புருஷோத்தமனை ஆராதித்து, புகாகுவதர்களுக்கு அளிக்கவேண்டும்.
மனத்திற்கினிய புஷ்பம், உணவு முதலிய சிறந்த வஸ்துக்களை
ஸம்பாதித்து, அதை ஹரிக்கு ஸமர்ப்பிக்காமலும், புகாகுவதர்களுக்கு
அளிக்காமலும் உண்பவன் மனிதவுருவிலுள்ள பன்றியேயாவான்.
நன்கு பக்குவம் செய்யப்பட்டதும், நெஞ்சிற்கு இனியதுமான அந்தந்தை
புகாவான், ப்ராஹ்மணர் முதலானாரோடும், தன்னை அண்டி நிற்ப
வரோடும் புசிப்பவனே உணவை உண்கிறான். இல்லாவிடில்
விஷத்தையே உண்கிறான். புகாவான் உகக்கவேணுமாகில், ரத்னங்
களையோ, தண்ணீரையோ, அதிகமமாகவோ, அல்பமாகவோ
ஸுத்தானு புகாகுவதனுக்கு அளிக்கவேண்டும். பஞ்சகால பரா
யணர்களை உகப்பிப்பவர்களில்—மற்ற பொருள்களை விரும்புகிறவன்
அப்பொருளை அடைகிறான். அவற்றில் விருப்பமற்றவன் பரம
பதூத்தையே அடைகிறான். ஓர் புகாகுவதன் தன் வீட்டை அடைந்
தானாகில், அவனுக்கு இனிய பொருளை ஸம்பாதித்து, அவனை
நன்கு உகப்பிப்பதற்கு, ஆவன செய்யவேண்டும், அவன் களைப்
பாறுவதற்காக, ஆஸநங்கள், அர்க்யபாத்யங்கள் (திருக்கை
திருவடி விளக்கும் ஜலம்), விசிறி, இன்சொற்கள், திருவடிகளைப்
பிடித்துவிடல் முதலியனவற்றால் விருந்தாளியான அவனை முறைப்படி
பூஜிக்கவேண்டும்; புகாகுவதன் வந்தடைந்தவுடனே மலர்ந்த முகத்
தினனாய், திருவடி விளக்கும் நீரையும், இனிய ஆஸநத்தையும் எப்
போதும் நல்ல முறையில் அளிக்கவேண்டும்; புறந்தொழாத பஞ்ச
கால பராயணர்கள் எப்போதுமே ஆராதிக்கப்படவேண்டியவர்கள்:
புகாவானுடைய முன்னிலையில் சிறப்பாக ஆராதிக்கப்படவேண்டிய
வர்கள். புறந்தொழுகின்ற மற்றவர்கள் ஒருபோதும் ஆராதிக்கத்
தகாதவர்கள். உணவு, நீர், வஸ்திரங்கள், பாத்ரங்கள், மாலை, பழம்
முதலியவைகளில் புகாகுவதனுக்கு இனியவையும், புகாவானுக்கு
அளித்து மிகுந்தவையுமானவற்றையே பஞ்சகாலபராயணனுக்கு

ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். எல்லாப் பாவங்களையும் போக்கடிப்பதும், எல்லாத் துன்பங்களையும் துடைப்பதுமான புகுவந்திவேதிதமான ப்ரஸாதும் முதலானவற்றைத் தகாதவர்களுக்கு அளிக்கலாகாது. தகாதவர்களுக்கு அவற்றை அளிப்பதாலும், தக்கவர்களுக்கு அவற்றை அளிக்காமலிருப்பதாலும், புகுவத்புகுத்தனும் ப்ராயஸ்சித்தம் செய்யவேண்டிய பாபியாகிருன். எம்பெருமானுக்கு அளித்த உணவு முதலியவற்றை அறியாமையாலே அவமதிப்பவன் இப்பிறப்பில் செல்வமிழந்து, மறு பிறப்பில் மலத்தைத் தின்னும் பிராணியாகிருன். எம்பெருமான் உண்ட பரிஸுத்தமான ப்ரஸாதத்தை எப்போதும் உண்பவர்கள் வியாதிடயற்ற இன்பமடைந்து, பாபமும் துன்பமும் நீங்கப்பெறுகிறார்கள். ஐகநாதனையும், அவனடியார்களான அந்தத் கூருடாதிக்களையும் ஆராதித்த பின்பு புக்தர்களை ஆராதிக்காவிடில், அவ்வாராதனம் உவர்தீர் போலே வீணானது. புக்தர்கள் எழுந்தருளவில்லையாகில், மனத்தினால் ஆசார்யனை ஆராதிக்கவேண்டும். பூமியில் புல்லையிட்டு ஆசார்யன், தந்தை, ஸ்வாமி முதலானாரை அந்தந்த மந்திரங்களைக் கொண்டு அந்தந்த தூர்வ்யங்களால் (மனத்தினால்) ஆராதிக்கவேண்டும் ஆசார்யன், தந்தை, ஸ்வாமி ஆகியவர்களின் உடைமை (முறையே) ஸிஷ்யனுக்கும். பிள்ளைக்கும், தூஸனுக்கும் உரியது என்னும் எண்ணத்துடன் அவர்களுக்கு அளித்ததை இவன் உண்ணவேண்டும். ப்ராஹ்மணன், கூத்திரியன், வைஸ்யன், ஸூத்ரன், ஸ்த்ரீ, பஞ்சமன் ஆகிய எவராயினும் புகுவத்புகுத்தியுடையவராகில் முறைப்படி ஆராதிக்கவேண்டும். திவ்யஸாஸ்த்ரங்களைக் கல்லாதவனாலும், புருஷோத்தமனிடம் புகுத்தியுடையவனும், ஸாஸ்த்ரத்தில் அஸூரியை யற்றவனும் விளங்கினால்கில், அவனும் புகுவதர்களால் பூஜிக்கத் தக்கவனே. மற்ற சின்னங்களை தரித்தவனாலும், எவனுக்கு புகுவானிடமும் அவனது புக்தர்களிடமும் கள்ளமில்லாத புகுத்தி யிருக்கிறதோ, அவனும் பூஜிக்கத்தக்கவனே. எவனாயிருந்தாலும், “நான் விஷ்ணு புக்தன்; எனக்குப் பிச்சையிடவேணும்” என்று யாசித்தானாகில், அவனை அறிவாளியாயிருப்பவன் அவமதிக்கக் கூடாது. உகப்பிக்கவேண்டும்; இல்லையேல் விலங்கேயாகிருன். (புக்தர்களாக) அறியப்படாதவர்களும், தருதியற்றவர்களுமான கூருஹஸ்தர்களை உகப்பிக்க வேண்டியவந்தால், புகுவானுக்கு அளிக்கப்படாத பொருள்களைக் கொண்டு, அவன் ஸந்திதியில்லாத இடத்தில் அவர்களை உகப்பிக்கவேண்டும். எப்பொருளாயினும் புகுவானுக்கோ ஆசார்யனுக்கோ படைக்கப்பட்டதாகில், அதன் ஸேஷத்தையும், ஹோமஸேஷத்தையும், புகுவதர்கள் உண்ட கலத்தில்

மிகுந்ததையும் புக்தியற்றவனுக்கு அளித்து விடக்கூடாது. புகுவதரல்லாதவர் என்று அறியப்பட்டவர்களுக்கு உணவளிக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டால். லௌகிகாக்ஞியில் சமைக்கப்பட்ட உணவினால் அவர்களை உகப்பிக்கவேண்டும். புகுவானுக்குரிய ஹவிஸ்ஸை, வேதவிதியினால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பெற்ற அக்ஞியினால் தினந்தோறும் செய்ய இயலாவிடில், தகுதியுள்ள புகுவதர்களின் வீடுகளிலுள்ள அக்ஞியினால் ஹவிஸ்ஸை சமைத்து ஹோமம் முதலான காரியங்களைச் செய்யலாம். புகுவான் அமுது செய்த ப்ரஸாதங்களை அடைந்தபின்பும் புகுவதனாயிருப்பவன் மறுபடியும் அதை புகுவந்நிவேதனம் செய்தே புசிக்கவேண்டும். (புகுவந்நிவேதனம் செய்யாமல்) அதைப் பிறர்க்கு அளிப்பதும் சரியல்ல. தன் எம்பெருமானுக்கு அவனது மந்திரத்தைச் சொல்லி அமுது செய்விக்காமல் அதைப் புசித்தபின் செய்யும் கார்யங்கள் அவ்வன்னத்தைக் கொடுத்தவனுக்குப் போய்ச்சேரும். மனோவாக்காயங்களால் காலமுறைப்படி சக்தியுள்ளவரையில் தன் எம்பெருமானுக்கு அமுது செய்வித்த பின்பே அறிவாளியாயிருப்பவன் புசிக்கவேண்டும். ஸூத்தாமானதாய், நியாயமுறையில் வந்தடைந்ததாய், தன்கு சமைக்கப்பெற்றதாயினும், தன் மந்திரத்தைக்கொண்டு தன் எம்பெருமானுக்கு அமுது செய்விக்கப்படாவிடில் அது புசிக்கத்தகாதது என்றே அறியத்தக்கது. மற்றொரு புகுவந் மூர்த்திக்கு அமுது செய்விக்கப் பெற்றதாய், முயற்சியில்லாமல் தனக்குக் கிடைத்த ப்ரஸாதத்தை, தன் திருவாராதான மூர்த்திக்கு மனத்தினாலே தியானித்து ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். தேவர் பிரானுக்கு இயற்கையில் ஸேஷமாயிருக்கும் ஆத்மா அஹங்காரரூஷிதனனால். “இவ்வாத்மா உனக்கேயாயிருக்கிறது” என்று அநுஸந்திப்பதன் மூலம் பரிஸூத்தானுகிருன். தன்னால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதையும் அப்படியே (அவனுடையதாகவே) அநுஸந்திக்கவேண்டும். முமுக்ஷுக்களான பெரியவர்களால் சிறுவர்கள் புகுவானுடைய திருவடிகளில் எப்படி வணங்கச் செய்யப்படுகிறார்களோ, அப்படியே புகுவானுக்கு அளிக்கப்பட்ட அந்நமும் ஸக்தியுடையவர்களால் (ஸக்தியற்றவர்களுக்கு) அளிக்கப்படவேண்டும். பரமபுருஷனான எம்பெருமான்—புகுவதோத்தமர்களின் திருவடித்தாமரைகளில் தொண்டு புரிவதனால் உகப்பதுபோலே தனது ஆராதனத்தால் உகப்பதில்லை. செல்வமுடைய குடும்பத்தலைவன் எப்படித் தன் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து உகக்கிறானோ, அப்படியே பரமபுருஷனும் தன்னையே தோழும் புக்தர்களோடு சேர்ந்து உகக்கிருன். தன் பிள்ளையிடம் ஆதரவற்றவனைக் குடும்பத்தலைவன் உகப்பதில்லை. அப்படியே தனது

நல்லடியாரை ஆராதிக்காதவர்களை எம்பெருமானும் உகப்பதில்லை. எவனெவனிடம் புக்தியோ, ஜ்ஞாநமோ, கர்மமோ, ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமோ அ தி க ம ர க உள்ளதோ, அவனவனை வரிசைப் படுத்தி, முறைப்படி வரிசையாக ஆராதிக்கவேண்டும். செல்வமற்ற வர்களாய் உஞ்சவ்ருத்திக்காக இவ்வுலகில் நடமாடுகிற ஸாத்விகர்களை அவமதிக்கலாகாது. அவர்களைக் கொண்டு எம் பெருமான் உலகைப் பரிஸுத்தூத்படுத்துகிறான். எந்தப் பஞ்சகால பராயணர்கள் தம் திருவடிகளால் இவ்வுலகைப் பரிஸுத்தூத்படுத்து கிறார்களோ. அவர்களைக் காண்பதாலும் தொடுவதாலும் எல்லா ஜீவர்களும் பரிஸுத்தூதியடைகின்றனர், வந்தடைந்த விருந்தினர் அனைவரையும்-பாஷண்டிகள் தவிர மற்றவரை-அந்நம் முதலியவற்றை அளித்து ஸ்ரத்தையோடு ஆராதனம் செய்துவிட்டு, அக்ஷிகார் யத்தைத் தொடங்கவேண்டும்..புகுவானுக்கு ஸமர்ப்பிப்பதற்காக ஸித்தூத்ப் படுத்தப்பட்ட நல்ல அந்நத்தை அவனுக்கு அமுது செய் வித்து, அதன் ஸேஷத்தைக் கொண்டு வைஸ்வதேவம் செய்ய வேண்டும். ஆகாஸத்தில் ஸூரிய மண்டல மத்யவர்த்தியையும், யாக்ஷ மேடையில் யஜ்ஞஸ்வரூபியையும், ஹ்ருத்யத்தில் புக்தியோகூத்தினால் அந்நர்யாமியையும் உபாஸிப்பதுபோல், க்ருஹஸ்தர்களுக்கு அக்ஷி யில் ஆராதனம் செய்வது விதிக்கப்பட்டுள்ளது அக்ஷியில் ஹோமம் செய்வதால் பாபம் அழிகிறது. ஆராதன கர்மம் நிறைவடைகிறது. எல்லா உபத்ரவமும் நீங்குகிறது. அறிவும் நெஞ்சம் தெளிவடைகிறது. ஆகையால் ஹோமத்தைக் கைவிடலாகாது. பரிஸுத்தூதமான த்ரவ் யங்களால் ஸ்ரத்தையோடு அக்ஷியில் ஹோமம் செய்பவர்களாய், பஞ்சகாலபராயணர்களாயிருப்பவர்களுக்கு இவ்வுலகில் ஸாதிக்க முடியாதது ஒன்றுமில்லை. அக்ஷியில் ஜகந்நாதனை ஆவாஹனம் செய்து மனத்தால் ஆராதித்து ஸமித்து, புஷ்பம் ஹவிஸ்ஸு, நெய், பால், எள் முதலானவற்றை இயன்றவரையில் ஹோமம் செய்யவேண்டும், சாஸ்திரவிதியறிந்தவன் மிகுந்த ஸ்ரத்தையோடு விதிப்படி ஹோமம் செய்து, புகுவானுக்கு முன்னிலை யிலேயே தன் வேலைக்காரர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கவேண்டும்... இயன்றவரையில் தகுதிக்கேற்ப அந்நத்தையும், தீர்த்தத்தையும் பிரித்துக்கொடுத்த பின்பு பித்ருக்களை உத்தேஸித்து, பரமபுருஷ ஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு அவற்றை அளிக்கவேண்டும். நல்லறிவு பெற்ற நால்வரோ, மூவரோ. இருவரோ அல்லது ஒருவன் மாத்திர மாவது பித்ருக்களை உத்தேஸித்து பேராஜன மளித்து தினந்தோ றும் ஆராதிக்கப்படவேண்டும். புகுவானுக்கு அளிக்கப்பட்ட அந்நம் பானம் முதலியவற்றையும், அவன் ஸ்ரீ பாத தீர்த்

ததுத் தையுமீ சிறிதளவாவது பித்ருக்களை உத்யுதேஸரித்து நல்லவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்...மெலிந்தவர்களும், ஏழைகளும், வழிநடந்து களைத்தவர்களுமான பூகூவதர்கள், வந்தடைந்தால், எண்ணை, அந்நம், வஸ்திரம், பாநம் முதலியவற்றால் அறிவாளியா யிருப்பவன் அவர்களை மறுபடியும் ஆராதிக்கவேண்டும். எந்தப் பாவினர் அறியாமையால் பூகூவதர்களை நிந்திக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு, எவ்விதத்திலும் எதையும், நல்வார்த்தையையும், நீரையும், இன்முகத்தையுங்கூட அளிக்கலாகாது. வீட்டையடைந்த பூகூவதனை எவன் அறியாமையால் அவமதிக்கிறானோ, அவன் விரைவிலேயே செல்வமிழந்து, ஆயுளையும் புண்ணியங்களையும் இழக்கிறான்.] என்று பூகூவதாராதனை மஹிமையும், பூகூவதாராதனை ப்ரபாவமும், இவர்களை ஆராதிக்காமலிருப்பதால் ஏற்படும் அநர்த்தமும் விரிவாகப் பேசப்பட்டது.

நாஸநீயாத ஸயநாஸுடோ ந தீபே நிஹதே புந: |

ந த்யுருஷ்டவா கேஸகீடாத்யம ந சாவைஷ்ணவத்யர்ஸநே ||

பாநீயம் ந பிபேது யோகீ ஸங்கூசக்ராதிமுத்யுரிதை: |

ஸங்கூந வாஸ்யஸேநாபி பத்யுமபத்ராதிபிஸ்தத்யா ||

[4-121,122]

[படுக்கையில் படுத்தபின் எதையும் உண்ணலாகாது. விளக்கு அணைந்தபின் உண்ணலாகாது. (சோற்றில்) மயிர், புழு முதலானவற்றைக் கண்டால் உண்ணலாகாது. அவைஷ்ணவர்களைக் கண்டாலும், அவர்களால் காணப்பட்டாலும் உண்ணலாகாது. பூகூவத பூகூதன் — ஸங்கூம், சக்ரம் முதலிய பூகூவச் சிந்தங்களால் அடை யாணமிடப்பெற்ற பாத்திரங்களால் பானங்களைக் குடிக்கலாகாது. ஸங்கூத்தினாலேயோ, இரும்புப்பாத்திரங்களினாலேயோ, தாமரையிலே முதலானவற்றாலேயோ பானங்களைக் குடிக்கலாகாது] என்று அவைஷ்ணவர்களின் தாழ்வும், இவன் உண்ணும் விஷயத்தில் நிஷித்யங்களும் காட்டப்பட்டன.

ஜபபேஜநஹோமாமஸது தேவஸயாபிமுக்யம் சரேத் |

பூகூவத்பாத்யோர் ந்யஸய ஸிர: , ஸயநமர்சரேத் ||...

கர்மாரம்ப்யும பவித்ரம் ச ப்ரணவம் த்யுவிஷ்ட்யுக்ஷரம் |

ஜப்த்வா த்யாநபரோஸஸநீயாத தந்மயோஸந்நமநாகுல: ||

ஸமவிபூகூவஸரிஷ்டேந ஹரித்யுத்தாவஸேஷிதை: |

ஹுதஸேஷேண ஸம்யுகதம் யத்யுந்நமருதம் து தத் ||...

புகுவத்பாததோயேந ப்ரோக்ஷயித்வா டம்ருதௌதநம் |
த்யாயந்நந்குதம தேவம் ஜபேந்மந்த்ரம் ச துர்க்ருணம் ||...
தாதாரம் ஹ்ருத்யாந்தஸ்தம் த்யாத்வா

பாத்ராம்புபூர்வகம் |

தத்யாஸ்யே ஜுஹுயாதந்நம் தத்தந்மந்த்ரை: ஸமாஹித: ||
த்யாயந்நேவ பரம ப்ரஹ்ம பேகாதாரம் ஹ்ருத்யே
ஸ்திதம் |

அஸ்நீயாத்வரோ மந்த்ரீ பேஜ்யம் ஸர்வமகுத்ஸயந் ||
விஸிஷ்டம் பேஜ்யமாயாதம் அநிவேதிதமந்த்ரா |
அச்சாபயேத்யநேநாந்நம் ஸுதஸிஷ்யாதிபி: பரம் ||
க்ஷுத்ரம் வஸ்து ஸமாயாதம் மநஸா தத் நிவேத்ய ச |
அஸ்நீயாத் மிஸ்ரிதம் கருத்வா ஸாக்ஷாத் பூாவம்

நிவேதிதை: ||

நிஷ்கலமஷோ புவேத் புகத: ஏவம் ஸுத்ரத்யாந்நபேஜாத் |
ப்ரஸீத்யந்தீநத்யுரியாணயாஸு ஸத்தவம் ச பரிவர்த்ததே ||
அநநஸுத்த்யையவ ஸத்த்வஸ்ய விவ்ருத்தி:

ஸர்வதேஹிநாம் |

ஸத்த்வவ்ருத்த்யையவ ஸத்கர்மநிரத: வர்ஜயத்யஸத் ||
ஆரோக்யம் ரூபவததா ச கீர்த்தி: ஸ்ரீ: ஜனாநமேவ ச |
ஸாந்தி: ஸத்காமணி ஸ்ரத்த்யா ஸுத்த்யாந்நேந புவந்தி ஹி ||
காம: கரோத: தத்யா லோப: பரஹிம்ஸாருசி: தத்யா |
நித்யராலஸயாத்யோ தேயாஷா: அமேத்யாந்நநிஷேவனாத் ||

[4-126, 128, 129, 131, 133...140.]

[ஜபம். பேஜநம், ஹோமம் ஆகியவற்றை எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் பக்கம் நோக்கிச் செய்யவேண்டும். எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நோக்கித் தன் தலையை வைத்துக்கொண்டு படுக்கவேண்டும்...கர்மத்தின் தொடக்கத்தில் கர்மத்தைப் பரிஸுத்தப்படுத்துவதற்காக அருஸந்திக்கப்படும் “ அபவித்ர: பவித்ரோ வா ” என்னும் மந்திரத்தையும், ப்ரணவத்தையும், த்வாத்யாஸாக்ஷரத்தையும் ஜபித்து, த்யாநபரணம், கலங்காதவனாகி, புகுவானையே சிந்திப்பவனாய், உணவை உட்கொள்ளவேண்டும். எம்பெருமான் அமுது

செய்து மிகுந்ததை தேவருஷி பித்ருக்களுக்குப் பிரித்துக்கொடுத்து, ஹோமம் செய்தபின் எஞ்சியிருக்கும் அந்நம் அம்ருதம் எனப்படும்... இந்த அம்ருதமாகிற அந்நத்தை, புகுவானுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தால் ப்ரோக்ஷித்து, அந்நத்திலிருக்கும் எம்பெருமானை தியானித்துக்கொண்டே திருவஷ்டாக்ஷரமந்தரத்தை நாலுமுறை ஜபிக்க வேண்டியது... ஹ்ருதயத்தினுள்ளிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனை தியானித்து, ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை ஸ்லீகரித்துக்கொண்டு, ஸாந்தியுடையவனாய் அவ்வன்னத்தை அந்நந்த ப்ராணஹுதி மந்திரங்களாலே வாயில் ப்ராணஹுதி செய்யவேண்டும். ஹ்ருதயத்திலிருக்கும் பேராக்தாவான பரப்ராஹ்மத்தை தியானித்துக்கொண்டு, (கோவிந்த) மந்த்ராஹம் செய்துகொண்டு, அந்நத்தில் எதையும் வெறுக்காமல் நிதானமாக அமுதுசெய்யவேண்டும். அமுதுசெய்துகொண்டிருக்கும் போது, எம்பெருமான் அமுது செய்யாத சிறந்த வஸ்து வந்தடைந்தால், பிள்ளை, சிஷ்யன் முதலானாரைக்கொண்டு அதை அமுது செய்விக்கவேண்டும்; அல்பமான வஸ்து வந்தடைந்தால், மனத்திலே எம்பெருமானுக்கு அமுதுசெய்வித்து, முன் நேரே அமுது செய்வித்த மற்ற பொருள்களோடு கலந்து உண்ணவேண்டும். இப்படி ஸூத்ரதமான அன்னத்தை உண்பதால் புக்தன் தோஷமற்றவனாகிறான். அவனது இந்திரியங்கள் தெளிவடைகின்றன. ஸத்வகுணம் தலையெடுக்கிறது. எல்லா ஜீவர்களுக்கும் அந்ந ஸூத்ரத்யினாலேயே ஸத்வகுணம் வளர்கிறது. ஸத்வம் வளர்ந்தால் தான் தீயசெயல்களை விட்டு, நல்ல செயல்களில் ஈடுபடுவான். ஆரோக்யம், நல்ல உருவம், புகழ், செல்வம், அறிவு, ஸாந்தி, நற்செயல்களில் விஸ்வாஸம் ஆகியவை எல்லாம் நல்ல உணவாலேயே ஏற்படுகின்றனவன்றோ. காமம், க்ரோதம், பேராசை, பரஹிம்ஸையில் ருசி, தூக்கம், சோம்பல் முதலான தோஷங்கள் அஸூத்ரதமான உணவை உட்கொள்வதாலேயே ஏற்படுகின்றன] என்று புகுவானுக்கு அமுதுசெய்ததையே உண்ணவேண்டும் என்னும் வேதாந்த விபூப்பொருள் விரித்துரைக்கப்பட்டது.

புகுவத்புக்தஸேஷம் யத் புக்தம் புகுவதைஸ்ததா |
 ததேவ பேராஜ்யமுத்திஷ்டம் புகுவத்யாகுஸேவிபி: ||
 வாலோபூஷணபுஷ்பாணி க்ருந்தம் தைலம் ததௌஷதம் |
 ஸர்வம் புகுவதே நித்யம் உபயுஞ்ஜயாத் நிவேதிதம் ||
 ஸ்நானாசமநபாதூர்த்தம்மாஹர்ணாத்யார்த்தம்மப்ய யத் |
 உபயக்தம் பகவகா பாரீயம் சுக் பாகஸ்பயோகம் ||

பேராஜநாத்யந்தயோர் திவ்யம் பாதுதோயம் ஸமந்தரகம் ।
 பிபேதுவஸ்யம் ஸத்புகதோ மிஸ்ரிதம் சார்ஹணதிபிஃ ॥
 பேராஜநம் புகுவத்கர்ம யத்யபி ஸ்யாந்மநீஷிபிஃ ।
 ந கார்யம் புகுவத்கேஹே விஸேஷாத் தேவஸந்நிதே ॥
 தநமயோ஽ஹமிதி ஜ்ஞாத்வா பாதரஸ்யாஸநாதிகம் ।
 உபயுஞ்ஜந் புகுவதஃ பாதித்யாய ப்ரகல்பதே ॥
 தந்மயத்வேபி புதரஸய பிதுஃ புத்ரோ யதூ புவேத் ।
 நித்யம் பிநநஸ்ச ஸ யதூ ததூ புகுவதோ ஹரேஃ ॥
 புகுத்த்வோத்ஸ்ருஷ்டம் யதூ ஸவார்த்தம் பேராஜ்யம்
 தஸ்மை நிவேதிதம் ।
 உபயோஜயம் புவேத் ஸர்வம் ந ஸாங்கர்யம் ஸமாசரேத் ॥
 பூலதரயமபூபம் ச குடூர்நம் பாயஸம் ததூ ।
 ஸர்வம் புகுவதே துததம் பேராஜ்யம் தந்மநத்ரமூர்த்தயே ॥
 சந்த்நம் கந்த புஷபம் ச கட்டூகம் காப்பூரமேவ ச ।
 நோபயுஞ்ஜீத ராஜார்ஹமந்யாரச்சநஸம்நிதம் ॥...
 விஸுதுதுவதுநோ மநதரீ ஸ்வாசாந்தோ துவிரநாகுலஃ ।
 ப்ரவிஸ்ய புகுவத்கேஹம் நத்வா புஷ்பாஞ்ஜலிம் க்ஷிபேத் ॥
 ஆத்யாய துளஸீம் த்யக்தாம் புகுவத்பாத்மண்டிதாம் ।
 புகுஷ்யேத் ஸோத்யேத் தேஹம் புகுவத்பாத்வாரிண ॥
 புகுஷிதம் புகுவத்பாத்ம ஸமஸ்ப்ருஷ்டம் துலஸீதுளம் ।
 ஆரோக்யம் புகுதிவ்ருதுதிம் ச பாபஹாநிம் கரோத்யபி ॥
 அஷ்டாங்க்யோக்யப்ரீதிம் ச க்ருத்வா த்யாநபரோ வஸீ ।
 ஸவாத்யாயமபி ஸங்கல்ப்ய யதூஸக்தி ஜபேத் மநும் ॥
 ஸ்தோதரபாடேஸ்ச ஸந்தோஷ்ய ஸகதஸ்சேத்
 க்ஷாநவித்யயா ।
 ஸ்வயம் யோகேந தேவேஸம் தோஷயேத்
 புகுத்திவ்ருத்தயே ॥
 பஞ்சகாலக்ரமபரா க்ஷாநவித்யாவிஸாரதூஃ ।
 ஸுதுதூசாரா மஹாத்மாநஃ பூஜ்யா புகுவதாஃ ஸ்வயம் ॥
 ஸுஸ்நிக்ருதுகண்டூஃ தாளஜ்ஞாஃ ஸ்வரசாராதிவேதிநஃ ।
 மாகுதூபிநயாஃ பரீத்யா அநிந்த்யா புகுவாநிவ ॥

புக்த்யா புலகிதஸ்வாங்கு: ஆநந்தாஸ்ருபரிப்லுத: |
 க்ருத்ஸுத்ஸுவரயோக்யஸ்ச யத்யா ஹி ஸயாத் தத்யா சரேத் ||
 அதிவேலா யதி புவேத்யபுகதி: ஸங்கீர்ததநாதிபி: |
 தத்யா நோபரமேத் தஸ்மாத் யத்ர யத் கீர்த்யதே முத்யா ||
 ததஸ்ஸ ஜட்யூதாம் ப்ராப்த: த்யக்தலஜ்ஜோ க்யதகலம: |
 அநுபூய ஹரிம புக்த்யா ஸநைருபரமேத் ஸவயம் ||
 க்யாநவித்யாஸமர்த்துஸ்ஸந் க்யாநேந புருஷோத்தமம் |
 தோஷயேத் து யத்யாகாலம் அநந்யஸ்ஸநநிதௌ ஹரே: ||
 அலங்காராஸநஸ்யாந்தே ஸவாத்யாயாத்யந்தயோஸ

தத்யா |

மத்யராத்ரே ச யோக்யாந்தே க்யாநேநாராத்யேத் ஹரிம ||
 உபரம்ய ஸநைர்வித்ய்வாந் ஸ்துதிக்கீதிஜபாதிசுகாத் |
 தோஷயேத்யசயுதம் புக்த்யா புக்யபூபபுலாதிபி: ||
 ஸமாலிப்ய ஜகந்நாதம் கர்ப்பூராக்யருசந்த்யுநை: |
 சாமரைர்வ்யஜநைர்வாபி யத்யாகாலம் ஸமர்ச்சயேத் ||
 பூவயந்தோ ஜகந்நாதம் பேத்யந்த: பரஸ்பரம் |
 ஸுஸம்பூய கத்யாம் குர்யாத் ஸச்ச்யாஸ்த்ராணி விலோகயந் ||
 ஸத்கர்ம ஸததம் குர்யாத் அஸத்கர்ம விவரஜயேத் |
 ஏவமேகாயநம் ஸாஸ்த்ரம் ஸாக்ஷாத் பூரஹ்மப்ரகாஸகம் ||
 அந்யாநி ஸர்வஸாஸ்த்ராணி வத்யந்தயாச்ச்யாத்ய தத்பரம் |
 ஸச்ச்யாஸ்த்ரபட்யுநை: ஸத்யபி: ஸாஸ்த்ரார்த்த்யஸ்யாபி

ஸிக்ஷயா ||

ஸாஸ்த்ரார்த்தஜ்ஞாபநைர் வாபி ஸிக்ஷயேத்

ஸாஸ்த்ரமாத்யராத் |

வ்யாக்யயா லேக்யநேநாபி க்யுரந்த்ய நிர்மாணகர்மணா ||
 ஸிஷ்யாணாம் ஸிக்ஷயா வாபி ஸ்வாத்யாயாத் தேத்யா

முச்யதே |

ந ஸமர்த்தவ்யோ விஸேஷேண தேவமந்த்ரோப

யவைஷ்ணவ: ||

காவ்யாலாபோத்யபி ஜப்யோதஸௌ யத்ர ஸங்கீர்த்யதே-

ச்யுத: |

க்யந்தவ்யம் யதி தீர்த்த்யார்த்தம் உபாத்யாநார்த்தமேவ வா ||

ஸ்வாத்யாயகாலே க்ருமநப்ராரமபேதாத்ய யத்யாஸுகம் |
 அவஸ்யமிஷ்ட்வா புக்த்வா ச த்யத்வா சைவ யத்யாப்யஸம் ||
 க்ருதவ்யமிஷ்டஸித்த்யுயர்த்தம் புக்யவத்யோக்யஸேவிபிஃ |
 ஸூபேதநுகுலே நக்ஷத்ரே முஹூர்த்தே஽பி ச மங்க்யளே ||
 தீர்க்கக்யாத்வாநம் வரஜேத வித்வாந் நாஸஹாயோ஽பர

மத்ததீஃ |

வ்யோமநி தேவம் யஜேந்நித்யம் பூரஹுப்யாம் ந நதீம்

தரேத் ||

[4-153...162...165...187]

[புக்யவானுக்கு அமுதுசெய்து மிகுந்ததும், அதன் பின் புக்யவதர்கள் அமுதுசெய்து மிகுந்ததும் எதுவோ, அதுவே திருவாராத்யனம் செய்பவர்களுக்கு மிக உத்தேச்யமான உணவாகும். வஸ்திரம், பூஷணம், புஷ்பங்கள், க்ருத்தங்கள், தைலம், மருந்து ஆகிய எல்லாவற்றையும் புக்யவானுக்கு அளித்தபின்பே எப்போதும் தான் உபயோகிக்கவேண்டும். ஸ்நாநம், ஆசமனம், பாத்யம், அர்க்யம் முதலானவற்றுக்காக எம்பெருமானுக்குப் பயன்பட்ட நீரை, தான் பருகுவதற்கு வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். நல்ல புக்தனயிருப்பவன் சாப்பிடுவதற்கு முன்னும் பின்னும் (ஆபோஸனத்தின்போது) எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை அர்க்யம் முதலான மற்ற தீர்த்தங்களுடன் கலந்து மந்த்ரத்தைச்சொல்லி அவஸ்யம் பருகவேண்டும். சாப்பிடுவது புக்யவானுக்கானதாயிருந்தபோதிலும், அறிவாளிகள் புக்யவானுடைய கோயிலிலே, விசேஷமாக புக்யவானுடைய திருமுன்பே சாப்பிடக்கூடாது. “அவனல் நான் வியாபிக்கப் பட்டிருக்கிறேன்” என்ற எண்ணத்துடனும், அவனது பாத்ரம், படுக்கை, ஆஸநம் முதலானவற்றைத் தான் உபயோகப்படுத்துவான் பதிதனாகிறான். பிதாவிடமிருந்து புத்ரன் உண்டானபோதிலும் எப்படி புத்ரன் பிதாவைக்காட்டிலும் எப்போதும் வேறுபட்டவனோ, அப்படியே புக்யவதனும் புக்யவானைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனே. பிதா அநுபூவித்து விட்ட பொருள்களைப் புத்ரன் கைக்கொள்வது போல், இவனும், எம்பெருமான் அநுபூவித்து விட்டவற்றையே தான் அநுபூவிக்கவேண்டும். அவனுக்கு உரித்தானவற்றை உபயோகப்படுத்தி ஸாங்க்யத்தை ஏற்படுத்தலாகாது. (வாழை, மா, பலா என்னும்) முக்கனிகளையும், அப்பத்தையும், சர்க்கரைப்பொங்கலையும், திருக்கண்ணமுதையும், மற்ற எல்லாவற்றையும் தனது மந்த்ர

மூர்த்தியான் எம்பெருமானுக்கு அளித்தபின்பே சாப்பிடவேண்டும். அரசர்க்குரிய சிறந்த சந்தனம், வாஸனை திரவியங்கள், புஷ்பம், சாம்பிராணி, கர்ப்பூரம் ஆகியவற்றையும், தேவதாந்தரங்களுக்கு உரியவையாயிருந்தால், அவற்றைத் திருவாராதனத்திற்கு உபயோகப்படுத்தக்கூடாது. பரிஸுத்தமான முகத்தையுடையவனாய், மந்த்ரத்தை ஜபிப்பவனாய், இருமுறை நன்கு ஆசமநம் செய்தவனாய், மனம் கலங்காதவனாய், எம்பெருமானுடைய கோயிலை அடைந்து வணங்கி, புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். அப்படி ஸமர்ப்பிக்கப்பெற்றதாய், எம்பெருமானுடைய திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றதான துளஸியை சாப்பிடவேண்டும். புகுவானுடைய ஸ்ரீபாதாதீர்த்தத்தாலே ஸரீரஸுத்தியைச் செய்துகொள்ளவேண்டும். எம்பெருமானுடைய திருவடி ஸம்பந்தம்பெற்ற துளஸியைப் புகித்தால், ஆரோக்யம், புக்திவருத்தி, பாபநிவர்த்தி ஆகியவை ஏற்படும். அஷ்டாங்கயோகத்தை உகந்துசெய்து தியானிப்பவனாய், புலனடக்கமுடையவனாய், இயன்றவரையில் வேதாத்யயனமும், மந்த்ரஜபமும் செய்யவேண்டும். ஸ்தோத்ரபாடங்களுலும், முடியுமானால், ஸங்கீதவித்யையாலும் உகப்பித்து, அஷ்டாங்கயோகத்தை புக்தி வளர்வதன்பொருட்டுத் தானே செய்து எம்பெருமானை உகப்பிக்கவேண்டும். பஞ்சகாலபராயணர்களும், ஸங்கீதவித்யையில் தேர்ந்தவர்களும், நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களுமான மஹாத்மாக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்தாமே பூஜிக்கத்தக்கவர்கள். நல்ல குரலுடையவர்களும், தாளமறிந்தவர்களும், ஸ்வரஸஞ்சாரம் முதலானவற்றை அறிந்தவர்களுமான (புகுவத்ஸ் விஷயமான) ஸங்கீத நாட்டியமறிந்தவர்கள், புகுவானைப்போலே உகந்து பாராட்டத்தக்கவர்கள்; இகழ்த்தக்கவர்களல்லர். புக்தியினாலே மயிர்க்கூசு செறியும் மேனியை உடையவனாய், ஆநந்தக்கண்ணீர் நிறைந்தவனாய், தழதழத்த குரலுடையவனாய் இருக்கைக்கு உறுப்பாக (புகுவத்ஸங்கீர்த்தனாதிகளைச்) செய்யவேண்டும். ஸங்கீர்த்தனம் முதலானவற்றாலே புகுவத்ஸ் புக்தியானது கரைகடந்ததாகில், அப்போதும் உகந்து கீர்த்தனம் செய்வதிலிருந்து கைவாங்கலாகாது. பிறகு, ஜடும்போல் ஆனவனாய், லஜ்ஜையற்றவனாய், களைப்பு நீங்கப்பெற்றவனாய், புக்தியோடு எம்பெருமானை அநுபூவித்து, மெதுவாகத் தானே ஓய்வுபெறவேண்டும். ஸங்கீதவித்யையில் வல்லவன் எம்பெருமானது திருமுன்பே அவ்வக்காலங்களில் மனம் ஒன்றியவனாய் ஸங்கீதத்தினால் புருஷோத்தமனை உகப்பிக்கவேண்டும். அலங்காராஸத்தின் கடைசியிலும், வேதாத்யயனத்தின் முதலிலும், முடிவிலும், நள்ளிரவிலும், விழித்தவுடனும், எம்பெருமானை

கூனத்தாலே ஆராதிக்கவேண்டும். அறிவாளியானவன் துதி, கூனம், ஜபம் முதலியவற்றினின்றும் மெதுவாக ஓய்வடைந்து, புகுபுங்கன், அப்பம், பழம் முதலானவற்றால் அச்யுதனை புகுத்தி யுடன் உகப்பிக்கவேண்டும். ஜகந்நாதனுக்குப் பச்சைக்கர்ப்பூரம், அகில், சந்தூனம் ஆகியவற்றால் காப்பிட்டு, காலத்துக்குத் தக்க வாறு சாமரங்களாலும், திருவாலவட்டங்களாலும் உபசரிக்க வேண்டும். புகுவத்புகுத்தர்கள் ஜகந்நாதனை தியானித்துக்கொண்டு, ஒருவர்க்கொருவர் (அவனது குணபுவங்களை) அறிவித்துக் கொண்டு, எல்லாரும் கூடிநின்று நல்ல ஸாஸ்த்ரங்களை ஆராய்ந்து கொண்டு காலகேசுபம் செய்யவேண்டும். நற்காரியங்களை எப்போதும் செய்யவேண்டும்; தீய செயல்களை எப்போதும் விவக்க வேண்டும். இவ்வண்ணமாக ஏகாயந ஸாஸ்த்ரமான பாஞ்சராத்ரம் நேரே பரம்பொருளைச் சொல்லுகிறது. மற்ற எல்லா ஸாஸ்த்ரங்களும் பரம்பொருளை மறைத்துப் பேசுகின்றன. நல்லோர்களைக் கொண்டு நல்ல ஸாஸ்த்ரங்களைப் படிக்கச்செய்வது, ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களைக் கற்பிப்பது, அவற்றை நினைவுபடுத்துவது, வ்யாக்யானம் செய்வது, எழுதுவது, க்ரந்தங்களை எழுதுவது ஆகியவற்றின்மூலம் ஸாஸ்த்ரார்த்தத்தை அன்புடன் (ஸிஷ்யர்களுக்குச்) சொல்லிவைக்க வேண்டும். ஸிஷ்யர்களுக்கு ஸிக்ஷித்து வைப்பதே ஸ்வாத்யாயார்த்தம் எனப்படுகிறது. விஷ்ணுஸம்பந்தமில்லையானால், தேவமந்த்ரமும் சிறப்பாக நினைக்கத்தகாதது. அச்யுதன் சொல்லப் படுவானாகில், காவ்யத்தைப் படிப்பதும் ஜபம்போல் சிறப்பானதே. தீர்த்தம் கொண்டுவரவோ, உபாதானம் செய்யவோ, வெளியில் செல்லவேண்டுமானால் ஸ்வாத்யாய காலத்திலே அப்படிச் செல்லத் தொடங்கவேண்டும். அல்லது ஸௌகர்யம்போல் செல்லலாம். திருவாராதானம் செய்து, புகுஜித்து, இயன்றவரையில் பிறர்க்கு அளித்த பின்புதான் புகுவத்புகுத்தர்கள் இஷ்டகார்யங்களைச் செய்யப் போகவேண்டும். அறிவாளியாயிருப்பவன், ஸுபுமாய், அநுகூலமான நக்ஷத்ரத்திலும் மங்குளமான முஹூர்த்தத்திலும், துணையோடு கூடியவனும், கவனமுடையவனும் நீண்டதூரப் ப்ரயாணங்களைச் செய்யவேண்டும். அச்சமயங்களில் ஆகாஸத்திலுள்ள எம்பெருமானை தினந்தோறும் ஆராதிக்கவேண்டும். கைகளால் நீந்தி நதியைக் கடக்கக்கூடாது.] என்று புகுத்தர்களின் லக்ஷணமும், புகுவதாராதானப் ப்ரகாரமும் விரித்துரைக்கப்பட்டது.

புகுதூருத்ராதிவஸதிம் ஸம்ஸாநம் ஸவமேவ வா |

அடவீம் ராஜதூநீம் ச தூரத: பரிவர்ஜயேத் ||

புண்யதீர்த்தம் ஸமாஸாத்ய சேஷத்ரம் புக்யுவதம் து வா ।
யதூஸக்தி ஜபம் தூநம் உபவாஸம் ததூஸ்சரேத் ॥

[4-191,192]

[பூதூன், உருத்திரன் ஆகியவர்களுடைய ஆலயத்தையும், சுடுகாட்டையும், பிணத்தையும், காட்டையும், தலைநகரையும் வெகுதூரத்தில் விலகிச்செல்லவேண்டும். புண்யதீர்த்தத்தையோ, புக்யுவானுடைய சேஷத்திரத்தையோ அடைந்தால், இயன்றவரையில் ஜபம், தூனம், உபவாஸம் ஆகியவற்றை அநுஷ்டிக்கவேண்டும்.] என்று யாத்ரையில் விலக்கவேண்டியவையும், செய்யவேண்டியவையும் காட்டப்பட்டன.

யத்ர புக்யுவதா நித்யம் பஞ்சகாலபராயணை: ।

நிவஸந்தி ஸதூ யுக்தா: தத் சேஷத்ரம் நைமிஸாத் வரம் ॥

யத்ர சைகாந்தினோ நித்யம் ஸநாநபாநாச்ச்சநாத்யுகம் ।

குர்வதே தத் ஜலம் ஜஞேயம் ஸுதீர்த்தம் புஷ்கராத்யபி ॥

நிவஸந்தி மஹாத்மானோ யத்ர சைகாந்தினோ த்யுவிஜா: ।

தேவா தேவரஷ்யோ நித்யம் தம் தேஸூம் பர்யுபாஸதே ॥

[4-194...196]

[பஞ்சகால பராயணர்களான புக்யுவதர்கள், புக்யுவானிடம் எப்போதும் ஈடுபட்டு எங்கு நித்யமாக வாழ்கிறார்களோ, அந்த இடம் நைமிஸாரண்யத்தைக் காட்டிலும் சிறந்தது. எந்த ஜலத்தைக் கொண்டு, மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர் தினந்தோறும் ஸ்நானம், பானம் (நீர் குடித்தல்), அர்ச்சனம் முதலியவற்றைச் செய்கிறார்களோ, அந்த நீர்நிலை புஷ்கரத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த தீர்த்தமாக அறியத்தக்கது. மறந்தும் புறந்தொழாத பெரியோரான அந்தணர் எந்த தேஸூத்தில் வாழ்கிறார்களோ, அந்த தேஸூத்தை தேவர்களும், தேவரிஷிகளும் எப்போதும் பற்றிக்கிடக்கிறார்கள்.] என்று மறந்தும் புறந்தொழாத மஹாத்மாக்களுடைய பெருமை முழங்கப்பட்டது.

வ்யாஸாத்யா முநயஸ்ஸர்வே நியந்தா புக்யுவாநபி ।

லோகஜ்ஞாநா நுரோதேந தூர்மஸம்ஸதூபநேபுவந் ॥

புக்திர் புக்யுவதி ஜ்ஞாநம் ஸாஸ்த்ரீயம் கர்ம சாக்ஷிஸம் ।

அலங்குர்வந்தி புருஷா லோகஜ்ஞமநஹங்க்ருதிம் ॥

[4-201-202]

[வ்யாஸர் முதலிய எல்லா முனிவர்களும், அனைவரையும் நியமிக்கும் எம்பெருமானும், உலக வழக்கை அநுஸரித்தே தூர்மத்தை நிலை நிறுத்துவதைச் செய்தனர். அஹங்காரமற்ற மனிதனுக்கு, புகுவதும் விஷயமான எல்லா ஸாஸ்த்ர விஹித கர்மங்களும், ஜ்ஞானமும், புக்தியும் அலங்காரமாகின்றன.] என்று கர்ம ஜ்ஞாந புக்திகள் வைஷ்ணவர்கள் அனைவருக்குமே இருக்கவேண்டியவை என்று உணர்த்தப்பட்டது.

பூஹுஸ்த்ருதஸ்ய விதுஷோ லோகஜ்ஞஸ்யாபி தேஹிந: |
 தூர்லப்யா மூலஸாஸத்ரே து புக்திர்மோகைகஸாதூநே ||
 ஸாஸ்த்ராப்யாஸபரஸ்யாபி ஸாஸத்ரே புக்தி: ஸுதூர்லப்யா |
 ஸாஸத்ரே புக்திமதாமேவ ஸுலப்யம் ஸாஸ்வதம் பத்யம் ||
 ஸ்ரவணம் ஸ்ராவணம் சிந்தா ததூர்த்தே தஸ்ய ஸங்க்ரஹ: |
 சோதிதாநாமநுஷ்டாநம் ஸாஸ்த்ரபுக்தஸ்ய லக்ஷணம் ||
 ஸாஸ்த்ராப்யாஸபராணாம் ச கர்ம சாநநுதிஷ்டதாம் |
 ஹ்ருத்யே புக்திஹீநாநாம் ந ஸாஸ்த்ரம் து ப்ரகாஸதே ||
 அபுக்தாநாமந்ஹாணாம் ஸச்சூஸ்த்ரம் ஸ்ருயதே஽பி வா |
 அந்யதூ ப்ரதிப்யாத்யேவ விஷாக்தாநாம் யதூ பய: ||
 பரகாஸயிதுமாத்மாநம் புக்தாநாம் ஹிதகாமயயா |
 அவதீரணே ஜகந்நாத: ஸாஸ்த்ரரூபேண வை ப்ரபு: ||
 தஸ்மாத் ஸாஸத்ரே த்ருட்யம் கார்யா

புக்திர்மோகைபராயணை: |

அபுக்தஸ்ய பரே ஸாஸத்ரே புக்யவாந் ந ப்ரகாஸதே ||
 தாமஸாநாம் விமூடாநாம் பதிதாநாம் புவார்ணவே |
 விபரீதம் ச ஸகலம் தூமஜ்ஞாநம் ப்ரகாஸதே ||
 உத்கீர்ண இவ மாணிக்யே விரலாம்பூரவேஷித: |
 த்ருஸ்யதே விவரே சைவம் புக்தாந்த: ஸம்ஸதிதோ ஹரி: ||
 நிஷப்ரதீபஸ்ய கேஹஸ்ய த்வாரைரிவ தூராத்தமந: |
 த்ருஸ்யதே கரணைரந்த: அந்தகாரஸமம் நிஸி ||
 ஹ்ருத்யஸ்தே ஜகந்நாதே கார்யகாரீந்தூரியம் புவேத் |
 காலயோக்யம் ச கருத்வைவ யோகீ பேஜாஜமாசரேத ||
 ராதர்யாமஜஸ்ரயோக்யஸஸந் யதூகாமம் ஸமாசரேத் |
 புக்யவத்ஸந்நிதூவேவ விவிக்தேந்யத்ர வா ஸ்துலே ||

[உலகமறிந்தவனாய், அறிவாளியாய், மிக்க கேள்வி ஞானமுடைய மனிதனுக்கும், மோக்ஷத்திற்கே ஸாத்யமான மூல ஸாஸ்திரத்தில் புக்தியானது மிகவும் அரியதாகும். ஸாஸ்திரங்களைக் கற்பதிலேயே ஈடுபட்டவனுக்கும் ஸாஸ்திரத்தில் விஸ்வாஸமானது மிக அரிதாகும். ஸாஸ்திரத்தில் விஸ்வாஸமுள்ளவனுக்கே நிலையான மோக்ஷம் எளிதில் கிடைக்கும். (ஸாஸ்திரத்தைக்) கேட்பது, (பிறரைக்) கேட்பிப்பது, அதன் பொருளைச் சிந்திப்பது, ஸாஸ்திரார்த்தங்களைச் சேகரிப்பது, ஸாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பது ஆகியவை ஸாஸ்திர விஸ்வாஸமுடையவனுடைய அடையாளமாகும். ஸாஸ்திரத்தைக் கற்பதையே இயல்வாகக் கொண்டிருப்பவர்களாயினும், ஸாஸ்திரவிஹித கர்மத்தைச் செய்யாமலும், நெஞ்சில் ஸாஸ்திர விஸ்வாஸமில்லாமலுமிருப்பவர்களுக்கு ஸாஸ்திரம் தன் பொருளைக் காட்டாது. விஸ்வாஸமும், தகுதியுமற்றவர்களால் ஸாஸ்திரம் கேட்கப்பட்டாலும், (நாவில்) விஷம் தடவப் பெற்றவர்களுக்குப் பால்போலே ஸாஸ்திரமானது விபரீதமாகவே (சுவையற்றதாகவே) தோன்றும். புக்தர்களுக்கு நன்மை செய்யும் பொருட்டுத் தன்னை வெளிப்படுத்துவதற்காக, ஸர்வேஸ்வரனான எம்பெருமான் ஸாஸ்திர ரூபமாகவே அவதரித்திருக்கிறான். அதனால், மோக்ஷத்தை விரும்பு மவர்கள் ஸாஸ்திரத்தில் உறுதியான விஸ்வாஸம் வைக்கவேண்டும். மோக்ஷ ஸாஸ்திரத்தில் ஸ்ரத்தையில்லாதவனுக்கு புக்யுவான் பிரகாஸிக்கமாட்டான். ஸம்ஸாரக் கடலில் விழுந்தவர்களாய், தமோ ரூணம் மிக்கவர்களான அறிவிலிகளுக்கு தூர்மத்தைப் பற்றிய அறிவு அனைத்துமே நேர்மாறாகவே தோன்றும். புக்தர்களின் நெஞ்சினுள் இருக்கும் எம்பெருமான், சல்லாத் துணியில் சுற்றப்பட்ட கடைந்த மாணிக்கம்போலே ஸாஸ்திர விஸ்வாஸமுள்ளவனுக்குப் பிரகாஸிக்கிறான். விளக்கில்லாத வீட்டில் இரவில் இடைவெளிகளின் மூலம் நள்ளிருள் காணப்படுவதுபோலே, துஷ்டனுக்குத் தன் இந்நீதியங்களாலே எம்பெருமான் இருளாகவே காணப்படுகிறான். ஜகந்நாதன் நெஞ்சில் எழுந்தருளியிருந்தால்தான் இந்நீதியங்கள் செயல்புரியும். அவ்வக்காலத்திற்குரிய கர்மங்களைச் செய்துவிட்டே யோகியாயிருப்பவன் உண்மை உட்கொள்ளவேணும். புக்யுவத் ஸந்நிதியில்லாத்து, ஏகாந்தமான வேறு இடத்திலாவது இரவுவேளை யில் எம்பெருமனோடு எப்போதும் சேர்ந்திருப்பவனாய், துயில்புரிய வேண்டியது:] என்று ஸாஸ்திர விஸ்வாஸத்தின் பெருமையும், அது உள்ளவன் இருக்கும் நிலையும் விளக்கப்பட்டது.

ரத்ருஸ: பரமாத்மா஽யம் ப்ரத்யக்ஷாத்மா ததேத்ருஸ: |

தத்ஸமபுந்தூ நுஸந்தூநமிதி யோக்ய: ப்ரகீர்த்தித: ||

யோகேர நாமேந்தூரியை: வஸ்யை: புத்ருதேதூர்ப்ரஹ்மணி

ஸம்ஸ்திதி: |

வதூந்தி ந ததூ ஜ்ஞேயம் த்ரயமேகம் விதூர் புதூ: ||

பித்திவர்ணவியோகேந யதூ சித்ரம் ந லப்யதே |

காம ஜ்ஞாநம் ததூ யோக்யம் விநா யோகேர ந லப்யதே ||

அஜ்ஞாஸ்த்வேகாயநாசாரம் கர்ம யோக்யம் வதூந்தி ஹி |

ஸமபக்ஷஜ்ஞாநமிதம் பராஜ்ஞா: வதூந்த்யச்யுதயோகிய: ||

யோக்யதூர்ம இதி க்யாத: ஸாக்ஷாத் பூக்யவதோ விதி: |

ஸர்வேந்தூரியைரபி ஸதூ யோகேர யுஜ்யத இத்யத: ||

அநுஸந்தூநவிஜ்ஞாநயோகேந ப்ரஹ்ம ஸாஸ்வதம் ||

யதூர்ஹமிந்தூரியைராத்மா ஸேவயதே ஸத்க்ரியாபரை: |

ஸ்வாமீ வ்யவஸ்திதோ கேஹே

புருத்யவர்க்கையூஹாந்தர: ||

யதூர் யதூ ஹரிம புக்த்யா ஜாநாதி புருஷோத்தமம் |

ததூ ததூ ஸமுதஸருஜ்ய பாபாநி குருதே ஸூபூ ||

ஸதூசாரஸ்ய வைகலயம் அல்பம் வா யத்ர த்ருஸ்யதே |

விகலா புக்திரதரேதி பேதூத்ருத்யவ்யம் தாமஸாந்வயாத் ||

ரஜஸ்தம:க்ஷயாதேவ ஸூத்ருதே ஸதத்வே ததோ஽மலம் |

ஜ்ஞாநம் பூவதி விஜ்ஞாநாத்பூக்தி: பும்ஸாம் ப்ரஜாயதே ||

கர்மண ஜ்ஞாநமிஸ்ரேண ஸ்திர்ப்ரஜ்ஞோ பூவேத் புமாந் ||

ஸத்ப்ரகாஸே ந து தமோ ரஜோ வா வர்த்ததே க்வசித் ||

ஸூத்ருதூசாரபரத்வம் ஹி ஸூதூதூஸதத்வஸ்ய லக்ஷணம் |

நிஷித்ருதூகார்யே யோக்யஸ்ச ஸதத்வேதரகுணேத்பூவ: ||

ஸச்சூஸ்த்ரநிரதா ஏவ ஸூத்ருதூஸதத்வா ஹி யோகிய: |

அக்லேஸேந ஸமுத்தீர்ய பூவாப்திதம் யாந்தி தத்பதம் ||

வேதூஸாஸ்த்ரார்த்துதத்வஜ்ஞ: ஸம்பக்

ஸ்வாத்யாயதத்பர: |

யோக்யதூர்மைகநிரதோ ப்ரஹ்மபூயாய கல்பதே |

ஸக்ருதூவர்த்திதோப்யேஷ ஸ்வாத்யாயோ

தூவா தூஸாக்ஷர: |

புக்தாநாம் பாதகாந்யாஸு நாஸயத்யவஸாதிவ ॥
 நித்யம் ஸ்வாத்யாயஸீலாநாம் ஸ்வாதீநேந்த்ரியவர்த்மநாம் |
 யஜதாம் ஜுஹ்வதாம் சைவ ஜீவந்முத்திருதீரிதா ॥
 உபவாஸம் விநைவாயம மஹாபாதகநாஸந: |
 நிஷித்ஸ்தே கர்மணி ப்ராப்தே ஸோபவாஸம் ஜபேந்மநாம் ॥

[4-219...235]

['பரமாத்மா இத்தகையவன்; ஜீவாத்மா இத்தகையவன், அவர் களிருவர்க்குமுள்ள உறவு இத்தகையது' என்று இவற்றை அநுஸந்திப்பதே யோகும் எனப்படுகிறது. தனக்கு வஸப்பட்டிருக் கும் இந்த்ரியங்களைக் கொண்டு அறிவை ப்ரஹ்மத்திடம் நிலை நிறுத்துவதையே யோகும் என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். அது சரி யல்ல. கர்மம், ஜ்ஞாநம், யோகும் எனும் மூன்றும் ஒன்று சேர்ந் திருப்பதே என அறிவாளிகள் அறுதியிடுகிறார்கள். சுவரும் வர்ணமுயில்லாமல் எப்படிச் சித்திரத்தை எழுதமுடியாதோ, அப் படியே கர்மம், ஜ்ஞாநம், யோகும் (புக்தி) ஆகிய மூன்றுமில்லாமல் யோகும் ஸித்திதிக்காது. அறிவற்றவர்கள் கர்மம் ஒன்றையே பற்றி இருப்பதையே யோகும் என்று கூறுகிறார்கள். அச்யுத யோகிகளான அறிவாளிகள் முற்கூறிய நல்லறிவையே யோகும்மென்று கூறுகிறார் கள். (இந்த புகுவத விதியில்) எல்லா இந்த்ரியங்களாலும் எம்பெருமானோடு சேர்த்தி ஏற்படுகிற காரணத்தால், இந்தப் பாஞ்சராத்ர விதியானது நேரே யோகதூர்மம் எனப்படுகிறது. க்ருஹ ஸ்வாமியானவன் வீட்டில் வேலைக்காரர்களால் ஆராதிக்கப் படுவதுபோலே, முற்கூறிய அநுஸந்தானமும், அறிவுமாகிற யோகத்தால், அந்தர்யாமியாய் நித்யமான ப்ரஹ்மம் எனப்படும் பரமாத்மா நல்ல கர்மங்களைச் செய்யும் இந்த்ரியங்களாலே ஆராதிக்கப்படுகிறான். புக்தியினாலே எவ்வளவுக்கெவ்வளவு புரு ஷோத்தமனை மனிதன் அறிகிறானோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு பாபங்களை விட்டு, புண்ணியத்தைச் செய்கிறான். நல்லொழுக்கமுடையவனுக்கு ஒரு சிறிது ஆசாரக் குறைவு காணப்பட்டாலும், அங்கு தாமஸப் பொருள்களின் சேர்த்தியால் புக்தியானது குறைவுபட்டுள்ளதென்று அறியத்தக்கது. ரஜஸ்தமோ குணங்கள் குறைந்து, ஸத்வகுணம் ஸுத்யுதியடைந்தால் குற்றமற்ற அறிவு உண்டாகிறது. அவ்வி னினால் மனிதர்களுக்கு எம்பெருமானிடம் புக்தி உண்டாகிறது. ஜ்ஞாநம் கலந்த கர்மயோகத்தாலே மனிதன் அறிவு நிலைநிற்கப் பெறுகிறான். அவ்வறிவு நிலைநின்றவுடன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் இருக்கமாட்டா. பரிஸுத்தமான ஆசாரமுடையவனுயிருக்கையே

ஸூத்ரஸுத்வமுடைய புருஷனுக்கு அடையாளமாகும். ஸ்த்வம் தவிர்ந்த ரஜஸ்தமோ குணங்களாலே தாழ்ந்த செயல்களில் ஈடுபாடு உண்டாகும். நல்ல ஸாஸ்த்ரங்களில் ஈடுபட்டவர்களாய், ஸூத்ரஸுத்வமுடைய யோகிகள் ஸம்ஸாரக்கடலை எளிதில் தாண்டிப் பரமபதூத்தை அடைவார்கள். வேதஸாஸ்த்ரங்களின் உண்மையான பொருளை அறிந்தவனாய். நன்கு வேதஸூத்ரயயனம் செய்வதில் ஈடுபட்டவனாய், யோகஸூத்ரமத்திலேயே ஊன்றியிருப்பவனான மனிதன் முக்தியடைவான். த்வாத்ஸாஸூர மந்த்ரமாகிற வேதும் ஒருமுறை சொல்லப்பட்டாலும், புக்தர்களுடைய பாபங்களை உடனே தன்னடையே போக்கும். எப்போதும் இந்த த்வாத்ஸாஸூரத்தை அநுஸந்தித்து, இந்த்ரியங்களை வசப்படுத்தி யாக்யஹோமங்களைச் செய்பவர்களுக்கு இவ்வுலகில் வாழும்போதே முக்திதூல்யமான நிலை உள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த த்வாத்ஸாஸூர மந்த்ரம் உபவாஸம் இல்லாமலே மஹாபாபங்களையும் போக்கும். வேதத்தில் தள்ளப்பட்ட கர்மங்களோடு தொடர்பு உண்டானால், உபவாஸத்தோடு கூட இம்மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும்.] என்று, யோக்யலக்ஷணமும், யோகியின் பெருமையும் த்வாத்ஸாஸூரப் பெருமையும் விளக்கப்பட்டன.

உபோஷ்யைகாத்யஸீம வாபி புக்யவத்ப்ரீதயே புதுது: |

ஸ்வாத்யாயயதத்பர: ஸஸ்வத் த்வாத்யஸ்யாம பாரணம

சரேத் ||

உபோஷ்ய விதிவத் தேவம் அப்யாச்ச்ய ச பரேஹநி |

புக்தைஸ்ஸஹாஸ்நதாம் துஷ்டா: ஸ்வேதத்யவீபநிவாஸிந: ||

[4-243, 244]

[அறிவாளியாயிருப்பவன், எம்பெருமானுடைய உகப்பின் பொருட்டு ஏகாத்யஸியில் உபவாஸமிருந்து, எப்போதும் வேதமோதுகின்றவனாய், த்வாத்யஸியில் பாரணை செய்யவேண்டியது. விதிப்படி ஏகாத்யஸியில்) உபவாஸமிருந்து, எம்பெருமானைத் திருவாராத்யனம் செய்து, மறுநாள் புக்தர்களோடுகூடப் பாரணை செய்பவர்களைத் தறித்து ஸ்வேதத்யவீப வாஸிகள் உகக்கின்றனர்.] என்று ஏகாத்யஸீ வ்ரதத்தின் பெருமை பேசப்பட்டது. இனி, ஐந்தாம் அத்யாயத்தின் தொடக்கத்தில்,

பாமிந்யாம் யோக்யகாலே து யத்கார்யம் யோக்யபித்ய நரை: |

ரத்வக்ஷ்யாமி ஸமாதேந ஸ்ருணுத்வம் முநிபுங்க்யவா: ||

[முனி ஸ்ரேஷ்டர்களுே! யோகிகளாலே இரவில் யோகுகாலத்தில் செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள்.] என்று தொடங்கிச் சொன்னவற்றில் ஸாரமானவற்றைக் காண்போம்.

ஸம்யக் ஸத்வியேஷ்வேவ நியுக்தைரிந்த்யூரியையர் மந: |
 பத்யத் ப்ரஹ்மணி காலேந நிஷ்டிதேரேவ திஷ்டதி ||
 யத்யா து பகுவத்பாத்யஸரஸீருஹயோர்மந: ||
 நிஸ்சலம ரமதே஽ச்சித்ரம் க்ருதகருதபஸ தத்யா பத்ய: |
 அநிர்ஜிதேந்த்யூரியோ஽ஸித்தேயா பகுவத்யோக்ய ஏவ ஸ: ||
 ஜஹாதி பகுவத்கர்ம பதிதோ யாதி ரௌரவம் |
 யோகோ஽யமேவ யோக்யாச்ச ப்ராஹ்யா
 யோகா஽஽த்யோ஽புவந் ||

ஸர்வம் ஸரீரக்லேஸாய யேஷு க்ருஷ்டேன ந சிந்த்யதே |
 உத்ஸருஜ்ய பகுவத்கர்ம ஸந்ந்யாஸே ஹதஸம்ஸயா: ||
 நிஷ்ப்ரயோஜநதேஹாநாம் தேஷாம் ந ஸுலபேயா ஹரி: |
 இந்த்யூரியாணி ப்ரவ்ருத்தாநி கர்மஸ்விதி ந ஹீயதே ||
 ஹீயதே஽ஸௌ தத்யா ஜ்ஞாநீ நிஷித்தேஷ்வந்ருதோ யத்யா |
 *பகுவந்தம் ஸமுத்திஸ்ய ததேகஸரண நரா: |
 கத்யாசித ந ச ஹீயந்தே காம்யகர்மரதா அபி || [5-35...40]

[நல்ல விஷயங்களிலேயே நன்கு நியமிக்கப்பட்டு நிலைநிற்கும் இந்த்யூரியங்களாலே, கரலக்ரமத்தில் ப்ரஹ்மத்திடம் மனம் ஈடுபட்டதாகிறது. எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரையிணையில் மனமானது அசையாததாய் எப்போது உறுதிபெற்று ஈடுபடுகிறதோ, அப்போதே மனிதன் செய்யவேண்டியதைச்செய்த அறிவாளியாகிறான். இந்திரியங்களை வெல்லாதவனாய், ஸித்தியடையாதவனான ஒருவன் பகுவத்யோகத்தில் உள்ளவனானும் பகுவத் கர்மத்தை விட்டானால், ப்ரஷ்டனாய் ரௌரவநரகத்தை அடைகிறான். முன் சொல்லப்பட்டதே யோக்யமாகும். இந்த யோக்யம் தவிர்ந்த மற்றவற்றால் மதோவ்யாதியே உண்டாகும். கிருஷ்ணனை நினையாமல் செய்யும் யோக்யங்களுக்கு ஸரீர்க்லேஸமொன்றே பூலனாகிறது, பகுவத்யாராத்யனமான கர்மங்களை விட்டு, அப்படி கர்மங்களை விட்டதில் (இது தவறே என்னும்) ஐயமும் அற்றவர்களாய்,

* இந்த ஸ்லோகம் கீதை (7-23) தாத்பர்ய சந்த்யூரிகையில் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

பயனற்ற பிறவியெடுத்தவர்களுக்கு எம்பெருமான் ஸுலபுகுமாட்டான். கர்மங்களில் எவனுடைய இந்திரியங்கள் ஈடுபடுகின்றனவோ அவனுக்குக் குறையில்லை. நிஷித்துங்குகளில் ஈடுபட்டவன் ஞானியாயினும், பொய்யனைப்போலே குறைவுபடுவான். காம்யகர்மங்களில் ஈடுபடுகிறவர்களாயினும், புகுவாணைக் குறித்து அவனையே அக்காமயங்களுக்கு உபாயமாகக் கொண்டவர்களாய் அவற்றைச் செய்பவர்கள் ஒருபோதும் குறைவுபடமாட்டார்கள்.] என்று புகுவத் கர்மத்தில் ஈடுபட்டவர்களுடைய சிறப்பும், மற்றவர்களுடைய தாழ்வும் பேசப்பட்டது.

நித்யராந்தரே ப்ரபுத்த்யுஸ்சந் கீர்த்தயேத்

புகுவத்துக்ருணாந் ||...

கூாயதாம் புகுவத்துகூாதாம் குர்வதாம் ஸ்தோத்ரமுச்சகை: |
ஸ்ருண்வந் ஸ்ரோத்ரஸுகூம் நாதம் நித்யராமநுபுவேத் புத்ய: ||

[5-54...57]

[தூக்கத்தின் நடுவில் எழுந்திருந்தால் புகுவத்துக்ருணங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்யவேண்டும் புகுவாணைப் பற்றிய பாடல்களைப் பாடுகின்றவர்களும், அவனைப்பற்றிய துதிகளை உரக்க முழங்குகின்றவர்களுமான புகுவதர்களின் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லைக் கேட்டுக் கொண்டே அறிவாளியாயிருப்பவன் துயிலக்கடவன்.] என்று தூக்கத்தின் நடுவில் எழுந்தால், புகுவந்நாம ஸ்வணம், கீர்த்தனம், அனுஸந்தானம் ஆகியவற்றையே செய்யவேண்டும் எனக் கூறப்பட்டது.

சதுர்த்த்யாம உத்த்யாய யோகீ யோக்யம் ஸமாசரேத் |

ஸாக்ஷாத் பரமயோக்யஸ்து த்வாத்யஸாக்ஷரவித்யயா ||

புகுவத்துவாஸுதேவஸ்ய பாத்யாம்புருஹசிந்தநம் |

ஓமிதயேகாக்ஷரம் ஸாக்ஷாத்வாஸுதேவஸ்ய வாசகம் ||

ஓமிதயுச்சாரணேநைவ வாச்யமானீயதே பரம் |

ஓமிதயானீய தத்ப்ரஹ்ம நமஸ்காரபதேந து ||

மதீயம மத்கமங்க்யம் ச தவைவேதி நிவேத்ய ச |

அவயக்தார்த்தத்யா தஸ்ய ப்ரணவஸ்ய விஸேஷத: ||

தத்யுர்த்த்யுயோதநாயேத்யம் புகுவத்பத்யமீரீதம் |

அந்யத்ராபி ச தத்யுருஷ்டமித்யநந்யபரம வச: ||

வாஸுதேவேதி யதித்யமுதித்யம் தஸ்ய சோபரி |

நம:பத்யாத் பரம் யத் ஸ்யாத் உபரிஸ்த்யம் பத்யுத்யவயம் ||

சதுர்த்யந்தமபூந்நித்யம் யோகிநாம் யோக்யஸித்த்யே |
 ஓங்காரபத்யம்பேகம் யோகிநாம் யோக்யஸித்த்யே ||
 த்வாத்ஸாக்ஷரரூபேண பரிணாமமுபாக்யதம் |
 மந்த்ராந்தரேஷ்வபி புத்தா: தேவதாந்தரபூவிஷு ||
 ப்ரயுஞ்ஜதே தமோங்காரம மந்த்ராணம் ப்ராணஸித்த்யே |
 மந்த்ராந்தரே ப்ரயுக்தத்வாத் தேவதாந்தரகேசரே ||
 அவயக்தார்த்தத்தயோங்கார: கேவலேநைவ ஸாதூக: |
 பகவயோக்யஸாரீராணம் ஏவம ஜ்ஞாநவதாமபி ||
 ஸமாபந்நேபி தஜ்ஜ்ஞாநே தந்மாத்ரம நைவ ஸாதூநம் |
 அபக்வயோக்யஜ்ஞாநாநாமபி வேத்யவித்யாம் ந்ருணாம் ||
 த்வாத்ஸாக்ஷரயோகேந தூரஸத்யம் ததிஹாந்திகே |
 ஸமருதமாத்ரே மஹாமந்த்ரே ஸுஸூக்ச்மே

த்வாத்ஸாக்ஷரே ||

சித்ததூர்ப்பணஸங்கராந்த: ஸுஸூக்யம் லக்ஷ்யதே ஹரி: ||
 அதஸ்ச த்வாத்ஸாரீணேந ஸ்வாத்யாயேந ஜநார்தந: |
 ஆஸந்நதாம ப்ரயாத்யாஸு ப்ரஹ்மண்யர்ப்பிதசேதஸாம் ||
 * ஸ்வாத்யாயாத் யோக்யமாஸீத யோக்யாத் ஸ்வாத்யாயமா
 மநேத் |

ஸ்வாத்யாயயோக்யஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாஸதே ||

[5-62...76]

[(இரவில்) நான்காவது யாமத்தில் எழுந்திருந்து யோகியானவன் யோக்யத்தை (த்யானத்தைச்) செய்யவேண்டும். த்வாத்ஸாக்ஷர மந்திரத்தினாலே, புகுவானுன வாஸுதேவனுடைய திருவுத்தாமரையைச் சிந்திப்பதே நேரே மேலான யோக்யமாகும். (இனி த்வாத்ஸாக்ஷர மந்த்ரார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது:—) ' ஓம் ' என்னும் ஓர் எழுத்து நேரே வாஸுதேவனைச் சொல்லுவது. ' ஓம் ' என்று சொல்லுவதாலேயே வாச்யனுன எம்பெருமான் அழைத்து வரப்படுகிறான். ' ஓம் ' என்று ப்ரஹ்மமாகிற அவனை அழைத்து, ' நம: ' என்னும் பதத்தாலே "என்னுடைமைகளும் எனது அங்குங்களும் உன்னுடையவையே" என்று ஸமர்ப்பித்து, ப்ரணவமான ஓங்காரமானது பொருளைத் தெளிவாக விளக்காமையால் சிறப்பாக அதன் பொருளை விளக்குவதற்காக புகுவத்பதும் உச்சரிக்கப்படுகிறது.

* இந்த ஸ்லோகம் விஷ்ணுபுராணத்திலும் (6-6-2) உள்ளது.

ற்ற பல புகுவந்மந்தரங்களிலும் இந்த புகுவத்பத்யமிருப்பதால் இது வாஸுதேவனையே குறிப்பதென்று தெளிவாகிறது. இந்த புகுவத்பத்யத்திற்கு மேல் 'வாஸுதேவ' என்னும் பதும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நம:பத்யத்திற்கு மேல் உள்ள புகுவத்பத்யமும் வாஸுதேவபத்யமும் எப்போதும் நான்காவது வேற்றுமையுருடனேயே இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் யோகிகளுக்கு யோக்யம் ஸித்திக்கும். யோகிகளின் யோக்யம் ஸித்திப்பதற்காக ஓங்காரமாகிற ஒரே பத்யம் த்வாத்யஸாஷ்டரமந்திரமாகப் பரிணமித்துள்ளது. அறிவாளிகளே! தேவதாந்தர விஷயமான மந்திரங்களில் ஓங்காரமில்லாவிடிலும், மந்திரங்களுக்கு உயிர் ஏற்படுவதற்காக ஓங்காரத்தை சேர்த்தே அந்தந்த மந்திரத்தைப் பிரயோகிக்கிறார்கள். சிவபஞ்சாஷ்டரம் முதலானவற்றில் இது ப்ரஸித்தம்.] தேவதாந்தர விஷயமான மற்ற மந்திரங்களில் பிரயோகிக்கப்படும்போது பொருள் தெளிவுபடாமலிருக்கையால், ஓங்காரஸப்த்யமாத்ரமே அவர்களுக்குப் புலனளிக்கிறது. ஓங்காரத்தின் பொருளையறிந்தவர்களாய், அதனாலேயே யோக்யம் நிறைவுபெற்றவர்களுக்கு, நிறைவுபெற்ற அந்தப் பரமாத்மஜ்ஞாநவிஷயத்தில், ஓங்காரஸப்த்யமாத்ரம் ஸாத்யனமாகாது; (அர்த்தத்தோடு கூடிய ஓங்காரமே ஸாத்யனமாகும்) வேத்யமறிந்து நிறைவுபெறாத யோக்யஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கும் எட்டாத அந்த ஜ்ஞாநம் த்வாத்யஸாஷ்டர்ச்சேர்த்தியாலே எட்டிவிடும். மிக நுண்ணிய பொருளையுடைய த்வாத்யஸாஷ்டரமஹா மந்திரம் நினைக்கப்பட்ட மாத்திரத்தில் மனமாகிற கண்ணாடியில் பிரதிபலிப்பவனாய், ஹரியானவன் எளிதில் காணப்படுகிறான். ஆகையால், ப்ரஹ்மத்திடம் நெஞ்சு செலுத்தியவர்களுக்கு, ஸ்வாத்யாயமாகிற (பரமாத்மாவைத் தெரிவிக்கும் வேத்யமந்திரமாகிற) த்வாத்யஸாஷ்டரமந்திரத்தாலே ஜநார்த்துனன் விரைவில் கிட்டிவிடுகிறான். ஸ்வாத்யாயம் எனப்படும் த்வாத்யஸாஷ்டரம் முதலானவற்றைச் சிந்தித்த பிறகு, பரமாத்மாத்யானமாகிற யோக்யத்தைச் 'செய்யவேண்டும். த்யானம் செய்த பின்பு, ஸ்வாத்யாயமான அவற்றைச் சிந்திக்கவேண்டும். இப்படி ஸ்வாத்யாயம் யோக்யம் ஆகிய இரண்டும் நிறைவடைவதால் பரமாத்மா ப்ரகாஸிக்கிறான்.] என்று த்வாத்யஸாஷ்டரமந்திரத்தின் ஸப்த்யார்த்தப் பெருமைகளும், பஞ்சகாலபராயணர்க்குரிய ஜவகையான ஆராத்யங்களில் கடைசி இரண்டான ஸ்வாத்யாய யோக்யங்களின் சிறப்பும் பேசப்பட்டது.

தேவநாமபி ஸர்வேஷாம யத்யா நாதோ ஜநார்துந: |
 த்வாத்யஸாஷ்டரமநதரோட்யம மந்த்ராணாம் நாத்ய உச்யதே ||
 வி-87

யதெதுளஷதீநாமம்ருதம் மணீநாம் கௌஸ்துபேயா யதூ |
 ஸர்வேஷாமபி தூர்மாணம் ஸ்ரேஷ்டேயா பாக்யவதோ விதி: ||
 ஸர்வதூர்மாந் ஸமுத்ஸ்ருஜய பாஞ்சகால்யமநுவ்ரதா: |
 வ்யாமிஸ்ரயாக்யநிர்முகதா: க்யச்சூந்தி புருஷோத்தமம் ||
 வ்யாமிஸ்ரயாஜிநாம ப்ரஹ்மபாதூர்ப்பிதஸுவ்ருத்திநாம் |
 யததாமபி வா நித்யம பத்யுமேஷாம பரம ஸ்திதம் ||.....
 இதி ஸங்க்ஷேபத: ப்ரோகத: ஸத்யாசாரோ யதூக்யமம் |
 ததூ ஸாஸ்தரஸய மாஹாத்மயம்

விஸேஷஸ்சைகயாஜிநாம் ||

இதும் ஸாஸ்த்ரமதீயானோ ப்ரஹ்மணோ பாக்யவத்பர: |
 ஸ்ரீயம் யஸஸ்ச விபுலம் பரமாயுரவாப்நுயாத் ||

[5-78...81, 85, 86]

|| ஸாண்டிக்ய விஸிஷ்டபரம தூர்மஸாஸ்த்ரம் ஸம்பூர்ணம் ||

[எல்லா தேவர்களுக்கும் ஜநார்த்தனன் எப்படித் தலைவனாயிருக்கிறானோ, அப்படியே, இந்த த்வாத்ஸாஷ்டரமந்த்ரமும் மந்திரங்களுள் தலைமைபெற்றிருக்கிறது. ஒஷதிகளுக்குள் அம்ருதம் சிறந்ததாயிருப்பதுபோலவும், மணிகளுக்குள் ஸ்ரீகௌஸ்துபரத்னம் சிறந்ததாயிருப்பதுபோலவும், எல்லா தூர்மங்களுக்குள்ளும் பாக்யவததூர்மம் மிகச்சிறந்ததாகும். மற்ற எல்லா தூர்மங்களையும் அடியோடுவிட்டு, பஞ்சகாலநிஷ்டையாகிற தூர்மத்தைப் பின்பற்றியிருப்பவர்கள், முக்குணமயமானவர்களுக்குரிய தேவதாந்தர யாக்யங்களினின்றும் நீங்கியவர்களாய், புருஷோத்தமனை அடைகிறார்கள். அந்த தேவதாந்தரங்களைக் குறித்த யாக்யங்களையே, ப்ரஹ்மத்தின் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பணம் செய்து எப்போதும் நன்கு அநுஷ்டிப்பவர்களுக்குப் பரமபதம் உரியதாகிறது...இவ்வண்ணமாக, வேதங்களை யொட்டி, நல்லவர்களுக்குரிய ஆசாரமும், ஸாஸ்த்ரங்களின் பெருமையும், பரமபுருஷனையே ஆரதிப்பவர்களுடைய பெருமையும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸாஸ்த்ரத்தைக் கற்கும் பாக்யவதப் புக்தனான அந்தணன், மிக்க செல்வம், பெருங்கீர்த்தி, நீண்ட ஆயுள் ஆகியவற்றை அடைவான்.] என்பது இந்த தூர்மஸாஸ்த்ரத்தின் முடிவுரை.

ஸாண்டிக்ய விஸிஷ்ட பரம தூர்மஸாஸ்த்ரம் முற்றிற்று.

ஆக, இதுவரையில் பஞ்சகாலபராயணர்களுக்குரிய தூர்மங்களை விதிக்கும், ஸாண்டிக்ய விஸிஷ்டபரமதூர்ம ஸாஸ்த்ரத்தில் பாக்யவா ஹுடைய பரதவத்தைக் காட்டும் முக்கியமான பகுதிகள் காட்டப்

பட்டன. இனி, இவற்றைச் சுருக்கமாகக் காண்போம்:—(1) செவிக்கும் கண்ணுக்கும் லக்ஷணம்—மற்ற விஷயங்களைவிட்டு புகுவத்புகுவதர்களை விஷயமாகக் கொள்வதே (477). (2) புகுவதர்கள் செய்யவேண்டிய கைங்கர்யங்கள் (478). (3) கால்களைக்கொண்டு புகுவத்புகுவதவிஷயத்தில் செய்யவேண்டியவையும், செய்யக் கூடாதவையும் (479). (4) புகுவத்பரத்வம்; அவனைப்பற்றிய ஜ்ஞாநம், கர்மம், அடியார்கள், ஸாஸ்த்ரம் முதலானவற்றின் சிறப்பு (480). (5) நல்ல நெஞ்சின் லக்ஷணம் புகுவத்புகுவதர்களிடம் ஈடுபடுவதே (481). (6) ஸாத்திகனாயிருப்பவன் ராஜஸ்தாமஸப்பொருள்களை உபயோகப்படுத்தக் கூடாது; ராஜஸ்தாமஸாஹாரங்களைப் புசிக்கவே கூடாது (482). (7) புகுவத்புகுவத கைங்கர்யங்களின் பெருமையும், ஆசார்யலக்ஷணமும் (484). (8) ஸிஷ்யலக்ஷணம். ஸிஷ்யனை ஆசார்யன் கைக்கொள்ளவேண்டியமுறை. சிஷ்யன் இருக்கவேண்டிய முறை, ஸஹவாஸயோக்யரான பெரியோர்களின் லக்ஷணம் (485). (9) 1. அபிசுகுமநாராத்நம். காலையில் எழுந்தவுடன் புகுவந்நாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்யவேண்டும் (486). (10) தேவதாந்தர ஸம்பந்தம்மற்ற தீர்த்தங்களில் குளிக்கவேண்டும் (487). (11) பரமாத்ம த்யானத்துடன் ஸ்நாநம் செய்யவேண்டும் (487). (12) மருத்திகா ஸ்நாநம் செய்யும் முறை (488). (13) புகுவத்கர்மங்களைச் செய்வதற்கும், பூதப்ரேதபிஸாசங்களுக்குரிய கர்மங்களைச் செய்வதற்கும் நெடுவாசியுண்டு (489). (14) விஷ்ணு ஸம்பந்தமுள்ளவைகளைக் கொள்ளவேண்டும்; விஷ்ணு ஸம்பந்தமுற்றவைகளை விலக்கவேண்டும் (489). (15) அபிசுகுமநாராத்நத்தின் பொருட்டுப் பரமபுருஷனை அணுகவேண்டியமுறை (489). (16) புகுவதஸந்திதியில் செய்யவேண்டிய ப்ரதக்ஷணம், நமஸ்காரம், ஜபம் முதலானவற்றின் முறைகளும், விலக்கவேண்டிய கார்யங்களும், அபிசுகுமநாராத்ந பூலஸ்ருதியும் (492). (17) 2. உபாத்நாவிதி. அவரவர் ஸக்திக்குத்தக்கபடி கோயில், நந்தவனம் முதலானவற்றை அமைத்து அவற்றைப் பரிபாலிக்கவேண்டும் (494). (18) புகுவத்புகுவதத்வவேஷிகள், தேவதாந்தரபரர்கள் ஆகியவர்களுடைய பொருளைப் பெறலாகாது; புகுவத்புகுத்தியுள்ளவர்களிடமிருந்து பெற்ற பொருளை புகுவதாராத்நத்திற்கு உரியது (494). (19) எம்பெருமான் ஆராத்நைக்கு எளியவன், அன்புக்கே வசப்படுபவன்; எம்பெருமானுக்கும் புகுத்தர்களுக்குமுள்ள புகுத்ருபூர்யா ஸம்பந்தம் (495). (20) திருவாராத்நம் செய்ய அதிகாரி எவர்கள்? அவர்கள் நடக்கவேண்டியமுறைகள் (497). (21) உபகரண ஸூத்தி; தேவதாந்தரஸம்பந்தமுள்ள பசுக்களிடமிருந்து கற்றதால்

ஆராதனத்துக்கு உதவாது. விசேஷ திருவாராதனகாலம் (498). (22) குடும்பத்தலைவி திருவாராதனத்தின்பொருட்டுச் செய்யவேண்டியவை. குடும்பத்தலைவனின் கடமை (499). (23) 3. இஜ்யாவிதி. உபாஸகர்களுக்குத் திருவாராதனத்தில் அதிகாரமில்லை (500). (24) ஸாக்ஷாத்வதாரங்களே ஆராதிக்கத்தக்கவை. ஆரதிப்பவனின் மனநிலை (502). (25) புகுவத்புகுவதாராதந மஹிமை, ஆராதனமில்லாமையால் ஏற்படும் அநர்த்தம் (502 - 512). (26) அவைஷணவர்களின் தாழ்வும், உண்ணும் விஷயத்தில் நிஷித்தங் களும் (512). (27) எம்பெருமானுக்கு அமுதுசெய்ததையே உண்ண வேண்டும் உண்ணும்முறை (514). (28) புக்தலக்ஷணம். 4. ஸ்வாத்யாயம். ஸ்வாத்யாய காலத்திலேயே வெளியில் செல்லவேண்டும் (514 - 519). (29) யாத்திரையில் பூத்தூர், உருத்திரன் முதலானாரின் ஆலயங்களை அணுகலாகாது. யாத்திரையில் விலக்கவேண்டியவையும், செய்யவேண்டியவையும் (520). (30) மறந்தும் புறந்தொழாத பஞ்சகாலபராயணர்களுடைய பெருமை (520). (31) கர்மஜ்ஞாநபுக்த்திகள் வைஷணவர்கள் அனைவர்க்குமே இருக்கவேண்டியவை (521). (32) ஸாஸ்த்ர விஸ்வாஸத்தின் பெருமையும், அது உள்ளவன் இருக்கும் நிலையும் (522). (33) 5. யோக்யுலக்ஷணம். யோகியின் பெருமை, த்வாத்ஸாக்ஷரப் பெருமை, ஏகாத்யஸீவ்ரத மஹிமை (523-525). (34) யோக்யுகாலம். புகுவத்கர்மத்தில் ஈடுபட்டவர்களுடைய சிறப்பும், மற்றவர்களுடைய தாழ்வும் (526, 527). (35) தூக்கத்தின் நடுவில் எழுந்தால், புகுவந்நாமஸ்ரவணம், கீர்த்தனம், அநுஸந்தானம் ஆகியவற்றையே செய்யவேண்டும். (527). (36) த்வாத்ஸாக்ஷர ஸப்ஸ்தார்த்தத்வபுவம்; ஸ்வாத்யாய யோக்யுங்களின் பெருமை, பஞ்சகால பராயணர்களின் பெருமை (527-530).

ஆக, இவ்வண்ணம் விளக்கப்பட்ட (1) அபிக்ருமணம் (2) உபாத்நம் (3) இஜ்யை (4) ஸ்வாத்யாயம் (5) யோக்யம் என்னும் ஐந்து காலங்களில் செய்யப்படும் புகுவதாராதனத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் இயன்ற வரையில் செய்ய வேண்டும்; இந்த நிஷ்டையுடைய ஓர் புகுவதோத்தமனுடைய அபிமானத்திலாவது ஒதுங்கி வாழவேண்டும் என்பது இந்த தர்ம ஸாஸ்த்ரத்திலிருந்து நாம் அறியும் ஸாரமாகும்.

இனி, புகுவத்பரத்வத்தையும், புகுவதர்களுக்குரிய விஸிஷ்ட தர்மங்களையும் காட்டும் பராஸரவிஸிஷ்ட பரம தர்மஸாஸ்த்ரத்தைக் காண்போம்.

பராசரவிசிஷ்ட பரமதூர்ம் சாஸ்தர்ம்

முன்னுரை

“ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பராஸர்ய:” [தைத்திரீய ஆரண்யகம் ப்ரஸநம்-1, அனுவாகம்-9] [பராஸரரின் புத்திரரான அப்படிப்பட்ட வியாஸரன்றோ சொன்னார்.] என்று வேதும் வேதூவ்யாஸரைப் புகழும்போது அவரைப் பராஸரரின் புத்திரர் என்று புகழ்ந்தது. இவர் செய்தருளியவையாகப் பிரஸித்திபெற்றவை வேதூபூர்வபூாகூவிவரணமான பராஸர ஸ்மருதியும், வேதூத்தின் உத்தரபூாகூவிவரணமான ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணமும் ஆகும். அத்தகைய ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தின் முதல் அம்ஸம் முதல் அததியாயத்தில்,

“புராணஸம்ஹிதாகர்த்தா பூவாந் வத்ஸ பூவிஷ்யதி |

தேவதாபாரமார்த்யம் ச யதூவதூவேத்ஸ்யதே பூவாந் ||”

[1-1-26]

[குழந்தாய் ! நீ புராண ஸம்ஹிதையைச் செய்பவனாகக் கடவாய். தேவதைகளில் எது பரம்பொருள் என்னும் உண்மையையும் நீ உள்ளபடி உணர்வாய்.] என்று புலஸ்த்யராலும், பாட்டாரான வஸிஷ்டராலும் வரமளிக்கப்பட்ட பெருமையை உடையவராக இம்மஹர்ஷிகாட்டப்படுகிறார். இங்கு ‘புராண ஸம்ஹிதா’ என்னும் பதூத்தைக் கர்மதூராயஸமாஸமாகக் கொள்ளாமல், தூவந் தூவமாகக்கொண்டால் புராணம், ஸம்ஹிதை எனும் இரண்டுக்கும் இவர் ஆசிரியராகக் கூறப்படுகிறார் என விளங்கும். பராஸரஸ்மருதி என்றும், பராஸரஸம்ஹிதை என்றும் வழங்கும் ஸ்மருதியே இங்கு ஸம்ஹிதா ஸபூதூத்தால் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்வதில் குறையிலலை. “மந்வத்ரி விஷ்ணு” [1-4] என்று யாஜ்ஞவல்கயரால் எடுக்கப்படும் ஸ்மருதிகளில் பராஸர ஸ்மருதியும் காணப்

படுகிறது; பாத்மபுராண உத்தரகூண்டம் 263ம் அத்தியாயத்தில் எடுக்கப்பட்ட “வாலிஷ்ட்யஞ் சைவ ஹாரீதம் வ்யாஸம் பராஸரம் ததூ! பூரத்யவாஜம் காஸ்யபம் ச ஸாத்விகா முக்திதூ: ஸஹ்யா: ||” என்னும் வசனத்தில் பராஸரஸ்ம்ருதியும் ஸாத்விகஸ்ம்ருதிகளில் ஒன்றாக எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பராஸர ஸ்ம்ருதியின் கல்கத்தா, பம்பாய், பூனா பதிப்புகளில் பரம்பொருளைப்பற்றிய குறிப்புகள் இல்லாவிடிலும், இப்பராஸர ஸ்ம்ருதியின் உத்தரபாகுமாக எண்ணப்படும் பராஸரவிஸிஷ்ட பரமதூர்ம ஸாஸ்திரத்தில் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திற்போலே பரதேவதானிஷ்கர்ஷமும், விஷ்ணு புகதர்கள கைககொள்ளவேண்டிய பஞ்சஸமஸ்காரம் முதலான விஸிஷ்டமான சிறந்த தூர்மங்களும், புகுவதூராதூன ப்ரகாரங்களும், உதஸவபரகாரங்களும் விரிவாக வர்ணிக்கப்படுவதைக் காண்கிறோம். பூர்வாசார்யர்கள் பலரால் இதில் உள்ள ஸ்லோகங்கள் ப்ரமாணமாக எடுக்கப்படடிருப்பதையும் காண்கிறோம். துருஷ்கர்களின் படையெடுப்பால் விஸிஷ்டதூர்மங்களை அநுஷ்டிப்பாரில்லாமற்போனபடியால் வடநாட்டில மற்ற பரமதூர்ம ஸாஸ்திரங்களுக்குப்போலே இந்தப் பரமதூர்ம ஸாஸ்திரத்திற்கும் விஸேஷ ப்ரசாரமில்லாமற்போய்விட்டது என்று கருத இடமுள்ளது. தென்னாட்டில இந்த விஸிஷ்ட பரமதூர்மஸாஸ்திரத்திற்குச் சொன்ன பஞ்சஸமஸ்காரம் முதலானவற்றை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாகக் கடைப்பிடித்து வருவதைக் காண்கிறோம். ஆகையால், இந்த ஸாஸ்திரத்தின் பராமாண்யத்தில் ஐயமுற இடமில்லை. இந்த தூர்மஸாஸ்திரத்தை க்ரந்தமுத்ரபகஸபையார் கி. பி. 1901-ம் ஸ்ரீ தமிழில் அர்த்தத்துடன் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

இதன் கர்த்தாவான பராஸரருக்கு அப்பெயர் வந்ததின் காரணத்தை — “பராந் - பூர்ஹ்யகுத்ருஷ்டந் ஸம்யக் ப்ரமாண தர்க்கை: ஆஸ்ருனாதி இதி பராஸர:” [வேதத்துக்

குப் புறமபான பூஹ்யர்களும், வேதத்திற்கு அபார்த்தம் சொல்லும் குத்ருஷ்டிகளுமாகிற பரர்களை ப்ரமாண தர்க்கங்களாலே நன்கு ஹிம்ஸிக்கிராகையாலே (ஸ்ரு-ஹிம்ஸாயாம் என்று தூது) பராஸரராகிருர்.] என்னும் வ்யுத்பத்தியின்மூலம் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வ்யாக்யாதாவான ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தர் எனும் எங்களாழ்வானும், “(பராஸரம்) வைதீக பக்ஷத்துக்கு ஸத்ருக்களான பூஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை ப்ரமாண தாககங்களாகிற ஸரங்களாலே ஹிம்ஸியா நினருன என்றாகவுமாம்; அத்வா; ஆந்தரஸத்ருக்களான ராக்யதவேஷாதீகளை ஸமத்யுமாதீககளாலே ஹிம்ஸியா நினருன் என்றாகவுமாம்” என்று பூரதாதி தனிஸ்லோகத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் காட்டினார்கள்.

இப்படிப் புராண ஸமஹிதைகளைச் செய்து வைதீக துர்ஸனத்துக்குப் பரமோபகாரம் செயததாலேயே “தஸ்மை நமோ முநிவராய பராஸராய” என்று ஆளவந்தாரால் இவர் மிக மதிக்கப்பட்டார். அவர் திருவுள்ளமறிந்த எம் பெருமானரது நியமனத்தாலே, கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரருக்குப் பராஸரபுட்டர் என்று இப்பராஸரரின் திருநாமம் வைக்கப்பட்டது. இத்தகைய பராஸர மஹர்ஷி அருளிய பரமதூர்ம சாஸ்த்ரத்தைத் தமிழில் பொருளோடு அளிக்கிறோம் இங்கு.

मुनय ऊचुः—

विस्तरेण समाख्याहि हरिसंश्रयणं परम् ।

कथमाश्रयणं नृणां कथमाराधनं विभोः ॥ १ ॥

முநய ஊக:—

விஸ்தரேண ஸமாக்யாஹி ஹரிஸம்ஸ்ரயணம் பரம் ।

கத்யுமாஸ்ரயணம் ந்ருணாம் கத்யுமாராத்யநம் விபே: ॥ 1.

மைத்ரேயர் முதலான முனிவர்கள் ஸ்ரீபராஸரமஹர்ஷியிடம் ஸாமான்யதூர்மங்களைப் பராஸரஸ்ம்ருதியின் பூவபூக்யத்திலிருந்து கேட்டறிந்தபின், அவை நேரே மோக்ஷ

ஸாத்யநமல்லாமையாலே, நேரே மோக்ஷஸாத்யநமான புகுவதஸமாஸ்ரயணத்தையும், புகுவதாராத்யனத்தையும் பற்றி அறியவிரும்பியவர்களாய், பின்வருமாறு கேட்டார்கள்:-

நம் விரோதிகளைப் போக்கி இஷ்டத்தை அளிக்கவல்ல ஹரியாகிற எம்பெருமானைச் சிறப்பாக ஆஸ்ரயிக்கும் விதமும், அதற்கு உறுப்பாகச் செய்யவேண்டிய வையும், ஆஸ்ரயித்தபின் அவனை ஆரதிக்கும் வகை களுமாகிற சிறந்த தூர்மங்களை விரிவாகச் சொல்லுவீர்.

श्रीपराशर उवाच —

वक्ष्यामि मुनयः सर्वे विष्णोराश्रयणक्रियाम् ।

मन्त्रदीक्षाविधिश्चैव तस्य पूजाविधिं तथा ॥ २ ॥

ஸ்ரீபராசர உவாச—

வக்ஷ்யாமி முநயஸ் ஸர்வே விஷ்ணோராஸ்ரயணக்ரியாம் ।

மந்த்ரதீக்ஷாவிதிஞ்சைவ தஸ்ய பூஜாவிதிம் தத்யா ॥ 2.

ஸ்ரீபராஸ்ர புகுவான் கூறலுற்றார்,—

முனிவர்களே ! ஸர்வவ்யாபகனான விஷ்ணுவை ஆஸ்ர யிக்கும் வழியையும், அதற்கு உறுப்பான மந்த்ரம், தீக்ஷா விதி ஆகியவற்றையும், அவனை ஆரதிக்கும் முறையையும் கூறப்போகிறேன்; கேட்பீர்களாக.

आद्यं तु शङ्खचक्रादिधारणं वैष्णवं स्मृतम् ।

गुण्डं नामक्रिया चैव मन्त्रश्चैवार्चनं हरिः ॥ ३ ॥

संस्काराः पञ्च कर्तव्या ब्राह्मणस्य विधानतः ।

ஆத்யம் து ஸங்க்சக்ராதிதாரணம் வைஷ்ணவம் ஸ்மருதம் ।

புண்ட்ரம் நாமக்ரியா சைவ மந்த்ரஸ்சைவார்ச்சநம் ஹரே: ॥ 3.

ஸம்ஸ்காரா: பஞ்ச கர்த்தவ்யா ப்ராஹ்மணஸ்ய வித்யாநத: ॥

புகுவானே ஆஸ்ரயிப்பது பின்வரும் ஐந்து ஸம்ஸ்காரங்களடங்கியது:— (1) ஸ்வாமியான விஷ்ணுவின் அடையாளங்களாகிற ஸங்க்சக்ரங்கள் முதலானவற்றை தூரிப்

பது (தாபஸம்ஸ்காரம்). (2) ஸேஷியான அவன் திருவடிகளின் ஆகாரமாயிருக்கும் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை தூரிப்பது (புண்ட்ரஸம்ஸ்காரம்). (3) ஸ்வாமியான அவனது திருநாமத்தை அவனுக்கு அடியான் என விளங்கும்படி தூஸபதூத்தைச் சோதது தூரிததல் (நாமஸம்ஸ்காரம்). (4) அவனுக்கும் நமகமும் உண்டான உறவையும் உபாயோபேயங்களையும் உணர்த்தும் மந்தரத்தை அநுஸந்தித்தல் (மந்தரஸம்ஸ்காரம்). (5) தனது ஸேஷத்வம் ஸித்திப்பதற்காக ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆராதித்தல் (யாக்ஷஸம்ஸ்காரம்). இவை ஐந்தும் (வேதம் முதலான) ஸாஸ்த்ரங்களில் சொன்னபடி பூராஹ்மணன் முதலான அனைவர்க்கும் அவஸ்யம் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களாகும்.

விநா யஜ்ஞோபவீதேந விநா சக்ரஸ்ய தூரணாத் || ४ ||

விநா ட்வேநேவ விப்ர: சண்டாலத்வமவாப்யுயாத் |

விநா யஜ்ஞோபவீதேந விநா சக்ரஸ்ய தூரணாத் || 4.

விநா த்வயேந வை விப்ரஸ்ய சண்டாளத்வமவாப்யுயாத் |

சக்ரதூரணமாகிற தாபஸம்ஸ்காரமும், த்வயாநுஸந்தூரணமாகிற மந்த்ரஸம்ஸ்காரமும் இல்லாதவன், பூணூல் இல்லாத அந்தணன் போலே உடனே நீசனாவான்.

விபிநா ஷங்காதிதாரணம் சோஷ்ணபுண்டகம் || ५ ||

உபவீதம் ஸிக்ஷாபந்தம் விப்ரஸ்ய ஸததம் ஸம்ருதம் |

சக்ரலாஞ்சநஹினஸ்ய விப்ரத்வம் நிஷ்பலம் பவேத் || ६ ||

விதிநா ஸங்க்ஷக்ராதிதூரணம் சோர்த்வபுண்ட்ரகம் || 5.

உபவீதம் ஸிக்ஷாபந்தம் விப்ரஸ்ய ஸததம் ஸம்ருதம் |

சக்ரலாஞ்சநஹினஸ்ய விப்ரத்வம் நிஷ்பலம் பவேத் || 6.

சாஸ்திரங்களில் சொல்லிய கிரமப்படி ஸங்க்ஷம், சக்ரம் முதலிய ஆயுதங்களை தூரிக்கும் தாபஸம்ஸ்காரம், ஊர்த்வபுண்ட்ரதூரணமாகிற புண்ட்ரஸம்ஸ்காரம், பூணூலை தூரிப்பது, ஸிக்ஷையை வைத்துக்கொள்வது ஆகியவை

எக்காலத்திலும் அந்தணனுக்கு அவஸ்யமானவை என்று தூர்மஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டது. திருவாழியின் சின்னமில்லாதவனுடைய பூராஹ்மணதவம் பயனற்றது.

अचक्रधारिणं विप्रं यः श्राद्धे भोजयेन्नरः ।

रेतोमूत्रपुरीषादीन् स पितृभ्यः प्रयच्छति ॥ ७ ॥

அசக்ரதூரிணம் விப்ரம் யஸ்ஸ்ராத்யுதே பேஜையேந்தர: ।

ரேதோமூத்ரபுரிஷாதீந் ஸ பித்ருப்ய: ப்ரயச்சதி ॥

7.

சக்ராங்கனமில்லாத அந்தணனை ஸ்ராத்யுத்யுத்தில் நிமந்த்ரணம்செய்து பேஜானம் செய்விப்பவன், ஸுகலம், மூத்ரம், மலம் முதலானவற்றைத் தன் பிதருக்களுக்காக கொடுத்தவனாகிறான்.

शङ्खचक्रोर्ध्वपुण्ड्रादिरहितो ब्राह्मणाधमः ।

स जीवन्नेव चण्डालः सर्वकर्मबहिष्कृतः ॥ ८ ॥

ஸங்க்ஷக்ரோர்த்வபுண்ட்ராதிரஹிதோ ப்ராஹ்மணாத்ம: ।

ஸ ஜீவந்நேவ சண்டாளஸ் ஸர்வ கர்ம ப்ஹிஷ்க்ருத: ॥

8.

ஸங்க்ஷக்ரதூரணம் ஊர்த்வபுண்ட்ரதூரணம் முதலான பஞ்சஸம்ஸ்காரமில்லாதவன் அந்தணரிற்கடையோனாய், உயிரோடிருக்கும்போதே நீசனேயானவனாய், எல்லா வைதிககர்மங்களுக்கும் புறம்பானவனாகிறான்.

तस्मात् चक्रादिसंस्काराः कर्तव्या मुनिसत्तमाः ।

चक्रलाञ्छनहीनेन कृतं कर्म च निष्फलम् ॥ ९ ॥

தஸ்மாத் சக்ராதிஸம்ஸ்காரா: கர்த்தவ்யா முனிஸத்தமா: ।

சக்ர லாஞ்சந ஹீநேந க்ருதம் கர்ம ச நிஷ்பலம் ॥

9.

முனிவர் தலைவர்களே! சக்ரம் முதலான சின்னமற்றவன் செய்யும் காரியங்கள் பயனற்றவையாகையாலே, சக்ராதிதூரணம் முதலான ஐந்து ஸம்ஸ்காரங்களுக்கும் அவஸ்யம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

தாபஸம்ஸ்காரத்தின் க்ரமம்

स्नात्वा शुभेऽहि पूर्वाह्ने सम्पगम्यर्च्य केशवम् ।

स्नातं शिष्यं समाहूय कृतकौतुकमङ्गलम् ॥ १० ॥

आचार्यो विधिवत्कुर्यात् चक्रपुण्ड्रादिसत्क्रियाम् ।

ஸ்நாத்வா ஸுபேஹ்நி பூர்வாஹ்ணே ஸம்யக்யப்யர்ச்சய கேஸவம் |

ஸ்நாதம் ஸிஷ்யம் ஸமாஹூய க்ருதகௌதுக மங்க்யளம் || 10.

ஆசார்யோ விதிவத் குர்யாத் சக்ரபுண்ட்ராத்ரிஸத்க்ரியாம் |

மங்க்யளமான திதி வாறம முதலானவற்றோடு கூடிய தினத்தில், ஆசார்யன் முற்பகலில ஸ்நாநம் முதலான நிதயகர்மங்களை அநுஷ்டித்து, புகுவானுக்குத் திருவாராத்நம் ஸமர்ப்பித்து, ஸ்நாநம் செய்தவனாய் பரிஸுத்தானுயிருக்கிற சிஷ்யனை அழைத்து, அவனுக்குக் கங்கணம் கட்டி, ஸாஸ்த்ரமுறைப்படி பஞ்சஸமஸ்காரங்களைச் செய்யக்கடவன.

कारयेत् शङ्खचक्रादिहेतिप्रतिकृतीः शुभाः ॥ ११ ॥

स्वर्णराजतताम्रादिद्रव्यैः कुर्याद्यथोचितम् ।

காரயேத் ஸங்க்ய சக்ராத்ரி ஹேதிப்ரதிக்க்ருதீஸ் ஸுபா: || 11.

ஸ்வர்ணராஜத் தாம்ராத்ரித்ரவ்யை: குர்யாத் யதேத்சிதம் |

சக்ரங்கனத்திற்காக, பொன்னாலாவது, வெள்ளியினாலாவது, தாம்ரத்தினாலாவது, தன் ஸகதிக்குத் தக்கபடி ஆசார்யன் ஸங்க்யம், சக்ரம் முதலான ஆயுதங்களின் ப்ரதிமைகளை அழகியவையாகச் செய்துவைக்கவேண்டும்.

शङ्खं चक्रं गदां खड्गं शङ्खं पञ्चायुधं क्रमात् ॥ १२ ॥

स्नाप्य पञ्चामृतैः शुद्धैः पूजयेत्पुरतो हरेः ।

तत्तत्प्रकाशकैर्मन्त्रैः पूजयेत्कुसुमादिभिः ॥ १३ ॥

ஸங்க்யம் சக்ரம் க்ரத்யம் க்ரத்யம் ஸார்ங்க்யம் பஞ்சாயுதம்

க்ரமாத் || 12.

ஸ்நாப்ய பஞ்சாம்ருதேஸ்ஸுத்தே: பூஜயேத் புரதோ ஹரே: |

தத்தத்ப்ரகாஸகைர் மந்த்ரை: பூஜயேத் குஸுமாதிபி: || 13.

(1) சங்கு (2) சக்ரம் (3) க்ஷத்தௌ (4) வாள் (5) வில
என்கிற புகழ்வானுடைய ஐந்து ஆயுதங்களுக்கும், பரி
ஸுத்தமான பஞ்சாம்புருததைகொண்டு முறைப்படி
திருமஞ்சனம் செயது, அந்தந்த ஆயுதங்களின் பெருமை
களைச் சொல்லும் மந்திரங்களை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு,
புஷ்பம், தூபம், தீபம் முதலியவற்றால் எம்பெருமான்
முன்னிலையிலே அவற்றுக்குத் திருவாராதனம் செய்ய
வேண்டும்.

पुरतोऽग्निं प्रतिष्ठाप्य खगृह्योक्तविधानतः।

इष्माधानादिपर्यन्तं ताम्बूलञ्च निवेदयेत्॥ १४ ॥

புரதோடகும்பம் ப்ரதிஷ்டாப்ய ஸ்வக்ஷுருஹ்யோக்த வித்யாநத:।

இத்மாநாத்யாநாதீ பர்யந்தம் தாம்பூலஞ்ச நிவேத்யேத் ॥ 14.

அதன்பின், தனக்கு முன்னே அக்ஷுனிப்ரதிஷ்டையைச்
செய்து, அந்த அக்ஷுனியில் தததம் க்ஷுருஹ்ய ஸூத்ரத்தில்
சொன்னமுறையில் ஸமித்துக்களால் இத்மாநாத்யாநஹோமம்
வரையில் செயது, தாம்பூலத்தையும் நிவேத்யனம் செய்ய
வேண்டும்.

पश्चात् पञ्चायुधान्यग्नौ प्रक्षिप्य च यथाविधि।

जुहुयात् हेतिमन्त्रैश्च शिष्येण सहितो गुरुः॥ १५ ॥

नमस्कुर्व्यात् ततो भक्त्या देवदेवं जनार्दनम्।

பஸ்சாத் பஞ்சாயுத்யாந்யக்ஷுநௌ ப்ரக்ஷிப்ய ச யத்யாவிதி।

ஜுஹ்யாத் ஹேதி மந்த்ரைஸ்ச ஸிஷ்யேண ஸஹிதோ குரு:॥ 15.

நமஸ்குர்வ்யாத் ததோ பக்த்யா தேவதேவம் ஜநார்த்த்யநம்।

பின்பு, அந்த அக்ஷுனியில் அந்த ஐந்து ஆயுதங்களை
யும் கிரமமாக இட்டு, அந்த ஆயுதங்களின் பெருமையைச்
சொல்லும் மந்திரங்களினால் ஆசார்யன் முறைப்படி
ஹோமம் செய்யவேண்டும். அதன்பின் ஸிஷ்யனோடு
கூடியவனாய், தேவதேவனான ஸ்ரீமந் நாராயணனை பக்தி
யோடு நமஸ்கரிக்கக்கடவன.

பாஹுமூலம் து சமாஸீனம் ஸிஷ்யம் மந்த்ரஜலாப்யதம் || 16 ||

ப்ரதபேச்சுங்கு சக்ராதி ஹேதிபி: ப்ரயதோ குரு: |

பவிரேணாஹ்யேத் பூர்வம் பாஹுமூலம் து தக்ஷிணம் || 17 ||

சக்ஷேன ப்ரதபேத் சவ்யம் தத்யா பாலமத்யமம் |

தத்யா ஸக்ஷேன ஹத்யம் சக்ஷேனேவ து மஸ்தகம் || 18 ||

ப்ரதப்ய விமலாகாரை: ஸ்ரப்ய பசுமர்தேரூ: |

ஸம்பூஜ்ய பூர்வத் பசுமர்தேரூ: சமாபயேத் || 19 ||

ப்ராங்குமுகுந்து ஸமாஸீனம் ஸிஷ்யம் மந்த்ரஜலாப்யதம் || 16.

ப்ரதபேச்சுங்கு சக்ராதி ஹேதிபி: ப்ரயதோ குரு: |

பவிரேணாங்கயேத் பூர்வம் பாஹுமூலந்து தக்ஷிணம் || 17.

ஸங்க்ஷேந ப்ரதபேத் ஸவ்யம் கத்யா பாலமத்யமம் |

தத்யா கத்யேந ஹருத்யம் ஸாங்க்ஷேணேவ து மஸ்தகம் || 18.

ப்ரதப்ய விமலாகாரை: ஸ்நாப்ய பஞ்சாம்ருதேர் குரு: |

ஸம்பூஜ்ய பூர்வத் பஞ்சாதேரூ: சமாபயேத் || 19.

குடம் முதலிய பாத்திரத்தில் நீரை நிறைத்து, அதை மந்திரங்களைக்கொண்டு பரிசுத்தமாக்கி, அந்நீரினால் சிஷ்யனை ஸ்நானம் செய்வித்து, கிழக்கு நோக்கி உட்காரச் செய்து, ஆசாராயன் நியமமுடையவனாய், அக்ஷுணியில் காய்ச்சப்பட்ட பஞ்சாயுதங்களைக்கொண்டு சிஷ்யனுக்கு அடையாளமிடவேண்டும். முதலில் சககரத்தினால் வலது தோளிலும், ஸங்குத்தினால் இடது தோளிலும், கதையினால் நெற்றியிலும், கதையினால் மார்பிலும், வில்லினால் தலையிலும் அடையாளமிடவேண்டும். அஜ்ஞாநத்தை அழிகும் பரமபவித்ரமான இவ்வாயுதங்களாலே இவ்வண்ணம் அடையாளம் செய்தபின், அவைகளுக்கு ஆசாராயன் பஞ்சாம்ருதத்தினால் முனபோல் திருமஞ்சனமும், திருவாராதனமும் செய்து, ஹோமத்தை முடிக்க வேண்டும்.

एवं तापक्रियां कुर्यात् शङ्खचक्रादिहेतिभिः ।

प्रथमं तापसंस्कारस्तापसैर्मुनिभिः स्मृतः ॥ २० ॥

सर्वाश्रमेषु वसतां स्त्रीणां च द्विजसत्तमाः ।

ஏவம் தாபக்ரியாம் குர்யாத் ஸங்க்சக்ராதிஹேதிபிஃ ।

ப்ரதமம் தாபஸம்ஸ்காரஸ்தாபஸைர் முநிபிஃஸ்ஸம்ருத: ॥ 20.

ஸர்வாஸ்ரமேஷு வஸதாம் ஸ்த்ரீணஞ்ச த்விஜஸத்தமா: ।

இவ்வண்ணமாக ஸங்க்யம் சக்ரம் முதலான பஞ்சாயுதங்களாலே தாபம் என்னும் ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்ய வேண்டும். அந்தணர் தலைவர்களே ! தபஸவிகளான முனிவர்கள் இத்தாப ஸம்ஸ்காரத்தைப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களில் முதலாவதாக எண்ணுகிறார்கள். இதை எந்த ஆஸ்ரமத்திலுள்ளவர்களும், ஸ்த்ரீகளுங்கூடச் செய்து கொள்ள வேண்டும்.

कर्मसंस्कारसिद्धयर्थं जातकर्मादि कारयेत् ॥ २१ ॥

मन्त्रसंस्कारसिद्धयर्थं मन्त्रदीक्षाविधिं तथा ।

கர்மஸம்ஸ்காரஸித்த்யர்த்தம் ஜாதகர்மாதி காரயேத் ॥ 21.

மந்த்ரஸம்ஸ்காரஸித்த்யர்த்தம் மந்த்ரதீக்ஷாவிதிம் ததா ।

ஜாதகர்மம் முதலான ஸம்ஸ்காரங்களிலலாதவன் செய்யும் யாக்யம் முதலானவை பலனளிக்கமாட்டாவாகையால், முதலில் அந்த ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்யப்பெற்ற வனுக்கே யாக்யம் முதலான கர்மங்களைச் செய்ய அதிகாரமுண்டு. அதுபோலவே, இந்தப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைப் பெருதவனுக்கு, திருவஷ்டாக்கரம் முதலான மந்த்ரங்கள் மோக்ஷத்தை அளிக்கமாட்டாவாகையால், இந்த ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்றவனுக்கே அம்மந்திரங்களைப் பெற்று அநுஸந்திக்க அதிகாரமுண்டு.

उद्वाहसमये स्त्रीणां पुंसां चैवोपनायने ॥ २२ ॥

चक्रादिधारणं प्रोक्तं मन्त्रैः पञ्चायुधस्य च ।

உத்யவாஹஸமயே ஸ்த்ரீணம் பும்ஸாஞ்சைவோபநாயநே || 22.
சக்ராதிதூரணம் ப்ரோக்தம் மந்த்ரை: பஞ்சாயுத்யஸ்ய ச |

இதி ஸ்ரீபராஸர ஸம்ருதௌ உத்தரகூண்டே₃ விஸிஷ்ட
பரமதூர்ம ஸாஸ்த்ரே, தாபஸம்ஸ்கார வர்ணனம் நாம ப்ரத்யுமாத்யாய: ||

பெண்களுக்கு விவாஹமானவுடனும், ஆண்களுக்கு
உபநயனமானவுடனும், அந்தந்த மந்த்ரங்களை முன்னிட்டுக்
கொண்டு பஞ்சாயுத்யங்களை தூரிப்பது விதிக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீபராஸரஸம்ருதியின் உத்தரகூண்டே₃மான
விஸிஷ்ட பரமதூர்ம ஸாஸ்த்ரத்தில் தாபஸம்ஸ்கார வர்ணனம் என்கிற
முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

2-வது அத்தியாயம்

1. புண்ட்ரஸம்ஸ்காரத்தின் க்ரமம்

श्रीपराशर उवाच—

अतः परं प्रवक्ष्यामि पुण्ड्रधारणमुत्तमम् |

यस्य धारणमात्रेण सर्वतीर्थफलं लभेत् || १ ||

ஸ்ரீபராஸர உவாச—

அத:பரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி புண்ட்ரதூரணமுத்தமம் |

யஸ்ய தூரணமாத்ரேண ஸர்வதீர்த்தபூலம் லபேத ||

1.

தாபஸம்ஸ்காரத்தை நிரூபித்தபின்பு, மிகச் சிறந்த
புண்ட்ரதூரணமாகிற ஸம்ஸ்காரம் பற்றிக் கூறுகிறேன்.
இந்த ஸம்ஸ்காரம் பெற்றவன், கங்கைமுகதலான எல்லாத்
தீர்த்தங்களிலும் நீராடியதாலுண்டாகும் பூலனைப்பெறு
வான்.

पूर्वाह्ने पूर्ववत् स्नात्वा संपूज्य मधुसूदनम् |

शिष्यं स्नातमलङ्कृत्य पुण्ड्रधारणमादिशेत् || २ ||

பூர்வாஹ்ணே பூர்வவத் ஸ்நாத்வா ஸம்பூஜ்ய மதுஸூதநம் |

ஸிஷ்யம் ஸ்நாதமலங்க்ருத்ய புண்ட்ரதூரணமாதி₃ஸேத || 2.

முதல் அத்தியாயத்தில் சொல்லியதுபோல் காலையில் நீராடி எம்பெருமானை ஆராதித்து, நீராடியவனாய், நல்ல வஸ்திரம் ஆபரணங்கள் முதலானவற்றால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவனாயுள்ள சிஷ்யனைப் புண்ட்ரஸம்ஸ்காரம் பெற்றுக் கொள்ளும்படி நியமிக்கவேண்டியது.

ஹ்ரிடிலே சைகதே வா஽பி ஹ்யுலிப்ய ததோ குரு: ।

ஓதாசைதானி புண்ட்ராணி லிஹேத் தஸிந் யதாஶ்ரமம்॥ 3 ॥

ஸ்துண்டிஸே ஸைகதே வாபி ஹ்யுபலிப்ய ததோ குரு: ।

த்வாதஸ்தாநி புண்ட்ராணி லிகேத் தஸ்மிந் யதாஶ்ரமம்॥ 3.

புல் பூண்டுகளில்லாத தரையிலாவது, மணற்பிரதேசத்திலாவது, கோமயத்தினால் (பசுஞ்சாணியினால்) மெழுகிய இடத்தில், கிழக்கு முதலான திக்குகளில் முறையே கேசவன் முதலான பனிரண்டு ஊர்துவபுண்ட்ரங்களையும் எழுதவேண்டியது.

அஃபுண்ட்யாஶ்டிஷு மஶ்யே சத்வாரி விந்யஸேத் ।

வ்யாஹர்ந் சர்வபுண்டேஷு கௌவாதிந் யதாஶ்ரமம்॥ 4 ॥

அவாஹநாஶ்யபாஶ்யேஷு ஧ூபதிபநிவேதநை: ।

சம்பூஜ்யாஶ்ரி ப்ரதிஸ்ட்யாப்ய ஹோமம் பூர்வவதாஸரேத் ॥ 5 ॥

பௌருஷேண ச ஸக்தேந கௌவாதிந் யதாஶ்ரமம்॥ 6 ॥

மூலமந்நேண வை ஹுத்வா ஹோமஸேஷம் ஸமாபயேத் ॥ 6 ॥

அஷ்டபுண்ட்ராண்யஷ்டதிஷு மத்யே சத்வாரி விந்யஸேத் ।

வ்யாஹர்ந் ஸர்வபுண்ட்ரேஷு கௌவாதிந் யதாஶ்ரமம் ॥ 4.

ஆவாஹநார்க்யபாத்துயஸ்ச தூபதிபநிவேதநை: ।

ஸம்பூஜ்யாக்ருநிம் ப்ரதிஸ்ட்யாப்ய ஹோமம் பூர்வவதாஸரேத் ॥ 5.

பௌருஷேண ச ஸக்தேந கௌவாதிந் யதாஶ்ரமம் ॥ 6.

மூலமந்நேண வை ஹுத்வா ஹோமஸேஷம் ஸமாபயேத் ॥ 6.

அதில், கிழக்கு தென்கிழக்கு முதலான எட்டு திக்குகளில் எட்டு புண்ட்ரங்களையும், நடுவில் (விதிக்குக்களை

விட்டு) கிழக்கு முதலான நாலு திக்குகளில் நாலு புண்ட்ரங்களையும் ஆகப் பனிரண்டு ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களை; எழுதி, அவற்றில் எழுதிய முறையிலேயே கேசவன் முதலாக தூமோதூரனீருகப் பனிரண்டு திருநாமங்களை ஆவாஹநம்பண்ணி, அவர்கள் திருநாமங்களைக்கொண்டே அர்க்யம், பாத்யம், ஆசமநீயம், தூபம், தீபம் முதலியவைகளால் ஆரதித்து, பழம் முதலாகத் தாமபூல மீருகக் கண்டருளப்பண்ணி, அதன்பின் முன் அத்தியாயத்தில் சொன்னபடி அவரவர் க்ருஹ்ய ஸூத்ரத்தின்படி அக்ஷிப்ரதிஷ்டைப்பண்ணி, புருஷஸூக்த மந்திரங்களாலும், கேஸவன் முதலான பன்னிருநாமங்களாலும், திருமந்திரத்தினாலும் ஹோமத்தை ஸம்பூர்ணமாகச் செய்துமுடிக்க வேண்டும்.

प्रदक्षिणं ततः कुर्यात् नमस्कुर्याच्च भक्तिः।

पुण्ड्राणि धारयेच्छिष्यमासीनं विनयान्वितम्॥ ७॥

नमस्कृत्य ततः शिष्यो गुरुं सर्वगुणान्वितम्।

तदाप्रभृति पुण्ड्राणि मृदा धार्याणि नित्यशः॥ ८॥

ப்ரதக்ஷிணம் தத: குர்யாந் நமஸ்குர்யாச்ச புக்தித: |

புண்ட்ரானி தூரயேச்சிஷ்யமாவீநம் விநயாந்விதம் || 7.

நமஸ்க்ருத்ய ததஸ்ஸிஷ்யோ குரூம் ஸர்வகுணாந்விதம் |

ததாப்ரப்ருதி புண்ட்ரானி ம்ருதூ தூர்யாணி நித்யஸ: || 8.

அதற்குப்பின், ஆசார்யன் புகதியுடன் அக்ஷனிககு ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களைப்பண்ணி, வணக்கத்துடன் தன் அருகில உட்கார்ந்திருக்கும் சிஷ்யனுக்கு, மேலே சொல்லப்போகிற முறையில் ஊர்த்வபுண்ட்ரதூரணம் செய்விக்கவேண்டியது. சிஷ்யனும், தனக்கு அறிவளித்த வனாய், ஆசார்யகுணங்களைத்தும நிறைந்தவனான குருவுக்கு தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, அன்றுமுதல வெள்ளை மண்ணால் ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களை தூரிக்கக்கடவன்.

आदाय वैष्णवे क्षेत्रे मृत्तिकां विमलां शुभाम्।

मूलमन्त्रेणामिमन्त्र्य चोर्ध्वपुण्ड्राणि धारयेत्॥ ९॥

ललाटादिषु चाङ्गेषु केशवादीन् यथाक्रमम्।

ஆதாய வைஷ்ணவே க்ஷேத்ரே ம்ருத்திகாம் விமலாம் ஸுப்யாம் |
மூலமந்த்ரேணாமிமந்த்ரய சோர்த்வபுண்ட்ரராணி தூரயேத் || 9.
லலாடாதிஷு சாங்கேஷு கேஸவாதீந்ய தூக்ரமம் |

அந்த மண்ணை எம்பெருமான் உகந்த திவ்யதேஸங்
களிலிருந்து எடுத்தது, வெண்மையாய், ம்ருதுவாய், மண
முடையதாய்ப்படி பக்குவம்செய்து, திருமந்திரத்தினால் அபி
மந்த்ரணம்செய்து, நெற்றி முதலான அவயவங்களில்
அதைகொண்டு ஊர்த்வபுண்ட்ரமாக தூரித்து, அவை
களில் கேஸவன் முதலான பன்னிருமூர்த்திகளை முறையே
ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும்.

ஊர்த்வபுண்ட்ரலக்ஷணம்

द्वयङ्गुलं त्र्यङ्गुलं वापि ह्यन्तरालं प्रकल्पयेत्॥ १०॥

पार्श्वमङ्गुलमात्रं स्यादूर्ध्वपुण्ड्रस्य लक्षणम्।

த்வயங்குலம் த்ரயங்குலம் வாயிஹ்யந்தராளம் ப்ரகல்பயேத் || 10.
பார்ஸ்வமங்குலமாத்ரம் ஸ்யாதூர்த்வபுண்ட்ரஸ்ய லக்ஷணம் |

இடையில் இரண்டு அங்குலமாவது, மூன்றங்குலமா
வது இடைவெளிவிட்டு, இரு பக்கங்களிலும் ஒவ்வொருங்
குலம் அகலமுடையதாய் தூரிக்கப்பட்டது ஊர்த்வ
புண்ட்ரம் எனப்படும்.

हरेः पादाकृतिं रम्यं सुपार्श्वं सुमनोहरम्॥ ११॥

नासिकामूलमारभ्य ललाटान्तश्च विन्यसेत्।

एवं सर्वाणि पुण्ड्राणि सच्छिद्राण्येव धारयेत्॥ १२॥

ஹரே: பாதூக்ருதிம் ரம்யம் ஸுபார்ஸ்வம் ஸுமனோஹரம் || 11.
நாஸிகாமூலமாரப்ய லலாடாந்தஞ்ச விந்யஸேத் |

ஏவம் ஸர்வாணி புண்ட்ரராணி ஸச்சித்ராண்யேவ தூரயேத் || 12.

ஹரிபாதூக்ருதியாய், அழகியதாய், ஒழுங்கான பக்கங்களை உடையதாய், நெஞ்சுக்கு மிகவினியதான ஊர்த்வபுண்டூரத்தை, நாஸிகாமூலம் என்று ஸாஸ்திர ஸித்தூமான மூலகின மூன்றாவது பூகூத்தில் தொடங்கி, நெற்றிககட்டு வரையில் அழகாக தூரிககவேண்டும். இப்படியே மற்ற ஊர்த்வபுண்டூரங்களையும் இடைவெளியுடையதாகவே தூரிககவேண்டும்.

இடைவெளியில்லாத ஊர்த்வபுண்டூரத்துக்கு நிஷேதம்

प्रमाणहीनं बद्धाग्रमच्छिद्रं च विवर्जयेत्।

अच्छिद्रमूर्ध्वपुण्ड्रं तु यः करोति विमूढधीः॥१३॥

तेनैव हि धृतः संयक् शुनः पादो न संशयः।

तस्मात् छिद्रान्वितं पुण्ड्रं ब्राह्मणः सततं धरेत्॥१४॥

ப்ரமாணஹீநம் பூத்தூகூரமச்சித்ரஞ்ச விவர்ஜயேத் |

அச்சித்ரமூர்த்வபுண்டூரந்து ய: கரோதி விமுடதீ: || 13.

தேநைவ ஹி தூருதஸ் ஸம்யக் ஸுந: பாதோ ந ஸம்ஸய: |

தஸ்மாச்சித்ரந்விதம் புண்டூரம் பூராஹ்மணஸ் ஸததம் தூரேத் || 14.

கீழ்ச்சொன்ன அளவுகளில் மாறுபட்டதாகவோ, நுனி சேர்ந்ததாகவோ, இடைவெளியில்லாததாகவோ ஊர்த்வபுண்டூரத்தை தூரிககக்கூடாது. இந்த லக்ஷண மறியாத அறிவிலி, இப்படித் தவருன முறையில் அதை தூரித்தானாகில், அவன் நாயின் காலையே நன்கு தூரிததுக் கொண்டவனாவான் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகையால், அந்தணன் எப்போதும் ஊர்த்வபுண்டூரத்தை முற்கூறிய படி இடைவெளி முதலான லக்ஷணங்கள் உடையதாகவே தூரிககவேண்டும்.

வைதிககர்மங்களில் ஊர்த்வபுண்டூரதூரணவிதி

सन्ध्याकाले जपे होमे स्वाध्याये पितृर्तर्पणे।

श्राद्धे दाने च यज्ञे च धारयेद्दूर्ध्वपुण्ड्रम्॥१५॥

ஸந்த்யாகாலே ஐபே-ஹோமே ஸ்வாத்யாயே பித்ருதர்ப்பணே ।
ஸ்ராத்தே தூநே ச யஜ்ஞே ச தூரயேதூர்த்வ-
புண்ட்ரகம் || 15.

தினந்தோறும் முக்காலங்களிலும் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய ஸந்த்யாவந்தனத்தின்போதும், ஐபம, ஹோமம், வேத்யாத்யயநம் பாவகாலங்களில் செய்யவேண்டிய பித்ருதர்ப்பணம், ஸ்ராத்தே, தூநம், பூலனை உத்யுதேஸிததுச்செய்யும் யாகும் முதலான நித்ய நைமித்திக காம்யகர்மங்களே, ஊர்த்வபுண்ட்ரமணிந்தபின்பே அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாமல் செய்யும் கர்மம்
பூலமின்றியொழிகை

ऊर्ध्वपुण्ड्रं तु विप्राणां सन्ध्यानुष्ठानकर्मवत् ।
श्राद्धकाले विशेषेण कर्ता भोक्ता च न त्यजेत् ॥ १६ ॥
ऊर्ध्वपुण्ड्रविहीनस्तु कर्म यत्किञ्चिदाचरेत् ।
तत्सर्वं विफलं यायादिष्टापूर्तमपि द्विजाः ॥ १७ ॥

ஊர்த்வபுண்ட்ரந்து விப்ராணாம் ஸந்த்யாநுஷ்டாந கர்மவத் ।
ஸ்ராத்தேகாலே விஸேஷேண கர்த்தா பேக்த்தா ச ந
த்யஜேத் || 16.

ஊர்த்வபுண்ட்ரவிஹீநஸ்து கர்ம யத்கிஞ்சித்யாசரேத் ।
தத் ஸர்வம் விபூலம் யாயாதிஷ்டாபூர்த்தமபி த்யவிஜா: || 17.

அந்தணனுக்கு, ஸந்த்யாவந்தனம்போலே ஊர்த்வபுண்ட்ரதூரணமும் மிகவும் அவஸ்யமானது. அதிலும், ஸ்ராத்தேகாலத்தில், ஸ்ராத்தேத்தைச் செய்பவனும், அதில் புஜிக்கிறவனும், ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை விடாமல் தூரிக்கவேண்டும். ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாதவன் செய்த நித்யநைமித்திகாதி கர்மங்களும், யாகம் முதலான காம்யகர்மங்களும், குளம்வெட்டுதல் முதலான புண்யகர்மங்களும் பூலமில்லாமற்போய்விடும்.

ஊர்துவபுண்டூரமற்ற ஸரீரத்தைக் காணலாகாது

यच्छरीरं मनुष्याणां ऊर्ध्वपुण्ड्रविवर्जितम् ।

द्रष्टव्यं नैव तत् गात्रं श्मशानसदृशं हि तत् ॥ १८ ॥

யச்சரீரம் மநுஷ்யாணாம் ஊர்துவபுண்டூரவிவ்ரஜிதம் ।

த்ரஷ்டவ்யம் நைவ தத் க்ராத்ரம் ஸ்மஸாநஸத்ருஸம் ஹி தத் ॥ 18.

ஊர்துவபுண்டூரமில்லாத ஸரீரம் சுடுகாட்டை ஒத்த தாகையாலே அதைப் பார்க்கவே கூடாது.

ஊர்துவபுண்டூரதூரண பூலம்

मृदमादाय कृष्णायास्तुलस्या मूलसंभवाम् ।

धारयेदूर्ध्वपुण्ड्राणि तस्याः फलमनन्तकम् ॥ १९ ॥

यत्त दिव्यं हरेः क्षेत्रं मृदमादाय तत्र वै ।

धारयेदूर्ध्वपुण्ड्राणि त्रिसन्ध्यासु द्विजोत्तमाः ॥ २० ॥

மருதமாதூய க்ருஷ்ணயாஸ் துலஸ்யா மூலஸம்பவாம் ।

தூரயேதூர்துவபுண்டூராணி தஸ்யா: பூலமநந்தகம் ॥ 19.

யத்து திவ்யம் ஹரே: கேத்ரம் மருதமாதூய தத்ர வை ।

தூரயேதூர்துவபுண்டூராணி த்ரிஸந்த்யாஸம்

த்ருவிஜோத்தமா: ॥ 20.

அந்தணர் தலைவர்களே ! க்ருஷ்ணதுளஸியின் வேர்ப் பற்றிலிருக்கும் மண்ணையாவது, கோயில, திருமலை, பெருமாள் கோயில, திருநாராயணபுரம் முதலான திவ்ய தேஸங்களிலுள்ள மண்ணையாவது கொண்டு காலை, நண்பகல், மாலை ஆகிய மூன்று ஸந்த்யாகாலங்களிலும் ஊர்துவபுண்டூரத்தை தூரிப்பவன் அநந்தமான பூலனை அடைவான்.

மற்ற புண்டூரங்களை தூரிப்பதின் பூலன்

अच्छिद्रमूर्ध्वपुण्ड्रं वा त्रिपुण्ड्रं यस्तु धारयेत् ।

स जीवन्नेव शूद्रत्वमाशु गच्छत्यसंशयम् ॥ २१ ॥

அச்சித்ரமூர்த்துவபுண்ட்ரம் வா த்ரிபுண்ட்ரம் யஸ்து

தூரயேத் |

ஸ ஜீவந்நேவ ஸூத்ரத்வமாஸூ க்ஷத்த்யஸம்ஸயம் || 21.

இடைவெளியில்லாத ஊர்துவபுண்ட்ரத்தையோ, திரி (திரியக்) புண்ட்ரத்தையோ தூரிப்பவன் (அந்தணப்பிறப்புடையவானாயினும்) இந்த ஜன்மத்திலேயே வைதீக கர்மங்களுக்குத் தகுதியற்ற ஸூத்ரனாகிவிடுவான் என்பது உறுதி.

த்ரிபுண்ட்ரதூரியோடு ஸஹவாலம் கூடாது

कपालदेहभसास्थिशुक्तिपाषाणधारिणम् ।

त्रिपुण्ड्रधारिणं विप्रं चण्डालमिव संत्यजेत् ॥ २२ ॥

கபாலதேஹபுஸ்மாஸ்தி ஸூக்திபாஷாணதூரிணம் |

த்ரிபுண்ட்ரதூரிணம் விப்ரம் சண்டாளமிவ ஸந்த்யஜேத் || 22.

மண்டையோடு, பிணச்சாமபல், எலும்பு, சங்கு, சிவலிங்கக் கல் இவைகளையோ, த்ரிபுண்ட்ரத்தையோ தூரிப்பவனை, சண்டாளனைப்போலே விலக்கவேண்டும்.

த்ரிபுண்ட்ரதூரியான அந்தணன் தேஸ்பூரஷ்டம்

செய்யத்தக்கவன்

अग्निदं गरदं चैव लिङ्गपाषाणधारिणम् ।

त्रिपुण्ड्रधरं विप्रं राजा राष्ट्रात् प्रवासयेत् ॥ २३ ॥

அக்யுநிதம் க்ரதஞ்சைவ லிங்கபாஷாணதூரிணம் |

திரியக்புண்ட்ரதூரம் விப்ரம் ராஜா ராஷ்ட்ராத்

ப்ரவாஸயேத் || 23.

வீட்டில் நெருப்பு வைப்பவன், உணவிலும் நீரிலும் விஷத்தைக் கலப்பவன், சிவலிங்கத்தை தூரிப்பவன், த்ரிபுண்ட்ரத்தை தூரிப்பவன் ஏனும் இத்தகைய அந்தணர்களை அரசன் தன் ராஜ்யத்திலிருந்து வெளியேற்ற வேண்டும்.

திரிபுண்ட்ரதூரிக்கு கோஷ்டியில் நிஷேதம்

तिर्यक्पुण्ड्रो विप्रः पङ्क्तिमध्ये स्थितो यदि ।

सा पङ्क्तिर्ब्रह्महत्यायां युज्यते नात्र संशयः ॥ २४ ॥

तिर्यक्पुण्ड्रो विप्रो यत्र तिष्ठति दुर्मतिः ।

स देशः पापसंभूतिः श्मशानसदृशो भवेत् ॥ २५ ॥

திரயக்புண்ட்ரதூரோ விப்ர: பங்க்திமத்யே ஸ்திதோ யதி: |

ஸா பங்க்திர் ப்ரஹ்மஹத்யாயாம் யுஜ்யதே நாத்ர

ஸம்ஸய: || 24.

திரயக்புண்ட்ரதூரோ விப்ரோ யத்ர திஷ்டுதி துர்மதி: |

ஸ தேஸ: பாபஸம்பூதிஸ் ஸ்மஸாநஸத்ருஸோ பவேத் || 25.

திரிபுண்ட்ரதூரியான அந்தணனோடே ஒரு வரிசையில நின்றவர்கள் அனைவரும் ப்ரஹ்மஹத்தி தேஷ்டத்தை அடைவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. தன் தூர்மத்தை விட்டுத் தீயறிவுடையவனாய் த்ரிபுண்ட்ரத்தை தூரித்த அந்தணன் வாழும் தேஸம் பாபமுடையதாய், சுடுகாட்டை ஒத்ததாகும்.

திரிபுண்ட்ரதூரித்வவிஜ்ஞாக்கு துண்டுணை

ब्राह्मणः कुलजो विद्वान् तिर्यक्पुण्ड्रो यदि ।

तं गर्दभं समारोप्य राजा राष्ट्रात् प्रवासयेत् ॥ २६ ॥

ப்ரஹ்மண: குலஜோ வித்வாந் திரயக்புண்ட்ரதூரோ யதி: |

தம் கர்ந்தபும் ஸமாரோப்ய ராஜா ராஷ்ட்ராத்

ப்ரவாஸயேத் || 26.

நற்குலத்தில், கல்வியுடையவனாகப் பிறந்த அந்தணனும் திரயக்புண்ட்ரத்தை தூரித்தானாகில், அரசன், அவனைக் கழுதையின்மேல் ஏற்றி தேஸம்ப்ரஷ்டம் செய்யவேண்டும்.

तस्मात्तु ब्राह्मणो नित्यमूर्ध्वपुण्ड्रं हि धारयेत् ।

ऊर्ध्वपुण्ड्रेण संसिद्धिं लभते नात्र संशयः ॥ २७ ॥

தஸ்மாத்து ப்ராஹ்மணே நித்யமூர்த்வபுண்ட்ரம் ஹி
தூரயேத் |
ஊர்த்வபுண்ட்ரேண ஸம்ஸித்தித்வம் லப்யதே நாத்ர
ஸம்ஸய: || 27.

ஆகையால், ப்ராஹ்மணன் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையே
தூரிக்கவேண்டும். அதனால் எல்லா ஸித்தித்தியையும் அடை
வான் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களின் ஸ்தூநமும், அளவும்,
தேவதைகளும் (28-41)

ऊर्ध्वपुण्ड्रप्रमाणानि स्थानानि मुनिसत्तमाः ।

व्यूहभेदेन नामानि वक्ष्यामि च पृथक् पृथक् ॥ २८ ॥

ஊர்த்வபுண்ட்ரப்ரமாணநி ஸ்தூநாநாநி முநிஸத்தமா: |
வ்யூஹபேதேந நாமாநி வக்ஷ்யாமி ச ப்ருத்யக் ப்ருத்யக் || 28

முனிவர்களே! இனி, ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களின் அளவு
களையும், இடங்களையும், அவைகளின் நாமங்களையும் தனித்
தனியாகச் சொல்லுகிறேன்.

चतुस्त्रिद्वयङ्गुलं वापि विस्तारं परिकल्पयेत् ।

சதுஸ்த்ரித்யங்குலம் வாபி விஸ்தாரம் பரிகல்பயேத் |

நாலு அங்குலமாவது, மூன்று அங்குலமாவது,
இரண்டு அங்குலமாவது, அவரவர் ஸரீரம், அந்தந்த
இடங்களுக்குத் தக்கபடி உயரமுள்ளவையாக ஊர்த்வ
புண்ட்ரங்களை தூரிக்கவேண்டும்.

ललाटे कैशवायेति चतुरङ्गुलमायतम् ॥ २९ ॥

चतुश्चक्रधरं देवं शुद्धजाम्बूनदप्रभम् ।

லலாடே கேஸவாயேதி சதுரங்குலமாயதம் ||

29.

சதுஸ்சக்ரதாரம் தேவம் ஸுத்தஜாம்பூநதப்ரபம் |

நெற்றியில் நாலு அங்குலம் உயரமுள்ளதாக ஊர்த்துவ புண்ட்ரத்தை தூரித்து, அதில்—(நாலு கைகளில்) நாலு சககரங்களையுடையவனாய், அழுக்கற்ற தங்கமபோல் ஒளி புள்ளவனான கேஸுவனை “கேஸுவாய நம:” என்னும் மந்திரத்தினால் ஆவாஹநம் செய்யவேண்டும். (இத்திருமண காப்பிற்குக் கேஸுவன் என்றே பெயர். மற்ற திருமண காப்புகளும் அவ்வவவிடங்களில் ஆவாஹநம் செய்யப்படும் நாராயணன் முதலானாரின் பெயரையே உடையவை.)

नाभौ नारायणायेति धारयेत् दशाङ्गुलम्॥ ३०॥

चतुःशङ्खधरं देवं इन्दीवरदलप्रभम्।

நாபெள நாராயணையேதி தூரயேத் து துஷாங்குலம் || 30.
சதுஸ்ஸங்குதூரம் தேவம் நீலஜீமுதஸந்நிபும்।

கொப்பூழின் மேலே, நடு வயிற்றிலு, (நாலு கைகளில்,) நாலு ஸங்குங்களையும், நீலமேகம்போன்ற காந்தியையும் உடைய நாராயணனை “நாராயணாய நம:” என்னும் மந்திரத்தினால் பத்து அங்குலம் உயரமுள்ளதாக தூரிகை வேண்டும்.

हृदये माधवायेति न्यसेदष्टाङ्गुलं तथा॥ ३१॥

चतुर्गदाधरं देवमिन्दीवरदलप्रभम्।

ஹ்ருதயே மாதவாயேதி ந்யஸேதுஷ்டாங்குலம் ததா || 31.
சதுர்க்குதாதூரம் தேவமிந்தீவரதுளப்ரபும்।

மார்பில்—கருநெய்தல் போன்ற ஒளியையும், (கைகளில்) நாலு கதுகங்களையும் உடைய மாதுவனை “மாதுவாய நம:” என்னும் மந்திரத்தைச் சொல்லி, எட்டு அங்குலம் உயரமுள்ளதாக - தூரிக்கவேண்டும்.

गोविन्दायेति कण्ठे च धारयेत् चतुरङ्गुलम्॥ ३२॥

चतुर्धनुर्धरं देवं कोटिचन्द्रसमप्रभम्।

கோவிந்தாயேதி கண்டே ச தூரயேச்சதுரங்குலம் || 32.
சதுர்த்தநூர்த்தரம் தேவம் கோடிசந்த்ரஸமப்ரபும் |

கோடிசந்திரர்களை ஒத்த ஒளியையும், கைகளில் நாலு
வில்களையும் உடைய கோவிந்தனை “கோவிந்தாய நம:”
என்னும் மந்திரத்தினால் நாலு அங்குலம் உயரமுள்ள
தாகக் கழுத்தில் தூரிக்கவேண்டும்.

विष्णु च दक्षिणे कुक्षौ धारयेत्तु दशाङ्गुलम् || ३३ ||
चतुर्हलधरं देवं पद्मकिञ्जल्कसन्निभम् |

விஷ்ணுஞ்ச துக்ஷிணே குக்ஷௌ தூரயேத்து
தூராங்குலம் || 33.
சதுர்ஹலதரம் தேவம் பத்மகிஞ்சல்கஸந்நிபும் |

தாமரைப்பூவின் தாதுவைப்போன்ற நிறத்தையும்,
கைகளில் நாலு கலப்பைகளையும் உடைய ஸ்ரீவிஷ்ணுவை
“ஸ்ரீவிஷ்ணவே நம:” என்னும் மந்திரத்தைச்சொல்லி,
பத்து அங்குலம் உயரமுள்ளதாக வயிற்றுநின் வலது
பக்கத்தில் தூரிக்கவேண்டும்.

मधुसूदनं बाहुमध्ये न्यसेदशाङ्गुलं तथा || ३४ ||
चतुर्मुखसलभृद्देवं अरविन्दाभमेव च |

மதுஸூதநம் பூாஹுமத்யே ந்யஸேதஷ்டாங்குலம்
ததா || 34.
சதுர்முஸலப்ருத்தேவம் அரவிந்தாபுமேவ ச |

தாமரைப்பூவைப்போன்ற ஒளியையும், கைகளில் நாலு
உலக்கைகளையும் உடைய மதுஸூதனை, “மதுஸூத
நாய நம:” என்னும் மந்திரத்தை அநுஸந்தித்து, எட்டு
அங்குலம் உயரமுள்ளதாக வலது புஜத்தில் தூரிக்க
வேண்டும்.

त्रिविक्रमायेति चांसे धारयेच्चतुरङ्गुलम् || ३५ ||
चतुःखड्गधरं देवं ज्वलदग्निसमप्रभम् |

தரிவிக்ரமாயேதி சாம்ஸே தூரயேச்சதுரங்குலம் || 35.
சது:க்யூக்யூதூர்ம தேவம் ஜ்வலத்க்யூநிஸமப்ரப்யம் |

ஒளிவீசும் அக்ஷனியை ஒத்த தேஜஸ்ஸையும், கைகளில் நாலு கத்திகளையும் உடைய திரிவிக்கிரமனை “தரிவிகரமாய நம:” என்னும் மந்திரத்தால் வலது தோளில் நாலு அங்குலம் உயரமுள்ளதாக தூரிக்கவேண்டும்.

वामनं वामकुक्षौ तु धारयेत् दशाङ्गुलम् || ३६ ||
चतुर्वज्रधरं देवं तरुणादित्यसन्निभम् |

வாமநம் வாமகுக்ஷௌ து தூரயேத் து த்ஷாங்குலம் || 36.
சதுர்வஜ்ரதூர்ம தேவம் தருணாதித்யஸந்நிப்யம் |

இளஞ்சூரியன் போன்ற ஒளியையும், கைகளில் நாலு வஜ்ரங்களையும் உடைய வாமநனை “வாமநாய நம:” என்னும் மந்திரத்தினால் வயிற்றின் இடது புறத்தில் பத்து அங்குலம் உயரமுள்ளதாக தூரிக்கவேண்டும்.

श्रीधरं बाहुमध्ये तु न्यसेदष्टाङ्गुलं तथा || ३७ ||
पट्टसायसभृद्देवं पुण्डरीकाभमेव च |

ஸ்ரீதூர்ம ப்ஷாஹுமத்யே து ந்யஸேத்ஷ்டாங்குலம் தத்யா || 37.
பட்டஸாயத்யப்யருத்தேவம் புண்டூரீகாப்யமேவ ச |

வெண தாமரையை ஒத்த ஒளியையும், கைகளில் நாலு பட்டஸம் என்னும் ஆயுதங்களையும் உடைய ஸ்ரீதூர்னை “ஸ்ரீதூராய நம:” என்னும் மந்திரத்தைச் சொல்லி எட்டு அங்குலம் உயரமுள்ளதாக இடது புஜத்தில் தூரிக்க வேண்டும்.

हृषीकेशं तु वामांसे धारयेत् चतुरङ्गुलम् || ३८ ||
चतुर्मुद्रभृद्देवं विद्युद्गणसमप्रभम् |

ஹ்ருஷீகேஸம் து வாமாம்ஸே தூரயேச்சதுரங்குலம் || 38.
சதுர்முத்க்யூரப்யருத்தேவம் வித்யுத்க்யூணஸமப்ரப்யம் |

மின்னற்கூட்டம் போன்ற ஒளியையும், கைகளில் நாலு உழல்தடிகளையும் உடைய ஹ்ருஷீகேஸனை “ஹ்ருஷீகேஸராய நம:” என்னும் மந்திரத்தைக்கொண்டு வலது தோளில் நாலு அங்குலம் உயரமுள்ளதாக தூரிக்க வேண்டும்.

पृष्ठे तु पद्मनाभेति धारयेच्चतुरङ्गुलम् ॥ ३९ ॥

சர்வாபுதரம் தேவம் கோடி ஸூரியஸம்ப்ரபம் |

ப்ருஷ்டே து பத்மநாபேதி தூரயேச்சதுரங்குலம் || 39. ஸர்வாபுதரம் தேவம் கோடி ஸூரியஸம்ப்ரபம் |

கோடி ஸூரியர்களை ஒத்த ஒளியையும், கைகளில் எல்லா ஆபுதங்களையும் உடைய பத்மநாபனை “பத்மநாபராய நம:” என்னும் மந்திரத்தைச் சொல்லி, முதுகின் கீழே நடுவில் நாலு அங்குலம் உயரமுள்ளதாக தூரிக்க வேண்டும்.

ककुदे दामोदरेति धारयेत् चतुरङ्गुलम् ॥ ४० ॥

சதுஷாபுதரம் தேவம் கோடி ஸூரியஸம்ப்ரபம் |

ககுதே தாமோதரேதி தூரயேச்சதுரங்குலம் || 40. சதுஷாபுதரம் தேவமிந்த்ரகோபஸம்ப்ரபம் |

பட்டுப்பூச்சியை ஒத்த நிறத்தையும், கைகளில் நாலு பாஸாபுதங்களையும் உடைய தாமோதரனை “தாமோதரராய நம:” என்னும் மந்திரத்தை அநுஸந்தித்து, கழுத்துப் பிடரியில் நாலு அங்குலம் உயரமுள்ளதாக தூரிக்க வேண்டும்.

नगोऽस्तु वासुदेवाय मूर्ध्नि चैवं त्रयोदशम् ॥ ४१ ॥

நமோஸ்து வாஸுதேவாய மூர்த்நி சைவம் த்ரயோதஸம் || 41.

இப்படி தூரித்து மிகுந்த திருமண் காப்பை “வாஸுதேவாய நம:” என்று அநுஸந்தித்து சிரஸ்ஸில் தூரிக்க வேண்டும்.

ஊர்த்வபுண்ட்ரம் அணிந்த சரீரத்தின் பெருமை

धारणादूर्ध्वपुण्ड्रस्य शरीरं मन्दिरं हरेः।

तस्मात् सततं धार्य ऊर्ध्वपुण्ड्रं द्विजोत्तमैः॥४२॥

தூரணதூர்த்வபுண்ட்ரஸ்ய ஸரீரம் மந்திரம் ஹரே: |
தஸ்மாத்து ஸததம் தூர்யமூர்த்வபுண்ட்ரம்

தூவிஜோத்தமை: || 42.

(கேஸவன் முதலான பன்னிரண்டு திருநாமங்களை யுடைய) இந் த ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களை அணிந்துள்ள ஸரீரம், அக்காரணத்தாலேயே ஸர்வேஸ்வரனுக்குக் கோயிலாயுள்ளது. ஆகையால் சிறப்புற்ற அந்தணர் முதலானோர் ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களை யே அணியக்கடவர்கள்.

ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாவிடில் தோஷம்

ऊर्ध्वपुण्ड्रं विना यस्तु सन्ध्याकर्मादिकं चरेत्।

तत् सर्वं राक्षसैर्नीतं जपहोमादिकं तथा॥४३॥

ஊர்த்வபுண்ட்ரம் விநா யஸ்து ஸந்த்யாகர்மாதிசுகம் சரேத் |
தத் ஸர்வம் ராக்ஷஸைர் நீதம் ஜபஹோமாதிசுகம் தத்யா || 43.

ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தூரிக்காமல், ஸந்த்யாவந்தூனம், மந்த்ர ஜபம், ஹோமம் முதலான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை அநுஷ்டித்தாலும், அவற்றை ராக்ஷஸர்கள் கொண்டு போவார்கள். (அவை ராக்ஷஸர்களை யே சேருமாகையால், தேவர்கள் அவற்றால் திருப்தியடையமாட்டார்கள் என்றபடி.)

ते शवाः पुरुषा लोके येषां हृदि न केशवः।

केशवार्पितचित्ता ये न शवा न पुनर्भवाः॥४४॥

தே ஸவா: புருஷா லோகே யேஷாம் ஹ்ருதி ந கேஸவ: |

கேஸவார்பிதசித்தா யே ந ஸவா ந புநர்ப்புவா: || 44.

கேஸுவனை நெஞ்சிற்கொள்ளாத மனிதர்கள் (பரமாத்மாவாகிற உயிர் இல்லாத) ஸுவங்களே (பிணங்களே) யாவர்கள். கேஸுவனை நெஞ்சிற்கொண்டவர்களோவெனில் (பரமாத்மாவாகிற உயிரை உடையவர்களாகையால்) ஸுவங்களல்லர். மோக்ஷமடைபவர்களாகையாலே, இவ்வுலகில் மறுபடியும் பிறப்பை அடையார்கள்.

2. நாமஸம்ஸ்காரத்தின் க்ரமம்

नामकर्म प्रवक्ष्यामि पापनाशनमुत्तमम्।

जातकर्मणि वा क्षौरे तथा मौञ्जीनिबन्धने ॥ ४५ ॥

मन्त्राध्ययनकाले वा नाम कुर्याद्विधानतः।

நாமக்ரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி பாபநாஸநமுத்தமம்।

ஜாதகர்மணி வா க்ஷௌரே ததா மௌஞ்ஜீநிபுந்தநே ॥ 45.
மந்த்ராத்யயநகாலே வா நாம குர்யாத் வித்யாநத:।

பஞ்சஸமஸ்காரங்களில் மூன்றாவதான நாமஸம்ஸ்காரத்தைப்பற்றி இனிக் கூறுகிறேன். அது எல்லாப்பாபங்களையும் போக்கக்கூடியது. எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது. இந்த ஸமஸ்காரத்தை, ஜாதகர்மம் செய்யும்போதாவது, செளளம் (குடும்பிவைத்தல்) செய்யும்போதாவது, உபநயநகாலத்திலாவது, இக்காலங்கள் தபபினால் மந்த்ரோபதேஸகாலத்திலாவது, மேலே சொல்லப்போகிற முறைப்படி செய்யவேண்டும்.

वासुदेवादयो ये च मूर्तयः केशवादयः ॥ ४६ ॥

मत्स्यकूर्मादयो व्यूहाः विभवाश्च तथाऽपरे।

तेषामन्यतमं नाम दद्याद्वाऽन्यं शुभाह्वयम् ॥ ४७ ॥

வாஸுதேவாத்யோ யே ச மூர்த்தய: கேஸுவாத்ய: ॥ 46.

மத்ஸ்யகூர்மாத்யோ வ்யூஹா விபவாஸ்ச தத்யாட்பரே।

தேஷாமந்யதமம் நாம தத்யாத்யாவாந்யம் ஸுபாஹ்வயம் ॥ 47.

நாமஸம்ஸ்காரமாவது பெயரிடுதல். அப்படிப்பெயரிடும்போது, வாஸுதேவன் முதலான வ்யூஹமூர்த்திகளென்ன, கேஸுவன் நாராயணன் முதலான வ்யூஹாந்தரமூர்த்திகளென்ன. மத்ஸ்யம், கூர்மம், வராஹம் முதலான விபுவாவதாரமூர்த்திகளென்ன, ஸ்ரீ ரங்கநாதன், ஸ்ரீநிவாஸன், வரதூராஜன் முதலான அர்ச்சாவதாரமூர்த்திகளென்ன இவர்களில் தான் விரும்பிய ஒரு மூர்த்தியின் திருநாமத்தையாவது, வேறு மங்குளமான (ஸுட்கோபன் ராமாநுஜன் முதலான ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்களுடைய) திருநாமத்தையாவது இடவேண்டும்.

अभ्यर्च्य विधिवद्विष्णुं नाममूर्तिमनुसरन्।

आवाहनार्घ्यपाद्यैश्च धूपदीपादिभिस्तथा॥ ४८॥

गन्धपुष्पादिनाभ्यर्च्य जुहुयाच्च विधानतः।

அப்யர்ச்ய விதிவத்ஸு விஷ்ணும் நாமமூர்த்திமநுஸ்மரந்।

ஆவாஹநார்க்யபாத்யைஸ்ச தூபதீபாதிபிஸ்ததா॥ 48.

கூந்தபுஷ்பாதிநாப்யர்ச்ய ஜுஹுயாச்ச விதானதः।

ஆசார்யன முதலில் எம்பெருமானுக்குத் திருவாராதனம் ஸமாப்பிதது, அடுத்தபடியாக சிஷ்யனுக்கு இடப்போகிற திருநாமத்தை உடைய மூர்த்தியை தியானிதது, அந்த மூர்த்தியைக் கலஸத்திலாவது கூர்ச்சத்திலாவது ஆவாஹனம் செயது, அர்க்யம், பாத்யம், ஆசமநீயம் ஆகியவற்றை ஸமர்ப்பித்து, தூபம், தீபம், சூதரம் (குடை), சாமரம் ஆகியவற்றை ஸமர்ப்பிதது, திருமலை, சந்தனம், திருவாபுரணம் முதலானவைகளால் அலங்கரித்து, இவ்வண்ணம் ஷோடசோபசாரங்களைக்கொண்டு ஆராதிதது, நாமகரணத்திற்சொல்லிய முறைப்படி அகூனியில் ஹோமம் செய்யவேண்டும்.

चक्रादिधारणं यत्र यत्र वा नामकर्म च ॥ ४९ ॥

தந்மாஸாதிபதேர் நாம மாஸபேஷு ப்ரஸஸ்யதே ।

मूर्तयः केशवाद्याश्च मार्गशीर्षादिमासपाः ॥ ५० ॥

சக்ராதிதூரணம் யத்ர யத்ர வா நாமகர்ம ச ॥ 49.

தந்மாஸாதிபதேர் நாம மாஸபேஷு ப்ரஸஸ்யதே ।

மூர்த்தய: கேஸவாத்யாஸ்ச மார்க்குஸீர்ஷாதிமாஸபா: ॥ 50.

கேஸவன் முதலாக தூமோதூரனீருகவுள்ள பன்னிரு மூர்த்திகளும், மார்கழி முதல் கார்த்திகை ஈருகவுள்ள பன்னிரு மாதங்களுக்கும் தேவதைகள். ஆகையால் அந்த மூர்த்திகளின் திருநாமங்களை இடும்போது, எந்த மாஸத்தில் தாபஸமஸகாரம் அல்லது நாமகரணம் செய்யப் படுகிறதோ, அந்த மாஸத்திற்கு தேவதையான மூர்த்தியின் திருநாமத்தை இடுவது மிகச்சிறந்தது.

या तन्मासपतेर्मूर्तिः तत्र तां देशिकः स्वयम् ।

परिक्रम्य नमस्कृत्य ह्यावाह्य पुरतो हरेः ॥ ५१ ॥

तन्मूर्तिं मनसा ध्यात्वा नाम तस्याः प्रचोदयेत् ।

யா தந்மாஸபதேர் மூர்த்திஸ் தத்ர தாம் தேஸிகஸ் ஸ்வயம் ।

பரிக்ரமய நமஸ்க்ருத்ய ஹ்யாவாஹ்ய புரதோ ஹரே: ॥ 51.

தந்மூர்த்திம் மநஸா த்யாத்வா நாம தஸ்யா: ப்ரசோத்யேத் ।

கேஸவன் முதலான திருநாமங்களை இடும்போதும், அந்த மாஸத்திற்கு அதிபதியின் மூர்த்தியை புகுவத் ஸந்நிதிக்கு எதிரில் ஆவாஹநம் செய்து, முன் சொன்ன எல்லா உபசாரங்களையும், ப்ரதூக்ஷிண நமஸகாரங்களையும் செய்து, அந்த மூர்த்தியை நெஞ்சில் தியானித்து, ஆசாரியன் அத்திருநாமத்தை சிஷ்யனுக்கு இடவேண்டும்.

नाम वैष्णवताहेतुः मुख्य इत्युच्यते बुधैः ॥ ५२ ॥

योजयेन्नाम दासान्तं भगवन्नामपूर्वकम् ।

तथा भागवतानां च नाम स्यात् नामपूर्वकम् ॥ ५३ ॥

நாம வைஷ்ணவதாஹேதூர் முக்ய இத்யுச்சயதே புதத: || 52.
யோஜயேந்நாம தூஸாந்தம் புகுவந்நாமபூர்வகம் |

ததூ புகுவதாநாஞ்ச நாம ஸ்யாந்நாமபூர்வகம் || 53.

இதி ஸ்ரீபராஸர ஸம்ருதௌ உத்தரகூண்டே

விசிஷ்ட பரமதூர்ம சாஸ்த்ரே.

புண்டூர நாம ஸம்ஸ்காரவர்ணநம் நாம த்விதீயோ஽த்யாய: ||

நாமமிடும்போது; முதலில் புகுவந்நாமத்தையும் கடைசியில் தூஸபத்யுத்தையும் (ஸ்ரீக்ருஷ்ணதூஸன் என்பதுபோலே) சேர்க்கவேண்டும். புகுவதர்களுடைய நாமத்தை இடும்போதும், முதலில் அவர்களுடைய திரு நாமத்தையும், கடைசியில் தூஸபத்யுத்தையும் (ஸ்ரீராமா நுஜதூஸன் என்பதுபோலே) சேர்க்கவேண்டும். புகுவத்ஸம்பந்தும் பெற்று வைஷ்ணவனாவதற்கு இந்த நாமஸமஸ்காரம் முக்கியமான காரணமாகும். (இது இல்லா விடில் வைஷ்ணவத்வம் கிடையாது). இவ்விஷயத்தை ஸ்வரூபஜ்ஞானமுள்ள அறிவாளிகள் கூறுகிறார்கள்.

ஸ்ரீ பராஸரஸம்ருதியின் உத்தரகூண்டுமான

விசிஷ்ட பரமதூர்ம சாஸ்த்ரத்தில் புண்டூர நாம ஸம்ஸ்காரவர்ணநம் என்கிற இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

3-வது அத்தியாயம்

மந்த்ரஸம்ஸ்காரத்தின் க்ரமம்

श्रीपराशर उवाच—

अथातः संप्रवक्ष्यामि मन्त्रदीक्षाविधिं परम् |

ஸ்ரீபராஸர உவாச—

அத்யாதஸ் ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி மந்த்ரதீக்ஷாவிதீம் பரம் |

ஸ்ரீபராஸரபுகுவான் ரிஷிகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்,—நாமஸம்ஸ்காரத்தைச் சொன்னபிறகு, அதற்குப் பின் செய்யவேண்டிய மந்த்ரஸம்ஸ்காரம் செய்யும் முறையைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

पूर्वञ्च विधिवत् स्नात्वा अर्चयेत् पुरुषोत्तमम् ॥ १ ॥

स्नातं शिष्यं समाहूय होमं कुर्याद्विधानतः ।

मन्त्रद्वयेन जुहुयात् आज्यमष्टोत्तरं शतम् ॥ २ ॥

वैष्णव्या चैव गायत्र्या मूलमन्त्रेण देशिकः ।

तथा पुरुषसूक्तेन विष्णुमन्त्रेण देशिकः ॥ ३ ॥

हुत्वा प्रदक्षिणं कृत्वा सशिष्यः प्रणमेद्गुरुः ।

பூர்வாஹ்ணே விதிவத் ஸ்நாத்வா அர்ச்சயேத்

புருஷோத்தமம் ॥ 1.

ஸ்நாதம் ஸிஷ்யம் ஸமாஹூய ஹோமம் குர்யாத் வித்யாதத: ।

மந்தரத்வயேந ஜுஹூயாத்ஜ்யமஷ்டோத்தரம் ஸதம் ॥ 2.

வைஷ்ணவ்யா சைவ க்யாயத்ர்யா மூலமந்த்ரேண தேஸிக: ।

தத்யா புருஷஸுக்தேந விஷ்ணுமந்த்ரேண தேஸிக: ॥ 3.

ஹுத்வா ப்ரதக்ஷிணம் க்ருத்வா ஸஸிஷ்ய: ப்ரணமேத்ஸு குரு: ।

உத்யத்திலிருந்து 6 நாழிகை வரையில் உள்ள காலம் பூர்வாஹ்ணம் எனப்படும். மந்திரோபதேஸம் செய்யும் ஆசார்யன், தான் காலையில் எழுந்திருந்து, புகுவந்நாம ஸமரணம், பல் துலக்குதல் தொடக்கமாக) ஸ்நாதம் ஸந்த்யா வந்தினமீருகவுள்ள காலக்கடன்களைப் பூர்வாஹ்ணத்தில் முடித்துக்கொண்டு, பின்பு புருஷோத்தமனான ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்குத் திருவாராத்யனம் செய்யவேண்டும். அதற்குப்பின் முற்கூறிய காலக்கடன்களைச் செய்து முடித்த சிஷ்யனை அழைத்துத் தன் ஸம்பத்தில் வைத்துக் கொண்டு, பாஞ்சராத்ரம் முதலான ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லிய விதிப்படி ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட அக்ஷுனியில், திருமந்திரம், த்வயம், விஷ்ணு க்யாயத்ரி ஆகிய மந்திரங்கள் ஒவ்வொன்றாலும் 108 தரமும், புருஷஸுக்தத்தின் ருக்குக்களாலும், விஷ்ணுஷ்டக்ஷரி முதலான வைஷ்ணவ மந்திரங்களாலும் நெய்யினால் இயன்றவரையில் ஹோமம் செய்து, பின்பு அவ்வக்ஷுனியை சிஷ்யனும் தானுமாக ப்ரதக்ஷிணம் செய்து துண்டன் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது.

ततः कलश आधाय पवित्रजलसंभृते ॥ ४ ॥

तुलसीं गन्धद्वयाग्ने कौशेयं गौरसर्षपम् ।

अभिमन्त्र्य द्वयेनाथ मूलमन्त्रेण मन्त्रवित् ॥ ५ ॥

तेन संमार्जयेत् शिष्यं मन्त्ररत्नेन देशिकः ।

संमार्जयेच्च तं शिष्यं मूलमन्त्रमनुसरन् ॥ ६ ॥

प्राशयेत्सलिलं पश्चात् त्रिवारं मन्त्रविच्च तम् ।

தத: கலச ஆதாய பவித்ரஜலஸம்ப்ருதே ||

4.

துளவலீம் க்ருந்ததுதூர்வாக்ரே கௌரேயம் கௌரஸர்ஷபம் |

அபிமந்த்ரய த்வயேநாத்ர மூலமந்த்ரேண மந்த்ரவித் ||

5.

தேந ஸம்மார்ஜயேச்சிஷ்யம் மந்த்ரரத்நேந தேஸிக: |

ஸம்மார்ஜயேச்ச தம் ஸிஷ்யம் மூலமந்த்ரமநுஸரந் ||

6.

ப்ராஸயேத் ஸலிலம் பஸ்சாத் த்ரிவாரம் மந்த்ரவிச்ச தம் |

அடுத்தபடியாக, மந்திரமறிந்த ஆசாரியன், பரிசுத்துத் துமான ஒரு கலசத்தில், காவேரி முதலான புண்யதீர்த்தங் களின் ஜலத்தை நிறைத்து, அதில் திருத்துழாய், சந்தனம், அருகமபுலநுனி வெண்கடுகு ஆகியவற்றைச் சேர்த்து, பட்டு வஸ்திரத்தைச் சுற்றி, திருமந்திரத்தாலும், த்வயமந்திரத் தாலும் அபிமந்திரித்து, அந்த ஜலத்தால அம்மந்திரங்களை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு சிஷ்யனை ப்ரோக்ஷித்து, அந்த ஜலத்தை மூன்று தரம் ப்ராஸநம் பண்ணிவைக்கவேண்டும்.

मूर्ध्नि हस्तं विनिक्षिप्य दक्षिणं ज्ञानदक्षिणम् ॥ ७ ॥

सव्यं च हृदये न्यस्य कृपया वीक्षयेद्गुरुः ।

மூர்த்நி ஹஸ்தம் விநிக்ஷிப்ய தக்ஷிணம் ஜ்ஞாநதக்ஷிணம் ||

7.

ஸவ்யஞ்ச ஹ்ருத்யே ந்யஸ்ய க்ருபயா வீக்ஷயேத் குரு: |

ஆசார்யன் ஜ்ஞானமளிக்கும் தனது வலது கையை சிஷ்யனுடைய தலையில் பொருந்தும்படி வைத்து, இடது கையை அவன் மார்பில் வைத்து, த்வயயுடையவனாய் சிஷ்யனைப் பார்க்கவேண்டும்.

स्वाचार्यं हृदये ध्यात्वा जप्त्वा गुरुपरंपराम् ॥ ८ ॥

ततः संप्रार्थयेत् देवीं सर्वलोकेश्वरीं प्रियाम् ।

ஸ்வாசார்யம் ஹ்ருத்யே த்யாத்வா ஜப்த்வா குருபரம்பராம் ॥ 8.

ததஸு ஸம்ப்ரார்த்த்யேத் தேவீம் ஸர்வலோகேஸ்வரீம் ப்ரியாம் ।

அதன்பிறகு, ஆசார்யன் தனக்கு மந்திரோபதேசம் செயத ஆசார்யனை நெஞ்சில் தியானித்து, ஸ்ரீ தூரன் ஈருகவுள்ள குருபரம்பரையை அநுஸந்தித்து, பின்பு— எல்லாவுலகங்களுக்கும் ஸ்வாமினியாய், சேதனர் விஷயத்தில் இனியதையே செய்பவளான பெரியபிராட்டியாரைப் பின்வருமாறு பிரார்த்திக்கக்கடவன்.

माता त्वं सर्वलोकानां सर्वलोकेश्वरप्रिये ॥ ९ ॥

श्राययस्वैनमद्येनं अपराधशतैर्वृतम् ।

एवं रमां पुरस्कृत्य पश्चात् देवं समाश्रयेत् ॥ १० ॥

மாதா த்வம் ஸர்வலோகாநாம் ஸர்வலோகேஸ்வரப்ரியே ॥ 9.

ஸ்ராயயஸ்வைநமத்யேமம் அபராத்யுஷதர்வ்ருதம் ।

ஏவம் ரமாம் புரஸ்க்ருத்ய பஸ்சாத் தேவம் ஸமாஸ்ரயேத் ॥ 10.

“ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே ! ஸர்வேஸ்வரன் சேதனருடைய பாபங்களைப்பார்த்து, அவர்களை தூண்டுகக முற்படும் போது, இச்சேதன்ன பல குற்றங்களைச்செய்து அவனுக்கு அருகில் வரவும் தகுதியில்லாதவனாயிருக்கிறான். தேவரீர்— யாரேனும், எவ்விதமான பிழையைச் செயதபோதிலும், அவற்றைப் பொறுத்து, அவர்கள் அனைவர்க்கும் எவரர்னும் ஒரு தீங்கும் வாராதபடி காக்கும் மாதாவாயிருக்கிறீர். ஸர்வலோகேஸ்வரனான அவனுக்கும், தாம் சொன்னதை மறுக்கவொண்ணாதபடி நெஞ்சுக்கு இனியவளாயிருக்கிறீர். ஆகையால், இவனுடைய குற்றங்களைப் பொறுப்பித்து, இவனை இன்று ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளில் ஆஸ்ரயிப்பிக்க வேணும்” என்று ஆசார்யன் பிராட்டியை முன்னிட்டுக் கொண்டு, பிறகு ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்றக்கடவன்.

தூவய மந்த்ரோபதேஸம்

नारायण दयासिन्धो वात्सल्यगुणसागर।

त्राह्येनं पापिनं देव कृपया समुपागतम्॥११॥

एवं प्रपद्य देवेश आचार्यकृपया स्वयम्।

स्वाचार्य हृदये ध्यात्वा मन्त्रमध्यापयेद्गुरुः॥१२॥

நாராயண த்யாவிந்தேய வாத்ஸல்யகுணஸாக்ர |

த்ராஹ்யேநம் பாபிநம் தேவ க்ருபயா ஸமுபாகுதம் || 11.

ஏவம் ப்ரபத்ய தேவேஸம் ஆசார்யக்ருபயா ஸ்வயம் |

ஸ்வாசார்யம் ஹ்ருத்யே த்யாத்வா மந்த்ரமத்யாபயேத்

குரு: || 12.

“எல்லா ஜனங்களுக்கும் தாய் தந்தை முதலான எல்லா உறவினனாயுமிருக்கும் ஸ்ரீய:பதியான நாராயணனே ! கருணைப்பெருங்கடலே ! வாத்ஸல்யகுணக்கடலே ! எப்போதும் பாவமே செய்து பாவியான இவன் தேவரீருடைய கருணையால் இப்போது திருமுன்பே வந்திருக்கிறான் ; இவனைக்காத்தருள்வீர் !” என்று தனது ஆசார்யனுடைய க்ருபையைப் பற்றுகக்கொண்டு தான் ஸர்வேஸ்வர னிடத்தில் ப்ரபததிபண்ணி, தன்னுடைய ஆசார்யனை நெஞ்சில் தியானித்துக்கொண்டு, ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு மந்திரததை உபதேஸம் செய்யவேண்டும்.

தூவய மாஹாத்ம்யம்

समानोत्कृष्टरहितं संसारोच्छेदनं परम्।

सर्वदं सर्वपापघ्नं महाप्रियतमं विभोः॥१३॥

अध्यापयेन्मन्त्ररत्नं सर्षिच्छन्दोधिदैवतम्।

सन्यासञ्च समुद्रञ्च सार्थमध्यापयेत् स्वयम्॥१४॥

विनापि न्यासमुद्रे च विना छन्दोधिदैवते।

यस्योच्चारणमात्रेण सर्वसिद्धिफलं लभेत्॥१५॥

ஸமானோத்க்ருஷ்டரஹிதம் ஸம்ஸாரோச்சேத்யநம் பரம் ।
 ஸர்வத்யம் ஸர்வபாபக்நம் மஹாப்ரியதமம் விபேடா: || 13.
 அத்யாபயேந்மந்த்ரரத்தநம் ஸர்ஷிச்சுந்தேஜாதீதேவதம் ।
 ஸந்யாஸஞ்ச ஸமுத்ரஞ்ச ஸார்த்த்யமத்யாபயேத் ஸ்வயம் || 14.
 விநாபி ந்யாஸமுத்ரே ச விநா சந்தேஜாதீதேவதே ।
 யஸ்யோச்சாரணமாத்ரேண ஸர்வவலித்திபுலம் லபேத || 15.

இந்த த்வயமந்திரமானது தனக்கு ஒத்ததும் மிக்கது
 மான மந்திரம் எதுவுமில்லாமையால் மந்த்ரரத்தநம் எனப்
 படுவது. இதை ஒருகால் உச்சரித்தவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தை
 அடியோடு அறுத்துவிடும்; எல்லா நன்மைகளையும்
 அளிக்கும். எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கிவிடும். இம்மந்
 திரம் எம்பெருமானுக்கு மிகவும் இனியது. இம்மந்திரத்தை
 ரிஷி, சூந்தூஸ்ஸு, தேவதை, அங்கூந்யாஸகர்ந்யாஸங்கள்,
 முத்ரரை ஆகியவற்றுடன் அர்த்தத்தோடு ஆசார்யன்
 உபதேசிக்கவேண்டும். அங்கூந்யாஸம், கரந்யாஸம்,
 முத்ரரை, சூந்தூஸ்ஸு, தேவதை ஆகியவைகளில் ஸூமல்
 வெறும் மந்திரத்தை மாத்திரம் உச்சரித்தாலுங்கூட எல்
 லாப் புலன்களையும் அடைவான்.

த்வயம் ஓதாதவன் வைதிகனாகான்

अनधीत्य द्वयं मन्त्रं न विप्रो वैदिको भवेत् ।

मन्त्ररत्नेन रहितं ब्राह्मणं दूरतस्त्यजेत् ॥ १६ ॥

அநதீத்ய த்வயம் மந்த்ரம் ந விப்ரோ வைதிகோ புவேத் ।
 மந்த்ரரத்தேந ரஹிதம் ப்ராஹ்மணம் தூரதஸ்த்யஜேத் || 16.

த்வயமந்திரத்தை நியமத்துடன் ஆசார்யனிடமிருந்து
 எவன் ஓதவில்லையோ, அவன் ப்ராஹ்மணகுலத்தில்
 பிறந்தவனானாலும், வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட எந்தக்
 கர்மத்துக்கும் அதிகாரமில்லாத அவைதிகனாவான். ஆகை
 யால், அத்தகையவனை தூரத்தில் விட்டு விலகிச் செல்ல
 வேண்டும்.

த்வயமும் திருமந்திரமும் உபதேசிக்கவேண்டும்

अध्यापयेत् द्वयं मन्त्रमाचार्यः शिष्यवत्सलः ।

अध्यापयेत् ततः पश्चात् मन्त्रमष्टाक्षरं तथा ॥ १७ ॥

அத்யாபயேத் த்வயம் மந்த்ரமாசார்யஸ்யஸ்யவத்ஸல: ।

அத்யாபயேத் தத: பஸ்சாத் மந்த்ரமஷ்டாக்ஷரம் ததா ॥ 17.

ஆசார்யன் சிஷ்யனிடத்தில் பிரீதியுடையவனாய், த்வயமந்திரத்தை முதலில் உபதேசுஸித்து, அதற்குப்பின் அஷ்டாக்ஷரமந்திரத்தை உபதேசுஸிக்கவேண்டும்.

தாபஸம்ஸ்காரமில்லாமல் மந்த்ரோபதேசுஸம் கூடாது

अचक्रधारिणं विप्रं योऽध्यापयति देशिकः ।

स गुरुनरकं याति कल्पकोटिशतं द्विजाः ॥ १८ ॥

அசக்ரதூரிணம் விப்ரம் யோடத்யாபயதி தேசுஸிக: ।

ஸ குருந் நரகம் யாதி கல்பகோடிஸதம் த்விஜா: ॥ 18.

ரிஷிகளே! எந்த ஆசார்யன் தாபஸம்ஸ்காரமில்லாத அந்தணனுக்கு மந்திரத்தை உபதேசுஸிக்கிறானோ, அவன் நரகத்தை அடைந்து, பல கல்பங்கள் அங்கேயே உழல்வான்.

तस्मात् तापादिसंस्काराः सर्वमन्त्रेषु सत्तमाः ।

अध्यापयेत् ततः पश्चात् अन्यथा नरकं व्रजेत् ॥ १९ ॥

தஸ்மாத் தாபாதிஸம்ஸ்காராஸ் ஸர்வமந்த்ரேஷு ஸத்தமா: ।

அத்யாபயேத் தத: பஸ்சாத் அந்யதா நரகம் வ்ரஜேத் ॥ 19.

ரிஷிஸ்ரேஷ்டூர்களே! ஆகையால், தாபம், புண்ட்ரம் முதலான கீழ்ச்சொன்ன ஸமஸ்காரங்கள் செய்தபின்பே திருமந்த்ரம் த்வயம் முதலான எல்லா மந்திரங்களையும் உபதேசுஸிக்கவேண்டும். இல்லையேல் நரகத்தை அடைவான்.

ஒரே நாளில் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்கள்

एकस्मिन् दिवसे वापि कृत्वा तापादिसंस्क्रियाः ।

पृथक् पृथक् चानुपूर्व्या सर्वं कुर्यादतन्द्रितः ॥ २० ॥

ஏகஸ்மிந் திவஸே வாடபி க்ருத்வா தாபாதிஸம்ஸ்க்ரியா: ।

ப்ருதக் ப்ருதக் சாநுபூர்வ்யா ஸர்வம் குர்யாத்நந்த்ரீத: ॥ 20.

தாபம் முதலிய எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களையும் ஒரே தினத்திலாவது முற்றுகூறிய கிரமப்படி தனித்தனியே ஒன்றும் விடாமல் சோம்பலில்லாமல் செய்யவேண்டும்.

சிஷ்யனிருக்கவேண்டிய முறை

अधीत्य मन्त्रमाचार्यं पूजयेत् भक्तितो द्विजः ।

आचार्याधीनवृत्तिस्तु यावज्जीवं भवेत् सदा ॥ २१ ॥

அதீத்ய மந்த்ரமாசார்யம் பூஜயேத் பக்திதோ த்விஜ: ।

ஆசார்யாதிநவ்ருத்திஸ்து யாவஜ்ஜீவம் புவேத் ஸதா ॥ 21.

சிஷ்யன் மந்திரத்தை நியமத்துடன் கற்றபின்பு, ஆசார்யனை புக்தியோடு ஆராதிக்கக்கடவன். பிறகு, ஆயுளுள்ளவரையில் எப்போதும் ஆசார்யனுக்குப் பரதந்த்ரமானவகைவே இருக்கக்கடவன்.

होमशेषं समाप्याथ ब्राह्मणान् भोजयेत् शुभान् ।

यावच्छरीरपातं तु द्वयमावर्तयेन्मनुम् ॥ २२ ॥

ஹோமஸேஷம் ஸமாப்யாத் ப்ராஹ்மணாந் பேஹ்யேத் ஸுபாந் |
யாவச்சரீரபாதம் து த்வயமாவர்த்தயேந் மநும் ॥ 22.

இதி ஸ்ரீபராஸர ஸம்ருதௌ உத்தரகூண்டே

விஸிஷ்ட பரமதூர்ம ஸாஸ்த்ரே.

மந்த்ர ஸம்ஸ்காரவர்ணநம் நாம த்ருதியோடத்யாய: ॥

சிஷ்யனுக்கு மந்திரோபதேசம் செய்தபின்பு ஹோம
ஸேஷத்தை ஆசார்யன் செய்துமுடித்து, நல்லொழுக்க
முள்ள அந்தணர்களுக்கு அமுது செய்விக்கவேண்டியது.
சிஷ்யனும் சரீரமுள்ளவரையில் எப்போதும் த்வயமந்தி,
ரத்தை அநுஸந்தூரம் செய்யக்கடவன்.

ஸ்ரீ பராஸரஸ்மருதியின் உத்தரகூண்டுமான
விசிஷ்ட பரமதூர்ம சாஸ்த்ரத்தில் மந்த்ர ஸம்ஸ்காரவர்ணம்}}
என்கிற மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

4-வது அத்தியாயம்

யாக்யஸம்ஸ்காரத்தின் க்ரமம்

श्रीपराशर उवाच—

शुभकाले विधानेन प्रणिपत्य ततो गुरुम्।

अस्य प्रसादलब्धं तु गृहीत्वा विग्रहं हरेः॥१॥

श्रीभूमिनीलासहितं सायुधं सपरिच्छदम्।

अर्चयेद्विग्रहं नित्यं यावत्कालमतन्द्रितः॥ २॥

ஸ்ரீ பராசர உவாச—

ஸுபகாலே வித்யானேந ப்ரணிபத்ய ததோ குரூம்।

அஸ்ய ப்ரஸாதஸ்ப்தம் து க்ருஹீத்வா விக்ரஹம் ஹரே:॥ 1.

ஸ்ரீபூமிநீளாஸஹிதம் ஸாயுதம் ஸபரிச்சதம்।

அர்ச்சயேத் விக்ரஹம் நித்யம் யாவத்காலமதந்த்ரீத:॥ 2.

ஸ்ரீபராஸரர் சொல்லுகிறார்:— தாபம் முதல் மந்த்ரம்
நாருகவுள்ள நாலு ஸம்ஸ்காரங்களும் ஆனபிறகு, சுபு
மான திதி, வார நக்ஷத்திரங்கள கூடிய தினத்தில் காலே
யில் நிதயகர்மங்களை அனுஷ்டித்த பின்பு ஆசார்ய
ஸந்நிதியில் துண்டூன் ஸமர்ப்பித்து, அவன் அநுக்ர
ஹித்துத் தந்த புகூவானுடைய அர்ச்சாவிக்ரஹத்தை,—
ஸ்ரீ பூமிநீளாதேவிகளென்ன, ஸங்க்ஸக்ரங்கள் முதலான
ஆயுதங்குளென்ன, அநந்தன் முதலான பரிஜனங்க
ளென்ன, சூத்ரம், சாமரம் முதலான பரிச்சுதங்குளென்ன.

இவற்றுடன் கூட எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு, ஆயு
நள்ளாவரையிலும் சோம்பலில்லாமல் திருவாராதூனம்
செய்யக்கடவன். (புகுவானுடைய திருவாராதூனமே
நாகும் எனப்படுகிறது.)

श्रौतसार्तागमोक्तानां गृहीत्वा संमतं गुरोः।
अर्चयेत् श्रद्धया नित्यं देवं दहरवासिनम्॥३॥

ஸ்ரௌதஸ்மார்த்தாக்யமோக்தாநாம் க்ருஹீத்வா ஸம்மதம்
குரோ: |

அர்ச்சயேச்ச்ரத்தூயா நித்யம் தேவம் தஹரவாஸிநம் || 3.

வேதங்களிலும், தூர்மஸாஸ்தரங்களிலும், ஸ்ரீ பாஞ்ச
ராத்ர வைக்யாநஸாக்யமங்களிலும் சொல்லப்பட்ட திருவாரா
தூனக்ரமங்களில், தன் ஆசார்யன் உகந்ததொரு க்ரமத்
தினால் ஸர்வாந்தர்யாமியான ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் ச்ரத்தூ
யுடன் தினந்தோறும் அந்த அர்ச்சசையில் ஆராதிக்கக்
கடவன்.

अर्चयेत् पूर्ववत्स्वात्वा हरेः संपूज्य विग्रहम्।

होमं कुर्यात् विधानेन श्रीमदष्टाक्षरेण वै॥४॥

मन्त्रद्वयेन च तथा होतव्यं विधिना हविः।

सक्तेन च तथा होमः पौरुषेण विधीयते॥५॥

अष्टमष्टाक्षरात् होमः मन्त्राभ्याञ्च तथोदितः।

सक्तेन प्रत्यृचं होमः होतव्यं विधिना हविः॥६॥

तत्तन्नाम्ना तथैवैकमुद्दिश्यावरणान् सुरान्।

हुत्वा प्रदक्षिणं कृत्वा नमस्कृत्य जनार्दनम्॥७॥

तस्मै तद्विग्रहं दत्त्वा वृत्तिं संयक् प्रचोदयेत्।

அர்ச்சயேத் பூர்வவத் ஸநாத்வா ஹரேஸ் ஸம்பூஜ்ய விக்ரஹம் |

ஹோமம் குர்யாத் வித்யாநேந ஸ்ரீமத்யக்ஷடாக்ஷரேண வை || 4.

மந்த்ரதூவயேந ச தத்யா ஹோதவ்யம் விதிநா ஹவி: |

ஸக்தேந ச தத்யா ஹோம: பெளருஷேண விதியதே || 5.

ஸதமஷ்டாக்ஷராத் ஹோமோ மந்த்ராய்யாஞ்ச ததேஜாதித: |
ஸூக்தேந ப்ரத்ய்ருசம் ஹோமோ ஹோதவ்யம் விதிநா ஹவி: || 6.
தத்தந்நாம்நா ததைவகம் உத்ஸ்திஸ்யாவரணத் ஸுராந் |
ஹுத்வா ப்ரத்யக்ஷிணம் க்ருத்வா நமஸ்க்ருத்ய ஜநார்த்தநம் || 7.
தஸ்மை தத்யவிக்ரஹம் தத்வா வ்ருத்திம் ஸம்யக் ப்ரசேத்யேத் |

ஆசார்யன் காலேக் கடன்களை அநுஷ்டித்தபின்பு, சிஷ்யனுக்கு எழுந்தருளப்பண்ணிகொடுக்கவேண்டிய விக்ரஹத்துக்குத் திருவாராதனம் கண்டருளப்பண்ணி, விதிபூர்வமாக ப்ரதிஷ்டை பண்ணப்பட்ட அக்ஷனியில், ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷரத்தினாலும், ஷட்யக்ஷரத்வாத்ஸராக்ஷரங்களாலும், புருஷஸூக்தத்தினாலும் ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்யவேண்டியது. அதில் திருவஷ்டாக்ஷரத்தினாலும், ஷட்யக்ஷரத்வாத்ஸராக்ஷரங்களாலும் நூறு நூறு தடவையும், புருஷஸூக்தத்தினுடைய பதினாறு ருக்குகளினால் பதினாறு தடவையும் நியமத்துடன் ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்யவேண்டும். விமானபாலகர்கள், ஸுதூர்ஸநாநந்த க்ருட்டாதீதிகள் ஆகிய ஆவரணதேவதைகளைக் குறித்து ஒவ்வொருதடவை அவர்கள்- திருநாமத்தைச் சொல்லி ஹோமம் செய்யவேண்டும். ஹோமம் முடிந்தபின்பு அர்ச்சாமூர்த்தியையும், அக்ஷனியையும் ப்ரத்யக்ஷிணம் செய்து துண்டின் ஸமர்ப்பித்து, அந்த திவ்யமங்குளவிக்ரஹத்தை சிஷ்யனுக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொடுத்து, எப்போதும் ஆராதிக்கும்படி நன்றாக உபதேஸிக்கக்கடவன்.

यज्ञकर्मविधानेन संयक् स्यात्वा गुरुस्तथा || ८ ||

याजयेत् वैणवं भक्त्या वैणवान् परितोषयेत् |

யஜ்ஞகர்மவித்யானேந ஸம்யக் ஸ்நாத்வா குருஸ்தத்யா || 8.

யாஜயேத் வைஷ்ணவம் பக்த்யா வைஷ்ணவாந் பரிதோஷயேத் |

ஆசார்யன். மாத்யாஹ்நிக ஸ்நானத்தைச்செய்து, அப்போதே முற்கூறியபடி வைஷ்ணவனான சிஷ்யனைக் கொண்டு புகுவதூராதனமாகிற யாக்யத்தைச் செய்விக்க

வேண்டும். அதன்பின் புக்தியோடு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை அமுது செய்விக்கவேண்டியது.

एवं यागान्तस्काराः कर्तव्या विधिवत् द्विजाः ॥ ९ ॥

ब्राह्मणानां विशेषेण पारमैकान्यसिद्धये ॥ ९½ ॥

ஏவம் யாக்யாந்தஸம்ஸ்காரா: கர்த்தவ்யா விதிவத் த்விஜா: || 9.

ப்ராஹ்மணாநாம் விஸேஷேண பாரமைகாந்த்யஸித்துத்யே ||9½||

இதி.....யாக்ய ஸம்ஸ்காரவாணநம் நாம சதுர்த்தோத்தயாய: ||

மஹர்ஷிகளே! இவ்வண்ணமாகத் தாபம் முதல் யாக்யம் வரையிலுமான ஸம்ஸ்காரங்களை அனைவரும் முறைப்படி செய்துகொள்ளவேணும். புக்யுவானுக்கு மிக நெருங்கிய பரமைகாந்தியாவதற்காக அந்தணர்களும் இதை விஸேஷித்துச் செய்துகொள்ளவேணும்.

ஸ்ரீ பராஸர ஸ்ம்ருதியின் உத்தரகூண்டுமான
விஸிஷ்ட பரமதர்ம ஸாஸ்த்ரத்தில் யாக்ய ஸம்ஸ்காரவாணநம்
என்னும் நாலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

5-வது அத்தியாயம்

பகவதாராதனமும் ஆஸ்ரமதர்மமும்

श्रीपराशर उवाच—

नित्यमभ्यर्चयेद्विष्णुं पुराणं पुरुषोत्तमम् ।

अप्सु व्योम्नि तथार्चायां वह्नौ हृदि तथा गुरौ ॥ १ ॥

त्रिकालमर्चयेत् देवं प्रीतिमान् सुविशेषतः ।

ஸ்ரீபராஸர உவாச—

நித்யமப்யர்ச்சயேத் த்விஷ்ணும புராணம் புருஷோத்தமம் ।

அப்ஸு வ்யோம்நி தத்யார்ச்சாயாம் வஹ்நௌ ஹ்ருதி

தத்யா குரௌ || 1.

த்ரிகாலமர்ச்சயேத் தேவம் ப்ரீதிமாந் ஸுவிஸேஷத: ।

ஸர்வவ்யாபியாய், புருஷோத்தமனாய், அநாதியான வ்னான ஸ்ரீமந் நாராயணனை, ஜலத்திலும், ஆகாயத்திலும், அர்ச்சாவிக்ரஹத்திலும், அக்யுனியிலும், ஹ்ருத்யுத்திலும், ஆசார்யஸிடத்திலும் தினந்தோறும் மூன்று காலங்களிலும் அன்போடு திருவாராதனம் செய்யவேண்டும்.

स्नानकाले हरिं सम्यक् पूजयेत् जलशायिनम् ॥ २ ॥

सन्ध्याकाले तथा व्योम्नि पूजयेत् रविमण्डले ।

प्रतिमास्त्रयेत् देवं अग्नौ होमैस्तथा प्रभुम् ॥ ३ ॥

प्राणाग्निहोत्रसमये जपेदष्टाक्षरं बुधः ।

अष्टोत्तरशतं वापि ह्यष्टाविंशतिमेव वा ॥ ४ ॥

यथाशक्ति जपेन्मन्त्रं नित्यमेवमतन्द्रितः ।

तदर्थं चिन्तयेन्नित्यं यावद्देहनिपातनम् ॥ ५ ॥

ஸ்நானகாலே ஹரிம் ஸம்யக் பூஜயேஜ்ஜலஸாயிநம் ॥ 2.

ஸந்த்யாகாலே தத்யா வ்யோம்நி பூஜயேத் ரவிமண்டுலே ।

ப்ரதிமாஸ்வர்ச்சயேத் தேவமக்ஞௌ ஹோமைஸ் தத்யா
ப்ரபும் ॥ 3.

ப்ராணக்ஞிஹோத்ரஸமயே ஜபேத்யுஷ்டாக்ஷரம் புத்யு: ।

அஷ்டோத்தரஸதம் வாபி ஹ்யஷ்டாவிம்ஸுதிமேவ வா ॥ 4.

யத்யாஸக்தி ஜபேந்மந்த்ரம் நித்யமேவமதந்த்யுரித: ।

தத்யுர்த்தம் சிந்தயேந்நித்யம் யாவத்யுதேஹநிபாதநம் ॥ 5.

ஜலத்தில் திருவாராத்யனமாவது:— ஸ்நான காலத்தில், ஜலத்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் பெருமானை நன்கு ஆராதிப்பதேயாகும். ஆகாயத்தில் திருவாராத்யனமாவது:— ஸந்த்யாவந்த்யுனம் செய்யும்போது ஆகாயத்தில் ஸூர்ய மண்டலத்தில் ஆராதிப்பதேயாகும். அர்ச்சாவிக்ரஹத்தில் திருவாராத்யனம் செய்வதாவது:— அவ்விக்ரஹத்தில் அர்ச்சனம் முதலானவற்றைச் செய்வது. அக்ஷுனியில் திருவாராத்யனம் செய்வதாவது:— அக்ஷுனியில் ஸர்வேஸ்வரனைக் குறித்து ஹோமம் செய்வதேயாகும். ஹ்ருத்யுயத்தில் திருவாராத்யனம் செய்வதாவது:— உண்ணத் தொடங்குகையில் “ ப்ராணய ஸவாஹா ” என்று தொடங்கும் மந்திரங்களைச் சொல்லி ப்ராணஹுதி செய்யும் ஸமயத்தில் ஹ்ருத்யுயத்திலுள்ள எம்பெருமானுக்கு அன்னமிடுவதன்மூலம் அவனை ஆராதிப்பதேயாகும். சரீரம் விடுமவரையில்

தினந்தோறும் திருவஷ்டாசுரத்தை நூற்றெட்டு தரமாவது, (இயலாவிடில்) இருபததெட்டு தரமாவது தன் ஸக்திக்கு ஏற்றவாறு சோமபலில்லாமல் ஜபித்து, அதன் அர்த்தத்தைச் சிந்திக்கக்கடவன்.

अलाभे प्रतिमायां तु शुचौ देशे मनोहरे ।

स्थण्डिले पुरुषं ध्यात्वा पूजयेन्मनसैव तु ॥ ६ ॥

அலாபே ப்ரதிமாயாம் து ஸுசௌ தேஸே மனோஹரே ।
ஸ்த்யண்டிலே புருஷம் த்யாத்வா பூஜயேந்மநஸைவ து ॥ 6.

அர்ச்சாவிக்ரஹம் கிடைக்காவிடில், பரிசுத்தமாய், அழகான இடத்தில் பரமபுருஷ சித்திரத்தை எழுதி, அதில் அவனை மனத்தால் தியானிக்கவேண்டும்.

जपेत् इयं मन्त्ररत्नं ध्यायन् सर्वगतं हरिम् ।

ஜபேத் த்வயம் மந்த்ரரத்நம் த்யாயந் ஸர்வகூதம் ஹரிம் ।

ஸர்வவ்யாபியான பரமாத்மாவை தியானித்துக் கொண்டு, மந்திரங்களிற் சிறந்த த்வயமந்திரத்தை ஜபிக்க வேண்டும்.

விலக்கப்படவேண்டியவர்கள்

पाषण्डिनः पाशुपतान् विकर्मस्थान् अनीश्वरान् ॥ ७ ॥

न संभाषेत सततं बाह्मात्रेणापि नार्चयेत् ।

பாஷண்டிந: பாஸுபதாந் விகர்மஸ்தானநீஸ்வரான ॥ 7.
ந ஸம்பாஷேத ஸததம் வாங்மாத்ரேணாபி நார்ச்சயேத் ।

புகுவானையும், புகுவதர்களையும் துவேஷிக்கும் பாஷண்டிகளோடும், பாஸுபதி மதத்தைச் சேர்ந்த சைவர்களோடும், கர்மபூரஷ்டர்களோடும், தெய்வம் இல்லை என்னும் நாஸ்திகர்களோடும் எப்போதும் பேசவே கூடாது. அவர்களை ஏற்றிச் சொல்லவும் கூடாது.

அந்தணனின் லக்ஷணம்

उपवीतं शिखाबन्धं ऊर्ध्वपुण्ड्रं तथैव च॥८॥

पञ्चाक्षमालां कौशेयं सततं धारयेत् द्विजः।

உபவீதம் ஸிக்ஷாபுந்த்ரமூர்த்வபுண்ட்ரம் ததைவ ச॥ 8.

பத்மாக்கமாலாம் கௌசேயம் ஸததம் தூரயேத் த்விஜஃ।

அந்தணனாயிருப்பவன் பூணூலும், குடுமியும், ஊர்த்துவ புண்ட்ரமும், தாமரைமணிமாலையும், வெள்ளை வஸ்திரமும் எப்போதும் தூரிக்கவேண்டும்.

நாலு ஆஸ்ரமங்களின் லக்ஷணம்

एकोपवीतं धार्यं स्यात् यतीनां ब्रह्मचारिणाम्॥९॥

गृहस्थानां वनस्थानां उपवीतद्वयं विदुः।

ஏகோபவீதம் தூர்யம் ஸ்யாத் யதிநாம் ப்ரஹ்மசாரினாம்॥ 9.

க்ருஹஸ்த்நாநாம் வநஸ்த்நாநாமுபவீதத்வயம் விதுஃ।

ஸந்யாஸிகளும், ப்ரஹ்மசாரிகளும் ஒரு பூணூலும், க்ருஹஸ்த்நர்களும் வநப்ரஸ்த்நர்களும் இரு பூணூல்களும் தூரிக்கவேண்டும்.

मौञ्जीमजिनदण्डौ च ब्रह्मचारी धरेत् सदा॥१०॥

மௌஞ்ஜீமஜினதடண்டௌ ச ப்ரஹ்மசாரீ த்ரேத் ஸதா॥ 10.

முஞ்ஜம் என்னும் புல்லினால் பின்னப்பட்ட மௌஞ்ஜீ என்பதை அரையிலும், க்ருஷ்ணஜினத்தை மார்பிலும், பலாஸம் முதலான வருக்ஷங்களிலிருந்து எடுத்த துண்டுத்தைக் கையிலும் ப்ரஹ்மசாரி எப்போதும் தூரிக்க வேண்டும்.

कटिसूत्रं च कौपीनं शुक्लवस्त्रद्वयं शुभम्।

वल्ग्याद्यङ्गुलीयादि गृहस्थानां विधीयते॥११॥

கடிஸூத்ரஞ்ச கௌபீநம் ஸுக்லவஸ்த்ரத்வயம் ஸுப்யம் |
வலயாத்யங்குலீயாதி க்ருஹஸ்த்நாநாம் விதீயதே || 11.

அரைநாண், கௌபீநம் (கோவணம்), அழகான இரண்டு வெள்ளை வேஷ்டிகள், கைவளை, மோதிரம் முதலான ஆபரணங்கள் ஆகியவை க்ருஹஸ்த்ரர்களால் தூரிக்கத்தக்கவையாக விதிக்கப்பட்டன.

ஐமஸுலோம ஜடா சைவ தத்யா வல்கலதாரணம் |
சீராஜினதபோ஽ரண்யம் வநஸ்தஸ்ய விதீயதே || 12 ||

ஸ்ரம்ஸ்ருலோம ஜடா சைவ தத்யா வல்கலதாரணம் |
சீராஜினதபோ஽ரண்யம் வநஸ்தஸ்ய விதீயதே || 12.

மீசை மயிர், ஜடை ஆகியவற்றை கூசுவரம் செய்யாமல் வளர்த்தல், அரையில் மரவுரியை தூரித்தல், உத்தரீயத்திற்கு மரவுரியாவது, மான்தோலாவது தூரித்தல், தவம் புரிதல், காட்டில் வஸித்தல் ஆகியவை வானப்ரஸ்துனுக்கு விதிக்கப்பட்டது.

விடண்டமுபவீதம் ச ஸிக்யம் காபாயமமவரம் |
கமண்டலுமேஹ்யச்யா யதீநாநாம் து விதீயதே || 13 ||

தரிதூண்டமுபவீதஞ்ச ஸிக்யம் காஷாயமம்பூரம் |
கமண்டலுர் பைக்ஷசர்யா யதீநாநாம் து விதீயதே || 13.

தரிதூண்டும், பூணூல், வஸ்த்ரத்தாலான பிசுக்கா பாத்ரம், காஷாயவஸ்த்ரம், கமண்டலு, பிசுக்கையெடுத்தல் ஆகியவை ஸந்யாஸிகளுக்கு விதிக்கப்பட்டது.

விலக்கப்படவேண்டியவை

சாधारणं तु सर्वेषां धर्मं तु मुनिभिः स्मृतम् |
अभक्ष्यभक्षणं हिंसा परस्त्रीष्वभिलाषिता || 14 ||
परेषां दोषकथनं अनर्थाय प्रकल्पते |

ஸாதாரணம் து ஸர்வேஷாம் தூர்மம் து முநிபிஸ்ஸம்ருதம் |
அபக்ஷயபூக்ஷணம் ஹிம்ஸா பரஸ்தீர்ஷ்வபி,லாஷிதா || 14.
பரேஷாம் தோஷகதநமநர்த்ததாய ப்ரகல்பதே |

இவர்கள் அனைவர்க்குமே நிஷித்தகர்மங்களைச் செய்யாதொழிவது பொதுவான தூர்மம். அவையாவன:-
புசிக்கத்தகாதவற்றைப் புசிப்பது, பிறரை நலிவது, பிறர்
மனைவியரை விரும்புவது, பிறர் குற்றங்களைச் சொல்லுவது
ஆகியவை என முனிவர்கள் கூறுகிறார்கள். இவை
அனைவர்க்குமே அநர்த்தத்தை விளைப்பவை.

पूर्वाश्रमात् तुरीयस्तु नारीसङ्गं विसर्जयेत् || १५ ||

गृहस्थश्च वनस्थश्च स्वदारनिरताबुधौ |

பூர்வாஸ்ரமாத் துரீயஸ்து நாரீஸங்கும் விஸர்ஜயேத் || 15.
க்ருஹஸ்தஸ்ச வநஸ்தஸ்ச ஸ்வதாரநிரதாவுபௌ |

முன் இரு ஆஸ்ரமங்களிலிருந்து ஸந்யாஸாஸ்ரமத்தை
ஏற்கும்போது தனது மனைவியையும் விட்டுவிடவேண்டும்.
க்ருஹஸ்தனும், வானப்ரஸ்தனும் தங்கள் மனைவியரிடம்
மாததிரம் ஈடுபட்டிருக்கவேண்டும்.

வர்ணாஸ்ரமதூர்மங்களை அநுஷ்டித்தே தீரவேண்டும்

श्रुतिस्मृत्युदितं सम्यक् नित्यमाचारमाचरेत् || १६ ||

ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யுதிதம் ஸம்யக் நித்யமாசாரமாசரேத் || 16.

அந்தந்த வர்ணாஸ்ரமங்களுக்கு ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில்
சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஆசாரங்களை அவரவர் எப்போதும்
அநுஷ்டிக்கவேண்டும்.

பாஷண்டிலக்ஷணம்

श्रुतिस्मृत्युदितं नित्यं यस्तु नाचरति द्विजः |

स पाषण्डीति विज्ञेयः सर्वकर्मसु गहीतः || १७ ||

ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யுதிதம் நித்யம் யஸ்து நாசரதி த்விஜ: |

ஸ பாஷண்டிதி விஜ்ஞேயஸ் ஸர்வகர்மஸு க்ருஹித: || 17.

ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் அ வ ர வ ர் க் கு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை எந்த த்விஜன் அநுஷ்டிக்கவில்லையோ, அவன் பாஷண்டியெனப்படுகிறான். அ வ ன் எககர்மத்திலும் கலந்துகொள்ளத் தகுதியில்லாதவன்.

ப்ரஹ்மசாரி தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய கர்மம்

सायं प्रातः समिद्धोमः स्वाध्यायाध्ययनं जपः |

गृहस्थानां गृहे भैक्षविधिस्तु ब्रह्मचारिणाम् || १८ ||

ஸாயம் ப்ராதஸ் ஸமித் தோமஸ் ஸ்வாத்யாயாத்யயநம் ஜப: |

க்ருஹஸ்தாநாம் க்ருஹே பைக்ஷவிதிஸ்து

ப்ரஹ்மசாரினாம் || 18.

காலையிலும், மாலையிலும் பலாஸ்மித்தினால் ஹோமம் செய்வதாகிற ஸமித்தாத்நம், வேதாத்யயனம், க்யாயத்ரீ, திருவஷ்டாக்ஷரம் முதலான மஹாமந்திரங்களின் ஜபம், க்ருஹஸ்தர்களின் க்ருஹங்களிலே யாசித்து அன்னம் பெறுதல் ஆகியவற்றை ப்ரஹ்மசாரிகள் தினந்தோறும் செய்யவேண்டும்.

க்ருஹஸ்தன் தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய கர்மம்

सायं प्रातश्च जुहुयात् अग्निहोत्रं सदा गृही।

तथैव पञ्चयज्ञादि यज्ञहोमं समाचरेत् || १९ ||

ஸாயம் ப்ராதஸ்ச ஜுஹ்யாத் க்ருநிஹோத்ரம் ஸதா க்ருஹீ |

ததைவ பஞ்சயஜ்ஞாதி யஜ்ஞஹோமம் ஸமாசரேத் || 19.

க்ருஹஸ்தன் தினந்தோறும் காலையிலும் மாலையிலும் அக்ருநிஹோத்ரம் செய்யக்கடவன். தினந்தோறும் (1) ப்ரஹ்மயஜ்ஞம், (2) தேவயஜ்ஞம், (3) பித்ருயஜ்ஞம், (4) பூதயஜ்ஞம், (5) மனுஷ்யயஜ்ஞம் என்னும் பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்களையும் செய்யக்கடவன். (1) ப்ரஹ்மயஜ்ஞமாவது-

‘ப்ரஹ்ம’ எனப்படும் வேதத்தை ஒதுதல். (2) தேவ யஜ்ஞமாவது-ஒளபாஸநஹோமம். (3) பித்ருயஜ்ஞமாவது-பித்ருதர்ப்பணம். (4) பூதயஜ்ஞமாவது-காக்கை முதலிய ஜீவராசிகளுக்கு அன்னமாகிற பூலியிடுதல். (5) மநுஷ்ய யஜ்ஞமாவது - அதிதியை (விருந்தாளியைப்) பூஜித்தல். அப்படியே தூர்ஸூர்ணமாஸம் முதலான யஜ்ஞங்களையும் செய்யக்கடவன்.

ஸந்யாஸி தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய கர்மம்

स्नानं त्रिसन्ध्यमपि हि यतीनां तु विधीयते ।

जपमौनतपोयोगब्रह्मचर्यदमास्तथा ॥ २० ॥

कामक्रोधौ तथा लोभमोहमानमदास्त्यजेत् ।

मत्सरद्वेषरूक्षोक्तिनिद्रालस्यादि वर्जयेत् ॥ २१ ॥

ஸநாநம் த்ரிஸந்த்யமபி ஹி யதீநாம் து விதி்யதே ।

ஜபமௌநதபோயோக்ய ப்ரஹ்மசர்யத்யுமாஸ் தத்யா ॥ 20.

காமக்ரோதௌ தத்யா லோபமோஹமானமத்யாம்ஸ்த்யஜேத் ।

மத்ஸரத்யுவேஷ்ருக்ஷோக்தி நித்யராலஸ்யாதி வர்ஜயேத் ॥ 21.

இதி ஸ்ரீபராஸர ஸ்ம்ருதௌ புகுவத்யாராத்யநாஸ்ரமதூர்மவர்ணம்
நாம பஞ்சமோடத்யாய: ॥

ஸந்யாஸியானவன் — காலை, நடுப்பகல், மாலை ஆகிய மூன்றுவேளைகளிலும் ஸநானம் செய்யவேணும். திரு வஷ்டாக்ஷரம் முதலிய மஹாமந்திரங்களை ஜபிக்கவேணும். வீண் வார்த்தை பேசலாகாது. ஸரீரம் இளைக்குமபடி உபவாஸம் முதலானவற்றைச் செய்யவேணும். பரமாத்மா வினிடத்தில் புகுதி செய்யவேண்டும். ஸதீகளோடு எவ் விதமாகவும் பழக்கக்கூடாது. இந்திரியங்களை அவற்றின் வழியில் செல்லாமல் அடக்கவேண்டும். உறவினர்களிட மும், பணம் முதலானவற்றிலும் பற்று வைக்கக்கூடாது. எவரையும் கோபிக்கக்கூடாது. பிறர் பொருளை விருமப லாகாது. அழியும் உலகை நிலையாக எண்ணி மயங்க லாகாது. பிறர் பரிஹஸிப்பதால் வெட்கப்படக்கூடாது.

பிறர் மேன்மையில் பொருமைப்பட்டக்கூடாது. எவரிடமும் தூவேஷம் கொள்ளக்கூடாது. பிறர் மனம் நோவ வார்த்தை சொல்லக்கூடாது. தகாத காலத்தில் தூக்கத்தையும், சோம்பலையும் விட்டுவிடவேண்டும்.

ஸ்ரீ பராஸர ஸ்ம்ருதியின் உத்தரகூண்டுமான விஸிஷ்ட பரமதூர்ம ஸாஸ்த்ரத்தில் 'புகுவதூராதூனமும் ஆஸ்ரமதூர்மமும்' என்னும் ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

6-வது அத்தியாயம்

விரீவான திருவாராதூன க்ரமம்

श्रीपराशर उवाच—

विस्तरेण ब्रवीम्यत्र विष्णोराश्रयणक्रियाम्।

ஸ்ரீபராஸர உவாச—

விஸ்தரேண ப்ரவீம்யத்ர விஷ்ணோரஸ்யணக்ரியாம்।

ஸ்ரீபராஸர மஹர்ஷி கூறுகிறார்:— ரிஷிகளே! யாக்ய ஸம்ஸ்காரத்தைப் பற்றிய நாலாம அத்தியாயத்தில் சுருக்கமாகச் சொன்ன திருவாராதூன க்ரமத்தை இவ்வத்தியாயத்தில் விரிவாகச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள்.

उत्थाय पश्चिमे याम आचम्य प्रयतात्मवान्॥ १॥

निवेशिते शुचौ देशे समासीनः सुखासने।

आत्मानं स्वशरीरं च परेशमनुचिन्तयेत्॥ २॥

உத்தாய பஸ்சிமே யாம ஆசமய ப்ரயதாத்மவாந்।

நிவேஸிதே ஸுசௌ தேஸே ஸமாவீந: ஸுகாஸநே।

ஆத்மானம் ஸ்வஸரீரம் ச பரேஸமநுசிந்தயேத்॥

இரவின் நான்காவது யாமமான ப்ராஹ்ம முஹூர்த் தத்தில் எழுந்திருந்து, கைகால்களை சுத்திசெய்துகொண்டு ஆசமனம்செய்து, ஏறும்பு முதலான புழு பூச்சிகள் இல்லாத பரிஸுத்தமான இடத்தில் மென்மையான ஆஸனத்தை இட்டு, அதில் வீற்றிருந்து, மனத்தை இதர விஷயங்களில் செல்லாதபடி அடக்கி, பிறகு தன்னையும், தன் ஸரீரத்தையும், தனக்கு ஸ்வாமியான பரமாத்மாவையும் பற்றிச் சிந்திக்கக்கூடவன்.

ஸரீரத்தைச் சிந்திக்கும் விதம்

शुक्रशोणितसंभूतं शरीरं पाञ्चभौतिकम् ।
 शब्दादिविषयोपेतैः युतं एकादशेन्द्रियैः ॥ ३ ॥
 अव्यक्तबुद्धयहङ्कारदशकार्यगुणैर्युतम् ।
 वसामूत्रपुरीषास्थिचर्ममांससिरायुतम् ॥ ४ ॥
 द्विषद्भिः कामकाराद्यैरनिशं पीडितान्तरम् ।
 तापत्रयमहाज्वालवह्निभिः परिवेष्टितम् ॥ ५ ॥
 ईषणात्रयतृष्णाभिर्निबद्धं मलपूरितम् ।
 द्विसप्ततिसहस्राभिर्नाडीभिः परिवेष्टितम् ॥ ६ ॥

ஸுக்ரஸோணிதஸம்பூதம் ஸரீரம் பாஞ்சபௌதிகம் ।
 ஸப்ஸ்தூதிஷ்வியோபேதைர் யுதமேகாத்ஸேந்த்ரியை: ॥ 3'
 அவ்யக்தபுத்த்யஹங்காரத்யுஸகார்யகுணையுதம் ।
 வஸாமூத்ரபுரீஷாஸ்திசர்மமாம்ஸலிராயுதம் ॥ 4.
 த்விஷத்ஸுபி: காமகாராத்யைரநிஸம் பீடிதாந்தரம் ।
 தாபத்ரயமஹாஜ்வாலவஹ்நிபி: பரிவேஷ்டிதம் ॥ 5.
 ஈஷணாத்ரயத்ருஷ்ணபிர்நிபுத்த்யம் மலபூரிதம் ।
 த்விஸப்ததிஸஹஸ்ராபிர் நாடிபி: பரிவேஷ்டிதம் ॥ 6.

இந்த ஸரீரமானது 'ஸுக்லம்' என்கிற புருஷனுடைய வீர்யத்தினாலும், 'ஸோணிதம்' என்கிற ஸ்தீரியினுடைய ரஜஸ்ஸினாலும் உண்டானது; ப்ருதிவீ, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாஸம் ஆகிய ஐந்து பூதங்களின் பரிணாமாயிருப்பது. ஸ்பர்ஸம், ரஸம், ரூபம், க்ருந்தம், ஸப்ஸ்தம் எனும் விஷயங்களை (முறையே) அறியும் மெய், வாய்(நா), கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், வாக்கு, கை, கால், மலவிஸர்ஜனேந்த்ரியம், மூத்ரவிஸர்ஜனேந்த்ரியம் என்னும் ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், இவற்றை நியமிக்கும் மனம் ஆகிய பதினொரு இந்திரியங்களோடும் கூடியிருப்பது. மூலப்ரக்ருதி, அதிலிருந்து தோன்றும் புத்தி, எனப்படும்

மஹான், அதிலிருந்து தோன்றும் அஹங்காரம், ஸப்து ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கூந்த தன்மாதரைகளின்று, அத்தன்மை களைந்து ஆகிய அஹங்காரகார்யங்களான பத்து, ஸத்வரஜஸ் தமஸஸுககளாகிற முக்குணங்கள் ஆகியவற்றோடு கூடியது. வஸை (சவுர்நீர்), மூத்ரம், மலம், எலும்பு, தோல, மாம் ஸம், நரம்பு ஆகியவற்றோடும் கூடியது. ஆத்மாவுக்கு எதிரிகளான காம க்ரோத லோப மோஹ மது மாத்ஸர்யங் களாகிற அரிஷ்ட்வுர்க்கங்களால் எப்போதும் பீடிகைப் பட்ட நெஞ்சையுடையது. ஆத்யாத்மிகம், ஆதி தைவிகம், ஆதிபௌதிகம் எனனும் தாபத்ரயங்களாகிற பெரியசோதியைக்கொண்ட நெருப்பு களாலே சூழப் பெற்றது. புத்ரேஷண (மககள்மேல் பாசம்), விததேஷண (புணத்தின்மேல் பாசம்), தாரேஷண (மனைவியின்மேல் பாசம்) என்னும் ஈஷணத்ரயங்களாகிற ஆஸாபாஸங் துளாலே கட்டப்பட்டிருக்கிறது; தேஷங்கள் நிறைந் திருப்பது. எழுபத்தீராயிரம் நாடிகளாலே சுற்றப்பட்டிருக் கிறது—என்று இவ்வண்ணமாக ஸரீரத்தின் தாழ்வையும், நிலையின்மையையும், இதன தொடாபினால் ஆத்மாவுக்கு ஏற்படக்கூடிய கேட்டையும் சிந்திக்கக்கடவன்.

ஆத்மாவைச் சிந்திக்கும் விதம்

ஹ்ருண்டரீகமध्येऽत्र वसामि प्रभया ज्वलन् ।
 देहेन्द्रियमनःप्राणधीभ्योऽन्योऽनन्यसाधनः ॥ ७ ॥
 पञ्चविंशत्मको नित्यो मकारार्थः समाधिमान् ।
 भगवच्छेषभूतोऽहमनन्यार्होऽचितः परः ॥ ८ ॥
 निर्विकारो ह्यणुर्नित्यः प्रकृतेरव्ययः परः ।
 अजडोऽव्यक्तरूपश्च ज्ञानानन्दस्वरूपभाक् ॥ ९ ॥
 एकरूपो व्याप्तिशीलः क्षेत्री क्षेत्रज्ञ एव च ।
 ज्ञाता कर्ता च भोक्ता च अहंप्रत्ययगोचरः ॥ १० ॥

अदाह्योऽक्लेद्यकोऽच्छेद्यो ह्यशोष्योऽक्षर एव च ।

एवं देहेन्द्रियाद्यन्यमात्मानं सततं सरेत् ॥ ११ ॥

- ஹ்ருத்புண்டூரீகமத்யேதர வஸாமி ப்ரப்யா ஜ்வலந் |
 தேஹேந்த்ரியமந:ப்ராணதீப்யோதந்யோதந்யஸாதந: || 7.
 பஞ்சவிம்ஸாத்தமகோ நித்யோ மகாரார்த்தஸ் ஸமாதிமாந் |
 புக்யவச்சேஷபூதோஹமநந்யார்ஹோதசித: பர: || 8.
 நிர்விகாரோ ஹ்யணுர் நித்ய: ப்ரக்ருதேரவ்யய: பர: |
 அஜடோதவ்யக்தருபஸ்ச ஜ்ஞாநாநந்த்யஸ்வரூபபூக் || 9.
 ஏகரூபோ வ்யாப்திஸீல: க்ஷேத்ரீ க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஏவ ச |
 ஜ்ஞாதா கர்த்தா ச பேகக்தா ச அஹம்ப்ரத்யயகேசர: || 10.
 அத்யாஹ்யோடக்லேத்யகோத்ச்சேத்யோ
 ஹ்யஸோஷ்யோதக்ஷர ஏவ ச |
 ஏவம் தேஹேந்த்ரியாத்யந்யமாத்மாநம் ஸததம் ஸமரேத் || 11.

மிகத்தாழ்ந்த இந்த ஸரீரத்தில் ஹ்ருத்ய கமலத்தின் நடுவில் ஞானரூபமான ஒளியாலே விளங்காநிற்பவனாய் நான் வாழ்கிறேன். மிகத்தாழ்ந்ததாய், ஸ்தூலமாகக்காண்கிற முற்கூறிய ஸரீரம், இதைக்காட்டிலும் நுண்ணிய இந்திரியங்கள், இவற்றை நியமிக்கும் மனம், இவை ஓய்ந்த போதும் காணப்படும மனம், இவற்றைக்காட்டிலும் சிறந்ததாய், ஆத்மாவிற்கு தூர்மமாயிருப்பதான அறிவு ஆகிய அனைத்தைக்காட்டிலும் வேரூய், வேறெதையும் எதிர் பாராமல் (விளக்கைப்போல்) தானே பிரகாசிப்பவனாயிருக்கிறேன். ப்ரக்ருதி மஹதஹங்காரங்கள் மூன்று, ஐந்து தந்மாத்ரைகள், ஐந்து பூதங்கள், பதினொரு இந்திரியங்கள் ஆகிய இருபத்துநாலு அசேதந தத்துவங்களுக்கும் மேற்பட்ட இருபத்தைந்தாவது சேதந தத்துவமாயிருப்பவன். இருபத்தைந்தாம அக்ஷரமான மகாரத்திற்குப் பொருளாயிருக்கும் ஞானஸ்வரூபி. தோற்றமும், அழிவுமில்லாத நித்யன். ஸமாதியில் காணத்தக்கவன். புக்யவானுக்கே அடிமைப்பட்டிருப்பவன். வேறு எவர்க்கும் அடிமையா

யிருக்கத் தகாதவன். அறிவற்ற அசேதனத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன். அது எப்படியெனில்: விகாரமுள்ள தாய், பெரிதாய், ஸ்வரூப ஸ்வபூவ நாஸமுள்ளதாகக் காணப்படும் அசேதன தத்துவங்கள் அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு, விகாரமற்றவனாய், அணுவாய், ஸ்வரூப ஸ்வபூவநாஸமில்லாமலிருப்பவன். ஜடூமாதையால் தானே பிரகாசியாத அசேதனத்தைப்போலேயல் லாமல் தானே பிரகாசிக்கும்: அஜடூமாயிருப்பவன். அசித்ததைக் காண்பது போலே இந்திரியங்களால் காணமுடியாதவன்; ஜ்ஞானம், ஆனந்தம் ஆகியவற்றையே ஸ்வரூபமாகப்பெற்றவன். பல்விதூமாயிருக்கும் அசித்ததைப் போலல்லாமல் எப்போதும் ஒருவிதூமாகவே இருப்பவன். அசேதனங்கள் அனைத்திலும். உள்நுழைந்து வியாபிக்க வல்லவன். ஸரீரத்தை உடையவன்; ஸரீரத்தை அறிபவன். பூலன்களை அறிபவனாகவும், அவற்றை அடைவதற்கான உபாயங்களை அநுஷ்டிப்பவனாகவும், அப்பூலன்களை அடைந்து அனுபூவிப்பவனாகவும் இருப்பவன். “அஹம்” என்று தோற்றுவதால். அச்சொல்லுக்கு பொருளாயிருப்பவன். நெருப்பால் எரிக்கவும், நீரினால் நனைக்கவும், ஆயுதங்களால் பிளக்கவும், காற்றினால் உலர்த்தவும் தகாதவனாய், அதனாலேயே எதனாலும் அழிக்கமுடியாதவன். இவ்வண்ணமாக தேஹம் இந்த்ரியம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகத் தன் ஆத்மாவை எப்போதும் சிந்திக்கவேண்டும்.

ஈஸ்வர சிந்தனத் தொடக்கம்

इत्यात्मानं दृढं ज्ञात्वा स्वात्मेशमनुचिन्तयेत् ।

परे व्योम्नि परेशानं तथा व्यूहादिभेदतः ॥ १२ ॥

இத்யாத்மானம் த்ருடம் ஜ்ஞாத்வா ஸ்வாத்மேஸமநுசிந்தயேத் ।

பரே வ்யோம்நி பரேஸானம் தத்யா வ்யூஹாதிபேதத: ॥ 12.

லீலாவிபூதி சிந்தநம்

प्रधानं पुरुषं चैव त्रिगुणं तत्र संभवम् ॥ १४ ॥

ப்ரதாரநம் புருஷம் சைவ த்ரிகூணம் தத்ர ஸம்பவம் || 14.

எம்பெருமானுடைய லீலாவிபூதியான (விளையாட்டுக்கு உறுப்பாயிருக்கும் செல்வமான) பூரஹ்மாண்டத்தையும், அதிலுள்ள எல்லா உலகங்களையும், அடியாரை ரக்ஷிப்பதற்காக அங்கங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் அவதாரங்களையும், அவ்வவதாரங்களின் அமரபூதரான அம்ர ஆவேர அவதாரங்களையும், தனது ஹ்ருதயகமலத்தில எழுந்தருளியிருக்கும் அந்தர்யாமியையும், ஒன்றைக் காட்டிலும் ஒன்று பதது மடங்கு அதிகமாயிருப்பதாய் அண்டத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ப்ருதிவீ, ஜலம், அக்ஷி, வாயு, ஆகாசம், அஹங்காரம், மஹான் என்னும் ஏழு ஆவரணங்களையும், அவ்வுண்டத்திலுள்ள பசு, பக்ஷி முதலான அசையும் பொருள்களையும், மரம், செடி முதலான அசையாப் பொருள்களையும், இவை எல்லாவற்றுக்கும் காரணமான

மூலப்ரக்ருதியையும், அதிலுள்ள ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களையும், அதில அமுந்தியிருக்கும் ஜீவஸமூஹத்தையும் சிந்திக்கக்கூடவன்.

நித்யவிபூதி சிந்தனம்

தமஸஸ்த் பரம் ஶுத்ரம் ஹிரண்மயமநாமயம் ।
 பரம் வைஷ்ணவம் லோகம் நித்யநந்தஸுகூவஹம் ॥ 15 ॥
 தத்ர ச்வாஹினிம் திவ்யாம் விரஜாம் வேதஸம்भवाम् ।
 தத்ர ஶுத்ரம் பரம் வ்யோம ஹ்நந்தமமூதாஹ்யம் ॥ 16 ॥
 நிர்மலம் நித்யமஜடம் அநந்தஸுகந்தம் சுகம் ।
 தத்ர ஸ்திதான்யநேகானி ஸ்தானானி சுகவந்தி ச ॥ 17 ॥
 தத்ர ஜானபத்யாமிநராகாணி மஹந்த்யபி ।
 சர்வே ஹிரண்மயஸ்தத்ர சர்வே வேதமயா: ஶுபா: ॥ 18 ॥
 அப்ராக்ருததயா நித்யா: புநராவ்ருத்திவ்ஜிதா: ।

தமஸஸ் தத் பரம் ஶுத்ரத்வம் ஹிரண்மயமநாமயம் ।
 பரமம் வைஷ்ணவம் லோகம் நித்யநந்தஸுகூவஹம் ॥ 15.
 தத்ர ஸம்வாஹினீம் திவ்யாம் விரஜாம் வேதஸம்பவாம் ।
 தத்ர ஶுத்ரத்வம் பரம் வ்யோம ஹ்நந்தமம்ருதாஹ்யம் ॥ 16.
 நிர்மலம் நித்யமஜடமநந்தஸுகூத்வம் ஶுகம் ।
 தத்ர ஸ்திதாந்யநேகாநி ஸ்தானாநி ஶுகவந்தி ச ॥ 17.
 தத்ர ஜானபத்யக்ராமநகராணி மஹாந்த்யபி ।
 ஸர்வே ஹிரண்மயாஸ் தத்ர ஸர்வே வேதமயாஸ் ஶுபா: ॥ 18.
 அப்ராக்ருததயா நித்யா: புநராவ்ருத்திவ்ஜிதா: ।

‘தமஸ்’ எனப்படும் முற்கூறிய மூலப்ரக்ருதிக்குமேல், ஶுத்ரத்வஸத்வமயமாய், பொன்போலே மிகவழகியதாக விளங்குவதாய், ப்ரளயம் முதலான தொல்லைகள் அற்றதாய், அனைத்திலும் உயர்ந்ததாய், எப்போதும் பேரானந்தத்தை விளைப்பதான பரமபத்யம் என்கிற ப்ரீவைஷ்ணவ லோகத்தைச் சிந்திக்கக்கூடவன். அவ்வுலகில், வேதபர்வத்தினின்றும் பெருகுகிற விரஜை என்னும்

பெயரையுடைய மிகச்சிறந்த நதியைச் சிந்திக்கக்கடவன். அதன் கரையில்,—தேஜோமயமாய், அளவில்லாமல் பரந்திருப்பதாய், மோக்ஷம் என்னு சொல்லப்படுகிற பரமாகாசம் உள்ளது. அதற்கு உத்பத்தி, விநாசம் முதலிய தேஜாஷங்களில்லை; அது ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய், அங்குள்ளவர்களுக்கு எல்லையற்ற இன்பத்தைக் கொடுப்பதாய், மிக அனுகூலமாயிருக்கும். அங்கு, மிகவும் ஸுகூத்தை விளைக்கும் பல ஸ்தூனங்கள் உள்ளன. அங்கு பல தேஜாஸங்களும், க்ராமங்களும், பெரிய நகரங்களும் உள்ளன. அங்குள்ள புருஷர்கள் அனைவரும் பொன்போல் அழகு மிகவர்களாய், எப்போதும் வேதமோதும் ஸாந்தமூர்த்திகளாய், ப்ரக்ருதி ஸம்பூந்தமற்றிருக்கையாலே பிறப்பிறப்பு அற்றவர்களாய், இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்குத் திரும்பி வராதவர்களாய் அங்கேயே இருந்துகொண்டு புகுவதனுபவம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் — இவ்வனைத்தையும் சிந்திக்கக்கடவன்.

ஸ்ரீவைகுண்ட நகர சிந்தநம்

தந்மயே நகரம் திவ்ய வைகுண் தநம் தநம் ॥ ௧௯ ॥

சந்நகாந்தமயைநித்யை: விமானைவஹுமிவ்ருதம் ।

சர்வவ்ரணமயை: சௌத்யை: நானாரத்யை: சோமிதம் ॥ ௨௦ ॥

திவ்யரத்யை: சூத்யை: தாகாரைமோபுரையுதம் ।

நானாமணிமயைதீபரஹபஹிமிராவ்ருதம் ॥ ௨௧ ॥

சகராபௌசஹுத்யை: தாகாரை: சௌத்யை: சசுசுசுதம் ।

விவசுத்கோதிசஹுத்யை: தாரை: சௌத்யை: சசுசுசுதம் ॥ ௨௨ ॥

சுதாசுரசஹுத்யை: துரவையுதம் ।

சர்வ ச்ருத்யை: சூத்யை: சுவாத்யை: சசுசுசுதம் ॥ ௨௩ ॥

சஹுசுசுத்யை: சர்வ ச்ருத்யை: சுவாத்யை: சசுசுசுதம் ।

அநுசுசுத்யை: தேவையுதம் ॥ ௨௪ ॥

பிராத்மயத்ஸஹஸாங்குஓதிசதசமபிரமா: ।

சर्वे लक्षणसंपन्नाः पद्महस्ताः चतुर्भुजाः ॥ २५ ॥

अनिशं भक्तिभिः श्रीशर्मचयन्ति च केशवम् ।

आरूढयौवनाः सर्वे नार्यश्च पुरुषास्तथा ॥ २६ ॥

தந்மத்யே நகூரம் திவ்யம் வைகுண்டம் நாம நாமத: || 19.

சந்த்ரகாந்தமயைர் நித்யைர் விமாநைர் பூஹுபித்யர் வருதம் ।

ஸர்வவர்ணமயைஸ் ஸௌதையர் நாநாரத்தையர்ச

ஸோபிதம் || 20.

திவ்யரத்தமயைஸ் ஸூபுரையர் ப்ராகாரையர் கோபுரையர் யுதம் ।

நாநாமணிமயைர் தீப்ரகூருஹபங்க்திபித்யாவ்ருதம் || 21.

ஸக்ரஸாபௌக்யஸங்காஸை: ப்ராகூரையஸ் ஸௌதையஸ்

ஸமுச்ச்ரிதம் ।

விவ்ஸவத்கோபுஸங்காஸைஸ் தோரணைருபஸோபிதம் || 22.

ஸுத்யாகரஸஹஸ்ரபை: புருஷைருபஸோபிதம் ।

ஸர்வே சதுர்புஜாஸ் ஸூத்த்யாஸ் ஸ்வாத்மேஸ

ஸமவிக்ரஹா: || 23.

ஸங்க்யசக்ரத்யாஸ் ஸர்வே ஸ்ரகூவிண: பீதவாஸஸ: ।

அநுரஜ்யந்தி தேயுவேஸம் புக்த்யா ப்ருத்யரஸேந வை || 24.

ப்ராத்ருத்யத்ஸஹஸ்ராம்ஸுகோடஸதஸமப்ரபா: ।

ஸர்வே லக்ஷணஸம்பந்நா: பத்மஹஸ்தாஸ் சதுர்புஜா: || 25.

அநீஸம் புக்திபித்யம் ஸ்ரீஸமர்ச்சயந்தி ச கேஸவம் ।

ஆருட்யௌவநாஸ் ஸர்வே நார்யஸ்ச புருஷாஸ் தத்யா || 26.

அந்த விபூதியின் நடுவில் 'ஸ்ரீவைகுண்டம்' என்னும் நகூரம் உண்டு. அது — சந்த்ரகாந்தமணிகள் இழைத்த அழிவற்ற பல விமானங்கள் நிறைந்துள்ளது. பல ரத்னங்களிழைத்த பலநிறமுடைய மாடமாளிகைகள் கூடியது. அத்தகைய கோபுர ப்ராகாரங்களையும் உடையது. பல மணிகளிழைக்கப்பெற்று விளங்கும் வரிசையான வீடுகள் உடையது. இந்திரன் வில்போன்ற மிகவுயர்ந்த உப்பரிகைகளால் உயர்ந்து விளங்குவது. கோடி ஸூர்யப்ரகாஸமுள்ள தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றது.

ஆயிரக்கணக்கான சந்திரர்களின் ஒளியுள்ள புருஷர்கள் நிறைந்தது. அங்குள்ளாரணைவரும் பரமாத்மாவைப்போன்ற திருமேனியுடையவர்களாய், நாலு கைகளை உடையவர்களாய், பரிசுத்தூராய், ஸங்க்சுக்ரங்கள், வனமலை, பீதாம்புரம் ஆகியவற்றை அணிந்தவர்களாய், புக்தியுடன் கைங்காயம் செய்து எம்பெருமானை உகப்பிக்கின்றனர். நூறு கோடி உத்யஸூர்யன்போல் ஒளியுள்ளவர்களாய், ஸர்வலக்ஷணமும் உடையவர்களாய், தாமரையேந்திய நாலு திருக்கைகளையுடையவர்களாய், ஸ்ரீய:பதியான ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பேரன்பு கொண்டவர்களாய் ஆராதிக்கிறார்கள். அங்குள்ள ஸ்தரீபுருஷர்கள் அனைவரும் நித்யயௌவனமுடையவர்களாய் ஸாஸ்வதமான அப்பரமபதூத்தில் புகுவத் கைங்கர்யம்செய்து உகக்கின்றனர். இவ்வனைத்தையும் சிந்திக்கக்கடவன்.

வைகுண்ட, மந்திர (கோயில்) வர்ணநம்

मोदन्ते परमे व्योम्नि शाश्वते प्रभुकिङ्कराः ।

तन्मध्ये मन्दिरं दिव्यं प्रासादशतसङ्कुलम् ॥ २७ ॥

मणिप्राकारसंशोभि चतुर्द्वारसमन्वितम् ।

चण्डादिद्वारपालैश्च कुमुदाद्यैश्च रक्षितम् ॥ २८ ॥

नानारत्नमयैर्दिव्यैः गृहमुख्यैश्च शोभितम् ।

மோதூந்தே பரமே வ்யோம்நி ஸாஸ்வதே ப்ரபுகிங்கரா: ।

தந்மத்யே மந்திரம் திவ்யம் ப்ராஸாதஸ்தஸங்குலம் ॥ 27.

மணிப்ராகாரஸம்ஸோபி, சதுர்துவாரஸம்ந்விதம் ।

சண்டாதித்வாரபாலைச் சமுதாத்யையைச் சரக்ஷிதம் ॥ 28.

நாநாரத்நமயைர் திவ்யைர் க்ருஹமுக்யையைச் சோபிதம் ।

அந்த வைகுண்டநகரத்தின் நடுவில், அநேக மண்டபங்கள், ரத்தினங்களிழைத்த ப்ராகாரங்கள் ஆகியவற்றோடு கூடியதாய், நாலு கோபுரவாசல்களையுடையதான கோயில்

இருக்கிறது. சண்டன் ப்ரசண்டன், பத்தூரன் ஸுபத்தூரன், ஜயன் விஜயன், தூதா விதூதா ஆகிய எண்மரும் (இருவரிருவராக நாலு வாசல்களிலும்) துவாரபாலகர்களாகவும், குமுதன், குமுதாஷன், புண்டூரீகன், வாமனன், ஸங்குகர்ணன், ஸர்வநேத்ரன், ஸுமுகன், ஸுப்ரதிஷ்டன் ஆகிய எண்மரும் கண்ணாதிபாகளாகவுமிருந்து அககோயிலை ரக்ஷிக்கின்றனர். அககோயில் பல ரத்தினங்களிழைத்த பல மாளிகைகளாலும் விளங்காநிற்கிறது.

திருமாமணி மண்டப வர்ணநம்

मध्ये मणिमयं दिव्यं सहस्रस्तम्भसंयुतम् ॥ २९ ॥

नानारत्नवितानौघैः चित्रितं सुसुखास्पदम् ।

दिव्यचन्दनकर्पूरैः कुङ्कुमाद्यैः सुशोभितम् ॥ ३० ॥

दिव्याप्सरोगणैर्नित्यैः सेवितं सततं शुभैः ।

மத்யே மணிமயம் திவ்யம் ஸஹஸ்ரஸ்தம்பஸ்யுதம் ॥ 29.

நாநாரத்நவிதானௌகைஸி சித்ரிதம் ஸுஸுகாஸ்பதம் ।

திவ்யசந்தநகர்ப்பூரை: குங்குமாதுயைஸ் ஸுஸோபிதம் ॥ 30.

திவ்யாய்ஸ்ரோக்யணைர் நித்யைஸ் ஸேவிதம் ஸ்ததம் ஸுபை: ।

அந்தக்கோயிலின் நடுவில் ஒரு திருமாமணி மண்டபம் உள்ளது. அது ஆயிரம் தூண்களைக்கொண்டது. பல விதமான ரத்தினங்களால் இழைக்கப்பெற்ற மேற்கட்டிகளால் விசித்திரமாயுள்ளது. பேரானந்தத்திற்கு இருப் பிடமாயிருப்பது. அப்ராக்ருதமான சந்தனம், பச்சைக் கர்ப்பூரம், குங்குமம் முதலான வாஸனை திரவியங்களால் நறுமணம் மிக்கது. மிக அழகானவராய், அப்ராக்ருதராய், அழிவற்றவரான அப்ஸரஸ்ஸுகளாலே அலங்கரிக்கப் பெற்றது.

திவ்ய லிம்ஹாஸந வர்ணநம்

मध्ये सिंहासनं दिव्यं धर्माद्यैः स्वरिमिवृतम् ॥ ३१ ॥

वैदत्रयमयं दिव्यं साङ्गोपाङ्गपरिच्छदम् ।

तन्मध्येऽष्टदलं पञ्च अष्टाक्षरमयं परम् ॥ ३२ ॥

அகார: கர்ணிகா தத்ர ஸ்வரவ்யஜ்ஞனச்யுத: |

மத்யே ஸிம்ஹாஸநம் திவ்யம் தூர்மாத்யைஸ்

ஸூரிபி,ர்வ்ருதம் || 31.

வேதூத்ரயமயம் திவ்யம் ஸாங்கோபாங்குபரிச்சத்யம் |

தந்மத்யேஷ்டத்யுளம் பத்யம் அஷ்டாக்ஷரமயம் பரம் || 32.

அகார: கர்ணிகா தத்ர ஸ்வரவ்யஞ்ஜநஸம்யுத: |

அந்தத் திருமாமணிமண்டபத்தின் நடுவில் திவ்ய ஸிம்ஹாஸனமொன்று உள்ளது. தூர்மம், ஜ்ஞாநம், வைராக்யம், ஐஸ்வர்யம், அதூர்மம், அஜ்ஞாநம், அவை ராக்யம், அனைஸ்வர்யம் என்னும் (எட்டுக்கும் அபிமானி தேவதைகளாகையாலே அவ்வெட்டுப்) பெயர்களைக் கொண்ட நித்யஸூரிகளாகிற காலகளை உடையது அது; மூன்றுவேதம்மையாய், அப்ராக்ருதமாயிருப்பது; வேதூத்தின் அங்கோபாங்குங்களை அலங்காரமாகக்கொண்டது. அந்த ஸிம்ஹாஸனத்தின் நடுவில், அஷ்டாக்ஷர ஸ்வரூபமாய், மிகச்சிறந்ததாய், எட்டு இதழ்களைக்கொண்ட தாமரை இருக்கிறது. உயிரெழுத்துக்களோடும், மெய்யெழுத்துக் களோடும் கூடிய அகாரம் அத்தாமரையின் கர்ணிகை யாய் (கொட்டையாய்) விளங்குகிறது.

பரவாஸுதேவ வர்ணநம்

तस्मिन् अनन्तपर्यङ्के फणारत्नविचित्रिते ॥ ३३ ॥

ध्यायेत् निविष्टमात्मेशं ईश्वर्या जगतः श्रिया ।

इन्दीवरदलश्यामं पद्मपत्रनिभेक्षणम् ॥ ३४ ॥

श्लक्ष्णनासं लसद्गण्डसुभ्रवह्लियुगान्वितम् ।

प्रातरुद्यत्सहस्रांशुप्रायकुण्डलशोभितम् ॥ ३५ ॥

संपूर्णचन्द्रप्रतिमसितयुक्तशुभाननम् ।

महाहनुं प्रोन्नतांसं दीर्घबाहुचतुष्टयम् ॥ ३६ ॥

सेव्यमानः सदा नित्यैः सुकैः भोगपरायणैः ।

एवं विचिन्तयेन्नित्यं परे व्योम्नि महेश्वरम् ॥ ४९ ॥

தஸ்மிந் அநந்தபர்யங்கே ப்னூரத்நவிசித்ரிதே || 33.

த்யாயேந்நிவிஷ்டமாத்மேஸம் ஈஸ்வர்யா ஐக்யத: ஸ்ரியா |

இந்தீவரதுளஸ்யாமம் பத்மபத்ரநிபேக்ஷணம் || 34.

ஸ்லக்ஷணநாஸம் லஸத்குண்ட்ய ஸுப்ருவல்லியுக்யாந்விதம் |

ப்ராதருத்யயத்ஸஹஸ்ராம்ஸு ப்ராயகுண்ட்யுல ஸோபிதம் || 35.

ஸம்பூர்ணசந்த்ரப்ரதிம ஸ்மிதயுக்தஸூபநதம் |

மஹாஹநும் ப்ரோந்நதாம்ஸம் தீர்க்கபூஹுசதுஷ்டயம் || 36.

மஹோரஸ்கம் ஸ்நிக்துவர்ணம் கோமலாவயவோஜ்வலம் |

ஸுஸ்நிக்தநீலகேஸாந்த மந்தராகபுரீக்ருதம் || 37.

ஸங்க்ஸக்ரக்யத்யாக்யுக்யு ஸார்ங்க்யாத்யைராயுதையுதம் |

அர்க்கபிம்பபுஸஹஸ்ராபு கிரீடேந விராஜிதம் || 38.

திவ்யசந்த்நலிப்தாங்க்யம் பீதவஸ்த்ரம் ஸூபாஹ்வயம் |

புவாகுமாரம் திவ்யாங்க்யம் ஸூத்த்யஸத்த்வமநோஹரம் || 39.

கௌஸ்துபேத்யபூஸலிதோரஸ்கம் வநமாலாவிபூஷிதம் |

கேயூரஹாரகடக நூபுராத்த்யைரலங்க்ருதம் || 40.

ஸ்நிக்த்யுரக்தாரவிந்த்யாபு பாத்யஹஸ்தாம்புஜாந்விதம் |

கந்தூர்ப்பகோடிஸாவண்ய ஐக்யந்மோஹநவிக்ரஹம் || 41.

ஸமானோதக்ருஷ்டரஹிதம் ரூபௌத்யார்யகுணாதிபி: |

ப்ராதருத்யயத்ஸஹஸ்ராம்ஸு ஸத்ருஸா ஸவேந தேஜஸா || 42.

தஸ்யைவ ஸத்ருஸீ தேவீ ஸீலருபகுணாதிபி: |

ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நா ஸர்வாபுரணபூஷிதா || 43.

ஸுத்யாப்திபேநஸங்காஸ திவ்யவஸ்த்ரேண ஸோபிதா |

ஸுஸ்நிக்தநீலகுடில கேஸபூரைஸ் ஸுஸோபிதா || 44.

சதுர்புஜைர் விராஜந்தி கேயூராங்க்யத்யூஷணை: |

ஹேமபத்மம் மாதுலிங்க்யமுத்வஹந்தி கரத்வயே || 45.

இதராப்யாம் வஹந்தி ஸா பர்த்து: பாத்யாம்புஜத்வயம் |

ஏவம் பூமிஸ்ச நீளா ச பார்ஸ்வயோஸ் ஸமுபஸ்திதே || 46.

க்யுருஹிதசாமரா திவ்யாஸ் ஸக்தயோடஷ்டத்யுளேஷு ச |

விமலோத்கர்ஷிணீ ஜ்ஞாநா க்ரியா யோக்யா ததைய ச || 47.

ப்ரஹ்மீ ஸத்யா ததேஃஸாநா மஹிஷ்யஸ் ஸமுபஸ்திதா: |
 ஏவம் வைகுண்டநாதேஃஸௌ ராஜதே பரமே பதே || 48.
 ஸேவ்யமாநஸ் ஸத்யா நித்தயர் முக்தைர் போக்யபராயணை: |
 ஏவம் விசிந்தயேந்நித்யம் பரே வ்யோம்நி மஹேஸ்வரம் || 49.

அந்தக் கர்ணிகையின் நடுவில் திருவனந்தாழ்வான் தன் படங்களிலுள்ள மணிகளின் ஒளியினால் ஆஸ்சாயமான அழகையுடையவராய எழுந்தருளியிருக்கிறார். அந்தத் திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேல், தனக்குப் பத்னியாய், உலகிற்கு ஈஸ்வரியான ஸ்ரீ தேவியோடு எழுந்தருளியிருக்கும் ஸாவேஸ்வரனை தியானிக்கக்கடவன். அபபெருமான் கருநெய்தல் புஷ்பத்தின் இதழ் போன்று கறுத்த நிறத்தை உடையவன்; தாமரையிதழ்போன்ற திருக்கன்களை உடையவன்; (கோல நீள் கொடிபோன்ற) அழகிய நீண்ட மூக்கையுடையவன். அழகிய கன்னங்களையும், கொடிபோன்று அழகிய இரு புருவங்களையும் உடையவன். காலையில் உதிக்கும் ஸூர்யன்போல் ஒளிவிடும் குண்டூலங்களை உடையவன். பூர்ணசந்திரன்போல் புன்முறுவல்செய்யும் திருமுகமண்டூலத்தையுடையவன். பருத்த தாடையுடையவன். உயர்ந்த தோள்களையுடையவன். நாலு நீண்ட திருக்கைகளை உடையவன். பரந்துயர்ந்த திருமார்பையுடையவன். நெய்த்து இருண்ட திருநிறத்தை உடையவன். அழகு மிக்க அவயவங்களை உடையவன். நெய்த்துக் கறுத்து நடுவில் முடிக்கப் பெற்றிருக்கும் கேசபாஸங்களை உடையவன். ஸங்கம், சக்ரம், க்ஷதை, வாள், வில் முதலான பல ஆயுதங்களை உடையவன். ஆயிரங்கோடி ஸூர்யர்கள் ஒன்றாக உதித்தாற்போல் ஒளிவிடும் கிரீடத்தை உடையவன். அப்ராக்ருதமான சந்தனத்தால் பூசப்பெற்ற திருமேனியுடையவன். பீதகவாடையுடையவன். (நாராயணன், வாஸுதேவன், விஷ்ணு முதலிய) அழகிய திருநாமங்களை உடையவன். ஸூத்ரஸத்வத்தால் ஆனதாகையாலே மிக அழகியதாய், யுவாவாய், அகுமாரமான (யௌவநிலை

யின் தொடக்கத்திலும் கௌமாரநிலையின் இறுதியிலு
மிருப்பதான) அப்ராக்ருதத் திருமேனியை உடையவன்.
ஸ்ரீ கௌஸ்துபமணியால் விளங்காநிற்கும் திருமார்பை
உடையவன். வனமாலையால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவன்.
தோள்வளை, ஹாரம், கைவளை, சதங்கை முதலான
(சக்ரவர்த்திகஞரிய) பல பல திருவாபுரணங்களால் அலங்
கரிக்கப்பெற்றவன். நெய்த்துச் சிவந்த தாமரைபோன்ற
திருவடித் தாமரைகளையும், திருக்கைத் தாமரைகளையும்
உடையவன். கோடி மன்மதூர்கள் சேர்ந்தாற்போன்று
உலகனைத்தையும் பார்க்கும் அழகையுடைய திருமேனி
கொண்டவன். வடிவழகு முதலிய ரூபகுணங்களிலும்
வண்மை முதலான ஆத்மகுணங்களிலும் காலையில்
உதிக்கும் ஸூர்யன் போன்ற தன் தேஜஸிலும்
தனக்கு ஒத்தார் மிக்காரையிலாதவன். ஸீலம் (நீர்மை)
முதலிய ஆத்மகுணங்களாலும், வடிவழகு முதலிய ரூப
குணங்களாலும் அவனுக்கு ஏற்றவளாய், ஸர்வலக்ஷணங்
களும் நிறைந்தவளாய், (பெண்களுக்குரிய) எல்லா
ஆபுரணங்களையும் உடையவளாய், திருப்பாற்கடலின்
நுரைபோல விளங்கும் திவ்யவஸ்த்ரம் தூரித்து விளங்கு
பவளாய், நெய்த்துக் கறுத்துச் சுருண்ட திருக்குழற்
கற்றையால் மிக விளங்குகிறவளாய், கேயூரம், அங்
கூதம் முதலான திருவாபுரணங்களோடு கூடிய நாலு
திருக்கைகளோடு விளங்காநிற்பவளாய், அத்திருக்கை
களில், பின்னிரண்டு திருக்கைகளால் பொற்றாமரையை
யும், மாதுளமழத்தையும் தூரித்திருப்பவளாய், முன்
னிரண்டு திருக்கைகளால், தன் பதியான எம்பெருமானின்
திருவடித் தாமரையிணையை வருடுகின்றவளான பெரிய
பிராட்டியார் அவனோடு எழுந்தருளியிருக்கிறார். இத்தகைய
பெருமையை உடைய பூதேவியும், நீளாதேவியும்
(ஸ்ரீதேவிகு) இரண்டு புறத்திலும் வீற்றிருக்கின்றனர்.
ஆஸநகமலத்தின் எட்டு இதழ்களிலும் விமலை, உத்கர்ஷிணி,
ஜ்ஞானை, கரியை,!! யோகை, ப்ரஹ்மீ, ஸத்யை என்ற

எட்டு மஹிஷிகள் நின்று சாமரம் வீசுகிறார்கள். நித்யர்களுமும், முக்தர்களும், பரமாத்மனையவராய், எப்போதும் இப்பரவாஸுதேவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்வண்ணமாகப் பரமபத்யத்தில் ஸர்வேஸ்வரனைச் சிந்திக்கக்கடவன்.

மற்ற மூர்த்திகள்

तस्यैव व्यूहभेदाश्च विभवाच्चादिमूर्तयः ।

हिरण्यमाभ्यां हस्ताभ्यां शुद्धाभ्यां प्रविराजिताः ॥ ५० ॥

தஸ்யைவ வ்யூஹபேத்யாஸ்ச விபுவார்ச்சாதிமூர்த்தய: ।

ஹிரண்மயாப்யாம் ஹஸ்தாப்யாம் ஸுத்த்யாப்யாம்

ப்ரவிராஜிதா: ॥ 50.

அந்தப் பரவாஸுதேவனுடைய (ப்ரத்யும்னன முதலிய) வ்யூஹாவதாரங்களும், (மத்ஸ்யம், கூர்மம் முதலிய) விபுவாவதாரங்களும். (ஸ்ரீரங்கநாதன் முதலிய) அர்ச்சாவதாரங்களும், பொன்போல் அழகிய இருதிருக்கைகளை உடையவர்களாய், அந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர்.

திவ்யாயுதங்கள்

शङ्खचक्रगदाखड्गशङ्खलाङ्गलमुद्राः ।

परितः पुरुषाकाराः रक्षन्ति हरिमन्दिरम् ॥ ५१ ॥

ஸங்க்ஷக்ரக்யதாக்யட்யுக்ஷாங்க்ஷலாங்க்ஷலமுத்யக்யரா: ।

பரித: புருஷாகாரா ரக்ஷந்தி ஹரிமந்திரம் ॥

51.

ஸங்க்ஷம், சக்ரம், க்யதே, கத்தி, ஸார்ங்க்ஷவில், கலப்பை, உலக்கை என்னும் (பரமபுருஷனுடைய) ஆயுதங்கள் புருஷரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு அத்திருக்கோயிலை ரக்ஷிக்கின்றனர்.

வ்யூஹஸ்தானங்கள்

तस्य वैकुण्ठनाथस्य प्राच्यां शुभतरो विभोः ।

वासुदेवस्य विमलो लोको वैश्वानरप्रभः ॥ ५२ ॥

தஸ்ய வைகுண்டநாதஸ்ய ப்ராச்யாம் ஸுபுதரோ விபேடா: |
வாஸுதேவஸ்ய விமலோ லோகோ வைஸ்வாநரப்ரபு: || 52.

ஸர்வேஸ்வரனான அந்த வைகுண்டநாதனுடைய
கோயிலுக்குக் கிழக்கு திசுக்கில்—மிக அழகியதாய், குற்ற
மற்றதாய், அக்ஷுனிபோல் ஒளியுள்ளதான வ்யூஹவாஸு
தேவனுடைய கோயில் உள்ளது.

दक्षिणे तस्य विमलो दिव्यः सङ्कर्षणालयः |

पश्चिमे तस्य पूज्यं तु शुभं प्रद्युम्नमन्दिरम् || ५३ ||

தக்ஷிணே தஸ்ய விமலோ திவ்யஸ் ஸங்கர்ஷணாலய: |
பஸ்சிமே தஸ்ய பூஜ்யம் து ஸுப்யம் ப்ரத்யுமநமந்திரம் || 53.

அந்த வைகுண்டநாதனுடைய கோவிலுக்குத் தெற்கு
திசுக்கில்—குற்றமற்றதாய், அப்ராக்ருதமான ஸங்கர்ஷண
னின் கோயில் உள்ளது. அதற்கு மேற்கில்—கொண்டாடத்
தக்கதாய், மங்குளமான ப்ரத்யுமனனின் கோயில் உள்ளது.

उदीच्यां अनिरुद्धस्य लोकः कोटीन्दुसन्निभः |

ईशान्यां कान्तिनिलयः आग्नेय्यां लक्ष्मिमन्दिरम् || ५४ ||

உதீச்யாமநிருத்தஸ்ய லோக: கோடீந்துஸந்நிபு: |
ஈஸாந்யாம் காந்திநிலய: ஆக்ஷநேய்யாம் லக்ஷ்மிமந்திரம் || 54.

அதற்கு வடக்கு திசுக்கில்—கோடிசந்திரர்களின் ஒளி
யுடைய அநிருத்தனின் கோயில் உள்ளது. வடகிழக்கு
மூலையில்—அநிருத்தனின் பத்னியான காந்திதேவியின்
கோயிலும், தென்கிழக்கு மூலையில்—வாஸுதேவனின்
பத்னியான லக்ஷ்மீதேவியின் கோயிலும் உள்ளன.

सारखतं तु नैर्ऋत्यां वायव्यां रतिमन्दिरम् |

इदमावरणं तस्य प्रथमं परमस्य वै || ५५ ||

ஸாரஸ்வதம் து நைர்ஹுத்யாம் வாயவ்யாம் ரதிமந்திரம் |

இதுமாவரணம் தஸ்ய ப்ரத்யுமம் பரமஸ்ய வை || 55.

அதற்குத் தென்மேற்கு மூலையில்—ஸங்கர்ஷணனின் பத்னியான ஸரஸ்வதீதேவியின் கோயிலும், வடமேற்கு மூலையில்—ப்ரத்யும்னனின் பத்னியான ரதீதேவியின் கோயிலும் இருக்கின்றன. இவையெல்லாம் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதன் கோயிலின் முதல் ப்ராகாரத்தில் உள்ளன.

இரண்டாவது ப்ராகார தேவர்கள்

द्वितीयावरणं तस्य वैकुण्ठस्य शुभोन्नतम्।

अनन्तसत्यधामाख्यविश्वक्सेनगजाननाः ॥ ५६ ॥

शङ्खपद्मनिधी ताक्ष्यो लोका नित्यं सुखप्रदाः।

த்ருதித்யாவரணம் தஸ்ய வைகுண்டஸ்ய ஸுபேநாதநதம்।

அநந்தஸத்யதாமாக்ஷவிஷ்வக்ஸேநகஜாநநா: ॥ 56.

ஸங்க்பத்மநிதி தாக்ஷயோ லோகா நித்யம் ஸுக்யப்ரதா:।

வைகுண்டநாதனுடைய கோயிலின் பரமமங்குள் மான இரண்டாவது ப்ராகாரத்தில்—அநந்தன், ஸத்யன், தாமன், விஷ்வக்ஸேனர், கஜாநனன், ஸங்கநிதி, பத்மநிதி, க்ருடன் ஆகியவர்களுடைய, ஸுக்யமளிக்கும் கோயில்கள் உள்ளன.

மூன்றாவது ப்ராகார மூர்த்திகள்

तृतीयावरणं तस्य केशवादिमूर्तिभिः ॥ ५७ ॥

த்ருதித்யாவரணம் தஸ்ய கேஸவாதிமூர்த்திபி: ॥ 57.

வைகுண்டநாதனுடைய கோயிலின் மூன்றாவது ப்ராகாரத்தில்—கேஸவன் முதல், தாமோதரன் ஈருகவுள்ள வ்யூஹாந்தரமூர்த்திகளின் கோயில்கள் உள்ளன.

நாலாவது ப்ராகார மூர்த்திகள்

अधिष्ठिता दिव्यलोकाः ततः सङ्कर्षणादिभिः।

அதிஷ்டிதா திவ்யலோகாஸ் ததஸ் ஸங்கர்ஷணாதிபி:।

நாலாவது ப்ராகாரத்தில்—முதல் ப்ராகாரத்திற் போலே ஸங்கர்ஷணதி வ்யூஹமூர்த்திகளின் கோயில்கள் உள்ளன.

ஐந்தாவது ப்ராகார மூர்த்திகள்

मत्स्यः कूर्मो वराहश्च नारसिंहोऽथ वामनः॥ ५८ ॥

ஜாமதக்யோ டாசரதி: கृஷ்ணசுரேசுவர: |

दधिभक्तो ह्यग्रीवः पञ्चमावरणे स्थिताः॥ ५९ ॥

அடிபித்தா டிவ்யலோகா: சதத் விமவீசு தை: |

மதஸ்ய: கூர்மோ வராஹஸ்ச நாரஸிம்ஹோடது வாமந: || 58.

ஜாமதக்யுந்யோ துராஸரதி: க்ருஷ்ணஸ்சைவ ஸுரேஸ்வர: |

துதிபுக்தோ ஹயகூர்வ: பஞ்சமாவரணே ஸ்திதா: || 59.

அதிஷ்டிதா திவ்யலோகாஸ் ஸததம் விபுவைஸ்ச தை: |

மீன், ஆமை, வராஹம், நரசிங்கன், வாமனன், பரஸு
ராமன், ஸ்ரீராமன், தேவதேவனுன கண்ணன், துதி
புக்தன், ஹயகூர்வன் ஆகிய விபுவாவதாரமூர்த்திகள்
அபராகருதமான கோயில்களில் ஐந்தாவது ப்ராகாரத்தில்
எப்போதும் உள்ளனர்.

एवमावर्णाः पञ्च नित्यास्तस्य परस्य हि॥ ६० ॥

सर्वे देवगणाः पञ्च नित्यास्तस्य परस्य हि ।

ஏவமாவரண: பஞ்ச நித்யாஸ் தஸ்ய பரஸ்ய ஹி ||

60.

ஸர்வே தேவகண: பஞ்ச நித்யாஸ் தஸ்ய பரஸ்ய ஹி |

பரவாஸுதேவனுக்கு ஸேஷமாயிருக்கும் இவ்விதமான
ஐந்து ப்ராகாரங்களும், அந்தந்த ப்ராகாரங்களிலுள்ள
(முற்கூறிய) ஐவகை மூர்த்திகளும் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில்
எப்போதும் உள்ளன.

सर्वे देवा गणैस्तुल्याः वैकुण्ठस्यावनोत्सुकाः॥ ६१ ॥

शुद्धसत्त्वमयाः सर्वे नित्यानन्दसुखप्रदाः ।

अप्राकृताः शाश्वताश्च विष्णुकैङ्कर्यवर्धकाः॥ ६२ ॥

आनन्दनिस्सीमगुणाः सर्वे वेदमयाः शुभाः ।

हिरण्मया नित्यशुद्धाः सामगानोपशोमिताः॥ ६३ ॥

ஸர்வே தேவா க்ஷணஸ்துல்யா வைகுண்டஸ்யாவநோத்

ஸுகா: || 61.

ஸூத்தூஸத்வமயாஸ் ஸர்வே நித்யாநந்தஸுகூப்ரதூா: |

அப்ராக்ருதாஸ் ஸாஸ்வதாஸ்ச விஷ்ணுகைங்கர்ய

வர்த்துகா: || 62.

ஆநந்தநிஸ்வீமகுணஸ் ஸர்வே வேதூமயாஸ் ஸூபூா: |

ஹிரண்மயா நித்யஸூத்தூாஸ் ஸாமக்ஷானோபஸோபிதூா: || 63.

அந்தந்த ப்ராகாரங்களிலுள்ள மற்ற மூர்த்திகளும் முதலிற்சொன்ன வாஸுதேவன் முதலான மூர்த்திகளோடு ஸமானமான திருமேனியை உடையவர்களாய், ஸ்ரீவைகுண்டநாதூன் கோயிலை ரக்ஷிப்பதில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அனைவரும் ஸூத்தூஸத்வமயமான திருமேனியை உடையவர்களாய், நித்யாநந்தஸுகூத்தை அளிப்பவர்களாய், ப்ரக்ருதிஸம்பூந்தூமற்றவர்களாய், எப்போதுமிருப்பவர்களாய், பரமபதூநாதூகைங்கர்யத்தை வளர்ப்பவர்களாயிருக்கிறார்கள். எல்லோரும், ஆனந்தூத்தையும், எல்லையற்ற குணங்களையும் உடையவர்களாகவும், வேதூஸ்வரூபிகளாகவும், மங்குளமானவர்களாகவும், பொன்மயமான திருமேனியை உடையவர்களாகவும், எப்போதும் பரிஸூத்தூர்களாகவும், ஸாமக்ஷானத்தால் விளங்காநிற்பவர்களாகவும் உள்ளனர்.

एवं तु परमं धाम व्यूहादिमपि चिन्तयेत् ।

ஏவம் து பரமம் தூாம வ்யூஹாதிமபி சிந்தயேத் ।

இவ்விதூமாக — பரஞ்சோதியான பரமபதூநாதூனையும், வ்யூஹம், விபூவம் முதலான மூர்த்திகளையும் தியானம் செய்யக்கடவன்.

लैलाविपु,தியிலுள்ள மூர்த்திகளின் தியானம்

त्रिपाद्विभूतिरूपं तु संयक्. व्यात्वा विचक्षणः || ६४ ||

तस्य पादविभूतेस्तु रूपं ज्ञेयमनन्तकम् ।

த்ரிபாத்துவிபூதிருபம் து ஸம்யக் த்யாத்வா விசக்ஷண: || 64.
தஸ்ய பாத்துவிபூதேஸ்து ரூபம் ஜ்ஞேயமநந்தகம் |

இப்படிப் பரமபதூத்திலுள்ள மூர்த்திகளை நன்கு தியா
னித்தபின், அறிவாளியானவன் ஸம்ஸாரமண்டூலத்திலுள்ள
அளவற்ற அவதார ரூபங்களையும் தியானிக்கக்கடவன்.

வ்யூஹமூர்த்தி த்யானம்

वैकुण्ठे कारणे श्वेतद्वीपे लोके सुधांबुधौ || ६५ ||

संस्थितं परमात्मानं दर्शनार्थं दिवौकसाम् |

வைகுண்டே காரணே ஸ்வேதத்வீபே லோகே

ஸுதாம்புதௌ || 65.

ஸம்ஸ்திதம் பரமாத்மாநம் துர்ஸநார்த்தம் திவௌகஸாம் |

பரமபதூத்திற்குச் செல்ல இயலாத ப்ரஹ்மருத்ராதி
தேவர்கள் காண்பதற்காக — மற்ற வ்யூஹங்களுக்குக்
காரணமான வ்யூஹவாஸுதேவன் எழுந்தருளியிருக்கும்
(இவ்விபூதியிலுள்ள கார்ய) வைகுண்டத்திலும், (மற்ற
வ்யூஹங்களின் ஸத்யானமான) ஸ்வேதத்வீபம், ஸத்யலோகம்,
திருப்பாற்கடல ஆகியவற்றிலும் எழுந்தருளியிருக்கும்
பரமாத்மாவின் வ்யூஹமூர்த்திகளைச் சிந்திக்கக்கடவன்.

விபுவாவதாரத்யானமும், பயனும்

लोकसंरक्षणार्थाय वैभवश्च समागतम् || ६६ ||

नृसिंहरामविभवविग्रहानपि चिन्तयेत् |

देवतियञ्जनुष्यादिविग्रहेषु समास्थितान् || ६७ ||

லோகஸம்ரக்ஷணார்த்தாய வைபவம் ச ஸமாகுதம் || 66.

ந்ருஸிம்ஹராமவிபுவ விக்ரஹாநபி சிந்தயேத் |

தேவதிர்யம்நுஷ்யாதி விக்ரஹேஷு ஸமாஸ்திதாந் || 67.

அசுரரக்ஷகர்களால் உலகிற்கு நலிவு ஏற்படும்போது,
அதை நீக்கி உலகை ரக்ஷிப்பதற்காக, தேவர், திர்யக்
(ஊர்வன), மனிதர், தாவரங்கள் என்னும் நால்வகை
யோனிகளிலும் பிற வி யெ டு த் த நரசிங்கன், ராமன்,

வாமனன், மத்ஸ்யம், கூர்மம், குட்டைமாமரம் முதலான விபுவாவதாரங்களையும் சிந்திக்கக்கடவன்.

அந்தர்யாமி ஸ்தூநமும் த்யானமும்

ज्ञेयाऽन्तर्याम्यवस्था हि विष्णोः सर्वगतस्य वै ।

यो हि हृणुडरीकान्तर्वेष्मनीह सविग्रहः ॥ ६८ ॥

ஜ்ஞேயாந்தர்யாம்யவஸ்தூ ஹி விஷ்ணோஸ் ஸர்வகூதஸ்ய வை ।
யோ ஹி ஹ்ருத்புண்டரீகாந்தர்வேஸ்மநீஹ ஸஸிக்ரஹஃ ॥ 68.

ஸர்வவ்யாபியான எம்பெருமான் எங்கும் பரந்திருந்த போதிலும், புக்தர்களை அனுகூரணிப்பதற்காக ஹ்ருத்ய கமலத்தின் நடுவில், கட்டைவிரல் பருமனுள்ள திருமேனியை உடையவனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் இருபடி அந்தர்யாமி நிலையாகும். அதையும் தியானிக்கக்கடவன்.

அர்ச்சாவதாரத்த்யானமும் பயனும்

सौलभ्यायैव सर्वेषां अर्चयामपि सन्निधिः ।

स्वरूपमीश्वरस्यैवं ज्ञातव्यास्तद्गुणा अपि ॥ ६९ ॥

ஸௌலப்யாயைவ ஸர்வேஷாம்ர்ச்சாயாம்பி ஸந்திதிஃ ।
ஸ்வரூபமீஸ்வரஸ்யைவம் ஜ்ஞாதவ்யாஸ் தத்ஞுண அபி ॥ 69.

யோக்யமுறையில் அந்தர்யாமியைக் காண இயலாத வர்களுக்கும் எளியனாவதற்காக எம்பெருமான் அர்ச்சாவதாரம் எடுத்திருக்கிறான். இத்தகைய அர்ச்சைத் திருமேனியையும், அதில் நிறைந்திருக்கும் ஸௌலப்ய ஸௌஸீல்யாதிஃ குணங்களையும் சிந்திக்கக்கடவன்.

உபயவிபூதியோக்யத்த்யான நிகுமனம்

विभूतियोगस्तस्यैवं ज्ञातव्यः सर्वदेहिभिः ।

விபூதியோகஸ்தஸ்யைவம் ஜ்ஞாதவ்யஸ் ஸர்வதேஹிபிஃ ।

இவ்வண்ணமாக — ஸர்வேஸ்வரனுடைய நித்யவிபூதி, லீலாவிபூதி ஆகிய இருவிபூதிகளிலுமுள்ள பெருமைகள் எல்லா ஜீவர்களாலும் தியானிக்கத்தக்கவை.

வ்யூஹகுணங்கள்

षड्गुणः परमे व्योम्नि वासुदेवः सनातनः ॥ ७० ॥

வ்யூஹவஸ்தாஸு திஸ்சு குணத்யயமதிஷ்டிதம் ।

ஷட்ஃகுண: பரமே வ்யோம்நி வாஸுதேவஸ் ஸநாதந: ॥ 70.

வ்யூஹாவஸ்தாஸு திஸ்ருஷு குணத்வயமதிஷ்டிதம் ।

பரமபத்துதில் எழுந்தருளியிருக்கும் பழையோனான பரவாஸுதேவனிடம் ஜ்ஞாநம், ஸகதி, பூலம், ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் என்னும் ஆறு குணங்களும் பிரகாசிக்கின்றன. ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்னன், அநிருத்தூன் என்னும் மூன்று வ்யூஹங்களில் இரண்டிரண்டு குணங்கள் பிரகாசிக்கின்றன.

வ்யூஹங்களின் தொழில்கள்

प्रद्युम्नश्चानिरुद्धश्च तथा सङ्कर्षणो विभुः ॥ ७१ ॥

जगत्सृष्टिस्थितिलयान् कुर्वते गुणभेदतः ।

ப்ரத்யும்நஸ்சாநிருத்தூஸ்ச ததூ ஸங்கர்ஷணே விபு: ॥ 71.

ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திலயாந் குர்வதே குணபேதாத: ।

ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தூன், ஸங்கர்ஷணன் என்னும் மூன்று வ்யூஹமூர்த்திகளும், (ப்ரகாஸிக்கும்) இரண்டிரண்டு குணங்களைக் கொண்டவர்களாய், (முறையே) உலகைப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களைச் செய்கிறார்கள்.

வ்யூஹகுண விவரணம்

ऐश्वर्यवीर्यावान् सर्गे प्रद्युम्नः प्रत्यपद्यत ॥ ७२ ॥

तेजःशक्ती समाविश्य ह्यनिरुद्धोऽप्यपालयत् ।

ज्ञानवान् बलवान् लोकान् ग्रसेत् सङ्कर्षणोऽव्ययः ॥ ७३ ॥

एवं सृष्टिस्थितिलयान् करोति भगवान् हरिः ।

ஐஸ்வர்ய வீர்யவாந் ஸர்க்கே ப்ரத்யும்ந: ப்ரத்யபத்யத ॥ 72.

தேஜஸ்ஸக்தி ஸமாவிஸ்ய ஹ்யநிருத்தூப்யபாலயத் ।

ஜ்ஞாநவாந் பூலவாந் லோகாந் க்ரஸேத்
ஸங்கர்ஷ்ணோவ்யய: || 73.

ஏவம் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிலயாந் கரோதி புக்யவாந் ஹரி: |

ப்ரத்யுமனன்—ஐஸ்வர்யம், வீரயம் என்னும் இரண்டு குணங்களைக்கொண்டு உலகை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். அந்ருத்யுதன்—தேஜஸ், ஸகதி என்னும் இரண்டு குணங்களைக்கொண்டு உலகை ரக்ஷிக்கிறான். அழிவற்ற ஸங்கர்ஷணன்—ஜ்ஞாநம், பூலம் என்னும் இரண்டு குணங்களைக்கொண்டு உலகை அழிக்கிறான். இப்படி ஸர்வேஸ்வரன் தானே மூன்று அவதாரங்களை எடுத்து உலகைப் படைத்தளித்து அழிக்கும் முத்தொழில்களையும் செய்கிறான்.

ஹரிஸப்தார்த்தம்

ब्रह्ममाणमीशं रुद्रं च यमं वरुणमेव च || ७४ ||

प्रसह्य हरते यसात् तसात् हरिरिहोच्यते |

ப்ரஹ்மாணமீஸம் ருத்ரம் ச யமம் வருணமேவ ச || 74.
ப்ரஸஹ்ய ஹரதே யஸ்மாத் தஸ்மாத் ஹிரிஹோச்யதே |

“ஹரதி இதி ஹரி:” [(ஸம்)ஹரிப்பவனாகையாலே ஹரி யாகிறான்] என்கிற வ்யுத்பத்தியினபடி, அனைத்துலகையும் ஸம்ஹரிப்பதே இயல்வாகக்கொண்டவன் என்பது ஹரிஸப்தார்த்தம். பிரமனையும், ஈஸன் எனப்படும் உருத்திரனையும், யமனையும், வருணனையும் ப்ரளயகாலத்தில், தனவயிற்றில் வைத்து ஸம்ஹரிககிறபடியால் நாராயணன் ‘ஹரி’ எனப்படுகிறான்.

एवमात्मस्वरूपञ्च तथाऽचिद्रूपमुह्यसत् || ७५ ||

स्वरूपमीश्वरस्यैवं ज्ञात्वा बन्धात् प्रमुच्यते |

ஏவமாத்மஸ்வரூபம் ச தத்யா஽சித்ரூபமுல்லஸத் || 75.
ஸ்வரூபமீஸ்வரஸ்யைவம் ஜ்ஞாத்வா ப்நந்தாத் ப்ரமுச்யதே |

ஆத்மஸ்வரூபமும், அசித்ஸ்வரூபமும், (இவைகளுக்கு ஆத்மாவாய்) உயர்ந்து விளங்கும் ஈஸ்வரஸ்வரூபமும் இத்தகையவை. இவ்வண்ணம் அறிந்தவன் ஸம்ஸார ப்நந்தத்திலிருந்து நீங்கி மோக்ஷமடைகிறான்.

புகுவந்நாமங்கள்

ईश्वरो भगवान् विष्णुः परमात्मा जगत्पतिः॥ ७६॥

अनन्तः पुरुषः साक्षी परं ब्रह्म शिवः प्रभुः।

हिरण्यगर्भः शुचिषत् हंसः परमचेतनः॥ ७७॥

ஈஸ்வரோ புகுவாந் விஷ்ணு: பரமாத்மா ஜகத்பதி: || 76.

அநந்த: புருஷஸ் ஸாக்ஷி பரம் ப்ரஹ்ம ஸிவ: ப்ரபு: |

ஹிரண்யகூர்ப்புஸ் ஸுசிஷத்ஸ்தம்ஸ: பரமசேதந: || 77.

அந்தப் பரமாத்மாவானவர் — அனைத்தையும் நியமிப்பவராகையாலே ஈஸ்வரனென்றும், தோஷமற்று குணம் நிறைந்தவராகையாலே புகுவானென்றும், ஸர்வவ்யாபியாகையாலே விஷ்ணுவென்றும், உலகிற்கு ரக்ஷகராகையாலே ஜகத்பதியென்றும், தோஷகாலவஸ்துகளால் அளவுபட்டிருக்கையாகிற மூவகை அளவுகளும் இல்லாதவராகையாலே அநந்தனென்றும், பூர்ணராகையாலே புருஷரென்றும், அனைத்தையும் எப்போதும் காண்பவராகையாலே, ஸாக்ஷியென்றும், மிகப்பெரியவராகவும், பிறரைப் பெரிதாகச் செய்பவராகவுமிருப்பவராகையாலே பரப்ரஹ்மமென்றும், பரமமங்குளமானவராகையாலே சிவனென்றும், ஸமர்த்தராகையாலே ப்ரபுவென்றும், ஹிரண்யகூர்ப்பு, னான பிரமனுகும் அந்தர்யாமியாகையாலே ஹிரண்யகூர்ப்புரென்றும், பரிசுத்திக்கு இருப்பிடமாகையாலே ‘ஸுசிஷத்’ என்றும், அன்னமாய் அவதரித்தவராகையாலே ஹமஸம் என்றும், அறிவுடையவர்களில் சிறந்தவராகையாலே பரமசேதனரென்றும் சொல்லப்படுகிறார்.

नारायणः सर्वगतः परञ्ज्योतिः परात्परः।

महेन्द्रः सविता रुद्रः स्थाणुः सूर्यः प्रजापतिः॥ ७८॥

நாராயணஸ் ஸர்வகூத: பரஞ்ஜ்யோதி: பராத்பர: |

மஹேந்த்ரஸ் ஸவிதா ருத்ரஸ் ஸ்தானுஸ் ஸூர்ய:

ப்ரஜாபதி: 78.

எல்லாப் பொருள்களையும் வியாபிப்பவராகவும், அவற்றுக்கு ஆதாரமாகவும், ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவு மிருப்பவராகையாலே நாராயணன் என்றும், எல்லா வஸ்துக்களிலும் நிறைந்திருப்பவராகையாலே ஸர்வகூதர் என்றும், மேலான சோதியாகையாலே பரஞ்சோதியென்றும், மேலானவற்றைக் காட்டிலும் மேலானவராகையாலே பராத்பரர் என்றும், பரமைஸ்வர்யத்தை உடையவராகையாலும், இந்திரனுக்கு அந்தர்யாமியாகையாலும் மஹேந்திரனென்றும், உலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவராகையாலும், ஸூர்யாந்தர்யாமியாகையாலும் ஸவிதா என்றும், பிறவியென்னும் நோயைத் தீர்ப்பவராகையாலும், ருத்ராந்தர்யாமியாகையாலும் ருத்ரன் என்றும், நிலையானவராகையாலே ஸ்தூணுவென்றும், உயிர்களை நல்வழி நடத்துமவராகையாலே ஸூர்யனென்றும், அனைவரையும் ஆபத்திலிருந்து ரக்ஷிப்பவராகையாலே ப்ரஜாபதியென்றும் சொல்லப்படுகிறார்.

अग्निर्यमः पतिर्यज्ञः वायुः सोमस्तथाऽमृतः ।

हिरण्यमयः सुपर्णश्च तार्क्ष्यो वेदमयस्त्रयी ॥ ७९ ॥

அக்ஷுநிர் யம: பதிர் யஜ்ஞோ வாயுஸ் ஸோமஸ் தத்யா஽ம்ருத: ।
ஹிரண்மயஸ் ஸுபர்ணஸ்ச தார்க்ஷ்யோ வேத்யுமயஸ்த்ரயீ ॥ 79.

அவர்—உயர்கூதிக்கு அழைத்துச்செல்பவராகையாலே அக்ஷுநியென்றும், பாபம்செய்தவர்களை துண்டிப்பவராகையாலே யமன் என்றும், ரக்ஷிப்பவராகையாலே பதியென்றும், யஜ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப்படுபவராகையாலே யஜ்ஞரென்றும், எங்கும் நிறைந்தவராகையாலே வாயுவென்றும், மோக்ஷமளிப்பவராகையாலே ஸோமரென்றும், மரணமற்றவராகையாலே அம்ருதரென்றும், பொன்மயமான திருமேனியை உடையவராகையாலே ஹிரண்மயரென்றும், ஸுபர்ணன் என்றும், வேத்யுமயன் என்றும், தார்க்ஷ்யன் என்றும் குறிக்கப்படும் க்ஷுருட்யனுக்கு அந்தர்

யாமியாயிருக்கையாலே அப்பத்யங்களாலும் குறிக்கப்படுபவர். வேதத்திற்கு அந்தர்யாமியாகையாலே ' த்ரயீ ' என்றும் சொல்லப்படுபவர்.

ब्रह्मण्यो ब्रह्मवित् ब्रह्मा ब्रह्मणस्पतिरेव च ।

मित्रः सत्यस्तथा धर्मः शुचिर्वाचस्पतिः कविः ॥ ८० ॥

ப்ரஹ்மண்யோ ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மணஸ்பதிரேவ ச ।
மித்ரஸ் ஸத்யஸ் தத்வா த்ரம்ஸ ஸூசிர் வாசஸ்பதி: கவி: ॥ 80.

ப்ரஹ்மணர்களால் பூஜிக்கத்தக்கவராகையாலே ப்ரஹ்மண்யரென்றும், வேதத்தின் உண்மைப்பொருளை அறிந்தவராகையாலே ப்ரஹ்மவித் என்றும், மிகப்பெரியவராகையாலே ப்ரஹ்மா என்றும், பிரமனுக்கும் ஸ்வாமியாகையாலே ப்ரஹ்மணஸ்பதியென்றும், அனைவரிடமும் ப்ரீதியுடையவராகையாலே மித்ரரென்றும், எப்போதும் ஒருபடியாயிருப்பவராகையாலே ஸத்யரென்றும், த்ரம்ஸ்வரூபியாயிருப்பவராகையாலே த்ரம்மென்றும், பரிஸுத்தூராகையாலே ஸூசியென்றும், சொற்களால் சொல்லப்படுபவராகையாலே வாசஸ்பதியென்றும், ' அழகாகப் பேசுபவராகையாலே கவியென்றும் சொல்லப்படுபவர்.

एवमादीनि नामानि वैदिकानि जगत्पतेः ।

देवानामपि नामानि विष्णोः श्रीशस्य वै विभोः ॥ ८१ ॥

वाचकानि भवन्त्येव तत्र तत्र विवक्षया ।

नारायणादिनामानि त्वन्येषां कुत्रचित् न तु ॥ ८२ ॥

ஏவமாதிநி நாமாநி வைதிகாநி ஜகத்பதே: ।

தேவாநாமபி நாமாநி விஷ்ணோஸ் ஸ்ரீஸஸ்ய வை

விபோ: ॥ 81.

வாசகாநி புவந்த்யேவ தத்ர தத்ர விவக்ஷயா ।

நாராயணாதிநாமாநி த்வந்யேஷாம் குத்ரசிந்த து ॥

82.

வேத்யத்தில் பரம்பொருளைக் குறித்துச் சொல்லப்படும் இத்தகைய நாமங்களும், தேவர்களைக் குறித்துச் சொல்லப்படும் இந்திரன் முதலான எல்லா நாமங்களும்—ஸ்ரீய:பதியாய், ஸர்வேஸ்வரனாய், லோகநாதனான விஷ்ணுவின் நாமங்களாகவே உள்ளன. அந்தந்த குணங்களில் ஒரு சிறிது அந்தந்த தேவர்களிடம் காணப்படுகையால், இந்த்ராத்ரி நாமங்கள் அந்தந்த தேவர்களையும் குறிக்கின்றன. 'நாராயணன்' முதலான நாமங்களின் பொருள் மற்ற தேவர்களுக்கு ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதாகையாலே, அவை அவர்களை ஒருபோதும் குறிக்கமாட்டா.

लौकिका वैदिकाः शब्दाः नामान्यस्य भवन्ति वै ।

तस्मात् भगवान् विष्णुः परमात्मा स ईश्वरः ॥ ८३ ॥

லௌகிகா வைதிகாஸ் ஸப்து நாமாந்யஸ்ய புவந்தி வை ।
தஸ்மாத்து பகுவாந் விஷ்ணு: பரமாத்மா ஸ ஈஸ்வர: ॥ 83.

(உலகில் ஸரீரத்தைச் சொல்லும் ஸப்தும் ஆத்மாவையும் குறிப்பதுபோல்,) “தேவதத்தன்” முதலான ஸம்ஸாரிகளையும், ‘கல்’ ‘கட்டை’ முதலான அசேதனங்களையும் குறிக்கும் லௌகிகஸப்துங்களும், அக்னி, இந்த்ரன், ஆகாஸம், வாயு முதலான வேத்யத்தில் உள்ள ஸப்துங்களும் அச்சேதனசேதனங்களுக்கு ஆத்மாவான ஸ்ரீமந் நாராயணனாகே திருநாமங்களாயுள்ளன. இப்படி எல்லாச் சொற்களாலும் சொல்லப்படுபவனாயிருக்கையாலும், கலயாணகுணங்கள் நிறைந்தவனாய், தோஷங்களற்றவனாயிருக்கையாலும், ஸர்வவ்யாபியாயிருக்கையாலும், ஸர்வவியந்தாவாயிருக்கையாலும் அவனே பரமாத்மா ஆகிருன்.

ஸ்வப்ரயாத்மயஜ்ஞாநம் அவஸ்யம்

स्वरूपमीश्वरस्यैवं ज्ञातव्यं मुनिसत्तमाः ।

स्वरूपगुणं ऐश्वर्यं विज्ञेयं परमात्मनः ॥ ८४ ॥

ஸ்வந்ந ஆத்மநோ ஜ்ஞேய்ஷ்வரஸ்ய முனிஷ்வரா: ॥

ஸ்வரூபமீஸ்வரஸ்யைவம் ஜ்ஞாதவ்யம் முநிஸத்தமா: ।

ஸ்வரூபகுண ஐஸ்வர்யம் விஜ்ஞேயம் பரமாத்மந: ॥ 84.

ஸம்புந்த ஆத்மநோ ஜ்ஞேயஸ்சேஸ்வரஸ்ய முநீஸ்வரா: ।

ருஷிகளே ! இவ்வண்ணமாகப் பரமாத்மாவின் ஸ்வ ரூபத்தையும், அதிலுள்ள குணங்களையும், அவனுடைய பரமாத்மத்தன்மையையும் அறியவேண்டும். ஆத்மாவுக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் உள்ள (ஸ்வஸ்வாமிபூவம் முதலான) ஸம்புந்தமும் அறியத்தக்கது.

(இந்த ஸம்புந்தத்தைக் காட்டும்)

திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் அர்த்தாநுஸந்தானம்

अकारवाच्यस्य विभोरेव शेषस्त्वहं सदा ॥ ८५ ॥

न चापि मम कर्ताऽसि परवानस्म्यतो ह्यहम् ।

नित्यं नारायणस्यैव कैङ्कर्यं करवाण्यहम् ॥ ८६ ॥

मन्त्रार्थं चिन्तयेदेवं प्रातरुत्थाय वैष्णवः ।

அகாரவாச்யஸ்ய விபேதாரேவ ஸேஷஸ்த்வஹம் ஸதா ॥ 85.

ந சாபி மம கர்த்தாஸமி பரவாநஸம்யதோ ஹ்யஹம் ।

நித்யம் நாராயணஸ்யைவ கைங்கர்யம் கரவாண்யஹம் ॥ 86.

மந்த்ரார்த்தம் சிந்தயேதேவம் ப்ராதருத்தாய 'வைஷ்ணவ: ।

‘அ’ என்னும் எழுத்தால் சொல்லப்படும் ஸர்வேஸ்வர னான ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஒருவனுக்கே (மகாரப் பொரு ளான) நான் எப்போதும் அடிமைப்பட்டிருப்பவன் (இது ப்ரணவத்தின் பொருள்). என ரக்ஷணத்திற்கு நான் கடவன்ல்லன் ; ஆகையாலே அப்பரமாத்மாவுக்குப் பர தந்த்ராகவேயிருப்பவன் (இது நமஸ்ஸப்துப் பொருள்). எனக்கு ப்ராப்யப்ராபகங்களாயிருக்கையாலே நாராயணன் எனப்படும் அவனுக்கே நான் கைங்கர்யம் செய்யக் கடவேன் (இது நாராயணாய ஸப்துதார்த்தம்). திருமந்திரத் தின் இப்பொருளை ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் காலையில் துயி லெழுந்ததும் அநுஸந்திக்கவேணும். : . ந

த்யவயார்த்தநாநுஸந்தநாநம்

इत्यात्मेश्वरयो रूपं ज्ञात्वा मन्त्रेण मन्त्रवित् ॥ ८७ ॥
स्वरूपमात्मनो ज्ञात्वा तद्वृत्तिं शिक्षयेत् द्वयात् ।

இத்யாத்மேஸ்வரயோ ரூபம் ஜ்ஞாத்வா மந்த்ரேண

மந்த்ரவித் || 87.

ஸ்வரூபமாத்மனோ ஜ்ஞாத்வா தத்யவ்ருத்திம் ஸிக்ஷயேத்

த்யவயாத் ।

இவ்வண்ணமாகத் தன் ஸ்வரூபத்தையும், பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் திருமந்திரத்தினாலறிந்தவன், ஜீவாத்மாவுக்கு ஸேஷத்வபார்த்தந்த்யங்களே ஸ்வரூபம் என உணர்ந்து, இந்த ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்தபடி, இவன் நடக்கவேண்டிய முறையை த்யவயமந்திரத்திலிருந்து அறிந்து அநுஷ்டிக்கக் கடவன்.

सर्वेशदयिता नित्या सर्वदा जगदाश्रया ॥ ८८ ॥

नित्यानपायिनी विष्णोर्जगन्मातोपकारिणी ।

तयाऽऽसीनः श्रिया साधं गुणवान् परमेश्वरः ॥ ८९ ॥

शरणं तस्य चरणौ ब्रजाम्यहमकिञ्चनः ।

श्रियाऽऽसीनाय हरये स्वामिने परमात्मने ॥ ९० ॥

स्वामिचित्तानुरुप्येण शेषवृत्तिं करोम्यहम् ।

इत्थं द्वयार्थं सञ्चिन्त्य स्वकर्मादिचतुष्टयं ॥ ९१ ॥

उपायभावात् सन्त्यज्य तमेव शरणं ब्रजेत् ।

ஸர்வேஸத்யுயிதா நித்யா ஸர்வத்யா ஜகத்யாஸ்ரயா ||

88.

நித்யாநபாயிநி விஷ்ணோர் ஜகந்மாதோபகாரிணி ।

தயா஽ஹிநஸ ஸ்ரியா ஸார்த்தம் குணவாந் பரமேஸ்வரஃ || 89.

ஸ்ரணம் தஸ்ய சரணௌ வ்ரஜாம்யஹமகிஞ்சநஃ ।

ஸ்ரியா஽ஹிநாய ஹரயே ஸ்வாமிநே பரமாத்மநே ||

90.

ஸ்வாமிசித்தநாநுரூபயேண ஸேஷவ்ருத்திம் கரோம்யஹம் ।

இத்தம் த்வயார்த்தம் ஸஞ்சிந்த்ய ஸ்வகர்மாதி,

சதுஷ்டயம் || 91.

உபாயபூவாத் ஸந்த்யஜ்ய தமேவ ஸரணம் வ்ரஜேத் |

(1. முதலில் ஸ்ரீமச்சூப்யூதார்த்தமான புருஷகாரத்வமும், நித்யயோக்யமும் சொல்லப்படுகிறது) எப்போதும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இனியவளாயிருப்பவள்; எப்போதும் உலகினரால் ஆஸ்ரயிக்கப்படுபவள்; எம்பெருமானை எப்போதும் விட்டுப்பிரியாதவள்; உலகிற்குத் தாயாயிருந்து உபகாரம் செய்பவள். இப்படிப் புருஷகாரமாயிருப்பவள ஸ்ரீதேவி. (2. நாராயண ஸூப்யூதார்த்தம் சொல்லப்படுகிறது.) புருஷகாரமான அந்தப் பிரசாட்டியோடு கூடியிருப்பவளாய், ஸௌலப்யம், ஸௌஸீல்யம், வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம் என்னும் (ஆஸ்ரயணத்தை எளிதாக்கித் தரும்) குணங்கடையுடையவளாயிருக்கிறான் ஸர்வேஸ்வரனான நாராயணன். (3. பூர்வகூண்டூத்தில எஞ்சிய பதங்களின் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது இனி) ஒரு கைமுதலுமற்ற நான் அவனுடைய இரு திருவடிகளையும் உபாயமாக உறுதிகொள்கிறேன். (4. இனி உத்தரகூண்டூர்த்தம் உரைக்கப்படுகிறது.) ஸ்ரீதேவியோடு கூடியிருக்கும் ஸர்வஸ்வாமியாய், ஸர்வபாபஹரனாய், பரமாத்மாவான நாராயணனுக்கு அவன் திருவுள்ளம் உகக்கும்படியாகக் கைங்கர்யத்தைச் செய்யக்கடவேன். இவ்வண்ணமாக த்வயத்தின் பொருளை அநுஸந்தித்து, தன்னிடமுள்ள கர்மஜ்ஞாநபூக்திப்பரபத்திகள் நான்கிலும் உபாயபூத்தி, வைக்காமல் அவனையே உபாயமாகக் கொள்ளவேண்டும்.

நித்யாநுஷ்டானங்கள்

कर्मकृत्याद्यशक्तस्तु सन्तुष्ट्यै परमात्मनः || ९२ ||

प्रातरुत्थाय सततं शौचं कृत्वा यथाविधि |

प्रक्षाल्य पादौ हस्तौ च पश्चादाचमनं चरेत् || ९३ ||

கர்மக்ருத்யாத்யஸ்க்தஸ்து ஸந்துஷ்ட்யை பரமாத்மந: || 92.

ப்ராதருத்த்யாய ஸததம் ஸௌசம் க்ருத்வா யதூவிதி ।

ப்ரக்ஷாள்ய பாதௌ ஹஸ்தௌ ச பஸ்சாத்யாசமநம் சரேத் || 93.

கர்மஜ்ஞாநபூக்தியோக்யங்களை அனுஷ்டிகக இயலாத வனானால், பரமாத்மாவின் உகப்பிற்காகப் பின்வரும் நித்ய கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கக்கடவன். தினந்தோறும் காலையில் (ப்ரஹ்மமுஹூர்த்தத்தில்) எழுந்திருந்து, முறைப்படி மல ஜல விஸர்ஜன ப்ரக்ஷாளங்களைச் செய்து, கால்களையும், கைகளையும் விளக்கி, அதற்குப்பின் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

ततः स्नानं प्रकुर्वीत दन्तधावनपूर्वकम् ।

कृत्वाऽधमर्षणस्नानं तर्पयन् पितृदेवताः || ९४ ||

सकौपीनं धौतवस्त्रं वसित्वा चोत्तरीयकम् ।

शुभ्रया वै मृदा संयक् ऊर्ध्वपुण्ड्राणि धारयेत् || ९५ ||

தத: ஸ்நாநம் ப்ரகூர்வீத த்நந்ததாவநபூர்வகம் ।

க்ருத்வாத்யமர்ஷணஸ்நாநம் தர்ப்பயந் பித்ருதேவதா: || 94.

ஸகௌபீநம் தெளதவஸ்த்ரம் வஸித்வா சோத்தரீயகம் ।

ஸுஹ்ரயா வை ம்ருத்யா ஸம்யக்யூர்த்வ புண்ட்ரானி

தூரயேத் || 95.

அதற்குப்பின் பஸ்துலக்கிவிட்டு, ஸ்நானத்தைச் செய்யவேண்டும். அக்யமர்ஷண ஸூக்தத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு ஸ்நாநம் செய்தபின், அந்த ஸ்நானத் திற்கு அங்குமாக தேவ (ருஷி) பித்ருதர்ப்பணத்தைச் செய்து, கௌபீநம், வெள்ளைவஸ்த்ரமாயுள்ள அரை வேஷ்டி, உத்தரீயம் (மேல்வேஷ்டி) ஆகியவற்றை அணிந்தபின் வெள்ளை மண்ணாலே (பன்னிரு) திருமண காப்புக்களை நன்கு தூரிக்கவேண்டும்.

पवित्रपाणिः शुद्धात्मा सन्ध्यां कुर्याद्विधानतः ।

उपस्थाय च सावित्र्या रविमण्डलमध्यगम् || ९६ ||

हरिं हिरण्यं ध्यात्वा कृत्वा चैव प्रदक्षिणम् ।

कुसुमाक्षतसंयुक्तं अर्घ्यं तस्मै निवेदयेत् || ९७ ||

பவித்ரபாணி: ஸூத்தூதமா ஸந்த்யாம் குர்யாத் வித்யாநத: |
உபஸ்தூய ச ஸாவித்ர்யா ரவிமண்டூலமத்யக்யம் || 96.
ஹிரிம் ஹிரண்மயம் த்யூதவா க்ருத்வா சைவ ப்ரத்யக்ஷிணம் |
குஸுமாக்ஷதஸம்புக்தமர்க்யம் தஸ்மை நிவேத்யேத் || 97.

இரண்டு விஸ்வாமித்ரப் புல்லினால் பவித்ரம் செய்து, அதைப் பவித்ர விரலில் அணிந்து, பரிஸூத்தூனாயிருந்து, அவரவர்கள் க்ருஹ்யஸூத்ரவிதிப்படி ஸந்த்யாவந்தூனம் செய்து, க்யூயத்ரீமந்திரததினால் ஸூர்யமண்டூலத்தில் பொன்மயமான திருமேனியுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனை த்யானம்செய்து, ப்ரத்யக்ஷிணம்செய்து, புஷ்பம் அக்ஷதைகளோடு கூடிய ஜலத்தை எடுத்துப் பரமாத்மாவைக் குறித்து அர்க்யமளிக்கவேண்டும்.

திருவாராதனம்

जप्त्वा नत्वा गृहं गत्वा संस्तुवन् संयतेन्द्रियः |

प्रक्षाल्य पादावाचम्य पूजामण्डलमाविशेत् || 98 ||

ஐப்த்வா நத்வா க்ருஹம் க்ருத்வா ஸம்ஸ்துவந் ஸம்யதேந்த்ரிய: |
ப்ரக்ஷாள்ய பாதாவாசம்ய பூஜாமண்டூலமாவிஸேத் || 98.

அதற்குப்பின் க்யூயத்ரியை ஜபித்து, பரமாத்மாவை வணங்கித் துதித்து வீட்டிற்குச்சென்று, புலனடக்கமுடைய வனாய, கைகாலகளை அலம்பி ஆசமனம்செய்து, புகூவ த்யூராதனம் செய்யுமிடத்திற்குச் செல்லவேண்டும்.

सुसत्कृतं शुभं रम्यं धूपदीपादिशोभितम् |

वितानैः पुष्पमालाद्यैः सर्वतः समलङ्कृतम् || 99 ||

ஸுஸத்க்ருதம் ஸூப்யம் ரம்யம் தூபதீபாதிஸோபிதம் |
விதானை: புஷ்பமாலாத்யைஸ் ஸர்வதஸ் ஸமலங்க்ருதம் || 99.

பின்பு அந்த ஸந்நிதியைப் பரிஸூத்தூப்படுத்தி, மங்குளமாயும் அழகாயுமிருக்கும்படி கோலமிட்டுத் திரு விளக்கேற்றி, மணங்கமழும்படி தூபம்சேர்த்து, மேறகட்டியினாலும், புஷ்பங்களாலும் அலங்கரிக்கவேண்டும்.

तत्र हेमसुशोभाढ्यं रम्याम्बरमनोहरम् ।

संयगास्तीर्य पर्यङ्कं चित्रं रम्यं सुखावहम् ॥ १०० ॥

धर्मादीनर्चयेत् तत्र वेद्यां पीठपदात्मकान् ।

आकीर्णैः तुलसीपुष्पैः समन्तादुपशोभिते ॥ १०१ ॥

तस्मिन्निवेश्य लक्ष्मींश्च रमाजुष्टं प्रपूजयेत् ।

தத்ர ஹேமஸுஸோபாட்டயம் ரம்யாம்பரமநோஹரம் ।

ஸம்யகாஸ்தீர்ய பர்யங்கம் சித்ரம் ரம்யம் ஸுகூவஹம் ॥ 100.

தூர்மாத்தீநர்ச்சயேத் தத்ர வேத்யாம் பீடபதாத்தமகாந் ।

ஆகீர்ணைஸ் துளவீபுஷ்பைஸ் ஸமந்தாதுபஸோபிதே ॥ 101.

தஸ்மிந் நிவேஸ்ய லக்ஷ்மீஸம் ரமாஜுஷ்டம் ப்ரபூஜயேத் ।

அங்கு பொன்மயமாய், ஒளிவிஞ்சியதாய், அழகிய வஸ்திரங்களால் நெஞ்சையீர்ப்பதாய், அழகியதாய், எம்பெருமானுக்கு இனபமளிப்பதாய், விசிதரமான விரிப்பை ஸிம்ஹாஸத்தின்மீது விரித்து, எம்பெருமான எழுந்தருளியிருக்கும் அந்த ஸிம்ஹாஸனத்தின் கால்களில் இருக்கும் தூர்மம், அதூர்மம், ஜ்ஞாநம், அஜ்ஞாநம், ஐஸ்வர்யம், அஹைஸ்வர்யம், வைராக்யம், அவைராக்யம் ஆகியவற்றுக்கு அபிமானிகளான நித்யஸூரிகளை அர்ச்சித்து, துளஸியையும், புஷ்பங்களையும் நாலுபுறத்திலும் இறைதது, அழகியதாயிருக்கும் ஸிம்ஹாஸனத்தின்மேல் பெரியபிராட்டியாரோடு கூடியவனாக எம்பெருமானை எழுந்தருளப்பண்ணித் திருவாராதானம் செய்யவேண்டும்.

उपविश्यासने संयक् कौशे कार्णाजिनेऽपि वा ॥ १०२ ॥

प्रणायामत्रयं कृत्वा पश्चात् न्यासं समाचरेत् ।

உபவிஸ்யாஸநே ஸம்யக் கௌஸே கார்ஷ்ணஜினேऽபி வா ॥ 102.

ப்ராணாயாமத்ரயம் க்ருத்வா பஸ்சாந்ந்யாஸம் ஸமாசரேத் ।

அதற்குப்பின் தூர்ப்பாஸனத்திலாவது, மான்தோல் விசிப்பிலாவது நன்கு உட்கார்ந்து, மூன்று ப்ராணாயாமங்

கள் செய்தபின், த்வயமந்திரத்தால் அங்குந்யாஸ கர
ந்யாஸங்களைச் செய்யவேண்டும்.

षट्पदैरङ्गुलीहस्ते षडङ्गेषु तथैव च॥ १०३॥

மூழி ஈலே நேரயோஷ் நாகிகாஷ்ரவணானே ।

மூஜயோ: ஹ்ரதேஷே ச ஸ்நயோ: நாமிமண்டலே ॥ १०४ ॥

பூஷே ச ஜயனே கத்யோ: ஓவோ: ஜாந்வோஷ் பாடயோ: ।

மந்ரஜ்ஞாக்ஷரணயத்ர க்ரமேணாஜ்ஞேஷு விந்யஸேத் ॥ १०५ ॥

ஷட்பதையுங்குளீஹஸ்தே ஷட்யங்கேஷு ததைய ச ॥ 103.

மூர்த்யுநி பூரலே நேத்ரயோஸ்ச நாவலிகாஸ்ரவணாநதே ।

பூஜயோர் ஹ்ருத்ப்ரதேயோ ச ஸ்தநயோர் நாபிமண்டலே ॥ 104.

ப்ருஷ்டே ச ஜகதே கட்யோருர்வோர் ஜாந்வோஸ்ச பாதுயோ: ।
மந்த்ரரத்நாக்ஷரணயத்ர க்ரமேணாங்கேஷு விந்யஸேத் ॥ 105.

த்வயமந்திரத்தின் ஆறு பதங்களால் இரு கைகளிலு
முள்ள (1) பெருவிரல், (2) சுட்டுவிரல், (3) நடுவிரல்,
(4) மோதிரவிரல், (5) சிறுவிரல், (6) உள்ளங்கை புறங்
கைகள் ஆகிய ஆறு கைப்பகுதிகளில் கரந்யாஸத்தை
யும், (1) ஹ்ருத்யம், (2) தலை, (3) ஸிகை, (4) கண,
(5)பூஜம், (6)தன்னைச் சுற்றிலும் ஆகிய ஆறு அங்குங்களில்
அங்குந்யாஸதையும் செய்து, த்வயமந்திரத்திலுள்ள
இருபததைந்து அக்ஷரங்களை (1) தலை, (2) நெற்றி, (3) (4)
இருகண்கள், (5) (6) இருமூக்குகள், (7) (8) இருகாதுகள்,
(9) வாய், (10) (11) இருபூஜங்கள், (12) மார்பு, (13) (14)
இருஸ்தனங்கள், (15) கொப்பூழ், (16) முதுகு, (17) இடுப்பின்
முன்பாகும், (18) (19) இடுப்பின் இருபக்கங்கள், (20) (21)
இருதுடைகள், (22) (23) இருமுழங்கால்கள், (24) (25) இரு
பாதங்கள் ஆகிய இருபத்தைந்து இடங்களிலும் முறையே
ந்யாஸம் செய்யவேண்டும்.

पञ्चोपनिषदां न्यासं तन्मन्त्रैरुपविन्यसेत् ।

பரே வ்யோழி ஸ்தித் தேவ் ஸ்ரீமூமிஸ்யா ச நாலயா ॥ १०६ ॥

तत्रावाह्य परं व्योम सविमानं समष्टयम्।

पीठञ्च नागपर्यङ्कं तत्रासीनं श्रिया सह॥१०७॥

चतुर्थं सुन्दराङ्गं शङ्खचक्रगदाधरम्।

वामाङ्गस्थश्रियोपेतं अर्चयेदच्युतं बुधः॥१०८॥

आवाह्य मुद्रया सम्यगासनञ्च निवेदयेत्।

பஞ்சோபநிஷத்யாம் ந்யாஸம் தந்மந்த்ரைருபவிந்யஸேத் |

பரே வ்யோம்நி ஸ்திதம் தேவம் ஸ்ரீபூமிப்யாஞ்ச நீளயா || 106.

தத்ராவாஹ்ய பரம் வ்யோம ஸவிமானம் ஸமண்டபம் |

பீடஞ்ச நாகபர்யங்கம் தத்ராவீநம் ஸ்ரியா ஸஹ || 107.

சதுர்ப்யுஜம் ஸுந்த்யுராங்கம் ஸங்க்சக்ரகதாதாரம் |

வாமாங்கஸ்த்ஸ்ரியோபேதமர்ச்சயேத்யுதம் புத்ய: || 108.

ஆவாஹ்ய முத்ரயா ஸம்யகாஸநஞ்ச நிவேத்யேத் |

பஞ்சோபநிஷந் மந்திரங்களால் பஞ்சோபநிஷத்துக்க ளுடைய ந்யாஸத்தை எம்பெருமானுடைய திருமேனியிற் செய்து, பரமபதத்தில் ஸ்ரீ பூமிநீளாதேவிகளோடு கூடியிருப்பவனாய், ஒளிவிஞ்சிநிற்பவனாய், திருவனந்தாழ்வான் மேல் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனை, திருவனந்தாழ்வான், திவ்யஸிமஹாஸனம், திருமாமணிமண்டபம், திவ்ய விமானம், பரமபதம் இவைகளோடு கூடியவனாக அத் திருமேனியில் ஆவாஹனம் செய்து, நான்கு திருக்கைகள், திருவாழி, திருச்சங்கு, கௌமோதகீ என்ற கயதை ஆகிய திவ்யாயுதங்கள், அழகிய திவ்யமங்குளவிக்ரஹம் இவை களை உடையவனாய், இடதுமடியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை உடையவனான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குத் திருவாராதனம் செய்யவேண்டும். அப்போது முதலில் முத்ரையினால் ஆவாஹனம் செய்து, பின்பு ஆஸனம் ஸமர்ப்பிக்கவேணும். (பரமேஷ்டி, புருஷன், விஸ்வம், நிவ்ருத்தம், ஸர்வம் என்னும் பஞ்சோபநிஷததுக்கள் எனப்படும் அப்ராக்ருதமான ஐந்து ஸக்திகளின் மந்திரங் களையும், ஆவ்ஹ்நீ, ஸ்தூபநீ, ஸந்தித்யாபநீ, சக்ரமுத்ரரை,

ஸங்குமுத்ரே முதலான முத்ரகளைப்பற்றியும் ஆகும்
வல்லவர்வாய்க்கேட்டே உணரவேண்டும்.)

अर्चयित्वा गुरुन् सर्वान् पीठस्योत्तरपार्श्वतः ॥ १०९ ॥

हरिमभ्यर्चयेत् पश्चादध्यपाद्यादिभिर्नरः ।

அர்ச்சயிதவா குருந் ஸர்வாந் பீடஸ்யோத்தரபார்ஸ்வத: ॥ 109.
ஹரிமப்யர்ச்சயேத் பஸ்சாதூர்க்யபாத்யாதிபிநர: ।

திவ்யஸிமஹாஸனத்திற்கு இடதுபுறத்தில் பூர்வா
சார்யர்களுக்கு ஆஸனம் ஸமர்ப்பித்துத் திருவாராதானம்
செய்து, பின்பு அர்க்யம் பாத்யம் முதலியவைகளினால்
ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆராதிக்கக்கூடவன்.

खवामे पूरयेत् कुम्भं मन्धपुष्पयुताम्बुना ॥ ११० ॥

संपूर्य तस्य तायेन लघुपात्राणि पञ्च च ।

एलाचन्दनः पूरकाष्ठान् पात्रेषु विन्यसेत् ॥ १११ ॥

ஸ்வவாமே பூரயேத் குமபம் க்ருந்தபுஷ்பயுதாம்புநா ॥ 110.
ஸம்பூரய தஸ்ய தோயேந லகுபாத்ராணி பஞ்ச ச ।

ஏலாசந்தநஃநஃர்ப்பூரகோஷ்டாந் பாத்ரேஷு விந்யஸேத் ॥ 111.

கனது இடதுபுறத்தில் பரிசுததமான தீர்த்தம் நிறைந்த
குடபுததை வைத்து, அதில் சந்தனம் புஷ்பம் முதலான
வாஸனை திரவியங்களைச்சேர்த்து, அந்தத் தீர்த்தத்தினால்
ஐந்து சிறிய வட்டில்களை நிறைத்து, அவைகளில் ஏலக்காய்,
சந்தனம், பச்சைக்கர்ப்பூரம், கோஷ்டம் முதலான வாஸனை
திரவியங்களைச் சோககவேண்டும்.

अथवा तुलसीपत्रं दत्त्वा मन्त्रेण पूजयेत् ।

अर्घ्यं पाद्यं तथाऽऽचामं मन्त्रेणैव निवेदयेत् ॥ ११२ ॥

அதுவா துளஸீபத்ரம் தத்வா மந்த்ரேண பூஜயேத் ।
அர்க்யம் பாடியம் தத்யாசாமம் மந்த்ரேணைவ நிவேதயேத் ॥ 112.

அந்த வாஸனை திரவியங்கள் இல்லாவிடில் துளஷி யிதழ்களைத் திருமந்திரத்தைச் சொல்லிச் சேர்த்து திருவா ராத்நம செய்யவேண்டும். அந்தத் தீர்த்தத்தினால் அர்கு யம், பாதுயம், ஆசமனம் ஆகியவைகளைத் திருமந்திரத் தைச் சொல்லி எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது.

தத்யாத் த்யுபகாரம் து ஜல் பூஷாஜலி தத்யா ।

தத்யாத் ப்ரத்யுபகாரந்து ஜலம் புஷ்பாஞ்ஜலிம் தத்யா ।

தூந்தத்யாவனம் (பல் துலக்குதல்), ஸ்நானம் முதலிய ஒவ்வொரு உபசாரத்தை எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் போதும், அர்க்யபாத்ய ஆசமனங்களும், புஷ்பமும் ஸமர்ப்பித்து அஞ்ஜலி செய்யவேண்டும்.

निवेश्य स्नानपीठेऽथ तैलाम्यञ्जनपूर्वकम् ॥ ११३ ॥

स्नापयेन्मन्त्रரत्नेन सूक्तैर्विष्णுप्रकाशकैः ।

उद्धृतं चन्दनाद्यैः कृत्वा स्नाप्य शुभैर्जलैः ॥ ११४ ॥

दीपैर्नிராजयित्वा तु दद्यादाचमनोदகம் ।

நிவேஸ்ய ஸ்நாநபீடே஽த்ய தைலாப்யஞ்ஜநபூர்வகம் ॥ 113.

ஸ்நாபயேந் மந்த்ரரத்நேந ஸூக்தைர் விஷ்ணுப்ரகாஸகை: ।

உத்யுவர்த்தநம் சந்தநாநாத்யை: க்ருத்வா ஸ்நாப்ய

ஸூபைர்ஜலை: ॥ 114

தூபைர் நீராஜயித்வா து தத்யாத்யாத்நாநாத்யகம் ।

பின்பு திருமஞ்சனவேதிகையில் எழுந்தருளப்பண்ணி, தைலக்காப்பு ஸமர்ப்பித்து, சந்தனம், நெல்லிக்காய் முத லானவற்றால் திருமேனியை ஸோதித்து, நறுமணம்மிக்க தீர்த்தத்தினால், ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பெருமையைச் சொல்லும் புருஷஸூக்தம் முதலிய மந்த்ரங்களையும், த்வயத்தையும் ' அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, திருமஞ்சனம் செய்து, கடைசியில் மங்களாரத்தியும், ஆசமனமும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

वस्तं शुभतरं दत्वा तथैवाचमनीयकम् ॥ ११५ ॥

दत्वा चैवोपवीतञ्च मधुपर्केण पूजयेत् ।

வஸ்தரம் ஸுபுதரம் துத்வா ததைவாசமநீயகம் ॥ 115.
துத்வா சைவோபவீதஞ்ச மதுபர்க்கேண பூஜயேத் ।

அதற்குப்பின் மிக அழகான திருப்பரியட்டம் (வஸ்தரம்) ஸமர்ப்பித்து, ஆசமனீயம் ஸமர்ப்பித்து, யஜ்ஞோபவீதம் ஸமர்ப்பித்து, மதுபர்க்கம் கண்டருளப்பண்ணவேண்டும்.

भूषणैरप्यलङ्कृत्य गन्धं दत्वा सुवासितम् ॥ ११६ ॥

सुरभीणि च पुष्पाणि माल्यानि विविधानि च ।

धूपं दीपञ्च नैवेद्यं ताम्बूलञ्च समर्पयेत् ॥ ११७ ॥

பூஷணையலங்குத்ய கந்தம் துத்வா ஸுவாஸிதம் ॥ 116.
ஸுரபீணி ச புஷ்பாணி மால்யாநி விவிதாநி ச ।

தூபம் தீபஞ்ச நைவேத்யம் தாம்பூலஞ்ச ஸமர்ப்பயேத் ॥ 117.

திருவாபுரணங்களால் அலங்கரித்து, பரிமளம் சேர்ந்த சந்தனம் முதலானவை, நறுமணமிகக பூக்கள், பலவிதமான பூமாலைகள், தூபம், தீபம், ஆகியவற்றை ஸமர்ப்பித்து, ப்ரஸாதும், திருப்பணியாரம் முதலிய நைவேத்யங்களையும், பழம், அடைக்காய் முதலியவைகளையும் அமுது செய்யப் பண்ணவேண்டும்.

परिणीय नमस्कृत्य स्तुत्वा स्तुतिमिरेव च ।

दीपैर्निराजनं कृत्वा सुमनोज्जलिनार्चयेत् ॥ ११८ ॥

பரிணீய நமஸ்குத்ய ஸ்துத்வா ஸ்துதிபிரேவ ச ।

தீபைர் நீராஜநம் க்ருத்வா ஸுமனோஜ்ஜலிநார்ச்சயேத் ॥ 118.

பின்பு ப்ரதுக்ஷிணம் செய்து துண்டன் ஸமர்ப்பித்து, ஜிதந்தே முதலிய துதிகளை (அர்த்தத்துடன்) அநுஸந்தித்து, மங்குளஹாரததி ஸமர்ப்பித்து, இரு கைகளிலும் புஷ்பங்களை எடுத்துத் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கக்கடவன்.

सर्वान् कुर्वीतोपचारान् मन्त्ररत्नेन देशिकः ।

श्रीमदष्टाक्षरेणापि संयगाराधनं हरेः ॥ ११९ ॥

ஸர்வாந் குர்வீதோபசாராந் மந்த்ரரத்நேந தேஸிக: ।

ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷரேணாபி ஸம்யகாராத்யநம் ஹரே: ॥ 119.

எம்பெருமானது திருவாராதனத்தில், ஆராதிப்பவன் திருமந்திரத்தினாலாவது, த்வயத்தினாலாவது எல்லா உபசாரங்களையும் ஸமர்ப்பிக்கக்கடவன்.

एवं त्रिकालमर्चायां पूजयेत् विधिवद्भरिम् ।

अर्चाया यद्यभावः स्यात् हृदये स्थण्डिलेऽपि वा ॥ १२० ॥

अर्चयेन्मनसा ध्यात्वा हरिं संयक् समाधिमान् ।

ரவம் த்ரிகாலமர்ச்சாயாம் பூஜயேத் விதிவத்துநிம் ।

அர்ச்சாயா யத்யபாவஸ் ஸ்யாத்துத்ருத்யே ஸ்தண்டிலேஸ்டபி வா ॥ 120.

அர்ச்சயேந் மநஸா த்யாத்வா ஹிம் ஸம்யக் ஸமாதிமாந் ।

இவ்வண்ணமாக, காலே, நடுப்பகல, மாலை ஆகிய முக்காலங்களிலும் அர்ச்சாவிக்கூரஹத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆராதிக்கக்கடவன். அர்ச்சாவிக்கூரஹமில்லாவிடில் மனத்தில் யோகமுறைப்படி நன்கு தியானித்து அர்ச்சிக்கக்கடவன். அல்லது, புல் முதலியவையற்ற தரையில் திருமேனியை எழுதி அதில எம்பெருமானை தியானித்து அர்ச்சிக்கக்கடவன்.

अष्टोत्तरसहस्रं वा शतमष्टोत्तरं तु वा ॥ १२१ ॥

अष्टाविंशतिकृत्वो वा मन्त्ररत्नमनुसरन् ।

அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ரம் வா ஸதமஷ்டோத்தரந்து வா ॥ 121.

அஷ்டாவிம்ஸதிக்ருத்வோ வா மந்த்ரரத்நமநுஸ்மரந் ।

திருவாராதனம் செய்தபின் ஆயிரத்தெட்டு முறை, அல்லது நூற்றெட்டு முறை, அல்லது இருபத்தெட்டு முறை த்வயமந்திரத்தை ஜபிக்கக்கடவன்.

த்வயமந்திரத்தின் பெருமை

इयात् परतरो मन्त्रो नास्ति सर्वप्रदो नृणाम्॥ १२२॥

यस्योच्चारणमात्रेण सर्वसिद्धिमवाप्नुयात्।

इयार्थरहितं विप्रं दूरतः परिवर्जयेत्॥ १२३॥

த்வயாத் பரதரோ மந்தரோ நாஸ்தி ஸர்வப்ரதோ
ந்ருணம் ॥ 122.

யஸ்யோச்சாரணமாத்ரேண ஸர்வஸித்திமவாப்நுயாத் |
த்வயார்த்தரஹிதம் விப்ரம் தூரத: பரிவர்ஜயேத் ॥ 123.

இதி ஸ்ரீபராஸர ஸ்ம்ருதௌ உத்தரகூண்டே

விசிஷ்ட பரமதூர்ம சாஸ்த்ரே

விஸ்த்ருத நித்யாராத்நவந்நாம் நாம ஷஷ்டோத்தயாய: ॥

எல்லா விருப்பங்களையும் அளிக்கும் மந்திரமான த்வயத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த மந்திரமில்லை. இதை அர்த்தானுஸந்தானமில்லாமல் உச்சரிப்பவனும எல்லா விருப்பங்களையும் அடைவான். த்வயத்தை அர்த்தத்துடன் அறியாத அந்தணனுடன் ஸஹவாஸம் செய்யாமல் தூரத்தில் விலகிச் செல்லவேண்டும்.

ஸ்ரீ பராஸரஸ்ம்ருதியின் உத்தரகூண்டுமான விசிஷ்ட பரமதூர்ம சாஸ்த்ரத்தில் விரிவான நித்யதிருவாராத்நத்தை வர்ணிப்பதாகிற ஆருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

7-வது அத்தியாயம்

டோலோத்ஸவ வர்ணநம்

श्रीपराशर उवाच—

नित्यं सायाह्नसमये डोलायां पूजयेद्दरिम्।

चतुस्तम्भमयीं दिव्यां चतुर्दामविभूषिताम्॥ १॥

दिव्यस्रग्वसनोपेतां शिविकां परिकल्पयेत्।

ஸ்ரீபராஸர உவாச—

நித்யம் ஸாயாஹ்நஸமயே டோலாயாம் பூஜயேத்தூரிம் |

சதுஸ்தம்பமயீம் திவ்யாம் சதுர்தாமவிபூஷிதாம் ॥ 1.

திவ்யஸ்ரக்ஸவஸநோபேதாம் ஸிபிகாம் பரிகல்பயேத் |

தினந்தோறும் மாலையில் ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஊஞ்சலில் எழுந்தருளச் செய்து உத்ஸவம் நடத்தவேண்டும். அதற்காக ஊஞ்சலை—நாலு புறத்திலும் நாலு கால்களை நிறுத்தி, பக்கங்களில் நாலு சங்கிலிகள கட்டித் தொங்கவிட்டு, பொன், வெள்ளி, முதது, ரத்தினம், புஷ்பம் ஆகியவற்றால் செய்யப்பட்ட மாலைகளால் அலங்கரித்து, உயாந்த வஸ்திரங்கள் விரித்து அழகியதாக அமைக்கவேண்டும்.

स्मभेषु चतुरो वेदान् समावाह्य प्रपूजयेत्॥ २॥

इतिहासपुराणानि वेदाङ्गानि तथा द्विजाः।

दामान्यावाहयेत्तस्यां शिविकायां द्विजोत्तमाः॥ ३॥

तदधस्तात् वैनतेयं नागराजमथोपरि।

पादेषु चतुरो मन्त्रान् सावित्रीं तु ध्वजे तथा॥ ४॥

प्रणवश्च पताकायां छत्रेषु व्याहृतीस्तथा।

तोरणेषु सुरान् सर्वान् व्यजनेषु तथैव च॥ ५॥

इत्येवं वाङ्मयीं विद्यां डोलायां पूजयेत् शुभाम्।

लक्ष्म्या सह शयानं वै तस्यां देवं प्रपूजयेत्॥ ६॥

ஸ்தம்பேஷு சதுரோ வேதூந் ஸமாவஹ்ய ப்ரபூஜயேத் || 2.

இதிஹாஸபுராணாநி வேதூங்கூர்நி ததூ த்விஜா: |

தூமாந்யாவாஹயேத் தஸ்யாம் ஸிபிகாயாம்

த்விஜோத்தமா: || 3.

ததூதஸ்தாத் வைநதேயம் நாகூராஜமதோபரி |

பாதேஷு சதுரோ மந்த்ராந் ஸாவித்ரீந்து த்வஜே ததூ || 4.

ப்ரணவஞ்ச பதாகாயாம் சூத்ரேஷு வ்யாஹ்ருதீஸ்ததூ |

தோரணேஷு ஸுராந் ஸர்வாந் வ்யஜநேஷு ததைவ ச || 5.

இத்யேவம் வாங்மயீம் வித்யாம் டோலாயாம் பூஜயேச்சுபூாம் |

லக்ஷ்மயா ஸஹ ஸயாநம் வை தஸ்யாம் தேவம் ப்ரபூஜயேத் || 6.

அந்த ஊஞ்சலில் நாலுபக்கங்களில் நாலுவேதூங்களை யும், இதிஹாஸபுராணங்களையும், ஸீக்ஷை மு த ல ா ன

வேத்யாங்குங்கனையும் நான்கு சங்கிலிகளிலும் ஆவாஹனம் செய்து, ஊஞ்சலுக்குக் கீழ் கருடிகளையும், அதற்குமேல திருவநந்தாழ்வானையும், நாலுக்கால்களில் விஷ்ணுஷட்குக்ஷரீ, த்வாத்ஸாஷுக்ஷரீ, அஷ்டாஷுக்ஷரீ, த்வயம் எனும் நாலு மந்திரங்களையும், கொடிக்கம்பத்தில் க்யாயத்ரீமந்திரத்தையும், கொடிச்சீலையில் ப்ரணவத்தையும், குடைகளில் பூர்பூவஸ் ஸுவ: முதலான ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளையும், தோரணங்களிலும், சாமரம் திருவாலவட்டங்களிலும் எல்லா தேவர்களுக்கும் ஆவாஹனம்செய்து, மங்குளகரமாய் வித்யையைக்கு அபிமானியான தேவதையை இவ்வண்ணமாக ஊஞ்சலில் ஆராதித்து, அந்த ஊஞ்சலில் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியுடன் ஸயனித்துக்கொண்டிருக்கும் நாராயணனை ஆரதிக்கக்கடவன.

गन्धैः पुष्पैश्च विविधैः फलैर्भक्ष्यैः सपायसैः ।

धूपैर्दीपैश्च तांबूलैः यथाशक्ति च पूजयेत् ॥ ७ ॥

கூந்தை: புஷ்பைஸ்ச விவிதை: பூலைர் புகுச்சயைஸ் ஸபாயஸை: |
தூபைர் தீபைஸ்ச தாம்பூலைர் யத்யாஸக்தி ச பூஜயேத் || 7.

ஊஞ்சலில் எம்பெருமானை எழுந்தருளச் செய்தபின், பலவிதமான கூந்தம, புஷ்பம், தூபம், தீபம், திருப்பணியாரம், பாயஸம், பழம், தாம்பூலம் ஆகியவற்றை இயன்ற வரையில் ஸமர்ப்பித்து எம்பெருமானை ஆரதிக்கவேண்டும.

चामरैः तालवृन्ताद्यैः गीतवादित्रनर्तनैः ।

पूजां कृत्वा यथाशक्ति पश्चात् डोलं प्रडोलयेत् ॥ ८ ॥

சாமரைஸ் தாலவ்ருந்தாத்யைர் கீதவாதித்ரநர்த்தநை: |

பூஜாம் க்ருத்வா யத்யாஸக்தி பஸ்சாட்டோலாம்

ப்ரடோலயேத் || 8.

சாமரம், திருவாலவட்டங்களை வீசியும், க்யானம் செய்தும், வீணை முதலானவற்றை வாசிப்பித்தும், நாட்டியம் முதலானவற்றை நடத்திவைத்தும் எம்பெருமானுக்கு இயன்ற வரையில் ஆராதனம்செய்து, பிறகு ஊஞ்சலை ஆட்டவேண்டியது.

वेदैश्चतुर्भिः प्रथमं वेदाङ्गैस्तदनन्तरम् ।

सन्तैश्च ब्राह्मणस्पत्यैः पुराणैर्वैष्णवैः शुभैः ॥ ९ ॥

गापयित्वा प्रबन्धैश्च शनैर्दोलं च डोलयेत् ।

श्रियं खलङ्कृतां तत्रारोप्य डोलं विशेषतः ॥ १० ॥

வேதௌஸ்சதுர்பி: ப்ரதமம் வேதௌங்கௌஸ்ததநந்தரம் ।

ஸன்கைஸ்ச ப்ராஹ்மணஸ்பத்யை: புராணைர்

வைஷ்ணவைஸ்சஸ்பை: ॥ 9.

கூபயித்வா ப்ரபந்தௌஸ்ச ஸநைந் டோலாஞ்ச டோலயேத் ।

ஸ்ரியம் ஸ்வலங்க்ருதாம் தத்ராரோப்ய டோலாம் விஸேஷத: ॥10.

ஊஞ்சலாட்டுமபோது, முதலில்-நாலு வேதங்களுக்கும், பிறகு வேதௌங்களுக்கும், ப்ரஹ்மணஸ்பதிஸூக்தங்களுக்கும், ஸாதவிதமான வைஷ்ணவபுராணங்களுக்கும், தீவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் கூானம செயவித்து, மெள்ள மெள்ள ஊஞ்சலை ஆட்டவேண்டும். ஊஞ்சலில் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை நன்கு அலங்கரித்துச் சிறப்பாக எழுந்தருளப் பண்ண வேண்டியது.

डोलामहोत्सवो नित्यं प्रतिमासमथापि वा ।

मासं संवत्सरं वा स्यात् निमित्तेषु विशेषतः ॥ ११ ॥

டோலாமஹோத்ஸவோ நித்யம் ப்ரதிமாஸமதூபி வா ।

மாஸம் ஸம்வத்ஸரம் வா ஸ்யாந்நிமித்தேஷு விஸேஷத: ॥11.

ஊஞ்சல் உத்ஸவத்தை தினந்தோறும் செய்ய வேண்டும். இயலாவிடில் மாதம் ஒருமுறையாவது, வருஷம் ஒருமுறையாவது நடத்தவேண்டும். விஸேஷகாலங்களில் சிறப்பாகச் செய்யவேண்டும்.

अत्यन्तामिमता डोला विष्णुदेवस्य शङ्किणः ।

आषाढादिचतुर्मासान् डोला स्यात् प्रतिवत्सरम् ॥ १२ ॥

அத்யந்தாபிமதா டோலா விஷ்ணுதேவஸ்ய ஸார்ங்கீண: ।

ஆஷாடாதிசதுர்மாஸாந் டோலா ஸ்யாத் ப்ரதிவத்ஸரம் ॥ 12.

ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு ஊஞ்சல் உத்ஸவம் மிகவும் இனியது, ஆகையால் ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி, ஐப்பசி ஆகிய நாலுமாஸங்களிலும் வருடந்தோறும் டேராலோத்ஸவம் செய்யவேண்டும்.

निवेश्य शुभशय्यायां डोलायां विधिवत् बुधः।

ऋगानैः सामगानैश्च यजुःपाठैः प्रबन्धकैः ॥ १३ ॥

पुण्यैः मनोहरैः स्तोत्रैः डोलापूजां समाचरेत्।

நிவேஸ்ய ஸூப்யஸ்யாயாம் டோலாயாம் விதிவத் புதுத்யு:।

ருக்யகூதாஸ ஸாமகூதாஸ்ச யஜு:பாடைய: ப்ரப்யந்தகை: ॥ 13.

புண்யைர் மனோஹரைஸ் ஸ்தோத்ரைர் டோலாபூஜாம்

ஸமாசரேத்।

டேராலோத்ஸவத்தின் பெருமையை அறிந்த புருஷன் மென்மைமிக்க படுக்கையை ஊஞ்சலில் விரித்து, அதில் ஸ்ரீமந்நாராயணனை எழுந்தருளப்பண்ணி, ருக்யஜுஸ் ஸாமவேதுபாராயண கூானங்களாலும், திவ்யப்ரப்யந்தங்க ளாலும், நெஞ்சிற்கினியவையாய், பவித்ரமான துதிகளாலும் துதித்து ஊஞ்சலில் ஆராதனம் செய்யக்கடவன்.

दर्शनादेव डोलायां त्रयीनाथस्य शङ्खिणः ॥ १४ ॥

सर्वबन्धविनिर्मुक्ता नरा यान्ति परं पदम्।

தர்ஸநாதேவ டோலாயாம் த்ரயீநாதஸ்ய ஸாரங்கீண: ॥ 14.

ஸர்வப்யந்தவிநிர்முக்தா நரா யாந்தி பரம் பதம்।

வேதுந்ந விழுப்பொருளான ஸ்ரீமந் நாராயணனை ஊஞ்சலில் ஸேவிப்பதனாலேயே, மனிதர்கள் எல்லாப் பாபங்களும் நீங்கப்பெற்றுப் பரமபதத்தை அடைகிறார்கள்.

डोलायां दर्शनं विष्णोः महापातकनाशनम् ॥ १५ ॥

हयमेघायुतात् पुण्यं सर्वकामफलप्रदम्।

டோலாயாம் தர்ஸநம் விஷ்ணோர் மஹாபாதகநாஸநம் ॥ 15.

ஹயமேத்யுதாத் புண்யம் ஸர்வகாமபுலப்ரதம்।

எம்பெருமானை ஊஞ்சலில் ஸேவிப்பது மஹாபாதகங்
களையும் அழிக்கவல்லது. பதினாயிரம் அஸ்வமேதம் செய்
வதைக் காட்டிலும் அதிகமான புண்யம் அதனால் ஏற்படும்.
விரும்பும் எல்லாப் பூலன்களையும் அது அளிக்கும்.

டோலாமஹோத்ஸவ் க்யூத் சகூதா யோ திஜோத்தமா: || 16 ||

குலகோடி சமுத்யுத்ய ச கக்ஷேணவ் பதம் |

டோலாமஹோத்ஸவம் குர்யாத் ஸக்ருத்வா யோ

த்யுவிஜோத்தமா: || 16.

குலகோடும் ஸமுத்திருத்ய ஸ கக்ஷேத் வைக்ஷணவம் பதம் |

மஹர்ஷிகளே ! எவனொருவன் ஒருமுறையாவது எம்
பெருமானுக்கு டோலோத்ஸவம் செய்கிறானோ, அவன்
தன் குலத்தில் பிறந்த அனைவரையும் மோக்ஷத்தை
அடையச் செய்து, தானும் விஷ்ணுவின் பரமபத்மமாகிற
மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

ஜன்மர்த் வாசுதேவஸ்ய ரா஘வஸ்ய விசேஷத: || 17 ||

மஹோத்ஸவ் ப்ருவீத் டோலாயா விநிவேஷ்ய தௌ |

ஜந்மர்க்ஷே வாஸுதேவஸ்ய ராகுவஸ்ய விரோஷத: || 17.

மஹோத்ஸவம் ப்ரகுர்வீத் டோலாயாம் விநிவேஸ்ய தௌ |

சிறப்பாகக் கண்ணன் அவதரித்த ஸ்ரீ ஜயந்தியிலும்,
ராமன் அவதரித்த ஸ்ரீராமநவமியிலும் அவர்களுக்குப்
பெரிய விழாவாக டோலோத்ஸவம் செய்யவேண்டும்.

உத்ஸவோ யோ ஹரே: க்ஷேத்ரே டோலா ப்ஷயதி பக்திமானு || 18 ||

ச மஹாபாதகையோ: சூக்யதே நாத்ர ஸம்ஸய: |

உத்ஸவோ யோ ஹரே: க்ஷேத்ரே டோலாம் ப்ஷயதி

பக்திமாந் || 18

ஸ மஹாபாதகைர் கோரைர் முஷ்யதே நாத்ர ஸம்ஸய: |

பக்தியுடையவனாய், எவனொருவன் ஸ்ரீரங்கும் முதலிய
திருவ்யதேஸங்களுக்குச் சென்று டோலோத்ஸவம் ஸேவிக்

கிருளே, அவனுடைய எல்லாக்கொடிய வல்வினைகளும் அழியும்; இதில ஐயமில்லை.

सर्वान् कामानवाप्नोति पदं प्राप्नोत्यसंशयम् ॥ १९ ॥

ஸர்வாந் காமாநவாப்நோதி பதம் ப்ராப்நோத்யஸம்ஸயம் ॥ 19.

டோலோத்ஸவத்தை ஸேவித்தவன எல்லா விருப்பங் களையும்பெற்று, பரமபதத்தை அடைகிருன் என்பதில ஐயமில்லை.

यत्र यत्र स्थिता डोला देवस्य परमात्मनः ।

तत्र देवगणाः सर्वे ब्रह्मरूपरोगमाः ॥ २० ॥

गायन्ति सामगानेन विमानस्थाश्च भक्तिः ।

யத்ர யத்ர ஸ்திதா டோலா தேவஸ்ய பரமாத்மந: |

தத்ர தேவக்யுணஸ் ஸர்வே ப்ரஹ்மரூத்ரபுரோக்யமா: ॥ 20.

கூயந்தி ஸாமக்யாநேந விமானஸ்தாஸ்ச புக்தித: |

ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு டோலோத்ஸவம் நடக்கும் இடங்களிலெல்லாம், பிரமன், உருத்திரன் முதலான தேவர்கள் அனைவரும் விமானங்களில் ஏறிவந்து ஸாம க்யானமபண்ணி எமபெருமானை புக்தியோடு துதிக்கிறார்கள்.

यस्तु पश्येत् शुभां डोलां हरेनारायणस्य हि ॥ २१ ॥

स खातः सर्वतीर्थेषु सर्वयज्ञेषु दीक्षितः ।

யஸ்து பஸ்யேக்ஸ்யபூதம் டோலாம் ஹரேர் நாராயணஸ்ய ஹி ॥ 21.

ஸ ஸநாதஸ் ஸர்வதீர்த்தேஷு ஸர்வயஜ்ஞேஷு தீக்ஷித: |

ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய டோலோத்ஸவத்தை ஸேவிப் பவன், எல்லாப் புண்யதீர்த்தங்களிலும் நீராடியவனாகவும், எ ல லா யாக்யங்களையும், செயதவனாகவும் ஆகிருன். (அவற்றின் பூலனை அடைவான் என்று கருத்து).

गवामयुतदानस्य फलं प्राप्नोति च ध्रुवम् ॥ २२ ॥

सर्वपापविमुक्तोऽन्ते विष्णुसायुज्यमाप्नुयात् ।

கூவாமயுததநாநஸ்ய பூலமாப்நோதி ச த்ருவம் || 22.

ஸர்வபாபவிமுக்தோநந்தே விஷ்ணுஸாயுஜ்யமாப்துயாத் |

இதி ஸ்ரீபராஸர ஸம்ருதௌ உத்தரகூண்டே

விஸிஷ்ட பரமதூர்ம் ஸாஸ்த்ரே

டேவாலோத்ஸவ வர்ணநம் நாம ஸப்தமோடத்யாய: ||

டேவாலோதஸவம் ஸேவிததவன் பதினாயிரம் பசுக்களை தூனமசெய்த பூலனை அடைவான். அவனுடைய எல்லாப் பாபங்களும் தொலையும் ; மரணமாம்போது விஷ்ணுவின் ஸாயுஜ்யத்தை அடைவான் என்பது நிஸ்ஸயம்.

ஸ்ரீ பராஸரஸம்ருதியின் உத்தரகூண்டூமான விஸிஷ்ட பரமதூர்ம்

ஸாஸ்த்ரத்தில் டேவாலோத்ஸவ வர்ணநம் எனும்

ஏழாம் அத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது

8-வது அத்தியாயம்

நைமித்திகோத்ஸவ வர்ணநம்

श्रीपराशर उवाच—

अथ नैमित्तिकं वक्ष्ये विष्णोराधनक्रमम् ।

यदुक्तं ऋषिभिः पूर्वं तद्वीमि विधानतः ॥ १ ॥

ஸ்ரீ பராஸர உவாச—

அது நைமித்திகம் வக்ச்யே விஷ்ணோராதநக்ரமம் ।

யதுக்தம் ருஷிபி: பூர்வம் தத் பூர்வீமி வித்யாதத: || 1.

ரிஷிகளே ! எம்பெருமானுக்கு தினந்தோறும் திருவாராதனம் செய்யவேண்டிய முறையை ஆறாம் அத்தியாயத்தில் விரிவாகச்சொன்னேன். தினந்தோறும் செய்யத்தக்க டேவாலோத்ஸவத்தையும் ஏழாம் அத்தியாயத்தில் சொன்னேன். இனி, விசேஷ தினங்களிற் செய்யவேண்டிய நைமித்திகமான திருவாராதனக்ரமத்தை முறைப்படி இவ்வத்தியாயத்தில் சொல்லப்போகிறேன். இவ்விஷயத்தை வஸிஷ்டர் முதலிய ரிஷிகளும் முன்னமே உபதேசித்திருக்கிறார்கள்.

தூவாதூஸியில் ஆராதூனம்

उपोष्यैकादशीं संयक् द्वादश्यामरुणोदये ।

धात्रीस्नानं नरः कृत्वा पूजयेत् मधुसूदनम् ॥ २ ॥

உபோஷ்யைகாதூஸீம் ஸம்யக் தூவாதூஸ்யாமருணோதூயே ।

தூத்ரீஸ்நாநம் நர: க்ருத்வா பூஜயேந்மதுஸூதூநம் ॥ 2.

ஏகாதூஸியன்று ஒன்றும் உண்ணாமல் உபவாஸமிருந்து, தூவாதூஸியன்றைக்கு விடியற்காலத்தில் தலைக்கு நெல்லிக்காய தேய்த்துக்கொண்டு ஸ்நானம்செய்து, பின்பு எம்பெருமானுக்குத் திருவாராதூனம் செய்யவேண்டும்.

कोमलैः तुलसीपत्रैः हृद्यमञ्जरिसंयुतैः ।

अर्चयेत् मन्त्ररत्नेन त्वष्टोत्तरशतं हरिम् ॥ ३ ॥

கோமளைஸ் துளவீபத்தரைர் ஹ்ருதூயமஞ்ஜரிஸம்யுதை: ।

அர்ச்சயேந்மந்த்ரரத்நேந த்வஷ்டோத்தரஸதம் ஹரிம் ॥ 3.

அந்தத் திருவாராதூனத்தில், அழகிய கதிர்களோடு கூடிய மென்மை மிகக் திருத்துழாயிதழ்களைக்கொண்டு தூவயமந்திரத்தினால் பூரிமந்நாராயணனுக்கு நூற்றெட்டு முறை அர்ச்சனம் செய்யவேண்டும்

मध्वाज्यगुडसंयुक्तं पायसान्नं समर्पयेत् ।

तेनैव जुहुयादशौ मन्त्रेणैव तु भक्तिमान् ॥ ४ ॥

மதூவாஜ்யகுடூஸம்யுக்தம் பாயஸாந்நம் ஸமர்ப்பயேத் ।

தேநைவ ஜுஹூயாதூக்ஷுநௌ மந்த்ரேணைவ து பக்திமாந் ॥ 4.

பின்பு, தேன, பால், வெண்ணெய் சேர்த்துச்செய்த திருக்கண்ணமுதை அமுதுசெய்யப்பண்ணி, அந்த ப்ரஸாதூத்தைக்கொண்டே தூவயமந்திரத்தைச் சொல்லி, புகதியுடன் தன் ஸக்திக்குத் தக்கவாறு அக்ஷுனியில் ஹோமம் செய்யவேண்டும்.

वैष्णवान् भोजयेत् पूर्वं स्वयं भुञ्जीत वै ततः ।

पुराणश्रवणं कृत्वा यावदस्तमयं रवेः ॥ ५ ॥

रात्रौ महोत्सवं कुर्यात् गीतवादित्रनिःस्वनैः ।

सद्यः प्रसन्नो भगवान् प्रीणाति पुरुषोत्तमः ॥ ६ ॥

तथा न तुष्यति श्रीशः यज्ञदानव्रतादिभिः ।

द्वादशीपूजनादन्यत् विष्णोः प्रीतिकरं न तु ॥ ७ ॥

வைஷ்ணவாந் பேராஜயேத் பூர்வம் ஸ்வயம் புஞ்ஜீத வை தத: |

புராணஸ்ரவணம் க்ருத்வா யாவதஸ்தமயம் ரவே: || 5.

ராத்திரௌ மஹோத்ஸவம் குர்யாத் கீதவாதித்ரநிஸ்ஸ்வநை: |

ஸத்ய: ப்ரஸந்நோ புகுவாந் ப்ரீணாதி புருஷோத்தம: || 6.

தத்யா ந துஷ்யதி ஸ்ரீஸோ யஜ்ஞத்யாநவ்ரதாதிபி: |

த்வாத்யஸீபூஜநாத்யந்யத் விஷ்ணு: ப்ரீதிகரம் ந து || 7.

பின்பு, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுதுசெய்வித்து, அந்த
ஸேஷத்தைத் தான் புஜிக்கக்கடவன்; அதற்குப்பின்,
ஸூர்யாஸ்தமனம் வரையில் உறங்காமல் புராணக்கதை
களைக் கேட்டிருந்து, அன்றிரவு வீணை, மத்தளம் முதலான
வாத்யங்களை முழக்கி, கீதத்துடன் எமபெருமானுக்குப்
பெரிய உத்ஸவம் செய்யக்கடவன். இப்படி செய்தால், அப்
பெருமான் மிகவிரைவில் அவனுக்கு அருளபுரிவான். யஜ்ஞம்,
த்யானம், வ்ரதம் முதலான எதைச் செய்தாலும் த்வாத்யஸீ
திருவாராத்யனத்தினளவு உகப்படையமாட்டான் ஸ்ரீய:பதி.

நரலிம்ஹாராத்யனம்

तुलसीपूजनाच्चैव तथा भागवतार्चनात् ।

मन्द्वारेऽथ सायाह्ने नरकैसरिपूजनात् ॥ ८ ॥

अश्वमेधसहस्रं फलं प्राप्नोति निश्चितम् ।

துளவீபூஜநாச்சைவ தத்யா புகுவதார்ச்சநாத் |

மந்த்வாரேத்ய ஸாயாஹ்நே நரகேஸரிபூஜநாத் || 8.

அஸ்வமேத்யஸஹஸ்ரஸ்ய ப்ஸம் ப்ராப்நோதி நிஸ்சிதம் |

திருத்துழாயைப் பூஜிப்பதாலும், பாக்யவதர்களை
அர்ச்சிப்பதாலும், ந்ருஸிமஹ சதுர்துஸ்யியில், குறிப்பாக
சனிககிழமையோடு கூடிய அத்தினத்தில் மாலைவேளையில்
ஸ்ரீந்ருஸிமஹனுக்குத் திருவாராதூனம் செய்வதாலும்
ஆயிரம் அஸ்வமேதங்களின் பூலனை அடைவான் என்பதில்
ஐயமில்லை.

தனுர்மாஸ திருவாராதூனம்

कोदण्डस्ये रवौ नित्यं प्रत्युषे स्नानमाचरेत् ॥ ९ ॥

तत्रार्चयेत् जगन्नाथं धूपदीपनिवेदनैः ।

अर्चयित्वाच्युतं भक्त्या न भूयो जन्मभागभवेत् ॥ १० ॥

கோதுண்டஸ்தே ரவௌ நித்யம் ப்ரத்யுஷே

ஸ்நாநமாசரேத் ॥ 9.

தத்ரார்ச்சயேஜ்ஜகந்நாதம் தூபதீபநிவேதநைः ।

அர்ச்சயித்வாச்சுதம் பக்த்யா ந பூயோ ஜந்மபாக்ய பவேத் ॥ 10.

ஸூர்யன தநுஸ்ஸில் உதிக்கும் மார்கழியில் விடியற்
காலையில் எழுந்து நீராடி ஜகந்நாதனுக்கு பக்தியுடன்
தூபம், தீபம் முதலானவை ஸமர்ப்பித்து, தனிகை
கண்டருளப்பண்ணி, தினந்தோறும் திருவாராதூனம் செய்
பவன் மறுபடி பிறப்படையமாட்டான்.

மாசிபங்குனி திருவாராதூனங்கள்

नद्यां स्नात्वा विधानेन तपोमास्यरुणोदये ।

पूजयेन्माधवीपुष्पैः अपूपादि निवेदयेत् ॥ ११ ॥

अर्चयित्वा विधानेन सर्वान् कामान् समश्नुते ।

तपस्ये चोदिते भानौ स्नात्वा नद्यां विधानतः ॥ १२ ॥

माधवीकुसुमैः नित्यमर्चयेन्माधवं बुधः ।

कृसरं गुडमुद्रान्नं शर्कराढ्यं निवेदयेत् ॥ १३ ॥

तिलैश्च मधुसंयुक्तैः जुहुयात् पौरुषेण हि ।

परितुष्येत् जगन्नाथः श्रिया सह जनार्दनः ॥ १४ ॥

நத்யாம் ஸ்நாத்வா வித்யாநேந தபோமாஸ்யருணோத்யே ।

பூஜயேந்மாத்யுஷ்பைரபூபாதி, நிவேத்யேத் || 11.

அர்ச்சயித்வா வித்யாநேந ஸர்வாந் காமாந் ஸமஸ்துதே ।

தபஸ்யே சோதிதே பூநொள ஸ்நாத்வா நத்யாம்

வித்யாநத: || 12.

மாத்யுஷ்பைரபூபாதி மர்ச்சயேந்மாத்யவம் பூத்ய: ।

க்ருஸரம் குட்யமுத்யக்யாந்நம் ஸர்க்கராட்யம் நிவேத்யேத் || 13.

திலேஸ்ச மதுஸம்புக்தைந் ஜுஹுயாத் பெளருஷேண ஹி ।

பரிதுஷ்யேஜ்ஜக்யந்நாத்யஸம் ஸ்ரியா ஸஹ ஜநார்த்தந: || 14.

மாசி மாதத்தில் விடிவதற்குமுன்னால் நதியில் முறைப்படி நீராடி, குருக்கத்திப் பூக்களினால் எம்பெருமானை அர்ச்சித்து, அப்பம் முதலானவற்றை அமுதுசெய்வித்துத் திருவாராத்யனம் செய்வதனமூலம் எல்லா விருப்பங்களையும் அடைகிறான். பங்குனி மாதத்தில் விடிந்தபின் நதியில் முறைப்படி நீராடி, அறிவாளியாயிருப்பவன் குருக்கத்திப் பூக்களைக்கொண்டு தினந்தோறும் மாத்யவனுக்குத் திருவாராத்யனம் செய்யக்கடவன். எள்ளுருண்டை, சாககரைப் பொங்கல் முதலான ப்ரஸாதங்களை அமுதுசெய்வித்து, தேன்கலந்த எள்ளினால் புருஷஸூக்தத்தைக்கொண்டு ஹோமம் செய்யக்கடவன். இத்திருவாராத்யனத்தால ஸ்ரீ தேவியோடு கூடிய எம்பெருமான் உகப்படைவான்.

ஸ்ரீராமநவமியுத்ஸவம்

मासि चैत्रे शुक्लपक्षे नवम्याश्च पुनर्वसौ ।

तस्यां जातो जगन्नाथः काकुत्स्थो सवणं द्विषन् ॥ १५ ॥

तस्यामुपोष्य विधिवत् स्नात्वा संपूजयेत् हरिम् ।

रामं कमलपत्राक्षं कौसल्यानन्दवर्धनम् ॥ १६ ॥

नैवेद्यैर्भक्ष्यभोज्यैश्च पूजाजागरणादिभिः ।

जपैर्होमैश्च दानैश्च तत्र कुर्वीत मङ्गलम् ॥ १७ ॥

மாஸி சைத்ரே ஸுகல்பக்ஷே நவம்யாஸ்ச புநர்வஸௌ ।

தஸ்யாம் ஜாதோ ஜகந்நாத: காகுத்ஸ்தோ ராவணம்

த்யுவிஷந் || 15.

தஸ்யாமுபோஷ்ய விதிவத் ஸ்நாத்வா ஸம்பூஜயேத்தூரிம் ।

ராமம கமலபத்ராஶ்யம் கௌஸல்யாநந்ததுவர்த்தநம் ॥ 16.

நைவேத்யைப் புகூயபேஜாயைஸ்ச பூஜாஜாக்ரணதிபிடி: ।

ஐபைப் ஹோமையஸ்ச தூநைஸ்ச தத்ர குர்வீத மங்குளம் ॥ 17.

சித்திரை மாஸம் ஸூக்லபக்ஷம் நவமியோடு கூடிய புநர்வஸு நடசத்திரத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ராவணனை அழிப்பதற்காக கருத்தஸ்துவமஸத்தில் ஸ்ரீராமனாய் அவதரித்தான். அன்று உபவாஸமிருந்து, முறைப்படி நீராடி எம் பெருமானுக்குத் திருவாராதனம் செய்யவேண்டும். திருப்பணியாரங்கள், ப்ரஸாதங்களை முதலான நைவேத்யங்களை அமுதுசெய்வித்துத் திருவாராதனம் செய்து, இரவு விழித்திருந்து, ஐபஹோமதூானங்களைச் செய்து ஸ்ரீராமனுக்கு உத்ஸவம் நடத்தவேண்டும்.

त्रिवासरं प्रकुर्वीत जपहोमार्चनादिकम् ।

पूर्णे महोत्सवे रम्ये कुर्वीतावभृथं शुभम् ॥ १८ ॥

वैष्णवान् भोजयेच्छक्त्या दक्षिणादिभिरर्चयेत् ।

தரிவாஸரம் ப்ரகுர்வீத ஜபஹோமார்ச்சநாதிஶ்யம் ।

பூர்ணே மஹோத்ஸவே ரம்யே குர்வீதாவப்ருதம் ஸூப்யம் ॥ 18.

வைஷ்ணவாந் பேஜயேச்சுத்த்யா தக்ஷிணதிபிடிர்ச்சயேத் ।

கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரீ ராமநவமியுத்ஸவத்தை மூன்றுநாள் நடத்தி, அழகான உத்ஸவம் நிறைவடைந்தபின்பு, ஸூப்யமாக அவப்ருதஸ்நானம் செய்யவேண்டும். இயன்ற வரையில் வைஷ்ணவர்களை அமுதுசெய்விக்கவேண்டும். தக்ஷிணை முதலானவற்றைக் கொடுத்து உபசரிகக வேண்டும்.

ஸ்ரீஜயந்தியுத்ஸவம்

नभोमासे नभस्ये च कृष्णाष्टम्यां तथैव च ॥ १९ ॥

ब्रह्मर्क्षसंयुता पुण्या सा जयन्तीति कीर्तिता ।

उपोष्य तस्यां देवेशः पूज्यो जागरणादिभिः ॥ २० ॥

गुडाद्रिकं च कृसरं अपूपादि निवेदयेत् ।

प्रातः कुर्यादवभृथं होमं कुर्वीत वैष्णवम् ॥ २१ ॥

वैष्णवान् भोजयेच्छक्त्या दक्षिणाभिः प्रतोषयेत् ।

विष्णुश्चालङ्कृतं भक्त्या डोलायां विनिवेशयेत् ॥ २२ ॥

நபோமாலே நபுஸ்யே சக்ருஷ்ணஷ்டம்யாம் ததைவ ச ॥ 19.

புரஹ்மர்க்ஷஸம்யுதா புண்யா ஸா ஜயந்திதி கீர்த்திதா ।

உபோஷ்ய தஸ்யாம் தேவேஸ: பூஜ்யோ ஜாக்ரணாதிபி: ॥ 20.

சூட்யார்த்ரகம் ச க்ருஸரமபூபாதி: நிவேத்யேத் ।

ப்ராத: குர்யாத்வப்நுதம் ஹோமம் குர்வீத வைஷ்ணவம் ॥ 21.

வைஷ்ணவாந் பேஜயேச்சுத்த்யா தக்ஷிணாபி: ப்ரதோஷயேத் ।

விஷ்ணும் சாலங்க்ருதம் புக்த்யா டோலாயாம்

விநிவேஸயேத் ॥ 22.

ஆவணி மாதத்திலாவது, (சாந்தூரமான ரீதியில்) புரட்டாசி மாதத்திலாவது (ஸூர்யன் ஸிம்ஹராஸியில் ஸஞ்சரிக்கும்போது) க்ருஷ்ணஷ்டமியும் . ரோஹிணியும் கூடிய நாள் ஸ்ரீ ஜயந்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. அன்று உபவாஸமிருந்து, இரவு விழித்திருந்து, சுககு வெல்லம், எள்ளுருண்டை, அப்பம் முதலானவற்றை எம்பெருமானுக்கு அமுதுசெய்விக்கவேண்டும். விடிந்தபின் அவப்நுதஸ்நாநம்செய்து, விஷ்ணுமந்திரங்களால் ஹோமம் செய்து, இயன்றவரையில் ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களுக்கு அமுது செய்வித்து தக்ஷிணைகளை அளித்து உகப்பிக்கவேண்டும். மாலேவேளையில் கண்ணனை அலங்கரித்து ஊஞ்சலில் எழுந்தருளப்பண்ணி புக்தியுடன் உத்ஸவம் செய்யக்கடவன.

வாமநஜயந்தியுத்ஸவம்

द्वादश्यां वैष्णवर्क्षे तु नभस्ये स्नानमाचरेत् ।

नद्यां तीर्थे तटाके वा पूजयेत् विधिवद्वरिम् ॥ २३ ॥

वामनं पूजयेत् शक्त्या दध्यन्नं च निवेदयेत् ।

तेनैव जुहुयादग्नौ वैष्णवान् भोजयेत् ततः ॥ २४ ॥

த்யுவாத்யஸ்யாம் வைஷ்ணவர்க்ஷே து நப்யஸ்யே ஸ்நாநமாசரேத் |
நத்யாம் தீர்த்தே தடாகே வா பூஜயேத் விதிவத்தூரிம் || 23.
வாமநம் பூஜயேச்சுத்தயா த்யூயந்நம் ச நிவேத்யேத் |
தேநைவ ஜுஹூயாத்யூக்நௌ வைஷ்ணவாந் பேஜயேத்
தத: || 24.

புரட்டாசி மாதத்தில் ஸுக்லபக்ஷத்தில் திருவோண
நக்ஷத்ரத்தோடு கூடிய ஸுக்லத்யுவாத்யூரி வாமனன் அவ
தரித்த வாமனஜயந்திதினம். அன்று ஆற்றில் அல்லது
புணயதீர்த்தத்தில் நீராடி, வாமனனுக்கு முறைப்படி
திருவாராத்யுனம் செய்து, இயன்றவரையில் த்யூயன்
னத்தை அமுதுசெய்விககவேண்டும். அந்த ப்ரஸாத்யுத்தைக்
கொண்டே அக்ஷுனியில் ஹோமம்செய்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
களை அமுதுசெய்விககவேண்டும்.

வராஹஜயந்தியுத்ஸவம்

द्वादश्यां कृष्णपक्षे तु तपोमसि विधानतः ।
क्रोडरूपं हरिं संयक् पूजयेत् पुरुषोत्तमम् ॥ २५ ॥
तत्प्राप्यवभृथं कृत्वा ब्राह्मणान् भोजयेत् बुधः ।
जपहोमादिकं तत्र ह्यनन्तफलदं विदुः ॥ २६ ॥

த்யுவாத்யஸ்யாம் க்ருஷ்ணபக்ஷே து தபோமாஸி வித்யாநத: |
க்ரோட்யூரூபம் ஹரிம் ஸம்யக் பூஜயேத் புருஷோத்தமம் || 25.
தத்ராப்யவப்ருத்யம் க்ருத்வா ப்ராஹ்மணாந் பேஜயேத் புத்ய: |
ஜபஹோமாதிகம் தத்ர ஹ்யநந்தபூலத்யம் விதூ: || 26.

மாசிமாஸ க்ருஷ்ணபக்ஷத்யுவாத்யூரியன்று ஸ்ரீவராஹப்
பெருமாள் அவதரித்த வராஹஜயந்தியாகும். அறிவாளி
யாயிருப்பவன் அன்று வராஹப்பெருமானை நன்கு
ஆராதித்து, அவப்ருத்யஸ்நாநம் செய்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
களுக்குத் ததீயாராத்யுனம் செய்யவேண்டும். அன்று
செய்யும் ஜபம் ஹோமம் த்யானம் முதலிய எதுவும் அள
வற்ற பூலனை அளிக்கும்.

வைஸாக்யபூர்ணமியுத்ஸவம்

वैशाखायां पौर्णमास्यां तु प्रभाते विमले सति ।

धात्रीस्नानं नरः कृत्वा कृतकृत्यो भवेत् ततः ॥ २७ ॥

रक्तैः सरोरुहैः देवं अर्चयेन्मधुसूदनम् ।

दध्यन्नं पायसं स्फीतं हृद्यैश्चूतफलैः सह ॥ २८ ॥

निवेद्य वैष्णवान् भक्त्या भोजयेत् प्रयतो द्विजः ।

साहस्रवार्षिकीं पूजां लभते नात्र संशयः ॥ २९ ॥

வைஸாக்ய்யாம் பெளர்ணமாஸ்யாந்து ப்ரபுதே விமலே ஸதி ।

தூத்ரிஸ்நாநம் நர: க்ருத்வா க்ருதக்ருத்யோ புவேத் தத: || 27.

ரக்தைஸ் ஸரோருஹைர் தேவமர்ச்சயேந்மதுஸூதநம் ।

தத்யந்நம் பாயஸம் ஸ்பீதம் ஹ்ருத்யைஸ்ஞூதபுலேஸ்-

ஸஹ || 28.

நிவேத்ய வைஷ்ணவாந் புக்த்யா பேஹ்யேத் ப்ரயதோ

தூவிஜ: ।

ஸாஹஸ்ரவார்ஷிகீம் பூஜாம் லபுதே நாத்ர ஸம்ஸய: || 29.

அந்தணனானவன் வைகாசி மாதத்தில் பெளர்ணமியில் தெளிந்த விடியற்காலை வேளையில் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக நெல்லிக்காய் ஸ்நாநம்செய்து, செந்தாமரைப் பூக்களால் மதுஸூதநனை ஆராதிக்கவேண்டும். மிகுதியான துத்யந்நத்தையும், பாயஸத்தையும், இனிய மாம்பழங்களோடு கூட எம்பெருமானுக்கு நிவேதனம் செய்து, புக்தியோடும், நியமத்தோடும் வைஷ்ணவர்களுக்கு அமுதுசெய்விகக வேண்டியது. இதனால் ஆயிரம் வருஷம் ஆராதனம் செய்த பயனை அடைவான் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஸயநோத்தான ஏகாதுஸி உத்ஸவங்கள்

शयने बोधने चैव बृहदुत्सवमाचरेत् ।

ஸயநே பேராதநே சைவ ப்ருஹதுத்ஸவமாசரேத் ।

ஆடி-மீ ஸுக்ல ஏகாதுஸியான ஸயந ஏகாதுஸியன்றும், கார்த்திகை மாதம் ஸுக்ல ஏகாதுஸியான உத்தரந ஏகாதுஸியன்றும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குப் பெரிய உத்ஸவம் செய்யக்கடவன்.

प्रत्यब्दं प्रतिमासं वा प्रतिपक्षमथापि वा ॥ ३० ॥

उत्सवं विधिना कुर्यात् पुराष्टादिवृद्धये ॥

ப்ரத்யப்யுத்யம் ப்ரதிமாஸம் வா ப்ரதிபக்ஷமத்யாபி வா ॥ 30.

உதஸவம் விதிநா குர்யாத் புராஷ்ட்ராதிவ்ருத்தயே ॥

இதி ஸ்ரீபராஸர ஸ்ம்ருதௌ உத்தரகூண்டே

விசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரே

நைமித்திகோத்ஸவ வர்ணநம் நாம அஷ்டமோடத்யாய: ॥

வருஷந்தோறுமோ, மாதந்தோறுமோ, பக்ஷந்தோறுமோ முறைப்படி எம்பெருமானுக்கு உதஸவம் செய்வதால் நாடும் நகரமும் செழிப்படையும்.

ஸ்ரீ பராஸர ஸ்ம்ருதியின் உத்தரகூண்டுமான விசிஷ்ட பரமதர்ம

சாஸ்த்ரத்தில் நைமித்திகோத்ஸவ வர்ணநம் என்கிற

எட்டாவது அத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

9-வது அத்தியாயம்

மஹோத்ஸவ வர்ணநம்

श्रीपराशर उवाच—

महोत्सवविधिं वक्ष्ये वासुदेवस्य शार्ङ्गिणः ।

नवरात्रं सप्तरात्रं पञ्चरात्रमथापि वा ॥ १ ॥

त्रिरात्रं वा प्रकुर्वीत यथाशक्ति द्विजोत्तमाः ।

ஸ்ரீ பராஸர உவாச—

மஹோத்ஸவவிதிக்ஷயே வாஸுதேவஸ்ய சார்க்கிண: ।

நவராத்ரம் ஸப்தராத்ரம் பஞ்சராத்ரமத்யாபி வா ॥ 1.

த்ரிராத்ரம் வா ப்ரகுர்வீத யத்யாஸக்தி த்விஜோத்தமா: ।

ஸ்ரீ பராஸரமஹர்ஷி கூறினார்:—அந்தணர் தலைவர்களே! ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு மஹோத்ஸவம் செய்யவேண்டிய முறையைக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள். ஒன்பது, அல்லது ஏழு, அல்லது ஐந்து, அல்லது மூன்று நாளாவது தன் ஸக்திக்குத் தக்கபடி மஹோத்ஸவம் செய்யவேண்டும்.

आदौ शुभेऽहि कर्तव्यमङ्कुरार्पणमादरात् ॥ २ ॥

स्वर्णराजताम्रादिपालिकासु प्रकल्पयेत् ।

स्वस्तिवाचनपूर्वं तु शरावेष्वत्रणेषु वा ॥ ३ ॥

ஆதௌ ஸுபேஹி கர்த்தவ்யமங்குரார்ப்பணமாத்ராத் || 2.

ஸ்வர்ணராஜததாம்ராதிபாலிகாஸு ப்ரகல்பயேத் ।

ஸ்வஸ்திவாசநபூர்வம் து ஸராவேஷ்வத்ரணேஷு வா || 3.

உத்ஸவததிற்கு முதல்நாள் நல்ல லக்ஷுனத்தில், (ஸக்திக்குத் தக்கபடி) பொன் அல்லது வெள்ளி அல்லது செம்பு அல்லது மண்ணாலான பாலிகையிலாவது, பிள வில்லாத மடக்கிலாவது மண் நிறைதது, ஸவஸ்திவாசந மந்திரத்தைச் சொல்லி, அதில் அங்குரார்ப்பணம் (நவ தூான்யங்களைக் கலந்து தெளித்தல்) எனப்படும் திருமுளை யுதஸவத்தைச் செய்யவேண்டும்.

प्रातः स्नात्वा विधानेन पूजयेदच्युतं बुधः ।

गन्धैः पुष्पैश्च धूपाद्यैः नैवेद्यैर्विविधैरपि ॥ ४ ॥

प्रत्यृचं वैष्णवैः सूक्तैः पुष्पाणि सुरभीणि च ।

प्रदद्यात् केशवाद्यैश्च नामभिः प्रणवान्वितैः ॥ ५ ॥

मन्त्रद्वयेन पुष्पाणि दद्यादष्टोत्तरं शतम् ।

ऋत्विजो वरयेत् पश्चात् पञ्चकालपरायणान् ॥ ६ ॥

विप्रान् द्वादशसंख्याकान् व्यापकार्थविदः सुधीः ।

चत्वारश्चतुरो वेदान् तथा सूक्तचतुष्टयम् ॥ ७ ॥

चतुर्मन्त्रांश्च चत्वारो जपेयुः क्रमशो द्विजाः ।

ப்ராதஸ் ஸ்நாத்வா வித்யாதேந பூஜயேத்யுதம் புது: ।

கந்தை: புஷ்பைஸ்ச தூபாத்யைர் நைவேத்யைர்

விவிதைரபி || 4.

ப்ரத்ய்ருசம் வைஷ்ணவைஸ் ஸகிக்தை: புஷ்பாணி ஸுரபிணி ச ।

ப்ரத்ய்யாத கேஸவாத்யைஸ்ச நாமபி: ப்ரணவாந்விதை: || 5.

மந்த்ரத்ய்வயேந புஷ்பாணி த்ய்யாத்யஷ்டோத்தரம் ஸதம் ।

ருத்விஜோ வரயேத் பஸ்சாத் பஞ்சகாலபராயணந் || 6.

விப்ராந் த்வாத்யுஸஸங்க்யாகாந் வ்யாபகார்த்ததுவித்யுஸஸுதி: |
சத்வாரஸ சதுரோ வேத்யாந் தத்யா ஸலித்தசதுஷ்டயம் || 7.
சதுர்மந்த்ராம்ஸ்ச சத்வாரோ ஜபேயு: க்ரமஸோ த்விஜா: |

முதல்நாள் உத்ஸவத்தன்று விடியற்காலையில் முறைப் படி ஸ்நானம் செயது, எம்பெருமான் திருமுன்பே சென்று சந்தனம், புஷ்பம், தூபம் (புகை), தீபம் முதலான உபசாரங்களை ஸமர்ப்பித்து, பலவிதமான ப்ரஸாதங்களை யும் அமுதுசெய்வித்து, புருஷஸூகதம் முதலான விஷ்ணு வைப் பற்றிய ஸூகதங்களில் ஒவ்வொரு மந்திரத்தோடும், கேஸவன் முதலான பன்னிரு நாமங்களோடும் ப்ரணவத் தைச் சேர்த்து ஓதி, நறுமணம் மிகக பூக்களால் அர்ச்சனை செய்யவேண்டும். பிறகு த்வயமந்திரத்தினால் நூற்றெட்டு முறை அர்ச்சனை செய்யவேண்டும். பிறகு, (திருவஷ்டா கூரம், திருத்வாத்யுஸாக்கிரி, விஷ்ணுஷ்டூக்கிரி என்னும்) வ்யாபகமந்திரங்களின் பொருளையறிந்தவர்களான பஞ்ச காலபராயணர் (இருமுப்பொழுதேத்தும் தொண்டர்) பன்னிருவரை வரிக்கவேண்டும். அவர்களில் நால்வர் நான்கு வேதங்களையும், நால்வர் புருஷ நாராயண விஷ்ணு ஸ்ரீஸூகதங்கள் நாலையும், எஞ்சிய நால்வர் (முற்கூறிய மூன்று வ்யாபகமந்திரங்கள் த்வயம் ஆகிய) நாலு மந்திரங் களையும் ஜபிக்கவேண்டும்.

ஹோமஸ்டபமாஸாஹ ஜுஹ்யாத் பாயஸம் தத: || ௮ ||

மஹாஜ்யகுடச்யுக்தமஸு லக்ஷணச்யுதே |

ப்ரத்யுச் வுணவै: சூக்தै: ப்ரணவாஹீரதந்நித: || ௯ ||

ததா ஸ்ரீபூப்காஸாஸ்யா மந்தாஸ்யா ச ப்ரத்யு ப்ரத்யு |

சதுர்மீவீணவீமந்நை: அஸுத்தரஸத் ப்ரத்யு || ௧௦ ||

வீணவ்யா சைவ ஸாய்வ்யா ஹுவா ஸேஷ் சமாசரேத் |

ஹோமமண்டபமாஸாத்ய ஜுஹ்யாத் பாயஸம் தத: || 8.
மத்வாஜ்யகுடஸ்யுக்தமஸுநெள லக்ஷணஸம்யுதே |

ப்ரத்ய்ருசம் வைஷ்ணவைஸ் ஸகித்தை:

ப்ரணவாத்யையரதந்த்ரித: || 9.

தத்யா ஸ்ரீபூப்ரகாஸாப்யாயம் மந்த்ராப்யாயம் ச

ப்ருத்யக் ப்ருத்யக் |

சதுர்ப்பிப்ர வைஷ்ணவைர் மந்த்ரைரஷ்டோத்தரஸதம்

ப்ருத்யக் || 10.

வைஷ்ணவ்யா சைவ க்யாயத்ர்யா ஹுத்வா ஸேஷம் ஸமாசரேத் |

பிறகு யாக்யஸாலைக்கு வந்து, தேன், நெய், வெல்லம் கலந்த. பாலினுற்செய்த பாயஸத்தை—முறைப்படி பரதிஷ்டைசெய்யப்பட்ட ஹோமாக்யூனியில், புருஷ நாராயண விஷ்ணு ஸ்ரீ பூமி ஸக்தங்களில் ஒவ்வொரு மந்திரங்களோடும் ப்ரணவத்தைச் சேர்த்து ஒவ்வொரு முறையும், முற்கூறிய வ்யாபகமந்திரங்கள், த்வயம் ஆகிய நாலுமந்திரங்களால் தனித்தனியே நூற்றெட்டு முறையும், விஷ்ணு க்யாயத்ரியாலும் (ட்ரணவம் முன்னாக) ஹோமம் செய்து, அதன் பின் பாலிகையைப் பூஜிப்பது முதலிய கார்யங்களைச் செய்யவேண்டும்.

ततः स्यन्दनमासाद्य चतुर्भिस्तोरणैर्युतम् || ११ ||

छत्रध्वजपताकाद्यैः सर्वतः समलङ्कृतम् |

हयैलक्षणसंयुक्तैः सर्वदामविभूषितैः || १२ ||

खलङ्कृतैः समायुक्तं नानारत्नविभूषितम् |

तस्मिन् शुभासने रम्ये मृदुश्लक्ष्णपरिच्छदे || १३ ||

निवेश्य देवमर्घ्याद्यैरुपचारैः समर्चयेत् |

ததஸ் ஸ்யந்தநமாஸாத்ய சதுர்ப்பிஸ் தோரணையுதம் || 11.

சுத்ரத்வஜபதாகாத்யைஸ் ஸர்வதஸ்ஸமலங்க்ருதம் |

ஹயைர் லக்ஷணஸம்யுக்தைஸ் ஸர்வத்யாமவிபூஷிதை: || 12.

ஸ்வலங்க்ருதைஸ் ஸம்யுக்தம் நானாரத்நவிபூஷிதம் |

தஸ்மிந் ஸுபாஸநே ரம்யே ம்ருத்யுஸ்ஸக்ஷணபரிச்சதே || 13.

நிவேஸ்ய தேவமர்க்யாத்யையருபசாரைஸ் ஸமர்ச்சயேத் |

பிறகு, நான்கு தோரணவாசல்களிடும், குடை கொடி, கொடித்துணி முதலியவைகளைக் கட்டியும், புஷ்பம் முதலானவற்றாலும் எல்லா இடத்திலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும், கடிவாளம், சேணம், மாலை முதலிய வற்றால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவையும், உயர்ந்த ஜாதிலக்ஷணங்கள் உடையவையும், நன்கு அலங்கரிக்கப்பெற்றவையுமான குதிரைகளோடு கூடியதும், பலவிதமான ரத்னங்களால் இழைக்கப்பெற்றதுமான திருத்தேரின் மேல், அழகிய மங்குளமான ஆஸனத்தில், மென்மையும் வழவழப்புமுடைய விரிப்பை விரித்து அதில் ஸ்ரீமந் நாராயணனை எழுந்தருளப்பண்ணி, 'அர்க்யம், பாதுயம் முதலான உபசாரங்களினால் ஆராதிக்கவேண்டும்.

அக்ஷே தேவீ சமभ्यर्च्य पुरतः पतगेश्वरम् ॥ १४ ॥

पृष्ठतो नागराजानं पूजयेच्छक्तिसंयुतम् ।

परितः शङ्खचक्रादिहेतीरभ्यर्चयेत् ततः ॥ १५ ॥

அங்கே தேவீம் ஸமப்யர்ச்ய புரத: பதகேஸ்வரம் ॥ 14.

ப்ருஷ்ட்டதோ நாகுராஜாநம் பூஜயேச்சக்திஸம்யுதம் ।

பரிதஸ் ஸங்க்சக்ராதி, ஹேதீரப்யர்ச்சயேத் தத: ॥ 15.

பின்பு, அந்த எம்பெருமானுடைய மடியில் பெரிய பிராட்டியாரையும், முன்புறம் கருடனையும், பின்புறம் ஸுகதியுடைய திருவனந்தாழ்வானையும், சுற்றிலும் ஸங்கும் சகரம் முதலிய திவ்யாயுதங்களையும் ஆராதிக்கவேண்டும்.

चण्डादिकांस्तोरणेषु ध्वजेषु कुमुदादिकान् ।

रथचक्रेषु वेदांश्च तदङ्गानि च कूचरे ॥ १६ ॥

सेतिहासपुराणानि सर्वतः परिपूजयेत् ।

चामरेषु च छन्दांसि विमलाद्यष्टशक्तिभिः ॥ १७ ॥

ह्येषु चतुरो मन्त्रान् दारुकं चैव यन्तरि ।

विमले चातपते च चन्द्रसूर्यौ समर्चयेत् ॥ १८ ॥

सर्वयोक्त्रेषु वेदांश्च सावित्रीं दर्पणे तथा ।

एवं स्यन्दनमभ्यर्च्य तस्मिन् देवं समर्चयेत् ॥ १९ ॥

- சண்ட்யாதிகாமஸ்தோரணேஷு த்வஜேஷு குமுத்யாதிகாந் ।
 ரத்யசக்ரேஷு வேத்யாம்ஸ்ச தத்யங்க்யாநி ச கூப்யரே ॥ 16.
 ஸேதிஹாஸபுராணாநி ஸர்வத: பரிபூஜயேத் ।
 சாமரேஷு ச சந்த்யாம்ஸி விமலாத்யஷ்டஸக்திபி: ॥ 17.
 ஹயேஷு சதுரோ மந்த்ரநாந் த்யாருகம் சைவ யந்தரி ।
 விமலே சாதபத்ரே ச சந்த்ரஸூர்யௌ ஸமர்ச்சயேத் ॥ 18.
 ஸர்வயோக்த்ரேஷு வேத்யாம்ஸ்ச ஸாவித்ரீம் த்யர்ப்பணே தத்யா ।
 ஏவம் ஸ்யந்த்யுநமப்யர்ச்சய தஸ்மிந் தேவம் ஸமர்ச்சயேத் ॥ 19.

அத்திருத்தேரில், நான்கு தோரணவாசல்களிலும் சண்ட்யன் முதலிய எட்டு த்வாரபாலகர்களையும், கொடிகளில் குமுத்யன் முதலிய க்ஷணதிபர்களையும், நான்கு சக்ரங்களில் நாலு வேதங்களையும், ஏர்க்காலில் ஸீக்ஷை முதலிய வேத்யாங்கங்களையும், சுற்றிலும் இதிறாஸபுராணங்களையும், சாமரங்களில் க்யாயத்ரீ முதலிய சந்த்யஸ்ஸூக்களையும், விமலை முதலான சாமரமேந்திய எட்டு ஸ்த்ரீரூபநித்யஸூரிகளையும், குதிரைகளில் திருவஷ்டாக்காரம், த்வாத்யஸாக்காரி, ஷ்ட்யாக்காரி, த்வயம் எனும் நாலு மந்திரங்களையும், ஸாரதியிடம் (க்ருஷ்ணஸாரதியான) த்யாருகளையும், பரிஸுத்த்யமான குடையில் சந்த்ரஸூர்யர்களையும், கடிவாளங்களில் வேதங்களையும், கண்ணாடியில் க்யாயத்ரீமந்திரத்தையும் ஆவாஹநம்செய்து, அவைகளுக்கு ஆராதனம் ஸமர்ப்பித்து, அதற்குப்பின் எம்பெருமானைத் தேரில் எழுந்தருளப்பண்ணித் திருவாராதனம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

ऋत्विग्गणश्चतुर्वेदान् प्रपठन् परितो व्रजेत् ।

वाद्यघोषं नृत्तगीते पुरतः कारयेत्तथा ॥ २० ॥

पुण्यस्तोत्रैर्मनोरम्यैः वन्दिमिः परिकीर्तयेत् ।

सर्वतः पुरमार्गेषु शोधनं सेचनं जलैः ॥ २१ ॥

தொறேய் பதாக்கையேரலக்கார் ஸுமாவஹை :

ருத்விக்கூணஸ் சதுர்வேத்யாந் ப்ரபட்யந் பரிதோ வ்ரஜேத் |

வாத்யகேடாஷம் ந்ருத்தகீதே புரத: காரயேத் தத்யா || 20.

புண்யஸ்தோத்ரைர் மநோரம்யைர் வந்திபி: பரிகீர்த்தயேத் |

ஸர்வத: புரமார்க்கேஷு ஸோத்யநம் ஸேசநம் ஜலை: || 21.

தோரணைஸ்ச பதாகாத்யையரலங்காரம் ஸுபூவஹை: |

திருத்தேரைச் சுற்றிலும் ருத்விக்குகள் நாலுவேதங்
களையும் பாராயணம் செய்துகொண்டு கூடப்போக
வேண்டும். முன்புறம் வாத்யமுழக்கங்களும், நாட்டியம்,
பாட்டு முதலியவையும் நடக்கவேண்டும். ஸ்துதிபாடகர்
களைக்கொண்டு நெஞ்சையீர்க்கும் புண்யஸ்தோத்ரங்களை
இசைக்கச் செய்யவேண்டும். எல்லா வீதிகளையும்
ஸுத்யத்யப்படுத்தி ஜலம் தெளித்து, அழகிய தோரணங்க
ளாலும், கொடிகள் முதலானவற்றாலும் அலங்காரம்
செய்யவேண்டும்.

उत्सवे वासुदेवस्य वीथ्याः संमार्जने कृते ॥ २२ ॥

उच्छिष्टकेशमसास्थि स्पृष्टा न स्नानमाचरेत् ।

उत्सवे वासुदेवस्य स्पृष्टास्पृष्टि न विद्यते ॥ २३ ॥

उत्सवे वासुदेवस्य यः स्नाति स्पर्शशङ्कया ।

स्वर्गस्थाः पितरस्तस्य पतन्ति नरके क्षणात् ॥ २४ ॥

உதஸவே வாஸுதேவஸ்ய வீத்யாஸ் ஸம்மார்ஜநே க்ருதே || 22.

உச்சிஷ்டகேஸப, ஸ்மாஸ்தி ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ந ஸ்நாநமாசரேத் |

உதஸவே வாஸுதேவஸ்ய ஸ்ப்ருஷ்டாஸ்ப்ருஷ்டி ந

வீத்யதே || 23.

உதஸவே வாஸுதேவஸ்ய ய: ஸ்நாதி ஸ்பர்ஸஸங்கயா |

ஸ்வர்க்குஸ்த்யா: பிதரஸ் தஸ்ய பதந்தி நரகே க்ஷணாத் || 24.

ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய உதஸவத்தில், வீதியை
ஸுத்யத்யம் செயதபின்பு—எச்சில், மயிர், சாம்பல், எலும்பு

முதலிய அஸுத்தூப்பொருள்களைத் தீண்டினாலும் ஸநாநம் செய்யக்கூடாது. எம்பெருமானுடைய உத்ஸவத்தில் தீண்டத்தகாதவைகளைத் தீண்டினால் ஏற்படும் தீட்டு கிடையாது. அவற்றைத் தீண்டியதால் தீட்டு உண்டென நினைத்து எவனொருவன் ஸநாநம் செய்கிறானோ, அவனுடைய பித்ருக்கள் ஸவர்க்குத்திலிருந்தாலும் உடனே நரகத்தில் வீழ்வார்.

उत्सवं वासुदेवस्य यो न सेवेत दुर्मतिः।

युगक्रोटिसहस्रं स पच्यते नरकाग्निना ॥ २५ ॥

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन भक्त्या सेवेत वैष्णवः।

உத்ஸவம் வாஸுதேவஸ்ய யோ ந ஸேவேத துர்மதி: |

யுகுகோடிஸஹஸ்ரம் ஸ ப்ச்யதே நரகாக்ஷிநா || 25.

தஸ்மாத் ஸர்வப்ரயத்நேந பக்த்யா ஸேவேத வைஷ்ணவ: |

எம்பெருமான் திருவீதியில் எழுந்தருளும்போது எவனொருவன் அறிவுகேட்டினால் ஸேவிக்காமலிருக்கிறானோ, அவன் ஆயிரங்கோடி யுகங்கள் நரகநெருப்பில் வெந்து கொண்டிருப்பான். ஆகையால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் மிக முயன்று புக்தியுடன் எம்பெருமானை உத்ஸவத்தில் ஸேவிக்கக்கடவன்.

हरिद्रादीन् सुगन्धांश्च प्रकिरन् कुसुमाक्षतान् ॥ २६ ॥

अलङ्कृतासु रम्यासु रथ्यासु विमलासु च।

वादित्रनर्तनैर्गानैः परिणीय जनार्दनम् ॥ २७ ॥

बहुभिर्गीतवादित्रैर्देवं रम्ये निवेशयेत्।

दीपैर्नாராजनं कृत्वा दद्यादध्यादिपूजनम् ॥ २८ ॥

ஹரித்ராதிந் ஸுகுந்தாம்பஸ்ச ப்ரகிரந் குஸுமாக்ஷதாந் || 26.

அலங்க்ருதாஸு ரம்யாஸு ரத்யாஸு விமலாஸு ச |

வாதித்ரநர்த்ததநர் காராத: பரிணீய ஜநார்த்தநம் || 27.

புஹுபிர், கீதவாதித்ரநர் தேவம் ரம்யே நிவேஸயேத் |

தீபைர் நீராஜநம் க்ருத்வா தத்யாதார்க்யாதிபூஜநம் || 28.

மஞ்சள்பொடி, புஷ்பம் முதலிய நறுமணம் மிக்க பொருள்களையும், அக்ஷதை முதலிய மங்குளாகரமான பொருள்களையும், ஸுத்தூமாகப பெருக்கி நீர்தெளித் திருக்கிற வீதிகளில் அலங்காரமாக இறைத்து, அவ்வீதி களில் மங்குளவாத்யம் அடித்து, நல்ல புடல்களைப்பாடி, நாட்டியங்களை ஆடிக்கொண்டு வருபவர்கள் சூழ எம் பெருமானுக்குப் புறப்பாடு செய்வித்து, பிறகு ஓர் மண்ட பத்தில் எழுந்தருளச்செய்து, மங்குளவாத்யங்கள் முழக்கிப் பாடல்கள் பாடி, மங்குளஹாரத்தி ஸமர்ப்பித்துத் திருவந்திக காபபெடுத்து, அர்க்யம் முதலானவை ஸமர்ப்பித்துத் திருவாராத்யம் செய்யவேண்டும்.

அभिषेकं ततः कुर्यात् गन्धतोयैश्च वासितैः ।
 संवेष्ट्य शुक्लवसनैः मधुपर्कं निवेदयेत् ॥ २९ ॥
 शुभासने निवेश्याथ पूजयेदुपचारकैः ।
 नैवेद्यैर्विविधैर्भक्ष्यैः पानकैश्च सुशीतलैः ॥ ३० ॥
 कर्पूरेण च ताम्बूलं दत्वाऽऽचामं निवेदयेत् ।
 आशिषो वाचनं कुर्यात् कुसुमाक्षतसञ्चयैः ॥ ३१ ॥
 ऋत्विजां वेदपाठेन सामगानैः शुभाह्वयैः ।
 पश्चात् पुष्पपर्यङ्के शाययित्वा रमाजुषम् ॥ ३२ ॥
 मङ्गलाशासनं कुर्यात् पुण्यस्तोत्रैर्मनोहरैः ।
 ततः प्रदक्षिणं कृत्वा नमस्कृत्य जनार्दनम् ॥ ३३ ॥
 वैष्णवान् भोजयेत् पश्चात् पायसान्नं सशर्करम् ।

அபிஷேகம் தத: குர்யாத் கந்தூதோயைஸ்ச வாலிதை: ।
 ஸம்வேஷ்ட்ய ஸுக்லவஸநைர் மதுபர்க்கம் நிவேத்யேத் ॥ 29.
 ஸுபாஸநே நிவேஸ்யாத் பூஜயேதுபசாரகை: ।
 நைவேத்யையர் விவிதைர் பக்ச்யை: பாநகைஸ்ச

ஸுஸீதலை: ॥ 30.

கர்ப்பூரேண ச தாம்பூலம் தத்வா஽சாமம் நிவேத்யேத் |

ஆஸரிஷோ வாசநம் குர்யாத் குஸுமாக்ஷதஸஞ்சயை || 31.

ருத்விஜாம் வேத்யுபாடேந ஸாமக்யாநைஸ் ஸுபூஹ்வயை |

பஸ்சாத்து புஷ்பபர்யங்கே ஸாயயித்வா ரமாமுஷம் || 32.

மங்க்யுளாஸாஸநம் குர்யாத் புண்யஸ்தோத்ரைர் மனோஹரை |

தத: ப்ரத்யக்ஷிணம் க்ருத்வா நமஸ்க்ருத்ய ஜநார்த்தநம் || 33.

வைஷ்ணவாந் பேஜாயேத் பஸ்சாத் பாயஸாநநம்

ஸஸர்க்கரம் |

பிறகு பரிமளம் சேர்த்த சந்தூந்தீர்த்தத்தினால் திரு மஞ்ஜனம் செய்து, வெண்பட்டுசுசாததி, மதுபர்க்கம் கண்டருளப்பண்ணி, பிறகு வேறு ஸிம்ஹாஸனத்தில் எழுந்தருளப்பண்ணி, அர்த்தயம முதலானவை ஸமர்ப்பித்து, பலவிதமான ப்ரஸாதங்களும், திருப்பணியாரங்களும், குளிரந்த பானகங்களும் அமுதுசெய்யப்பண்ணி, பச்சைக் கர்ப்பூரம் முதலிய வாஸநை திரவியங்களுடன் கலந்து தாம்பூலம் ஸமர்ப்பித்து, ஆசமனம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். பின்பு ருத்விக்குகள், புஷ்பம், துளஸீ அக்ஷதைகளைக் கைகளிற்கொண்டு வேத்யுபாராயணத்தாலும், ஸாமக்யாண்ங்களாலும், 'பலலாண்டு' 'போற்றி' 'மங்க்யுளம்' முதலான மங்க்யுளச் சொற்களைக்கொண்டு மங்க்யுளாஸாஸநம் செய்ய வேண்டும். அதற்குப்பின் ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பூமபள்ளியில் பள்ளிகொள்ளச்செய்து, நெஞ்சையீர்க்கும் பரம் பாவனமான துதிகளைச்சொல்லி மங்க்யுளாஸாஸநம் செய்ய வேண்டும். அதற்குப்பின் ஏமபெருமானை ப்ரத்யக்ஷிணம் செய்து, துண்டூன ஸமர்ப்பித்து, அதற்குப்பின் பாலும் சர்க்கரையும் சேர்ந்த ப்ரஸாதத்தினால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுதுசெய்யப் புண்ணிவைக்கவேண்டும்.

भक्तोत्सवं तथा रात्रौ कुर्वीत सुशुभावहम् || ३४ ||

एवं प्रतिदिनं कुर्यात् यावदीक्षासम्पन्नम् |

अन्ते चावभृथ कुर्यात् पुण्यतोये मनोहरे || ३५ ||

प्रपठेत् विष्णुसूक्तानि पावमानीर्विशेषतः ।
 विशिष्टैर्वैष्णवैः सार्धं स्नातव्यं तत्र भक्तितः ॥ ३६ ॥
 तर्पयित्वा पितॄन् देवान् सर्वान् कामान् समश्नुते ।
 कोटिजन्मार्जितात् पापात् ज्ञानतोऽज्ञानतोऽपि वा ॥ ३७ ॥
 तत्र स्नात्वा विधानेन मुच्यते नात्र संशयः ।

புக்தோத்ஸவம் ததூ ராத்ரௌ குர்வீத

ஸுஸ்ரூபாவஹம் || 34.

ஏவம் ப்ரதிதிநம் குர்யாத் யாவத்துக்ஷாஸமாபநம் ।
 அந்தே சாவப்ருதம் குர்யாத் புண்யதோயே மநோஹரே || 35.
 ப்ரபடேத் விஷ்ணுஸகித்தாநி பாவமாநீர் விஸேஷத: ।
 விஸிஷ்டைர் வைஷ்ணவைஸ் ஸார்த்தம் ஸ்நாதவ்யம்

தத்ர புக்தித: || 36

தர்ப்பயித்வா பித்ருந் தேவாந் ஸர்வாந் காமாந் ஸமஸ்நுதே ।
 கோடிஜந்மாந்ஜிதாத் பாபாத் ஜ்ஞாநதோஜ்ஞாநதோபி வா || 37.
 தத்ர ஸ்நாத்வா விதூநேந முச்யதே நாத்ர ஸம்ஸய: ।

இவவண்ணமாகவே (ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்கள் முதலான) புக்தர்களுக்கும் இ ர வி ல் மஹோத்ஸவம் செய்யவேண்டும். இவவண்ணமாக (முதலில் ஸங்கல்பித்த படி 3, 5, 7, 9 அல்லது 10 நாள்கள் வரையில்) தினந் தோறும் உத்ஸவம்செய்து, கடைசி நாளில் அழகியதாய பா வ ன ம ா ன நதி அல்லது குளத்தில் வைஷ்ணவ ஸூகதங்கள், பவமாநஸூகதம் ஆகியவற்றை ஒதி அவ ப்ருதஸ்நாநம் (தீர்த்துவாரி) செய்விதது, புக்தியோடு அத்தீர்த்தத்தில் சிறந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவாகளோடுகூடித் தான் ஸ்நாநம் செய்யவேண்டியது. அத்தீர்த்தத்தில் தேவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் தர்ப்பணம்செய்தால எல்லா விருப்பங்களையும் அடைவான். அ தி ல ஸ்நாநம் செய்வதால், கோடி ஜந்மங்களில் அறிந்தும் அறியாமலும் செய்த பாபங்கள் நீங்கிவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ततः प्रवेश्यायतनं देवं तुलसिकासुमैः ॥ ३८ ॥

பூஜயித்வா விதானேன வேதோபநிஷதம் படுத்.

वैष्णवान् भोजयेत् भक्त्या चाशिषो वाचनं चरेत् ॥ ३९ ॥

தத: ப்ரவேஸ்யாயதநம் தேவம் துளஸிகாஸுமை: || 38.

பூஜயித்வா விதானேந வேதோபநிஷதம் படுத்.

வைஷ்ணவாந் பேஜயேத் பக்த்யா சாஸிஷோ வாசநம்

சரேத் || 39.

தீர்த்தவாரியானபின்பு ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கோயிலுக்கு எழுந்தருளப்பண்ணி, துளஸி, புஷ்பங்கள ஆகியவற்றால், அர்ச்சனைசெய்து வேதங்களின் அந்தமான உபநிஷத்துக்களைப் பாராயணம் செய்யவேண்டும். பிறகு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் ததீயாராதனம் செயவித்து, அன்புடன் ஆசீர்வாதும் செயவிக்கவேண்டும்.

एवं महोत्सवं कुर्यात् प्रतिमासं यथाविधि ।

प्रतिसंवत्सरं वापि निजशक्त्यनुसारतः ॥ ४० ॥

ஏவம் மஹோத்ஸவம் குர்யாத் ப்ரதிமாஸம் யதாவிதி.

ப்ரதிஸம்வத்ஸரம் வாபி நிஜஸக்த்யநுஸாரத: ||

40.

இத்தகைய மஹோத்ஸவத்தை மாதந்தோறும் முறைப்படி செய்யவேண்டும். (இயலாவிடில்) ஸக்திகுத் தக்கபடி வருஷத்திற்கு ஒரு முறையாவது செய்யவேண்டும்.

शयने बोधने विष्णोः वसन्तादौ विशेषतः ।

प्रत्येदमुत्सवं कुर्यात् शास्त्रमार्गेण वैष्णवः ॥ ४१ ॥

ஸயநே பேஜாதநே விஷ்ணோர் வஸந்தாதௌ விஸேஷத: |

ப்ரத்யேப்துமுத்ஸவம் குர்யாச்சுஸ்த்ரமார்க்கேண

வைஷ்ணவ: || 41.

पञ्चरात्रविधानेन तथा वैखानसेन वा ।

स्मृत्युक्तेनाथवा कुर्यात् क्रियालोपं न कारयेत् ॥ ४२ ॥

பஞ்சராத்திரவித, நேந ததூ வைகாநஸேந வா ।

ஸ்ம்ருத்யுக்தேநாதூவா குர்யாத் க்ரியாலோபம் ந காரயேத் ॥ 42.

பாஞ்சராத்திரம், அல்லது வைகாநஸம் என்னும் ஸ்ரீவைஷ்ணவாக்யமங்களின் படியோ, (வ்ருத்தஹாரீதம், பராஸரவிசிஷ்ட பரமதூர்மஸாஸ்த்ரம் முதலான) ஸ்ம்ருதிகளின் படியோ கீழ்ச்சொன்ன நிதயநைமித்திக மஹோத்ஸவங்களைச் செய்யவேண்டும். (எககாரணத்தாலும்) விட்டு விடக்கூடாது.

एवं संपूजयेत् देवं यावज्जीवं द्विजोत्तमाः ॥

नित्यनैमित्तिकोक्तेन यथाविध्युक्तमार्गतः ॥ ४३ ॥

ஏவம் ஸம்பூஜயேத் தேவம் யாவஜ்ஜீவம் த்விஜோத்தமா: ॥

நித்யநைமித்திகோக்தேந யதூவித்யுக்தமார்க்கூத: ॥ 43.

அந்தணா தலைவர்களே ! (இந்த ஸ்ம்ருதியில்) நித்யநைமித்திகோத்ஸவவிதிகளில் சொன்ன முறைப்படி ஆயுளுள்ளவரையில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு உத்ஸவம் செய்து ஆராதிக்கவேண்டும்.

श्रौतसाम्यमोक्तानां कुर्यादत्युत्तमाः क्रियाः ।

उपदिष्टं यथाज्ञानं तन्त्रं कुर्यात् शास्त्रतः ॥ ४४ ॥

ஸ்ரௌதஸம்மாந்தாக்யமோக்தாநாம் குர்யாத்யுத்தமா:

உபதிஷ்டம் யதூஜ்ஞாநம் தந்த்ரம் குர்வீத [க்ரியா: ।

ஸாஸ்த்ரத: ॥ 44.

இதி ஸ்ரீபராஸர ஸ்ம்ருதௌ உத்தரகூண்டே

விசிஷ்ட பரமதூர்ம ஸாஸ்த்ரே

விஷ்ணுமஹோத்ஸவவிதி, வர்ணநம் நாம நவமேர்த்யாய: ॥

வேத்யங்களிலும், மநு முதலான ஸ்ம்ருதிகளிலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவாக்யமங்களிலும் சொல்லப்பட்ட மிகச்சிறந்த கர்மங்களைச் செய்து, அவைகளிற்சொன்ன ஜீவாத்ம பரமாத்மஸ்வரூபங்களை அறிந்து, பரமாத்மாவிடம் அன்பு வைக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீ பராஸரஸ்ம்ருதியின் உத்தரகூண்டுமான விசிஷ்ட பரமதூர்ம

ஸாஸ்த்ரத்தில் விஷ்ணுமஹோத்ஸவவிதி, வர்ணநம் என்கிற

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் நிறைவுபெற்றது.

10-வது அத்தியாயம்

புகூவதாராத₄நவிதி₄புகூவதாராத₄ந வைபவம்

श्रीपराशर उवाच—

तदीयाराधनं पुण्यं वक्ष्यामि मुनिसत्तमाः ! ।
 यदन्वेषणमात्रेण सर्वबन्धाद्विमुच्यते ॥ १ ॥
 नातः परतरं पुण्यं त्रिषु लोकेषु विद्यते ।
 सर्वकामप्रदं नृणामत्यन्तप्रीतिदं हरेः ॥ २ ॥
 तस्मात् परतरं श्रेयो नास्ति सत्यं ब्रवीमि वः ।

ஸ்ரீபராஸர உவாச—

ததீயாராத₄நம் புண்யம் வக்ஷ்யாமி முனிஸத்தமா: ।
 யத்யந்வேஷணமாத்ரேண ஸர்வபுந்தாத விமுச்யதே ॥ 1.
 நாத: பரதரம் புண்யம் த்ரிஷு ஸோகேஷு வித்யதே ।
 ஸர்வகாமப்ரதம் ந்ருணமத்யந்தப்ரீதிதம் ஹரே: ॥ 2.
 தஸ்மாத் பரதரம் ஸ்ரேயோ நாஸ்தி ஸத்யம் ப்ரவீமி வ: ।

ஸ்ரீபராஸரமஹர்ஷி கூறினார்:—முனிவா தலைவர்களே !
 இனி, அச்சுதனடியார்களை ஆராதிப்பதான பரமஹிதத்
 தைக் கூறுகிறேன். இத்ததீயாராத₄னத்தைச் செய்ய
 வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவதாலேயே எல்லா ஸம்
 ஸாரபுந்தங்களினின்றும் விடுதலையடைவான். மூவுலகி
 லும் இதைக்காட்டிலும் பாவனமான செயல் வேறென்று
 இல்லை. இது மனிதர்களின் எல்லா விருப்பங்களையும்
 நிறைவேற்றிக்கொடுக்கும். எமபெருமானுக்கும் இது மிக
 ஷம் உகபை விளைக்கும். ஆகையால் இத்ததீயாரா
 த₄னத்தைக் காட்டிலும் சே த ந ர் க் கு ஹிதமானது
 வேண்டுமாறு இல்லையென்று உங்களுக்கு ஸபத₄மிட்டுச்
 சொல்லுகிறேன்.

भक्तपूजनमाहात्म्यं शृणुध्वं मुनिसत्तमाः ॥ ३ ॥

साहस्रवार्षिकी पूजा विष्णोर्भगवतो द्विजाः ।

सकृद्भागवतार्चायाः कलां नार्हति षोडशीम् ॥ ४ ॥

सकृत्संपूजनं तेषां मुक्तिदं पापिनामपि ।

புக்தபூஜநமாஹாத்மயம் ஸ்ருணுத்வம் முனிஸத்தமா: ॥ 3.

ஸாஹஸ்ரவார்ஷிகீ பூஜா விஷ்ணோர் புகுவதோ த்விஜா: ।

ஸக்ருத்புகுவதார்ச்சாயா: கலாம் நார்ஹதி ஷோடஸீம் ॥ 4

ஸக்ருத் ஸம்பூஜநம் தேஷாம் முக்திதம் பாபிநாமபி ।

மஹர்ஷிகளே! அகந்தனின் அடியார்களை ஆராதிப்பதின் பெருமையைக் கேளுங்கள். அகிலஹேயப்ரத்யங்க கலயாணைகதானன எம்பெருமானை ஆயிரம் வருடம் ஆராதிப்பதும், ஒருமுறை அவனடியார்களை ஆராதிப்பதில் பதினாறில் ஒரு பங்குக்கு ஈடாகாது. (புகுவதாராதனம் புகுவதாராதனத்தைக் காட்டிலும் மிகச்சிறந்தது என்றபடி.) ஒருமுறை புகுவதார்களை ஆராதிப்பது பாபிகளுக்கும் முக்தியளித்துவிடும்.

एवं भगवता विप्रा हरिणोक्तं श्रियै पुरा ॥ ५ ॥

तदीयपूजाहृष्टेन तद्वो वक्ष्यामि निश्चितम् ।

ஏவம் புகுவதா விப்ரா ஹரிணோக்தம் ஸ்ரியை புரா ॥ 5.

ததீயபூஜாஹ்ருஷ்டேந தத்வோ வக்ஷ்யாமி நிஸ்சிதம் ।

ததீயாராதனத்தினால் உகந்த எம்பெருமானாலேயே பெரியபிராட்டியார்க்கு முன்னொருகால் பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டது. இவ்வுறுதியான விஷயத்தை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

मत्प्रणामाच्छतगुणं मद्भक्तस्य तु वन्दनम् ॥ ६ ॥

मनैवेद्याच्छतगुणं मद्भक्तस्य तु भोजनम् ।

மத்ப்ரணமாச்சுதகுணம் மத்புக்தஸ்ய து வந்தநம் ॥ 6.

மந்நைவேத்யாச்சுதகுணம் மத்புக்தஸ்ய து ப்ஜனம் ।

“என்னை வணங்குவதைக் காட்டிலும் என் அன்பனை வணங்குவது நூறு மடங்கு சிறந்தது. என்னை அழுது செய்விப்பதைக்காட்டிலும் என் அன்பனுக்கு உணவிடுவது நூறு மடங்கு சிறந்தது” (எனபது எம்பெருமான் பிராட்டிக்குச் சொன்ன வாக்யம்.)

यथा तुष्यति देवेशो महाभागवतार्चनात् ॥ ७ ॥

तथा न तुष्यति श्रीशो विधिवत्सार्चनादपि ।

யத்யா துஷ்யதி தேவேஸோ மஹாபாக்யவதார்ச்சநாத் || 7. ||
தத்யா ந துஷ்யதி ஸ்ரீஸோ விதிவத் ஸ்வார்ச்சநாத்யபி ।

மஹாபாக்யவதனை ஆராதிப்பதில் உகப்பதுபோல், தன்னை முறைப்படி ஆராதிப்பதனாலும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் உகப்பதில்லை.

மஹாபாக்யவத வையவம்

यान् पश्यन्ति महाभागाः कृपया पापिनोऽपि च ॥ ८ ॥

ते विशुद्धाः प्रयान्त्येव शाश्वतं भगवत्पदम् ।

யாந் பஸ்யந்தி மஹாபாக்யா: க்ரூபயா பாபிநோ஽பி ச || 8. ||
தே விஸுத்த்யா: ப்ரயாந்த்யேவ ஸாஸ்வதம் பாக்யவத்பதம் ।

மஹாபாக்யவதர்கள் எவர்களைக் கடாக்கிக்கிருர்களோ, அவர்கள் பாபிகளாயினும், இவர்களுடைய கடாக்கித் தாலேயே பரிஸுத்தியடைந்து, அழிவற்ற ஸ்ரீ வைகுண்ட லோகத்தை அடைவார்கள்.

மஹாபாக்யவத லக்ஷணம்

अर्थपञ्चकतत्त्वज्ञाः पञ्चसंस्कारसंस्कृताः ॥ ९ ॥

आकारत्रयसंपन्ना महाभागवताः स्युः ।

(1) ப்ராப்யமான (அடையத்தக்க) ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், (2) அடைபவனான ஜீவனின் ஸ்வரூபம், (3) அடைவதற்கான உபாயத்தின் ஸ்வரூபம், (4) அடைந்து பெரும் பூலனின் ஸ்வரூபம், (5) அடைவதற்குத் தடைகளின் ஸ்வரூபம் எனனும் ஐந்து அர்த்தங்களின் உண்மையை அறிந்தவாசளாய, (1) தாபம் (சகராங்கனம்), (2) ஊர்த்வபுண்ட்ரதாரணம், (3) தூஸ்யநாமம் ஏற்றல, (4) ரஹஸ்யதரயமந்தரோபதேசம, (5) திருவாராதனம் என்னும் ஐந்து ஸமஸ்காரங்களால ஸமஸ்கரிக்கப்பெற்ற வர்களாய், (1) அந்யார்ஹேசஷதவம் (எம்பெருமான் தவிர வேறு எவர்க்கும் உரியவரல்லாதிருக்கை), (2) (அந்ய ஸரணத்வம் (அவனைத் தவிர வேறு எதையும் உபாயமாகக் கொள்ளாதிருக்கை), (3) அந்யபேடாக்யதவம் (அவனைத் தவிர வேறு எதையும் இனிதாகக் கொள்ளாதிருக்கை) என்னும் மூன்று தன்மைகளும் நிரமப்பெற்றவர்கள் மஹா பூக்யவதர்கள் எனப்படுகின்றனர்.

மஹாபூக்யவதர்களின் சிறப்பு

महाभागवता यत्र वसन्ति विमलाः शुभाः ॥ १० ॥

तत्स्थलं मङ्गलं प्रोक्तं यथा विष्णुपदं शुभम् ।

மஹாபூக்யவதா யத்ர வஸந்தி விமலாஸ் ஸூபூ: || 10.

தத் ஸ்தலம் மங்குளம் ப்ரோக்தம் யதூ விஷ்ணுபதம் ஸூபூம் ।

(காமம், கோபம் முதலிய) குற்றங்களில்லாதவராய், (ஸமம், தூமம் முதலிய) நற்குணங்கள் நிரமப்பெற்றவர்களான மஹாபூக்யவதர்கள் எங்கு வாழ்கிறார்களோ, அந்த இடம் மங்குளமான ஸ்ரீவைகுண்டம் (அல்லது எம்பெருமானின் திருவடிகள்) போல மங்குளமானதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

தொண்டர் அடிப்பொடி மகிமை

यस्य मूर्ध्नि स्थितं यावत् वैष्णवाङ्घ्रिजः शुभम् ॥ ११ ॥

गङ्गादिसर्वतीर्थानि तावत् तिष्ठन्त्यसंशयम् ।

யஸ்ய மூர்த்நி ஸ்திதம் யாவத் வைஷ்ணவாங்கூரிஜஸ்
ஸுபம் || 11.

கூங்கூாதிஸர்வதீர்த்தாநி தாவத் திஷ்டந்த்யஸம்ஸயம் ।

எவனுடைய தலையில் எந்நாள்வரையில் மங்குளமான தொண்டரடிப்பொடிகள் உள்ளனவோ, அந்நாள்வரையில் கூங்கை முதலான எல்லாத்தீர்த்தங்களும் அவனுடைய தலையில் உள்ளன என்பதில் ஐயமில்லை.

ஸ்ரீபாதூதீர்த்தமகிமை

प्रायश्चित्तमिदं गुह्यं महापातकिनामपि ॥ १२ ॥

वैष्णवाङ्घ्रिजलं पुण्यं भक्त्या संप्राश्यते यदि ।

ப்ராயஸ்சித்தமிதம் குஹ்யம் மஹாபாதகிநாமபி || 12.

வைஷ்ணவாங்கூரிஜலம் புண்யம் பக்த்யா ஸம்ப்ராஸ்யதே யதிஃ ।

(புரஹ்மஹத்தி முதலான) மஹாபாபங்களைச் செய்தவர்களுக்கும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய பரமபாவனமான ஸ்ரீபாதூதீர்த்தத்தை பக்தியுடன் பருகுவது ப்ராயஸ்சித்தமாகும். இது பரமரஹஸ்யம் (எவர்க்கும் வெளியிடத் தகாதது.)

ஸேஷப்ரஸாதூவைபுவம்

कोटिजन्मार्जितं पापं ज्ञानतोऽज्ञानतोऽपि वा ॥ १३ ॥

सद्यः प्रणश्यते नृणां वैष्णवोच्छिष्टभोजनात् ।

கோடிஜந்மார்ஜிதம் பாபம் ஜ்ஞாநதோஜ்ஞாநதோ஽பி வா || 13.

ஸத்ய: ப்ரணஸ்யதே ந்ருணாம் வைஷ்ணவோச்சிஷ்ட

பேஹநாத் ।

அறிந்தோ, அறியாமலோ கோடி ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்டபாபம், (அறிந்தோ, அறியாமலோ) ஸ்ரீவைஷ்ணவன உண்டு மிகுந்ததை உண்பதால் உடனே அழிகிறது.

வைஷ்ணவர்களும் அவைஷ்ணவர்களும்

महाभागवता ये ते वैष्णवा द्विजसत्तमाः ! ॥ १४ ॥

अन्ये त्ववैष्णवाः प्रोक्ताः रजसा तमसाऽऽवृताः ।

மஹாபாக்யவதா யே தே வைஷ்ணவா த்விஜஸத்தமா: ! ॥ 14.

அந்யே த்வவைஷ்ணவா: ப்ரோக்தா ரஜஸா தமஸா:ஸ்வ்ருதா: ।

அந்தணர் தலைவர்களே! கீழ்ச்சொன்ன மஹாபாக்யவத லக்ஷணம் எவரிடமுள்ளதோ, அவரே ஸ்ரீவைஷ்ணவராவார். ரஜஸ்தமோகூணம் மிகுந்த மற்றவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகார்.

ஸ்ரீபாதூதீர்த்துமகிமை

नातः परतरं तीर्थं वैष्णवाद्भिजलाच्छ्रमात् ॥ १५ ॥

तेषां पादजलं शुद्धं गङ्गामपि पुनाति हि ।

நாத: பரதரம் தீர்த்தம் வைஷ்ணவாங்க்ரிஜலாச்சுபாத் ॥ 15.

தேஷாம் பாதுஜலம் ஸுத்தம் கங்காமபி புநாதி ஹி ।

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் மங்குளமான ஸ்ரீபாதூதீர்த்துத் தைக் காட்டிலும் மேலான தீர்த்தம் உலகிலில்லை. (ஏனெனில்) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பரிஸுத்தமான ஸ்ரீபாதூதீர்த்தம் கங்கையு, கேடாதாவரி முதலான நதிகளையும் புனிதப்படுத்துகின்றனவன்றே.

கேடாதாவரி ஸாபவிமோசனம்

शापात् रघुनाथस्य विमुक्ता गौतमी नदी ॥ १६ ॥

वैष्णवीस्नानतीर्थेन सङ्गता शुद्धवारिणा ।

ஸாபாத்து ரகுநாதஸ்ய விமுக்தா கௌதமீ நதீ: ॥ 16.

வைஷ்ணவீஸ்நாநதீர்த்தேந ஸங்கதா ஸுத்தவாரிணா ।

கௌதமி என்னும் கேடாதாவரி நதியை ஸ்ரீராமன் 'நீ ஸ்நாநததிருத் தகுதியற்றுப்போவாய்' என்று ஸபிக்க, பின்பு அந்த நதியானது விஷ்ணுபுக்தியையுடைய மஹா

பாக்யவதையான ஒரு ஸ்திரீயின் பரிசுத்தமான ஸ்நாந ஜலத்தோடு சோந்து, அந்த ஸாபத்தைப் போக்கிக்கொண்டு, எல்லாரும் தன்னிடம் ஸநானம் செய்யத் தகுதிபெற்றது.

रक्षसार्पहता वेति पृष्टा सीता महात्मना ॥ १७ ॥

ந ஸ்ஷாக ததா வக்து் கோதமீ தமஸாஸவூதா ।

तैन शसा तदा गङ्गा राघवेण महात्मना ॥ १८ ॥

ந ஸ்சஸி ச துர்வூதே ஜாத்வாபி மம ஜானகீம் ।

अद्य प्रभृति सर्वैस्त्वं न स्नातव्या भविष्यसि ॥ १९ ॥

எவ் ஸஸாஸவத் கஜா ரா஘வேண மஹாத்மனா ।

पुरस्कृत्य मुनीन् सर्वान् राघवं शरणं गता ॥ २० ॥

கூதாஜ்ஜலிபுடா தீனா துஷாவ ர஘ுந்நதநம் ।

कृपया प्राह देवेशो गौतमीं शरणङ्गताम् ॥ २१ ॥

சவரீஸ்தானபுண்யேன சஜ்ஜதா ஸுத்வாரிணா ।

मुक्ता गोदावरीगङ्गे मम शापात् भविष्यसि ॥ २२ ॥

இதுகூறிய ஧நுஷாஸகூண்ய சவரியா சேவித் ஜலம் ।

गौतम्या सङ्गतं चक्रे लोकानां हितकाम्यया ॥ २३ ॥

வத: ப்ரபூதி லோகேஸ்சிந் கோதமீ ஸுதூதாந் கதா ।

तीर्थानामग्न्यतां लोके वैष्णव्यास्तीर्थसङ्गमात् ॥ २४ ॥

தஸ்தாத்த வீண்யவா: பூஜ்யா: பாவயந்தி ஜகத்ரயம் ।

तेषां पादोदकं श्रेष्ठतीर्थभूतं न संशयः ॥ २५ ॥

ரக்ஷஸாபஹ்ருதா வேதி ப்ருஷ்டர் ஸதீதா மஹாத்மநா ॥ 17.

ந ஸஸாக ததா வக்தும் கௌதமீ தமஸாஸவ்ருதா ।

தேந ஸப்தா ததா கங்கா ராகுவேண மஹாத்மநா ॥ 18.

ந ஸம்ஸஸி ச துர்பூதே ஜ்ஞாத்வாபி மம ஜாநகீம் ।

அத்யப்ரபூதி ஸர்வைஸ்தவம் ந ஸ்நாதவ்யா பவிஷ்யஸி ॥ 19.

ஏவம் ஸப்தாஸுவத் கங்கா ராகுவேண மஹாத்மநா ।

புரஸகருத்ய முநீந் ஸர்வாந் ராகுவம் ஸரணம் கதா ॥ 20.

க்ருதாஞ்ஜலிபுடா தீநா துஷ்டாவ ரகுநந்தநம் |

க்ருபயா ப்ராஹ தேவேஸோ கௌதமீம் ஸரணம் க்ருதாம் || 21

ஸபுரிஸ்நாநபுண்யேந ஸங்க்ருதா ஸுத்துவாரிண |

முக்தா கோதூராவிக்ருங்கே மம ஸாபாத் பூவிஷ்யஸி || 22.

இத்யுக்த்வா த்ருஷாட்க்ருஷ்ய ஸபுர்யா ஸேவிதம் ஜலம் |

கௌதமீயா ஸங்க்ருதம் சக்ரே லோகாநாம் ஹிதகாமயயா || 23.

தத:ப்ரபுருதி லோகேஸ்மிந் கௌதமீ ஸுத்தூதாம் க்ருதா |

தீர்த்தாநாமக்ருயதாம் லோகே வைஷ்ணவ்யாஸ்தீர்த்த

ஸங்க்ருமாத் || 24.

தஸ்மாத்து வைஷ்ணவா: பூஜ்யா: பாவயந்தி ஜகத்த்ரயம் |

தேஷாம் பாதோதூகம் ஸ்ரேஷ்ட தீர்த்தபூதம் ந

ஸம்ஸய: || 25.

மஹாத்மாவான ராகுவனால், ‘ஸீதை ராகுஸனால் அபஹரிக்கப்பட்டாளோ?’ என்று கேட்கப்பட்டபோது, கோதூராவரி தமோக்ருணத்தால சூழப்பட்டு (ராவணனுக்கு பயந்து) பதிலசொல்ல இயலாதவளானாள். அப்போது (துக்ஷிணகங்கையான) அந்த கோதூராவரி “அறிவுகெட்டவளே! அறிந்தும் ஜானகியைப்பற்றி நீ பதிலுரைக்காமலிருக்கிறாய். இன்றிலிருந்து நீ எவராலும் ஸநான்மசெய்யததகா தவளாவாய்” என்று மஹாபுருஷனான ராமனால் ஸபிககப்பட்டாள். இப்படி ஸபிககப்பட்ட அவள முனிவர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு ராகுவனை ஸரணமடைந்து, கைகப்பிவின்று ரகுநந்தனுனை ததுதித்தாள். தேவநாயகனான ராமன ஸரணமடைந்த கோதூராவரியைப்பார்த்து, “கோதூவரீகங்கையே! ஸபுரி ஸநாநமசெய்ததால் பவித்திரமான ஜலத்தோடு சேர்ந்து, நீ எனது ஸாபத்திலிருந்து விடுபட்டவளாவாய்” என்று கருணையோடு கூறினாள். இப்படிச்சொல்லி ஸபுரியினால் ஸநாநம் செய்யப்பெற்ற நீரை விலலால் இழுத்து, உலகினான்மையின்பொருட்டு கோதூராவரியோடு சேர்த்தருளினாள். அது தொடங்கி, பரமபூகாவதையின் ஸநாநதீர்த்தத்தோடு சேர்ந்ததால், இவவுலகில் கோதூராவரி ஸுத்தியடைந்

தாள். இவ்வுலகில் தீர்த்தங்களில் தலைமைபெற்றாள். ஆகையால் வைஷ்ணவர்கள் பூஜிக்கத்தக்கவர்களாய், மூவுலகையும் பரிசுத்துப்படுத்துகிறார்கள். அவர்களுடைய ஸ்ரீபாதத்தீர்த்தம் தலைசிறந்த தீர்த்தமாகிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

तिस्रः कोट्योऽर्धकोटी च तीर्थानां सुवनत्रये ।

वैष्णवाङ्घ्रिजले पुण्ये कोटिभागेन नो समाः ॥ २६ ॥

திஸ்ர: கோட்யோர்த்தகோடி ச தீர்த்தாநாம் புவநத்ரயே ।

வைஷ்ணவாங்குரிஜலே புண்யே கோடிபாகேந நோ

ஸமா: || 26.

மூவுலகிலுமுள்ள மூன்றரைக்கோடி தீர்த்தங்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய ஸ்ரீபாதத்தீர்த்தத்தின் கோடியில் ஒரு பங்குக்கும் ஸமமாகமாட்டா.

பாகுவதாராதான மஹிமை

सकृत् संपूजिते पुण्ये महाभागवते गृहे ।

आकल्पकोटि पितरः परिवृत्ता न संशयः ॥ २७ ॥

ஸக்ருத் ஸம்பூஜிதே புண்யே மஹாபாகுவதே க்ருணே ।

ஆகல்பகோடி பிதர: பரித்ருப்தா ந ஸம்ஸய: ||

27.

பரமபாவனான ஸ்ரீவைஷ்ணவனைத் தன் வீட்டில் ஒரு வன் ஒருமுறை ஆராதித்தால், கல்பகோடிகாலம் அவனுடைய பித்ருக்கள் த்ருப்தியடைகிறார்கள். இதில் ஐயமில்லை.

षष्टिवर्षसहस्राणि विष्णोराधने फलम् ।

सकृद्वैष्णवपूजायां लभते नात्र संशयः ॥ २८ ॥

ஷஷ்டிவர்ஷஸஹஸ்ராணி விஷ்ணோராதநே ப்லம் ।

ஸக்ருத் வைஷ்ணவபூஜாயாம் லபதே நாத்ர ஸம்ஸய: || 28.

அறுபதினாயிரம் வருஷம் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குத் திருவாராதனம் செய்வதால் ஏற்படும் ப்லனை ஒருகால் வைஷ்ணவனை ஆராதிப்பவன் அடைகிறான் என்பதில் ஐயமில்லை.

तस्मात् सर्वप्रयत्नेन वैष्णवानर्चयेत् बुधः ।

தஸ்மாத் ஸர்வப்ரயத்நேந வைஷ்ணவாநர்ச்சயேத் புதஃ ।

ஆகையால், அறிவாளியானவன் மிக முயன்று
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆராதிக்கக்கடவன்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவாராதூந வர்ணநம்

वैष्णवानागतान् श्रुत्वा भुञ्जानोऽपि हि वैष्णवः ॥ २९ ॥

द्रुतमुत्थाय हर्षेण प्रत्युद्गच्छेत् त्वरान्वितः ।

शिरस्यञ्जलिमाधाय गच्छेद्यावत्तु दर्शनम् ॥ ३० ॥

दृष्ट्वा सद्यो महाभागान् प्रणमेत् दण्डवत् भुवि ।

निक्षिप्य चरणौ मूर्ध्नि प्रणमेच्च पुनः पुनः ॥ ३१ ॥

प्रवेशयित्वा खगृहं पादौ प्रक्षालयेत् स्वयम् ।

आचान्तानासने श्लक्ष्णे रम्ये संयङ्निवेशयेत् ॥ ३२ ॥

कौशेयं विष्टरं दत्वा पाद्याध्यादीन् समर्पयेत् ।

गद्गदस्वरयुक्ताभिः प्रियवाग्भिः समर्चयेत् ॥ ३३ ॥

पादौ प्रक्षालयेत् पात्रे पवित्रे गन्धवारिणा ।

अर्घ्यमाचमनं दत्वा गन्धपुष्पैः समर्चयेत् ॥ ३४ ॥

मधुपर्कं ततो दत्वा शास्त्रमार्गेण वैष्णवः ।

आचान्तान् पूजयेत् भक्त्या स्वर्णवस्त्रादिभूषणैः ॥ ३५ ॥

फलैश्च विविधैर्मक्ष्यैः ताम्बூलेन समाहितः ।

तत्तीर्थं प्राशयेद्विद्वான் पुत्रदारसुहृजनैः ॥ ३६ ॥

भोजयेदन्नपानाद्यैः शक्त्या भक्तिसमन्वितः ।

शाययित्वा सुशय्यायां पादौ संவாहयेच्छनैः ॥ ३७ ॥

प्रस्थितेषु गृहात् तेषु चासीமான्तமனுவ்ரஜேத் ।

ப்ரண்மயாத விஸுஷஸ்தைஃ திஷ்டேத் தத் த்ஷணம் துசா ॥ ३८ ॥

अदर्शनं भवेत् यावत् तावदेवं निरीक्षयेत् ।

भूय एव नमस्कृत्य निवृत्य खगृहं विशेत् ॥ ३९ ॥

नाश्रीयात् वैणवस्तस्मिन् अनुव्रज्य च वैणवान् ।

मनस्सन्तापसंयुक्तः चिन्तयित्वा पुनः पुनः ॥ ४० ॥

एवं संपूजयेन्नित्यं यावज्जीवं न संशयः ।

महाभागवतान् भक्त्या तुष्टयर्थं शङ्किपाणिनः ॥ ४१ ॥

வைஷ்ணவாநாகுதாந் ஸ்ருத்வா புகுஜாநோடபி ஹி

வைஷ்ணவ: || 29.

தருதமுத்தாய ஹர்ஷேண ப்ரத்யுத்குச்சேத் த்வராந்வித: ।

ஸிரஸ்யஞ்ஜலிமாதாய குச்சேத் யாவத்து தர்ஸநம் || 30.

தருஷ்ட்வா ஸத்யோ மஹாபுகாந் ப்ரணமேத்

தண்டுவத் புவி ।

நிக்ஷிப்ய சரணௌ மூர்த்நி ப்ரணமேச்ச புந:புந: || 31.

ப்ரவேஸயித்வா ஸ்வக்ருஹம் பாடுௌ ப்ரக்ஷாளயேத் ஸ்வயம் ।

ஆசாந்தாநாஸநே ஸ்லக்ஷணே ரம்யே ஸம்யங்நிவேஸயேத் || 32.

கௌஸேயம் விஷ்டரம் தத்வா பாதுயார்க்யாதீந் ஸமர்ப்பயேத் ।

கூத்கூத்யஸ்வரயுக்தாபி: ப்ரியவாக்யபிஸ் ஸமர்ச்சயேத் || 33.

பாடுௌ ப்ரக்ஷாளயேத் பாத்ரே பவித்ரே க்ருந்துவாரிண ।

அர்க்யமாசமநம் தத்வா க்ருந்தபுஷ்பைஸ் ஸமர்ச்சயேத் || 34.

மதுபர்க்கம் ததோ தத்வா ஸாஸ்த்ரமார்கேண வைஷ்ணவ: ।

ஆசாந்தாந் பூஜயேத் புக்த்யா ஸ்வர்ணவஸ்த்ராதி:-

பூஷணை: || 35.

புலேஸ்ச விவிதைர் புக்ஷயைஸ் தாம்பூலேந ஸமாஹித: ।

தத்தீர்த்தம் ப்ராஸயேத் வித்வாந்

புத்ரதாரஸுஹ்ருஜ்ஜநை: || 36.

போஜயேதந்பாநாத்யைஸ் ஸக்த்யா புக்திஸமந்வித: ।

ஸாயயித்வா ஸுஸய்யாயாம் பாடுௌ ஸம்வாஹயேச்சுநை: || 37

ப்ரஸ்திதேஷு க்ருஹாத் தேஷு சாவீமாந்தமநுவ்ரஜேத் ।

ப்ரணமயாத் விஸ்ருஷ்டஸ்தைஸ் திஷ்டேத் தத்ர

க்ஷணம் ஸுசா || 38

அதர்ஸநம் புவேத் யாவத் தாவதேவம் நிரீக்ஷயேத் ।

பூய ஏவ நமஸ்க்ருத்ய நிவ்ருத்ய ஸ்வக்ருஹம் விஸேத் || 39.

நாஸ்தீயாத் வைஷ்ணவஸ் தஸ்மிந் அநுவ்ரஜ்ய ச வைஷ்ணவாந் ।

மநஸ்ஸந்தாபஸம்யுக்தஸ் சிந்தயித்வா புந:புந: || 40.

ஏவம் ஸம்பூஜயேந்நித்யம் யாவஜ்ஜீவம் ந ஸம்ஸய: ।

மஹாபுகாவதாந் புக்த்யா துஷ்டயர்த்தம்

ஸார்ங்கபுணிந: || 41.

வைஷ்ணவர்கள் (தன்னைத்தேடி) வந்திருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டவுடன், வைஷ்ணவனாயிருப்பவன் தான் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் விரைவில் எழுந்திருந்து மிகவுகப்புடன் வேகமாக அவர்களை எதிர்கொள்ள வேண்டும். அவர்களைக்காணும் வரையில் தலையில் கையைக் கூப்பிக்கொண்டு செல்லவேண்டும். அந்த மஹாபுருஷர்களைக் கண்டவுடன் துண்டும்போல் உடனே பூமியில் விழந்து வணங்கவேண்டும். (அன்புமிகுதியாலே) மறுபடியும், மறுபடியும் அவர்களுடைய திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்துக்கொண்டு வணங்கவேண்டும். தன் வீட்டினுள் அவர்களை எழுந்தருளப்பண்ணி, தானே அவர்களுடைய திருவடியை விளக்கவேண்டும். ஆசமனம் செய்தபின், மென்மைமிக்க அழகிய ஆஸனத்தில் அவர்களை ஸதீரமாக எழுந்தருளப்பண்ணவேண்டும். அர்க்யுபாதுய ஆசமநீயங்களை அளித்து, தழுதழுத்த குரலோடு இனிய வார்த்தைகளாலே அவர்களை உபசரிக்கவேண்டும். நறுமணம்மிகக் கிரால், அவர்கள் திருவடியைப் பரிசுத்தமான பாத்ரத்தில் விளக்கவேண்டும். அர்க்யுபாதையும், ஆசமனத்தையும் அளித்து, சந்தூனம் புஷ்பம் ஆகியவற்றால் (அவர்களை) ஆர்ச்சிக்கவேண்டும். அதற்குப்பின் அறிவாளியான வைஷ்ணவன் ஸாஸ்த்ரத்தில் சொல்லிய முறைபில் மதுபர்க்கம் அளித்து, மறுபடியும் ஆசமனம் செய்த அவர்களுக்குத் திருப்பரியட்டம், பொன், திருவாபுரணம், பலவிதமான பழங்கள், பூக்கியங்கள் ஆகியவற்றை அளித்து, தாம்பூலமும் அளித்து, பின்பு அவர்களுடைய ஸ்ரீபாதூதீர்த்துத்தை மனைவி, மககள், சுற்றத்தார், நண்பர்களோடு சேர்ந்து பருகவேண்டும். பிறகு, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு பூக்தியோடு அந்நம், பானம் முதலானவற்றை அமுதுசெய்வித்து, மெத்தென்ற பஞ்சசயனத்தில் அவர்களை ஸயனிக்கச்செய்து, அவர்களுடைய திருவடிகளை மெல்லப் பிடிக்கக்கூடவன். அந்த ஸ்ரீவைஷ்ண

வர்கள் திரும்பி எழுந்தருளும்போது, அவ்வூரெல்லாவரையில் தான் கூடச்சென்று, அவர்களை வணங்கி, அவர்களால் விடைகொடுக்கப்பெற்று 'இவர்கள் நம்மைப் பிரிகிறார்களே' என்று வருத்தத்தோடு அங்கே சற்று நேரம் நின்று, அவர்கள் கண்ணுக்கு மறையும் வரையில் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, மறைந்தபின் அவர்கள் சென்ற திசைநோக்கி துண்டூன் ஸமர்ப்பித்து, அதற்குப் பின்பே தன வீட்டிற்கு வர வேண்டும். வந்தபின்பும், அவர்களையே மறுபடியும் மறுபடியும் நினைத்து, அவர்களைப் பிரிந்ததினால் மனம் வருந்தி அன்று உணவு கொள்ளாமலிருக்கவேண்டும். உயிருள்ள வரையில் தினந்தோறும் மஹாபாக்யவதர்களை புகதியுடன் இவ்வண்ணமாகப் பூஜிக்கவேண்டும். இப்படிச் செய்பவர்களிடம் ஸார்ங்க்யபாணியான எம்பெருமான உகப்படைவான் என்பதில் ஐயமில்லை.

முடிவுரை—புலஸ்ருதி

इदं रहस्यं परमं नैवाख्येयं महर्षिभिः ।

भवतां वै मया प्रोक्तमेतद्वैष्णवमुत्तमम् ॥ ४२ ॥

இதும் ரஹஸ்யம் பரமம் நைவாக்யேயம் மஹர்ஷிபி : ।

புவதாம் வை மயா ப்ரோக்தமேதத் வைஷ்ணவமுத்தமம் ॥ 42.

இது—மஹர்ஷிகளுங்கூட அநதிகாரிகளுக்குச் சொல்லாமல் பேணிப் பாதுகாக்கவேண்டிய பரமரஹஸ்யமாகும். இந்தப் பரம் வைஷ்ணவ தூர்மம் - உங்களுக்கு என்னால் சொல்லப்பட்டது.

नान्यन्मुनिवश्रेष्ठा हरिसंश्रयणान्नुणाम् ।

नान्यन्मुनिवश्रेष्ठा हरिसंश्रयणं विना ॥ ४३ ॥

நான்யந்முநிவரஸ்ரேஷ்டா ஹரிஸம்ஸ்ரயணாந்நருணம் ।

நான்யந்முநிவரஸ்ரேஷ்டா ஹரிஸம்ஸ்ரயணம் விநா ॥ 43.

முனிவர் தலைவர்களே! ஹரியை இவ்வண்ணம் ஆஸ்ரயிப்பதைக் காட்டிலும் மனிதர்களுக்குச் சிறந்தது வேறு ஒன்றுமில்லை எனப்பதைப் பலகால் சொல்லுகிறேன்.

एवं पराशरेणोक्तं शास्त्रं श्रुत्वा महर्षयः ।

सर्व एवाभवन् संयक् प्रपन्नास्ते जनार्दनम् ॥ ४४ ॥

ஏவம் பராஸரேணோக்தம் ஸாஸ்த்ரம் ஸ்ருத்வா மஹர்ஷய: ।

ஸர்வ ஏவாபவந் ஸம்யக் ப்ரபந்நாஸ் தே ஜநார்த்தநம் ॥ 44.

இவ்வண்ணம் பராஸரரால் சொல்லப்பட்ட ஸாஸ்த்ரத்தைச் செவியுற்று அந்த முனிவர்கள் அனைவரும் ஜநார்த்தனனை நன்கு ஸரணமடைந்தவர்களானார்கள்.

भगवंस्त्वत्प्रसादेन सनाथाः सुखिनो वयम् ।

कृतार्थाश्च मुनिश्रेष्ठ ! साक्षाद्भर्गस्त्वमेव नः ॥ ४५ ॥

பகுவம்ஸ்த்வத்ப்ரஸாதேந ஸநாதாஸு ஸுக்தேநோ வயம் ।

க்ருதார்த்தாஸ்ச முநிஸ்ரேஷ்டு! ஸாக்ஷாத் தூர்மஸ்

த்வமேவ ந: ॥ 45.

அந்த ருஷிகள் ஸ்ரீபராஸரரைப் பின்வருமாறு கொண்டாடினார்கள்:— முனிவர் தலைவரான ஸ்வாமியே! (அநாதைகளாயிருந்த) நாங்கள் உமது அருளால் நாத்யனுடையவர்களாய் இன்புற்றுப் பெரும்பேறு பெற்றோம். எங்களுக்கு தேவரீரே நேரான தூர்மமாவீர்.

एतद्दि परमं शास्त्रं श्राव्यं मोक्षमभीप्सुभिः ।

सत्यं सत्यं पुनः सत्यं संसारोत्तारणं नृणाम् ॥ ४६ ॥

तीर्थमेतन्मुनिश्रेष्ठ ! हरिरूपं त्वयोद्धृतम् ।

ஏதத்தி, பரமம் ஸாஸ்த்ரம் ஸ்ராவ்யம் மோக்ஷமபிப்ஸுபி: ।

ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம் ஸம்ஸாரோத்தாரணம்

ந்ருணம் ॥ 46.

தீர்த்தமேதந்முநிஸ்ரேஷ்டு! ஹரிருபம் த்வயோத்தூருதம் ।

முனிவர் தலைவரே ! இந்த அழகிய பரமதூர்மஸாஸ்த்ரம் மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவர்களை ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டிவிக்கும் என்பதை மூன்றுமுறை ஸத்யம் செய்து கூறுகிறோம். ஹரிஸ்வரூபமான இந்த ஸாஸ்த்ரம் உமமால் (வேதுஸாஸ்த்ரங்களிலிருந்து) கடைந்தெடுக்கப்பட்டது.

त्वमेव भगवान् ब्रह्मन् साक्षात् भागवतोत्तमः॥४७॥

नास्त्यन्यत् भवरोगघ्नं त्वत्समाश्रयणात् परम्।

த்வமேவ புகுவாந் ப்ரஹ்மந் ஸாக்ஷாத் புகுவதோத்தம: || 47.
நாஸ்த்யந்யத் புவரோக்ஷ்யநம் த்வத்ஸமாஸ்ரயணாத் பரம் |

எம்பெருமானே! தேவரீரே எங்களுக்கு ஆராதிக்கத் தக்க பரம்புகுவதராவீர். உம்மை ஆஸ்ரயிப்பதைக் காட்டிலும், ஸம்ஸார வ்யாதிநாஸனமான் மருந்து வேறு இல்லை.

शक्तिसुमिति स्तुत्वा नमस्कृत्य महर्षयः॥४८॥

खगृहाणि पुनर्मत्वा यथोक्तं हरिमर्चयन्।

ஸக்திஸூத்ருமீதி ஸ்துத்வா நமஸ்க்ருத்ய மஹர்ஷய: || 48.
ஸ்வக்ஷுருஹாணி புநர் க்ருத்வா யதோக்தம் ஹரிமர்ச்சயந் |

ஸக்தி மஹர்ஷியின் பிள்ளையான பராஸரமஹர்ஷியை இவ்வண்ணமாக அந்த மஹர்ஷிகள் துதித்து வணங்கித் தங்களிருப்பிடம் சேர்ந்து, அவர் சொன்னபடி எம்பெருமானை ஆராதித்தனர்.

अनन्यशरणा भूत्वा क्लौ संपूज्य केशवम्॥४९॥

भवबन्धविनिर्मुक्ताः सर्वे हरिपदं ययुः।

அநந்யஸரணா பூத்வா க்லௌ ஸம்பூஜ்ய கேஸவம் || 49.
பவபந் தவிநிர்முக்தாஸ் ஸர்வே ஹரிபதம் யயு: |

அந்த ரிஷிகள் அனைவரும் ப்ரீமந்நாராயணனையே தஞ்சமாகக்கொண்டு ஆராதித்து, இக்கலிகாலத்திலும்

ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு விஷ்ணு வின் பரமபத்யத்தை
அடைந்தனர்.

एतत् पराशरं श्रुत्वा शुद्धसत्त्वं सुनिर्मलम्॥ ५०॥

विशिष्टं परमं धर्मं शास्त्रं परमवैदिकम्।

श्रुत्वा तु परमैकान्ती भूत्वा सिद्धिं परां व्रजेत्॥ ५१॥

ஏதத் பராஸரம் ஸ்ருத்வா ஸுத்த்யஸத்த்வம் ஸுநிர்மலம் || 50.

விசிஷ்டம் பரமம் தூர்மம் ஸாஸ்த்ரம் பரமவைதிகம் ।

ஸ்ருத்வா து பரமைகாந்தி பூத்வா ஸித்தித்வம்

பராம் வ்ரஜேத் || 51.

இதி ஸ்ரீபராஸர ஸம்ருதௌ உத்தரகாண்டே

விசிஷ்ட பரமதூர்ம சாஸ்த்ரே

வைஷ்ணவாராத்ய தந்மாஹாத்மயவர்ணநம் நாம த்யுமோடத்யாய: ||

ஸுத்த்யஸத்வமயமாய், குற்றமற்றதாய், பரமவைதிகமான இந்தப் பராஸரவிசிஷ்டபரமதூர்மஸாஸ்த்ரத்தைப் பலமுறை கேட்டுப் பரமைகாந்தியாகி, மேலான மோக்ஷஸித்தியடையக்கடவன்.

ஸ்ரீபராஸரஸம்ருதியின் உத்தரகாண்டமான பராஸரவிசிஷ்ட பரமதூர்மஸாஸ்த்ரத்தில்—வைஷ்ணவர்களை ஆராதிப்பதையும், அவர்களுடைய பெருமையையும் வர்ணிக்கும் பத்தாம் அத்தியாயம் நிறைவுற்றது.

பராஸர விசிஷ்ட பரமதூர்ம ஸாஸ்த்ரம் நிறைவடைந்தது.

முடிவுரை

பத்து அத்தியாயங்கள் கொண்ட இந்தப் பரமதூர்மஸாஸ்த்ரத்தில் — I நாமஸம்ஸ்காரத்தின் பெருமையும், க்ரமமும் (536-543). II (1) புண்ட்ரஸம்ஸ்காரத்தின் க்ரமம் (543-546), (2) ஊர்த்யவபுண்ட்ரலக்ஷணம் (546-547), (3) இடைவெளியிலலாத ஊர்த்யவபுண்ட்ரத்துக்கு நிஷேதம் (547), (4) வைதிககர்மங்களில் ஊர்த்யவபுண்ட்ரதூரணவிதி (547-548), (5) ஊர்த்யவபுண்ட்ரமில்லாமல, செய்யும்கர்மம் - ப்ரலமின்றியொழிகை (548), (6) ஊர்த்யவபுண்ட்ர

மற்ற ஸரீரத்தைக் காணலாகாது (549), (7) ஊர்துவ
 புண்ட்ரதாரண பூலம் (549), (8) மற்ற புண்ட்ரங்களை
 தரிப்பதின் பூலன் (549-550), (9) த்ரிபுண்ட்ரதாரியோடு
 ஸஹவாஸம் கூடாது (550), (10) த்ரிபுண்ட்ரதாரியான்
 அந்தணன் தேஸுப்ரஷ்டம் செய்யததக்கவன் (550),
 (11) த்ரிபுண்ட்ரதாரிக்கு கேரஷ்டியில நிஷேதம் (551),
 (12) த்ரிபுண்ட்ரதாரித்விஜனுக்கு துண்டுகளை (551-552),
 (13) ஊர்துவபுண்ட்ரங்களின் ஸ்தாநமும், அளவும், தேவ
 தைகளும் (552-556), (14) ஊர்துவபுண்ட்ரம் அணிந்த
 சரீரத்தின் பெருமை (557), (15) ஊர்துவபுண்ட்ரமில்லா
 விடில் தேரஷ்டம் (557-558), (16) நாமஸம்ஸகாரத்தின் க்ரமம்
 (558-561), III (1) மந்த்ரஸம்ஸ்காரத்தின் க்ரமம் (561-564),
 (2) துவய மந்த்ரோபதேஸம் (565), (3) துவய மாஹாத்மயம்
 (565-566), (4) துவயம் ஓதாதவன வைதிகனாகான் (566),
 (5) துவயமும் திருமந்திரமும் உபதேசிக்கவேண்டும் (567),
 (6) தாபஸம்ஸ்காரமில்லாமல் மந்த்ரோபதேஸம் கூடாது
 (567), (7) ஒரே நாளில் பஞ்சஸம்ஸகாரங்கள் (568), (8)
 சிஷ்யனிருக்கவேண்டிய முறை (568-569), IV யாகுஸம்ஸ
 க்ரரத்தின் க்ரமம் (569-572), V (1) புகுவதாராதானமும்,
 ஆஸ்ரமதர்மமும் (572-574), (2) விலக்கப்படவேண்டியவர்
 கள் (574), (3) அந்தணனின் லக்ஷணம் (575), (4) நாலு
 ஆஸ்ரமங்களின் லக்ஷணம் (575-576), (5) விலக்கப்பட
 வேண்டியவை (576-577), (6) வர்ணாஸ்ரமதர்மங்களை அநுஷ்
 டித்தே தீரவேண்டும் (577), (7) பாஷண்டிலக்ஷணம்
 (577-578), (8) ப்ரஹ்மசாரி தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய
 கர்மம் (578), (9) க்ருஹஸ்தன் தினந்தோறும் செய்ய
 வேண்டிய கர்மம் (578-579), (10) ஸந்யாஸி தினந்தோறும்
 செய்யவேண்டிய கர்மம் (579-580), VI (1) விரிவான
 திருவாராதான க்ரமம் (580), (2) ஸரீரத்தைச் சிந்திக்கும்
 விதம் (581-582), (3) ஆத்மாவைச் சிந்திக்கும் விதம்
 (582-584), (4) ஈஸ்வர சிந்தனத் தொடக்கம் (584-585), (5)
 லீலாவிபூதி சிந்தனம் (585-586), (6) நித்யவிபூதி சிந்தனம்

(586-587), (7) ஸ்ரீவைகுண்ட நகர சிந்தநம் (587-589), (8) வைகுண்ட மந்திர (கோயில்) வர்ணநம் (589-590), (9) திருமாமணி மண்டப வர்ணநம் (590), (10) திவ்ய ஸிமஹாஸந வர்ணநம் (590-591), (11) பரவாஸுதேவ வர்ணநம் (591-596), (12) மற்ற மூர்த்திகள் (596), (13) திவ்யாயுதங்கள் (596), (14) வ்யூஹஸ்தானங்கள் (596-598), (15) இரண்டாவது ப்ராகார தேவர்கள் (598), (16) மூன்று வது ப்ராகார மூர்த்திகள் (598), (17) நாலாவது ப்ராகார மூர்த்திகள் (598), (18) ஐந்தாவது ப்ராகார மூர்த்திகள் (599-600), (19) லீலாவிபூதியிலுள்ள மூர்த்திகளின் தியானம் (600-601), (20) வ்யூஹமூர்த்தி த்யானம் (601), (21) விபுவாவதாரத்யானமும், பயனும் (601-602), (22) அந்தர்யாமி ஸ்தூநமும், த்யானமும் (602), (23) அர்ச்சாவதாரத்யானமும், பயனும் (602), (24) உபயவிபூதியோக்யத்யான நிக்ருமனம் (602), (25) வ்யூஹகுணங்கள் (603), (26) வ்யூஹங்களின் தொழில்கள் (603), (27) வ்யூஹகுண விவரணம் (603-604), (28) ஹரிஸப்தாராத்நம் (604), (29) பக்ருவந்நாமங்கள் (605-608), (30) ஸவபரயாத்நம் யஜ்ஞநாம அவஸ்யம் (608-609), (31) திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் அர்த்தநுஸந்தானம் (609), (32) த்வயார்த்தநுஸந்தானம் (610-611), (33) நிதயநுஷ்டானங்கள் (611-613), (34) திருவாராத்நம் (613-620), (35) த்வயமந்திரத்தின் பெருமை (621), VII டேராலோத்ஸவ வாணநம் (621-628), VIII (1) ஸைமித்தி கோத்ஸவ வர்ணநம் (628), (2) த்வாத்யஸிரியில் ஆராத்நம் (629-630), (3) நரஸிமஹாராத்நம் (630-631), (4) த்நுர்மாஸ திருவாராத்நம் (631), (5) மாசிபங்குனி திருவாராத்நங்கள் (631-632), (6) ஸ்ரீராமநவமியுத்ஸவம் (632-633), (7) ஸ்ரீஜயந்தியுத்ஸவம் (633-634), (8) வர்மந ஜயநதியுத்ஸவம் (634-635), (9) வராஹஜயந்தியுத்ஸவம் (635), (10) வைஸாகுபெர்ண்மியுத்ஸவம் (636), (11) ஸயநோத்தான ஏகாத்யஸி உத்ஸவங்கள் (636-637), IX மஹோத்ஸவ வாணநம் (637-649), X (1) பாகுவதாராத்ந

விதி—பூாகுவதாராதூன வைபுவம் (650-652), (2) மஹா பூாகுவத வைபுவம் (652), (3) மஹாபூாகுவத லக்ஷணம் (652-653), (4) மஹாபூாகுவதர்களின் சிறப்பு (653), (5) தொண்டர் அடிப்பொடி மகிமை (654), (6) ஸ்ரீபாத தீர்த்தமகிமை (654), (7) ஸேஷப்ரஸாதூவைபுவம் (654), (8) வைஷ்ணவர்களும் அவைஷ்ணவர்களும் (655), (9) ஸ்ரீபாததீர்த்தமகிமை (655), (10) கேதாதாவரீ ஸாப விமோசனம் (655-658), (11) பூாகுவதாராதூன மஹிமை (658-659), (12) ஸ்ரீவைஷ்ணவாராதூன வர்ணனம் (659-662) ஆகிய விஷயங்கள் விரிவாக விளக்கப்பட்டன. இவற்றி லிருந்து, விஸிஷ்டாதூவைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தூரந்த மும், பரமைகாந்தி தூர்மங்களுமே மோக்ஷமடைய விரும்பு கிறவர்களால் கைக்கொள்ளத்தக்கவை என்பதே மஹர்ஷி களின் ஸித்தூரந்தம் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. வடமொழியிலுள்ள இதிஹாஸ புராணங்களும், சங்ககாலம் தொடக்கமாக உள்ள தமிழிலக்கியங்களும் — இந்த தூர்மங்கள் ஆதிசூகாலம் முதலே முழுக்ஷுக்களால் அநுஷ டிக்கப்பட்டு வந்ததை வலியுறுத்துவதை விஷ்ணுசித்த விஜயத்தின் மேல்பகுதிகளில் நிலைநாட்டுவோம்.

“ராமாநுஜர்ய திவ்யாஜ்ஞா ப்ரதிவாஸரமுஜ்ஜ்வலா ।

திசூந்தவ்யாபிநீ பூயாத் ஸா ஹி லோகஹிதைஷிணீ ॥”

[ராமானுஜாசார்யரின் திவ்யாஜ்ஞை தினந்தோறும் வெற்றி பெற்று விளங்கி திக்கெங்கும் பரவட்டும; அதுவன்றோ உலகத்திற்கு நன்மையைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டது.] என்கிறபடியே எம்பெருமானார் அவதரித்த பின்பு “பொலிக பொலிக” என்னுமபடி பரவிய இப்பரமைகாந்தி தூர்மத்தை விரிவாகக் காட்டும இந்த ஸ்ம்ருதியைப் படித்து, இயன்ற வரையில் அதன்படி ஒழுக உறுதிக்கொள் வது ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஒவ்வொருவருக்கும் கடமையாகும்.

லகு, வ்யாஸ ஸம்ஹிதா நிர்ணயம்

“ருவியாராம் குப்தா, தி பெங்கால் பிரிண்டிக் ஒர்க்ஸ், 1. ஜீனா காக்தெரு, கல்கத்தா-1” என்னும் விலாஸத்தில் கி. பி. 1950 முதல் 1955க்குள் இப்போது கிடைக்கும் ஸ்ம்ருதிகள் எல்லாமே ‘ஸ்ம்ருதி ஸந்த்யூர்ப்பு:’ எனும் தலைப்பில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றுள்ளன. 65 ஸ்ம்ருதிகள் இப்போது கிடைக்கின்றன என்று கணக்கிடப்பட்டும் உள்ளது. அவற்றில் பரம்பொருளைப்பற்றியோ, ரிவன் முதலான தேவர்களைப் பற்றியோ ப்ரஸ்தாவம் வரும் ஸ்ம்ருதிகளில் இது வரை நம்மால் ஆராயப்படாத ஸ்ம்ருதிகள் சிலவும் இருக்கின்றன. இனி அவற்றில் வரும் அப்பகுதிகளை ஆராய்ந்து, அவற்றிலும் ‘விஷ்ணுவே பரமாத்மா’ என்று முழங்கப்படுவதை நிலைநாட்டுவோம். முற்கூறிய கல்கத்தா பதிப்பில் 1618-ம் பக்கம் முதல் 1630-ம் பக்கம் வரையில் அச்சிடப்பெற்றுள்ள ‘லகு,வ்யாஸ ஸம்ஹிதை’யை முதலில் ஆராய்வோம்.

புராஹ்மமாஶ்யநேயமுத்திஷ்டம் வாயவ்யம் திவ்யமேவ ச |
வாருணம் யௌகிகம் சைவ ஸத்யா ஸ்நாநம் ப்ரகீர்த்திதம் ||
புராஹ்மம் து மாஹ்நம் மந்த்ரை: குஸை: ஸோத்யக பிந்த்யுபி: |
ஆக்ஷேயம் புஸ்மநா ஸ்நாநம் வாயவ்யம் கோரஜ: ஸ்ம்ருதம் ||
யத்து ஸாதபவ்ரஷேண தத் ஸ்நாநம் திவ்யமுச்சயதே |
வாருணஞ்சாவக்யாஹஸ்ச மாநஸஞ்சாதம் வேத்யநம் ||
யௌகிகம் ஸ்நாநம் ஆக்யாதம் யோகேக்யாயம்
விஷ்ணுசிந்தநம் |

ஆத்மதீர்த்தமித்யம் க்யாதம் ஸேவிதம் புராஹ்மவாதிபி: ||
மந:ஸுத்தி,கரம் பும்ஸாம் நித்யம் தத் ஸ்நாநம் ஆசரேத் ||

[அத். 1-10, 11, 12, 13, 14]

[ஸ்நானமானது (1) புராஹ்மம், (2) ஆக்ஷேயம், (3) வாயவ்யம், (4) திவ்யம், (5) வாருணம், (6) யௌகிகம் என்று ஆறு வகை யாக எப்போதும் சொல்லப்படுகிறது. (1) வேத்ய மந்த்ரங்களைச் சொல்லி உடம்பை நீர்த்துளிகளோடு கூடிய குஸத்தாலே துடைத்துக் கொள்வது புராஹ்ம ஸ்நானமாகும். (2) நெருப்பினால் நீருக்கப் பட்ட சாம்பலால் குளிப்பது ஆக்ஷேய ஸ்நானமாகும். (3) பசுக்களினுடைய அடிப்பொடியைக் காற்று அடித்துக்கொண்டு வரும்போது அதில் குளிப்பது வாயவ்ய ஸ்நானமாகும். (4) ஸூரியன் ப்ரகா

ஸிக்கும்போது வானத்திலிருந்து பெய்யும் மழையில் குளிப்பது திவ்ய ஸ்நானமாகும். (5) நீர்நிலைகளில் உடம்பு முழுகக் குளிப்பது வாருண ஸ்நானமாகும். (6) பரமாத்மாவை நெஞ்சிலே நினைப்பது யௌகிக ஸ்நானம் எனப்படும். விஷ்ணுவைப் பற்றிய சிந்தனமே இந்த யோகமாகும். ப்ரஹ்மவாதிகளால் எப்போதும் அநுஷ்டித கப்படும் இந்த ஸ்நானம் ஆத்ம தீர்த்தம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இது மனிதர்களின் நெஞ்சைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறது. இந்த ஸ்நானத்தை எப்போதும் அநுஷ்டிக்கவேண்டும்] என்று இந்த ஸம்ஹிதையின் முதல் அத்தியாயத்தில் [10-14] சொல்லப்பட்டதிலிருந்து, பரம்பொருளாகிய விஷ்ணுவைச் சிந்திப்பதே ஸ்நானங்களில் தலைசிறந்தது என்றும், அதை ப்ரஹ்மவாதிகள் எப்போதும் அநுஷ்டிக்கிறார்கள் என்றும் விளங்குகிறது.

ஆபோ நாராயணோத்ப்பூதா: தா ஏவாஸ்யாயநம் புந: |

தஸ்மாத் நாராயணம் தேவம் ஸ்நாநகாலே ஸ்மரேத்பூதா: ||

[அத். 2-15, 16]

[நீர் நாராயணனிடமிருந்து உண்டாயிற்று. அதுவே அவனுக்கு மறுபடியும் இருப்பிடமாயிற்று. இப்படி நாரமாகிற நீரை உண்டாக்கினவனாகையாலும், அதை இருப்பிடமாகக் கொண்டவனாகையாலும் 'நாராயணன்' என்று பெயர்பெற்ற தேவனை அறிவாளியாயிருப்பவன் ஸ்நானகாலத்தில் நினைக்கவேண்டும்] என்னும் ஸ்லோகத்திலிருந்து, நாராயணனே நீர் முதலான உலகனைத்தையும் படைத்த ஜகத்காரணன் என்று விளங்குகிறது.

அந்தர்க்குதோ ஜலே மக்நோ ஜபேத் த்ரிரக்யமர்ஷணம் |

த்யுவிபத்யாம் வா஽த்ய க்யாயத்ரிம் தத்யுவிஷ்ணோ: பரமம் பத்யம் ||

ஆவர்த்தயேத்யவா ப்ரணவம் தேவம் வா ஸம்ஸ்மரேத்யுத்ரிம் |

[2-20, 21]

[நீரினுள் முழுகியிருந்து மூன்றுமுறை அக்யமர்ஷண மந்த்ரங்களை ஜபிக்கவேண்டும். அல்லது த்யுவிபத்யாக்யாயத்ரியையாவது ஜபிக்கவேண்டும். இதைச் செய்பவன் விஷ்ணுவினுடைய பரமபத்யத்தை அடைகிறான். ப்ரணவத்தையாவது ஜபிக்கவேண்டும். அல்லது (ப்ரணவத்தின் பொருளான) ஹரியையாவது நினைக்கவேண்டும்.] என்று தலைசிறந்த பரமபத்யம் விஷ்ணுவினுடையதே என்றும், ப்ரணவத்தின் பொருள் ஹரியே என்றும் சொல்லியிருப்பதிலிருந்தும் ஹரியாகிற விஷ்ணுவே பரம்பொருள் என்று மிகத்தெளிவாக விளங்குகிறது. இவ்வத்தியாயத்தில் மேலே,

ந விஷ்ணவாராதநாத புண்யம் வித்யதே கர்ம வைதிகம் ||
தஸ்மாத் அநாதியம்த்யாந்தம் நித்யமாராத்யேத்துரிம் |
தத்யுவிஷ்ணோரிதி மந்த்ரேண ஸூக்தேந ஹோருஷேண ச ||
நைதாப்யாம் ஸத்ருஸோ மந்த்ரோ வேதேஷூக்தஸ்-

சதுர்ஷ்வபி

நிவேத்யித்வா சாத்மாநம் விமலம் தத்ர தேஹஸி ||
தத்யுத்மா தந்மந: ஸாந்த: தத்யுவிஷ்ணோரிதி மந்த்ரத: |

[2-41, 42, 43, 44]

[விஷ்ணுவை ஆராதிப்பதைக் காட்டிலும் புண்யமான வைதிக கர்மம் வேறு இல்லை. ஆகையால், முதல், நடுவு, முடிவில்லாத ஹரியை தின்றுதோறும் 'தத்யு விஷ்ணே:' என்று தொடங்கும் மந்திரத்தினாலும், புருஷஸூக்தத்தினாலும் ஆராதிக்கவேண்டும். இவ்விரு மந்திரங்களுக்கும் ஒப்பான மந்திரம் நாலு வேதங்களிலும் சொல்லப்படவில்லை. குற்றமற்றதான தன் ஆத்மாவைச் சோதியுருவான பரமாத்மாவிடம் 'தத்யுவிஷ்ணே:' என்று தொடங்கும் மந்திரத்தாலே ஸமர்ப்பித்து, அந்தப் பரமாத்மாவிடமே புத்தியையும், மனத்தையும் செலுத்தியவனாய், மற்ற விஷயங்களில் பற்று அற்றவனாயிருக்கவேண்டும்.] என்று விஷ்ணுவை ஆராதிப்பதைக் காட்டிலும் மேலான வைதிக கர்மம் கிடையாதென்று கூறுகையாலும், புருஷஸூக்தத்துக்கும், விஷ்ணுஸூக்தத்திலுள்ள 'தத்யு விஷ்ணே:' என்று தொடங்கும் மந்திரத்துக்கும் ஒப்பான மந்திரம் கிடையாதென்று கூறுகையாலும், விஷ்ணுவை முதல், நடுவு, முடிவில்லாதவன் என்று கூறுகையாலும் விஷ்ணுவே பரம்பொருள் என்று வலியுறுத்தப்படுகிறது. இப்படி தலைசிறந்த புருஷார்த்தமுகிற விஷ்ணுவின் பரமபத்யமுகிற மோக்ஷலோகத்தை விரும்புகிறவர்கள் பரமாத்மாவான விஷ்ணுவையே ஆராதிக்கவேண்டும் என்றும், அவனைக் குறித்தே ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும் என்றும் விதித்தபோதிலும், மோக்ஷத்தை விரும்பாமல் இவ்வுலகப் பூலகையே எளிதில் பெறவிரும்புமவர்களுக்காக மற்ற தேவர்களை ஆராதிப்பதையும் இந்த ஸ்மருதியானது விதிக்கிறது.

பூரஹ்மானம் ஸங்கரம் ஸூர்யம் ததேவ மதுஸூதநம் |
அந்யாம்ஸ்சாபிமதாந் தேவாந் பூஜயேத் புக்திதோ த்யுவிஜ: ||
ப்ரத்யுத்யாத்வா஽த்யு புஷ்பாணி விந்யஸேச்ச ப்ருத்யக் ப்ருத்யக் ||

[2-40, 41]

[பிரமணையோ, சங்கரணையோ, ஸூரியணையோ, மதுஸூதனணையோ அல்லது மற்றுமுள்ள தனது இஷ்டதெய்வங்களையோ இருபிறப்பாளன் புக்தியோடு ஆராதிக்கவேண்டும். அல்லது அவர்களைக் குறித்துப் புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். அவர்களைத் தனித்தனி ஸ்தூனங்களிலேயே அமைக்கவேண்டும்.] என்றும்.

அதுவா தேவமீஸாநம் புகுவந்தம் ஸநாதநம் ||
 ஆராத்யேநமஹேஸாநம் மஹாதேவம் மஹேஸ்வரம் |
 மந்த்ரேண ருத்ரகூயாத்ர்யா ப்ரணவேநாதுவா புந: ||
 ஈஸாநேநாதுவா ருத்ரரை: த்ர்யம்புகேந ஸமாஹித: |
 புஷ்பை: பத்ரைரதூத்யபிர்வா சந்த்ரநாதூயைர் மஹேஸ்வரம் ||
 அதோ நம: ஸிவாயேதி மந்த்ரேண அநேந வாசயேத் |
 நமஸ்கூர்யாந் மஹாதேவம் அம்ருதம் பரமேஸ்வரம் ||
 நிவேத்யித்வா ஸ்வாத்மாநம் யோ ப்ரஹ்மாண மத: பரம் |
 ப்ரதூக்ஷிணம் தத: சூர்யாத் ததோ ப்ரஹ்மாணி வை ஜபேத் ||
 த்யாயேத தேவமீஸாநம் வ்யோமமத்யயகூதம் ஸூப்யம் |
 அதுவா ஸ்லோகயேதூர்க்கம் ஹம்ஸ: ஸூசிஷத்யூத்ய்ருசா ||

[2-44, 45, 46, 47, 48, 49]

[அல்லது ஜ்ஞாநாதி பூர்ணனாய், பழையவனாய், ஈஸாநன், மஹேஸாநன், மஹாதேவன், மஹேஸ்வரன் என்னும் பெயர்களால் சொல்லப்படும் தேவனை ருத்ர கூயாத்ரி அல்லது ப்ரணவம், ருத்ரம், நமகம், சமகம் முதலான ருத்ரமந்த்ரங்கள் ஆகியவற்றைக்கொண்டு, புஷ்பங்களாலும், 'இலைகளாலும், நீர், சந்தனம் முதலானவற்றாலும் ஆரதிக்கவேண்டும். 'நம: ஸிவாய' என்னும் ஸிவ பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தையும் ஜபித்து, அழிவற்றவனாய், பரமேஸ்வரன் எனப்படும் மஹாதேவனை நமஸ்கரிக்கவேண்டும். 'யோ ப்ரஹ்மாணம்' எனும் மந்திரத்தைச் சொல்லித் தன் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பித்துப் பிரதூக்ஷிணம் செய்யவேண்டும். அதற்குப்பின் மற்ற வேதமந்திரங்களையும் ஜபித்து, ஈஸாநனை தேவனை த்யானிக்கவேண்டும். 'அல்லது ஆகாசத்தின் நடுவில் இருப்பவனாய் மங்குளமானவனான ஸூரியனை 'ஹம்ஸ: ஸூசிஷத்' எனும் ருக்கைச் சொல்லிக்கொண்டு காணவேண்டும்.] என்றும் மற்ற தெய்வங்களின் ஆராதனத்தை விதித்திருப்பதைக் காண்பது, இப்படி மற்ற தெய்வங்களின் ஆராதனத்தை விதிக்கும்போது பரமபுகு ப்ராப்தியைச் சொல்லாததிலிருந்தும், அவர்களுக்குப் பரமாத்மவுக்கே உரிய பெருமைகளைச் சொல்லாததிலிருந்தும் அந்தந்த தெய்வ

வங்களை ஆராதிப்பவர்களுக்கு அந்தந்த தெய்வங்களின் உலகங்களாகிற அல்பாஸ்திர பூலன்களே கிடைக்கும் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. ருத்ரன் மற்றவர்களை ஸம்ஹரிப்பவனாகையாலும், 'நப்ரஹ்மா நோநாந:' [நாரா] [பிரமனுமில்லை; சிவனுமில்லை] என்று ஒத்தப்படும் மஹாப்ரளயகாலம்வரை வாழ்பவனாகையாலும், 'அழிவற்றவன்' எனும் பொருளுள்ள 'அம்ருத' ஸப்ருத்தாலே அவனைக் குறித்ததில் விரோதமில்லை. மஹாதேவன், பரமேஸ்வரன் முதலான பெயர்களும் ஸர்வேஸ்வரனை நாராயணனுடையவையாயிருந்தபோதிலும், பிரமனால் தன் பிள்ளையான் உருத்தரனுக்கு இடப்பட்ட நாமங்களாகும். என்று ஸதபத்ய ப்ராஹ்மண வாக்யங்களைக்கொண்டு இந்த க்ரந்தத்தின் வேதவேதோந்த நிர்ணய பாக்யத்திலேயே நிலைநாட்டியிருக்கிறோம் ஆகையால் இந்த ஸ்ம்ருதியைக்கொண்டு ருத்ர பரத்வம் சொல்லுவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. வஷ்ணுபரத்வமே இதில் மிகத் தெளிவாக நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது.

வ்ருத்த, கௌதம ஸ்ம்ருதி நிர்ணயம்

கல்கத்தா பதிப்பில் 1919-ம் பக்கம் முதல் 2082-ம் பக்கம் வரையுள்ள இந்த ஸ்ம்ருதியிலும், ஆங்காங்கு மற்ற தெய்வங்களின் ஆராதனம் சொல்லப்பட்டபோதிலும், விஷ்ணுவுக்கே பரத்வமும், விஷ்ணுவை ஆரதிப்பவர்களுக்கே மோக்ஷப்ராப்தியும் மிகத்தெளிவாக முழங்கப்பட்டுள்ளது. யுதிஷ்டிரனுக்குக் கிருஷ்ணன் உபதேஸிப்பதாக அமைந்துள்ள இந்த ஸ்ம்ருதியில் 22-ம் அத்தியாயத்தில்,

அநாபுரிதாஸ்ரயந்நாஸ்தி முக்யமாஸ்ரயமாஸ்ரயேத் |

ருத்ரம் ஸமாபுரிதா தேவா ருத்ரோ ப்ரஹ்மாணமாபுரித: ||

ப்ரஹ்மா மாமாபுரிதோ ராஜந்நாஹம் கஞ்சிதுபாபுரித: |

மமாஸ்ரயோ ந கஞ்சித்து ஸர்வேஷா மாஸ்ரயோதஸ்மயஹம் ||

ஏவமேதந்மயா ப்ரோக்தம் ரஹஸ்ய மித்ய முத்தமம் ||

[2-28, 29, 30]

[எவராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படாதவர்களை ஆஸ்ரயிப்பதால் பயனில்லை. அதனால் பலரால் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டவர்களையே ஆஸ்ரயிக்கவேண்டும், தேவர்கள் ருத்ரனை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறார்கள். ருத்ரன் பிரமனை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறான். அரசனே! பிரமன் என்னை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறான். நான் எவனையும் ஆஸ்ரயித்திருப்பவன் அல்லன். எனக்குப் புகலிடமாயிருப்பது எதுவுமேயில்லை. எல்லாருக்கும் நானே புகலிடமாயிருப்பவன். இந்த உத்தமமான்

ரஹஸ்யம் இவ்வண்ணமாக உனக்கு என்னை உபதேசிக்கப்பட்டது.] என்று நம்முடைய ஆசார்யர்களால் பலகால் எடுக்கப்பட்ட புகுவத்வாக்யம் காணப்படுகிறது. இதையொட்டிப் பார்க்கும்போது, மோக்ஷம் தவிர்த்த மற்ற பூலன்களை விரும்புகிறவர்களுக்குப் பரமாத்மாவை விடத் தாழ்ந்த மற்ற தெய்வங்களின் ஆராதனம் விதிக்கப்படுகிறது என விளங்குகிறது. இந்த ஸ்ம்ருதியில் பிரமன், சிவன் முதலான மற்ற தெய்வங்களின் ஆராதனங்கள் விதிக்கப்படும் பின்வரும் இடங்கள் இதற்குச் சான்றாகும். (1) 3-16, 17, 29 (2) 5-119 to 121 (3) 10-24, 25.

புகுவந்! வைஷ்ணவா தூர்மா: கிம்பூலா: கிம்பராயண: |...

தாநாசக்ஷவ ஸுரஸ்ரேஷ்ட! த்வத்புக்தோஸ்மயஹமச்யுத! ||

[1-3...10]

[புகுவானே! வைஷ்ணவ தூர்மங்களுக்கு என்ன பூலன்? எதை மேலான ப்ராப்யமாகக் கொண்டவை அவை? தேவர்தலைவனே! அதை எனக்குக் கூறுவாய், அச்யுதனே! உனது புக்தனன்றோ நான்] என்று தொடங்குகிறது இந்த ஸ்ம்ருதி. இதிலிருந்து வைஷ்ணவ தூர்மங்களை விளக்குவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டது இது என விளங்குகிறது. இந்த முதல் அத்தியாயத்தில் உள்ள பின்வரும் புகுவத்வாக்யங்கள் கண்ணன் கீதையிற்போலே தன்னுடைய பரவத்தை முழங்கும் மொழிகளாகும்.

இத்யம் மே மாநுஷம் ஜந்ம க்ருதமாத்மநி மாயயா |

தூர்மஸம்ஸ்தூபநாயைவ துஷ்டாநாம் ஸாஸநாய ச ||

மாநுஷ்யம் பூவமாபந்நம் யே மாம் க்ருஹ்ணந்தயவஜ்ஞயா |

ஸம்ஸரந்தீஹ தே மூர்க்க்யா: திர்யக்யோநிஷ்வநேகஸ: ||

யே ச மாம் ஸர்வஸக்தத்வே பஸ்யந்தி ஜ்ஞாநசக்ஷுஷா |

மத்புக்தாம்ஸ்தாந் ஸத்யா யுக்தாந் மத்ஸமீபம் நயாம்யஹம் ||

மத்புக்தாநாம் து மாநுஷ்யே ஸர்வஜந்ம ச பாண்டுவ! |

அபி வா யே அபிரதா: மத்புக்தா: பாண்டூநந்த:ந! ||

முச்யந்தே பாதகை: ஸர்வை: பத்ருமபத்ரமிவாம்பூஸா |

ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபஸா பூவிதாத்மநாம் ||

மத்புக்தி: க்ரியதே தாத! மநுஷ்யாணாம் ந ஸம்ஸய: |

யச்ச ரூப்யபரம் புண்யம் தைஸ்தத்யுசலவத் த்ருவம் ||

ந த்ருஸ்யதே ததா தேவை: மத்புக்தை: த்ருஸ்யதே யதா |
 அபரம் யச்ச மே ரூபம் ப்ராணபூவேஷு நாஸ்யதே ||
 தத்யதே ஹ ஸர்வார்த்தை: ஸர்வபூதைய்ச பாண்டுவ! |
 கல்பகோடிஸஹஸ்ரேஷு வ்யதீதேஷ்வாக்யதேஷு ச ||
 த்ர்ஸயாமீதி யத்ரூபம் தத் ப்ரபஸ்யந்தி மே ஸுரா: |
 ஸ்தித்யுத்தபத்தி லயகர்த்தாரம் யோ மாம் ஜ்ஞாத்வா ப்ரபத்யதே ||
 அருக்யுருஹ்ணம்யஹம் தஸ்ய ஸம்ஸாராந் மோசயாமி ச |
 அஹமாத்ரிஹி பூதாநாம் ஸ்ருஷ்டா ப்ரஹ்மாத்யோ மயா ||
 ப்ரக்ருதம் ஸ்வாமவஷ்டப்ய ஜகத்ஸர்வம் ஸ்ருஜாம்யஹம் |
 தமோமூலோஹமவ்யக்த: ரஜோ மத்யே ப்ரதிஷ்டிதம் ||
 ஊர்த்துவம் ஸத்வவிஸாலோஹம் ப்ரஹ்மாத்யஸ்தம்புஸம்
 ஸ்திதம் |
 மூர்த்தாநம் மே திவம் வித்தி சந்த்ராதித்யௌ ச லோசநே ||
 தேவாத்யப்ராஹ்மண வக்த்ரம் மருத: ஸ்வஸநம் ச மே |
 த்யுலோ மே பூஹவஸ்சாஷ்டௌ நக்ஷத்ராணி விபூஷணம் ||
 அந்தரிக்ஷம் கரம் வித்தி ஸர்வபூதாவகாஸகம் |
 மார்க்கேயா மேகாநிலாப்யாம் து யமம் ஸோத்யுரமவ்யயம்
 ப்ருதிவீம் ச புலம் யத்வை த்விபாநாஞ்ச நகையர் யுதம் |
 ஸர்வஸந்தாரணோபேதம் பாடுதௌ மம யுதிஷ்டிர! ||
 ஸ்திதோ ஹ்யேககுண: கே ஹ த்விகுணஸ்சாஸ்மி மாருதே |
 அகுணஸ் தை: ஸ்திதோஹம் வை ஸலிலே து சதுர்குண: ||
 மஹாந்தோ மே குண: பஞ்ச மஹாபூதேஷு பஞ்சஸு |
 தந்மாத்திரே ஸம்ஸ்தித: ஸோஹம் ப்ருதிவ்யாம் பஞ்சதா
 ஸ்ம்ருத: ||
 அஹம் ஸஹஸ்ரஸீர்ஷஸ்து ஸஹஸ்ரசரணேக்ஷண: |
 ஸஹஸ்ரபூஹூதிரத்யுக் ஸஹஸ்ராக்ஷ: ஸஹஸ்ரபாத் ||
 ஸ்திதோஹம் ஸர்வத: ஸத்யோ ஹ்யத்யதிஷ்டே
 துஸாங்குலம் ||
 ஸர்வபூதாத்மபூத: ஸந் ஸர்வவ்யாபீ ததோ ஹ்யஹம் |
 அசிந்த்யோஹமநந்தோஹம் அசலோஹமஜோ ஹ்யஹம் ||
 அநாத்யஸ்சாப்ரமேயோஹம் அவ்யயோடவேத்ய ஏவ ச |
 நிர்குணோஹம் நிரகந்தாத்மா நித்யோஹம்
 நிர்மமோடி ச ||

நிர்ந்தவந்த்வோ நிர்விகாரோ஽ஹம் நிதாநஞ்சாம்ருதஸ்ய ச |
 ம்ருதஸ்ய தஸ்ய சாஹஞ்ச ஸ்வாஹாகாரோ நராதிபு ||
 தேஜஸா தபஸா சாஹம் பூதக்ராமேஷ்வநஸ்யய: |
 ஸ்நேஹபாஸக்யணீர் பூத்யத்வா தாரயாம்யாத்மமாயயா ||
 சதுராஸ்ரமவர்ணோ஽ஹம் சாதூர்ஹோத்ரபுலாஸந: |
 சதுர்மூர்த்திஸ் சதுர்வ்யூஹ: சதுராஸ்ரமபுஜநம் ||
 ஸம்ஹ்ருத்யாஹம் ஜக்யத்ஸர்வம் க்ருத்வா஽ஹம் கர்ப்ப ஆத்மந:
 ஸயாமி திவ்யயோகேந ப்ரளயேஷு யுதிஷ்டிர ||
 ஸஹஸ்ரயுக்யப்யந்தா ப்ரஹ்ம ராதிரி மஹார்ணவே |
 ஸ்தித்வா ஸ்ருஜாமி பூதாநி ஜங்க்யமாநி ஸ்திராணி ச ||
 கல்பே கல்பே ச பூதாநி ஸம்ஹராமி ஸ்ருஜாமி ச |
 ந ச மாம் தாநி ஜாநந்தி மாயயா மோஹிதாநி ஹி ||
 மம சைவாந்துகாரஸ்ய மாஸ்நிதஸ்ய ச நித்யஸ: |
 ப்ரஸாந்தஸ்யேவ தீபஸ்ய க்யூதிர் நைவோபலப்யதே ||
 ந தத்யஸ்தி க்வசித்ரஜந்! யத்ர நாஹம் ப்ரதிஷ்டித: |
 ந ச தத்யவித்யதே பூதம் மயி ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் ||
 யாவந்மாத்ரம் ஸரீரம் ஹி ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மமித்யம் க்வசித் |
 ஜீவபூதோ ஹ்யஹம் தஸ்மிந் ஹிதாயேமம் ப்ரதிஷ்டித: ||
 கிமத்ர பூஹுநோக்தேந ஸத்யமேதத் ப்ரவீமி தே |
 யத்யூதம் யத்யுவிஷ்யச்ச தத்ஸர்வமஹமேவ து ||
 மச்ச்ரத்தாதாநாநி யாநி பூதாநி தாநி பாண்டுவ! ||
 மாமேவ ந ச ஜாநந்தி மாயயா மோஹிதாநி மே |
 ஏவம் ஸர்வம் ஜக்யத்யும் ஸதேவாஸுரமாநுஷம் |
 ம்ந்த்ர: ப்ரபுவதே ராஜந்! மம விப்ராவிநாஸிந: ||

[1-48...71]

[என்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே இந்த மனிதப்பிறப்பு தர்மத்தை நிலை
 நிறுத்துவதற்காகவும், துஷ்டர்களை துண்டிப்பதற்காகவும் என்னால்
 ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. மனிதவுருவை எடுத்திருக்கும் என்னை
 அவமதிக்கும் அறிவிலிகள் விலங்குகளாகப் பலமுறை பிறக்கிறார்கள்.
 எவர்கள் ஞானக்கண்ணால் என்னை ஸர்வஸக்திகளையும் உடையவனாகக்
 காண்கிறார்களோ, என்னொருவனிடமே எப்போதும் ஈடுபடும் என்
 புக்தர்களான அவர்களை நானே எனதருகில் அழைத்துக்கொள்கிறேன்.

பாண்டுபுத்ரனே ! என் புக்தர்கள் மனிதர்களில் எல்லா ஜாதிகளிலும் பிறக்கிறார்கள். எந்த ஜாதியில் பிறந்தாலும், என்னிடம் ஈடுபட்ட என் புக்தர்கள் தாமரை இலையிலிருந்து தண்ணீர்போலே எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறார்கள். ஆயிரக்கணக்கான ஜன்மங்களில் என்னைச் சிந்தித்த மனிதர்களுக்கே என்னிடம் புக்தி உண்டாகிறது என்பதில் ஐயமில்லை. மனிதர்களை உயர்கூதிக்கு அழைத்துச் செல்லும் என்னுடைய உருவமுள்ள திவ்ய மங்குள விக்ரஹம் என்னுடைய ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், அழியாததாய், நிலையானதாய் உள்ளது. அது என்னுடைய புக்தர்களால் காணப்படுவதுபோலே தேவர்களாலும் காணப்படுவதில்லை. உயிர்வாழும் பிராணிகளுக்கு உருவமாயிருந்துகொண்டு அழியும் ஸரீரமும் என்னுடைய ஸரீரமேயாகும். சென்றதும், வரப்போவதுமான ஆயிரக்கணக்கான காலங்களிலும் அது எல்லா ஜீவராசிகளாலும் எல்லாப்படியாலும் அநுபூவிக்கப்படுகிறது. இப்போது நான் காண்பிக்கும் இந்த அப்ராஞ்சுத ரூபத்தை நான் காட்டுவதாலேயே தேவர்களும் காண்கிறார்கள். உலகத்தை உண்டாக்கி, ரக்ஷித்து அழிப்பவனாக என்னை உணர்ந்து, எவனெருவன் (என்னை) ஸரணமடைகிறானோ நான் அவனை அநுக்ரஹித்து ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவிக்கிறேன். நான் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதியாய் இருப்பவன். பிரமன் முதலான தேவர்கள் என்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள். என்னுடையதான மூலப்ரக்ருதியை அதிஷ்டித்து நின்று, உலகனைத்தையும் நான் படைக்கிறேன். (தாழ்நிற்கும்) தமோசூணத்தினால் நான் மறைக்கப்படுகிறேன். ரஜோசூணம் (தாழ்வுக்கும் உயர்வுக்கும்) நடுவில் நிலைநிற்கிறது. உயர்நிற்கும் ஸத்வசூணத்தினால் நான் விரிவாக அறியப்படுகிறேன். இந்த மூன்று சூணங்களும் பிரமன் முதல் புல் ஈருகவுள்ள எல்லா ஜீவராசிகளிடமும் உள்ளன. தேவலோகத்தை என் தலையாக அறிவாய். சந்த்ரஸூரியர்கள் என் இரு கண்கள். தேவர்கள், அந்தணர்கள் முதலான உயர்ந்தவர்கள் என்னுடைய முகம். காற்று என்னுடைய மூச்சு. எட்டு திக்குகள் என்னுடைய தோள்களாகும். நகூத்ரங்கள் என் ஆபரணங்கள். எல்லா பூதங்களுக்கும் இடங்கொடுக்கும் அந்தரிசூழ் எனக்குக் கை என்று அறிவாய். மேகமும், காற்று இவற்றைக்கொண்டு நான் ஸஞ்சரிக்கிறேன். (எல்லாவற்றையும் விழுங்கும்) யமன் எல்லாவற்றையும் விழுங்கித் தான் அழியாதிருக்கும் என் வயிருகும். த்வீபங்களோடும், மலைகளோடும் கூடிய அனைத்தையும் தாங்கும் பூலமுடையதான பூமி என்னுடைய பாதுங்கள். ஆகாசத்தில் ஸப்தா

மாகிற ஒரு குணத்தை உடையவனாயிருக்கிறேன் நான். காற்றில்
 ஸப்தஸ்பர்ஸங்களாகிற இரண்டு குணங்களோடு இருக்கிறேன் நான்.
 குணமற்றவனான நான் நெருப்பில் ஸப்தஸ்பர்ஸ ரூபங்களாகிற
 முக்குணங்கள் உடையவனாயிருக்கிறேன். நீரில் ஸப்தஸ்பர்ஸரூப
 ரஸங்களாகிற நாலு குணங்களை உடையவனாயிருக்கிறேன். பூமியில்
 ஸப்தஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ க்ஷந்தங்களாகிற ஐந்து குணங்களை
 உடையவனாகச் சொல்லப்படுகிறேன். இவ்வண்ணமாக ஐம்பெரும்
 பூதங்களிலும் உள்ள இந்த ஐந்து பெருங்குணங்களும் என்னுடைய
 வையேயாகும். (பூதங்களுக்குக் காரணமான) தன்மாதரத்தில்
 இருப்பவனும் நானே. நான் ஆயிரக்கணக்கான தலைகளை உடைய
 வன். ஆயிரக்கணக்கான பாதங்களையும், கண்களையும் உடையவன்.
 ஆயிரக்கணக்கான தோள்களையும், உதாரம் முதலானவற்றையும்
 உடையவன். இந்த லீலாவிபூதி முழுவதிலும் வியாபித்திருப்பவன்.
 அதற்கு மேலும் பத்து அங்குலம் (நித்யவிபூதியில்) ஒரே காலத்தில்
 வியாபித்திருக்கிறேன். அதனால் எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் நான்
 ஆத்மாவாயிருக்கிறேன். எல்லாவற்றிலும் வியாபித்திருக்கிறேன்.
 நான் அறியமுடியாதவன். அளவற்றவன்; அசையாதவன். நான்
 பிறப்பற்றவனாயும் இருக்கிறேனன்றே. நான் ஆதியற்றவனாகவும்,
 அளவிட்டு அறியமுடியாதவனாகவும், அழிவற்றவனாகவும் இருக்கி
 ரேன். தாழ்ந்த குணங்கள் என்னிடம் இல்லை. க்ஷந்தம் முதலான
 ப்ராக்ருத குணங்களும் என் ஸ்வரூபத்தில் இல்லை. எப்போதும்
 இருப்பவன் நான். ஆனால் மமகாரமற்றவன். ப்ராக்ருதமான ஸுகு
 துக்ஷங்களும், லாபபுலாபங்கள், ஜயாபஜயங்கள், ஸோகமோஹங்கள்
 முதலான இரட்டைகள் அற்றவன். விகாரம் அற்றவன். அழிவுள்ள
 லீலாவிபூதிக்கும், அழிவற்ற நித்யவிபூதிக்கும் ஆஸ்ரயமாயிருப்ப
 வன். யஜ்ஞங்களில் ஸ்வாஹாகரமாயிருப்பவன். என் தேஜஸ்
 ஸாலும், ஸங்கல்பத்தாலும் அழிவுள்ள பூதங்களிலும் நான் அழி
 வற்றவனாய் விளங்குகிறேன். ஜீவராசிகளை ஆஸாபாஸ க்ஷணங்களால்
 கட்டி, என் ஸங்கல்பத்தால் தூரித்து நிற்கிறேன். நாலு வர்ண
 மாக்வும், ஆஸ்ரமமாகவும் இருப்பவன் நானே. சதுர்ஹோதாக்கள்
 செய்யும் யஜ்ஞங்களின் பூலனை அநுபூதிப்பவனும் நானே. நானே
 நாலு முர்த்திகளை உடையவனாய், நாலு வ்யூஹங்களாகப் பிரிந்
 திருக்கிறேன். நாலு ஆஸ்ரமங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கிறேன்.
 இவ்வுலகனைத்தையும் அழித்து, எனது வயிற்றினுள் அடக்கி,
 ப்ரளய ஜலத்திலே யோக க்ஷந்தையோடு ஸயனித்திருக்கிறேன்.
 ஆயிரம் சதுர்யுகம் கொண்ட ப்ராஹ்மாவின் ராத்திரி காலம் முழுவ
 தும் ப்ரளய ஜலத்திலே இருந்து, ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ஸ்தாவர

ஜங்குமங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன். கல்பந்தோறும் ஜீவராசிகளைப் படைக்கவும், அழிக்கவும் செய்கிறேன். என்னுடைய மாயையினாலே மயக்கப்படும் அந்த ஜீவராசிகள் என்னை அறிவதில்லையன்றோ. மகாரவாச்யனான ஜீவனிடம் எப்போதும் இருக்கும் என் விஷயமான அஜ்ஞானம் அனைந்த விளக்குப்போல உள்ளது. அதை உடைய வர்களுக்கு எப்போதும் நற்கதி இல்லை. நான் இல்லாத இடம் எங்குமே கிடையாது. நான் இல்லாத ஜீவராசியும் கிடையாது. என்னிடம் சேதநாசேதநங்கள் எல்லாம் நிலைநிற்கின்றன எத்தனை சிறிதாயிருக்கும் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ஸரீரத்திலும் ஜீவனாயிருப்பவன் நானே. அவனுக்கு நன்மை செய்வதன் பொருட்டு அந்தர்யாமியாயிருப்பவனும் நானே. பல சொல்லி என்? உண்மையான இதை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ஏற்கனவே இருந்ததும், இப்போது இருப்பதும், இனி வரப்போவதுமான எல்லாப் பொருள்களும் நானே. என்னிடத்தில் ஸ்ரத்தையாகிற செல்வத்தைக்கொண்டு என்னைத்தேடும் எல்லா ஜீவராசிகளும் என் மாயையாலே மயக்கப் பட்டிருப்பதாலே என்னை அறிவதில்லை. வேதம் அறிந்த அந்தணர்களிடம் அழியாமல் வாழும் என்னிடமிருந்தே தேஹர், அசுரர், மனிதர் முதலானவர்களோடு கூடிய இவ்வுலகனைத்தும் இவ்வண்ணமாக ஏற்படுகிறது. (மூலத்தில் கடைசி வரியில் 'மந்தர்:' என்பதை 'மத்த:' என்று திருத்திக்கொள்ளவும்.)] என்னும் ஸ்லோகங்கள் கீதையிற்போலே எம்பெருமான் தன் பரவதத்தைத் தெளிவாக முழங்குவனவாய் அமைந்திருப்பதுகண்டு இன்புறத்தக்கது. இவ்வண்ணமே மூன்றாமத்தியாயத்திலும்,

மத்யுபக்தா யே நரஸ்ரேஷ்டஃ ! மத்யுபக்தா மத்பராயண: |
மத்யுபாஜிநோ மந்நியமாஸ்தாந் ப்ரயத்நேந பூஜயேத்||.....
தஸ்மாத்ஷுடாஃஷுரம் மந்த்ரம் மத்யுபக்தை: வீதகல்மஸை: |
ஸந்த்யாகாலேஷ்வகாலேஷு ஜப்தவ்யஞ்சாத்ம ஸூத்தயே ||

[3-55,57]

[மனிதர்தலைவனே ! என்னிடமே நெஞ்சு செலுத்தியவர்களும், என்னையே மேலான ப்ராப்ய ப்ரபகங்களாகக் கொண்டவர்களும், என்னையே ஆராதனம் செய்பவர்களும், என்னால் சொல்லப்பட்ட நியமங்களையே கடைப்பிடிப்பவர்களுமான எனது புக்தர்களை முயன்று பூஜிக்கவேண்டும்.....ஆகையால் குற்றமற்றவர்களான என் புக்தர்களால் தமது ஸூத்தியின்பொருட்டு ஸந்த்யாகாலங்களிலும், அகாலங்களிலுங்கூட திருவஷ்டாஃஷுரமந்திரம் ஜபிக்கப்படவேண்டும்.]

என்று புகுவதும் புக்தர்களை ஆராதிக்கவேண்டுமென்றும், எல்லாக் காலங்களிலும் திருவஷ்டாக்கரத்தை ஆத்மமாய்த்துதியின் பொருட்டு (அர்த்தநாஸந்தநானத்தோடு) ஜபிக்கவேண்டும் என்றும் விதித்தான் எம்பெருமான். அவ்வத்தியாயத்திலேயே மேலே,

தஸ்மாத்தே நாவமந்தவ்யா மத்யபுக்தாஸ்ச த்விஜா: ஸத்யா |
ஆரண்யகோபநிஷதி யே து பஸ்யந்தி மாம் த்விஜா: ||
கலாவஸ்த்யாந் த்விஜாந் ஸர்வாந் ப்ரயத்நேந ப்ரபூஜயேத் |
ஸ்வக்யருஷே வா ப்ரவாஸே வா த்விஜா ராத்ரௌ ததைவ ச ||
வ்ருத்தாஸ்ச ப்ராஹ்மண: பூஜ்யா மத்யபுக்தா யே ச பாண்டுவ! |
நாஸ்தி விப்ரஸமோ தேவோ நாஸ்தி விப்ரஸமோ குரு: ||
நாஸ்தி விப்ராத் பரோ ப்யந்தூர் நாஸ்தி விப்ராத் பரோ நிதி: |
நாஸ்தி விப்ராத் பரம் தீர்த்தம் ந புண்யம் ப்ராஹ்மணத் பரம் ||
நாஸ்தி விப்ராத் பரோ த்ரமோ நாஸ்தி விப்ராத் பரா க்ருதி: |

[3-75...79]

[அந்தணர்களே! வேதத்தின் ஆரண்யகங்களிலும், உபநிஷத்துக் களிலும் என்னைக் காணும் என் புக்தர்களான இருபிறப்பாளர்களை எப்போதும் அவமதிக்கலாகாது. பாண்டுபுத்திரனே! ஒவ்வொரு சிறுகாலத்திலும் என்னிடமே நிலைபெற்றிருக்கும் இருபிறப்பாளர் அனைவரையும் தம் வீட்டில் இருக்கும்போதும், யாத்திரையிலிருக்கும் போதும் பகலிலும் இரவிலும் முயன்று ஆராதிக்கவேண்டும். எனது புக்தர்களாய், (அறிவு, ஒழுக்கம், வயஸ்ஸு ஆகியவற்றில்) முதிர்ந்த வர்களான அந்தணர்கள் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள். அத்தகைய அந்தணனுக்கு ஸமமான தேவனோ, ஆசார்யனோ, அவனைக்காட்டிலும் மேலான உறவினனோ, பொக்கிஷமோ, தீர்த்தமோ, புண்யமோ, மோக்ஷ ஸாத்யமோ, ஸாத்யமோ கிண்டயாது] என்று புகுவதும் புக்தர்களான அந்தணர்களின் பெருமை அழகாகப் பேசப்பட்டது,

மாமர்ச்சயந்தி ஸத்யபுக்தா: தேப்யோ துத்தம் மஹாபூலம் |
ப்ரத்யானை: பூஜிதோ விப்ரோ வந்திதோ வாபி க்ருத்ஸநஸ: ||
ஸம்பூவிதோ வா விப்ரோ வை மத்யபுக்தோ த்விவமுநநயேத் |
யே பட்யந்தி நமஸ்யந்தி த்யாயந்தி புருஷாஸ்து தம் ||
தம் ஸ்ருத்வா வாத்வா த்ருஷ்ட்வா நர: பாபாத் ப்ரமுச்சயே |
மத்யபுக்தா மத்யகதப்ராண மத்யபுக்த்யா மத்பராயண: ||

பீஜயோநி விஸுத்தா யே ஸ்ரோத்ரியா: ஸம்யதேந்த்ருநியா: |
 ஸ்ருத்வாந்நவிரளா நித்யம் தே புநந்தீஹ தர்ஸநாத் ||.....
 ஏவம் ஸர்வாஸ்வவஸ்தூஸா ஸர்வதூநாநி பாண்டுவ !|
 மத்யபுக்தேப்ய: ப்ரதூத்தாநி தாநி ஸ்வர்க்குப்ரதூநி வை ||

[3-81...84,88]

[நல்லவர்களாய், என் புக்தர்களான அந்தணர்கள் என்னையே ஆராதிக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கொடுத்த தூனம் பெரும்பயனையளிப்பது. அத்தகைய அந்தணன் தூனங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டாலும், வணங்கப்பட்டாலும், எல்லாவிதமான உபசாரங்களாலும் கௌரவிக்கப்பட்டாலும், அப்படிச் செய்தவனைப் பரமபதூத் திற்கு அழைத்துச் செல்லுவான், எவர்கள் அத்தகைய புக்தர்களின் புகழைச் சொல்லுகிறார்களோ, அவர்களை நமஸ்கரிக்கிறார்களோ, அல்லது தியானிக்கிறார்களோ. அவர்களும் முற்கூறிய பெருமையை உடையவர்கள். அத்தகையவனைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டாலும், பார்த்தாலும் மனிதன் பாபத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். என்னிடம் உயிரையே வைத்திருப்பவர்களாய், என்னிடம் அன்பாலே என்னையே மேலான ப்ராப்யப்ராபகங்களாகக்கொண்டவர்களாய், தாய் தந்தையரின் இரு வம்சங்களிலும் பரிஸுத்தமானவர்களாய், வேதமோதியவர்களாய், எப்போதும் புலனடக்கமுள்ளவர்களாய், வேதம் ஓதியபடி அல்பாஹாரமுண்பவர்களான என் புக்தர்கள் தங்கள் பார்வையாலேயே அனைத்தையும் பரிஸுத்தப்படுத்துவார்கள்.....பாண்டு புத்திரனே! ஆகையால் எல்லா நிலைகளிலும் எல்லா தூனங்களும் எனது புக்தர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டனவாகில், அவை பரமபதூத் தையே அளிப்பவையாகும்.] என்று புக்தர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட தூனம் பரமபதூத்தையே அளிக்கும் என்றும் முழங்கப்பட்டது. நசலாம் அத்தியாயத்தில்.

த்ரிலோகநாத்! பேரா க்ருஷ்ண ! ஸர்வபூதாத்மகோ ஹ்யஸி |
 நாநாயோக்யபரஸ்ரேஷ்ட ! துஷ்யஸே கேந கர்மணா ||
 [மூவுலகிற்கும் நாதானை கிருஷ்ணனே ! நீ எல்லா பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருக்கிறாய், பலவகையான யோகங்களுக்கு விஷயமாயிருப்பவர்களில் தலைசிறந்தவனே ! நீ எந்தச் செயலால் உகக்கிறாய்]
 என்று தூர்மபுத்திரன் கேட்க,

யதி, புாரஸஹஸ்ரந்து குக்ஞுல்யாதி ப்ரதூபயேத் |
 கரோஷி ச நமஸ்காரம் உபஹாரஞ்சகாரயேத் ||

பூஜயேத் ஸ்துதிபிர்மாஞ்ச ரூக்யஜு: ஸாமதஸ்ததா |
 ந ச துஷ்யந்தி தே விப்ரா நாஹம் துஷ்யாமி ப்ராத ! ||
 ப்ரஹ்மணே பூஜிதே நித்யம் பூஜிதோ஽ஸ்மி ந ஸம்ஸய: |
 அதுஷ்டேசாஹமாக்ருஷ்யோ புவாமி ப்ராதர்ஷப! ||
 ப்ரமாதிக்ருதிஸ்தேஷாம் பூஜயந்தி ச மாம் ஹி தே |
 யதஹம் த்விஜரூபேண வஸாமி வஸுதாதலே ||
 யஸ்தாந் பூஜயதி ப்ராஜ்ஞோ மத்யுக்யதேநாந்தராத்மநா |
 தமஹம் ஸவேந ரூபேண பஸ்யாமி நரபுங்குவ! ||
 காண: குப்ஜா வாமநாஸ்ச தூரித்ரா வ்யாதிதாஸ்ததா |
 நாவமாந்யா த்விஜா: ப்ராஜ்ஞை: மம ரூபா ஹி தே த்விஜா: ||
 யே தே஽பி ஸாக்ரஹந்தாயாம் ப்ருதிவ்யாம் த்விஜஸத்தமா: |
 மம ரூபேஷு தேஷுவேவமர்ச்சிதேஷ்வர்ச்சிதோ புவே ||
 பஹுவஸ்து ந ஜாநந்தி நரா ஜ்ஞாநப்யஹிஷ்க்ருதா: |
 யதாஹம் த்விஜரூபேண வஸாமி வஸுதாதலே || [4-33...41]

[ப்ராதகுலத்துதித்தவனே! ஆயிரம் ப்ராரம் குங்கிலியம் முதலான வற்றை எரித்து என் கோயிலில் கூடர் ஏற்றினாலும், நமஸ்கரித்து, மிக அதிகமான பொருள்களை எனக்கு ஸமர்ப்பித்தாலும், ரூக்யஜுஸ்ஸாம வேதுங்களாலும் துதிகளாலும் ஆராதித்தாலும், அந்த ணர்களும் நானும் உகந்துவிடமாட்டோம். எனது புக்தனான அந்தணனைப் பூஜித்தால் நானும் எப்போதும் பூஜிக்கப்பட்டவனாவேன். இதில் ஐயமில்லை. ப்ராதகுலத் தலைவனே! அந்தணன் கோபமடைந்தானாகில் நான் கோபம் அடைகிறேன். நான் ப்ரஹ்மண ரூபத்திலேயே இந்நிலவுலகில் வாழ்கிறேனாகையாலே, ப்ரஹ்மணனை ஆராதிப்பவர்கள் என்னையே ஆரதிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மேலான ப்ராப்யம் கிடைக்கிறது. எந்த அறிவாளி என்னிடம் நெஞ்ச செலுத்தி அந்தணர்களைப் பூஜிக்கிறானோ, அவனை என் ஸ்வரூபமாகவே காண்கிறேன் நான். ஒருகண் பொட்டையர்கள், கூனர்கள், குட்டையர்கள், ஏழைகள், நாயுற்றவர்கள் முதலான குறைபாடுள்ள அந்தணர்களை அறிவாளிகள் அவ மதிக்கக் கூடாது. அவ்வந்தணர்கள் என் உருவமாகவே இருப்பவர்களன்றோ. கடல்குழந்த இவ்வுலகில் என் உருவமாயிருக்கும் இவ்வந்தணர்கள் அர்ச்சிக்கப்பட்டார்களென்றால் நானும் அர்ச்சிக்கப்பட்டவனாகிறேன். அறிவற்றவர்களான பலர் நான் இவ்வுலகில் ப்ரஹ்மண ரூபமாகவே வாழ்கிறேன் என்பதை அறிவதில்லை.]

என்று எம்பெருமான் அடியார்களான அந்தணர் பெருமை பேசப் பட்டது. இவ்வத்தியாயத்தின் முடிவில்,

விப்ரப்ரஸாதூத்ரணீத்யரோஹம்
விப்ரப்ரஸாதூத்யஸுராந் ஜயாமி |
விப்ரப்ரஸாதூச்ச ஸதுக்ஷிணோஹம்
விப்ரப்ரஸாதூஜிதோஹமஸமி ||

[4-57]

[அந்தணர்களின் அருளாலேயே நான் இவ்வுலகைத் தாங்குகிறேன். அந்தணர்களின் அருளாலேயே நான் இவ்வுலகை ஜயிக்கிறேன். அந்தணர்களின் அருளாலேயே நான் (யாகுங்களில்) தக்ஷிணை உடைய வனாகிறேன். அந்தணர்களின் அருளாலேயே நான் வெல்லப்படாத வனயிருக்கிறேன்.] என்று தன் பெருமைகளெல்லாமே தன் புக்தர்களான அந்தணர்களால் ஏற்பட்டது என்று எம்பெருமான் அருளியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆறாம் அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில்,

தேவ! தேவேஸ! தைத்த்யக்ரு! ஸதூ தேவைரபிஷ்டுத! |
புவாந் புவகர: ஸ்ரீமாந் ஸஹஸ்ராதித்ய தேஜஸ: ||
ஸர்வ ஸம்ஹார! ஸர்வஜ்ஞ! ஸர்வதூர்ம ப்ரவர்த்தக! | [6-1, 2]
[தேவர் தலைவனா, தேவனே! அஸுரர்களை அழிப்பவனே! எப்போதும் தேவர்களால் துதிக்கப்படுகிறவனே! நீயே ஸம்ஸாரத்தை உண்டு பண்ணுகிறவன். ஸ்ரீய:பதியான நீ ஆயிரம் ஸூர்யர்களுடைய ஒளியை உடையவன். அனைத்தையும் ஸம்ஹரிப்பவனே! எல்லாம் அறிந்தவனே! எல்லா தூர்மங்களையும் நிலைநிறுத்துமவனே!] எனும் யுதிஷ்டிஷ்டிர வாக்யத்தில் எம்பெருமான் ஸர்வஜ்ஞத்காரணன் என்று முழங்கப்பட்டது. அதன் இறுதியில்,

ப்ராஹ்மணோ யஸ்து மத்யுபக்தோ மத்யுயாஜீ மத்பராயண: |
மயி ஸந்நயஸ்தகர்மா ச ஸ விப்ரஸ்தாரயிஷ்யதி ||
த்யுவாதூஸாக்ஷரதத்த்வஜ்ஞ: சாதூர்வர்ணயவிபூக்யுவித் |
அச்சித்யூர: பஞ்சகாலஜ்ஞ: ஸவிப்ரஸ்தாரயிஷ்யதி || [6-181, 182]
[எந்த அந்தணன் என் புக்தனாய், என்னையே ஆராதிப்பவனாய், என்னையே பரமப்ராப்யமாகக் கொண்டவனாய், என்னிடம் எல்லாக் கர்மங்களையும் ஸமர்ப்பித்தவனயிருக்கிறானோ, அந்த அந்தணனே அனைவரையும் கடைத்தேற்றுவான். த்யுவாதூஸாக்ஷர மந்த்ரமான வாஸுதேவ மந்த்ரத்தின் பொருளை அறிந்தவனாய், நாலு வர்ணங்க

ஞடைய வேறுபாடுகளை உணர்ந்தவனும், தாழ்வுகளற்றவனும், பஞ்சகால ப்ரக்ரியையை அறிந்தவனுமான அந்தணன் அனைவரையும் கடைத்தேற்றுவான்.] என்று புகுவதே புக்தர்களின் பெருமை பேசப் பட்டுள்ளதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ப்ராயோபவேஸம் ய: குர்யாத் மதுக்யுதேநாந்தராத்மநா |
நமோ ப்ரஹ்மண்ய தேவாயேத்யுக்த்வா மந்த்ரம் ஸமாஹித: ||
புந: ஸ்வஸ்தேஜா ஜிதக்ரோத: தஸ்ய புண்யப்யஸம் ஸ்ருணு |
காமக: காமரூபீ ச பூலஸூர்யஸமப்ரப: |
ஸ விமானேந திவ்யேந யாதி லோகாம்ஸ்து மாமகாந் ||...
மம லோகேஷு ரமதே யாவத்யாபூதஸம்ப்லவம் ||
அக்ஷுநிப்ரவேஸம் யஸ்சாபி குருதே மதுக்யுதாத்மநா |
ஸோடபி யானேந திவ்யேந மம லோகம் ப்ரபத்யதே ||
தத்ர ஸர்வக்யுனோபேத: பஸ்யத்யேவ ச மாம் ஸத்யா |
த்ரிம்ஸத்கோடிஸமா ராஜந்! மோத்யுதே மம ஸந்நிதௌ ||
ததோடவதீர்ண: காலேந வேத்யுவித் ப்ரஹ்மணோ புவேத் |
காரீஷம் ஸாத்யேத்யஸ்து மாம் ப்ரபந்ந: ஸாசிவ்ரத: ||
நமோ ப்ரஹ்மண்ய தேவாயேத்யேதந்மந்த்ர முதீரயேத் |
பூலஸூர்ய ப்ரகாஸேந விமானேந விராஜதா ||
மம லோகம் ஸமாஸாத்ய பஞ்சகோட: ப்ரமோத்யுதே |
மம லோகாவதீர்ணஸ்ச லோகேடஸ்மிந் க்ஷத்ரியோ புவேத் ||

[6-113...121]

[எவனொருவன் என்னிடம் நெஞ்சு செலுத்தி, 'ப்ரஹ்மணர்களின் தேவனுக்கு வணக்கம்' என்னும் மந்திரத்தைச் சொல்லி, ஸமத்யுமங்கையுடையவனும், கோபத்தை வென்றவனும் ப்ராயோபவேஸம் (உண்ணநோன்பு) அநுஷ்டிக்கிறானே, அவனுடைய புண்யப்யஸத்தைக் கேட்பாய். எங்கும் செல்பவனும், விரும்பிய உருவை எடுப்பவனும், இளஞ்குரியன்போல் ஒளியுள்ளவனும், அவன் திவ்யவிமானத்தின் மூலம் எனது உலகங்களை அடைகிறான்....ப்ரளயகாலம் வரையில் எனது உலகங்களில் ரயிக்கிறான். என்னிடம் நெஞ்சுசெலுத்தி எவனொருவன் அக்ஷுநி ப்ரவேஸம் செய்கிறானே, அவனும் திவ்யவிமானத்தில் ஏறி என் உலகை அடைகிறான். அங்கு எல்லா நற்குணங்களையும் உடையவனும் என்னை எப்போதும் காண்கிறான். முப்பதுகோடி வருஷம் என்னோடு இன்புற்று, மறுபடியும் வேத்யுமறிந்த அந்தணனாகப் பிறக்கிறான்.

பரிஸுத்தமான வ்ரதத்தையுடையவனாய், என்னை ப்ரணமடைந்தவனாய்
எவனொருவன் 'காரீஷம்' எனும் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கிறானோ அவன்
'புரஹ்மணர்களின் தேவனுக்கு வணக்கம்' என்னும் மந்திரத்தைச்
சொல்லவேண்டும். அவன் பூலஸுர்யன்போல் ஒளிவிகம் விம
னத்தில் ஏறி, இவ்வுலகிலுள்ள என்னுடைய கார்ய வைருண்டத்தை
அடைந்து, ஐந்துகோடி வருஷங்கள் ஆனந்தமடைகிறான். அதற்குப்
பின் என்னுலகத்தில் இருந்து கீழிறங்கி இந்த பூமண்டலத்தில்
க்ஷத்திரியனாக ஆகிறான்.] என்று ஏழாம் அத்தியாயத்தில் காணப்படும்
ஸ்லோகங்களிலிருந்து அந்தணர்க்குரிய தெய்வம் எம்பெருமானே
என்று விளங்குகிறது. தாழ்ந்த பூலன்களை விரும்பித் தாழ்ந்த
கர்மங்களைச் செய்பவர்களும் 'நமோ ப்ரஹ்மண்ய தேவாய' என்று
அந்தணர்க்குரிய தெய்வம் எம்பெருமானே என்று உறுதிப்படுத்தும்
மந்திரத்தை அநுஸந்தித்தால், அவர்கள் நீண்டகாலம் ப்ரக்ருதி
மண்டலத்துக்குள் இருக்கும் விஷ்ணுலோகங்களில் ஆனந்தரானு
பூவத்தைப் பெறுகிறார்கள். அதற்குப்பின் அவர்களை இவ்வுலகத்தில்
தன்னையே விரும்பும் பிறவிகளை எடுக்கச்செய்கிறான் எம்பெருமான்—
என்பது இந்த ஸ்லோகங்களின் ஸாரம்.

எட்டாம் அத்தியாயத்தில்,

ஸவ்யாஹ்ருதிகாம் ஸப்ரணவாம் ஸாவித்ரீம் வா ததோ ஜபேத் |

ஆஸ்வாஸமோக்ஷாத் ப்ரணவம் ஜபேத்ஸுவா மாமநுஸ்மரந் ||

ருக்பாதும் வா ஜபேந்மந்த்ரம் அஷ்டாக்ஷரமத்யாபி வா |

[8-38,39]

[அந்த அக்ஷரங்களை ஜபத்துக்குப்பின் முச்சை வெளிவிடுவதற்குமுன்
ப்ரணவத்தோடும், வ்யாஹ்ருதிகளோடுங்கூடிய காரயத்ரீ மந்த்ரத்தை
ஜபிக்கவேண்டும். என்னை நினைத்துக்கொண்டு ப்ரணவத்தையாவது
ஒரு ருக்கின் பாதத்தையாவது அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தையாவது
ஜபிக்கவேண்டும்.] என்று ப்ரணவத்துக்கும் அதன் விவரணமான
திருவஷ்டாக்ஷரத்துக்கும் பொருளாயிருப்பவன் தானே என்று
காட்டினான் கண்ணன்.

ததஸ்த்வஷ்டாக்ஷராதிநி த்ரி: க்ருத்வா பரிவர்த்தயேத் ||

ப்ரத்யக்ஷிணம் பராம்ருஜ்ய முத்ஸுராயா: ஸ்வமுக்யம் தத்யா |

ஊர்த்யவபூஹுஸ்ததோ பூத்வா ஸுரீர்யமீக்ஷந் ஸமாஹித:

தந்மண்டலஸ்தம் மாம் த்யாயேத் ததோ முர்த்திஞ்சதுர்புஜம் |

[8-48,49,50]

[அதற்குப்பின் அஷ்டாஷ்டரம் முதலானவற்றை மூன்று முறை ஜபிக்க வேண்டும். அஞ்ஜலிமுத்யரையோடு தன்னைத்தானே ப்ரத்யக்ஷணம் செய்து, கைதூக்கிநின்றவனாய், மன:ஸாந்தியுடன் ஸுமீர்யனைப் பார்த்துக்கொண்டு, நான்கு கரங்களையுடையவனாய், ஸுமீர்யமண்டலத்தில் இருக்கும் என்னை த்யானிக்கவேண்டியது] என்று அஷ்டாஷ்டரத்தின் பொருளான தானே ஸுமீர்யமண்டலத்தின் நடுவிருக்கும் பரமாத்மா என்றும் காட்டினான்.

கதும் த்வமர்ச்சநீயோடஸி மூர்த்தய: கீத்ருஸாஸ்து தே |
வைக்யநஸா: கதும் ப்யூருய: கதும் வா பாஞ்சராத்திரகா: || [8-85]
[உன்னை அர்ச்சிக்கவேண்டிய முறை என்ன? உன்னுடைய மூர்த்திகள் யாவர்? இவ்விஷயங்களைப்பற்றி வைக்யநஸர்களும், பாஞ்சராத்திர களும் என்ன கூறுகிறார்கள்?] என்று யுதிஷ்டிஷ்டரர் கேட்க.

ஸ்ருணு பாண்டுவ! தத்ஸர்வம் அர்ச்சநாக்ரமம் உத்தமம் |
ஸ்துண்டியுலே பத்மகம் க்ருத்வா சாஷ்டபத்ரம் ஸ்வகம் ஹிதம் ||
அஷ்டாஷ்டரவித்யநேநாப்யத்யவா த்யவாத்யஸாக்ஷரை: |
வைத்யிகைரத்யவா மந்த்ரை: மம ஸலிக் தேந வா புந: ||
ஸ்தூபிதம் மாம் தத: தஸ்மிந்ருத்யுத்யுத விசக்ஷண: |
பூருஷஞ்ச தத: ஸலிக் தமச்யுதஞ்ச யுதிஷ்டிஷ்டர! ||
அநிருத்யுத்யுத மாம் ப்ராஹு: வைக்யநஸவித்யோ ஜநா: |
அந்யே த்வேவம் விஜநந்தி மாம் ராஜந்! பாஞ்சராத்திரகா: ||
வாஸுதேவஞ்ச ராஜேந்த்ர! ஸங்கர்ஷணம் அதூபி வா |
ப்ரத்யயம்நஞ்சாநிருத்யுத்யுத சதுர்மூர்த்திம் ப்ரசக்ஷதே ||
ஏதாந்யந்யாநி ராஜேந்த்ர! ஸம்ஜ்ஞாபேத்யேந மூர்த்தய: |
வித்யுத்யநர்த்ததாந்தராயைவ மாமேவஞ்சார்ச்சயேத்யுப்யத்ய: ||
[8-86...91]

[பாண்டுபுத்ரனே! மிகச் சிறந்த என்னுடைய அர்ச்சனைமுறையைக் கேட்பாயாக. எட்டு இதழ்களையுடைய தாமரையை, தன் ஹிதத்தின் பொருட்டுத் தரையில் எழுதி, அஷ்டாஷ்டர விதிப்படியோ, த்யவாத்யஸாக்ஷர விதிப்படியோ, வைத்யிக மந்த்ரங்களைக்கொண்டோ, பூருஷ ஸலிக் தத்தைக் கொண்டோ அத்தாமரையில் ப்ரதிஷ்டை செய்துப் பட்ட என்னை அறிவாளியாயிருப்பவன் அர்ச்சனை செய்யவேண்டும். பூருஷஸலிக் தத்தையும் ஓதவேண்டும். யுதிஷ்டிஷ்டரனே! வைக்யநஸாக்ஷமம் அறிந்தவர்கள் என்னை அச்யுதன் என்றும் அநிருத்யுதன்

என்றும் திருநாமங்களை யிட்டு ஆரதிக்கிறார்கள். பாஞ்சராத்ரமாகிற மற்றொரு ஆக்யமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யுய்நன், அநிருத்த்யன் என்னும் நாலு வ்யூஹமூர்த்திகளையுடைய என்னை ஆரதிக்கிறார்கள். இவர்கள் அனைவரும் ஆரதிக்கும் மூர்த்திகளும், மற்றும் பல திருநாமங்களுடைய மூர்த்திகளும் பல திருநாம வேறுபாடுகளிருந்தபோதிலும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக ஆரதிக்கத்தக்கவை என அறிவாய். அறிவாளியாயிருப்பவன் என்னை இப்படி அர்ச்சனை செய்யவேண்டும்.] என்று எம்பெருமான் பாஞ்சராத்ர வைக்யாநஸ ரீதியில் அர்ச்சனை முறைகளைச் சுருக்கமாகக் கூறினான். அதற்குமேல்,

த்வத்புக்தா: கீத்ருஸா தேவ! காநி வ்ருத்தாநி தந்ந்ருணம் |
ஏதத் கத்ய தேவேஸ! த்வத்புக்தஸ்ய மமாச்யுத! || [8-92]

[அச்யுதனே! உனது புக்தர்கள் எத்தகையவர்கள்? அவர்களுடைய ஒழுக்கங்கள் எவை? தேவர்தலைவனே! இதை உன் புக்தனான எனக்குச் சொல்லவேண்டும்.] என்று மறுபடியும் துர்ப்புத்ரன் கேட்க,

அநந்யதேவதாபுக்த்யா யே மத்புக்தஜநப்ரியா: |

மாமேவ ஸரணம் ப்ராப்தா மத்புக்தாஸ்தே ப்ரகீர்த்திதா: ||

[8-93]

[எவர்கள் மற்ற தெய்வங்களிடம் புக்தியற்றவர்களோ, என்னையே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாகக் கொண்டவர்களோ, என் அடியார்களுக்கு இனியவர்களோ அவர்களே என் புக்தர்களாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள்.] என்று தொடங்கி, மறந்தும் புறந்தொழாதவர்களாய், தன்னடியார்க்கு இனியவர்களாய், தன்னையே எல்லாமாகக்கொண்டவர்களாயிருப்பவர்களே தன் புக்தர்கள் என்று நிர்ணயித்து, அவர்களுடைய ஒழுக்கங்களை விரிவாகக் காட்டுகிறான்.

ஸாத்விகா ராஜஸாஸ்சாபி தாமஸாஸ்சாபி பாண்டுவ! ||

மாமர்ச்சயந்தி மத்புக்தா: தேஷாமீத்ருக்ஷிதா க்யுதி: |

த்ரியங்மாநுஷ தேவேஷு தாமஸா பூஞ்ஜதே ப்யலம் ||

நாகயஜ்ஞக்ருஹஸ்த்யாநே ராஜஸா பூஞ்ஜதே ப்யலம் |

ஸாத்விகா: ஸத்வஸ்பந்நா மத்பத்யம் யாந்தி மாநவா: ||

[8-100...102]

[பாண்டுபுத்ரனே! ஸாத்விகர்கள், ராஜஸர்கள், தாமஸர்கள் என்று மூன்றுவகைப்பட்ட புக்தர்கள் என்னை ஆரதிக்கிறார்கள், அவர்க

ளடையும் பூலன்கள் பின்வருமாறு:- தாமஸ புக்தர்கள் திரயக்காகவும், மனிதர்களாகவும் பிறப்பெடுத்துப் பூலனை அநுபூவிக்கிறார்கள்; யாக்யங்களைச் செய்து அடையும் ஸ்வர்க்கூத்தில் ராஜஸ புக்தர்கள் பூலனை அநுபூவிக்கிறார்கள். ஸத்வகுணம் நிறைந்த ஸாத்விக புக்தர்களே என்னுடைய பரமபதத்தை அடைகிறார்கள்] என்று முற்கூறிய மறந்தும் புறந்தொழாமையுடைய ஸாத்விக புக்தர்களே பரமபதமாகிற மோக்ஷத்தையடைகிறார்கள்; ராஜஸபுக்தர்கள் தாழ்ந்த பூலன்களையும், தாமஸபுக்தர்கள் மிகத் தாழ்ந்த பூலன்களையும் அடைகிறார்கள் என்று காட்டினான்.

ப்ராணயாமம் து யத்தகாலே யேந மாஞ்சாபி சிந்தயேத் |
தத்காலம் வை த்யுவிஜோ ஜ்ஞேய: ஸோஷகாலமதேரீத: ||
தஸ்மாத்து ஸாத்விகோ பூத்வா ஸுசி: க்ரோத்யவிவரஜித: |
மாமர்ச்சயேத்ய: ஸததம் மத்ப்ரியத்வம் ய இச்சதி || [8-114, 115]

[எவ்வளவு காலம் வரையில் ப்ராணயாமம் செய்கிறானோ, அதைச் செய்யும்போது என்னையும் நினைக்கிறானோ அவ்வளவு காலம் வரையிலேயே இருபிறப்பாளன் அந்தணனாக எண்ணப்படுகிறான். இவையில்லாத காலத்தில் முற்கூறியபடி அவன் அந்தணன் அல்லன். ஆகையால் எவனொருவன் எனக்கு இனியவனாக விரும்புகிறானோ, அவன் ஸாத்விகனாயிருந்து, பரிஸுத்தானும், கோபமற்றவனாய் என்னை எப்போதும் ஆராதிக்கக்கடவன்.] என்று தன்னை ஆராதிக்கும் த்யுவிஜனுக்கே ப்ராஹ்மணத்வம் ஸித்திக்கும் என்று அந்வய வ்யதிரேகங்களாலே காட்டினான். இனி கபிலாத்நத்தைப் புகழும் ஒன்பதாம் அத்தியாயத்திலும், கபிலே எனப்படும் காராம் பசுவைப் புகழும் பத்தாம் அத்தியாயத்திலும், ப்ராஹ்மணத்திசெய்தவனை விளக்கும் பதினொராம் அத்தியாயத்திலும், துர்மஸௌசவிதியை விளக்கும் பனிரண்டாம் அத்தியாயத்திலும், பேராஜன விதியை விளக்கும் பதின்மூன்றாம் அத்தியாயத்திலும் பரம்பொருளைப் பற்றிய பேச்சில்லையாகையால் அவற்றைவிட்டு ஆபத்துத் துர்மத்தை விவரிக்கும் பதினலாம் அத்தியாயத்திற்குச் செல்வோம். இப்பதினலாம் அத்தியாயத்தில்,

மத்யபுக்தா யே த்யுவிஜஸ்ரேஷ்டா மத்யுக்தா மத்பராயண: |
தாந் பங்க்திபாவநாந் வித்தி பூஜ்யாஸ்சைவ விஸேஷத: ||

[எந்த அந்தணர்தலைவர்கள் எனக்கு புக்தர்களாய், என்னிடம் ஈடுபட்டவர்களாய், என்னையே மேலான ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாகக் கொண்டவர்களாயிருக்கிறார்களோ, அவர்கள் தாங்கள் உண்ணும் பங்ந்தியையே (வரிசையையே) பரிமாத்துப்படுத்தும் பங்ந்திபாவநர்கள் என்று அறிவாய். அவர்கள் விசேஷமாக ஆராதிக்கத்தக்கவர்கள்.] என்று தன்னுடைய புக்தர்களைப் பங்ந்தி பாவநர்களாகக் கூறுவதன் மூலம் தானே பரம்பொருள் என்று காட்டினான். அடுத்தபடி துர்ம ஸாரஸமுச்சயத்தைப்பற்றி,

நாராயண! புரானேஸ! யோகுவாஸ! நமோஸ்து தே |
ஸ்ரோதுமிச்ச்யாமி கார்த்ஸந்யேந துர்மஸாரஸமுச்சயம் || [14-35]

[நாராயணனே ! பழம்பெரும் தலைவனே ! யோகங்களில் காட்சியளிப்பவனே ! உனக்கு வணக்கம். உன்னிடமிருந்து துர்மஸாரஸமுச்சயத்தை முழுவதும் கேட்க விரும்புகிறேன்.] என்று துர்ம புத்ரன் வினவும்போது பயன்படுத்தியிருக்கும் விளிச்சொற்கள் நாராயணனே பரம்பொருள் என்று காட்டுகின்றன. துர்மமஹிமையை வர்ணிக்கும் பதினைந்தாம் அத்தியாயத்தில்,

புரஹ்மா வை கார்ஹபத்யோட்குநி: தஸ்மாத்துதேவோ ஹி
வா புவேத் |

துக்ஷிணாகுநி: ஸ்வயம் ருத்ர: க்ரோதாத்மா சண்ட: ஏவ ஸ: ||

அஹமாஹவநீயோட்குநி: அந்தரிக்ஷஞ்ச துக்ஷிண: | [15-32, 33]

என்று புரஹ்மாவை கார்ஹபத்யாகுநியாகவும், தன்னை ஆஹ வநீயாகுநியாகவும், ருத்ரனை துக்ஷிணாகுநியாகவும் சொல்லுமிடத்தில். " க்ரோதாத்மா சண்ட: ஏவ ஸ: " [கோபமே வடிவெடுத்த வனாய் க்ரூரமாயிருப்பவன் அவன்] என்று ருத்ரனின் தனித் தன்மையைக் காட்டியிருக்கையால் அவன் உயிரையெல்லாம் தாயாகத் தண்ணளி செய்து கடாஷித்துக் காக்கின்ற பரம்பொருளாயிருக்க முடியாதென்று விளங்குகிறது. அடுத்ததான சாந்த்ஸ்ராயணவிதியை வர்ணிக்கும் பதினானாம் அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில்,

சக்ராபுது! நமஸ்தேஸ்து தேவேஸ! க்ருடூத்வஹ! |

சாந்த்ஸ்ராயணவிதியும் புண்யமாக்யாஹி புகுவந் மம || [16-1]

[சக்கரக்கையனே ! தேவர்தலைவனே ! க்ருடூக் கொடியானே ! புகுவானே ! உனக்கு வணக்கம். எனக்குப் புண்ணியமான சாந்த்ஸ்ராயண விதியைச் சொல்லுவாய்.] என்று யுதிஷ்டியரன் கேட்கும்

போது சக்கரமேந்திய க்ருடூக்கொடியானே தேவர் தலைவன் என்று நிலைநாட்டினான். கண்ணன் பதிலுரைக்குமிடத்திலும்,

ஸத்யாய விஷ்ணவே சேதி ப்ரஹ்மர்ஷிப்யோ஽த்ய ப்ரஹ்மணே |
[16-8]

என்று விஷ்ணுவுக்கும், ப்ரஹ்மரிஷிகளுக்கும், ப்ரஹ்ம எனப்படும் வேதத்திற்கும், மற்றும் சிலருக்கும் ஹோமத்தை விதிக்கும்படித்தல் விஷ்ணுவை 'ஸத்ய' ஸப்யதூத்தால் விசேஷித்திருப்பதால், உபநிஷத்துக்களில் 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம' [தை-ஆந 1] என்று ஸத்ய ஸப்யதூத்தால் ஒதப்படும் பரம்பொருள் விஷ்ணுவே என்று காட்டப்பட்டது. அடுத்து ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் தூர்மக்ருத்யங்களை வர்ணிக்கும் பதினேழாம் அத்தியாயத்தில்,

ஸர்வபூதஹிதே ஸ்ரீமந்! ஸர்வபூதநமஸ்க்ருத! |

ஸர்வபூதஹிதம் தூர்மம் ஸர்வஜ்ஞ! கத்யஸ்வ மே || [17-2]

[எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் நன்மையை விரும்பும் ஸ்ரீமந்நாராயண! எல்லா ஜீவராசிகளாலும் நமஸ்கரிக்கப்படுபவனே !. எல்லாமறிந்தவனே ! எல்லா உயிர்களுக்கும் நன்மையான தூர்மங்களை எனக்குக் கூறுவாய்] என்று யுதிஷ்டியூரன் அனைத்துயிர்களாலும் வணங்கப்படுபவனாகவும், அனைத்துயிர்களுக்கும் நன்மையைச் செய்பவனாகவும் அழைக்கையாலே கண்ணனே பரம்பொருள் என்று விளங்குகிறது. அடுத்தபடி கார்த்திகை மாஸத்தில் ஒரேவேளை உண்ணும் ஏகபுக்த வ்ரதத்தை விவரிக்கும்போது,

ஜலபாநம் பிபேஷ்ந மாஸோ நாந்தரா ப்ராஜநாத் பரம் |

ஆதித்யரூபம் மாம் வாபி நித்யமத்யே ஸமாஹித: || [17-6]

[மாதம் முழுவதும் ப்ராஜனங்களின் இடையில் நீர் ப்ருகக்கூடாது. உணவுண்ட பிறகு ஆதித்யரூபனாய், எப்போதும் ஸூரியனின் நடுவில் எழுந்தருளியிருக்கும் என்னை ஸாந்தியுடன் சிந்திக்கவேண்டும்] என்று கூறியிருப்பதிலிருந்து ஆதித்யனுக்கு நடுவிலிருக்கும் பரம்பொருள் கண்ணனே என்று விளங்குகிறது. இனி, ஏகபுக்த வ்ரதத்தின் புண்ய பூலத்தை விவரிக்கும் பதினெட்டாம் அத்தியாயத்தில்,

அர்ச்சத்யேவ து மாம் நித்யம் மத்யுக்யதேநாந்தராத்மநா ||

ஸந்த்யயோஸ்து ஜபேந்நித்யம் மத்யுக்யயத்ரீம் ஸமாஹித: |

நமோ ப்ரஹ்மண்ய தேவாயேத்யஸக்ருந்மாம் ப்ரணம்ய ச ||

விப்ரமக்ஞாஸநே க்ருத்வா பாகஜம் பைக்ஷமேவ வா |
 பூத்வா து வாக்யதோ பூக்த்வா வாசமயாஸ்ய த்விஜந்மந: ||
 நமோடஸ்து வாஸுதேவாயேத்யுக்த்வா து சரணம் ஸ்ப்ருசேத் ||
 [18-4...7]

[எப்போதும் என்னை நினைத்துக்கொண்டு ஏகபூக்த வ்ரதத்தை அநுஷ்டிப்பவன் என்னை ஆராதிப்பவனேயாவான். அவன் காலே மாலை வேளைகளில் ஸாந்தியுடன் தினமும் எனது கூராயத்ரியை ஜபிக்க வேண்டும். என்னை வணங்கி, 'ப்ராஹ்மணய தேவனுக்கு வணக்கம்' என்று பலமுறை அநுஸந்தித்து அந்தணனை அக்ஞாஸனத்தில் இருத்தி. சமைத்த அல்லது பிடிக்கையெடுத்த உணவை மௌனத்தோடு உண்டு, ஆசமனம் செய்து, 'வாஸுதேவனுக்கு வணக்கம்' என்று கூறி அந்த அந்தணனின் திருவடிகளில் வணங்க வேண்டும்] என்று கூறியிருப்பதிவிருந்து, ப்ராஹ்மண ஸ்வரூபியாய் இருப்பவன் வாஸுதேவனே என்றும், ப்ராஹ்மணய தேவன் அவனே என்றும் விளங்குகிறது. இப்போதும் ஸ்மார்த்த ப்ராஹ்மணர்கள் ஒருவரையொருவர் விளிக்கும்போது 'ஹரன்' முதலான தேவதாந்தர ஸப்தங்களுலே விளிக்காமல் 'ஹரி' ஸப்தத்தாலேயே விளிப்பதும் இத்தகைய தூர்ம ஸாஸ்த்ர வசனங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டதேயாகும். ஆக, ப்ராஹ்மண ஸ்வரூபியாய், அந்தணர் மாட்டு அருந்தெய்வமாயிருப்பவன் ஹரியைத் தவிர வேறு எவரும் இல்லை என்றதாயிற்று. இவ்வத்தியாயத்தின் இடையில்,

யஜ்ஞாத்மந்! யஜ்ஞஸம்பூத! யஜ்ஞநாத்! நமோ நம: |
 சதுர்மூர்த்தே! சதுர்பூஹோ! சதுர்வ்யூஹ! நமோ நம: ||
 லோகாத்மந்! லோகநாதேஸு! லோகவாஸ! நமோ நம: |
 ஸர்வஜ்ஞ! ஸர்வலோகேஸு! ஹ்ருஷீகேஸு! நமோ நம: ||
 ஸஹஸ்ரஸிரஸே துப்யம் ஸஹஸ்ராக்ஷ! நமோ நம: |
 பஞ்சயஜ்ஞ! நமஸ்தேடஸ்து ஸர்வயஜ்ஞ! நமோ நம: ||
 த்ரயீமய! த்ரயீநாத்! த்ரயீலப்ய! நமோ நம: |
 ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகர்த்தேதி நாரஸிம்ஹ! நமோ நம: ||
 பூக்தப்ரிய! நமஸ்தேடஸ்து ஸோமநாத்! நமோ நம: |
 ஹயவக்த்ர! நமஸ்தேடஸ்து சக்ரபாணே! நமோ நம: ||
 பஞ்சபூத! நமஸ்தேடஸ்து பஞ்சாயுத! நமோ நம: ||[18-36...41]
 [யஜ்ஞஸ்வரூபியே! யஜ்ஞத்தின் பயனே! யஜ்ஞநாதனே! உணக்கு வணக்கம். ப்ராஹ்மவிஷ்ணுருத்வரேந்த்ரர்களாகிய நாலு மூர்த்தி

கனினுள்ளும் இருப்பவனே ! நான்கு திருக்கைகளை உடையவனே ! நான்கு வ்யூஹங்களை உடையவனே ! உனக்கு வணக்கம். உலகனைத்துக்கும் ஆத்மாவே ! லோகநாதர்களுக்கெல்லாம் ஈஸனே ! உலகனைத்தும் தன்னிடம் வளிக்கப்பெற்றவனே ! உனக்கு வணக்கம். எல்லாமறிந்தவனே ! எல்லா உலகுக்கும் ஈசனே ! இந்தூரியங்களுக்கு ஈசனே ! உனக்கு வணக்கம். ஆயிரம் தலைகளையும், ஆயிரம் கண்களையுமுடைய உனக்கு வணக்கம். பஞ்சமஹாயஜ்ஞஸ்வரூபியாய், ஸர்வயஜ்ஞஸ்வரூபியாய் இருக்கும் உனக்கு வணக்கம். வேதமயனாய், வேதநாதனாய், வேதத்தில் காணப்படும் உனக்கு வணக்கம். ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்யும் நரஸிம்ஹனான உனக்கு வணக்கம். அடியார்க்கு இனியவனே ! உமையோடு கூடிய சிவனுக்கு (அல்லது ஸோமனாகிற சந்திரனுக்கு) நாதனே ! உனக்கு வணக்கம். ஹயக்ரீவனே ! சக்ரபாணியே ! உனக்கு வணக்கம். பஞ்சபூதஸ்வரூபியாய், பஞ்சாயுதத்தை உடைய உனக்கு வணக்கம்.] என்று யுதிஷ்டிஷரன் பரம்பொருளுக்கேயுரிய பல பல பெருமைகளைச் சொல்லிக் கண்ணனை அழைக்கிறான்.

ஏகாத்யஸ்யாம் உபோஷ்யாத்ய த்வாத்யஸ்யாமர்ச்சயேத்து மாம் |
 ஷீப்ராநபி யத்யாலாப்யம் பேஜாயேத்யுக்திமாந்நர: ||
 ஸ க்யச்சேத் த்யக்ஷிணுமூர்த்திர்மாஞ்ச நாத்ர விசாரணா |

[18-48, 49]

[ஏகாத்யஸ்யில் உபவாஸமிருந்து, த்வாத்யஸ்யின்று என்னை ஆராதித்துக் கிடைத்தவரையில் அந்நகனர்களுக்கு புக்தியோடு கூடியவனாய் அமுது செய்விக்கவேண்டும். த்யக்ஷிணையும் அளிக்கவேண்டும். த்யக்ஷிணையை வடிவாகக் கொண்ட அவன் என்னையே அடைவான் என்பதில் ஐயமில்லை.] என்று ஏகாத்யஸீவ்ரதாநுஷ்டானத்தினால் எம்பெருமானை அடையலாம் என்றும் காட்டப்பட்டது. அடுத்து, த்யானபுலத்தை வர்ணிக்கும் பத்தொன்பதாம் அத்தியாயத்தில்,

புக்யவம்ஸ்தவ க்யாயத்ரீ ஜப்யதே து கதம் ந்ருபி: |

கிம் வா தஸ்யா: ப்யுலம் தேவ! மமாசக்ஷவ லிதாம்புர! ||[19-24]

[புக்யவானே ! பீதாம்புரம் தூரித்த தேவனே ! உனது க்யாயத்ரியை எப்படி ஜபிக்கவேண்டும். அதன் ப்யுலம் என்ன என்பதைக் கூறுவாய்] என்று கேட்டான் யுதிஷ்டிஷரன்.

த்வாத்ஸ்யாம் விஷுவே சைவ சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹே ததூா |
 அயநே ஸ்ரவணே சைவ வ்யதீபாதே ததைவ ச |
 அஸ்வத்த் த்ஸ்ரநே சைவ ததூா மத்ஸூர்ஸநேடபி ச ||
 ஜபேத் து மம க்ராயத்ரீமத்ஸுவாஷ்டாக்ஷரம் ந்ருப! |
 ஆஜநம் துஷ்க்ருதம் தஸ்ய நாஸயேந்நாத்ர ஸம்ஸய: ||

[19-25,26]

[த்வாத்ஸ்யிரியிலும், சித்திரை, ஜப்பசி மாதப்பிறப்புக்களாகிற விஷு புண்யகாலத்திலும், சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹணங்களிலும், தக்ஷிண யன உத்தராயணங்களிலும், ஸ்ரவணத்திலும், வ்யதீபாதத்திலும், அரசமரத்தைப் பார்க்கும்போதும், என்னைப் பார்க்கும்போதும், என்னுடைய (விஷ்ணு) க்ராயத்ரியையாவது, அஷ்டாக்ஷரத்தையாவது ஜபிக்கவேண்டும். அரசனே! இப்படி ஜபிப்பது — பிறந்தது முதல் இவன் செய்த பாபங்களை அழித்துவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை.] என்று கண்ணன் பதிலுரைத்தான். இதைச் செவியுற்ற யுதிஷ்டிஷ்டான்,

அஸ்வத்த்ஸூர்ஸநம் தேவ! கிம் த்வத்ஸூர்ஸநஸந்நிப்யு |
 ஏதத் கத்ய தேவேஸ! பரம் கௌத்ராஹஸம் ஹி மே || [19-27]
 [தேவனே! அரசமரத்தைப் பார்ப்பது உன்னைக் காண்பதை யொக்கும் என்பது எப்படி? தேவர்தலைவனே! எனக்கு மிகவும் ஆர்வ மாயிருப்பதால் இதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்] என்று கேட்க,

அஹமஸ்வத்த்ஸூர்பேண பாலயாமி ஜகத்த்ரயம் |
 அஸ்வத்த்தோ ந ஸ்திதோ யத்ர நாஹம் தத்ர ப்ரதிஷ்டித: ||
 யத்ராஹம் ந ஸ்திதோ ராஜந்! அஸ்வத்த்ஸூசாபி தத்ர ந |
 யஸ்தவேநம் அர்ச்சயேத் புக்த்யா மாம் ஸ ஸாக்ஷாத்
 ஸமர்ச்சதி ||

யஸ்தவேநம் ப்ரஹரேத் கோபாந்மாமேவ ப்ரஹரேத்து ஸ: |
 தஸ்மாத் ப்ரதக்ஷிணம் குர்யாத் அபிவாதேந ப்ரத்யஹம் ||
 க்ராவோ விப்ரா: ததூாஸ்வத்த்தோ மம ரூபம் யுதிஷ்டிஷ்டர! |
 ஏதத்த்ரயம் ஹி மத்ஸூக்தோ நாவமந்யேத கர்ஹிசித் ||
 அவமாநிதம் சேத்து ஹந்யாத்ஸூஹத்யாஸப்தமம் குலம் |
 அஸ்வத்த்தோ ப்ரஹ்மணோ க்ராவோ மந்மயாஸ்தாரயந்தி ஹி |
 தஸ்மாதேதத் ப்ரயத்நேந ராஜந்! பூஜிதும் அர்ஹஸி ||

[19-28...32]

[நான் அரசமரத்தின் உருவத்திலிருந்துகொண்டு மூவுலகத்தையும்
 ரக்ஷிக்கிறேன். அரசமரம் எங்கு இல்லையோ அங்கு நானும் இருக்க
 மாட்டேன். நான் எங்கு இல்லையோ அங்கு அரசமரமும் இராது.
 எவன் புக்தியோடு அரசமரத்தை ஆராதிக்கிறானோ அவன் என்னையே
 ஆராதிக்கிறான். எவன் கோபத்தோடு அதை ஹிம்ஸிக்கிறானோ அவன்
 என்னையே ஹிம்ஸிக்கிறான். ஆகையால் அரசமரத்தைத் தினமும்
 ப்ரத்யக்ஷணமும் நமஸ்காரமும் செய்யவேண்டும். யுதிஷ்டிஷ்டிரனே!
 பசுக்களும், அந்தணர்களும், அரசமரமும் என்னுடைய உருவங்க
 ளாகும். இம்மூன்றையும் என் புக்தன் ஒருபோதும் அவமதிக்கக்
 கூடாது. அவமதித்தானாகில், அது அவன் குலத்தை ஏழு தலைமுறை
 எரித்து அழித்துவிடும். அரசமரம், அந்தணன், பசுக்கள் என்னும்
 மூன்றும் என் அம்சம் உடையவையாகையாலே ஸம்ஸாரத்திலிருந்து
 சேதனைக் கரையேற்றும். அரசனே! இம்மூன்றையும் நீ ஆராதிக்க
 வேண்டும்] என்று பதிலுரைத்தான் கண்ணன். இவற்றிலிருந்து
 விஷ்ணுகூடியத்திரியின் பெருமையும், பரமாத்மாவின் அம்ஸமுள்ள
 அந்தணன், அரசமரம், பசுக்கள் ஆகியவற்றின் பெருமையும் விளங்
 கும். இனி அடுத்த இருபதாம் அத்தியாயத்தில்,

புக்யவந்! ஸர்வபாபக்யநம் ப்ராயஸ்சித்தம் அநுத்தமம் |

த்வத்புக்தஸ்ய நரஸ்ரேஷ்ட! மம வக்தும் த்வமர்ஹஸி ||

[20-25]

[புக்யவானே! சேதனர் தலைவனே! எல்லாப் பாபங்களையும் அழிப்ப
 தும், ஒப்பற்ற பிராயச்சித்தமாயிருப்பதும் யாதென்பதை உனது
 அடியானான எனக்குச் சொல்லவேண்டும்] என்று யுதிஷ்டிஷ்டிரன்
 கேட்க,

ரஹஸ்யமித்யமத்யர்த்தம் ந ஸ்ராவ்யம் பாபகர்மணாம் |

அவைஷ்ணவாநாம் அஸ்ராவ்யம் ப்ராயஸ்சித்தம் ப்ரஸீமி தே ||

வாமநம் ப்ரஹ்மணம் த்ருஷ்ட்வா மத்யுக்யதேநாந்தராத்மநா |

நமோ ப்ரஹ்மணயதேவாயேத்யபிவாத்யநமாசரேத் ||

ப்ரத்யக்ஷணம் து த்ரி: குர்யாத் புநரஷ்டாக்ஷரேண து |

தேந துஷ்டோ நரஸ்ரேஷ்ட! தத்பாபம் க்ஷபயாமயஹம் ||

[20-26...28]

[இப்போது நான் சொல்லப்போகும் விஷயம் மிகவும் ரஹஸ்யமானது.
 பாபிகள் இதைக் கேட்கலாகாது. வைஷ்ணவரல்லாதவர்கள் இதைக்
 கேட்கக்கூடாது. நீ கேட்ட பிராயச்சித்தத்தைச் சொல்லுகிறேன்

குட்டையான ப்ராஹ்மணனைக் கண்டால் (அத்தகைய ப்ராஹ்மணனாய் அவதரித்த) என்னிடம் நெஞ்சு செலுத்தியவனாய் 'ப்ராஹ்மண்ய தேவனுக்கு வணக்கம்' என்று கூறி அவனை வணங்க வேண்டும். மூன்று முறை அவனை அஷ்டாக்ஷரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு வலம்வரவேண்டும். மனிதர்களில் சிறந்தவனே! இதனால் நான் உகப்படைகிறேன். இப்படிச் செய்பவனுடைய பாபத்தை நான் மன்னிக்கிறேன்.] என்று பதில் கூறினான். கண்ணன். இது லிருந்தும் அஷ்டாக்ஷர ப்ரதிபாத்யனாகவும், ப்ராஹ்மண ஸ்வ ரூபியாகவும், அந்தணர் மாட்டு அருந்தெய்வமாகவும் இருப்பவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனே என விளங்குகிறது. இவ்வத்தியாயத்தின் கடைசியில்,

மம ஸூக்தம் ஜபேத்யஸ்து நித்யம் மதுக்ருதமாநஸ: |

ந ஸ பாபேந லிப்யேத பத்ருமபத்ரமிவாம்புஸா || [20-46]

[என்னிடம் நெஞ்சு செலுத்தியவனாய், எவன் என்னுடையதான புருஷஸூக்தத்தை ஜபிக்கிறானோ தாமரையிலையில் தண்ணீர் ஒட்டாததுபோல் அவன்மேல் பாபம் ஒட்டாது] என்று புருஷஸூக்தம் தன்னைச் சொல்லுகிறது என்பதையும், அதை ஜபிப்பவனுக்குப் பாபம் ஒட்டாது என்பதையும் காட்டினான் கண்ணன். அடுத்து புக்தார்ச்சநவிதியை வர்ணிக்கும் இருபத்தோராம் அத்தியாயத்தில்,

மதுபுக்தாந் ஸூக்த்ரஸாமாந்யாதுவமந்யந்தி யே நரா: |

நரகேஷுவேவ திஷ்டுந்தி வர்ஷகோடும் நராதமா: ||

சண்டாளமபி மதுபுக்தம் நாவமந்யேத புத்ருதிமாந் |

அவமந்ய பதத்யேவ நரகே ரௌரவே நர: ||

மம மதுபுக்தபுக்தேஷு ஸம்மதிர்ஹயதிகா புவேத் |

தஸ்மாத் மதுபுக்தபுக்தாஸ்ச பூஜநீயா விஸேஷத: ||

கீடபக்ஷிம்ருக்ஷாணஞ்ச மபி ஸநந்யஸ்தசேதஸாம் |

ஊர்துவாமேவ க்ருதிம் வித்ருதி கிம் புநர்ஜ்ஞாநிநாம் ந்ருப! |

பத்ரம் வாப்யதவா புஷ்பம் பூலம் வா தோயமேவ வா |

தூதூதி மம ஸூக்த்ரோ஽பி ஸிரஸா தூரயாமி தம் ||

விப்ராநேவார்ச்சயேத் புக்த்யா ஸூக்த்ர: ப்ராணேஸ்ச மத்ப்ரிய: |

தேஷாம் தேநைவ ரூபேண பூஜாம் க்ருஹ்ணாமி பூராத! ||

வேதோக்தேநைவ மார்க்கேண ஸர்வபூதஹ்ருதி ஸ்தூதம் |

மாமர்ச்சயந்தி யே விப்ரா: ஸாயுஜ்யம் யாந்தி தே மம ||

பரித்ராணய புக்தாநாம் ப்ராதுர்ப்புவ: க்ருதோ மயா |
 ப்ராதுர்ப்புவாக்ருதி: காசிதூர்ச்சயேத்தாம் யுதிஷ்டிர! |
 ஆஸாமந்யதமம் மூர்த்திம் யோ புக்த்யா ச ஸமர்ச்சதி ||
 தேநைவ பரிதுஷ்டோ஽ஹம் ப்ருவிஷ்யாமி ந ஸம்ஸய: |
 ம்ருத்யா ச மணிரத்தைஸ்ச தாம்ரேண ரஜதேந வா ||
 க்ருத்வா ப்ரதிக்ருதிம் குர்யாத் அர்ச்சநாம் காஞ்சநேந வா |

[21-21...38]

[எந்த ஜனங்கள் என்னுடைய புக்தர்களை ஸுத்திரஜாதியில் பிறத்தையிட்டு அவமதிக்கிறார்களோ, மனிசரில் கடையரான அவர்கள் கோடிவருஷம் நரகத்தில் வீழ்கிறார்கள். 'சண்ட்ராளனாயிருந்தாலும்' என் அடியானை அறிவாளியாயிருப்பவன் அவமதிக்கக்கூடாது. அவமதிக்கும் மனிதன் ரௌரவ நரகத்தில் வீழ்வான் என்பது உறுதி. என்னுடைய அடியார்களுக்கு அடியார்களாயிருப்பவர்களிடத்தில் எனக்கு என் அடியார்களிடமிருப்பதைவிட பீர்தி மிகுந்திருக்கும். ஆகையால் என் அடியார்க்கு அடியார்களும் சிறப்பாகப் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள். என்னிடம் நெஞ்சு செலுத்திய புழு, பறவை, விலங்குகள் ஆகியவை யும் மேலான கூதியையே அடைகிறார்கள். ஜ்ஞானிகளைக் குறித்துச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஓர் இலையையாவது, பூவையாவது, பழத்தையாவது, (ஒன்றும் கிடைக்காவிடில்) நீரையாவது எனக்கு அளிக்கும் ஸுத்திரனையும் நான் தலையாலே தாங்குகிறேன். புரத குலத்துதித்தவனே! (என் புக்தர்களான) அந்தணர்களையே ஸுத்திரன் அன்புடன் ஆராதிக்கவேண்டும். அவன் எனக்கு உயிரினும் இனியவன். அந்த அந்தணர்கள் உருவில் இருந்துகொண்டே அவர்களை ஆராதிப்பவர்களின் ஆராதனத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். எந்த அந்தணர்கள் எல்லா ஜீவராசிகளின் ஹருத்யததிலும் இருக்கும் என்னை வேதத்தில் சொன்ன முறையில் ஆராதிக்கிறார்களோ அவர்கள் என்னோடு ஸாயுஜ்யத்தை (ஒத்த குணத்தை உடையவர்களாயிருக்கும் பரமமோக்ஷநிலையை) அடைகிறார்கள். யுதிஷ்டிரனே! அடியார்களை ரக்ஷிப்பதற்காகவே என்னால் அவதாரம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. என் அவதாரங்களில் ஏதாவது ஒன்றை அர்ச்சிக்க வேண்டும். இவற்றில் ஒன்றை எவனொருவன் அன்போடு ஆராதிக்கிறானோ, அவ்வாராதனத்தினாலேயே நான் மிகவும் உகப்பேன் என்பதில் ஐயமில்லை. (அவ்வர் ஸக்திக்குத் தக்கபடி) மண்ணாலேயோ, மணிகள், ரத்னங்களாலேயோ, தாம்ரத்தாலேயோ, வெள்ளியாலேயோ, பொன்னாலேயோ என் அர்ச்சா மூர்த்தியைச் செய்து

ஆராதனம் செய்யவேண்டும்.] என்று புக்தர்களது பெருமையும், தன்னை ஆராதிக்கும் முறைகளும் சிறப்பாக விவரிக்கப்பட்டன. இதிலும் புகூவானுடைய ஸௌலப்யத்தோடு கூடிய பரத்வம் தெளிவாக விளங்குகிறது. இனி ஸூத்ரதூர்மத்தை வர்ணிக்கும் கடைசி (22ம்) அத்தியாயத்தில்,

நூஸ்யந்தி தாமஸா பூவா: ஸூத்ரஸ்ய மயி புக்தித: |
 பத்ரம் புஷ்பம் பூலம் தோயம் யோ மே புக்த்யா ப்ரயச்சுதி ||
 ததஹம் புக்திதூத்தம் யந்முர்த்யநா க்ருஹ்ணாமி ஸூத்ரத: |
 சண்டாளோ வா ப்ரிய: கஸ்சித் ஸர்வபாபஸமந்வித: || -
 யதி மாம் ஸததம் த்யாயேத் ஸ பாபேப்ய: ப்ரமுச்சயதே |
 வித்யாவிநயஸம்பந்நா ப்யூராஹ்மண வேத்யபாரக்யா: ||
 மயி புக்திம் ந குர்வந்தி சண்டாளஸத்யூருஸா ஹி தே |
 வ்ருத்யா தூத்தம் வ்ருத்யா ஜப்தம் வ்ருத்யா சேஷ்டம்
 வ்ருத்யா ஹுதம் ||
 வ்ருத்யா தீர்த்தே து தூத்தம் ஸ்யாத் யோ ந புக்தோ
 மயி த்யுவிஜ: |
 யத்ருதஞ்ச ஹுதஞ்சாபி யதியுஷ்டம் தூத்தமேவ வா ||
 அவைஷ்ணவோக்தம் தத்ஸர்வம் ராக்ஷஸா ஏவ பூஞ்ஜதே |
 ஸ்தூவரோ ஜங்க்யமோ வாடபி ஸர்வபூதேஷு பாண்ட்யவ: ||
 ஸமத்வேந த்யாம் குர்யாத் மத்யுக்தோ மித்ரஸத்ருஷு |
 ஆந்ருஸம்ஸ்யமஹிம்ஸா ச த்யா ஸத்யம் ததூர்ஜவம் ||
 அத்யூரோஹம் மம புக்தாநாம் பூதாநாமப்யம் ந்ருப! |
 இத்யேவமாத்யோ ப்யூருயாத் மத்யுக்த்யா ஸ்ரத்யூயாந்வித: ||
 தஸ்யாக்ஷயோ புவேல்லோக: ஸ்வபாகஸ்யாபி பார்த்தியவ: |
 கிம் புநர்யே ஸமர்ச்சந்தி மத்யுக்தா விதியூர்வகம் ||
 மத்யுக்தா மத்யுக்தப்ராண: ஸதுவந்தி யே து மாம் ஸத்யா |
 பூஹுவர்ஷ ஸஹஸ்ராணி தபஸ்தப்யதி யோ நர: ||
 நாலௌ தத்பத்யமாப்நோதி மத்யுக்தை: யத்யவாப்யதே |
 மாமேவ தஸ்மாத் ராஜர்ஷே! த்யாஹி நித்யமதந்த்யூரித: ||
 அவாப்ஸ்யஸி தத: லித்தித்யம் நிஸ்சயம் ஹி அநுத்தமாம் |
 அபார்த்தகம் ப்ரபூஷந்தே ஸூத்ரபூபாக்யதா இதி ||

ந ஸுதித்ரா புகுவதுபுக்தா விப்ரா புகுவதா: ஸ்ம்ருதா: |
 துவாத்ஸாக்ஷர தத்வஜ்ஞ: சதுர்வ்யூஹவிதாநவித் ||
 அச்சித்ர: பஞ்சகாலஜ்ஞ: ஸர்வே புகுவதா: ஸ்ம்ருதா: |
 ருக்வேத்யஜுஷா ஹோதா யஜுஷாத்வர்யுரேவ ச ||
 ஸாமவேதேந சோத்யுகாதா புண்யேநாபிஸ்துவந்தி மாம் |
 அதர்வஸிரஸா சைவ நித்ய மாதர்வண த்விஜா: ||
 ஸ்துவந்தி ஸததம் யே ச தே ஹி புகுவதா: ஸ்ம்ருதா: |
 வேத்யாதீநா: ஸத்யா யஜ்ஞா யஜ்ஞாதீநாஸ்ச தேவதா: ||
 தேவதா ப்ரஹ்மணாதீநா: தஸ்மாத்விப்ராஸ்து தேவதா: |

[22-12...28]

[என்னிடம் அன்பு கொண்டானாகில் ஸுதித்ரனுக்குத் தமோருணமும், அதனால் ஏற்படும் தன்மைகளும் நீங்கிவிடும். இலை, பூ, பழம் அல்லது நீர் என்னும் இவற்றில் எதையாவது அன்போடு ஸுதித்ரன் ஸமர்ப்பித்தானாயினும் அவன் அன்பினால் ஸமர்ப்பித்த பொருளை நான் தலையாலே ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். எல்லாப் பாபங்களோடும் கூடிய சண்டாளாயிருந்தாலும் என்னிடம் புக்தியுள்ளவனாய், என்னை எப்போதும் தியானித்தானாகில் அவன் எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். கல்வியும், அடக்கமும் நிறைந்தவர்களாய், வேதும் கரைகண்டவர்களான அந்தணர்களும் என்னிடம் புக்தி செய்யாவிடில் அவர்கள் சண்டாளர்களை ஒத்தவர்களாவர். என்னிடம் புக்தியில்லாத இருபிறப்பாளன் தியானம், ஜபம், நற்செயல்கள், ஹோமம், தர்ப்பணம் ஆகிய எதைச் செய்தாலும் அது வீணே யாகும். நற்செயல்கள், ஹோமம், யாக்யம், த்யானம், ஜபம் முதலான வற்றை அவைஷ்ணவர்கள் செய்தால் அவையனைத்தையும் ராஷ் ஸர்களே அநுபூவிக்கிறார்கள். பாண்டுபுத்ரனே! அசைவதும் அசையாததுமான எல்லா ஜீவராசிகளிடத்தும், நண்பர்களிடத்தும், எதிகளிடத்தும் என் புக்தன் ஒருபடிப்படக் கருணைபுரியவேண்டும். அரசனே! இரக்கம், அஹிம்ஸை, கருணை, உண்மை, நேர்மை என் அடியார்களுக்குத் துரோஹம் செய்யாமலிருப்பது, எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் அப்யமளிப்பது முதலான நற்குணங்களை என்னிடம் புக்திஸ்ரத்தையுள்ளவன் பிறர்க்கு உபதேசிக்கவேண்டும். இத் தகையவன் சண்டாளனாகிலும் அவனுக்கு அழிவற்ற மோக்ஷலோகம் கிடைக்கும். என்னை முறைப்படி ஆராதிக்கும் மற்ற புக்தர்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? எவர்கள் என்னை எப்போதும் துதிப்பவர்களாய், என்னிடம் உயிரையே வைத்திருக்கிறார்களோ

அவர்களே என் புக்தர்கள். எந்த மனிதன் பல்லாயிரம் வருடம் தவம் புரிகிறானோ, அவனும் என் புக்தர்களடையும் மோக்ஷஸ்தானத்தை அடைவதில்லை. ராஜசிஷ்யே! ஆகையால் சோம்பலில்லாதான் எனையே தினமும் தியானிப்பாயாக. இப்படி தியானிப்பதால் ஒப்பற்ற மோக்ஷஸித்தியை உறுதியாக அடைவாய். என் அடியார்களான ஸூத்ரர்களைப் பார்த்துச் சிலர் ஸூத்ரபுராகுவதர்கள் என்று தவறாகச் சொல்லுகிறார்கள். என் அடியார்கள் ஸூத்ரர்களாக மாட்டார்கள். அவர்கள் அந்தணர்களேயாவார்கள். த்வாத்ஸாஷ்டரத்தின் பொருளை உணர்ந்தவனும், நாலு வ்யூஹங்களின் முறையை அறிந்தவனும், இடைவெளியில்லாமல் உபாதானம் முதலான ஐந்து காலங்களில் என்னைப் பூஜிப்பவனும் ஆகிய அனைவரும் புகுவதர்களே. யாக்யத்தில் ஹோதாவானவன் ருக்யஜுர் வேதங்களாலும், அக்வர்யு யஜுர்வேதத்தாலும், உத்யுதாதா பவித்ரமான ஸாமவேதத்தாலும் என்னையே துதிக்கிறார்கள். அத்ஸ்வணவேதமறிந்த ப்ஸ்ராஹ்மணர்கள் தினந்தோறும் அத்ஸ்வ ஸிரஸ்ஸால் என்னையே துதிக்கிறார்கள். எப்போதும் என்னையே துதிக்கும் அனைவரும் புகுவதர்கள் என்று அறியப்படுகிறார்கள். யஜ்ஞங்கள் எப்போதும் வேதத்திற்கு வசப்பட்டவை. தேவதைகள் அந்த யஜ்ஞத்திற்கு வசப்பட்டவர்கள். தேவதைகள் ப்ஸ்ராஹ்மணர்களுக்கும் வசப்பட்டவர்கள். ஆகையால் ப்ஸ்ராஹ்மணனே ஸகல தேவதா ஸ்வரூபியாவான்.] என்று புகுவத்புக்தர்களானால் ஸூத்ரர்கள் அந்தணர்களேயாவர் என்றும், இந்த புக்தியில்லா விடில் ப்ஸ்ராஹ்மணர்களும் சண்ட்ராள ஸமர் ஆவர் என்றும் இங்கு சொல்லப்பட்டதையொட்டியே தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலையில் மேப்பொருளுக்கு மேலேயுள்ள பாசுரங்களில் அருளியிருக்கிறார் என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இந்த வசனங்களைப் பூர்வாசார்யர்களும் கையாண்டிருக்கிறார்கள். வர்ணஸ்ரம தர்மங்களை நிலைநிறுத்தும் தர்மஸாஸ்த்ரங்கள் எப்பெருமானிடம் புக்தி இருந்தால் தாழ்ந்தவனும் உத்தம வர்ணஸ்ரமியைவிடச் சிறந்தவன் என்றும், எம்பெருமானிடம் புக்தியில்லையானால் உயர்ந்தவனும் சண்ட்ராளனைவிடத் தாழ்ந்தவன் என்றும் முழுங்கியிருப்பதை அனைவரும் காணவேண்டும்.

இவ்வண்ணமாகத் தொடக்கத்திலிருந்து பலவிடங்களில் எம்பெருமானே பரமாத்மா என்றும், மற்ற தேவர்கள் அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களே என்றும் முழுங்கியிருக்கும் இந்த ஸ்ம்ருதியில் பூலஸ்ருதியைப் பேசும் கடைசிப்பகுதியும் விஷ்ணுபரத்வத்தையே நிலைநாட்டுகிறது என்பதைக் காண்போம் இனி.

ஏதத்புண்யம் பவித்ரஞ்ச பாபநாஸநமுத்தமம் ।
 ஸ்ரோதவ்யம் ஸ்ரத்த்யா யுக்தை: மத்யபுக்தைஸ்ச விஸேஷத: ॥
 ஸ்ராவயேத்யஸ்த்வித்யம் புக்த்யா ப்ரயதோ஽த்ய ஸ்ருணோதி வ ॥
 ஸ க்ஷேபேந்ம ஸாயுஜ்யம் நாத்ர கார்யா விசாரண ॥
 யஸ்சேத்யம் ஸ்ராவவேச்ச்ராத்யே மத்யபுக்தோ மத்பராயண: ।
 பிதரஸ்தஸ்ய த்ருப்யந்தி யாவத்யாபூத ஸம்பவம் ॥
 ப்ரஹ்ருஷ்ட: ஸுமநா பூத்வா சிந்தயேதாத்யபூதாம் கத்யாம் ॥
 பூஜயாமாஸ கோவிந்த்யம் த்யம்புத்ர: புந: புந: ।
 தேவா ப்ரஹ்மர்ஷய: வலித்த்யா க்ருத்த்யாப்ஸரஸஸ்தத்யா ॥
 பூதா யக்ஷா க்ருஹ்ஸர்ஸைவ குஹ்யகா புஜக்யஸ்தத்யா ।
 வாலக்ஷியா மஹாத்மாநோ முநய: தத்வத்யாஸரிந: ॥
 தத்யா பாக்யவதாஸ்சைவ பஞ்சகாலரதாஸ்: தத்யா ।
 கௌதுஹலஸமாயுக்தா பாக்யவத்யபுக்திமாக்யதா: ॥
 ஸ்ருத்வா து பரமம் புண்யம் வைஷ்ணவம் த்யம்ஸாஸநம் ।
 விமுக்தபாபா: பூதாஸ்தே ஸம்பூதா: ததக்ஷணேந து ॥
 ப்ரணமய ஸிரஸா விஷ்ணும் ப்ரஸாத்யஸுமுகேக்ஷண: ।
 யத்யாக்யதம் யபுர்தேவா: வலித்த்யாஸ்சர்ஷிக்யண: ஸஹ ॥
 க்யதேஷு தேஷு ஸர்வேஷு கேஸவ: கேஸரிஹா தத்யா ।
 விஸ்ருஜ்ய பாண்டுவாந் ஸர்வாந் ப்ரணதாந் த்வாரகாம் யயௌ ॥
 தத: ப்ரணமய கோவிந்த்யம் தத்யாப்ரபூருதி பாண்டுவா: ।
 கபிலாத்யாநி த்யாநாநி த்யஸ விஷ்ணுபராயண: ॥
 மதுஸூதிநவாக்யாநி ஸ்ம்ருத்வா சைவ புந: புந: ।
 மநஸா பூஜயாமாஸு: ஹ்ருதிஸ்த்யம் பஞ்ச பாண்டுவா: ॥
 யுதிஷ்டிரோ஽பி த்ய்மாத்மா ஹ்ருதி க்ருத்வா ஜநார்த்தநம் ।
 தத்யபுக்த: தந்மநா யுக்த: தத்யாஜீ தத்பரோ஽புவத் ॥
 ஏவமேதத் புராவ்ருத்தம் வைஷ்ணவம் த்யம்ஸாஸநம் ।
 மயா தே கதித்யம் ராஜந்! பவித்ரம் பாபநாஸநம் ॥
 சிந்தயஸ்வ ஸத்யா விஷ்ணும் அப்ரமத்த: குருத்வஹ! ।
 லோகா க்ஷேபேந்நி நான்யேந தத்யவிஷ்ணோ: பரமம் பத்யம் ॥

[மனிதர்களை நற்கதிக்கு அழைத்துச்செல்வதும், பரிஸுத்தமானதும், பாபங்களை அழிக்கக்கூடியதும், மிகச் சிறந்ததுமான இந்த ஸ்ம்ருதி ஸ்ரத்தையுடையவர்களாலும், குறிப்பாக என்னுடைய புக்தர்களாலும் கேட்கத்தக்கது. எவனொருவன் இந்த ஸ்ம்ருதியை புக்தியோடும், புலனடக்கத்தோடும் பிறருக்குச் சொல்லுகிறானோ, அல்லது தான் கேட்கிறானோ அவன் என்னுடைய ஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறான். இதில் ஸந்தோஷமில்லை. எனக்கு புக்தனாய், என்னையே மேலான ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாகக்கொண்ட எவனொருவன் இந்த ஸ்ம்ருதியை ஸ்ரத்தையில் பேசுத்தாக்களைக் கேட்பிக்கிறானோ அவனுடைய பித்ருக்கள் ப்ரளயகாலம் வரையில் த்ருப்தியடைகிறார்கள். இந்த ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்ட அதுபுத்தமான வ்ருத்தாந்தத்தை நன்னெஞ்சை உடையவனாய், உகப்புடன் சிந்திக்கவேண்டும். துர்மபுத்ரன் இந்த ஸ்ம்ருதியைக் கேட்டபின்பு கோவிந்தனைப் பலகால் பூஜித்தான். தேவர்கள், ப்ரஹ்மரிஷிகள், ஸித்தாத்மர்கள், க்ருத்தாத்மர்கள், அப்ஸரஸ்ஸுக்கள், பூதங்கள், யக்ஷர்கள், க்ரஹங்கள், குஹ்யர்கள், நாட்கர்கள், வாலகிலியர்கள், மஹாத்மாக்களாய், உண்மையை அறிந்த மற்ற முனிவர்கள், அபிசுமனம் முதலான ஐந்து காலங்களில் திருவாராத்நம் பண்ணும் பாஞ்சராத்திரிகள் ஆகிய இவர்களனைவரும் புகுவதுபுக்தியை உடையவர்களாய், உத்ஸாஹத்தோடு கூடியவர்களாய், மிகப்புண்ணியமான இந்த வைஷ்ணவ துர்மஸாஸ்த்ரத்தைக் கேட்டு, அந்தக்கணத்திலேயே பாபங்கள் நீங்கப் பெற்றவர்களாய், பரிஸுத்தரானார்கள். அருளாலே மலர்ந்ததிருக்கண்களை உடைய கிருஷ்ணனாகிற விஷ்ணுவைத் தலையால் வணங்கி, தேவர்களும், ஸித்தாத்மர்களும் ரிஷிகுணங்களோடுகூடத் தத்தம் இருப்பிடத்திற்குச் சென்றார்கள். அவர்களனைவரும் சென்றபின்பு, கேஸியைக் கொன்றவனான கேஸவன் தன்னை வணங்கிய பாண்டுவர்கள் அனைவருக்கும் விடைகொடுத்து துவாரகைக்குச் சென்றான். அது முதற்கொண்டு பாண்டுவர்கள் கோவிந்தனை வணங்கி (இந்த ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்ட) கபிலாத்நம் முதலான பத்துவிதமான தானங்களையும் செய்துகொண்டு விஷ்ணுவையே மேலான குதியாகக் கொண்டவர்களாய் இருந்தார்கள். மதுஸூதனனுடைய வாக்யங்களை மறுபடியும் மறுபடியும் நினைத்துப் பஞ்சபாண்டுவர்களும் தம் ஹ்ருத்யத்திலிருக்கும் அவனை மனஸ்ஸாலே ஆராதித்தார்கள். துர்மாத்மாவான யுதிஷ்டிரரும் ஜநார்த்தனனை நெஞ்சில் இருத்தி, அவனுக்கு புக்தராய், அவனிடம் நெஞ்சைச் செலுத்தியவராய், அவனையே ஆரதிப்பவராய், அவனிடமே ஈடுபட்டவரான

ஜ்ஞாநியாக ஆனார். அரசனே! பரிஸுத்ததமானதாய், பாபங்களைப் போக்குவதான இந்தச் சரித்திரம் என்னால் உனக்குச் சொல்லப் பட்டது. குருகுலத் தலைவனே! சோம்பல் இல்லாதவனாய், எப்போதும் விஷ்ணுவைச் சிந்திப்பாயாக. வேறு எந்த வழியாலும் உலகினர் விஷ்ணுவின் ஸுப்ரஸித்ததமான பரமபத்யத்தை அடைய முடியாது.

இந்தப் பூலஸ்ருதியிலிருந்தும் கண்ணனாய் அவதரித்த விஷ்ணுவே ஸர்வாந்தர்யாமி என்றும், தேவதைகள் முதலான அனைவரும் அவனை ஆராதிப்பவர்கள் என்றும், அவனுடைய ஸ்தானமே மிகவுயர்ந்த மோக்ஷலோகமென்றும், அவனைச் சிந்திப்பதாலேயே அதனை அடையமுடியுமென்றும் தெளிவாக விளங்குகிற தாகையால், இந்த வ்ருத்ததக்ஷுளதம ஸ்ம்ருதியானது புகுவத் பரத்வத்தையே நிலைநாட்டுகிறது என்பது அசைக்கமுடியாதபடி நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

வ்ருத்ததக்ஷுளதம ஸ்ம்ருதி நிர்ணயம் முற்றிற்று.

அருணஸ்ம்ருதி நிர்ணயம்

இந்த ஸ்ம்ருதியில் தெய்வங்களைப்பற்றிச் சில இடங்களிலேயே வருகிறது. 148 ஸ்லோகங்கள்கொண்ட இந்த ஸ்ம்ருதியில் 61-வது ஸ்லோகத்தில்,

“விஷ்ணுஜிஷ்ணுஹ்ருஷ்கேஸப்ரதிமாம் ஸ்தூபயேத்து வா |

ருணர்த்தம் ப்ரதிக்ருஹ்ணநோ முச்யதே தூஷ்ப்ரதி

க்ரஹாத் ||”

[ஸர்வவ்யாபியாய், அனைத்துலகையும் வென்றிருப்பவனாய், இந்த்ரி யங்களுக்கு ஈஸனான பரமாத்மாவின் அர்ச்சாமூர்த்தியை ப்ரதிஷ்டை செய்வேண்டும். இப்படிச் செய்பவன், தீயவர்களிடமிருந்து தன் கடனை அடைப்பதற்காக வாங்கின தூணத்தினால் ஏற்படும் பாபத்தினின்றும் நீங்கப்பெறுகிறான்.] என்று ஸர்வலோகவ்யாபியான விஷ்ணுவை அனைத்துலகையும் வென்றிருப்பவனென்றும், இந்த்ரி யங்களுக்கு ஸ்வாமி என்றும் குறிப்பிடுவது காணத்தக்கது. 120-வது ஸ்லோகத்தில் தீயவர்களிடமிருந்து வாங்கிய தூணத்திற்கு ப்ராயச் சித்தத்தை விதிக்கும்போது,

“ருக்ஸாமவேதேள நியதம் ஜபேத்வா ஸிவஸந்நிதேள |

நாராயணஸுமரணந் முச்யதே தூஷ்ப்ரதிக்ரஹாத் ||”

[ருக்ஸரம் வேதங்களை நியமத்தோடு சிவன் கோவிலிலே ஜபிப்பதும் ப்ராயச்சித்தமாகும். நாராயணனை நினைப்பதாலேயே தீய தூனத்தினால் ஏற்படும் பாபத்தினின்றும் நீங்குகிருன்] என்று சிவன் கோவிலில் வேதபாராயணம் செய்வதும், நாராயணனை நினைப்பதும் ஸமமாகக் கூறப்பட்டதிலிருந்து சிவனைக் காட்டிலும் நாராயணனுடைய பெருமை விளங்குகிறது. இந்த ஸ்ம்ருதியின் கடைசியில்,

“ப்ராயஸ்சித்தம் து தஸ்யைவ ஹரே: ஸம்ஸ்மரணம் பரம்”
 ப்ராதர்நிஸி ததூ ஸந்த்யாமத்யாஹ்நாதிஷு ஸம்ஸ்துவந் ||
 நாராயணமவாப்நோதி ஸத்ய: பாபகூயம் நர: ||
 முக்த்வா ப்ரயாதி ஸ ஸ்வர்க்கம் தஸ்ய விஷ்ணோருமீலநே(?) |
 வாஸுதேவஸ்ய புக்தஸ்ய ஜபஹோமார்ச்சநாதிஷு ||
 தஸ்யாந்தே புவதே தஸ்ய தேவேந்த்ராத்யதிகம் பூலம் ||

[145-148]

[முற்கூறிய பாபங்களுக்கு ஹரியை நினைப்பதே மேலான ப்ராயஸ்சித்தமாகும். காலையிலும், நடுப்பகலிலும், மாலையிலும், இரவிலும், எல்லாக் காலங்களிலும் நாராயணனைத் துதிப்பதன்மூலம் மனிதன் உடனே பாபங்களிலிருந்து நீங்கப்பெறுகிருன். இறந்த பின்பு விஷ்ணுவின்னுடையதான ஸ்தூனத்தையும் அடைகிருன். வாஸுதேவனிடம் புக்தி பூண்டிருப்பவன் ஜபம், ஹோமம், அர்ச்சனை முதலான எதைச்செய்தாலும் அதன் பயனாக தேவேந்த்ரப் பதவியைக் காட்டிலும் சிறந்த பூலனை அடைகிருன்.] என்று படிக்கப்படும் பூலஸ்ம்ருதியிலிருந்தும், விஷ்ணுவை நினைப்பதொன்றே எல்லாப் பாபங்களையும் அழிப்பது என்றும், மோகமுள்ளிட்ட எல்லா உயர் பதவிகளையும் அளிப்பது என்றும் விளங்குகிறதாகையால் இந்த ஸ்ம்ருதியிலிருந்தும் புகுவத் பரத்வமே நிலைநாட்டப்பட்டதாயிற்று.

அருணஸ்ம்ருதி நிர்ணயம் முற்றிற்று.

வஸிஷ்ட ஸ்ம்ருதி நிர்ணயம்

இந்த வஸிஷ்ட ஸ்ம்ருதி கல்கத்தாவில் வெளியிடப்பட்ட ஸ்ம்ருதி ஸந்தர்ப்பபுத்தின் நாலாம் பாகுத்தில் 2139-வது பக்கம் முதல் 2246-வது பக்கம் வரையில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களால் ஆயிரம் வருஷங்களாகக் கையாளப்படும் பல ஸ்லோகங்கள் இந்த ஸ்ம்ருதியில் உள்ளன. இது புகுவத் பரத்வத்தை

அசைக்கமுடியாதபடி நிலைதாட்டித்தருவது என்பது இதன் முதல் அத்தியாயத்திலிருந்தே விளங்குகிறதாகையால் அவ்வத்தியாயம் முழுவதையும் அடுத்தபடி பொழிப்புரையோடு கொடுக்கிறோம்.

சூருமிக்ஷவாகுவம்ஸஸ்ய வலிஷ்ட்யம் ப்ரஹ்மஸம்பவம் |
பப்ரக்ஷுர்முநய: ஸர்வே பாராஸர்யபுரோக்யமா: ||

முநய ஊசு:—

புக்யவந்! புவதா ப்ரோக்தா யஜ்ஞதூநவ்ரதாத்ய: |
வர்ணஸ்ரமாணம் கர்த்தவ்யா நித்ய நைமித்திகா: க்ரியா: ||
க ஆசார: க: ஆஹார: கீத்ருக்ஷ்ருத்தி: க ஆஸ்ரய: |
வைஷ்ணவாநாம் முநிஸ்ரேஷ்ட்ய! ப்ரஹ்மி ஸர்வமஸேஷத: ||

வலிஷ்ட்ய உவாச—

ஸ்ருணுத்வம் முநய: ஸர்வே ஸர்வதூர்ம ஸநாதநம் |
வைஷ்ணவாநாஞ்ச விப்ராணாம் யத்யதாசரணம் ஸம்பும் |
ஸர்க்க்யாதேள ப்ரஹ்மண: ஸ்ரேஷ்ட்யா:

வைஷ்ணவாம்ஸேந சோதித்யா: |

இதரே ச த்ரயோ வர்ண: ப்ரஹ்மண விஷ்ணுஸூருநா ||
தஸ்மாச்ச வைஷ்ணவா விப்ரா: ப்ரக்ருத்யாதிஷு ஸத்தமா: |
அவைஷ்ணவத்வம் விப்ராணாம் மஹாபாதகஸம்மிதம் ||
அவைஷ்ணவஸ்து யோ விப்ர: ஸர்வகர்மஸு கர்ஹித: |
ரௌரவம் நரகம் ப்ராப்ய சாண்டூலீம் யோநிமாப்நுயாத் ||
நித்யம் நைமித்திகம் காம்யம் த்ரிவித்யம் ஸ்ருதிசோதித்யம் |
அவைஷ்ணவாநாம் விப்ராணாம் கர்ம தந்நிஷ்ப்யலம் புவேத் ||
ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுமந்யேந ஹீநதேவேந தூர்மதி: |
ஸாதாரணம் ஸக்ருத்ப்ரஹ்மணே ஸோடந்த்யஜோ

நாந்த்யஜோடந்த்யஜ: ||

யோ விஷ்ணுஸேஷமாத்மாநமந்யஸேஷம் ப்ரபத்யதே |
ஸ சாண்டூலோ மஹாபாபீ ரௌரவம் நரகம் வ்ரஜேத் ||
அவைஷ்ணவத்வம் விப்ராணாம் ஆத்மநாஸநகாரணம் |
தஸ்மாத்து வைஷ்ணவத்வம் வை விப்ராணாம்

ஸ்ருதிசோதித்யம் ||

அவைஷ்ணவோ ஹதோ விப்ரோ ஹதம்

ஸ்ராத்மதக்ஷிணம் ।

அப்ரஹ்மண்யம் ஹதம் க்ஷாத்ரமநாசாரம் ஹதம் குலம் ॥
யே வாஸுதேவம் நார்ச்சந்தி ஸர்வலோகேஸ்வரம் ஹிம்-
தேஷாம் ஹி நரகே வாஸ: கல்பாயுதஸ்தைரபி ॥
சதுர்வேதீ ச யோ விப்ரோ வாஸுதேவம் ந விந்ததி ।
வேத்யுபாரபுராக்க்ரந்த: ஸ வை ப்ரஹ்மணக்ஷர்த்த்யு: ॥
தஸ்மாதுவைஷ்ணவத்வேந ப்ரஹ்மணத்வம் விஹந்யதே ।
வைஷ்ணவத்வேந ஸம்ஸித்திம் லப்யதே நாத்ர ஸம்ஸய: ॥
நாராயணம் பரம் ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மணநாம் ஹி தைவதம் ।
ஸோமஸூர்யாத்யோ தேவா க்ஷத்ரியாணாம் விஸாம் ததா ॥
ஸூத்ராதீநாம் து ருத்ராத்யா அர்ச்சநீயா: ப்ரகீர்த்திதா: ।
யத்து ருத்ரார்ச்சநம் ப்ரோக்தம் புரானேஷு ஸ்ம்ருதிஷ்வபி ॥
தத்யப்ரஹ்மண்யவிஷயமேவமாஹ ப்ரஜாபதி: ।

ருத்ரார்ச்சநம் த்ரிபுண்ட்ரம் ச யத்புரானேஷு க்யதே ।
க்ஷத்ரவிட் ஸூத்ரஜாதீநாம் நேதரேஷாம் ததுஷ்யதே ॥
தஸ்மாத்த்ரிபுண்ட்ரம் விப்ராணாம் (விப்ரைஸ்து) ந த்யர்யம்
முநிஸத்தமா: ॥

யத்ய்ஞாநாச்ச பிப்யுருய: பதிதாஸ்தே ந ஸம்ஸய: ॥
ஊர்த்வபுண்ட்ரம் து விப்ராணாம் ஸததம் ஸ்ருதிசோதிதம் ।
ஊர்த்வபுண்ட்ரோ ம்ருத்யா ஸூப்ரோ லலாடே யஸ்ய
த்யுருஸ்யதே ॥

ஸர்வபாபவிஸூத்த்யாத்மா ஸ யாதி ஹரிமந்திரம் ।
ஸ்நாநம் த்யாநம் தபோ ஹோம: ஸ்வாத்யாய: பித்ருதர்ப்பணம் ॥
புஸ்ப்யவந்தி தத்ஸர்வமூர்த்வபுண்ட்ரம் விநா க்ருதம் ॥
முமுகுபிர்வீதராக்ய: அப்ரமத்தை: ஸமாஹிதை: ।
ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ஹரே: பூஜாக்ஷச்சூத்ரா த்யைரலங்க்ருதம் ॥
ப்ரஹ்மணைர்நைவ ம்ருத்யுத்யார்யா ந ப்யஸம் ந ச சந்தநம் ।
யத்யப்யுத்த்யா து பிப்யுருயாத் ப்ராயஸ்சித்தி ப்யேத்து ஸ: ॥
ந த்ரிபுண்ட்ரம் த்யுவிஜைர்த்யார்யம் ந ட்டாகாரமேவ ச ।
ந சாந்யதேவதாபுக்திராபத்யபி கத்யாசந ॥

யஸ்து நாராயணாதுந்யம் ஸ்வதந்த்ரேண ப்ரபூஜயேத் |
 புவேயுந்நிஷ்புலாஸ்தஸ்ய யஜ்ஞதூநாதி ஸத்க்ரியா: ||
 அங்குபுவேந தேவாநாம் அர்ச்சநம் ந நிஷித்யதே |
 ஸ்வதந்த்ர புத்த்யா ய: குர்யாத் ப்ராஹ்மணே நரகம்
 வ்ரஜேத் ||
 தஸ்மாத்து ப்ராஹ்மணே நித்யம் ப்ரயத்நேநார்ச்சயேத்தூரிம் |
 ததூதாரணபுவேந தேவதா: பரிதோடர்ச்சயேத் ||
 அவைஷ்ணவஸ்து யோ விப்ரஸ்சாண்ட்ராலாத்யம: ஸம்ருத: |
 ந தேந ஸஹ பேக்தவ்யமாபத்யபி கதாசந ||
 ஸுதூர்ஸநோர்த்வபுண்ட்ரானாம் தூரணம் ப்ரத்யமம்
 ஸம்ருதம் |
 தந்மந்த்ராத்யயநம் சைவ ததூயாராத்யநம் ததூ ||
 நித்யமாராத்யநம் விஷ்ணோர்த்யயநம் ஹோமோ ஜபஸ் ததூ |
 தத்கதூர்ஸ்வணம் சைவ தந்நாம்நஸ்சைவ கீர்த்தநம் ||
 தத்பாதூதீர்த்தஸேவா ச தந்நிவேதிதபேஜநம் |
 ப்ரணாமஸ்தஸ்ய புரதோ நர்த்தநம் கீதவாத்யநம் ||
 தத் ஸ்தோத்ரபட்யநம் சைவ ததூந்யேஷாமஸேவ்யதா |
 ஏவம் ஸம்பூஜயந்நித்யம் நாராயணமநாமயம் ||
 ஸ வைஷ்ணவோ புவேத்ஸிப்ர: ஸர்வலோகேஷு பூஜித: |
 லலாடே சோர்த்வபுண்ட்ரஸ்து பூரஹுமூலே ஸுதூர்ஸநம் ||
 கண்டே யத்வாக்ஷமாலா து பவித்ரம் துக்ஷிணே கரே |
 வைஷ்ணவேந ஸதூ தூர்யா ஹரிஸம்புந்துவேதுநாத் ||
 ஸங்குசக்ராங்கநம் குர்யாதூத்மநோ பூரஹுமூலயோ: |
 கலத்ராபத்யப்ருத்யேஷு பஸ்வாதிஷு விமுக்தயே ||
 ஸ புத்ர பஸுதூரானாம் ப்ராஹ்மணநாம் விஸேஷத: |
 குர்யாத்து சிந்தநம் சைவ வைஷ்ணவம் நாம லக்ஷம் ச ||
 ஸங்குசக்ரே ஸ்பூடம் குர்யாத் ப்ரதப்தே பூரஹுமூலயோ: |
 ஸர்வாஸ்ரமேஷு வஸதாம் ஸத்ரீணம் ச ஸ்ருதிவேதுநாத் ||
 ஹோமாதூதநவ ஸந்தப்தசக்ரமாதூய வைஷ்ணவம் |
 துக்ஷிணே பூரஹுமூலே து துக்ஷ்த்வா கர்ம ஸமாசரேத் ||
 விதிநா தூரயித்வைவ பவித்ரம் சக்ரமுத்தமம் |
 ததஸ்ஸ வைஷ்ணவம் யாதி நான்யதூ த்விஜஸத்தமா: ||

தஸ்மாத்து விதிவச்சக்ரம் தூரயித்வா ஸுதூர்ஸநம் ।
 பஸ்சாத் ஸர்வாணி கர்மாணி குர்வீத த்விஜஸத்தமா: ॥
 சக்ரஸ்ய தூரணே காலே ப்ராஹ்மணத்வம் வித்யுர்புதா: ।
 ஜாதிகர்மாணி வை குர்யாச்சௌளோபநயநே஽பி வா ॥
 மந்த்ராத்யயநகாலே வா சக்ரம் தூர்யம் வித்யாநத: ।
 அத்ருத்வா விதிவச்சக்ரம் யதி கர்ம ஸமாசரேத் ॥
 நிஷ்புலம் து புவேத் ஸர்வமிஷ்டாபூர்த்தம் த்விஜோத்தமா: ॥

[1-42]

இதி ஸ்ரீவளிஷ்டுஸ்ம்ருதௌ ப்ராஹ்மணஸ்வருப கதூகம் நாம
 ப்ரத்யமோ஽த்யாய: ॥

[பிரமனுடைய பிள்ளையாய், இஷ்வாகு வப்ஸத்தின் ஆசார்யரான வளிஷ்டுரை வியாஸர் முதலான எல்லா முனிவர்களும் பின்வருமாறு கேட்டார்கள்—“புகுவானே! அந்தந்த வர்ணஸ்ரமங்களில் இருப்பவர்கள் செய்யவேண்டிய நித்ய நைமித்திக கர்மங்களான யஜ்ஞம், தூானம், வ்ரதம் முதலானவை உம்மால் சொல்லப்பட்டன, முனிவர் தலைவரே! வைஷ்ணவர்களுக்கு ஆசாரம் எது? ஆஹாரம் எது? தொழில் என்ன? ஆஸ்ரமணியம் எது? இவையனைத்தையும் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்.” இவ்வண்ணம் முனிவர்களால் கேட்கப்பட்ட வளிஷ்டுர் கூறலுற்றார்,— முனிவர்களே! எல்லா தூர்மங்களுக்கும் பழமையானதாய் வைஷ்ணவர்களான அந்தணர்களுக்குரிய தாய், மங்குளமான ஆசாரங்களைக் கூறுகிறேன், கேளுங்கள். விஷ்ணுவின் அம்ஸமுடைய விஷ்ணு புத்ரான பிரமனால் ஸ்ருஷ்டியின் ஆதியில் சிறந்தவர்களான ப்ராஹ்மணர்கள் படைக்கப்பட்டார்கள். மற்ற மூன்று வர்ணத்தவர்களும் அவ்வம்ஸமற்ற பிரமனால் படைக்கப்பட்டனர், ஆகையால் விஷ்ணுவால் படைக்கப்பட்ட அந்தணர்கள் ஸ்வபூரவம் முதலியவற்றால் சிறந்து விளங்குகிறார்கள். அந்தணர்கள் வைஷ்ணவர்களாயிராமலிருப்பது மஹாபாதகத்தோடு ஒத்தது. எந்த அந்தணன் வைஷ்ணவனாயிராமலிருக்கிறானோ அவன் எந்த வைதூககர்மத்தையும் செய்யத்தகாதவன் என்று இகழப்படுகிறான். இறந்தபின்பு ரௌரவ நரகத்தை அடைந்து, சண்டாரான னாகப் பிறக்கிறான். வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட நித்யம், நைமித்திகம், கர்மம் என்னும் மூன்றுவகைக் கர்மங்களும் விஷ்ணுபுத்தராயிராத அந்தணர் அனுஷ்டிக்கும்போது பயனற்றவையாகின்றன. அறிவு கெட்டவனான எவனொருவன ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை மற்றொரு தாழ்ந்த தேவனோடு ஸமானமானவனாக ஒருமுறை சொல்லுகிறானோ, அவனே

உண்மையுள்ள சண்டாளன் சண்டாளனாகப் பிறந்தவன்கூட (அவனைப் போல்) சண்டாளனல்லன். எவன் விஷ்ணுவுக்கு அடிமைப்பட்ட தன் ஆத்மாவை மற்றொரு தெய்வத்துக்கு அடிமைப்பட்டதாக நினைக்கிறானோ, மஹாபாபியாய், சண்டாளனான அவன் ரௌரவ நரகத்தை அடைகிறான். அந்தணர்களுக்கு அவைஷ்ணவத்வமானது ஆத்மாவையே அழிக்கக்கூடியது. அதனால் அந்தணர்களுக்கு வைஷ்ணவத்வம் வேதத்திலேயே விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அவைஷ்ணவனான அந்தணன் அழிந்தவனே. துஷ்டிணையில்லாத ஸ்ராத்ந்தும் அழிந்ததே. ப்ராஹ்மணனைத் துணைகொள்ளாத ஷத்ரியன் அழிந்தவனே. ஆசாரமில்லாத குலமும் அழிந்ததே. எவர்கள் எல்லா வுலகுக்கும் ஈஸ்வரனான ஹரியை ஆராதிப்பதில்லையோ அவர்கள் லக்ஷக்கணக்கான வுருஷங்கள் நரகில் வீழ்கிறார்கள். நாலு வேதமும் படித்தவனாயினும் வாஸுதேவனைச் சரணமடையவில்லையானால் வேதமாமகிற பெருஞ்சுமையால் அழுத்தப்படும் ப்ராஹ்மணக் கழுதையே அவன். ஆகையால் அவைஷ்ணவத்தன்மையால் ப்ராஹ்மணத் தன்மை அழிக்கப்பட்டுவிடுகிறது. வைஷ்ணவத்வத்தை உடையவன் எல்லா ஸித்திகளையும் பெறுவான் என்பதில் ஐயமில்லை. பரப்ராஹ்மமான நாராயணன் அந்தணர்க்குரிய தெய்வமாவான். சந்த்ரன், ஸூர்யன் முதலான தேவர்கள் ஷத்ரியர்களுக்கும், வைஸ்யர்களுக்கும் தெய்வங்களாவர். சூத்ரர் முதலானவர்களுக்கு ருத்ரன் முதலான தாமஸ தேவர்கள் ஆராதிக்கத் தக்கவர்களாக ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிறார்கள். புராணங்களிலும் ஸ்மருதிகளிலும் 'ருத்ரனை ஆராதிக்கவேண்டும்' என்று சொல்லுமிடங்கள் ப்ராஹ்மணரல்லாதார் விஷயம் என்று ப்ரஜாபதி கூறினார். ருத்ரனை ஆராதிக்கவேண்டும் என்றும், த்ரிபுண்ட்ரம் தூரிக்கவேண்டும் என்றும் புராணங்களில் சொல்லப்படுவது ஷத்ரியவையஸூத்ரர்களுக்கேயொழிய அந்தணர்களுக்கல்ல. முனிவர் தலைவர்களே! ஆகையால் (குறுக்கேயிடும்) த்ரிபுண்ட்ரத்தை அந்தணர்கள் தூரிக்கலாகாது. அறியாமையால் தூரித்தால், அவர்கள் பதிதர்களாவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. அந்தணர்கள் ஊர்த்வுபுண்ட்ரமே எப்போதும் தூரிக்கவேண்டும் என்று வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. எவனுடைய நெற்றியில் வெள்ளைமண்ணுலான ஊர்த்வுபுண்ட்ரம் காணப்படுகிறதோ, அவன் எல்லாப்பாபங்களினின்றும் நீங்கப்பெற்றவனாய் ஹரியின் உலகத்திற்குச் செல்கிறான். ஊர்த்வுபுண்ட்ரமில்லாமல் செய்யப்படும் ஸ்நானம், தூரணம், தவம், ஹோமம், வேதாத்யயனம், பித்ருதர்ப்பணம் ஆகிய அனைத்தும் சாம்பலாகி அழியும்.

ஸப்தாதி விஷயங்களில் பற்றற்றவர்களாய், பகுவத்விஷயத்தில் சோம்பலில்லாமல் நன்கு ஈடுபட்டவர்களான முமுக்ஷுக்களால் (தம் வீடு முதலானவற்றில் எழுதப்படும்) மாலை, குடை முதலானவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஊர்த்வபுண்ட்ரமே ஹரியின் திருவாராத்ந மாகும். அந்தணர்களால் (வெள்ளை நிறமல்லாத) மண்ணே, சரம் பலோ, சந்த்ரனமோ (புண்ட்ரமாக) தூரிக்கத்தக்கதன்று. அறியாமல் தூரித்தானாகில் அவன் ப்ராயஸ்சித்தம் செய்யவேண்டியவனாகிறான். இரு பிறப்பாளர்கள் முப்பட்டையாகவோ, ஒரே பட்டையாகவோ குறுக்குப் புண்ட்ரத்தை தூரிக்கக்கூடாது. ஆபத்துக்காலத்தில் கூட ஒருபோதும் வேறு தெய்வத்திடம் புகுத்தி செலுத்தக்கூடாது. எவனொருவன் நாராயணனைக் காட்டிலும் வேறொரு தெய்வத்தை ப்ரத்யானமாக வைத்துப் பூஜிக்கிறானோ அவன் செய்யும் யஜ்ஞம், த்யானம் முதலான நற்செயல்களும் பயனற்றவையாகின்றன. (கோயில்களில்) மற்ற தெய்வங்களை நாராயணனுக்குப் பரிவாரங்களாக வைத்துப் பூஜிப்பது தவறல்ல. மற்றொரு தெய்வத்தை ப்ரத்யானமாக வைத்து ஆராதிக்கும் அந்தணன் நரகம் புகுவான் ஆகையால் அந்தணன் தினந்தோறும் ஹரியை முயன்று பூஜிக்கவேண்டும். அவனால் தூரிக்கப்படுமவர்கள் என்னும் நினைவோடு மற்ற தெய்வங்களை ஆராதிக்கவேண்டும். வைஷ்ணவனுயிராத அந்தணன் சண்ட்ராளனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவன் என்று ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்படுகிறான். ஆபத்துக்காலத்திலும் ஒருபோதும் அவனோடு சேர்ந்து உட்கார்ந்து உண்ணலாகாது. (எம்பெருமானை ஆரதிப்பதில் அடங்கும் விஷயங்களாவன) — 1. ஸுதர்ஸனத்தையும், ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களையும் தூரிப்பது முதல் ஆராத்நமாகும். 2. எம்பெருமானுடைய மந்த்ரங்களை (ஆசார்யன் மூலம்) கற்பது. 3. அவனுடைய அடியார்களை ஆரதிப்பது. 4. எம்பெருமானுக்கு தினந்தோறும் திருவாராத்நம்செய்வது. 5. அவனை த்யானிப்பது. 6. அவனுடைய மந்த்ரங்களைக்கொண்டு ஹோமம் செய்வது. 7. அவனுடைய மந்த்ரங்களைக்கொண்டு ஜபம் செய்வது. 8. அவனுடைய கதைகளைக் கேட்பது. 9. அவனுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் செய்வது. 10. அவனுடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தைப் பருகுவது. 11. அவன் அமுதுசெய்ததை உண்பது. 12. அவனுக்கு முன்னால் வணங்குவது. 13. அவனுக்கு முன்னால் நாட்டியமாடுவது. 14. அவனுக்கு முன்னால் பாட்டுப் பாடுவது. 15. அவனைப்பற்றிய துதிகளைப் படிப்பது. 16. அவனைத் தவிர வேறு எவரையும் தொழாமலிருப்பது. இப்படிப் பதினாறு வகைகளில் தினந்தோறும் குறையற்ற நாராயணனை ஆரதிப்பவன் எவனோ,

வைஷ்ணவனுன அவனே அந்தணனாவான். எல்லாவுலகிலும் பூஜிக்கப் படுவான். நெற்றியில் ஊர்த் துவண்டூரமும், வலதுதோளில் ஸுதூர் ஸனமும், கழுத்தில் துளஸி, தாமரை மணிமாலைகளும், வலது கையில் பவித்ரமும், எம்பெருமானோடு ஸம்பந்தத்தைக் காட்டுவ தற்காக வைஷ்ணவனால் தூரிக்கப்படவேண்டும். தனது இருதோள் களிலும் ஸங்குசக்ரங்களால் அடையாளம் செய்துகொள்ளவேண்டும். மனைவி, பிள்ளைகள், வேலைக்காரர்கள், பசுக்கள் முதலான எல்லாச் சேதனர்க்கும் அவர்கள் முக்தியடைவதற்காக ஸங்குசக்ரங்களும் செய்யவேண்டும். குறிப்பாக அந்தணர்கள் மனைவி, மக்கள், பசுக்க ளோடு சக்ரங்களும் செய்துகொள்ளவேண்டும். விஷ்ணு ஸம்பந்த முள்ள திருநாமங்களையும், அடையாளங்களையும் சிந்திக்கவேண்டும். தோள்களில் ஸங்குசக்ரங்களைத் தெளிவாகத் தெரியுப்படி அடையாளம் செய்துகொள்ளவேண்டும். வேதும் விதிக்கிறபடியால் எல்லா ஆஸ்ரமங்களிலிருப்பவர்களுக்கும், ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஹேராமம் முதலான வற்றைச் செய்து அதில் காய்ச்சப்பட்ட விஷ்ணுசக்ரத்தைக்கொண்டு வலதுதோளில் அடையாளம் செய்தபின்பே வைதூக கர்மங்களைச் செய்விக்கவேண்டும். அந்தணர் தலைவர்களே! பரிஸுத்ததூமானதாய் (வேதங்களில் பவித்ரம் எனப்படுவதாய்), மிகச் சிறந்ததான சக்ரத்தை முறைப்படி தூரிப்புதினால் விஷ்ணுவின் பரமபதூத்தை அடைவான். அதை அடைய வேறு வழியில்லை. ஆகையால் ஸுதூர்ஸன சக்ரத்தை விதிப்படி தூரித்தபின்பே எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்யவேண்டும். அந்தணர் தலைவர்களே! சக்ரதூரணம் செய்யும்போதே அந்தணத் தன்மை ஏற்படுகிறது என்று அறிவாளிகள் அறுதியிடுகிறார்கள். ஆகையால் அதற்குப் பின்பே ஜாதகர்மம், நாமகரணம், சொளம், உபநயனம் முதலான அந்தணர்க்குரிய கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். அல்லது திருவஷ்டாசூரம் முதலான மந்த்ரங்களை உபதேசம் பெறும்போதாவது முறைப்படி சக்ரத்தை தூரிக்கவேண்டும். தூவிஜ ஸ்ரேஷ்டர்களே! முறைப்படி சக்ரத்தை தூரிக்காமல் யாகும் செய்தல், குளம் வெட்டுதல் முதலான இஷ்டாபூர்த்தகர்மங்களைச் செய்தால் அவையனைத்தும் பயனற்றதாகும்.] என்று இந்த வஸிஷ்டஸம்ருதியின் முதல் அத்தியாயமே புகுவத்பரதவத்தைக் கல்வெட்டாகக் காட்டித் தருகிறது. பரமதூர்மஸாஸ்த்ரங்களின் ஸாரமங்களும் இருக்கிறது இனி, வைஷ்ணவர்களுக்கு நாமஸம்ஸ்காரத்தை வர்ணிக்கும் இரண்டாம் அத்தியாயத்திலுள்ள ஸாரமான சில ஸ்லோகங்களைக் காண்போம்.

தஸ்ய துக்ஷிணகர்ணே து ஜபேதூஷ்டாசூரம் ஸ்வயம் |

மூர்த்நி ஹஸ்தம் விநிக்ஷிப்ய ஜபேச்ச தூவாதூஸாசூரம் ||

ஷட்குரேண மந்த்ரேண குஸை: ஸம்மாஜயேத் தநாம் ।
 நாம குர்யாத் தத: பஸ்சாதுவைஷ்ணவம் பாபநாஸநம் ॥
 மாஸைஸ்ச வதஸரைஸ்சைவ மூர்த்திபி,ர்த்யவாத்யஸைர்யுதம் ।
 ஆரப்ய மார்க்குஸீர்ஷே து கேஸவாத்யையரதிஷ்ட்யதம் ॥
 மாஸே யஸ்மிம்ஸ்து யோ ஜாதஸ்தஸ்ய தந்நாம கீர்த்திதம் ।
 தஸ்ய நைஸர்க்கிகம் நாம வைஷ்ணவம் து விதி,யதே ॥
 அந்யாநி சைவ நாமாநி குணயோகே ப,வந்தி ஹி ।
 ப்ரத்யுமம் வைஷ்ணவம் நாம ஸர்வவர்ணேஷு கீர்த்திதம் ॥
 ந சேத்து வைஷ்ணவோ நாம யஸ்ய வை த்யுவிஜஸ்த்தமா: ! ।
 அநாமகஸ்ஸ விஜ்ஞேய: ஸர்வகர்மவிக்யர்ஹித: ॥
 ஏவம் ஹி நாமகரணம் கர்த்தவ்யம் த்யுவிஜஸ்த்தமா: ! ।
 ஜாதகர்மண்யலாபே து விஷ்ணோஸ்சக்ராதி, த்யாரணே ॥
 சௌளோபநயநே வாபி தந்மந்த்ராத்யயநே,பி வா ।
 விதி,நா வைஷ்ணவம் சக்ரம் த்யாரயித்வா த்யுவிஜோத்தமா: ! ॥
 கர்ம குர்யாத் தத: பஸ்சாத் ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த வித்யாநத: ॥

[2-24...32]

[அந்தக் குழந்தையின் வலது காதில் தந்தையானவன் தானே திருவஷ்டாசுரத்தை ஜபிக்கவேண்டும், கையைக் குழந்தையின் தலையிலே வைத்து த்யவாத்யாசுரத்தை ஜபிக்கவேண்டும், ஷட்குர மந்த்ரத்தினால் குலங்களைக்கொண்டு குழந்தையின் உடம்பைத் தடவ வேண்டும். அதற்குப்பின் பாபங்களை அழிக்கும் விஷ்ணு ஸம்பூந்த, முள்ள திருநாமங்களைக் குழந்தைக்கு வைக்கவேண்டும். அந்தந்த மாஸங்களுக்கும் வருஷங்களுக்கும் உரிய கேஸவன் முதலான பன்னிரண்டு மூர்த்திகளை உடைய எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை வைக்கவேண்டும். மார்கழி மாதம் கேஸவனால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டது. தை முதலாகக் கார்த்திகை ஈருகவுடைய மற்ற மாதங்கள் நாராயணன் முதலாக த்யாமோதரன் ஈருகவுள்ள மூர்த்திகளால் அதிஷ்டிக்கப் பட்டவை. எந்தக் குழந்தை எந்த மாதம் பிறந்திருக்கிறதோ அக் குழந்தைக்கு அந்த மாதத்திற்கான மூர்த்தியின் திருநாமத்தை வைக்கவேண்டும். குழந்தைக்கு அந்த வைஷ்ணவ நாமமே இயல் வானதாகக் கூறப்படுகிறது. மற்ற நாமங்களும் குணங்களையிட்டு வைக்கப்படுகின்றன. எல்லா வர்ணங்களுக்கும் வைஷ்ணவ நாமமே முக்கியமானது என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்தணர் தலைவர்களே! எவனுக்கு வைஷ்ணவமான திருநாமம் இல்லையோ, அவன் பெய

ரில்லாதவன் என்றே அறியத்தக்கவன். அவன் எல்லாக்கர்மங்களுக்கும் தகுதியில்லாதவன். நாமகரணம் இவ்வண்ணமே செய்யப்பட வேண்டும். நாமகரணத்தை ஜாதகர்மத்தின்போதோ, இல்லாவிடில் சக்ராங்கனத்தின்போதோ, செளளத்தின்போதோ, உபநயனத்தின்போதோ, புகுவந்மந்த்ரங்களை உபதேசம் பெறும்போதோ செய்யலாம். அந்தணர் தலைவர்களே! விதிப்படி விஷ்ணுவின் சக்ரத்தை துரிக்கச் செய்தபின்பு ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட மற்ற கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்.]

இதிலிருந்து பரம்பொருளான விஷ்ணுவின் திருநாமங்களையே குழந்தைகளுக்கு வைக்கவேண்டும் என்பது விளங்குகிறது. பிள்ளைக்கு வைக்கப்பட்ட இந்நாமங்களைப் பெற்றோர்களும், உறவினர்களும் அடிக்கடி சொல்லுவதால், அவர்களது பாபங்கள் அழிந்து பரமபதும் கூடக் கிடைக்கிறது என்பதை ஸ்ரீபுகுவதத்தில் அஜாம்ளோபாக்ய யானத்தில் காணலாம். இவ்விஷயத்தைப் பெரியாழ்வாரும் 'காகம் கறையுடை' [பெரியாழ்-திரு 4-6] என்னும் திருமொழியில் அருளிச்செய்தார்.

இனி, குழந்தைகளுக்கு உபநிஷ்க்ராமணம், அன்னப்ராசனம் முதலான கர்மங்களை விவரிக்கும் மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் புகுவத் பரத்வம் முழங்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்போம்.

அத்ய மாஸே சதுர்த்தே து க்ருஹாந்நிஷ்க்ராமயேச்சிஷ்யம் |
ஸுஸ்நாப்ய ஸமலங்க்ருத்ய ஸ்வஸ்திவாசநமாசரேத் ||
அர்ச்சயேத் ப்ரயதோ விஷ்ணும் கர்மபிஷ்ச ஸுஸோபயதை: |
கத்யஸீப்யஸம்யுக்தம் த்யாயந்நம் ச நிவேத்யேத் ||
ஸஹஸ்ரநாமபி: ஸ்துத்வா நம:க்ருத்வா து விஷ்ணவே |
புரதோ வாஸுதேவஸ்ய ஹோமம் குர்யாத்யவித்யாநத: ||
ஆயம் கௌரிதி மந்த்ரேண ஹம்ஸ: ஸுசிஷித்ய்ருசா |
பரோமாத்ரேண ஸகித்தேந த்யாயந்நம் ஜுஹ்யாத்யத்ஸுவிஜ: ||
ததோர்க்கமண்டூலே விஷ்ணும் த்யாத்வா ஸம்பூஜயேத்-
ஹிரண்மயவபுர்தேவம் ஸங்க்யசக்ரக்யதாதாரம் || [குரும்
பத்மாஸநஸ்த்யம் தேவேஸம் ஸர்வாபரணபூஷிதம் |
குமாரமீக்ஷயேத்யபூநாம் ஜபந் வை ஸரீரயதையுவதம் || [3-1...6]
[நாலாவது மாதத்தில் குழந்தையை விட்டை விட்டு வெளியில் அழைத்துவரவேண்டும். நன்றாக நீராட்டி, அலங்கரித்து, ஸ்வஸ்தி

வாசனத்தைச் செய்யவேண்டும். புலனடக்கமுடையவனாய், அழகிய (தூப தீபாதி) கர்மங்களால் விஷ்ணுவுக்குத் திருவாராதனம் செய்யவேண்டும். வாழைப்பழத்தோடு கூடிய தயிரமுதை எம்பெருமானுக்கு அமுதுசெய்யப்பண்ணவேண்டும். விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தால் துதித்து, எம்பெருமானை வணங்கி, வாஸுதேவனுனை அவனுக்கு முன்னால் முறைப்படி ஹோமம் செய்யவேண்டும். “ஆயம் கௌ:” என்னும் மந்திரத்தாலும், “ஹம்ஸ: ஸுசிஷத்” என்னும் ருக்மீனிலும், “பரோ மாத்ரயா” என்று தொடங்கும் விஷ்ணுஸுலக்த்தத்தினாலும் அந்தணன் தயிரமுதை ஹோமம் செய்யவேண்டும். அதற்குப்பின் ஸுலர்யமண்டலத்தில் பெரியவனாய், பொன்மயமான திருமேனியையுடையவனாய், ஸங்கு சக்ர கதாக்களை தூரித்தவனாய், பத்மாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனாய், தேவர தலைவனாய், எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனாய், தேவனுனை விஷ்ணுவை த்யானித்து ஆராதனம் செய்யவேண்டும். ஸுலர்யனை தேவதையாகக் கொண்ட மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு, குழந்தைக்கு ஸுலர்யதூர்ஸனம் செய்விக்கவேண்டும்.] என்னும் இவ்வத்தியாயத்தின் தொடக்கத்திலுள்ள உபநிஷக்ராமணவிதியிலிருந்து ஸுலர்யனுக்கு நடுவிலிருப்பவனாக சூரந்தோடாக்யம் முதலான உபநிஷத்துக்களில் ஒதப்பட்ட பரமாத்மா ஸங்குசக்ரகதாரதான நாராயணனே என்று விளங்குகிறது. அடுத்தபடியாக அன்னப்ராஸனத்தை விவரிக்கும்போது,

ஐப்த்வாச பௌருஷம் ஸூக்தம் நமஸ்க்ருத்ய ஜநார்த்தநம் |
ஹரேர்நிவேதிதம் பஸ்சாத் ஸாபே, பாத்ரே விநிக்ஷிபேத் ||
த்யூயாஜ்யமாக்ஷிகைர்யுக்தம் ப்ராங்க்முக்யம் புரதோ ஹரே: |
ஹோம்நாசாந்நபதேந்நஸ்வ இதி மந்த்ரேண ப்ராஸயேத் ||
விப்ராம்ஸ்ச பேஜயேத்யுவித்வாநாஸீர்பிரபி, நந்த்யேத் |
அத்யாஷ்டமே மாலி குர்யாத்யுவிஷ்ணு பூஜா வித்யாநத: ||
ஸேவநை: குஸுமைர்திவ்யை: பூஜயேத் புருஷோத்தமம் ||

[3-13...16]

[புருஷஸூக்தத்தை ஜபித்து, ஜநார்த்தனனை நமஸ்கரித்து, அந்த எம்பெருமானுக்கு அமுதுசெய்யப்பண்ணிய உணவை நல்ல பாத்திரத்தில் சேர்க்கவேண்டியது. தயிர், நெய், தேன் ஆகியவற்றோடு சேர்க்கப்பெற்ற உணவை எம்பெருமானுக்கு முன்னால் கிழக்கு முகமாக இருக்கும் குழந்தைக்கு “ஹோம்நாசாந்நபதேந்நஸ்வ(?)” என்னும் மந்திரத்தைச் சொல்லி ஊட்டவேண்டியது. அறிவாளியா

யிருப்பவன் அந்தணர்களுக்கு உணவளித்து, அவர்களைக்கொண்டு குழந்தைகளுக்கு ஆசீர்வாதமும் செய்விக்கவேண்டும். அதற்குப்பின் எட்டாவது மாஸத்தில் விஷ்ணுவைப் பூஜை செய்யவேண்டிய முறைப் படி—வணங்குவதன் மூலமும், நல்ல பூக்களை இடுவதன்மூலமும் புருஷோத்தமனுக்குத் திருவாராதனம் செய்யவேண்டும்.] என்று எம்பெருமானுடைய திருவாராதனத்தையும், புருஷஸூக்த ஜபத்தையும் செய்து, எம்பெருமான் அமுதுசெய்த உணவையே குழந்தைக்கு ஊட்டவேண்டும் என்று கூறியிருப்பது காணத்தக்கது. அதற்குப்பின் மூன்றாவது வயஸ்ஸில் செய்யவேண்டிய செளளம் (குடுமிவைத்தல்) என்னும் கர்மத்தை விவரிக்கும்போது,

ஸ்நாத்வாபரேஹ்நி குர்வீத ஸ்வஸ்திவாசந பூர்வகம் ।

அர்ச்சயேந்மாத்ஸீபுஷ்பை: கேஸவம் க்ருட்யத்வஜம் ॥ [3-1-20]

[ஸ்வஸ்திவாசனத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு பிற்பகலில் ஸ்நானம் செய்து க்ருட்யக்கொடியோனான கேஸவனை மாத்ஸீ (குருக்கத்தி) புஷ்பங்களாலே அர்ச்சிக்கவேண்டும்] என்று எம்பெருமானுடைய அர்ச்சனை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. எட்டாவது வயதில் செய்யவேண்டிய உபநயனத்தின்போது,

ஸ்நாத்வாபரேஹ்நி பூர்வாண்ஹே க்ருதஸ்வஸ்த்யயநோ புதா: |
விஷ்ணும் ஸம்பூஜயேத்யேவம் கரவீர: ஸுக்யந்திபி: ॥

[3-38, 39]

[முற்பகலில் ஸ்வஸ்திவாசனம்செய்து, பிற்பகலில் ஸ்நானம்செய்து மணம்மிக்க கரவீர(அலரிப்)புஷ்பங்களாலே தேவனான விஷ்ணுவைப் பூஜிக்கவேண்டும்] என்று விஷ்ணுபூஜை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அடுத்த படியாகப் புண்ட்ரதாரண விதியை விளக்கும்போது,

ம்ருத்யா ஸூப்ரேண ச தத்யா ஊர்த்வபுண்ட்ரஞ்ச த்யாநயேத் ।
நாமபி: கேஸவாத்யைஸ்ச யத்யாஸங்க்யம் த்விஜோத்தமா: ! ॥
ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ருஜும் ஸௌம்யம் ஸுபார்ஸ்வம்
ஸுமநோஹரம் ।

மத்யே சித்யேரேண ஸம்புக்தம் ஸீப்தாக்ருதிகம் ஹரே: ॥
லலாடே கேஸவம் த்யாயேந்நாராயணமத்யோத்யரே ।
வக்ஷ:ஸ்த்யலே மாத்வஞ்ச கேஷவிந்தம் கண்டகே தத்யா ॥
விஷ்ணுஞ்ச தக்ஷிணே குக்ஷௌ பூாஹுகே மதுஸூதநம் ॥
த்ரிவித்ரமம் கந்த்யே து வாமகுகுக்ஷௌ து வாமநம் ॥

ஸ்ரீதரம் பூஹுகே வாமே ஹ்ருஷீகேஸம் து வை புஜே ।
 க்யூவாயாம் பத்மநாப்யஞ்ச ப்ருஷ்டே த்யாமோதரம் தத்யா ॥
 தத்ப்ரகக்ஷாநதோயேந வாஸுதேவேதி மூர்த்த்யநி ।
 ஸாந்தராலோர்த்வபுண்ட்ரஸ்ய மத்யே ஸ்ரீவிஷ்ணுத்யாமநி ॥
 ஹரித்ராஸார ஸம்பூதாம் தாம் நர: த்யாரயேச்ச்யமியம் ।

[3-49...55]

[அந்தணர் தலைவர்களே ! வெள்ளை மண்ணிலே கேஸவன் முதலான பன்னிரு நாமங்களாலே பன்னிரண்டு ஊர்த்தவபுண்ட்ரங்களை தூரிக்கச் செய்யவேண்டும். (வளைவில்லாமல்) நேரானதாய், அழகியதாய், அழகிய பக்கங்களை உடையதாய், நெஞ்சை மிகவும் ஈர்ப்பதாய், நடுவில் இடை வெளியுள்ளதாய், எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் போன்ற அமைப்புள்ளதாய் ஊர்த்தவபுண்ட்ரங்களை அணியவேண்டும். நெற்றியில் கேஸ வளையும், வயிற்றில் நாராயணனையும், மார்பில் மாதவனையும், கழுத்தில் கோவிந்தனையும், வயிற்றின் வலதுபுறம் விஷ்ணுவையும், வலது புஜத்தில் மதுஸூதனையும், வலது (தோளும் கழுத்தும் சேரும் இடமான) கந்தரத்தில் திரிவிக்ரமனையும். வயிற்றின் இடது புறம் வாமனனையும், இடது புஜத்தில் ஸ்ரீதரனையும், இடது தோளும் கழுத்தும் சேருமிடத்தில் ஹ்ருஷீகேஸனையும், பத்மநாப்யனை முதுகின் கீழ்ப்புறமும், த்யாமோதரனை முதுகின் மேற்புறமும் தியானித்து, பன்னிரண்டு ஊர்த்தவபுண்ட்ரங்களை அணியவேண்டும். எஞ்சிய திருமண்ணை அலம்பி, அந்நீரை வாஸுதேவனைத் தியானித்துத் தலையில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இடைவெளியோடு கூடிய ஊர்த்தவபுண்ட்ரத்தின் நடுவே விஷ்ணுபாத்யஸ்த்யானத்தின் இடையில் ஹரித்ரா (மஞ்சள்) ஸாரத்தால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீசூர்ணத்தால் ஸ்ரீதேவியைச் சேதனைத் தூரிக்கவேண்டும்.] என்று கேஸவன் முதலான பன்னிரு மூர்த்திகளின் திருநாமத்தில் அமைந்த பன்னிரு திருமண்காப்புக்களையும் அணியும் முறை தெளிவாக விளக்கப்பட்டது. அடுத்தபடியாக,

ஸாவித்ரீம் வித்புத்ரௌ(?) மூலஹந்த்ரேண ஸம்ஸமரேத் ।
 நாராயணம் ஜகந்நாதம் ஸ்வகூரும் மநஸா ஸ்மரந் ॥
 ஆதித்ய மண்டலாந்தஸ்தம் த்யாத்வா விஷ்ணும ஸநாதநம் ।
 ஜபேத்யவா ப்ரணமேச்சைவ ஹம்ஸ: ஸாஸிஷ்வித்யந்த்யா ॥
 ப்ருயாந்மந்த்ராத்யுகம் பஸ்சாத் ஸேஷம் கர்ம ஸமாசரேத் ॥

[3-60...62]

[தனது ஆசார்யனை மனத்தால் நினைத்துக்கொண்டு, லோகநாதனும், பழையோனும், விஷ்ணுவெனப்படும் நாராயணனை ஆதித்யமண்டல

லத்தின் உள்ளிருப்பவனாகத் தியானித்து, கூராயத்ரியைத் திருவஷ்டா
க்ஷரத்தோடு நினைத்துக்கொண்டு “ஹம்ஸ: ஸுசிஷத்” என்னும்
மந்திரத்தால் ஜபித்து வணங்கவேண்டும். அதற்குப்பின் திருமந்திரம்
முதலானவற்றை உபதேசுரித்து, எஞ்சிய ஹோமகர்மத்தைச் செய்ய
வேண்டும்.] என்று ஸுரீர்யமண்டலத்திலிருக்கும் நாராயணனை
நினைத்துக்கொண்டு மூலமந்த்ரமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தோடு கூராய
த்ரியை நினைக்கவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டிருப்பது குறிச்
செய்து கொள்ளத்தக்கது. அடுத்து ஸநானத்தை வர்ணிக்கும்போது,

மந்த்ரத்வயேநாபிமந்த்ரய தஸ்மிந் த்யாயேத் ஸநாதநம் |

அநந்தபேகாகுபர்யங்கே ஸயாநம் ரமயா ஸஹ ||

த்யாத்வா நிமஜ்ய தேவேஸம் த்ரி:படேத்யகமர்ஷணம் |

ததைவ மந்த்ரரத்நேந தர்ப்பயேத்யஸு நிமஜ்ய ||[3-103,104]

[த்யவயமந்திரத்தினால் நீரை அபிமந்த்ரணம் செய்து, அதில்
திருவநந்தாழ்வானை படுக்கையில் ஸ்ரீதேவியோடு பள்ளிகொண்டி
ருப்பவனாய், பழையோனான தேவர்தலைவனைத் தியானித்து, நீரில்
மூழ்கி அகமர்ஷண மந்திரங்களை மூன்றுமுறை படிக்கவேண்டும்.
நீராடியபின் த்யவயமந்திரத்தினால் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்.]
என்று ஷ்ரீராமபிரபாகரானந்தரின் தியானித்து, த்யவயமந்திரத்தினால்
தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும் என்று விதித்திருப்பதிலிருந்து அந்தணன்
எல்லாக்கர்மங்களையும் படிக்கவந்தஸ்மரணத்தோடே செய்யவேண்டும் என
விளங்குகிறது. அடுத்தபடி ஸந்த்யாவந்த்ருணத்தை விளக்கும்போது,

“ஆபோஹிஷ்டேதி மந்த்ரேண மார்ஜயேத்து த்வயேந ச”[112]

“ஸுரீர்யஸ்ச மேதி மந்த்ரேண...மந்த்ரரத்நேந ஸம்ப்ராஸ்ய”

[113]

என்று “ஆபோஹிஷ்டா” என்னும் மந்திரத்தினாலும் த்யவயத்தி
னாலும் மார்ஜனத்தையும், “ஸுரீர்யஸ்ச மா” என்னும் மந்திரத்தின
ாலும் த்யவயத்தினாலும் ஜலப்ராஸனத்தையும் விதித்து. ஆதித்ய
மண்டலத்தின் நடுவிலிருக்கும் நாராயணனைத் தியானிக்கும்படி மூன்று
ஸ்லோகங்களால் விதிக்கப்படுகிறது.

ஆதித்யமண்டலாந்தஸஸ்தம் த்யாத்வா விஷ்ணும ஸநாதநம் |

ஸுத்யஸ்பபிகவர்ப்பம் கோமளாங்காயுதாயுதம் ||

ஸுஸ்நிக்ய நீலகேஸாந்தம் ரத்நகுண்டலேஸாபிதம் |

பத்மாஸநஸ்தம் தேவேஸம் முக்தாதாம விபூஷிதம் ||

ஸுக்லமால்யாம்புரதயம் ஸுக்லகந்தாருஸேபநம் |

வாமாங்கே ச ஸ்ரியா யுக்தம் த்யாத்வா மந்த்ரம் ஜபேத் புத்ய: ||

[3-115...117]

[ஆதித்யமண்டூலத்தின் நடுவிலிருப்பவனாய், பழையோனாய், வேறு நிறம் கலக்காத ஸ்பூடிகவர்ணத்தையுடையவனாய், அழகிய அவயவங்களோடும், ஆயுதங்களோடும் கூடியவனாய், மிகவும் மழுமழுப் போடு இருக்கும் கறுத்த திருக்குழற்கற்றையுடையவனாய், ரத்ன குண்டூலங்களோடு விளங்காநிற்பவனாய், பத்மாஸனத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனாய், தேவர் தலைவனாய், முத்துமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனாய், வெள்ளைமாலையையும் வஸ்திரத்தையும் அணிந்திருப்பவனாய், வெளுத்த சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டிருப்பவனாய், இடதுமடியில் ஸ்ரீதேவியோடு கூடியவனான விஷ்ணுவைத் தியானித்து, அறிவாளியாயிருப்பவன் மந்திரத்தை ஜபம் செய்யவேண்டியது.]

பூரஹ்மசாரி பிசுஷு எடுப்பதைப்பற்றி அடுத்தபடியாகப் பேசும்போது,

“வைஷ்ணவேஷு ச மந்திரேஷு பிசுஷாசரணமாசரேத் |
ந பைசுஷம் மிலேச்சு லப்யதே து தண்டுலாநிதிரேஷு வா ||
ஆபத்யபி ந க்யுருஹ்ணீத பாஷண்ட்பதிதாதிஷு ||”

[3-119, 120]

[பூரஹ்மசாரியானவன் வைஷ்ணவ மந்திரங்களை உச்சரித்துக் கொண்டு பிசுஷு எடுக்கவேண்டும். மிலேச்சுனிமிருந்து கிடைத்த பொருளையும், பாஷண்டூர், பதிதர் முதலானவர்களிடமிருந்து கிடைத்த அரிசியையும் ஆபத்துக்காலமாகிலும் பிசுஷையெடுக்கக் கூடாது] என்று வைஷ்ணவ மந்திரங்களைக்கொண்டு பிசுஷு யெடுக்கவேண்டுமென்றும், பாஷண்டுகளின் பொருளை பிசுஷு யெடுக்கக்கூடாது என்றும் விதித்திருப்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ஸத்யம் த்வர்த்தேந பரிஷிஞ்சாமீதிஹ ப்ரத்யக்ஷிணம் |
பரிஷிச்ய த்வநேநைவ ஹ்யர்ப்பிதம் வைஷ்ணவேஷு ச ||
பஞ்சப்ராணம்ஸ்ச ஜுஹுயாத் பஞ்சைவா஽ஹுதய: க்ரமாத் ||
த்யாயந்நாராயணம் தேவம் ததோ புஞ்ஜீத வாக்யத: |

[3-122, 123]

[‘ஸத்யம் த்வர்த்தேந பரிஷிஞ்சாமீ’ என்னும் மந்திரத்தைக்கொண்டு வைஷ்ணவர்களுக்கு அளித்து மிகுந்திருக்கும் அன்னத்தை வலமாகப் பரிஷேசனம்செய்து, ஐந்து ப்ராணஹுதிகளையும் முறைப்படி செய்ய வேண்டும். நாராயணனாகிற தேவனைத் தியானித்துக்கொண்டு

மௌனத்தோடு பேராஜனம் செய்யவேண்டும்.] என்று வைஷ்ணவ
சேஷமே உண்ணத்தக்கது என்றும், அதுவும் நாராயணனைத்
தியானித்துக்கொண்டே உண்ணத்தக்கது என்றும் கூறியிருப்பதும்
குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

அடுத்தபடி 130-வது ஸ்லோகத்தில் ஊர்த்வுபுண்ட்ரத்தை
தீர்த்துக்கொண்டு ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யவேண்டும் என்று
விதிக்கப்பட்டது. பிறகு அர்க்யப்ரத்யானத்தை விதிக்கும்போது,

உத்தாய மண்டலே த்யாத்வா வாஸுதேவம் ஸநாதநம் ||

நீலோத்பலதுளஸ்யாமம் ரக்தாம்பேரூஹலோசநம் |

ஸங்கூலி ஸார்ங்கூர்ப்ஜதரம் பீதவஸ்தரம் சதுர்ப்புஜம் ||

பத்மநாப்யம் ஸ்ரியா யுக்தம் த்யாயேத் ஸவித்ருமண்டலே |

த்யூயாதர்க்யாத்ரயம் தஸ்மை க்யாயத்ரயா விநயாந்வித: ||

ஆஸீநஸ்ச ஜபம் குர்யாத் ஸ்வல்பமஷ்டோத்தரம் ஸதம் |

தத்யா மந்த்ரத்வயம் ஜப்த்வா..... [3-132...135]

[எழுந்துநின்று பழையோனாய், நீலோத்பல இதழ்போல் கருநிற
முடையவனாய், செந்தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவனாய்,
ஸங்கூம், வரள், வில், தாமரை ஆகியவற்றை தீர்த்திருப்பவனாய்,
பீதாம்பரம் அணிந்தவனாய், நான்கு திருக்கைகளோடு கூடியவனாய்,
தாமரை உந்தியையுடையவனாய், ஸ்ரீதேவியோடு கூடினவனான
வாஸுதேவனை ஸுரீர்யமண்டலத்தில் தியானிக்கவேண்டும்.
க்யாயதரியை உச்சரித்துக்கொண்டு அடக்கததோடு கூடினவனாய்,
அந்த எம்பெருமானுக்கு மூன்று அர்க்யங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.
வீற்றிருந்து குறைந்த பகையும் 108முறை க்யாயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும்.
அப்படியே த்வயமந்த்ரத்தையும் ஜபித்து.....] என்று ஸுரீர்யமண்டல
லத்தில் வாஸுதேவனைத் தியானிக்கவேண்டுமென்றும், த்வயத்தை
ஜபிக்கவேண்டுமென்றும் விதித்திருப்பது காணத்தக்கது.

மேலே இவ்வத்தியாயத்தில் அடிக்கடி நாராயண தியானமும்,
அவனுடைய மந்த்ர ஜபங்களும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பின்வரும்
ஸ்லோகங்களில் காணலாம்.

அர்ச்சயித்வா ஸுசௌ தேஸே ஹரிம் ஸர்வகூதம் தத்யா ||

பரித: பூஜயேத் தேவாந் ருஷீம்ஸ்ச குஸுமாக்ஷதை: |.....

அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ரம் து ஜபேத்யஷ்டாக்ஷரம் மநாம் ||.....

மண்டூலாப்யாம் ச ருக்யப்யாம் ச ஸுலக்ஷைத் விஷ்ணு

ப்ரகாஸகை: |

தத: ஸ்விஷ்டக்ருதம் ஹுத்வா ஹோமஸேஷம் ஸமாபயேத் ||...

ப்ராக்யக்ரேஷு குஸேஷவேவமாவீந: புரதோ ஹரே: ||

வேத்யாநத்யாபயேத் தத்ர ஸாங்கேயாபாங்க்யஸமந்விதாந் ||...

ஸ்நாத்வா விஷ்ணும் ஸமப்யர்ச்சய தர்ப்பயேத் பித்ருதேவதா: |...

அத்யாபயேத் தத: ஸிஷ்யாந் வித்யாமாரண்யகீம் குரு: |

புரதோ வாஸுதேவஸ்ய நிர்ஜநே விஜநே ஸ்தித: ||

[எங்கும் நிறைந்தவனான ஹரியை ஸுத்தமான தேவரத்தில் அர்ச்சனம் செய்து, அவனைச் சுற்றிலும் தேவர்களையும், முனிவர்களையும், பூக்களாலும் அக்ஷதையாலும் அர்ச்சிக்கவேண்டியது.....அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை 1008 தடவை ஜபிக்கவேண்டும்...ருக்யவேத்ய மந்திரங்களாலும், மண்டூலங்களாலும், விஷ்ணுவைச் சொல்லும் ஸுலக்ஷங்களாலும் ஹோமம் செய்து, ஸ்விஷ்டக்ருத் ஹோமம் செய்து, ஹோமத்தை நிறைவடைவிக்கவேண்டியது. இவ்வண்ணமாக ஹரியின் முன்னால் கீழ்க்கு நுனியான குலங்களிலே வீற்றிருந்து அங்குங்களோடும், உபாங்குங்களோடும் கூடிய வேதங்களை அத்யயனம் செய்விக்கவேண்டும்.... ஸநானம் செய்து, விஷ்ணுவை அர்ச்சனம்செய்து, பித்ருதேவதைகளுக்குத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்.....வாஸுதேவனுக்கு முன்னால் மனிதர்களில்லாத காடுகளில் இருந்துகொண்டு ஆரண்யகங்களை ஆசார்யனானவன் ஸிஷ்யர்களுக்கு அத்யயனம் செய்விக்கவேண்டும்.] இவ்வத்தியாயத்தின் கடைசியில்,

“பூர்வேஷு ஸர்வதீர்த்தேஷு ஸம்யக்யவிஷ்ணும் ஸமர்ச்சயேத்”

என்று தீர்த்தங்களில் விஷ்ணுவின் அர்ச்சனத்தை விதித்து,

“விஷ்ணவாலயே வஸேத்வாபி ஸயீத நியதேந்ந்ரிய: |

நாலபேத்யவிஷ்ணவபுக்தைர் ந க்வாபி தைஸ்ஸஹ

ஸஞ்சரேத் ||” [3-198]

[விஷ்ணுவின் ஆலயத்திலாவது வளிக்கவேண்டும். புலனடக்கத்தோடு அங்கேயே படுக்கவேண்டும். விஷ்ணு புக்தர்களல்லாதவர்களோடு பேசவும் கூடாது. அவர்களோடு எங்கும் ஸஞ்சரிக்கவும் கூடாது.] என்று எம்பெருமான் கோவிலிலேயே வாழவேண்டுமென்றும், அவன் அடியார்களல்லாதவர்களோடு ஸஹவாஸம் கூடாது என்றும் கூறியிருப்பதும் காணத்தக்கது.

இனி அடுத்ததான க்ருஹஸ்த தர்மத்தை விவரிக்கும் நாலாவது அத்தியாயத்தில், புகுவத் பரமான ஸ்லோகங்களைக் காண்போம்.

நைஷ்டிகேந வ்ரதேநாபி யாவஜ்ஜீவம் ஸமாசரேத் |
 வஸேத்யாசார்யஸங்காஸே விஷ்ணோர்வா வைஷ்ணவேஷு வா ||
 அதுவா பரிசர்யாயாம் விஷ்ணோர்தேவஸ்ய ஸார்ங்கீணை: |
 வைஷ்ணவாசார வ்ருத்த்யுயர்த்தமுத்வஹேதுத்தமாம்
 ஸ்த்ரியம் |
 பூஜயேத் தேவதேவேஸம் பங்கஜை: குஸுமை: ஸுபை: ||
 அர்ச்சயேத்ரமயா ஸார்த்தம் திவ்யக்யந்தைர் மநோஹரை: |
 பாயஸம் ஸர்க்கராஜ்யாதி ப்ரபூதப்யஸம்யுதம் ||
 ஸுஸீதலம் பாநகம் ச கர்ப்புரேண ஸுவாலிதம் |
 ஸபூக்யநாக்யபத்ராதி தாம்பூலஞ்ச ஸமர்ப்பயேத் ||
 பஸ்சாந்நீராஜநம் க்ருத்வா ஸர்வம் வஸ்து நிவேத்யேத் |
 பஸ்சாத்தபுஷ்பாஞ்ஜலிம் துத்த்யாந்நமஸ்க்ருத்ய ச ஸார்ங்கீணம் ||
 ஸ்ரீகேஸவ ஜக்யந்நாத் உப்யோ: பாதுபாக்யரயோ: |
 அநயா ஸஹ ஸர்வத்ர பரிசர்யா ஸத்யாஸ்து மே ||
 ஏவம் ஸம்ப்ரார்த்த்ய தேவேஸம் பஸ்சாத் கர்ம் ஸமாசரேத் ||...
 கந்யாமுத்யகபூர்வாம் ச துத்த்யாத் கந்யாப்ரத்யாயக: ||
 வரம் லக்ஷணஸம்யுக்தம் விஷ்ணுருபமநுஸ்மரந் ||...
 அர்ச்சயேத்தம் ஸ்ரியா யுக்தம் புராணம் புருஷோத்தமம் ||...
 ப்ரவிஸ்ய ஸ்வக்ருஹே ரம்யே தஸ்மிந் ஸம்பூஜயேத்துரிம் ||
 விதாநாதி ஸுஸோபாட்யம் மண்டூலே ஸுமநோஹரே |
 பூஜயேத் புஷ்பஸம்யாயாம் ஸ்ரியா ஸார்த்தம் ஸநாதநம் ||...
 ஹரிம் ஸம்பூஜயேத் தத்ர புக்த்யா ஸம்யக்யவித்யாநத: ||...
 சதுர்த்தே மாலி கர்ப்பஸ்தம் ஸீமந்தோந்நயநம் சரேத் |
 ஷஷ்டேஷ்டமே வா குர்வீத ஸுக்லபக்ஷே ஸுபே திநே ||
 நாந்திஸ்ராத்யம் து பூர்வாண்ஹே குர்வீத பித்ருதேவதா: |
 ஸ்நாத்வாடபராண்ஹே குர்வீத ஸ்வஸ்திவாசநபூர்வகம் ||
 ஸுபுஷ்ப மண்டூபே ரம்யே விதாநத்வஜ ஸோபிதே |
 பூஜயேத்விதிவத்விஷ்ணும் ஸுக்யந்தகுஸுமை: ஸுபை: ||
 வஸத்ராலங்காரபூஷாந்யை: தூபதீபநிவேத்யை: |
 பஸ்யஸ்ச புக்யபேஜ்யைஸ்ச விவிதாஸ்த்விஷ்டகாரிதை: ||
 நாநாபகை: ஸுஹருத்யைஸ்ச பூஜயேத்திதபூர்வகம் |
 தெள தம்பதி நமஸ்க்ருத்ய லக்ஷம்யா யுக்தம் ஸநாதநம் ||...
 நாமபி: கீர்த்தநைர் திவ்யை: தேவதேவம் ஜநார்த்தநம் |

இதைஷ்டிக ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதத்தையாவது ஆயுள் உள்ளவரையில் அதுஷ்டிகக்கலாம். அப்போது ஆசர்யனுடைய ஸந்திதியிலோ, விஷ்ணுவின் ஆலயத்திலோ, வைஷ்ணவர்களின் திருமாளிகைகளிலோ வளிக்கவேண்டும். இப்படியிருக்க இயலாவிடில். சரக்ஷி மென்னும் வில்லாண்ட தேவனாகிற விஷ்ணுவுக்குத் திருவாராத்னம் செய்வதற்காகவும், வைஷ்ணவாசாரம் வளர்வதற்காகவும் நற்குடிப் பிறப்பு, ஒழுக்கம் முதலானவற்றோடு கூடிய சிறந்த ஸ்திரீயை விவாஹம் செய்து கொள்ளலாம்.....தேவதேவர்களுக்கும் தலைவனான எம்பெருமானைப் பெரியபிராட்டியாரோடு கூட நறுமணம்மிக்க அழகிய மங்குளமான தாமரைப் புஷ்பங்களாலே அர்ச்சிக்கவேண்டும். ஏராளமான பழங்களோடு கூடிய சர்க்கரை, நெய், பாயஸம் முதலானவற்றையும், குளிர்ந்த பானகத்தையும், பச்சைக் கற்பூரத்தால் மணமூட்டப்பட்ட பாக்கு முதலானவற்றோடு கூடிய வெற்றிலையாகிற தாம்பூலத்தையும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். பிறகு ஆரத்தி எடுத்து அனைத்தையும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். அதற்குப்பிறகு ஸார்ங்குத்தை யுடைய தேவனை வணங்கி, புஷ்பாஞ்ஜலியை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். “ஸ்ரீகேஸவனே! ஜகந்நாதனே! உன் இரு திருவடிநிலைகளில் இத்தப் பத்தியோடு கூட எல்லா தேவர்களிலும், எல்லாக் காலங்களிலும் எனக்குக் கைங்கர்யங்கள் ஏற்பட்டும்” என்று தேவர் தலைவனைப் பிரார்த்தித்து அதற்குப்பின் கர்மத்தைத் தொடங்கவேண்டும்..... தன் பெண்ணை விவாஹம் செய்துகொடுப்பவன் லக்ஷணங்களோடு கூடிய மாப்பிள்ளையை விஷ்ணுருபமாகத் தியானித்துக்கொண்டு, பெண்ணை நிராலே தூரைவார்த்துக் கொடுக்கவேண்டும்....ஸ்ரீதேவியோடு கூடிய புராணபுருஷனான புருஷோத்தமனை அர்ச்சிக்க வேண்டும். அழகான தன் வீட்டில் நுழைந்து, அதில் ஹரிக்குத் திருவாராத்னம் செய்யவேண்டும். மேற்கட்டி முதலான மங்குளத் திரவியங்கள் நிறைந்த அழகிய ஸ்தூனத்தில், பூம்படுக்கையில் ஸ்ரீ தேவியோடு கூடிய புராணபுருஷனான எம்பெருமானை ஆரதிக்க வேண்டும்... முறைப்படி ஹரியை புக்தியோடு அங்கு நன்கு ஆரதிக்க வேண்டும்.....கூர்ப்புக்திலுள்ள குழந்தைக்கு நாலாவது மாதத்தில் ஸீமந்தோந்நயனம் என்னும் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். ஆரவது அல்லது எட்டாவது மாதத்திலும் சுக்லபக்ஷத்தில் நல்ல திசுனத்தில் செய்யலாம். முந்தின திசுனம் முற்பகலில் பித்ருதேவதைகளைக்குறித்து நாந்தீர்பாராத்னம் செய்யவேண்டும். பிற்பகலில் ஸ்நானம் செய்து, ஸ்வஸ்திவாசனத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு (திருவாராத்னம்) செய்ய வேண்டும். மேற்கட்டி, கொடி முதலானவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகிய புஷ்பமண்டூபத்தில் நறுமணம்மிக்க மங்குளமான புஷ்பங்க

ளாலே வஸ்த்ரம், அலங்காரம், ஆபரணங்கள், தூபம், தீபம், நிவேதனம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்பித்து முறைப்படி விஷ்ணுவைப்பூஜிக்க வேண்டும். பழங்களாலும், வேண்டியவர்களால் செய்விக்கப்பட்ட வித விதமான பூக்ஷணங்களாலும், அன்னங்களாலும், பலவிதமான அழகிய பொருள்களாலும் ஹிதத்தின் பொருட்டு எம்பெருமானுக்கு ஆராதனம் செய்யவேண்டும். லக்ஷ்மியோடு கூடிய புராணபுருஷான அந்த திவ்ய தம்பதிகளை நமஸ்கரித்து.....நாமங்களாலும், திவ்யமான கீர்த்தனங்களாலும் தேவதேவானை ஜநார்த்துனைத் துதிக்கவேண்டும்.]

இவற்றிலிருந்து க்ருஹஸ்த தூர்மங்களனைத்திலும் எம்பெருமானுடைய திருவாராதனம் சேர்ந்திருக்கவேண்டும் என்று விளங்குகிறது. அடுத்து ஸ்த்ரீதூர்மத்தை விளக்கும் ஐந்தாம் அத்தியாயத்திலும் முக்கியமான ஸ்லோகங்களைக் காட்டி இதை விளக்குவோம்.

ஸ்ரீஸம் நத்வா குருந்நத்வா பஸ்சாத் கர்ம ஸமாசரேத் ||...

விஷ்ணோர் நிவேதநார்த்த்யாய பாசயேதேதாதநாதித: ||

ஸநிக்ஷதம் பத்யம் தத்யா ஸுத்ஸத்யம் ஸுப்ரம் ருச்யம்

மநோஹரம் |...

த்ரிகாலமர்ச்சயேந்நித்யம் வாஸுதேவம் ஸநாதநம் |

த்யாயந் ஜபந் நமஸ்குர்வந் கீர்த்தயந் நாமபி: ஸுபை: ||

ஏவம் வ்ரதஸமாசாரா நாராயண பராயண |

ஸாபி பர்த்தாரமுத்ஸுருத்ய ப்ரயாதி பரமாம் க்ஷத்ரிம் ||

[ஸ்ரீய:ப்தியை வணங்கி, ஆசார்யர்களை வணங்கி, அதற்குப்பின் கர்மத்தை நடத்தவேண்டும்....விஷ்ணுவுக்குக் கண்டருளப் பண்ணுவதற்காகவே — அழகியதும், ஆரோக்யத்தையளிக்கக் கூடியதும், ஸுத்ஸத்யமானதும், வெளுத்ததும், ருசியுடையதும், நெஞ்சை ஈர்ப்பதுமான அன்னம் முதலானவற்றைச் சமைக்கவேண்டும்.....ஸநாதன புருஷானை வாஸுதேவனை தினமும் முக்காலமும் அர்ச்சிக்கவேண்டும். அவனையே தியானித்துக்கொண்டும், ஜபித்துக்கொண்டும், நமஸ்கரித்துக்கொண்டும். மங்களமான திருநாமங்களாலே ஸங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டும் இருக்கும் இத்தகைய ஒழுக்கமுடையவளாய், நாராயணனையே ப்ராப்யப்ராபகமாகக்கொண்டவளான மனைவி தன் கணவனையும் அழைத்துக்கொண்டு மேலான க்ஷத்ரிக்குச் செல்கின்றாள்.]

இதிலிருந்து நாராயணனையே எல்லாமாகக் கொண்ட மனைவி ஊடல் புருஷனுக்கும் பரமபத்யம் கிடைக்குமென்று விளங்குகிறது.

இனி நித்ய நைமித்திகவிதிகளை விளக்கும் ஆரூபத்தியாயத்தில் புகுவத்பரத்வம் பொலிகின்றதைக் காண்போம்.

ருஷ்ய ஊசு:—

புகுவந் ப்ருஹி தத்தவேந விஷ்ணோராராதநம் பரம் ।
நித்யம் நைமித்திகம் யத்தநம்நந்த்ராணம் ச வித்யம் தத்யா ॥

[6-1]

[ருஷிகள் கேட்டார்கள் — புகுவானே! விஷ்ணுவுக்கு மேலான ஆராதனமாயிருக்கும் நித்யநைமித்திக கர்மங்களையும், மந்த்ரங்களின் விதியையும் உள்ளபடி உரைப்பீர்] என்று ருஷிகளால் கேட்கப்பட்ட வளிஷ்ட்யர்

ஸ்ரீவளிஷ்ட்ய உவாச—

ஸ்ருணுத்வம் ருஷ்ய: ஸர்வே ஹரிபூஜாவித்யம் பரம் ।
நித்யமாராதநம் ஆதேஸ வக்ஷ்யாமி முநிஸத்தமா: ! ॥
ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே சோத்த்யாய முக்யம் ப்ரகக்ஷாஸ்ய
வாக்யத: ।
ஆசம்ய ப்ரயதோ பூத்வா ஜபேத்யுருபரம்பராம் ॥
விஷ்ணுஞ்ச மநஸா த்யாத்வா ப்ரணம்ய ச புந: புந: ।
யோக்யத்யாநவித்யாநேந த்யாயேத்யவிஷ்ணுமதந்த்யிரித: ॥

[6-2...4]

[வளிஷ்ட்யர் கூறினார் — ருஷிகளே! மேலான ஹரிபூஜையைக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள். முனிவர் தலைவர்களே! முதலில் நியாராச தானத்தைச் சொல்லுகிறேன். ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்தில் (விடியற் காலையில்) படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருந்து, முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு, மௌனத்தோடு ஆசமனம் செய்து, புலனடக்கம் உடையவனாய் யுருபரம்பரையை அநுஸந்திக்கவேண்டும். மனத்தினால் விஷ்ணுவைத் தியானித்து, மறுபடியும் மறுபடியும் வணங்கி, யோக்யத்யானமுறைப்படி சோம்பலில்லாமல் விஷ்ணுவைத் தியானிக்கவேண்டும்.] என்று விழித்தெழுந்தவுடனேயே எம்பெருமானைத் தியானிக்கவேண்டுமென்று விதித்தார். அதற்குப்பின் எம்பெருமானுடைய திருவாராதனத்தைப் பின்வருமாறு விதித்தார்,

தஸ்மிந்நாஸ்தீர்ய பர்யங்கம் ரம்யம் ஸ்லக்ஷணந்தரே ஸுபே ।
விகீர்ய தத்ர புஷ்பாணி ரம்யாணி ஸுரபீணி ச ॥

தஸ்மிந் ஸாபாஸநே தேவமர்ச்சயேத்ரமயா ஸஹ |
 ஸ்வர்ணேந ரஜதேநாபி தாம்ரகாம்ஸ்யாஸ்மத்யாருபி: ||
 தேவஸ்ய ப்ரதிமாம் குர்யாத் ஸர்வலக்ஷணஸ்யுதாம் |
 பத்மாஸநஸ்தம் தேவேஸாம் ஸர்வலக்ஷணஸோபிதம் ||
 சதுர்புஜமுதாராங்க்யம் ஸங்க்யசக்ரக்யத்யாத்ரம் |
 சாமீகரஸூரியா யுக்தம் ஸர்வாபுரணபூஷிதம் ||
 நீலயா ச த்ரணயா ச பார்ஸ்வயோருபஸோபிதம் |
 ஏவஞ்ச ப்ரதிமாம் க்ருத்வா தேவம் ஸம்பூஜயேத்தூரிம் ||
 ப்ரதிமாயா அபூவே து ஸிலாம் வா ஸம்பரகல்பயேத் |
 ஸாளக்ராமஸிலாயாந்து ஸ்ம்ருத்வா பூர்வோக்தவிக்ரஹம் ||
 க்ருஷ்ணாஜிநே குஸே வாபி கம்புளே வாபி பீடுகே |
 உபவிஸ்ய குரும நத்வா பூஜயேத் ஸுஸமாஹித: ||
 பூஜயித்வா குரும பூர்வம் பஸ்சாத்தேவம் ஸமர்ச்சயேத் |

[6-37.....44]

[அந்த மங்குளமான பீடத்தில் அழகிய விரிப்பை விரித்து, இடை வெளிவிட்டு, அழகிய மணம்மிக்க புகூபங்களைவிட்டு அழகாக அலங்கரித்து. அந்த மங்குளமான ஆஸனத்தில் பிராட்டியோடுகூட எம்பெருமானை அர்ச்சிக்கவேண்டும், எம்பெருமானுடைய அர்ச்சாதிருமேனியை—பொன் அல்லது வெள்ளி அல்லது தாமிரம் அல்லது பித்தளை அல்லது கல் அல்லது மரம் ஆகிய ஏதாவது ஒன்றைக் கொண்டு, எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்தியதாக அமைக்கவேண்டும். பத்மாஸனத்திலிருப்பவனும், எல்லா லக்ஷணங்களும் விளங்காநிற்பவனும், நாலு திருக்கரங்களும் உடையவனும், விஸாலமான அவயவங்களையுடையவனும், ஸங்க்யசக்ரக்யதைகளை தூரிப்பவனும், பொன்னுலான ஸ்ரீதேவியை (திருமார்பில்) உடையவனும், எல்லா ஆபுரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனும், இருபுறத்திலும் பூமி நீளாதேவிகளால் விளங்காநிற்பவனான தேவர்தலைவனான ஹரியை அர்ச்சாரூபியாகச் செய்து திருவாராத்னம் செய்யவேண்டும். அப்படி அர்ச்சைத் திருமேனியில்லாவிடில் ஸாளக்ராமசிலையை வைத்துக் கொள்ளலாம். ஸாளக்ராமசிலையில் முற்கூறிய திருமேனியுடையவனாக எம்பெருமானைத் தியானித்து, மான்தோல் அல்லது குஸம் அல்லது கம்புளம் அல்லது பீடும் ஆகியவற்றிலொன்றில் உட்கார்ந்துகொண்டு, ஆசார்யனை வணங்கி, ஸாந்தியோடு பூஜை செய்யவேண்டும். முதலில் ஆசார்யனைப் பூஜித்துப் பிறகு எம்பெருமானுக்குத் திருவாராத்னம் செய்யவேண்டும்.]

இப்படி எம்பெருமானின் திருவாராத்னத்தை வர்ணித்தபின்பு ஊர்த்வபுண்ட்ரவிதி, பின்வருமாறு விவரிக்கப்படுகிறது.

ஆசமய தாரயேதுர்த்வபுண்ட்ரம் ஸாஸ்த்ரவித்யாநத: |
நாலிகாமுலமாரப்ய கேஸாந்தம் ஸுப்ரகல்பயேத் |
த்ர்யங்குலம் தஸ்ய விஸ்தாஸ்சதுரங்குலமாயத: ||
ஸாந்தராளம் த்யவிஜ: குர்யாத் பார்ஸ்வாவங்குலமாத்ரகம் |
தாரயேதுர்த்வபுண்ட்ரானி லலாடே சோக்த பூர்வகம் ||
ஊர்த்வபுண்ட்ரஸ்ய மத்யே து லக்ஷமீஸ்த்யாநம்
ப்ரகல்பயேத் |

ஹாரித்யுரேண ச சூர்ணேந குங்குமேந ஸுக்யந்திநா ||
த்ருதோர்த்வபுண்ட்ரதேஹஸ்து ஸபவித்ரகரஸ்தத்யா |
ஸோபவிதோ ப்ய்த்த்யஸிக்ய: ஸந்த்யாம் பூர்வோக்தவச்சரேத் ||
ஸநாநகர்மண்யஸக்தஸ்து தெளதே த்ருத்வாத்ய வாஸஸீ |
மந்தரை: ஸம்மார்ஜயேத்யபி: ஸுசிரப்யதேவதைர்த்யவிஜ: ||
த்யாயநநாராயணம் தேவம் மந்த்ரரத்நேந மார்ஜயேத் |
அபிமந்த்ர்ய ஜலம் ப்ராஸ்ய பஸ்சாத்யாசமநம் சரேத் ||...
தர்ப்பயேந்மந்த்ரரத்நேந ஸக்த்யா தேவம் ஜநார்த்த்யநம் ||

[6-48...55]

[ஆசமனம்செய்து, ஸாஸ்த்ரவிதிப்படி ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை தூரிக்
வேண்டும், முக்கில் மூலப்ரதேஸத்திலிருந்து தொடங்கி, நெற்றியில்
மயிர் தொடங்குமிடம்வரை அழகாக இடவேண்டும். முன்று விரற்கடை
அகலமும், நான்கு விரற்கடை உயரமும் இருக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு
பக்கத்திலும் ஒரு விரற்கடையளவுள்ளதாய், (ஒரங்குலம்) இடைவெளி
யுள்ளதாய் இருபிறப்பாளன் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் இடவேண்டும். இது
போல் பன்னிரண்டு ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களை தூரிக்வேண்டும்.
நெற்றியில் முன் சொன்ன அளவுள்ளதாக அமைக்கவேண்டும்.
ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் நடுவில் ஹரித்ரா எனப்படும் மஞ்சள்,
நறுமணம் மிக்க குங்குமம் ஆகியவற்றின் பொடியாலே பெரிய
பிராட்டியாருக்கு இடமளிக்கவேண்டும். ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களணிந்த
தேஹத்தையுடையவனாய், பவித்ரத்தைக்கையில் தூரித்தவனாய், பூணூல்
அணித்தவனாய், சிகையைய முடித்தவனாய் முற்கூறியபடி ஸந்த்யா
வந்த்யனம் செய்யவேண்டும். ஸநானம் செய்ய ஸக்தியில்லாவிடில்
இரு வெள்ளை வஸ்த்ரங்களை தூரித்துக்கொண்டு, ஜலத்தை தேவதை
வி—92

யாகக்கொண்ட மந்த்ரங்களாலே மூத்துமான இருபிறப்பாளன் ஜலத்தைக்கொண்டு துடைத்துக்கொள்ளவேண்டும். மந்த்ரஸ்நான மான் இதில் ஜலத்தை அபிமந்த்ரணம்செய்து பருகி, மந்த்ரரத்னமான த்வயத்தால் தேவனுன நாராயணனைத் தியானித்துக்கொண்டு துடைத்துக்கொள்ளவேண்டும். பிறகு ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.... தேவனுன ஜநார்த்தனுக்கு மந்த்ரரத்னமான த்வயத்தைக் கொண்டு இயன்றவரையில் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்.]

இதிலிருந்து எல்லாக் கர்மங்களிலும் த்வயாநுஸந்தானம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். அடுத்தபடி த்வயத்துக்கு ரிஷி சூந்தேர தேவதைகளைச் சொல்லி, த்வயப்ரதிபாத்த்யனுன எம் பெருமானை வர்ணிக்கிறார் வலிஷ்டுர்.

பஞ்சவிம்ஸாக்ஷரோ மந்த்ர: ப்ரணவேந ஸமந்வித: |
பதைஸ்ஸைவ ஸமாயுக்தோ மந்த்ரரத்நமிஹோச்யதே ||...
ஸ்ரீமந்த்நாராயண: ப்ரோக்தோ தேவதா ஜகதீஸ்வர: ||
சூந்த்யஸ்து தேவீ க்ஷாயத்ரீ ப்ரணவோ பீஜமுச்சயதே |
ஸக்தி: ஸ்ரீஸ்சாத்ர விஜ்ஞேயா மந்த்ரரத்நஸ்ய ஸர்வதூ ||...
அநந்தே பேக்யுபர்யங்கே ப்ரணரத்நவிசித்திரிதே ||
தத்ராஸீநம் ஸ்ரியா ஸார்த்த்யம் நீலதேஹஸமந்விதம் |
ஸூர்யகோடிப்ரதீகாஸம் பீதாம்புரதூரம் ஹரிம் ||
ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நம் ஸர்வாபுரணபூஷிதம் |
பத்மாஸநஸ்திதம் தேவம் காமலாவண்ய ஸோபிதம் ||
ப்ரபூல்லபத்மபத்ராபுலோசநத்வயஸோபிதம் |
ஸ்லக்ஷணவாஸம் லஸத்வக்த்ரம் ஸுப்ருப்யுலதாஞ்சிதம் ||
உத்யத்திநகராராமகுண்டூலாஸ்யவிராஜிதம் |
ஸம்பூர்ணசந்த்ரப்ரதிமம் லிதவக்த்ரம் ஸுபுரநநம் ||
முக்தாதூமலஸஜ்ஜயோத்ஸநத்யந்தாவளிவிராஜிதம் |
ஸ்ரீஹஸ்கந்த்யம் ஸுருபாம்ஸம் வருத்தாயதசதுர்ப்புஜம் ||
கேயூராங்கதூஹாராதிபூஷணைருபஸோபிதம் |
க்ருஹீதஸங்க்ஷக்ராப்யமுத்யுபாஹுப்யாம் விராஜிதம் ||
வரதூபயுக்தாப்யாமிதராப்யாம் விராஜிதம் |
ரத்நநாபுரஸோபுட்யம் பத்மயுக்யமவிராஜிதம் ||
வாமாங்கே ஸம்ஸ்திதாம் தேவீம் ஸ்மரேத் காஞ்சநஸந்நிபுாம் |
ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நாம் ஸர்வாபுரணபூஷிதம் ||

துக்ஸலவஸ்தரஸம்வீதாம் நீலகுஞ்சிதஸீர்ஷஜாம் ।
 ரக்தகுண்டூலஸம்யுக்தாம் ஸர்வாவயவஸோபிடீதாம் ॥
 திவ்யசந்தநலிப்தாங்க்யாம் திவ்யயதுவிராஜிதாம் ।
 ஹஸ்தைஸ்சதுர்ப்பி: ஸம்யுக்தாம் கேயூராங்க்யத்யூஷிதாம் ॥
 க்ருஹீதபத்மயுக்யுளஹஸ்தாப்யாம் ஸுவிராஜிதாம் ।
 க்ருஹீதமாதுலிங்க்யாம் தாம் ஜாம்பூநத்யுகராம் தத்யா ॥
 ஏவம் தேயீம் ஸ்மரேந்நித்யம் வாமாங்கே ஸததம் ஹரே:॥

[6-67...69,72...82]

[இருபத்தைந்து அக்ஷரங்களோடு கூடியதாய் (ஆறு) பதங்கள் கொண்டதாய், ப்ரணவத்தோடு சேர்ந்ததான த்வயமந்த்ரமே 'மந்த்ரரதனம்' என்று கூறப்படுகிறது. லோகநரத்யான ஸ்ரீமந்நாராயணே இதற்கு தேவதையாகக் கூறப்படுகிறான். க்யாதரீ தேயீ சூந்தூஸ்ஸாகவம், ப்ரணவம் பீஜமாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இந்த மந்த்ரரதனத்திற்கு எப்போதும் ஸ்ரீதேவியே ஸக்தியாக அறியத்தக்கவள்.....படத்திலுள்ள ரதனங்களால் விசித்திரமாய் விளங்கும் திருவனந்தாழ்வான் மடியில் ஸ்ரீதேவியோடு கூட எழுந்தருளியிருப்பவளாய், நீலமான திருமேனியோடு கூடியவளாய், கோடிஸூர்யபரகாஸத்தை உடையவளாய், பீதாம்பூரத்தை தழித்தவளாய், ஸர்வலக்ஷணங்களும் நிறைந்தவளாய், எல்லாத் திருவாபுரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவளாய், தாமரையாகிற ஆஸனத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவளாய், மன்மதூன் போன்ற அழகுடையவளாய், மலர்ந்த தாமரையிதழ்போன்ற இரண்டு திருக்கண்களாலே விளங்கப்பெற்றவளாய், அழகிய மேல் வஸ்த்ரத்தோடு கூடியவளாய், விளங்காநிற்கும் திருமுகத்தையுடையவளாய், இரண்டு கொடிபோன்ற புருவங்களாலே அலங்கரிக்கப்பெற்றவளாய், உதயசூரியன்போல் விளங்கும் அழகிய குண்டூலங்களோடு கூடியதான திருமுகமண்டூலத்தோடு விளங்காநிற்பவளாய், பூர்ணசந்த்ரணையொத்தவளாய், ஒளியுள்ள திருப்பவளங்களையும், மங்குளமான திருமுகத்தையும் உடையவளாய், முத்துவடம்போல் ஒளிவிசும் திருப்பற்களாலே பிரகாசிப்பவளாய், சிங்கத்தினுடையதுபோன்ற கழுத்துடையவளாய், அழகிய தோளுடையவளாய், உருண்டு நீண்ட நான்கு திருக்கைகளையுடையவளாய், தோள்வளை, கைவளை, ஹாரம் முதலான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவளாய், ஸங்குசக்ரங்களை ஏந்திநிற்கும் இரு திருக்கைகளாலே விளங்காநிற்பவளாய், மற்ற இரு திருக்கைகளாலும் வரதமுத்யுரையும், அபயமுத்யுரையும் காட்டி

நிற்பவனாய், ரத்னத்தாலான காற்சிலம்புகளாலே அழகுநிறைந்தவனாய், (திருவடிக்களைத் தாங்கும்) இரு தாமரைகளாலே விளங்கா நிற்பவனாய், தேவனுன ஹரியைத் தியானிக்கவேண்டும். அவனது இடதுமடியில் எழுந்தருளியிருப்பவளாய், பொன்னையொத்தவளாய், பெண்களுக்குள்ள எல்லா லக்ஷணங்களும் கூடியவளாய், எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவளாய், பட்டாடையணிந்தவளாய், கறுத்துச் சுருண்ட திருக்குழந்தைகளுையுடையவளாய், சிவந்த குண்டூலங்களோடு கூடியவளாய், எல்லா அவயவங்களிலும் அழகு நிறைந்தவளாய், திவ்யசந்தானத்தால் பூசப்பெற்றவளாய், திவ்யராயுதங்களால் விளங்காநிற்பவளாய். நாலு திருக்கைகளோடு கூடியவளாய், தோள்வளை கைவளைகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவளாய், இரு தாமரைகளை ஏந்தியிருக்கும் இரு கைகளாலே விளங்காநிற்பவளாய், மற்ற கைகளால் மாதாளம்பழத்தையும், பொன்னையும் ஏந்தியிருப்பவளான ஸ்ரீதேவியை எப்போதும் நினைக்கவேண்டியது]

எம்பெருமானின் திருவாராதானவிதியை வர்ணிக்கும் இந்த ஆறாம் அத்தியாயத்தில் மேலேயுள்ள ஸாரமானவையாய், புகழ்வத் பரதவத்தை விளக்குவதாயுள்ள சில ம்லோகங்களை இனிக் காண்போம்.

நைவேத்யம் ஸேஷவிப்ரேப்யோ வைஷ்ணவேப்ய: ஸமர்ப்ப ஏவம் ப்ராத: ஸமாராத்ய தேவம் நாராயணம் ஹரிம்|| [யேத் | ப்ராதரௌபாஸநம் குர்யாத் பூர்வோக்த விதிநா தத: | [6-122,123]

[எம்பெருமானுக்கு அமுதுசெய்த ப்ரஸாதத்தை அவனடியார்களான வைஷ்ணவ ப்ரஹ்மணர்களுக்கு அளிக்கவேண்டியது. இம்மாதிரி யாக காலையில் தேவனாய் ஹரியான நாராயணனுக்குத் திருவாராதானம் செய்து அதற்குப் பின் முற்கூறியபடி காலே ஓளபாஸனத்தைச் செய்யவேண்டும்.]

த்யாத்வா ஜகத்குரும தத்ர தேவேஸம் ஜலஸாயிநம் | மூலமந்த்ரேணபிமந்தர்ய ஸிர:ஸம்மார்ஜநம் சரேத் || [6-136,137]

[(ஸ்நானம் செய்வதற்குமுன்) பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனாய், லோகநாதனாய், தேவர்தலைவனுன எம்பெருமானை அந்த நீரில் தியானித்து மூலமந்த்ரமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு தலையைத் துவட்டிக்கொள்ளவேண்டும்.]

ஆநுஷ்டுப்ய ஸூக்தஸ்ய த்ரிஷ்டுப்ய ச தேவதா |
புருஷோ யோ ஜகத்யுபீஜம்ருஷிர்நாராயண: ஸ்ம்ருத: ||

[6-151,152]

[அநுஷ்டுப் மந்த்ரங்களும், த்ரிஷ்டுப் மந்த்ரங்களும் நிறைந்த புருஷ ஸூக்தத்திற்கு ஜகத்காரணபுருஷனான நாராயணனே நிஷியாவான்.]

ஏவம் நிவேத்ய தேவாய த்யுத்யாதாசமநம் தத: |
ஸகர்ப்பூரம் ச தாம்ப்யூலம் புஷ்பமால்யம் ஸமர்ப்பயேத் ||
த்யுபைர்நீராஜநம் க்ருத்வா ஸ்துத்வா ஸ்துதிபிரேவ ச |
பூய ஏவ நம: க்ருத்வா ஸய்யாஞ்ச விநிவேத்யேத் ||
மங்குளாஸாஸநம் க்ருத்வா கர்மஸேஷம் ஸமர்ப்பயேத் |
ஹரேர்நைவேத்யஸேஷேண பஞ்சயஜ்ஞாந் ஸமர்ப்பயேத் ||

[6-181...184]

[இவ்வண்ணம் எம்பெருமானுக்கு நிவேதனம் செய்து, அதற்குப்பின் ஆசமனத்தை அளிக்கவேண்டும். கர்ப்பூரத்தோடுகூடிய தாம்ப்யூலத்தையும், புஷ்பமாலையையும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். த்யுபங்களாலே ஆரத்தியெடுத்து, துதிகளாலே துதித்து மறுபடியும் வணங்கி, எம் பெருமானுக்குப் படுக்கையும் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும், அவனுக்கு மங்குளாஸாஸனம் செய்து திருவாராதூனத்தை நிறைவுபடுத்த வேண்டும். எம்பெருமானுக்கு அமுதுசெய்த ஸேஷப்ரஸாதூதத்தைக் கொண்டு பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களைச் செய்யவேண்டும்.]

வஸுப்யஸ்சைவ ருத்யுரேப்ய: ஆதித்யேப்யஸ்ததைவ ச ||
ஏதாநுத்த்யுஸ்ய ஹோதவ்யமந்நம் விஷ்ணுநிவேத்யதம் |
ஸ ஏஷ தேவயஜ்ஞஸ்து முநிபி: ஸம்பரகீர்த்தித: ||

[6-187,188]

[விஷ்ணுவுக்கு அமுதுசெய்விக்கப்பெற்ற அன்னத்தை வஸுகள், ருத்யுர்கள், ஆதித்யர்கள் ஆகிய தேவர்களைக் குறித்தும் ஹோமம் செய்யவேண்டும். இதுவே பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களுள் ஒன்றான தேவ யஜ்ஞம் என்று முனிவர்களால் சொல்லப்படுகிறது]

அதித்யஸ்ய பக்யுநாஸோ க்ருஹாத் ப்ரதிநிவர்த்ததே ||
ஸ தஸ்மை த்யுஷ்க்ருதம் த்யுத்வா புண்யமாத்யாய கச்சுதி |
தஸ்மாத்தத்ராக்யதாந் விப்ராந் பூஜயேத்யுவிசாரயந் ||...
தத்ர ஸஸ்த்யம் ஹரிம் ஜ்ஞாத்வா பூஜயேத்யுவிசாரயந் ||

விஸிஷ்டோ வைஷ்ணவோ விப்ரோ க்ருஹம் ப்ரத்யாகுதோ
ப்ரத்யுத்யுக்மய ப்ரணமயாஸு பூஜயேத் தம் வித்யாநத: || [யதி,]
[6-192...195]

[எவனுடைய வீட்டிலிருந்து அதித்யானவன் விருப்பம் நிறைவேறப்
பெருதவனாய், (உண்ணாமல்) திரும்புகிறானே அந்த அதித்ய அந்த
வீட்டுச் சொந்தக்காரனுக்குத் தன்னுடைய பாபத்தைக்கொடுத்து
விட்டு, அவனுடைய புண்யத்தைத் தான் எடுத்துச்செல்கிறான்.
ஆகையால் வீடு தேடிவந்த அந்தணர்களை, அவர்களைப் பற்றி
ஆராய்ச்சி செய்யாமலே ஆராதிக்கவேண்டும்.... அவர்களிடத்தில்
எம்பெருமானே எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்று அறிந்து அவர்களுடைய
கோதரம், சரணம் முதலானவற்றை ஆராயாமல் ஆராதிக்க
வேண்டும். சிறந்தவனான வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணன் வீடுதேடி
வந்தானாகில் அவனை எதிர்கொண்டழைத்து, வணங்கி முறைப்படி
பூஜிக்கவேண்டும்.]

பி,க்ஷாம் த்யுத்யாத் ப்ரயத்நேந யதயே ப்ரஹ்மசாரிணே |
விஷ்ணவர்ப்பிதம் து புஞ்ஜீயாத் தீர்த்தப்ராஸநபூர்வகம் ||
[6-203]

[ஸந்யாஸிக்கும், ப்ரஹ்மசாரிக்கும் முயன்று பி,க்ஷயளிக்க
வேண்டும். எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீபாதசூரீர்த்தத்தைப் பருகி, அவன்
அமுதுசெய்த அன்னத்தை உண்ணவேண்டும்.]

த்யுவிராசமய வித்யாநேந ஸுக்யாவீந: ஸ்மரேத்யுத்யிரிம் ||
இதிஹாஸபுராணாநி ஸ்வாத்யாயம் ச பட்டேத் தத: |
அஸ்தம் க்யுதே த்யுநகரே ஸந்த்யாயம் குர்வீத பூர்வவத் ||
தத: ஸம்பூஜயேத்யுதேவம் பூர்வவத் ஸுஸமாஹித: |
அஷ்டாக்ஷரவித்யாநேந பூஜயேத்யுத்யுவிஜஸத்தம: ||
அகாரேணேச்யதே விஷ்ணு: ஸ்ரீருகாரேண சோச்யதே |
மகாரேணேச்யதே ஜீவஸ்தயோர்த்யாஸ உத்யாஹ்ருத: ||
[6-218...221]

[விதிப்படி இரண்டுமுறை ஆசமனம்செய்து ஸுக்யமாக வீற்றிருப்ப
வனாய் ஹரியை நினைக்கவேண்டும். இதிஹாஸ புராணங்களையும்,
வேதங்களையும் அதற்குப்பின் படிக்கவேண்டும். ஸுலர்யன் அஸ்த
மிக்கும்போது முன்போலே ஸந்த்யாவந்த்யுனம் செய்யவேண்டும்.
அதற்குப்பின் முன்போல் மனஸ்ஸாந்தியுடனிருந்து எம்பெருமானுக்குத்
திருவாராத்யுனம் செய்யவேண்டும். அந்தணர் தலைவனாயிருப்பவன்

அஷ்டாக்ஷரவிதிப்படி எம்பெருமானுக்குத் திருவாராதனம் செய்ய வேண்டும். அகாரத்தினால் விஷ்ணு சொல்லப்படுகிறார். உகாரத்தினால் பூந்தேவி சொல்லப்படுகிறான். மகாரத்தினால் ஜீவன் சொல்லப்படுகிறான். இவ்வண்ணமாகப் பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஜீவன் தூஸனாயிருப்பவன் என்று ப்ரணவத்தில் சொல்லப்படுகிறது]

அது நைமித்திகம் வக்ஷ்யே ஹரேராராதநம் த்விஜா: |
மந்த்வுவாரே து ஸாயாஹநே (ஸாயாஹநம்) விதிவத் பூஜயேத்
கூந்த்வுபுஷ்பாதிபிர்ந்தேவம் தூபதீபநிவேத்யுதை: | [ஹரிம் ||
புலேஸ்ச பக்ஷ்யபேஜாயஸ்ச கீதவாதித்ரநர்த்ததை: ||
அர்ச்சயேத்யப்யதம் புக்த்யா யத்யாவித்தாநுஸாரத: |
ஏகாத்யஸ்யாமுபவஸேத் பக்ஷயோருப்யோரபி ||
அர்ச்சயேஜ்ஜக்யதாமீஸம் பூஜாஜாக்யுரணதிபி: |
ப்ரபுாதே விமலே ஸ்நாத்வா த்வாத்யஸ்யாம் புருஷோத்தமம் ||
அர்ச்சயேந்மாலதீபுஷ்பை: பய:ஸ்நாநம் ஸமர்ப்பயேத் |
ப்ராஹ்மணாத் பேஜயேத்யபுக்த்யா ஸ்வயம் குர்வீத பாரணம் ||
வைஷ்ணவர்க்ஷே து பூர்வாஹ்ணே பூஜயேத் ஸர்வத்யா த்விஜ: |
ஸேவந்தீகுஸுமைர்திவ்யையர் தூபதீபைர் மநோஹரை: ||
நிவேத்யேச்ச த்யத்யந்நம் பாநம் ச ஸர்க்கராயுதம் |
மத்யாந்ஹே பெளர்ணமாஸ்யாம் வா புந்நாக்யஸ்ச
சம்பகைரபி ||

பூஜயேத்யப்யதம் புக்த்யா ஸுத்த்யாந்நம் விநிவேத்யேத் |
ராத்ரௌ ஸம்பூஜயேத் தஸ்யாம் மல்லிகா குஸுமை: ஸுபை: ||
நிவேத்யேத்ரௌப்ரபாத்ரே பாயஸம் ஸர்க்கராந்விதம் |
அமாயாந்து விஸேஷேண மாலி மாலி ப்ரபூஜயேத் ||
பூஜயேத் குஸுமை: குந்தை: கரவீரை: ஸபாடலை: |
பிண்ட்யஜ்ஞவித்யாதேந அர்க்யாவாஹநபூர்வகம் ||
பேஜயேத்யப்ராஹ்மணாத் புக்த்யா பித்ருநுத்திஸ்ய ஸக்தித: |
பித்ருருபம் ஹரிம் தத்ர ப்ரீணாத்திவி ஹ வை ப்ருவந் ||
குர்யாச்ச்ராத்யத்வித்யாதேந விஷ்ணோராஜ்ஞாமநுஸ்மரந் |
ப்ரஸாத்யதீர்த்தே த்யத்யாத்வை பித்ருப்யஸ்ச விஸேஷத: ||
கூரஹ்ணே ரவிஸங்க்ராந்தௌ ஸக்த்யா தேவம் ப்ரபூஜயேத் |
தத்காலஸம்புவை: புஷ்பை: தூபதீபைர் நிவேத்யுதை: ||

தபோமாவலி ஸிதே பகேஷ த்வாத்யஸ்யாம் ச விஸேஷத: |
 வாராஹரூபிணம் தேவம் ஸம்யக் தத்ர ப்ரபூஜயேத் ||...
 ப்ராஜாபத்யர்க்ஷஸம்யுக்தம் க்ருஷ்ண ஸா து ஸிவாஷ்டமீ ||
 ஸா ஜயந்திதி விக்யாதா த்ரிஷு லோகேஷு விஸ்ருதா |
 தஸ்யாமுபோஷ்ய விதிவச்சுக்த்தயா ஸம்பூஜயேத்த்யூரிம் ||
 ஜயந்த்யாமுபவாஸஸ்ச மஹாபாதகநாஸந: |
 ஸ கார்யஸ்ச யத்யா ஸக்த்யா பூஜநீயஸ்ச கேஸவ: ||
 பூலக்ருஷ்ணம் வித்யானேந பூருருத்துங்க்யஸம்ஸ்திதம் |
 பூஜயேத் விவிதை: புஷ்பை: க்ருந்த்யூரபாதிபிஸ்தத்யா ||
 நைவேத்யையர் விவிதை: ஸ்லக்ஷணை: குட்யாத்யை: க்ருஸரை
 ராத்ரௌ ஜாக்ரணம் குர்யாத் கீதவாதித்ரநிஸ்வநை: || [ரபி |
 இதிஹாஸபுராணநாம் பட்டநை: ஸ்ரவணைரபி |
 ப்ரபூதே விமலே ஸநாத்வா விஸிஷ்டை: வைஷ்ணவை: ஸஹ ||
 பூர்வவத் பூஜயேத்தேவம் ப்ராஹ்மணம்ஸ்சைவ ப்ராஜயேத் |
 ஸ்வயம் ச பாரணம் க்ருத்வா விஷ்ணுமேவம் ப்ரபூஜயேத் ||
 ஸாமக்யாதைந்ந்ருத்தகீதை: தூர்யகேஷை: ஸமாஹித: |
 நிவேஸ்ய க்ருஷ்ணம் தேவாலாயாம் தேவாலயேத்ய பூக்யவத்பர: ||
 அபூபாந் ஸர்க்கரோபேதாந் நிவேத்ய விநிவேஸயேத் |
 ஏவம் ஸம்பூஜயேத்தேவம் வர்ஷே வர்ஷே ச வைஷ்ணவ: ||
 மாவலி சைத்ரே ஸக்லபகேஷ நவம்யாம் ச புநர்வஸௌ |
 கௌஸல்யாயாம் ஸமுத்பந்நோ விஷ்ணு: காகுத்ஸ்த்ய ஈரித: ||
 தஸ்யாம் ஸநானோபவாஸாத்யை: பூஜாஜாக்ரணாதிபி: |
 அர்ச்சயேத் க்ருந்த்யூரபாதி: கீதவாதித்ரநர்த்தநை: ||
 மஹோத்ஸவம் ப்ரகுர்வீத க்ருஷ்ணஜந்மநிவந்நர: |
 ஸ்ரவணேந ஸமாயுக்தா மாலே பூர்பூர்பதே வலிதா ||
 த்வாத்யஸீ ஸா மஹாபுண்யா நாம்நா து விஜயாதிதி: |
 தஸ்யாம் ஸநாதோ வித்யானேந ஸர்வம் தீர்த்தபூலம் லபேத் ||...
 வாமநம் பூஜயேத்விஷ்ணும் கார்யபேயம் ஸநாதநம் ||
 குந்தையஸ்ச குடஜைர்ஹோமஸ்துலஸ்யா: கோமலீர்த்யலை: |
 தத்யந்நம் பூலஸம்யுக்தம் ததேவ ச குடேராத்யநம் ||
 பக்த்யா ஸம்பூஜயேத்தேவம் விப்ராந் ஸம்பேரஜயேத் தத்யா |
 கார்த்திகே மாவலி நியமாத்ஸாயம் ஸந்த்யாஸமாக்யமே ||

அர்ச்சயேந்மாலதிபுஷ்பை: ததூ ரக்தோத்பலேரபி |
 தீபாநாரோபயேத் தத்ர திலதைலஸம்ந்விதாந் ||
 ஸுஹ்ருத்யம் பாயஸாந்நம் ச நைவேத்யம் விநிவேத்யேத் |
 நிரந்தரம் த்ருந்மாலே பூஜயேதுருனோத்யே ||
 தூர்யகோஷைர்ந்ருத்யகீதை: சூத்ரசாமரஸம்யுதை: |
 அபூபாந் க்ருதபக்வாம்ஸ்ச ஸர்க்கராஸ்ச ஸமர்ப்பயேத் ||
 ஸால்யந்நம் த்ருதிஸம்யுக்தம் கத்யுலீப்யஸம்யுதம் |
 பக்த்யா நிவேத்யேச்சைவ மாலமேகம் து வைஷ்ணவ: ||
 பூஜயேத்தூரிபத்ரைஸ்ச சம்பகைர்ப்யுகுலேரபி |.....
 பூலேஸ்ச விவிதைர்பக்த்யா ஸக்த்யா தேவம் ச பூஜயேத் ||...
 வைஷ்ணவேஷு யதூகாலே ஆக்யுதேஷு மஹாத்மஸு ||
 தத்ராப்யேவம் வித்யாநேந குர்வீதோதஸவமுத்தமம் |
 தக்தாலஸம்பகுவைர் த்ருவ்யைர் யதூஸக்த்யாஸாரத: ||
 உத்ஸவம் வாஸுதேவஸ்ய குர்வீத ஸ்ரத்த்யாந்வித: |
 புஷ்பை: பூலோபஹாரைர்வா குர்யாதூஸ்திக்ய பூாவத: ||
 உத்ஸவே வாஸுதேவஸ்ய ஸ்ப்ருஷ்டாஸ்ப்ருஷ்டிர்ந வித்யுதே |
 உத்ஸவே வாஸுதேவஸ்ய ய: ஸ்நாதி ஸ்பர்ஸஸங்க்யா ||
 ஸ்வர்க்க்யஸ்தூ: பிதரஸ்தஸ்ய பதந்தி நரகேஷு ச |...
 நித்யநைமித்திகேஷவேவம் விஷ்ணோராராத்யநக்ரம: ||
 புரா யதேகத்தவிதிநா யா வை ப்ரோக்தா த்ருவிஜோத்தமா: ||

[6-232...280]

[அந்தணர்களே ! இனிமேல் எம்பெருமானுடைய நைமித்திகமான (ஒரு காரணத்தையொட்டி வரும்) ஆராதனத்தைக் கூறுகிறேன். சனிக்கிழமையில் மாலை வேளையில் சந்தனம், புஷ்பம், தூபம், தீபம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்பித்து எம்பெருமானை முறைப்படி ஆராதிக்கவேண்டும். பழங்கள், பக்ஷணங்கள், உண்ண இனிய பிரஸாதங்கள் முதலானவற்றாலும், பாட்டு, வாத்தியம், நாட்டியம் ஆகியவற்றாலும் துனஸௌகர்யத்துக்குத் தகுந்தபடி புக்தியோடு அச்யுதனை ஆராதிக்கவேண்டும். இரண்டு பக்ஷங்களிலும் ஏகாத்யஸியில் உபவாஸம் இருக்கவேண்டும். திருவாராதனம், கண் விழித்திருத்தல் முதலானவற்றால் லோகநாதனுனை எம்பெருமானை உகப்பிக்கவேண்டும். விடியற்காலையில் ஸாத்விகமான ப்ராஹ்ம வி—93

முஹூர்த்தத்தில் நீராடி, த்வாதஸரியில் புருஷோத்தமனுக்கு மாலதீபுஷ்பங்களால் அர்ச்சனம் செய்து, பாலால் திருமஞ்சனம் செய்யவேண்டும். அந்தணர்களை அன்புடன் அமுது செய்வித்துத் தானும் பாரணை செய்யவேண்டும். விஷ்ணுவினுடையதான திருவோண நக்ஷத்திரத்தில் இருபிறப்பாளன் எப்போதும் விடியற்காலையில் அழகான செவ்வந்திப் புஷ்பங்களால் நெஞ்சை ஈர்க்கும் தூப தீபங்களை ஸமர்ப்பித்து ஆராதிக்கவேண்டும். தயிரமுதையும், சர்க்கரை கலந்த பானகத்தையும் நிவேதனம் செய்யவேண்டும். பெளர்ணமியில் நண்பகலில் புன்னைப் பூக்களாலும், செண்பகப்பூக்களாலும் புக்தியோடு அச்யுதனை ஆரதித்து, ஸூத்தூன்னத்தை நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். அன்றிரவு மங்குளமான மல்லிகை மலர்களால் அர்ச்சனம் செய்து, வெள்ளிப்பாத்திரத்தில் சர்க்கரை கலந்த பாயஸத்தை நிவேதனம் செய்யவேண்டும். அமாவாஸ்யையன்று ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் சிறப்பாகத் திருவாராதனம் செய்யவேண்டும். குருந்த புஷ்பங்களாலும், அரளிப்பூவாலும், பாதிரிப்பூவாலும் அர்ச்சிக்கவேண்டும். அர்க்யமளித்து ஆவாஹனம்செய்து, பிண்ட்யஜ்ஞ விதிப்படி பித்ருகளை உத்ஸேஸித்து இயன்றவரை அந்தணர்களுக்கு உணவளிக்கவேண்டும். 'ஹரி உகப்படையட்டும்' என்று சொல்லிக்கொண்டு, பித்ருபுன ஹரியை உத்ஸேஸித்து, அவ்வெம்பெருமானின் ஆணையை நினைத்துக்கொண்டு விதிப்படி ஸ்ராத் தும் செய்யவேண்டும். பித்ருக்களுக்கு எம்பெருமான் அமுதுசெய்த பிரஸாத தீர்த்தங்களைச் சிறப்பாக அமுது செய்விக்கவேண்டும். க்ரஹணத்திலும், கடக ஸங்க்ராந்தியிலும், மகர ஸங்க்ராந்தியிலும் இயன்ற வரையில் எம்பெருமானுக்கு அந்தந்தக் காலங்களில் கிடைக்கக்கூடிய புஷ்பங்களையும், தூபதீபங்களையும் அளித்துத் திருவாராதனம் செய்யவேண்டும். மாசி மாஸத்தில் சுக்ல பக்ஷ த்வாதஸரியில் வராஹ ரூபியான எம்பெருமானுக்குச் சிறப்பாகத் திருவாராதனம் செய்யவேண்டும், ரோஹிணி நக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய மங்குளமான கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமி 'ஜயந்தி' என்று பெயர் பெற்றதாய், மூவுலகங்களிலும் புகழ் பெற்றதாயுள்ளது. அன்று உபவாஸமிருந்து முறைப்படி இயன்ற வரையில் திருவாராதனம் செய்யவேண்டும். ஜயந்தியில் உபவாஸமிருப்பது பெரும் பாபங்களைப் போக்கக்கூடியது. இயன்ற வரையில் அன்று உபவாஸமிருந்து கேஸவனை ஆரதிக்கவேண்டும். உச்சியிலிருக்கும் ஸூர்யன் போன்ற பூலகிருஷ்ணனை முறைப்படி விதவிதமான புஷ்பங்களையும், சந்தனம், தூபம் முதலானவற்றையும் ஸமர்ப்பித்து, பல விதமான நிவேதனங்கள், ஸூத்தூமான வெல்லம் முதலானவை,

எள்ளோரை ஆகியவற்றை அமுதுசெய்வித்து, ஆராதனம் செய்யவேண்டும். பாட்டு, வாத்தியம் முதலானவற்றின் இனிய ஒலிகளோடு இதிறாஸ புராணங்களைப் படிக்கச் செய்து, கேட்கச் செய்து, இரவு முழுவதும் கண் விழிக்கவேண்டும். ஸாத்விகமான விடியற்காலை வேளையில் நீராடி, சிறந்தவர்களான வைஷ்ணவர்களோடுகூட முன்போல் எம்பெருமானை ஆராதிக்க வேண்டும். அந்தணர்களையும் அமுது செய்விக்கவேண்டும். தானும் பாரணம் செய்து எம்பெருமானுக்குப் பின்வருமாறு திருவாராதனம் செய்யவேண்டும். ஸாமகூரணம், நாட்டியம், ஸங்கீதம், வாத்திய கேடாஷங்கள் ஆகியவற்றோடு மிகவும் ஈடுபட்டவனும், எம்பெருமானிடம் பரிவுடையவனும், கண்ணனை ஊஞ்சலில் வைத்து ஆட்ட வேண்டும். சர்க்கரையோடு கூடிய அப்பங்களை நிவேதனம் செய்து (கோயிலாழ்வாரில்) எழுந்தருளப்பண்ண வேண்டியது. இவ்வண்ணமாக வைஷ்ணவனுயிருப்பவன் ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் ஜயந்தியில் கண்ணனுக்குத் திருவாராதனம் செய்யவேண்டும். சித்திரை மாஸத்தில் சுக்லபக்ஷ நவமியோடு கூடிய புனர்வஸுவில் கௌஸல்யா தேவியிடம் அவதரித்த விஷ்ணு, கருத்தஸ்து வம்ஸத்தில் பிறந்தவனாகையால் காகுத்தன் எனப்படுகிறான். அன்று நீராடி, உபவாஸமிருந்து, கண்ணிழித்திருந்து, திருவாராதனம் முதலானவற்றைச் செய்து, சந்தனம், மலர்கள் முதலானவற்றையிட்டு எம்பெருமானுக்கு அர்ச்சனம் செய்யவேண்டும். பாட்டு, வாத்தியம், நாட்டியம் முதலானவற்றோடுகூட ஸ்ரீகிருஷ்ண ஜயந்தியிற்போலே மஹோத்ஸவத்தைச் செய்யவேண்டும். புரட்டாசி மாதத்தில் திருவோண நஷத்திரத்தோடு கூடிய சுக்லபக்ஷ துவாதஸ்மி திதி, மிகவும் புண்யமுடைய விஜயாதிதி, என்று அழைக்கப்படுகிறது. அன்று முறைப்படி ஸ்நானம் செய்பவர் எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் நீராடிய பூலனை அடைவர்.....அந்தத் திதியில் கார்யபருக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்த ஸநாதனனும் வாமனனான விஷ்ணுவை ஆராதிக்கவேண்டும். குருந்த மலர்களாலும், குடஜப் பூக்களாலும், துளசிக்கொழுந்திதழ்களாலும் ஹோமம் செய்யவேண்டும். பழங்களோடு கூடிய தயிர்முதையும், சர்க்கரைப் பொங்கலையும் அமுது செய்வித்து, புக்தியோடு எம்பெருமானுக்குத் திருவாராதனம் செய்யவேண்டும். அவ்வண்ணமே அந்தணர்களை அமுது செய்விக்கவேண்டும். கார்த்திகை மாஸத்தில் தினமும் மாலை வேளையில் மாலதிப்புஷ்பங்களையும், செவ்வல்லி மலர்களையும்கொண்டு எம்பெருமானை ஆராதிக்கவேண்டும். நல்லெண்ணையைக் கொண்டு திருவிளக்கு ஏற்றவேண்டும். மிகவும் நெஞ் சுக்கினிய திருக்கண்ணமுதை எம்பெருமானுக்கு அமுது செய்விக்க

வேண்டும். மார்கழி மாதத்தில் அருணேயத்தில் தினந்தோறும் வாத்தியம், நாட்டியம், சங்கீதம் ஆகியவற்றோடு சூத்ர சாமரங்கனையும் ஸமர்ப்பித்து, நெய்யில் சமைக்கப் பெற்ற அப்பங்களையும், சர்க்கரையையும் அமுதுசெய்விக்கவேண்டும். தமிழோடும் வாழைப்பழத்தோடும் கூடிய செந்நெல் பிரஸாதத்தை அந்த மாதம் முழுவதும் புக்தியோடு வைஷ்ணவன் எப்பெருமானுக்கு அமுது செய்விக்கவேண்டும். துளசி, செண்பகம், மகிழம்பூ ஆகிய மலர்களைக்கொண்டு அர்ச்சிக்கவேண்டும்.....பலவிதமான பழங்களை ஸமர்ப்பித்து அன்போடு இயன்றவரையில் திருவாராதனம் செய்யவேண்டும்..... மஹாத்மாக்களான வைஷ்ணவர்கள் எந்தக் காலத்தில் எழுந்தருளுகிறார்களோ அந்தக் காலத்திலும் விதிப்படி எப்பெருமானுக்குச் சிறந்த உத்ஸவத்தைச் செய்யவேண்டும். அந்தக் காலத்தில் கிடைக்கும் திரவியங்களைக் கொண்டு இயன்றவரையில் ச்ரத்யோடு கூடியவனாய், மலர்களையும், பழங்கள் முதலான உபஹாரங்களையும் ஸமர்ப்பித்து, ஆஸ்திக்யத்தோடு கூடியவனாய், வாஸுதேவனுக்கு உத்ஸவத்தைச் செய்யவேண்டும். வாஸுதேவனுடைய உத்ஸவத்தில் இன்னரைத் தொடலாம், இன்னரைத் தொடலாகாது என்னும் ஸாஸ்த்ர வரம்பு கிடையாது. வாஸுதேவனுடைய உத்ஸவத்தில் எவனொருவன் தீண்டத்தகாதவனைக் தீண்டிவிட்டோம் என்று நீராடுகிறானோ அவனுடைய பித்ருக்கள் ஸ்வர்க்குத்திலிருந்து நரகத்தில் விழுவார்கள். அந்தணர் தலைவர்களே! நித்யநைமித்திக காலங்களில் விதிப்படி எப்பெருமானை நீண்டகாலமாக ஆராதிக்கும் முறை இதுவரை சொல்லப்பட்டது] அடுத்தபடி விவரிக்கப்படும் அமர வாஸ்யஸ்ரத்யுத்தில்—

ஹரேர்நிவேத்யதம் துத்யாத ஸர்வமானந்த்யமஸ்ருதே ||[6-301]

[எப்பெருமான் அமுது செய்ததைப் பித்ருக்களுக்கு அளிக்கவேண்டும். அதனால் நிலையான மோக்ஷபுலத்தைப் பெறுகிறான்.] என்று கூறப்பட்டது காணத்தக்கது. அதற்குப்பின் அபரகாரியங்களை வர்ணிக்கும்போது,

ஏகாத்யஸேஹ்நி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்வஸ்திவாசநமாசரேத் |

ஸம்பூஜ்ய விதிவத்யுஷ்ணம் க்ருந்த்யுஷ்பாதிபிர்நுஷ்ணஃ ||

பாயஸாபூப ஹ்ருத்யாந்நபாநகாதி நிவேத்யேத் |

ஆஹூய ப்ராஹ்மணந் பஸ்சாத் ஸ்ராத்த்யாய விநிமந்த்ரயேத் ||

[6-353, 354]

[பதினேராவது நாளன்று ஸ்வஸ்திவாசனம் செய்யவேண்டும். அந்தணன் கூந்தும், புஷ்பம் முதலானவற்றால் விஷ்ணுவை முறைப்படி ஆராதித்து, பாயஸம், அப்பம், இனிய அன்ன பானங்கள் ஆகியவற்றை அமுதுசெய்யப் பண்ணவேண்டும். அதற்குப் பிறகு ப்ராஹ்மணர்களை அழைத்து, ஸ்ராத்தத்துக்கு நிமந்த்ரணம் செய்ய வேண்டும்.] என்று ஏகாஹத்தன்றே புகுவதாராதனம் விதிக்கப் பட்டது. ஸபிண்டுகரணத்தின்போதும்

ஆமந்தர்ய ப்ராஹ்மணந் ஸநாத்வா ஹரிம் விதிவதூர்ச்சயேத் |
கூந்த்புஷ்பைர்தூபதீபை: நைவேத்யைர் விவிதைஸ்ததா ||
ஸம்பூஜ்ய ஜகதாமீஸம் வாஸுதேவம் ஸநாதநம் |

பார்வணோக்த வித்யானேந ப்ராஹ்மணநுபவேஸயேத் ||

[6-364, 365]

[ப்ராஹ்மணர்களை நிமந்த்ரணம் செய்து, நீராடி, எம்பெருமானை முறைப்படி கூந்தும், புஷ்பம், தூபம், தீபம், பலவிதமான நைவேத்யம் ஆகியவற்றையளித்து ஆரதிக்கவேண்டும். ஜகத் நாதுளாய். பழையோனான வாஸுதேவனை இப்படி ஆரதித்த பின்பு பார்வண ஸ்ராத்த முறைப்படி (ஸ்ராத்தத்துக்காக) உட்கார வைக்கவேண்டும்.] என்று புகுவதாராதனம் விதிக்கப்பட்டது.

அமாயாந்து விஸேஷேண சௌளோபநயநாதிஷு ||

த்ரயோத்யஸேஹ்நி ஸம்ப்ராப்தே ப்யஸிம் குர்யாத்து வைஷ்ணவ: |
ஸ்நாத்வா நத்யாம் தடாகே வா விஸிஷ்டை: ப்ராஹ்மணை: -

ஜபித்வா வைஷ்ணவாந் ஸகித்தாந் ஸநாத்வா [ஸஹ ||

ஸந்தர்ப்பயேத் தத: |

நாமபி: கேஸவாத்யைஸ்ச மந்த்ரை: ஸந்தர்ப்பயேத்துரிம் ||

தர்ப்பயேந்நாமபி: ஸ்வை: ஸ்வை: நித்யமுக்தாம்ஸ்ச

வைஷ்ணவாந் |

தத: ஸ்வமாலயம் கத்வா விதிவத் பூஜயேத்துரிம் ||

தேவஸ்ய புரதோ வஹ்நிம் ப்ரதிஷ்டாப்ய யதோக்தவத் |

இத்ரமாத்ரநாதிசுகம் க்ருத்வா பஸ்சாத்ரோமம் ஸமாசரேத் ||

பௌருஷேண து ஸகித்தேந பாயஸம் மதுஸம்புதம் |

ஆஜ்யம் ச ஜுஹ்யாத் ஸம்யக் ப்ரத்ய்ருசம் ப்ரணவாந்விதம் ||

ததைவ மந்த்ரரத்நேந ஜுஹ்யாத் ஸதஸங்க்யயா |

அந்யைஸ்ச வைஷ்ணவையர் மந்த்ரை: ஸக்த்யா ச

ஜுஹ்யாத்தத: ||

நாமபி: கேஸவாத்யைஸ்ச ஜுஹுயாத் ஸுஸமாஹித: |
 ஸ்வை: ஸ்வைஸ்ச நாமபிர்ஹுத்வா நித்யமுக்தாம்ஸ்ததைவ ச||
 தத: ஸ்விஷ்டக்ருதம் ஹுத்வா ஹோமஸேஷம் ஸமாபயேத் |
 பஸ்சாத் ஸம்பூஜயேத்ஸுவிப்ராந் கேஸவாத்யைஸ்ச நாமபி: ||
 நித்யமுக்தாந் ஸமுத்திஸ்ய பூஜயேத் ப்ரஹ்மணாந் ஸுபாந் |
 க்ருத்யபுஷ்பைர் தூபதீபை: வஸ்த்ரைராப்யரணை: ஸுபை: ||
 பேஜயேத் பாயஸாந்நேந ஸர்க்கராஜ்யயுதேந வை |
 விவிதைரநநபாநாத்யை: வாஸோலங்கரணை: ஸுபை: ||
 பேஜயித்வா தத: பிண்டாந் யதாஸக்தி விநிக்ஷிபேத் |
 ப்ராக்ஷ்யரேஷு ச தூர்பேஷு உபவீத: ஸமாஹித: ||
 யவைஸ்ச மதுஸம்யுக்தை: துத்யாத் பிண்டாந் ப்ருத்யக்
 நாமபி: கேஸவாத்யைஸ்ச துத்யாத் [ப்ருத்யக் |
 பிண்டாந் குஸோத்தரே ||...

பிண்டாநக்ருதௌ விநிக்ஷிப்ய விப்ராநாசாமயேத் தத: ||
 ஆசாந்த: பூஜயேத் பஸ்சாத் ஸ்வஸக்த்யா துக்ஷினம் ததா |
 ஏவம் நாராயணபுலிம் ய: குர்யாத் வைஷ்ணவோத்தம: ||
 பிதரஸ்ச ஸமாயாந்தி தத்ஸுவிஷ்ணோ: பரமம் பதம் |
 ப்ராயஸ்சித்தமித்யம் குஹ்யம் பாபேஷு ச மஹத்ஸவபி ||...
 ஏவம் நாராயணபுலிம் க்ருத்வா ஸம்ஸ்காரமாசரேத் |
 பித்ராதுயோ ம்ருதா யஸ்ய புவேயுர் யத்யவைஷ்ணவா: ||
 இஷ்டிம் ச வைஷ்ணவ: குர்யாத் தேஷாம் பாபவிஸுத்த்யே |
 ய: குர்யாத் வைஷ்ணவீமிஷ்டிம் விதிநா வைஷ்ணவோத்தம:||
 வைஷ்ணவத்வம் ப்ரயாத்யத்ர குலமேகோத்தரம் ஸதம் ||

[6-378...398]

[அமாவாஸ்யையிலும், சிறப்பாக செளளம், உபநயனம் முதலான வற்றிலும், (அபரகார்யத்தில்) பதின்மூன்றாவது நாளன்றும் வைஷ்ணவன் நாராயண புலியைச் செய்யவேண்டும். நதியிலோ, குளத்திலோ சிறந்தவர்களான அந்தணர்களோடு கூட நீராடி, விஷ்ணுவைப் பற்றின ஸலித்தங்களை ஜபித்து, கேஸவன் முதலான நாமங்களாலும், விஷ்ணு மந்த்ரங்களாலும் ஹரிக்குத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். விஷ்ணுவின் அடியார்களான நித்யமுத்தர்களுக்கும் அவரவர் நாமங்களைச் சொல்லித் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். அதற்குப்பின் தன் விட்டிற்குச் சென்று முறைப்படி எம்பெருமானுக்

குத் திருவாராத்னம் செய்யவேண்டும். அவனுக்கு முன்னால் அக்ஷணியை முறைப்படி ப்ரதிஷ்டை செய்து, இத்ஹாத்னம் முதலான கர்மங்களைச் செய்து, அதற்குப்பின் ஹோமம் செய்யவேண்டும். புருஷஸூக்தத்தின் ஒவ்வொரு ரிக்கோடும் ப்ரணவத்தைச் சேர்த்துத் தேனும் நெய்யும் கலந்த பாயஸத்தை ஹோமம் செய்யவேண்டும். அவ்வண்ணமே மந்த்ராத்நமாகிற த்ஹவயத்தைக் கொண்டு தூறு முறை ஹோமம் செய்யவேண்டும். அதற்குப்பின் மற்ற வைஷ்ணவ மந்த்ரங்களைக் கொண்டு இயன்றவரை ஹோமம் செய்யவேண்டும். ஸாந்தியுடையவனாய், கேஸவாதி நாமங்களைக் கொண்டு ஹோமம் செய்யவேண்டும். அவ்வண்ணமே நித்யமுக்தர்களுக்கும் அவரவர் திருநாமங்களைச் சொல்லி ஹோமம் செய்து, அதற்குப்பின் ஸ்விஷ்டக்ருத் 'ஹோமம் செய்து, ஹோமஸேஷத்தை நிறைவடையச் செய்யவேண்டும். அதற்குப்பின் கேஸவாதி நாமங்களைச் சொல்லி அந்தணர்களுக்கு ஆராத்னம் செய்யவேண்டும். நித்யமுக்தர்களை உத்ஸேஷித்து நல்ல அந்தணர்களை மங்குளமான சந்தனம், புஷ்பம், தூபம், தீபம், வஸ்த்ரம், ஆபரணங்கள் ஆகியவற்றையளித்து ஆரதிக்கவேண்டும். சர்க்கரையும், தேனும் கலந்த பாயஸான்னத்தை அவர்களுக்கு அமுதுசெய்விக்கவேண்டும். பல விதமான அன்னபானங்களாலும், மங்குளமான வஸ்த்ரங்களாலும் அலங்காரங்களாலும் அவர்களை த்ருப்தி செய்வித்தபின்பு ஸக்தியுள்ளவரை பிண்ட்யங்களை வைக்கவேண்டும், கிழக்கு நுனியான தூர்ப்புங்களில் உபவீதத்தையுடையவனாய் ஸாந்தியோடு தேன் கலந்த கோதுமையாலே தனித்தனியாகப் பிண்ட்யங்களை அளிக்கவேண்டும். கேஸவாதி நாமங்களைக்கொண்டும் தூர்ப்புத்தின்மேல் பிண்ட்யங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும், பிண்ட்யங்களை அக்ஷுநியில் இட்டு அந்தணர்களை ஆசமனம் செய்விக்கவேண்டும். தானும் ஆசமனம்செய்து, அதற்குப்பின் ஸக்திக்குத்தக்கபடி துஷ்ணையளித்து அந்தணர்களை ஆரதிக்கவேண்டும். இவ்வண்ணமாக எந்த வைஷ்ணவர்தலைவன் நாராயண பூலியைச் செய்கிறானோ அவனுடைய பித்ருக்கள் விஷ்ணுவின் பரம பதத்தையடைகிறார்கள். இது பெரும்பாவங்கள் விஷயத்திலும் பரம ரஹஸ்யமான பிராயஸ்சித்தமாகும். இவ்வண்ணமாக நாராயண பூலியைச் செய்து, ஸம்ஸ்காரத்தை நடத்தவேண்டும். இறந்த தகப்பன் முதலானார் அவைஷ்ணவர்களாயிருந்தால், ஸம்ஸ்காரம் செய்யும் வைஷ்ணவன் அவர்களுடைய பாபம் நீங்குவதற்காக வைஷ்ணவேஷ்டியைச் செய்யக்கடவன். எந்த வைஷ்ணவோத்தமன் விஷ்ணுவைக்குறித்து இந்த இஷ்டியை விதிப்படி செய்கிறானோ அவனுடைய நூற்றொரு தலைமுறைகள் வைஷ்ணவத்வத்தை அடைகின்றன.]

என்று பதினெழுவது நாள் செய்யவேண்டிய நாராயணபுலியை விளக்கி, வைஷ்ணவேஷ்டியைப்பற்றிக் கூறப்பட்டது.

ஏகாத்யஸ்யாம் ஸூக்லபக்ஷே ஸமுபோஷ்ய த்விஜோத்தம: ||
தூதரீஞ்ரணேந லிப்தாங்கேந நத்யா த்யாநாம் ஸுபைர்ஜலை:
நித்யமுக்தஸமேதஞ்ச தேவேஸம் தர்ப்பயேத்யநிம் ||
க்ருஹம் க்ருத்வா விதூநேந பூஜயேத்விஷ்ணுமஸ்யுதம் |
கூந்த்யுஷ்பைர்தூபத்யை: நைவேத்யையர் விவிதைரபி ||
அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ரந்து மாலதீகுஸுமானி ச |
ஆத்யாய மந்த்ரரத்நேந ஏகைகம் பூஜயேத் க்ரமாத் ||
அபுராவே ஜாதிபுஷ்பைர்வா கோமலைஸ்துலஸீத்யை: |
பத்யுமைர்வா ஸதபத்ரைர்வா மந்த்ரேணைவம் ப்ரபூஜயேத் ||
ஜபேச்ச த்யுஸாஹஸ்ரம் மந்த்ரரத்நம் ஸமாஹித: |
ராத்ரௌ ஜாக்ரணம் குர்யாத் பூஜயேந்மது,ஸூத்ருநம் ||
ஸதி ப்ரபூதே த்யுவாத்யஸ்யாம் ஸநாத்வா நத்யாம் யதூவிதி |
ஏகைகமஞ்ஜலிம் த்யுத்யாந்நித்யமுக்தாம் ஸ்ச வைஷ்ணவாந் ||
க்ருஹம் க்ருத்வா ஹரே: பூஜாம் ப்ரகுர்வீத யதோக்தவத் |
ஸுஹ்ருத்யையர் விவிதைரபுகூபயை: நைவேத்யம்

விநிவேத்யேத் ||
ததோ஽க்ருநிஸ்தூபநம் க்ருத்வா ஹோமம்

குர்யாத்யதோக்தவத் |
இத்யமாதூநாதிபூர்வேண ஜுஹூயாத்யவை ஸமாஹித: ||
திஸைஸ்ச வ்ரீஹிபி: ஸூத்யை: ஸமித்யபி: பிப்பலோத்யபுவை: |
ததைய்வாஜ்யேந சருண ஜுஹூயாத்கமலேரபி ||
ப்ரத்யேகமஷ்டஸாஹஸ்ரம் ஹோதவ்யம் து த்யுவேந வை |
பஸ்சாத்யவைஷ்ணவஸூக்தம் து ஹோதவ்யம் பாயஸேந து ||
ஆஜ்யேநைவ து ஹோதவ்யம் ததூபி ச த்யுவேந வை ||...
வைஷ்ணவ்யா சைவ க்யாயத்ர்யா ததூ மந்த்ரத்யுவேந ச |
நாமபி: கேஸவாத்யைஸ்ச ததூ ஸங்கர்ஷ்ணாதிபி: ||
தத: ஸ்விஷ்டக்ருதாதீநி ஹோமஸேஷம் ஸமாசரேத் |
ஸுபுஷ்பாணி ததோ த்யுத்யாத்யேவாய ஸுரபீணி வை ||
ப்ரத்ய்ருசம் வைஷ்ணவை: ஸூக்தைர்நாமபி: கேஸவாதிபி: |
ததோ விப்ரந் ஸமாஹூய கூந்த்யுமால்யாதிபூஷணை: ||

பூஜயேத் பூர்வவத்துதேவம் கேஸவாதுயைஸ்ச நாமபிஃ |
 பேராஜயித்வா ததோ விப்ராந் துக்ஷிணபிஃ ப்ரதோஷயேத் ||
 ஏவமிஷ்டிம் ப்ரகுர்வீத வைஷ்ணவீம் வைஷ்ணவோத்தம: |
 பிது: பூர்வோக்தவிதிநா ஸம்ஸ்காரம் ஸம்யகாசரேத் ||
 வைஷ்ணவேஷ்டிம் வித்யாநேந க்ருத்வா வை த்யுவிஜஸத்தம: |
 குலமேகோத்தரஸ்தம் புநாத்யேவ ந ஸம்ஸய: ||
 அக்ருத்வா வைஷ்ணவீமிஷ்டிம் பைத்ருமேதி, க கர்மண |
 அவைஷ்ணவாந் ய: ஸம்ஸ்குர்யாத் ஸ நரோ ரௌரவம் வ்ரஜேத் ||
 தஸ்மாதிஷ்டிம் வித்யாநேந க்ருத்வா வை வைஷ்ணவோ த்யுவிஜ: |
 அவைஷ்ணவாநாம் குர்வீத ஸர்வமப்யௌர்த்ய வைஷ்ணிகம் ||

[6-398...418]

[ஏகாத்ஸரியில் சுக்லபக்ஷத்தில் அந்தணர்தலைவனுயிருப்பவன் உப வாஸமிருந்து, நெல்லிப்பொடியினால் அவயவங்களில் பூசிக்கொண்டு, நதி முதலானவற்றின் மங்குளமான தீர்த்தங்களில் குளித்து நித்யமுகத் தர்களைக் கூடிய தேவர்பிரானுக்குத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். மறுபடியும் வீட்டுக்குச் சென்று, முறைப்படி அங்கு கூந்தும், புஷ்பங்கள், தூபம், தீபம், பலவிதமான நைவேத்யங்கள் ஆகிய வற்றையளித்து அச்யுதனுள் விஷ்ணுவுக்குத் திருவாராதனம் செய்ய வேண்டும். ஆயிரத்தெட்டு மாலதீ புஷ்பங்களை எடுத்து, ஒவ்வொரு புஷ்பமாக த்யவயத்தைச் சொல்லி முறைப்படி அர்ச்சிக்கவேண்டும். மாலதீபுஷ்பங்கள் கிடைக்காவிடில், சாதிப்பூக்கள், கொழுந்தான துளசி இதழ்கள், தாமரைகள், அல்லிமலர்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு முற்கூறியபடி அர்ச்சிக்கவேண்டும். ஸாந்தியுடையவனாய் த்யவயத்தைக் கொண்டு பதினாயிரம் முறை ஜபிக்கவேண்டும். இரவில் விழித்திருந்து மதுஸூதனனை ஆரதிக்கவேண்டும். விடியும்பொழுது த்யவாத்ஸரியில் நதியில் முறைப்படி நீராடி, எம் பெருமானடியார்களான நித்யமுக்தர்களைக் குறித்து ஒவ்வொரு தர்ப்பணம் செய்யவேண்டியது. வீட்டிற்குச்சென்று முன் சொன்னபடி எம்பெருமானுக்குத் திருவாராதனம் செய்யவேண்டும். நெஞ்சை ஈர்க்கும் பலவிதமான பூக்ஷணங்களையும் அமுதுசெய்விக்கவேண்டும். அதற்குப்பின் அக்ஷிபிரதிஷ்டைசெய்து, முறைப்படி ஹோமம் செய்யவேண்டும். இத்யுமாதுரதம் முதலானவற்றை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஸாந்தியுடையவனாய் ஹோமம் செய்யவேண்டும். என், நெல், ஸுத்யுமான அரசசமித்து, நெய், ஹவிஸ்ஸு, தாமரைகள் வி—94

ஆகியவற்றைக்கொண்டு ஒவ்வொன்றிலும் எண்ணிரம் முறை த்வயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு ஹோமம் செய்யவேண்டும். அதற்குப் பின் பாயஸத்தினால் வைஷ்ணவ ஸூக்த மந்த்ரங்களைக்கொண்டு ஹோமம் செய்யவேண்டும். நெய்யினால் த்வயமந்த்ரத்தைக்கொண்டு ஹோமம் செய்யவேண்டும்.....விஷ்ணுகூராயத்ரியினாலும், த்வயமந்த்ரத்தாலும், கேஸவாத்ரிநாமங்களாலும், ஸங்கர்ஷணாத்ரிநாமங்களாலும் ஹோமம் செய்யவேண்டும். அதற்குப்பின் ஸ்விஷ்டக்ருத் முதலான ஹோமரோஷத்தை நிறைவுபடுத்தவேண்டும். எம்பெருமானுக்கு நறுமணம்மிக்க நல்ல புஷ்பங்களை விஷ்ணுஸூக்தத்தின் ஒவ்வொரு ரிக்குகளையும், கேஸவாத்ரிநாமங்களையும் சொல்லி ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். அதற்குப்பின் அந்தணர்களையழைத்து, சந்த்ஸம், மாலை, பூஷணம் முதலானவற்றையளித்து, கேஸவாத்ரிநாமங்களைக்கொண்டு முன்போல் எம்பெருமானுக்குப் புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். பிறகு அந்தணர்களை அமுதுசெய்வித்து, தூஷிணைகளையளித்து த்ருப்தி செய்விக்கவேண்டும். இவ்வண்ணமாக வைஷ்ணவர் தலைவன் வைஷ்ணவேஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். முற்கூறிய முறைப்படி பிதாவுக்குச் சரமகைங்கர்யங்களை நன்கு நடத்தவேண்டும். அந்தணர்தலைவன் வைஷ்ணவேஷ்டியை முறைப்படி செய்வதன் மூலம் நூற்றொரு தலைமுறைகளைக் கரையேற்றுவான் என்பதில் ஐயமில்லை. வைஷ்ணவேஷ்டியைச் செய்யாமல் பைத்ருமேதிக கர்மத்தாலே அவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்யும் வைஷ்ணவன் ரௌரவநரகத்தையடைவான். ஆகையால் வைஷ்ணவனான அந்தணன் வைஷ்ணவேஷ்டியை முறைப்படி செய்தே அவைஷ்ணவர்களுக்கும் சரமகைங்கர்யங்களைச் செய்யவேண்டும்.] என்று வைஷ்ணவேஷ்டி விரிவாக விளக்கப்பட்டது.

ஸூதகே ம்ருதகே சைவ ஸந்த்யாகர்ம ந ஸந்த்யஜேத் |

வ்யோம்நி வா ஹ்ருத்யே வாபி மநஸா ஸம்ஸமரேத்யூரிம் ||

[6-466]

[பிறப்பினாலேயோ அல்லது இறப்பினாலேயோ ஏற்படும் தீட்டின்போதும் ஸந்த்யாவந்த்ஸுனத்தை விடக்கூடாது. ஆகாஸத்திலோ அல்லது ஹ்ருத்யத்திலோ மனத்தால் ஹரியை நினைக்கவேண்டும்.] என்று ஸந்த்யாவந்த்ஸுனத்தில் ஹரிஸ்மரணம் விதிக்கப்பட்டது.

பாக்யண்டிநம் ச பதிதமுந்மத்தம் ஸடஹாரிணம் ||

அவைஷ்ணவம் த்விஜம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸவாஸா ஜலமானிஸேத் |

[6-486]

[பாஷண்டி, அல்லது பதிதன் அல்லது பைத்தியம் பிடித்தவன் அல்லது வஞ்சனையுள்ளவன் அல்லது வைஷ்ணவனல்லாத அந்தணை தைத்தொட்டால் வஸ்தரத்தோடு ஜலத்தில் மூழ்கி ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும்.] என்று அவைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணனைத் தொட்டால் பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டது.

இனி விஷ்ணுஸ்தாபனவிதியை வர்ணிக்கும் ஏழாவதான கடைசி அத்தியாயத்தில் ஸாரமான சில ம்லோகங்களைக் காண்போம்.

ரித்விஜோ வரயேத்தத்ர வைஷ்ணவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸூபுந் |
வேத்யவேத்யாங்க்ய தத்த்வஜ்ஞாந் ஸர்வஸாஸ்த்ர விஸாரத்யாந் ||
ஜிதேந்த்ரியாந் ஸூபுந்சாராந் ஸத்த்வஸ்த்யாந் ஸர்வலக்ஷணாந் |
மந்த்ரதத்த்வார்த்த்யுவிதுஷோ ப்ராஹ்மணாந் வரயேச்சுபுந் ||
தாத்யுக்ஞுணஸமாயுக்தம் ஆசார்யம் வரயேத் தத: |
மந்த்ரஜ்ஞம் மந்த்ரபுக்தம் ச ஸர்வஸாரம் குணாந்விதம் ||
ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணார்த்த்யுவிதுஷம் தம்புவர்ஜிதம் |
அர்த்தபஞ்சகதத்த்வஜ்ஞம் அக்ஷுநிஹோத்ரயுதம் ஸூசிம் ||
த்யவயநிஷ்டம் த்யவயார்த்த்யஜ்ஞம் ப்ரதிஷ்டாகர்மநிஷ்டிதம் |
மஹாபூக்யவதம் சைவமாசார்யம் வரயேத் ஸூத்ரி: || [7-10...14]

[எம்பெருமானைப் ப்ரதிஷ்டை பண்ணுவதற்கு மங்குளமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ அந்தணர்களை ரித்விக்குகளாக வரிக்கவேண்டும். வைஷ்ணவர்களாகவும், மங்குளமான ப்ராஹ்மணர்களாகவும், வேத்ய வேத்யாங்கங்களின் உண்மையை அறிந்தவர்களாகவும், எல்லா ஸாஸ்த்ரங்களிலும் வல்லவர்களாகவும், புலனடக்கம் உடையவர்களாகவும், நல்லொழுக்கம் உள்ளவர்களாகவும், ஸத்வகுணமுடையவர்களாகவும், நல்ல லக்ஷணங்களை உடையவர்களாகவும், திருவஷ்டாசூரம் முதலான மந்த்ரங்களின் உண்மைப்பொருளை அறிந்தவர்களாகவும் உள்ள மங்குளமான அந்தணர்களை வரிக்கவேண்டும். அதற்குப்பின் அத்தகைய குணங்களுடைய ஒருவரை ஆசார்யராக வரிக்கவேண்டும். பூக்யவந்மந்த்ரங்களை அறிந்தவராகவும், மந்த்ரங்களில் புக்தியுள்ளவராகவும், எல்லா நல்லொழுக்கங்களுடையவராகவும், நற்குணங்கள் பொருந்தியவராகவும், ஸ்ருதி, ஸ்ம்ருதி, புராணங்களின் பொருளை அறிந்தவராகவும், டும்புமில்லாதவராகவும், அர்த்தபஞ்சகம் பற்றிய உண்மையை அறிந்தவராகவும், அக்ஷுநிஹோத்ரத்தோடு கூடியவராகவும், பரிஸுத்தமானவராகவும், த்யவயாநுஸந்தானத்தில் ஊன்றியவராகவும், த்யவயத்தின் பொருளை

அறிந்தவராகவும், விஷ்ணுப்ரதிஷ்டாகார்யங்களில் ஊன்றியிருப்பவராகவும், - மஹாபூக்யவதராகவும் இருப்பவரை அறிவாளியாயிருப்பவன் ஆசார்யனாக வரிக்கவேண்டும்.] என்று ரித்விக்குகளுக்கும், ஆசார்யருக்கும் லக்ஷணம் உரைக்கப்பட்டது.

தாபாதிபஞ்சஸம்ஸ்காரா மஹாபூக்யவதா: ஸம்ருதா: |

சக்ராதிஹேதிபிஸ்தப்தம் தாப இத்யபிதி்யதே ||

ஸம்ஸ்கார: ப்ரத்யும: ப்ரோக்தோ த்யுவிதிய: புண்ட்யரத்யாரணம் |

[7-15, 16]

[தாபம் முதலான ஐந்து ஸம்ஸ்காரங்களையுடையவர்கள் மஹாபூக்யவதர்களாக எண்ணப்படுகிறார்கள். சக்ரம் முதலான விஷ்ணுவின் ஆயுதங்களால் முத்திரைபெறுவது தாபஸம்ஸ்காரம் எனப்படுகிறது. இதுவே முதல் ஸம்ஸ்காரம். புண்ட்யரத்யாரணம் இரண்டாவது ஸம்ஸ்காரமாகும்.] என்று தொடங்கி,

ஸார்த்தஜ்ஞாநம் து ஸந்யாஸம் மந்த்ராத்யயநமுச்சயதே |

பஞ்சமஸ்து ஹரே: பூஜா பஞ்சராத்ரோக்தமார்க்க்யுத: ||

தத்யூயார்ச்சநபர்யந்தம் ஹரேராராத்யநம் ஸம்ருதம் |

இத்யேவமாதிஸம்ஸ்காரோ மஹாபூக்யவத: ஸம்ருத: ||

அந்யே த்வவைஷ்ணவா: ப்ரோக்தா ஹீநாஸ்தாபாதிபிபூர்
த்யுவிஜா: |

தத்யா ஹ்யவைஷ்ணவா ஜ்ஞேயா: ப்ராக்ருதா: பாபகாரிண: ||

வேத்யுஸாஸ்த்ரேஷ்வநிபுணஸ்தே வை நிரயக்யாமிந: |

தஸ்மாதுவைஷ்ணவாந் விப்ராந் ந கர்மஸு நியோஜயேத் ||

மஹாபூக்யவதம் விப்ரம் ஆசார்யம் வரயேத் ஸுத்ய: |

மஹாபூக்யவதா ஏவ நியோஜ்யா ரித்விஜஸ்தத்யா ||

ஸங்க்யசக்ரோர்த்துவ புண்ட்யராதி சிஹ்நைஸ்ச

ஸஹிதைர்த்த்யுவிஜை: |

தத்ர யத் கர்ம குர்வீத தந்மஹாவிதிவத்யபுவேத் ||

சக்ராதிசிஹ்நைர்ஹீநேந ஸ்த்யாபிதோ யத்ர கர்மணி |

ந ஸாந்நித்யம் ஹரிர்யாதி க்ரியாகோடிஸதரபி ||

அவைஷ்ணவ ஸ்த்யாபிதாநாம் ப்ரதிமாநாம் ச வந்த்யநம் |

ய: கரோதி ஸமூடாத்மா ரௌரவம் நரகம் வ்ரஜேத் ||

தஸ்மாத்து வைஷ்ணவாஸ்த்வேவ நியோஜ்யா யஜ்ஞகர்மஸு ||

[7-18...26]

[ந்யாஸத்தோடும், அர்த்தஜ்ஞானத்தோடும் கூடிய திருவஷ்டாசுடரம் முதலான மந்தரங்களை உபதேஸம்பெறுவது மந்த்ரஸம்ஸ்காரம் எனப்படுகிறது. பஞ்சராத்தரத்தில் சொன்ன வழியில் எம்பெருமானுக்குத் திருவாராதனம் செய்வது ஐந்தாவதான (யாக்ய) ஸம்ஸ்காரமாகும். எம்பெருமானுடைய திருவாராதனம் அவனுடைய அடியார்களுக்குச் செய்யும் ஆராதனத்தையும் உட்கொண்டதாகும். இத்தகைய ஸம்ஸ்காரங்களையுடையவனே மஹாபூக்யவதன் எனப்படுகிறான். தாபம முதலிய முற்கூறிய ஸம்ஸ்காரமற்ற மற்ற அந்தணர்கள் அவைஷ்ணவர்கள் எனப்படுகின்றனர். அந்த அவைஷ்ணவர்கள் பிராக்ருதர்கள் என்றும், பாபம் புரிபவர்கள் என்றும் அறியத்தக்கவர்கள். வேதுஸாஸ்தரங்களின் பொருளையறியாத அவர்கள் நரகத்தையடைவார்கள். ஆகையால் அவைஷ்ணவர்களான அந்தணர்களைப் பிரதிஷ்டூகர்மத்தில் வரிக்கக்கூடாது. மஹாபூக்யவதனுள் அந்தணனையே அறிவாரியாயிருப்பவன் ஆசார்யனை வரிக்கவேண்டும். அவ்வண்ணமே மஹாபூக்யவதர்களே ரித்விக்குகளாகவும் நியமிக்கப்படவேண்டும். ஸங்க்யம், சக்ரம், ஊர்த்யவபுண்ட்ரம் முதலான அடையாளங்களோடு கூடிய அந்தணர்களாலே எந்தக் காரியம் செய்யப்படுகிறதோ, அது மிகவும் முறைப்படி செய்யப்பட்ட காரியமாகும். சக்ராதிசின்னங்கள் இல்லாதவர்களால் எந்தப் ப்ரதிஷ்டையில் பிழம்பும் ஸ்தூபிக்கப்படுகிறதோ அதில் நூறுகோடி கிரியைகளிருந்தாலும் எம்பெருமான் ஸாந்தித்யமடையமாட்டான். அவைஷ்ணவர்களால் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட பிழம்புகளை வணங்குபவன் ரௌரவநரகத்தை அடைவான். ஆகையால் ப்ரதிஷ்டூகர்மங்களில் அவைஷ்ணவர்களையே நியமிக்கவேண்டும்.] என்பதீருக மஹாபூக்யவத லக்ஷணமும், மஹாபூக்யவதர்களைக்கொண்டே ப்ரதிஷ்டை செய்க்கவேண்டுமென்றும், மற்றவர்களைக்கொண்டு செய்யக்கலாகாது என்றும் முழங்கப்பட்டது. பிறகு விஸ்தாரமாக ப்ரதிஷ்டையை வர்ணித்து, அத்தியாயத்தின் கடைசியில்

ஏவம் ப்ரதிஷ்டூரம் குர்வீத விஷ்ணோஸ்சைவ வித்யாநத: |
தத்ர தேவ: ஸுஸாந்நித்யம் யாதி நாராயணே ஹரி: ||
ப்ரதிஷ்டூஸு ச கர்த்தவ்யோ விதி,ரேஷு உத்யாஹ்ருத: |
க்யூருஹார்ச்சநே ச கர்த்தவ்யம் விதி,ம் வக்ஷ்யாமி ஸத்தமா:!!
ஸ்நாபயேத் பஞ்சக்யவ்யேந மந்த்ரபூதஜலேந ச |
மந்த்ரேணவாஹயேத்யேவம் பரே வ்யோம்நி ஸ்தி,தம் விபு,ம் ||
மஹாபூக்யவத: ஸ்ப்ருஷ்ட்வா மந்த்ரரதநம் ஜபேத் ஸுதி, |

தூத்யாத் புஷ்பாஞ்ஜலிம் பஸ்சாத் தேநைவ ஸதஸங்க்யயா ||
 ஆஜ்யம் தேநைவ ஹோதவ்யம் அஷ்டோத்தரஸதம் தத: |
 உபசாரை: ஸம்ப்யர்ச்ய நமஸ்கார்யா ச புக்தித: ||
 வைஷ்ணவாந் பேராஜயேத் பஸ்சாத் துக்ஷிணாபி: ப்ரதோஷயேத்||
 [7-106...110]

[இவ்வண்ணமாக விஷ்ணுவுக்கு முறைப்படி பிரதிஷ்டை செய்ய வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் நாராயணனாகிற ஹரி இந்த பிழ் பூத்தில் ஸாந்நித்யத்தையடைகிறார். ஆலயபிழம்புப் ப்ரதிஷ்டா முறை இதுவரை விவரிக்கப்பட்டது. நல்லோர்களே! க்ருஹார்ச்சந ப்ரதிஷ்டாவிதியையும் இனி கூறுகிறேன். பிழம்புத்தைப் பஞ்சகூவ்யத்தாலும், வேதமந்த்ரங்களால் பரிஸுத்தப்படுத்தப்பட்ட ஜலத்தினாலும் திருமஞ்சனம் செய்யவேண்டும். பரமபத்யத்திலிருக்கும் ஸர்வவ்யாபியான எம்பெருமானை மந்த்ரங்களைக்கொண்டு அந்த பிழம்புத்தில் ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும். பிழம்புத்தை ஸ்பர்ஸித்து மஹாபூகாவதனாயிருக்கும் அறிவாளி மந்த்ராத்னமான த்வயத்தை ஜபிக்கவேண்டும். அந்த த்வயத்தை நூறுமுறை அநுஸந்தித்து, புஷ்பாஞ்ஜலியை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். அதற்குப்பின் நூற்றெட்டு முறை அந்த த்வயத்தைக்கொண்டே நெய் ஹோமம் செய்யப்பட வேண்டும். அதற்குப்பின் அந்த அர்ச்சாவிக்ரஹத்தை உபசாரங்களோடு ஆராதித்து, புக்தியோடு நமஸ்கரிக்கவேண்டும். பிறகு வைஷ்ணவர்களுக்கு அமுதளித்து, துக்ஷிணைகளாலே உகப்பிக்க வேண்டும்.] என்று வீடுகளில் அர்ச்சாவிக்ரஹத்தை ப்ரதிஷ்டை செய்யும் முறையை வர்ணித்து இந்த வஸிஷ்ட ஸம்ருதி நிறைவடைகிறது.

“வைஷ்ணவர்களுக்கு ஆசாரம் எது? ஆஹாரம் எது? ஆஸ்ரயணீயம் எது?” என்று கேள்வி கேட்டுக்கொண்டு இவ்விஷயங்களை விரிவாகச் சொல்லுகிறது இந்த ஸம்ருதி. பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் முதலான வைஷ்ணவ தூர்மங்களைச் சொல்லுவதோடல்லாமல், உபநிஷ்க்ராமணம், அந்நப்ராஸநம் தொடக்கமாகச் சரம கைங்கர்யங்கள் ஈடுக எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களிலும் விஷ்ணு ஸம்பந்தம் தொடர்ந்து வரவேண்டும் என்று இந்த ஸம்ருதி முழங்குகிறது. இந்த வஸிஷ்ட ஸம்ருதியின் ஏழு அத்தியாயங்களிலும் விஷ்ணு பாத்வமும், மற்ற தெய்வங்களின் சிறுமையும், வைஷ்ணவர்களின் பெருமையும், மற்றவர்களின் தாழ்வும் குன்றிலிட்ட விளக்காகக் காட்டப்பட்டிருப்பது மிகத்தெளிவாக விளங்குகிறது.

இனி, கலகத்தா பதிப்பில் அடுத்து அச்சிடப்பட்டிருக்கும் ப்ருஷத்யோக்யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதியில் புகுவத்பரத்வம் திவநாட் டப்பட்டிருப்பதைக் காண்போம்.

ஸ்ரீபுருஷத்யோக்ய யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி நிர்ணயம்

பனிரண்டு அத்தியாயங்கள் கொண்ட இந்த ஸ்ம்ருதியானது நமது பூர்வாசார்யர்களால், குறிப்பாகத் தாத்பர்யசத்தீரிகை முதலானவற்றில் ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகரால், பலவிடங்களில் கையாளப் பட்டுள்ளது. இதில் முதல் அத்தியாயத்தில், மித்ருலையில் இருக்கும் யாஜ்ஞவல்க்ய மஹரிஷியை மற்ற முனிவர்கள் வேதவேதாந்தங்கள், ஸித்தாந்தங்கள், ஸ்ம்ருதிகள் முதலான ப்ரமாணங்களின் ஸாரத்தையும், மோக்ஷஸாதானமான மேலான ஆத்மஜ்ஞானத்தையும், அதுக்கு அங்குமான கர்மாநுஷ்டானம் முதலானவற்றையும் உபதேசுரிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

கிம் த்யாநம் கிம் ச வை த்யேயம் கிம் லக்ஷ்யம் கிம்ஸ்வரூபகம்|
யச்சோபாஸ்ய விமுச்யேத தத் பரம் ப்ருஹி நோ விபேடா||
ஹோமகாலே தத்யாக்நொ து மத்யே கிம் பரிசிந்தயேத்|
யஸ்ய சைவாஹுதிம் த்யத்யாத் கிம் தத் ப்ருஹம் கிமாத்மகம்||
[1-16...18]

[த்யானம் எத்தகையது? தியானிக்கத்தக்கது எது? தியானத்தால் அடையப்படும் இலக்கு எது? (தியானிப்பவன்) எந்த ஸ்வரூபமாயிருக்கிறான்? எல்லாமறிந்தவரே! எதை உபாஸித்து அவன் முக்தியடைகிறானோ அப்பரம்பொருளை எங்களுக்குச் சொல்லும். ஹோமம் செய்யும் போது அக்ஷியின் நடுவில் எதைச் சிந்திக்கவேண்டும்? எதற்கு ஆஹுதியளிக்கவேண்டும்? அந்த ப்ருஹம் எது? எத்தகைய ஸ்வரூபத்தையுடையது?] என்பவை இவ்வத்தியாயத்திலுள்ள முக்கியமான கேள்விகள். 'கிம் தத் த்யாநம் கோ வா த்யாதா கர்ச த்யேய:' [எந்த மந்திரத்தால் தியானம் செய்யவேண்டும்? தியானிப்பவனை எந்த தேவதாரூபமாக தியானிக்கவேண்டும்? தியானிக்கப்படுபவன் எந்த தேவதை?] என்று அதூர்வஸிகேரூபநிஷத்தின் முதல் க்ஷண்டத்தில் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளை இவை ஒத்திருப்பதிலிருந்து இந்த ஸ்ம்ருதி அந்த உபநிஷத்திற்கு உபப்ரும்ஹணம் என்று விளங்குகிறது. மேல் அத்தியாயங்களில் யாஜ்ஞவல்க்யர் இக்கேள்விகளுக்கு பதிலுரைக்கிறார். இரண்டாமத்தியாயத்தில் ஓங்காரத்தின் சொற்பொருட் பெருமைகள் சிறப்பாக வர்ணிக்கப்படுகின்றன. அதில் ஸாரமான சில பகுதிகளைக் காண்போம்.

ஓங்கார: ப்ரணவஸ்தார: த்ர்யக்ஷரஸ்த்ரிகுண: ஸ்ம்ருத: |
 உத்ஸுத்ஸுஸ்ச தத்யாதித்தயோ ஹம்ஸோ நாராயணோ விபு: ||
 ஸூர்யஸ்யநந்தர்குதம் ஸூக்ஷ்மம் விஷ்ணும் திவ்யம் நிரஞ்ஜநம் |
 பர்யாயஸ்ச தத்யா சாந்யை: ஸாஸ்த்ரேப்ய: ஸம்ப்ரகீயதே ||
 ஓங்காரஸம்ஜ்ஞம் த்ரிகுணம் த்ர்யக்ஷரம் ச த்ரிதைவதம் |
 த்ரிபூரஹம் த்ரிர்வஸ்தாநம் த்ரைகால்யம் த்ரிப்ரதிஷ்டிதம் ||
 த்ரிப்ரஜ்ஞம் ச த்ரித்யாமம் ச த்ரிர்வஸ்தம் த்ரிலிங்குகம் |
 த்ரித்யாகம் ஸமுத்ஸுத்ஸுஷ்டம் ஸர்வகம் பரமேஸ்வரம் ||
 ஸத்த்வம் ரஜஸ்தமஸ்சைவ த்ரிகுணஸ்தேந ஸ ஸ்ம்ருத: |
 அகாரஸ்சாப்யகாரஸ்ச மகாரஸ்சாக்ஷரத்ரயம் ||
 பூரஹ்மா விஷ்ணுஸ்ச ருத்ரஸ்ச த்ரிதைவத்ய உத்யாஹ்ருத: |
 அக்ஷநிவாயுரவிப்யஸ்ச த்ரிமாத்ர இதி ஸம்ஜ்ஞித: || (?)
 ருக்மயஜுஸ்ச தத்யா ஸாம த்ரிபூரஹம் இதி ஸம்ஜ்ஞித: |
 பூர்புவ: ஸ்வஸ்த்ர்யவஸ்தாநம் ஹ்ருத கண்ட்யம் தாலுகேதி ||
 துர்யே ப்ராணோ தத்யாஸ்தித்தே த்ரிஷு சைவ ப்ரதிஷ்டிதம் |
 பூதம் புவ்யம் புவிஷ்யம் ச த்ரைகால்யம் தேந சோச்யதே ||
 அந்த:ப்ரஜ்ஞோ பூஹி:ப்ரஜ்ஞோ க்நப்ரஜ்ஞ உத்யாஹ்ருத: |
 க்நாஹபத்யோ துக்ஷிணாக்ஷுநி: ஆஹவநீயஸ்த்ரித்யாமகம் ||
 ஸாந்தோ கேடாரஸ்தத்யா முடஸ்த்ரிர்வஸ்து இதி ஸ்ம்ருத: |
 ஸ்த்ரீ பும் நபும்ஸகம் சேதி த்ரிலிங்கு இதி ஸ ஸ்ம்ருத: ||
 வாத: பித்தம் தத்யா ஸ்லேஷ்மா த்ரித்யாது: ஸமுத்ஸாஹ்ருத: |
 த்ரிப்ரகாரம் விதித்வா து ஓங்காரமுச்யதே த்விஜா: ||
 ஏகைகா து புவேந்மாத்ரா த்ரிகுண ஸா து வை புந: |
 தாஸாம் ஸர்வம் வாங்மயம் யதோதம் ப்ரோதம் வ்யவஸ்திதம் ||
 ப்ரத்யமா தஸ்ய அகாரோ வாக் ஸத்த்வம் பூர்ஹுதாஸநோ
 விஷ்ணு: |
 ஸ்த்யூலா ஜாக்ரத்ய்வ்ருத்திர் விஜ்ஞேயா யோக்யதத்தவஜ்ஞை: ||
 பூரஹ்மாந்த்ரிக்ஷ ஸம்ஜ்ஞோ மனோரஜ: ஸோமஸம்ஜ்ஞை உகார: |
 மாத்ரா ஸ்வப்நவிகல்பா விஸ்ருஷ்டிஸம்ஜ்ஞா த்விதீயா து ||
 ரௌத்ரீ மகாரஸம்ஜ்ஞா ப்ராணாக்யா தாமஸீ த்ருதீயா து |
 ஸம்ஹரதி ஜக்த் ஸமஸ்தம் (ஸர்வம்) ஸௌஷுமநாக்யா
 மஹாநித்ரா || [2-15...29]

[ஓங்காரமானது ப்ரணவம் என்றும், தாரம் என்றும் பெயர் பெற்றது. அ, உ, ம் என்னும் மூன்று அக்ஷரங்களை உடையது. முக்குணங்களையுடையது. உத்யுத்த மந்த்ரமும் அதுவே. அதிதிக் குப் பிள்ளையான உபேந்த்ரானாய் அவதரித்தவனாய், ஹம்ஸாவதாரம் செய்தவனாய், ஸர்வேஸ்வரனான தாராயணன் அதன் பொருளாவான். ஸூர்யனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருப்பவனாய், துண்ணியவனாய், பரமபத்யத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனாய், குற்றமற்றவனான விஷ்ணுவே அவன். ஸாஸ்த்ரங்களில் இந்த விஷ்ணு மற்றும் பல் பெயர்களால் வழங்கப்படுகிறான். ஓங்காரம் என்னும் பெயருடைய இந்த மந்த்ரம் (1) மூன்று குணங்களையுடையதாகவும், (2) மூன்று அக்ஷரங்களையுடையதாகவும், (3) (அந்த மூன்று அக்ஷரங்களுக்கும் முறையே) மூன்று தெய்வங்களை உடையதாகவும், (4) மூன்று வேதங்களின் ஸாரமாகவும், (5) மூன்று இருப்பிடங்களையுடையதாகவும், (6) மூன்று கரலங்களையுடையதாகவும், (7) மூன்று பொருள்களில் நிலைநிற்பதாகவும், (8) மூன்று விதமான அறிவுகளை உடையதாகவும், (9) மூன்று தேஜஸ்ஸுக்களை உடையதாகவும், (10) மூன்று நிலைகளையுடையதாகவும், (11) மூன்று விங்குங்களை (அடையாளங்களை) உடையதாகவும், (12) மூன்று தூதுக்களையுடையதாகவும் வர்ணிக்கப்படுகிறது. ஸர்வ வ்யாபியான ஸர்வேஸ்வரனைச் சொல்லுவது. (1) ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்பவை மூன்று குணங்கள். (2) அகாரம், உகாரம், மகாரம் என்பவை மூன்று அக்ஷரங்கள். (3) ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்ராள் ஆகியவள் மூன்று தெய்வங்கள். (4) ருக், யஜுஸ், ஸாமம் என்பவை மூன்று வேதங்கள். (5) பூர் புஷஸ், ஸுவர்லோகம் அல்லது ஹருத்யம், கண்டம், நாக்கு ஆகியவை மூன்று இருப்பிடங்கள். (6) சென்ற காலம், வருங்காலம், நிகழ்காலம் ஆகியவை மூன்று காலங்கள், (7) மும்மூர்த்திகளுக்கும் மூலமான தாராயணனிடத்திலும், பிரணனிலும், ஆதித்யனிடமும் நிலைநிற்பது. (8) உள்ளறிவு, வெளியறிவு, செறிந்த அறிவு ஆகியவை மூன்று அறிவுகள். (9) கூர்ஹபத்யம், தக்ஷிணக்ருதி, ஆஹவநீயம் ஆகியவை மூன்று தேஜஸ்ஸுக்கள். (10) ஸாந்தநிலை, கேரநிலை, மூடநிலை ஆகியவை மூன்று நிலைகள். (11) ஆண், பெண், அலி ஆகியவை மூன்று விங்குங்கள் (அடையாளங்கள்.) (12) வாதம், பித்தம், ஸ்லேஷ்மம் ஆகியவை மூன்று தூதுக்கள். இந்த ஓங்காரத்தை இருபிறப்பாளர்கள் மூன்று மாத்திரை உள்ளதாக அறிந்து கூறுகிறார்கள். ஒவ்வொரு மாத்திரையும் மூன்று குணங்களையுடையது. அவற்றில் எல்லா வாக்கும் குறுக்கும் நெடுக்கு

மாகக் கோக்கப்பட்டு நிலைநிற்கிறது. ஓங்காரத்தின் முதலெழுத்து அகாரம் வாக்கு, ஸத்வகுணம். பூமி, அக்தி, விஷ்ணு ஆகியவர்கள் அதன் பொருள் ஸ்தூலமான விழிப்புநிலை அகாரத்தின் பொருள் என்று யோகத்தவ ஜ்ஞானிகளால் அறியத்தக்கது. இரண்டாம் எழுத்தான உகாரத்திற்கு பிரமன், அந்தரிக்ஷம், மனஸ, ரஜோகுணம், சந்திரன் ஆகியவர்கள் பொருள் ஸ்ருஷ்டிநிலை எனப்படும் ஸ்வப்நநிலை அதன் பொருள் மூலருவது அக்ஷரமான மகாரத்திற்கு நுதூரன் பிராணன், தமோகுணம், பெரும் தூக்கநிலை, ஸுஷும்நாத்ரி, ஸர்வஜக்த்ஸம்ஹாரம் ஆகியவை பொருள்]

இதிலிருந்து புகுவரின் விஷ்ணுவே எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் முதலான் அகாரத்திற்குப் பொருள் என்றும், ஸத்வகுணத்தை வளரச் செய்பவனென்றும், பூரஹம் நுதூரர்கள், முறையே உகார மகாரங்களுக்குப் பொருளென்றும், ரஜஸ்தமோகுணங்களை வளரச் செய்பவர்களென்றும், இந்த மும்மூர்த்திகளுக்கும் மூலமானவன் நாராயணன் எனப்படும் விஷ்ணுவே என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது.

ஸர்வே வேத்யா யத்பத்யமாமநந்தி தபாமஸி ஸர்வாணி ச
யத்யவத்யந்தி |
யதிச்சுந்தோ பூரஹமசர்யம் சரந்தி தத்தே யத்யம்
ஸங்கூரஹேண பூரவியோமித்யேதத ||

ஏததேவாக்ஷரம் பூரஹம் ஏததேவாக்ஷரம் பரம் |
ஏததேவாக்ஷரம் ஜ்ஞாத்வா யோ யதிச்சுதி தஸ்ய தத் ||
ஸர்வத்யவ்ரானி ஸம்யம்ய மநோ ஹ்ருதி நிருத்ய ச |
மூர்த்யந்யாத்யாபர்தமந: ப்ராணமாஸ்திதேர யோக்யதாரணம் ||
ஓமித்யேகாக்ஷரம் பூரஹம் வ்யாஹர்ந் மாமநுஸ்மரந் |
ய: ப்ரயாதி த்யஜந் தேஹம் ஸ யாதி பரமாம் க்ருதிம் ||
ஆத்யம் யத்யக்ஷரம் பூரஹம் த்ரபீ யஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டிதா |
ஸ குஹயோட்யந்யஸ்திஷ்ருத்யேவேதேர யோ வேதைநம் ஸ
வேத்யவித் ||

யத்யா வை ஸ்ருங்குதா ப்ரணம் ஸம்வ்ருதம் சைவ ஸர்வத: |
ஏவம் ஸர்வாஸ்து வை வாச: ஸந்திர்ண ப்ரணவேந து ||
க்லேஸகம்விபாகைஸ்ச வாஸநாபிஸ்ததைவ ச |
அபரஹ்ருஷ்டமேவாஹ புருஷம் ஹிஸ்வரம் ஸ்ருதி: ||
ஸாக்யோ யஜ்ஞேஸ்வர: ப்ரேரக்தோ வாசக: ப்ரணவ: ஸம்ருத: |
வாசகேந து விஜ்ஞாதோ வாச்ய ஏவ ப்ரஸ்தேதி ||

தத்யர்த்தம் ப்ரணவம் ஜப்யம் த்யாதவ்யம் ஸததம் புதை: |

ஈஸ்வர: புருஷாக்யஸ்து தேநோபாஸ்து: ப்ரவீத்யதி ||

யதா ஹி கௌர்வத்ஸக்ருதம் நிஸம்ய

ஹுங்க்ருத்ய வத்ஸாபிமுக்ஷீ ப்ரயாதி |

ப்ரஹ்மாபி தத்வத் ப்ரணவோபஹூதம் வக்தாரமாகுச்சுதி

சாமு வக்தரே ||

த்வே ப்ரஹ்மணீ வேதிதவ்யே ஸப்துப்ரஹ்ம பரம் ச யத் |

ஸப்துப்ரஹ்மணி நிஷ்ணுத: பரம் ப்ரஹ்மாதிக்கூச்சுதி ||

அந்த:ஸரீரப்யஹுத்யாத்ப்ரேரீதம் ச யத் |

வாகுச்சார்யம் ஸ்ரேர்த்ரவ்ருத்தி ஸப்துப்ரஹ்ம ததுஷ்யதே ||

ஸப்துப்ரஹ்மாத் பரம் ப்ரஹ்ம தஸ்மிந் க்ஷிணே யதுக்ஷரம் |

ததுக்ஷரம் ஸதா த்யாயேத்யதீச்சேத்யோக்யமாத்மந: ||

அகாரஸ்சாப்யுகாரஸ்ச மகாரோ பிந்துரேவ ச |

மாத்ராஸ்ததுவிநியோகஸ்ச ப்ரணவ: பஞ்சலக்ஷண: ||

ஓங்கார: ப்ரணவே யோஜ்யோ ப்ரஹ்மணி ப்ரணவஸ்ததா |

ஆநந்தம் தத் பரம் ப்ரஹ்ம தத் ப்ரவிஸ்யாம்ருதி புவேத் ||

வேதாதௌ ய: ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதாந்தே ய: ப்ரதிஷ்டித: |

தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பர: ஸ மஹேஸ்வர: ||

யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ |

ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணே வித்வாந் ந பிபேதி குதஸ்சந ||

ப்ரணவோ துரு: ஸரோ ஹ்யாத்மா ப்ரஹ்ம தல்லக்ஷயமுச்ச்யதே |

அப்ரமத்தேந வேத்துவ்யம் ஸரவத் தந்மயோ புவேத் ||

ஸ்வதேஹமரணிம் க்ருத்வா ப்ரணவம் சோத்தராரணிம் |

த்யாநநிர்மதநாப்யாஸாத்யேவம் பஸ்யேந்நிகூட்வத் ||

ஸப்துஸ்பர்ஸாதிபிசுச்சைவ ரஸருபைரலக்ஷித: |

தேவதாயா: பராயாஸ்து ஆலம்பு: ப்ரணவ: ஸ்ம்ருத: ||

கஸ்சிதூராதநாகாமோ விஷ்ணோர்புக்த்யா கரோதி வை |

ததூராதநவலித்துயர்த்தம் ப்ரதிமாம் வ்யஞ்ஜிகாம் யதா ||

தாதுதூர்வாதிபாஷாண: க்ருத்வா புவம் நிவேஸயேத் |

புக்த்யா ஸ்ரத்தூதூராப்யாம் ச தஸ்ய விஷ்ணு: ப்ரவீத்யதி ||

ஆர்ய: ப்ரபூஜிதோ யத்ர ப்ரத்யக்ஷே ச பூலப்ரத: |

ஓங்காரேண ததா ஹ்யாத்மா உபாஸ்த: ஸ ப்ரவீத்யதி ||

ஏததூலம்புநம் ஸ்ரேஷ்டம் ஏததூலம்புநம் பரம் |
 ஏததூலம்புநம் ஜ்ஞாத்வா ப்ரஹ்மபூயாய கல்பதே ||
 அத்ருஷ்டவிக்ரஹோ தேவோ பூாவக்ரஹ்யோ மநோமய: |
 த்ஸ்யோங்கார: ஸ்ம்ருதோ நாம தேநாஹுத: ப்ரவீத்யதி |
 தஸ்மாதோமிதி பூர்வம் து க்ருத்வா யுஞ்ஜீத தத்பர: ||

[2-37...61]

[எல்லா வேதங்களும் எந்த ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகின்றனவோ, தவம் முதலான கர்மங்களை விதிக்கும் ஸ்ம்ருதிகளும் எதைக் கூறுகின்றனவோ, எதை விரும்பும் உபாஸகர்கள் ப்ரஹ்மசர்யத்தை அநுஷ்டிக்கின்றனரோ, உபாஸிக்கத்தக்கதான அந்த புகுவத் ஸ்வரூபத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். ஓங்காரத்தால் சொல்லப்படுவதே அது. இந்த ஓங்காரமே வேத ஸாரமானது. இவ் வக்ஷரமே மேலானது. இவ்வெழுத்தையறிந்தவன் எதை விரும்பினாலும் அது அவனுக்குக் கிடைக்கும். (அறிவு வெளிப்படும்) த்வா ரங்களாயிருக்கும் எல்லா ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களையும் (தமது தொழிலைச் செய்யாதபடி) அடக்கி மனத்தை ஹ்ருத்யகமலத்திலிருக்கும் அக்ஷர புருஷனுை புகுவானிடத்தில் ஈடுபடுத்தி, அவனிடத்தில் அசையாத நிலையை அடைந்தவனும், ப்ரஹ்மமாகிற அவனுக்கு வாசகமான ப்ரணவமாகிற முக்யாக்ஷரத்தைச் சொல்லாநிற்பவனும், அதற்குப் பொருளாய், எனக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமானை அநுஸந்தியாநிற்பவனும், தன்னுடைய ப்ராணவாயுவை (தனது) தலையில் (தலையிலிருக்கும் ஸுஷும்நா நாடி வழியாகப்) பிரவேசிக்கச் செய்து, ஸரீரத்தை விடுகின்றவன் எவனோ, அவன் (ஸம்ஸாரத்திற் குத்) திரும்பி வ்ருதஸில்லாத ப்ராப்யமான ப்ரக்ருதிவியுத்தமான தன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைகிறான். வேதும் முழுவதற்கும் மூலமாயிருப்பது ஓங்காரமாகிற இவ்வொற்றை எழுத்து. வேதும் முழுவதும் இதில் நிலைநிற்கிறது. மூன்று வேதங்களிலும் அர்த்தத்தை மறைத்து இது ரஹஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருளை யறிபவன் வேதத்தின் பொருளையறிந்தவனாவான். ஒலைச்சுவடி ஸங்கு வினால் (மேலும் கீழும் உள்ள கட்டையினால்) முழுவதும் மூடப்பட்டிருப்பதுபோல், எல்லா வேதவாக்ஸகனும் ஓங்காரத்தினால் முழுவதும் மூடப்பட்டுள்ளன. (அஹ்ஞானம், அஹங்காரம், விஷயகாரம்,

தால் சொல்லப்படுவனே ஸர்வேஸ்வரன். யஜ்ஞத்துக்கு ஸ்வரணான அவனே ஓங்காரத்துக்குப் பொருள்வான். அவனைச் சொல்லுவது ஓங்காரமாகிற ப்ரணவம். அவனைச் சொல்லும் வாசகமான ப்ரணவத்தால் அவனையறிந்தால், அதனால் சொல்லப்படும் வாச்யனான அவன் அருள்புரிவான். அவனது அருளைப்பெறுவதற்காக ப்ரணவமானது அறிவாளிகளால் ஐபிக்கவும், தியானிக்கவும் தக்கது. ப்ருஷன் எனப்படும் அந்த ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரணவத்தைக்கொண்டு உபாஸிப்பவனுக்கு அருள்புரிகிறான். கண்ணின் குரலுக்கேட்ட பசு அதை நோக்கி ஓடிவருவதுபோலே, ப்ரணவத்தாலே அழைக்கப்பட்ட பரம் பொருளும் அழைப்பவனின் வாயில் வந்து நிற்கிறது. இரண்டு ப்ரஹ்மங்கள் அறியத்தக்கவை— (1) ஸப்ஜப்ரஹ்மமாகிற ப்ரணவம். (2) அதனால் அறியப்படும் பரப்ரஹ்மம். ஸப்ஜப்ரஹ்மமாகிற ப்ரணவத்தில் ஊன்றியவன் பரப்ரஹ்மத்தையடைகிறான். ஸரீரத்திலிருந்து உண்டாகி உதூரனவாயுவால் தூண்டப்பட்டு, யாதொரு ஓங்காரவாக்கானது உச்சரிக்கப்பட்டு, கேட்பவர்களுடைய காதையடைகிறதோ அதுவே ஸப்ஜப்ரஹ்மம் எனப்படுகிறது. அந்த ஸப்ஜப்ரஹ்மத்தின் மூலம் பரப்ரஹ்மம் அடையப்படுகிறது. அந்தப் பரப்ரஹ்மம் (பொருளாக)வளிக்கும்படியான ஓங்காரமாகிற அக்ஷரத்தை அந்தப் பரமாத்மாவோடு சேர்த்தியை விரும்புகிறவன் தியானிக்கவேண்டும். அகாரம், உகாரம், மகாரம், பிஹ்ஜு என்னும் நான்கும் அந்த ப்ரணவத்தின் மாத்திரைகள். அதன் விநியோகத்தையும் சேர்த்து ப்ரணவம் ஐந்து பகுதிகளை உடையதாகிறது. அகார உகார மகாரங்கள் சேர்ந்த ஓங்காரம் (முற்கூறியபடி ஐந்து பகுதிகளையுடைய) ப்ரணவத்தில் சேர்ந்தது. (வாசகமான) ப்ரணவம் (வாச்யமான) ப்ரஹ்மத்தில் அவ்வண்ணமே அடங்கியது. அந்தப் பரப்ரஹ்மமானது ஆனந்த ஸ்வரூபமாயுள்ளது. அதையடைந்தவன் முக்தி பெறுகிறான். வேதத்தின் ஆதியிலே யாதொரு ஸ்வரம் ஓதப்படுகிறதோ, வேதத்தின் முடிவிலும் யாதொரு ஸ்வரம் நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளதோ, தனக்குக் காரணமான அகாரத்திலடங்கிய அந்த ப்ரணவமான ஸ்வரத்திற்கு எவன் பொருளாயிருக்கிறானோ, அவனே அனைவர்க்கும் ஸ்வரஞுவான். எந்தப் பரம்பொருளிடமிருந்து, மனத்தின் கூடிய வாக்குகள் அதை அடையமுடியாமல் திரும்புகின்றனவோ, அந்தப் பரம்பொருளுடைய ஆனந்த குணத்தை அறிந்தவன் எதைக் கண்டும் பூயப்படமாட்டான். ப்ரணவம் வில்லாகிறது. அதில் பூட்டப்படும் அம்பாயிருப்பது ஆத்மா. அந்த அம்பு அடையவேண்டிய இலக்கு பரம்பொருளாகும். கவனத்தோடு அம்பாகிற ஆத்மாவை, ப்ரணவமாகிற வில்லில் பூட்டி, ப்ரஹ்மமாகிற இலக்கில் எய்தால்

அம்பு இலக்கில் நுழைவதுபோல் ஆத்மாவும் ப்ராஹ்மத்தால் நுழைந்து அது போன்றதாகின்றது. தன் தேஹத்தைக் கீழ் அரணிக்கடையாக்கி, ப்ரணவத்தை மேல் அரணிக்கடையாக்கி, தியானத்தால் இடைவிடாமல் கடைத்தால் அரணிக்கடையில் மறைந்திருக்கும் நெருப்பு வெளிப்படுவதைக் காண்பதுபோல், நம தேஹத்திலும் ப்ரணவத்திலும் மறைந்திருக்கும் பரம்பொருளைக் காணலாம். ஸப்யதஸபாஸ ரூப ரஸ க்ருதந்ரங்களாகிற ப்ராக்ருத குணங்களைக்கொண்டு காண முடியாதது பரம்பொருள். அந்தப் பரதேவதையைச் சேதநன் பற்றுவதற்குப் பற்றுக்கோடாயிருப்பது ப்ரணவம். விஷ்ணுவை ஆரதிப்பதற்கு விருமபுகிறவன் அந்த ஆராதனம் நிறைவேறுவதற்காக விஷ்ணுவின் அடையாளங்களையுடைய அர்ச்சைத் திருமேனியை புக்தியோடு ப்ரதிஷ்டை செய்கிறான். உலோகம், மரம், கல் முதலானவற்றால் அத்திருமேனியைச் சமைத்து அதில் புக்தியோடும் ப்ரத்தியோடும், ஆத்மாதோடும் நினைவைச் செலுத்தவேண்டும். அவனுக்கு விஷ்ணு அருள்புரிகிறான் இவ்வண்ணமாக அர்ச்சையில் ஆராதனம் செய்யப்பட்ட எம்பெருமான் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பூர்வ னளிப்பதுபோலே, ஒங்காரத்தினாலே உபாஸிக்கப்பட்டாலும் பரமாத்மா அருள்புரிகிறான். இந்த ஒங்காரத்தைப்பற்றி நிற்பது மிகச்சிறந்தது. இதைப் பற்றிநிற்பது மிக மேலானது. பற்றுக் கோடான இதை அறிந்தவன் முகதிபெற்று எங்கும் பரந்த ஜ்ஞானத்தை உடையவனாகிறான். கண்ணால் காணமுடியாத திருமேனியை உடைய எம்பெருமான் மனத்தால் உபாஸிக்கப்பட்டு நினைவினால் அறியப்படுகிறான். அவனுக்கு ஒங்காரம் திருநாமமாகிறது. அதனால் அழைக்கப்பட்டு அவன் அருள்புரிகிறான். ஆகையால் எம்பெருமானை உபாஸிப்பவன் ஒங்காரத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டே உபாஸிக்கக்கடவன்.] என்னும் இப்பகுதியிலிருந்தும் அகாரத்தினாலும் ஒங்காரத்தினாலும் சொல்லப்படும் விஷ்ணுவே பரம்பொருள் என்றும், அவனையடைவதே மேரக்ஷம் என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. இனி இவ்வத்தியாயத்தின் இறுதியில் ஒங்காரத்தின் பத்து நாமங்களையும், அவற்றின் நிர்வசனங்களையும், ஒங்காரத்தின் வைபுவத்தையும் விரிவாக வர்ணிக்கும் பகுதியைக் காண்போம்.

ஒங்காரம் விபுலமசிந்த்யமப்ரமேயம் ஸுக்ஷ்மாகாரம்

தருவமசலம் ஸரிவம் புராணம் |

தத்துவிஷ்ணோ: பத்யமுக்யபங்கஜப்ரஸுதித் தேஹாந்த:ஸ்தம்

மநஸிச் ச யத் ஸ்திதிம் கரோதி ||

துஸ நாமாநி நைருக்தா ஓங்காரஸ்ய ப்ரசக்ஷதே |
 அந்வர்த்தம் தாநி தாநீஹ வேதிதவ்யாநி தீமதா ||
 ஓங்காரம் ப்ரணவம் சைவ ஸர்வவ்யாபிநமேவ ச |
 அநந்தம் ச ததூ தாரம் ஸுக்லம் வைத்யுதமேவ ச ||
 ஹம்ஸம் துர்யம் பரம் ப்ரஹ்ம இதி நாமாநி ஜாநத |
 நிஷ்கலஸ்ய து ஸர்வஜ்ஞ: பர்யாயேண ஹி கீர்த்தித: ||
 உச்சார்யமாண: ஸர்வத்ர ஆபாத்யதலமஸ்தகம் |
 உந்நாமயேச்சுரீரம் து ஓங்காரஸ்தேந சோச்யதே ||
 ருக்மயஜு:ஸாமாத்யர்வாணி தேவதாஸ்சாக்ஷரத்ரயம் |
 ஸரீரம் வாங்மநஸ்சைவ ப்ராணநாத் ப்ரணவ: ஸ்ம்ருத: ||
 ஸரீரம் சைவ விஸ்வம் ச வித்யாஸ்தூநர்நி ஸர்வஸ: |
 வ்யாப்ய ஸந்திஷ்டுதே யஸ்மாத் ஸர்வவ்யாபீ தத: ஸ்ம்ருத: ||
 அநந்தம் நயதே ஸ்தூநம் தஸ்ய சாந்தோ ந லப்யதே |
 ரிஷிதேவமநுஷ்யேஷு அநந்தஸ்தேந கீர்த்தித: ||
 ஸர்வது:க்கூஸமுத்தூநாத்யபுவக்ஸ்ராஹார்ணவகுலாத் |
 சிந்திதஸ்தாரயேத்யஸ்மாத்தேந தாரோ நிகுத்யதே ||
 வர்ணேந ச புவேச்சுக்ல: ஸுத்த்யம் ச நயதே பத்யம் |
 த்ரிவித்யம் ஸோஷயேத் பாபம் தேந ஸுக்ல இதி ஸ்ம்ருத: ||
 ஆவிஷ்கரோதி ஸ யதேர்ஜ்யோதிருபம் ப்ருவோந்தரே |
 வித்யோததே தமோ பித்வா வைத்யுதஸ்தேந கீர்த்தித: ||
 ஹ்ருதி த்யூநம் ஸதூ யஸ்மாத்தூதித்யோத்யுத்யமேவ ச |
 பித்வா ஸரீரம் நயதி தஸ்மாத்த்யம்ஸ இதி ஸ்ம்ருத: ||
 ஜாக்ரத் ஸ்வப்நம் ச ஸுப்தம் ச துர்யம் சைவ சதுர்த்தகம் |
 ஜ்ஞாதஸ்து த்ராயதே யஸ்மாத் துர்யஸ்தேந நிகுத்யதே ||
 வாங்மயஸ்ய து ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவித்யஸ்ய ச |
 முக்யமேதத் ஸமுத்திஷ்டம் ஸப்யத்யப்ரஹ்மமயம் விபு: ||
 பரம் ப்ரஹ்ம நயேத்யேவ பரப்ரஹ்ம இதி ஸ்ம்ருத: |
 ஏவம் நைருக்தகைர்த்யுருஷ்டம்ருஷிபிஸ்ச ததூ பரை: ||
 பூஷ்கலைரேகமாத்ரஸ்து ஓங்கார: ஸமுதூஹ்ருத: |
 ருசகாயந் ஆசார்யோ த்யுவிமாத்ரம் சேச்சுதே ஸதூ ||
 த்யுவிமாத்ரஸ்சார்த்துமாத்ரஸ்து நாரத்யஸ்ய மதேந து |
 மௌத்யுக்ஸஸ்ய த்ரிமாத்ரஸ்து ஓங்காரோ நாத்ர ஸம்ஸய:||

வலிஷ்டுஸ்ய மதேநைவ மாத்ரா சாத்ர சதஸ்ரிகா |
 த்ரிமாத்ரோ மநுநா சோக்தஸ்தத்யாந்யை ரிஷிஸத்தமை: ||
 பாராஸரைஸ்சதுர்மாத்ரஸ்தத்யா ஸ்வத்யாத்மசிந்தகை: |
 ஹ்ரஸ்வம் தீர்க்கும் ப்லுதம் ஸாந்தம் சதுர்த்த்யா ஸம்ப்ர-
 புவேத் கர்மவஸாதேவமந்யத்யா து த்ரிரகூரம் | [கீர்த்திதம் ||
 புக்யவாந் யாஜ்ஞவல்க்யஸ்து அமாத்ரம் சேச்சுதே ஸத்யா ||
 ய: ஸப்ஸ்துமய ஒங்கார உச்சார்ய: ஸ்தூல ஏவ ஸ: |
 அமாத்ரஸ்சாப்யநுச்சார்ய: பரோங்கார: ஸ உச்சயதே ||
 திஸ்ர: ஸார்த்த்யாஸ்தத்யா மாத்ரா: ஸ க்ருஹ்ணாதி யத்யாக்ரமம் |
 பரம் ப்ரஹ்ம தமேவாஹுஸ்சாத்மாநம் ப்ரஹ்மசிந்தகா: ||
 யத் பூர்வம் து ஸமுத்திஷ்டமோங்காரர்க்ரே வ்யவஸ்திதம் |
 அக்ஷரைஸ்ச பதைஸ்சைவ அதீதம் பஞ்சமம் பத்யம் ||
 யம் (யத்) ப்ராப்ய விநிவர்த்தந்தே ஒங்காரஸ்ய பதி ஸ்திதா: |
 மநஸாத்ர ஸமாத்யாய ஸரீரம் லிங்குமாநவம் ||
 ஸங்கல்பம் வ்யவஸாயம் ச அபிமானாக்ய ஸம்ஜ்ஞகம் |
 சேதநாதிஷ்டிதம் ஸலிங்கம் தத்யா ஸலிங்கமை: ஸஹைவ து ||
 ஒங்காரபத்மநாலேந ஹ்ருத்ய உத்த்ருத்ய யோஜயேத் |
 பரமே வ்யோம்ந்யநந்தாக்யே ஸர்வஸங்கல்பவ்ஹிதே ||
 தஸ்மிம்ஸ்தாவந்நிரோத்த்வயம் மநஸ்சோங்காரமேவ ச |
 யாவந்நிர்மலதாம் யாதி ஏஷ யோக்ய உத்யாஹ்ருத: ||
 மனோ யுஞ்ஜயாத்ந்தோங்காரே ஒங்காரம் ப்ரணவே தத்யா |
 ப்ரணவம் ப்ரஹ்மணி ஸ்த்யாப்ய ந கிஞ்சித்யபி சிந்தயேத் ||
 ப்ரணவோ விமல: ஸுத்தேத்யா நி:ஸப்ஸ்தேத்யா வ்யோமஸம்ஜ்ஞக: |
 தஸ்மாதுத்பத்யதே ப்ராண: புநஸ்தத்ரைவ லீயதே ||
 ப்ரணவே நித்யயுக்தஸ்ய ந ப்யம் வித்யதே க்வசித் |
 து:க்கே ப்யாபிக்யாதார்த்தே ஸர்வத்யா ப்ரணவம் ஸ்மரேத் ||
 ப்ரணவோ ஹ்யப்ரம் ப்ரஹ்ம ப்ரணவஸ்ச பர: ஸ்ம்ருத: |
 ப்ரணவோ ஹ்யாதிஸர்க்குஸ்ய அந்தோ மத்யஸ்ததைவ ச ||
 ஏவம் ஹி ப்ரணவம் ஜ்ஞாத்வா விஸந்தி ப்ரஹ்ம நிஷ்கலம் |
 அபூர்வோநந்தரோந்பூர்வ்யோநபர: ப்ரணவோநவ்யய: ||
 ப்ரணவோ ஹீஸ்வரோ தேவோ ஹ்ருத்ய ஸர்வஸ்ய திஷ்டித: |
 ஸர்வவ்யாபிநமோங்காரம் மத்வா தீரோ ந ஸீதேதி ||

அமாத்ரம் ச த்ரிமாத்ரம் ச அத்வைதம் ப்ரஹ்ம தத் பரம் |
 ஸ்தூலம் சப்யதிஸுக்ஷமம் ச ஸர்வத: கிமபி ஸ்திதம் ||
 ஓங்காரம் விந்த்யே யஸ்து ஸ புவேதுவேதுவித்துவிஜ: |
 யத்யா பத்ரம் பூலம் புஷ்பம் ஸங்குநைகேந த்யார்யதே ||
 தத்யா ஜகதுதித்யம் ஸர்வமோங்காரேணைவ த்யார்யதே |
 ஜப்யேந த்ஹதே பாபம் ப்ராணயாமைஸ்தத்யா மலம் ||
 த்யானேந ஜந்மநிர்க்காதம் த்யாரணபிஸ்ச முச்யதே |
 ப்ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாத்யாதாவந்தே ச ஸர்வத்யா ||
 ஸர்வத்யநோங்க்ருதம் பூர்வம் பரஸ்தாச்ச விஸீர்யதே |
 ப்ரோக்ஷணே போஷணே சைவ ப்ரதிஷ்ட்யானே ப்ரதிக்ரஹே ||
 ஆஸ்ராவணே வஷ்ட்காரே ப்ரத்யாஸ்ராவே ஜபேயி ச |
 ஸாமஸு ப்ரஹ்மமுக்யேஷு ருக்யஜுஸ்ஸ்தோத்ரஸுஸ்த்ரையோ: ||
 ஸர்வமந்த்ரப்ரயோகேஷு ஓமித்யாதேள ப்ரயுஜ்யதே |
 தேந ஸம்பரிபூர்ணநி யதேக்தாநி புவந்தி ச ||
 ஸர்வமந்த்ராதிராஜேந ஓங்காரேண ந ஸம்ஸய: |
 யதூநம் சாதிரித்தம் ச யச்சித்ரம் யத்யாஜ்ஞிகம் ||
 யத்யமேத்யமஸுத்ரத்யம் வா யாதயாமம் ச யத்யபுவேத் |
 ஓங்காரேண ப்ரயுக்தேந ஸர்வம் சாவிகலம் புவேத் ||
 அநூநம் நாதிரித்தம் ச அச்சித்ரம் யாஜ்ஞிகம் தத்யா |
 மேத்யம் ஸுத்ரத்யாதயாமம் பவித்ரம் மங்குளம் தத்யா ||
 ஸர்வமங்குளமாங்குளயம் ஸர்வப்ரஹ்மமயம் விப்யம் |
 பாவநம் மோக்ஷத்யம் புண்யம் ஸர்வதேவமயம் விப்யம் ||
 விதித்வா முச்யதே க்ஷிப்ரம் ஜந்மஸம்ஸாரபந்தநாத் |
 முக்தோ ந ஜாயதே பூயோ ப்ரஹ்மபூத: ஸநாதந: ||
 ஏதத் ஸம்க்ஷபத: ப்ரோக்தம் ஓங்காரஞ்ஞவந்நநம் |
 விஸ்தரேண ந ஸக்யந்தே வக்தும் வர்ஷஸதைரபி |
 யோக்யாசார்யேண ஸஞ்சிந்த்ய யாஜ்ஞவல்க்யேந தீமதா |
 ஓங்காரநிர்ணயோ ஹ்யேஷ ப்ரோக்த: ஸிஷ்யஹிதைஷிண ||

[2-112....158]

[விரிவான பொருளையுடையதும், நினைத்தற்கரியதும், அளவற்றதும், ஸுக்ஷ்மமாயிருப்பதும், நிலையானதும், அசையாததும், மங்குளமானதும், பழையதாயிருந்தும் புதியதாயிருப்பதுமானது ஓங்காரம். அது
 வி-96

எம்பெருமானைச் சொல்லும் பத்யமாகவும். அவனுடைய திருமுகத் தாமரையிலிருந்து உண்டானதாகவும். திருமேனியில் இருப்பதாகவும் இருந்துகொண்டு சேதனர்களுடைய மனத்தை நிலையானதாகப் பண்ணுகிறது. நிருக்தி ஸாஸ்தரத்தில் வல்லவர்கள் ஓங்காரத்திற்குப் பத்து நாமங்களிருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். அந்த நாமங்கள் ஓங்காரத்திற்குப் பொருத்தமான பொருளுடையவை என்று அறிவாளியால் அறியத்தக்கது. (1) ஓங்காரம் (2) ப்ரணவம் (3) ஸர்வவ்யாபி (4) அநந்தம் (5) தாரம் (6) ஸூக்லம் (7) வைத்யுதம் (8) ஹம்ஸம் (9) துர்யம் (10) பரம்ப்ரஹ்ம என்னுமிவற்றை ஓங்காரத்தின் நாமங்களாக அறிவீர்களாக. அவயவமற்றவனாகவும், எல்லாமறிந்தவனாகவும் இருக்கும் பரம்ப்ரஹ்மம் அந்த ஓங்காரத்திற்கு வாச்யனாயிருக்கையாலே, அதற்குப் பர்யாயமாகக் கூறப்படுகிறது. [மூலத்தில் 'நிஷ்கலஸ்ய' என்றிருப்பதை 'நிஷ்கலஸ்ச' என்று திருத்தவும்] (1) அந்த ஓங்காரமானது எங்கும் உச்சரிக்கப்படும்போது காலிலிருந்து தலைவரையில் ஸரீரத்தை உயர்த்துகிறதாகையால் ஓங்காரம் எனப்படுகிறது. (2) ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வணவேத்யங்களையும், அவற்றிற்ஞரிய தேவதைகளையும், அகார உகார மகாரங்களாகிற மூன்று அக்ஷரங்களையும், ஸரீரத்தையும், வாக்கையும், மனஸ்ஸையும் ப்ராண (ப்ரணம?)னம் செய்கிறதாகையாலே (அந்தனர்களுக்கு வளைத்துக் கொடுக்கிறது. அதாவது வசப்படுத்துகிறது; ஆகையாலே) ப்ரணவம் எனப்படுகிறது. (3) ஸரீரத்தையும், உலகனைத்தையும், வித்யாஸ்தூனங்களையும் எல்லாப்படியாலும் வியாபித்திருக்கையாலே ஸர்வவ்யாபி என்று சொல்லப்படுகிறது. (4) அந்த ஓங்காரம் அநந்தமான மோக்ஷலோகத்தை அடைவிக்கிறதாகையாலும், அதற்கு அழிவில்லையாகையாலும் ரிஷிகள், தேவர்கள், மனிதர்களிடையே அது அநந்தம் என்று பெயர்பெற்றிருக்கிறது. (5) பல முதலைகள் நிறைந்த ஸம்ஸாரக் கடலில் மூழ்கி வருந்துகிறவர்களை, தன்னைச் சிந்தித்த மாத்திரத்தில் எல்லாத் துன்பங்களிலிருந்தும் தாண்டிவிக்கிறதாகையாலே தாரம் எனப்படுகிறது. [மூலத்தில் 'ஸமுத்தராத்யபூவக்யூராஹார்ணவாகுலாத்' என்பதை 'ஸமுத்தாராத்யபூவக்யூராஹார்ணவாகுலாத்' என்று திருத்தவும்.] (6) இந்த ஓங்காரத்திற்குரிய வர்ணம் ஸூக்லமாகையாலும், ஸூத்யமான அப்ராக்ருதலோகத்தை இது அடைவிக்கிறதாகையாலும், (ஸஞ்சிதம், ப்ராப்யத்யம், உத்தராக்யம்) என்னும் மூன்றுவிதமான பாபங்களை ஸோஷணம் (வற்றச்) செய்கிறதாகையாலும் இது ஸூக்லம் எனப்படுகிறது. (7) யோகிகளுடைய புருவங்களின் நடுவில் பரஞ்சோதியான எம்பெருமானை ஆவிர்ப்பூனிக்கச் செய்கிறதாகையாலும், அஜ்ஞானமாகிற இருளைப்பிளந்து,

விசேஷமாக ப்ரகாஸிக்கிறதாகையாலும் ஒங்காரம் வைத்யுதம் எனப் படுகிறது. (8) இந்த ஒங்காரம் எப்போதும் நெஞ்சில் தியானிக்கப் படுகிறதாகையாலும் ஆதித்யன் என்றும் உத்யுகீதன் என்றும் சொல்லப்படும் பரமபுருஷனை சேதன ஸரீரத்தைப் பிளந்து அழைத்து வருகிறதாகையாலும் இது ஹம்ஸம் எனப்படுகிறது. (9) விழிப்பு நிலை, ஸ்வப்தநிலை, தூக்கநிலை, நாலாவதான மூர்ச்சைநிலை என்னும் இந்நாலு நிலைகளிலிருந்தும் தன் பொருளை உணர்ந்தவனைக் காப் பாற்றுகிறதாகையால் ஒங்காரம் துர்யம் எனப்படுகிறது. (10) வாக்ய ரூபமாயிருப்பதாய். ருக்யஜுஸ்ஸாமம் என்று மூன்று வகைப்பட்ட ப்ரஹ்மம் (வேதம்) அனைத்துக்கும் இவ்வோங்காரமானது முக்யமாகக் கருதப்படுகிறது. எல்லா வேதத்திலும் வியாபித்திருக்கும் இது ஸப்ரஹ்மமாயினாலும், பரப்ரஹ்மஸப்ரஹ்மத்தால் சொல்லப்படும் பரமபுருஷனிடம் அழைத்துச் செல்லுகிறதாகையாலும் இவ்வோங் காரம் பரப்ரஹ்மம் எனப்படுகிறது. இவ்வண்ணமாக நிருத்திகாரர் களாலும், மற்ற ரிஷிகளாலும் ஒங்காரத்தின் பத்து நாமங்களுக்கும் பொருள்கூறப்படுகிறது. பூஷ்கலஸாகையைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒங் காரத்தை ஒரு மாத்திரையுடையதாகக் கூறுகிறார்கள். 'ருசகாயநர்' என்னும் ஆசார்யர் ஒங்காரம் எப்போதும் இரு மாத்திரை யுடையதென்று கருதுகிறார். நாரதரின் கருத்தே தோ வெனில், இரண்டரை மாத்திரை உள்ளது என்பது. 'மௌத்யூலர்' மூன்று மாத்திரையுள்ளதாக ஒங்காரத்தை நிஷ்கர்ஷித்திருக்கிறார். இதில் ஐயமில்லை. வஸிஷ்டருடைய கருத்துப்படி ஒங்காரத்திற்கு நாலு மாத்திரை உள்ளது. மனு மூன்று மாத்திரை உள்ளதாகச் சொன் னார். மற்ற பல ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்களும் இப்படியே கூறுகிறார்கள். பராஸரின் வம்ஸத்தில் வந்தவர்களும், ஆத்மஜ்ஞானிகளும் நாலு மாத்திரை உள்ளதாகக் கூறுகிறார்கள். ஒங்காரமானது ஹ்ரஸ்வம், தீர்க்கம், ப்லுதம், ஸாந்தம் என்று நான்குவகையாகக் கூறப்படு கிறது. காரியவஸத்தால் அது இப்படி நாலுவகையாகிறது. மற்றபடி அது [அ, உ, ம் என்று] மூன்று அக்ஷரங்களையுடையதே. புகுவான் யாஜ்ஞவல்க்யரோவெனில், ஒங்காரத்திற்கு எப்போதும் மாத்திரையே கிடையாது என்று கருதுகிறார். ஸ்தூலமாய், ஸப்ரஹ்மமான ஒங்காரமே உச்சரிக்கத்தக்கது. மாத்திரையில்லாத ஒங்காரம் உச்ச ரிக்கத் தகாதது. அது பரோங்காரம் என்று கூறப்படுகிறது. அந்தப் பரோங்காரமானது படிப்படியாக மூன்றரை மாத்திரைகளை ஏற்றுக் கொள்கிறது. அந்த மூன்றரைமாத்திரையுள்ள ஒங்காரத்தையே ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் பரப்ரஹ்மத்தையும், ஜீவாத்மாவையும் சொல்லு வதாகக் கூறுகிறார்கள். (இதற்குப்பின் இரண்டு ஸ்லோகங்கள் யோக்ய

முறையை விளக்குவதால் யோக்யஸாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு பொருளறியத்தக்கவை.) சேதனனால் செய்யப்படும் (ப்ராக்ருதவிஷயமான) ஸஞ்ஞமமான ஸங்கல்பத்தையும், உறுதியையும், அபிமானத்தையும், மற்றும் ஸஞ்ஞமமான எண்ணங்களையும் ஒங்காரமாகிற தாமரைத் தண்டினாலே தன் ஹ்ருத்யத்திலிருந்து எடுத்து, தன் மனத்தையும் ஒங்காரத்தையும் பரமாகாஸம் எனப்படுவனாய், (முற்கூறிய தாழ்ந்த) ஸங்கல்பம் எதுவுமில்லாதவனாய், அநந்தன் என்று பெயர்பெற்றவனான பரமாத்மாவிடம் தான் அழுக்கற்றவனாகும் வரையில் சேர்த்திருக்கவேண்டும். இதுவே யோக்யம் எனப்படுகிறது. மனத்தை ஒங்காரத்திலும், ஒங்காரத்தை ப்ரணவத்திலும் சேர்க்கவேண்டும். ப்ரணவத்தை ப்ரஹ்மத்திடம் நிலைநிறுத்தி, வேறெதையும் சிந்திக்கக்கூடாது. ப்ரணவமானது அழுக்கற்றதாய், ஸூத்த்யமானதாய், ஒலியற்றதாய், ஆகாஸம் எனப்படுவதாயுள்ளது. அதிலிருந்தே ப்ரணவன் உண்டாகி, மறுபடியும் அதிலேயே ஒடுங்குகிறது. ப்ரணவத்தில் எப்போதும் சேர்ந்திருப்பவனுக்கு எதனிடமும் ப்யமில்லை. துஃக்கம் ஏற்படும்போதும், ப்யத்தினாலும் தாபத்ரயங்களாலும் வருந்தும் போதும் எப்போதும் ப்ரணவத்தை நினைக்கவேண்டும். ப்ரணவம் ப்ரஹ்மத்தின் மற்றோருருவமாகும். ப்ரணவமே மேலான மந்த்ரமாகக் கூறப்படுகிறது. ப்ரணவம் படைப்புக்கு முதலும் நடுவும் முடிவுமாகிறது. இவ்வண்ணமாக ப்ரணவத்தையறிந்து, (ப்ராக்ருதமான) அவயவங்களற்ற ப்ரஹ்மத்தையடைகிறார்கள். முன்னும்பின்னுமற்றதாய், உள்ளும் வெளியுமற்றதாய், அழிவற்றதாயிருப்பது ப்ரணவம். அனைவருடைய ஹ்ருத்யத்திலும் எழுந்தருளியிக்கும் தேவான ஈஸ்வரன் ப்ரணவத்தின் பொருளாவான், ஸர்வவ்யாபியான ஒங்காரத்தை நினைக்கும் அறிவாளி எப்போதும் வருந்தமாட்டான். மாத்திரைகளற்றதும், மூன்று மாத்திரைகள் உள்ளதுமான ஒங்காரம் முறையே ஸஞ்ஞமமான உலகையும், ஸ்தூலமான உலகையும் எங்கும் கியாபித்திருக்கும் ஒப்பற்ற பரப்ரஹ்மத்தைக் கூறுகிறது. எவனொருவன் ஒங்காரத்தின் பொருளையறிகிறானோ அவ்வந்தணன் வேத்யமனைத்தின் பொருளையும் அறிந்தவனாகிறான். இலை, பழம், புஷ்பம் முதலானவை ஒரு முனையாலே தூரிக்கப்படுவதுபோலே, ஒங்காரத்தினால் இவ்வுலகனைத்தும் தூரிக்கப்படுகிறது. (ஒங்காரத்தைக்கொண்டு) ஜபிப்பதால் பாபம் எரிக்கப்படுகிறது; ப்ராணயாமம் செய்வதால் மனத்திலுள்ள அழுக்கு எரிக்கப்படுகிறது; தியானம் செய்வதால் பிறப்பு நீங்குகிறது; த்யானைகளினால் முக்தியடைகிறான். வேத்யத்திற்கு முன்னும் பின்னும் எப்போதும் ஒங்காரத்தை ஒதவேண்டும். (பெட்டியிலுள்ள ரத்னம் பெட்டியின் அடிப்பாகம் இல்லாவிடில் நடுவி

விடுவதுபோலேயும், பெட்டியின் மேல்முடியில்லாவிடில் சிதறியிடுவது போலேயும்) வேதத்திற்கு முன் ஓங்காரத்தை ஓதாவிடில் வேதம் நழுவிவிடும். பின்னால் ஓங்காரத்தை ஓதாவிடில் வேதம் சிதறியிடும். ப்ரோக்ஷணம், பே(ர)ஷ்ணம், ப்ரதிஷ்டதூதம், தூதம் வாங்குதல், ஆஸ்ராவணம், வஷ்ட்காரம், ப்ரத்யாஸ்ராவம், ஜபம், வேதத்தில் ப்ரத்யூநமான ஸாமமந்த்ரங்கள், ருக்யஜுர்வேதங்களிலுள்ள ஸ்தோத்ரம், ஸஸ்த்ரம் எனும் வேதப்பகுதிகள், மற்ற எல்லா மந்த்ர ப்ரயோகங்கள் ஆகிய அனைத்திலும் ஆதியில் 'ஓம்' என்று ப்ரயோகம் செய்யவேண்டும். எல்லா மந்த்ரங்களிலும் தலைமைபெற்ற அந்த ஓங்காரத்தினாலேயே அவையவை பரிபூர்ணமானவையாகவும், விதிப்படி அநுஷ்டிக்கப்பட்டவையாகவும் ஆகும். இதில் ஐயமில்லை. (எல்லாக்கர்மங்களிலும்) குறைவாகவோ, மிகுதியாகவோ, இடையூறு உள்ளதாகவோ, யஜ்ஞத்திற்கு முரணானதாகவோ, யாகுத்திற்குத் தகாததாகவோ, அஸுத்தூமாகவோ, யாதயாமமாகவோ எது இருக்கிறதோ அது அனைத்தும் ஓங்காரம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டால் குறைநீங்கியதாகிறது. குறைந்தது நிறைவடைகிறது. மிகுதியானது சரியாகிறது. இடையூறு உள்ளது இடையூறு அற்றதாகிறது. யஜ்ஞத்திற்கு முரணானது யஜ்ஞத்தை ஒட்டியதாகிறது. யாகுத்திற்குத் தகாதது தகுந்ததாகிறது. அஸுத்தூம் ஸுத்தூமாகிறது. யாதயாமம் அயாதயாமமாகிறது. அனைத்தும் பரிஸுத்தூமாகவும், மங்குளமாகவும் ஆகிறது. எல்லா மங்குளங்களுடைய மங்குளத்தையும் உடையதாய், ஸர்வவேதமயமாயிருப்பதாய், எங்கும் பரவியதாய், பரிஸுத்தூப்படுத்துவதாய், மோக்ஷததையளிப்பதாய், புண்யமாயிருப்பதாய், ஸர்வதேவமயமானதான இவ்வோங்காரத்தை யறிந்தவன் ஐந்மஸம்ஸாரக்கட்டிலிருந்து விடுபடுகிறான். எங்கும் ப்ரஹ்மத்தைப்போலான அந்த முத்தன் மறுபடியும் இவ்வுலகில் பிறப்பதில்லை. ஓங்காரத்தின் பெருமைகள் இதுவரையில் சுருக்கமாக வர்ணிக்கப்பட்டன. நூறுவருஷங்களானாலும் இவற்றை விரிவாகச் சொல்லமுடியாது. அறிவாளியாய், யோகாசார்யராய், ஸிஷ்யர்களுக்கு நன்மையை விரும்புகிறவரான யாஜ்ஞவல்க்யரால் ஓங்காரத்தைப் பற்றிய இந்த நிர்ணயம் உபதேசிக்கப்பட்டது]

இந்த ஸ்ம்ருதிபுராகம் முழுவதும் அத்யர்வஸிரஸ்ஸிலுள்ள பின்வரும் பகுதிகளுக்கு உபபஞ்சம்ஹணமாய் (விளக்கமாய்) உள்ளது கீழே காணத்தக்கது.

“ஸ ஓங்காரோ ய ஓங்கார: ஸ ப்ரணவோ ய: ப்ரணவ: ஸ ஸர்வவ்யாபீ யஸ்ஸர்வவ்யாபீ ஸோநந்தோ யோநந்த: தத்தாரம் யத்தாரம்

தத்ஸுலக்ஷமம் யத்ஸுலக்ஷமம் தச்சுக்ஷம் யச்சுக்ஷம் தத்வைத்யுதம் யத்வைத்யுதம் தத் பரம்பூரஹ்மேதி !.....அத்ய கஸ்மாதுச்சயத ஓங்காரோ யஸ்மாதுச்சார்யமாண ஏவ ஸர்வம் ஸரீரமூர்த்துவம் உந்நாம யதி தஸ்மாதுச்சயத ஓங்கார: ! அத்ய கஸ்மாதுச்சயதே ப்ரணவ: ? யஸ்மாதுச்சார்யமாண ஏவ ருசோ யஜ்ஞம்ஷி ஸாமாந்யதூர்வாங்கியூர ஸர்ச.....பூராஹ்மணேப்ய: ப்ரணாமயதி தஸ்மாதுச்சயதே ப்ரணவ: ! அத்ய கஸ்மாதுச்சயதே ஸர்வவ்யாபீ ? யஸ்மாதுச்சார்யமாண ஏவ ஸர்வாந் லோகாந் வ்யாப்னோதி.....தஸ்மாதுச்சயதே ஸர்வவ்யாபீ ! அத்ய கஸ்மாதுச்சயதே அநந்த: ? யஸ்மாதுச்சார்யமாண ஏவ ஆத்யந் தம் நோபலப்யதே — திர்யசூர்த்துவமத்யூஸ்தாத் தஸ்மாதுச்சயதே அநந்த: ! அத்ய கஸ்மாதுச்சயதே தாரம்? யஸ்மாதுச்சார்யமாண ஏவ கார்ப்புஜம் ஜராமரண ஸம்ஸார மஹத்ப்யாத் ஸந்தாரயதி தஸ்மாதுச்சயதே தாரம் !.....அத்ய கஸ்மாதுச்சயதே ஸுக்ஷம்? யஸ்மாதுச்சார்யமாண ஏவ க்ஷந்த்யதே க்ஷாமயதே தஸ்மாதுச்சயதே ஸுக்ஷம் ! அத்ய கஸ்மாதுச்சயதே வைத்யுதம்? யஸ்மாதுச்சார்யமாண ஏவ மஹதி தமஸி ஸர்வம் ஸரீரம் வித்யோதயதி தஸ்மாதுச்சயதே வைத்யுதம் ! அத்ய கஸ்மாதுச்சயதே பரம்பூரஹ்ம? யஸ்மாதுச்சார்யமாண ஏவ பூருஹதி பூரும்ஹயதி தஸ்மாதுச்சயதே பரம்பூரஹ்ம !”

[ஓங்காரமே ப்ரணவம், ஸர்வவ்யாபீ, அநந்தன், தாரம், (ஸுலக்ஷமம்), ஸுக்ஷம், வைத்யுதம், பரம்பூரஹ்மம் என்று சொல்லப்படுகிறது..... அது ஏன் ஓங்காரம் என்று சொல்லப்படுகிறது? அது உச்சரிக்கப் படும்போதே ஸரீரம் முழுவதையும் மேலே உயர்த்துகிறதாகையால் ஓங்காரம் எனப்படுகிறது. அது ஏன் ப்ரணவம் என்று கூறப்படு கிறது? அது உச்சரிக்கப்படும்போதே ருக்யஜுஸ்ஸாமாதூர்வாங்கியூ ரஸ்ஸுக்களையும்.....பூராஹ்மணர்களுக்கு வளைத்துக் கொடுக்கிறது, அதாவது வஸப்படுத்துகிறது அதனால் ப்ரணவம் எனப்படுகிறது, அது ஏன் ஸர்வவ்யாபி என்று வழங்கப்படுகிறது? அது உச்சரிக்கப் படும்போதே எல்லா உலகங்களையும் வியாபிக்கிறதாகையால் ஸர்வ வ்யாபி எனப்படுகிறது. அது ஏன் அநந்தன் என்று படிக்கப்படு கிறது? அது உச்சரிக்கப்படும்போதே அதற்கு முதலும் முடிவும் காணப்படுவதில்லை, பக்கங்களும், மேலும், கீழும் காணப்படுவதில்லை. அதனால் அநந்தன் எனப்படுகிறது. அது ஏன் தாரம் என்று முழங் கப்படுகிறது? அது உச்சரிக்கப்படும்போதே கார்ப்புவாஸம், பிறப்பு, கீழ்த்தனம், மரணம் முதலான ஸம்ஸாரத்திலுள்ள பெரும்புயங்களி லிருந்து தாண்டுவிக்கிறதாகையாலே தாரம் எனப்படுகிறது.....அது ஏன் ஸுக்ஷம் என்று உரைக்கப்படுகிறது? அது (ஸுத்தூலோகத்தை)

அடைவிக்கிறதாகையாலும், (பாபங்களை) வற்றச்செய்கிறதாகையாலும் ஸூக்லம் எனப்படுகிறது. அது ஏன் வைத்யுதம் என்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது? அது உச்சரிக்கப்படும்போதே பேரிருளான இந்த ஸம்ஸாரத்திலும், தன் உருவம் முழுவதையும் பிரகாஸிக்கச் செய்கிறது. அதனால் வைத்யுதம் எனப்படுகிறது. அது ஏன் பரப்ரஹ்மம் என்று கேட்காவிடக்கப்படுகிறது? அது உச்சரிக்கப்படும்போதே எல்லா வேத்யத்திலும் வியாபித்திருக்கையாலும், ஜீவனை (மோக்ஷமடையச் செய்வதன்மூலம்) பெரியவனாக்குகிறதாகையாலும் பரப்ரஹ்மம் எனப்படுகிறது.]

இவ்வண்ணமாக, இவ்வுபநிஷத்வாக்யம் ஓங்காரநிர்வசனபரமாக யோக்யாஜ்ஞவல்க்யரால் விளக்கப்பட்டுவிட்டபடியால் இந்த அத்யர்வஸிரஸ் வாக்யத்தையொட்டி, ருத்ரன், ஈஸாநன், புகூவான், மஹேர்வரன், மஹாதேவன் என்று படிக்கப்பட்டிருக்கும் நாமங்களும், அதன் நிர்வசனங்களும் ஓங்காரத்தின் நாம நிர்வசனங்களே என்று விளங்குகிறது. ஆகையால், இவற்றைக்கொண்டு ருத்ரபரத்வம் ஸ்தூபிக்க இயலாது என்றும் தெளிவாகிறது. அநந்தன் புகூவான் என்னும் புகூவந்நாமங்களையும் இங்கு ஓங்காரத்தைக் குறித்துப் பிரயோகித்திருப்பதை நோக்கவேணும். இவ்விஷயங்கள் விஷ்ணுசித்தவிஜயத்தின் முதல் அத்தியாயத்தின் இரண்டாம் பாதுத்தின் கடைசியில் (பக்கம் 436-439) விளக்கப்பட்டுள்ளது காணத்தக்கது.

இனி, வ்யாஹ்ருதிநிர்ணயபரமான மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் பரமாத்ம ப்ரஸ்தாவமுள்ள பகுதிகளைக் காண்போம்.

ஏதாஸ்து வ்யாஹ்ருதி: ஸப்த ய: ஸ்மரேத் ப்ராணஸம்யமே |

உபாலிதம் புவேத் தஸ்ய விஸ்வம் புவநஸப்தகம் ||

ஸர்வேஷு சைவ லோகேஷு காமசாரஸ்ச ஜாயதே |

ஏஷா லோகவதி ஹ்ருயா தநுராத்யே ப்ரஜாபதே: ||

ஸப்தாந்தா தேவதேவஸ்ய விஷ்ணோரமிததேஜஸ: ||

[3-10....12]

[ப்ராணயாமத்தில் (பூ:., புவ:, ஸுவ:, மஹ., ஜந:, தப:, ஸத்யம் என்னும்) இந்த ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளையும் எவனொருவன் நினைக்கிறானோ, அவனால் ஏழு உலகங்களும் உபாஸிக்கப்பட்டவையாகும். அவன் எல்லாவுலகங்களிலும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கும் (மோக்ஷமாகிற) பேற்றை அடைகிறான். உலகங்களைக்குறிக்கும் ஏழுடன்முடியும் இந்த வ்யாஹ்ருதிஸப்தகம் ஜீவர்களுக்குப் பதியாய், தேவதேவனும், அளவற்ற தேஜஸ்ஸை உடையவனான விஷ்ணுவுக்குப் பழையதான

ஸரீரமாகும்.] என்னும் பகுதியில், விஷ்ணுவே தேவதேவனும் விஸ்வபதியாயிருப்பவன் என்றும், வ்யாஹ்ருதிகளை ஸரீரமாகக் கொண்டிருப்பவன் என்றும் விஷ்ணுபரத்வம் முழங்கப்பட்டுள்ளது காணத்தக்கது. அடுத்தபடியாக,

“அஜஸ்ய நாபுரூபுத்யூதம் யஸ்மிந் விஸ்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் |

மஹத்யாதிவிஸேஷாந்தம் அவ்யக்தே க்ஷச்சுதே லயம் ||” [3-27]

[பிறப்பற்றவனான பரமாத்மாவின் லோகாதாரமான நாபியில் (உந்தியில்) அண்டும் உண்டாயிற்று. மஹான் தொடக்கமாகப் பஞ்சபூதங்களிருகவுள்ள அனைத்தும் அவ்யக்தமாகிற மூலப்ரக்ருதியில் லயமடைகிறது.] என்னும் ஸ்லோகத்திலிருந்து பரமாத்மாவின் உந்தியிலிருந்து உலகம் உண்டாவதாகக் கூறுவது, நாரணனின் உந்தித் தாமரையிலிருந்து உலகம் உண்டாவதாகக்கூறும் மற்ற பல ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளை நினைவுபடுத்துவதன்மூலம் விஷ்ணுபரத்வத்தைக் காட்டுகிறது. அடுத்தபடியாக,

அபுநர்மரணயைவ ப்ரஹ்மண: ஸத்யநே ஸ்திதா: |

அதிகாரம் விநா சைவ ப்ரஹ்மண: ஸத்யருஸாஸ்ச தே ||

அவ்யக்தே வை திநஸ்யாந்தே முச்யந்தே ப்ரஹ்மண ஸஹ |

விஸந்தி பரமம் த்யாம புருஷம் புரஸ்கரப்ரபும் ||

வ்யாஹ்ருதீர் வ்யாஹரம்ஸ்சைவ ப்ராணைர்யதி, விமுச்யதே |

விலயம் யாதி ச வ்யக்தம் அவ்யக்தே புருஷே க்ஷணாத் ||

[3-28...30]

[ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றில் அதிகாரமில்லாமல் மோக்ஷத்தின் பொருட்டு உபாயாநுஷ்டானம் செய்துகொண்டு ப்ரஹ்மாவின் உலகத்திலிருப்பவர்கள் அங்கிருக்கும் வரையில் நான்முகனை ஒத்தவர்களாயிருக்கிறார்கள். பிரமனின் ஆயுட்காலமுடிவில் பிரமனோடு கூட அறிவரிய பரமாத்மாவையடைந்து முக்தியடைகிறார்கள். பரமப்ராப்யமர்யம், ஸூரியன்போல் ஒளியுள்ள புருஷனை அடைகிறார்கள். ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளையும் சொல்லிக்கொண்டு ப்ராணனைவிடுபவன் அறிவரிய புருஷனிடம் கணப்பொழுதில் ஒடுங்கி முக்தியடைகிறான்.] என்று பிரமனும், அவனுடைய உலகத்திலிருப்பவர்களும் புருஷனிடம் ஒடுங்கி முக்தியடைகிறார்கள் என்று கூறியிருப்பதும் விஷ்ணுபரத்வத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

இனி, க்யாயத்ரீ நிர்ணயபரமான நாலாம் அத்தியாயத்தில் ஸாரமான பகுதிகளைக் காண்போம்.

தபஸா ஸுஸமுத்த்ருத்ய ஆதிஸர்க்கே ஸ்வயம்பூவ: |
 ஒங்காரபூர்வா க்யாயத்ரீ நிர்ஜக்யாம ததோ முக்யாத் ||
 அகாரம் சாப்யகாரம் ச மகாரம் ச ப்ரஜாபதி: |
 வேதூத்ரயாந்நிரதுஹத்யூர்பூவ: ஸ்வரிதீதி ச ||
 த்ரிப்ய ஏவ து வேதேப்ய: பாதும் பாதும்பாதுதுஹத் |
 ததித்த்ருசோடஸ்யா: ஸாவித்ர்யா: பரமேஷ்டி ப்ரஜாபதி: |
 யதூக்யநிர்வை தேவதாநாம்ருதாநாம் குஸுமாகர: ||
 ப்ரஹ்மணோ த்விபத்யாநாம் ச க்யாவஸ்சைவ சதுஷ்பத்யாம் ||
 தேஜஸ்விநாம் ஸஹஸ்ராம்ஸு: இந்ந்ரியாணம் யதூ மந: |
 மேரு: ஸிக்ரிணாம் ஸ்ரேஷ்டே க்யாயத்ரீ சூந்த்யஸாம் ததூ ||
 யதூ மது ச புஷ்பேப்யோ க்ருதாந்மண்டம் ரஸாத் பய: |
 ஏவம் ஹிஸர்வவேதூரநாம் க்யாயத்ரீ ஸாரமுச்யதே ||
 க்யாயத்ரீ ப்ரக்ருதிர் ஜ்ஞேயா ஒங்கார: புருஷ: ஸ்ம்ருத: |
 தாப்யாமுபாயாம் ஸம்யோக்யாத் ஜக்யத் ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே||

[4.11...17]

[பிரமனின் ஆதிஸருஷ்டியில் ஒங்காரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்ட க்யாயத்ரியானது தபஸ்ஸினாலே எடுக்கப்பட்டு முக்யத்திலிருந்து வெளி வந்தது. பிரமன்—அகாரம், உகாரம், மகாரம் என்னும் (ஒங்காரத்தில் அடங்கிய) மூன்று அக்ஷரங்களையும், பூ:,பூவ:,ஸுவ: என்னும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளையும், ருக் யஜுஸ் ஸாமம் என்னும் மூன்று வேதங்க ளாகிற பசுக்களிடமிருந்து ஸாரமாகக் கறந்தெடுத்தார். அவற்றிலி ருந்தே 'தத்ஸவிது:' என்று தொடங்கும் க்யாயத்ரியின் மூன்று பாதங் களையும் ஸத்ய லோகத்திலிருக்கும் நான்முகன் கறந்தார். தேவதை களுக்குள் அக்ஷுநி போலவும், ருதுக்களுக்குள் வஸந்தம் போலவும், இரண்டு கால்கள் உள்ள மனிதர்களுக்குள் ப்ரஹ்மணன் போல வும், நாலு காலுள்ள பிரானிகளுள் பசுக்கள் போலவும், ஒளியை யுடைய பொருள்களுள் ஸூர்யன் போலவும், இந்ந்ரியங்களுள் மனம் போலவும், மலைகளுக்குள் மேரு மலை போலவும் வேதும்ந்தி ரங்களுள் க்யாயத்ரி சிறந்தது. புஷ்பங்களுக்குத் தேனி ஸாரமாயி ருப்பது போலவும், நெய்யில் விழுது ஸாரமாயிருப்பது போலவும், பால் — பசு பருகும் ரஸங்களின் ஸாரமாயிருப்பது போலவும். எல்லா வேதங்களுக்கும் க்யாயத்ரி ஸாரமாகக் கூறப்படுகிறது. க்யாயத்ரியை மூலப்ரக்ருதிக்கு வாசகமாகவும், ஒங்காரத்தைப் புருஷ

தத்துவத்துக்கு வாசகமாகவும் ஆறியவேண்டும். அவ்விரண்டின் சேர்த்தியாலே ப்ரக்ருதி புருஷர்களாகிற உலகனைத்தும் செயல்படுகிறது.] என்று க்யாயத்ரியின் பெருமை காட்டப்பட்டது.

அக்ஷராணி ச தைவத்யம் ஸம்ப்ரவக்ஷயாம்யத: பரம் |
ஆக்ஞேயம் ப்ரத்யுமம் ஜ்ஞேயம் வாயவ்யம் ச த்விதீயகம் ||
த்ருதீயம் ஸூர்யதைவத்யம் சதுர்த்த்யம் வைத்யுதம் ஸ்ம்ருதம் |
பஞ்சமம் யமதைவத்யம் வாருணம் ஷஷ்ட்முச்சயதே ||
பூர்ஹஸ்பத்யம் ஸப்தமம் ச பார்ஜந்யமஷ்டமம் விது: |
ஐந்த்ரம் து நவமம் ஜ்ஞேயம் க்யாந்த்ரவம் துஸமம் ஸ்ம்ருதம் ||
பௌஷ்ணமேகாத்யுஸம் ஜ்ஞேயம் த்வாத்யுஸம்

மைத்ரவாருணம் |

த்வாஷ்ட்ரம் த்ரயோத்யுஸம் ஜ்ஞேயம் வாஸவம் ச சதுர்த்த்யுஸம் ||
மாருதம் பஞ்சத்யுஸகம் ஸௌம்யம் ஷோட்யுஸகம் ஸ்ம்ருதம் |
ஸப்தத்யுஸம் த்வாங்கூரஸம் வைஸ்வதேவமத: பரம் ||
ஆஸ்விநம் சைகோநவிம்ஸம் ப்ராஜாபத்யம் து விம்ஸகம் |
ஸர்வதேவமயம் ஜ்ஞேயம் ஏகவிம்ஸகமக்ஷரம் ||
ரௌத்ரம் த்வாவிம்ஸகம் ப்ரோக்தம் த்ரயோவிம்ஸம் து
பூராஹ்மணம் |

வைஷ்ணவம் து சதுர்விம்ஸம் ஏதா அக்ஷரதேவதா: ||
ஐப்பகாலேஷு ஸஞ்சிந்த்ய விஷ்ணுஸாயுஜ்யதாம் வ்ரஜேத் |
ஏதஸ்யாம் ஜ்ஞாதமாத்ராயாம் வாங்மயம் வித்யுதம் புவேத் ||
உபாலிதம் புவேத் ஸர்வம் விஸ்வம் புவநஸப்தகம் |
அஜ்ஞாத்வா சைவ க்யாயத்ரீம் பூராஹ்மணயாத் பரிஹீயதே ||
அபவாதேந ஸம்யுக்தோ புவேச்ச்ருதி நிதூர்ஸநாத் |
யேஷாம் த்விஜாநாம் ஸாவித்ரீ நானாச்யேத யதூவிதி ||
தாம்ஸ்சாரயித்வா த்ரீந் கருச்ச்ராத் யதூவித்யுபநாயயேத் | ...
ஷங்காரோ வ்யாஹ்ருதி: ஸப்த ஸாவித்ரீ ப்ராணஸம்யம: |
ஸந்த்யா ந வந்திதா யேந பூராஹ்மண்யம் தஸ்ய வை குத: ||
ஸாவித்ரீம் யோ ந ஜாநாதி வ்ருதூ தஸ்ய பரிஸ்ரம: |
க்யாயத்ரீமாத்ரஸந்துஷ்டோ வரம் விப்ர: ஸுயந்த்ரித: ||
நாயந்த்ரிதஸ்சதுர்வேது: ஸர்வாஸீ ஸர்வவிக்ரயீ |
ஸாரபூதாஸ்து வேதூநாம் குஹ்யோபநிஷது: ஸ்ம்ருதா: ||

தாப்ய: ஸாரம் து க்யாயத்ரீ க்யாயத்ர்யா வ்யாஹ்ருதித்ரயம் |
 வ்யாஹ்ருதிப்யஸ்ததேநாங்கார: த்ரிவ்ருத்ய்ப்ரஹ்ம ஸ உச்யதே ||
 த்ரிவ்ருத்ய்ப்ரஹ்மணி நிஷ்ணாத: பரம் ப்ரஹ்மாதிகுச்சுதி |
 மதுவத் ஸம்புருதம் ஹ்யேதத்விப்ரானோ விஷ்ணுநா ஸ்வயம்||
 க்யாயத்ரீம் சைவ வேத்யாப்ஸ்ச துலயா ஸமதோலயத் |
 ஏகதஸ்சதுரோ வேத்யாந் க்யாயத்ரீமேகத: ஸமாம் ||
 ஏஷா ஹி த்ரிபத்யா தேவீ ஸர்வப்ரஹ்மமயீ ஸுபுரா |
 தபஸா மஹதா த்யுருஷ்டா விஸ்வாமித்ரேண தீமதா ||
 ஸம்வத்ஸரம் வா ஷண்மாஸாந் யோ ஜபேத்யுவிதிவத்த்யுவிஜ: |
 ஸோ஽சிராத் ஸர்வகாமாம்ஸ்ச ப்ராப்நுயாந்நாத்ர ஸம்ஸய: ||

[4-63...82]

[க்யாயத்ரியின் இருபத்து நான்கு அக்ஷரங்களுக்கு தேவதைகளை வரிசையாகச் சொல்லுகிறேன். முதல் அக்ஷரத்துக்கு அக்ஷுநி தேவதை, இரண்டாவதற்கு வாயு, மூன்றாவதற்கு ஸூர்யன், நாலாவதற்கு மின்னல், ஐந்தாவதற்கு யமன், ஆறாவதற்கு வருணன், ஏழாவதற்கு ப்ருஹஸ்பதி, எட்டாவதற்குப் ப்ரஜந்யன், ஒன்பதாவதற்கு இந்த்ரன், பத்தாவதற்கு கந்தீர்வன், பதினொன்றாவதற்கு பூஷா, பன்னிரண்டாவதற்கு மித்ராவருணர்கள், பதின்மூன்றாவதற்கு த்வஷ்டா, பதினாலாவதற்கு வாஸவன், பதினைந்தாவதற்கு மருத், பதினாறாவதற்கு ஸோமன், பதினேழாவதற்கு அங்கிரஸ், பதினெட்டாவதற்கு விஸ்வேதேவர்கள், பத்தொன்பதாவதற்கு அஸ்விநிகள், இருபதாவதற்கு ப்ரஜாபதி, இருபத்தோராவதற்கு ஸர்வதேவர்களும், இருபத்திரண்டாவதற்கு ருத்ரன், இருபத்து மூன்றாவதற்கு ப்ரஹ்மா. இருபத்து நான்காவதற்கு விஷ்ணு. இப்படி அக்ஷர தேவதைகள் அமைந்திருக்கின்றனர். இந்த க்யாயத்ரியை அதன் பொருளை ஆராய்ந்து ஜபிக்கும்போது விஷ்ணுவினுடைய ஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறான். அந்த க்யாயத்ரியை அறிந்தவளவில் எல்லா வாக்குகளும் அறியப்பட்டனவாகின்றன. ஏழு உலகங்களும் ப்ரஹ்ம மண்டபம் முழுவதுமே உபாஸிக்கப்பட்டதாகிறது. க்யாயத்ரியை அறியாதவன் ப்ரஹ்மண்யத்திலிருந்து நழுவுகிறான். அபவாத்யத்தையும் அடைகிறான். ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட முறைப்படி எந்த அந்தணர்களுக்கு ஸாவித்ரியானது உபதேஸிக்கப்படவில்லையோ அவர்களுக்கு மூன்று க்ருச்ச்ரங்கள் செய்வித்து ஸாஸ்த்ர விதிப்படி உபநயனம் செய்விக்கவேண்டும்.....ஓங்காரம், பூ: முதலான ஏழு வ்யாஹ்ருதிகள், க்யாயத்ரி, ப்ராணயாமம், ஸந்த்யாவந்தனம்

ஆகியவை இல்லாதவனுக்கு ப்ரஹ்மணயம் எப்படி ஏற்படும்? க்ராயத்ரியை அறியாதவன் செய்யும் கர்மங்களெல்லாம் வீணானவை. க்ராயத்ரியை மாத்திரம் அறிந்து திருப்தி பெற்றவனாய், நல்ல நியம முடையவனான அந்தணன், நான்கு வேதங்களையுமறிந்தும் நியமங்களில்லாமல் எல்லாவற்றையும் உண்பவனாகவும், எதையும் விற்பவனாகவும் இருக்கும் அந்தணனைக் காட்டிலும் சிறந்தவன். ரஹஸ்யங்களான உபநிஷத்துக்கள் மூன்று வேதங்களின் ஸாரமாயுள்ளவை. அவற்றின் ஸாரமாயிருப்பது மூன்று பாதுமுள்ள க்ராயத்ரி. க்ராயத்ரியின் ஸாரமாயிருப்பது பூ: புவ: ஸுவ: என்னும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகள். வ்யாஹ்ருதிகளின் ஸாரமாயிருப்பது ஓங்காரம். இப்படி படிப்படியாக மூன்று பொருள்களின் ஸாரமாயிருக்கையாலே 'அது' 'த்ரிவ்ருத் ப்ரஹ்மம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. த்ரிவ்ருத் ப்ரஹ்மத்தில் ஊன்றி நிற்பவன் பரப்ரஹ்மத்தையடைகிறான். அந்தணர்களே! இந்த ஓங்காரம் தேன் நிறைந்த புஷ்பம் போலே விஷ்ணுவினால் நிறைந்திருக்கிறது. க்ராயத்ரியையும், வேதங்களையும் தராசில் வைத்து நிறுத்தவளவில், நாலு வேதங்களும் க்ராயத்ரியும் ஸமமாயிருந்தன. மூன்று பாதுங்களையுடைய இந்த க்ராயத்ரி ஸர்வ வேதமயமாய், மங்களமாயிருப்பது. அறிவாளியான விஸ்வமித்ரரால் பெருந்தவத்தால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்றது. எந்த அந்தணன் ஒரு வருஷமோ அல்லது ஆறு மாஸமோ முறைப்படி க்ராயத்ரியை ஜபிக்கிறானே அவன் விரைவிலேயே எல்லா விருப்பங்களையும் அடைவான். இதில் ஐயமில்லை.] என்னும் பகுதியில், க்ராயத்ரியின் கடைசி எழுத்தான இருபத்து நாலாம் அக்ஷரத்துக்கு தேவர்தலைவனான விஷ்ணுவை தேவதையாகச் சொல்லியிருப்பதும், ஜபம் புரியும்போது விஷ்ணுவோடு ஒன்றியிருக்கவேண்டும் (அல்லது ஜபிப்பதால் விஷ்ணுவின் ஸாயுஜ்யத்தை அடையலாம்) என்று முழங்கியிருப்பதும், ஓங்காரம் விஷ்ணுவினால் நிறைந்திருப்பது என்று உத்க்ஷேபித்திருப்பதும் விஷ்ணுவே க்ராயத்ரியினால் அறிவிக்கப்படுமீ' பரமாத்மா என்று தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

இனி, ஓங்கார க்ராயத்ரிகளின் ந்யாஸங்களை வர்ணிக்கும் ஐந்தாம் அத்தியாயத்தில்

ந்யாஸம் து ஸம்பர்வக்ஷயாமி ஓங்காராதி யத்யாயதாம் ।
 யேந விந்யஸ்தமாத்த்ரேண ப்ரஹ்மீப்யவதி ப்ரஹ்மண: ॥
 அகாரம் விந்யஸேநநாப்யாயம் ஸத்த்வரூபம் நிரஞ்ஜநம் ।
 உகாரம் ஹ்ருத்யே தத்வத்ரஹஸம் தத்க்ருண: ஸ்ம்ருத: ॥
 மகாரம் மூர்த்நி விந்யஸ்ய தமோமாத்ரம் த்ருத்யகம் ।
 ப்ரஹ்மரூபம் தத்யாத்மாநம் த்யாயேத்க்ருதகல்மஷம் ॥

[ஓங்காரம் முதலானவற்றின் ந்யாஸத்தை உள்ளபடி கூறுகிறேன். இந்த ந்யாஸங்களை உரிய இடத்தில் வைத்துக் கொள்வதால் ப்ராஹ்மணனுக்கு ப்ராஹ்மண்யம் உண்டாகிறது. ஸத்வஸ்வரூபமாய், குறையற்றதான அகாரத்தை நாடியில் ந்யாஸம் செய்யவேண்டும். அவ்வண்ணமே உகாரத்தை ஹ்ருத்யத்தில் ந்யாஸம் செய்யவேண்டும். அதற்கு ரஜோகுணமாகும். மூன்றும் அக்ஷரமான தமோகுணமுடைய மகாரத்தைத் தலையில் ந்யாஸம் செய்யவேண்டும். அப்போது தன்னை, குற்றமற்ற ப்ராஹ்மத்துக்கு ஸரீரமாயிருப்பவனாக தியானிக்க வேண்டும்.] என்னும் பகுதியில் விஷ்ணுவைச் சொல்லும் அகாரம் ஸத்வகுணமுடையது என்றும், சிவனைச் சொல்லும் மகாரம் தமோகுணமுடையது என்றும் சொல்லுவதன் மூலம் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் 27,29-வது ஸ்லோகங்களில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் வலியுறுத்தப்படுகிறது. இதிலிருந்தும் விஷ்ணு ஸாத்விகதேவதை என்பதும், சிவன் தாமஸதேவதை என்பதும் தெளிவாகிறது.

இனி, ஸந்த்யோபாஸன நிர்ணயத்தை வர்ணிக்கும் ஆரூம் அத்தியாயத்தில்

யாவந்தோஸ்யாம் ப்ருதிவ்யாம் து விகர்மஸ்த்யா த்விஜாத்ய: |
தேஷாம் து பாவநார்த்த்யா ஸந்த்யா ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா ||
யா ஸந்த்யா ஸா து க்யாயத்ரீ த்ரித்யா பூத்வா ப்ரதிஷ்ட்யா |
ஸந்த்யா ஹ்யுபாவலிதா யேந தேந விஷ்ணுருபாவலித: || [6-9,10]

[இவ்வுலகில் கர்மத்தினின்றும் நடுவிய அந்தணர் முதலானாரைப் பரிஸுத்தப்படுத்துவதற்காகவே நான்முகனால் ஸந்த்யாவந்த்ருனம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது. க்யாயத்ரீ மந்த்ரமே மூன்று காலங்களில் ஸந்த்யாவந்த்ருனங்களாகி நிலைநிற்கிறது. ஸந்த்யாவந்த்ருனம் எவனால் உபாஸிக்கப்படுகிறதோ அவனால் விஷ்ணு உபாஸிக்கப்பட்டவனாகிறான்.] என்னும் பகுதியில் ஸந்த்யாவந்த்ருனம் விஷ்ணுவின் உபாஸனமே என்று உத்கேஷிக்கப்பட்டது காணத்தக்கது.

இனி ஸ்நாநவிதியை வர்ணிக்கும் ஏழாம் அத்தியாயத்தில்
ஜலமத்யஸ்திதோ விப்ர: ஸுத்த்யபாவோ ஹரிம் ஸ்மரேத் |
ஓங்காரேண வ்யாஹ்ருதிபி: க்யாயத்ர்யா ச ஸமாஹித: || [7-25]

[ஜலத்தின் நடுவிலிருப்பவனான அந்தணன் ஓங்காரத்தினாலும், வ்யாஹ்ருதிகளாலும், க்யாயத்ரியினாலும் ஸாந்தியுடையவனாய், பரிஸுத்தமான நினைவையுடையவனாய் ஹரியைச் சிந்திக்கவேண்டும்.] என்று ஸ்நானத்தின்போதும் ஹரிசிந்தனமே விதிக்கப்பட்டது காணத்தக்கது.

ஆவர்த்தயேத்வா ப்ரணவம் ஸ்மரேத்வா விஷ்ணுமஃயயம் ||

விஷ்ணோராயதநம் ஹ்யாப: ஸ ஏவாப்யோ நிருச்யதே |

தஸ்யைவ ஸநிவஸ்த்வேதாஸ்தஸ்மாத்தம் ஹ்யப்ஸு

ஸம்ஸ்மரேத் ||

நராத்யாப: ப்ரஸூதா வை தேந நாரா இதி ஸ்ம்ருதா: |

தா ஏவாஸ்யாயநம் ஹ்யாபஸ் தஸ்மாந்நாராயண: ஸ்ம்ருத: ||

யோ ஹி வ்ரதாநாம் வேத்யாநாம் யமஸ்ய நியமஸ்ய ச |

பேகத்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் த்யாயிநாம் த்யேயமேவ ச ||

த்யாயேந்நாராயணம் தேவம் நித்யம் ஸ்நாநாதிட்கர்மஸு |

ப்ராயஸ்சித்த்யபி ஸர்வஸ்மாத்துஷ்க்ருதாந்முச்யதே புமாந் ||

ப்ரமாதூத் குர்வதாம் கர்ம ப்ரச்யவேதாத்துவரேஷு யத் |

ஸ்மரணதேவ தத்விஷ்ணோ: ஸம்பூர்ணம் ஸ்யாதிதி ஸ்ருதி: ||

தத்விஷ்ணோரிதி மந்த்ரேண மஜ்ஜேத்யப்ஸு புந: புந: |

க்யாயத்ரீ வைஷ்ணவீ ஹ்யேஷா விஷ்ணோ: ஸம்ஸ்மரணய வை ||

[7-29...35]

[ப்ரணவத்தையாவது திருப்பித்திருப்பிச் சொல்லவேண்டியது. அழிவற்ற விஷ்ணுவையாவது நினைக்கவேண்டியது. நீர் விஷ்ணுவுக்கு இருப்பிடமாகும். அவனே நீரில் இருப்பவனாகக் கூறப்படுகிறான். அந்த நீர் அவனிடமிருந்து பிறந்ததுமாகும். ஆகையால் நீரில் அவனையே சிந்திக்கவேண்டும். அழிவற்றவனாகையாலே நான் எனப்படும் அவனிடமிருந்து நீர் உண்டானது. அதனால் நீர் நாரஸ்ப்ரதூத்தால் சொல்லப்படுகிறது. அந்த நாரமாகிற நீர் இவனுக்கு இருப்பிடமாகையாலே இவன் நாராயணன் எனப்படுகிறான். எவனெருவன் வ்ரதங்களையும், வேதங்களையும், யமநியமங்களையும், யஜ்ஞங்களையும், தபஸ்ஸுக்களையும் அநுபூஷிக்கிறானோ, தியானிப்பவர்களுக்கு தியானிக்கத்தக்கவனாகவுமிருக்கிறானோ நாராயணனாகிற அந்த தேவனை ஸ்நானம் முதலான எல்லாக் கர்மங்களிலும் எப்போதும் தியானிக்கவேண்டும். பல பாபங்களைச் செய்தவனாயினும் இப்படி நினைப்பதன் மூலம் எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் நீங்கப் பெறுகிறான். யாகங்களில் கவனமின்மையால் எக்கர்மங்கள் நழுவி விடுகின்றனவோ, அவை விஷ்ணுவை நினைப்பதாலேயே நிறைவடைகின்றன என்று வேதும் கூறுகிறது. ‘தத்விஷ்ணோ:’ என்னும் மந்திரத்தைச் சொல்லி நீரில் மறுபடியும் மறுபடியும் மூழ்கவேண்டும். இது விஷ்ணுவை நினைப்பதற்காக ஏற்பட்ட விஷ்ணு க்யாயத்ரி யாகும்.] என்னும் பகுதியில் நாராயண ஸ்ப்ரதூத்தையும் நிர்வசனம்

செய்து, அவனை வரதங்கள், வேதங்கள், யஜ்ஞங்கள், தபஸ்ஸுக்கள் ஆகிய அனைத்தையும் அநுபூதிப்பவன் என்றும், தியானிக்கத்தக்கவன் என்றும் முழுங்கி, தியானம் முதலான எல்லாக் கர்மங்களிலும் அவனை நினைக்கவேண்டும் என்று விதித்து, அவனை நினைப்பதால் குறைகளெல்லாம் நீங்கி நிறைவடைந்துவிடும் என்று உத்யுகோஷிப்பதிலிருந்து புகுவத் பரத்வம் குன்றிலிட்ட விளக்காகிறது.

ஆவாஹநாதிசுகம் கர்ம யந்த்ர ப்ரோக்தம் மயா த்விஹ ||
தத் ஸர்வம் ப்ரணவேநைவ கர்த்தவ்யம் சக்ரபாணிந: ||
த்யுத்யாத் புருஷஸுக்தேந ய: புஷ்பான்யப ஏவ வா |
அர்ச்சிதம் ஸ்யாஜ்ஜக்யுதித்யம் தேந ஸர்வம் சராசரம் ||
விஷ்ணுர்ப்ரஹ்மா ச ருத்ரஸ்ச விஷ்ணுர்தேவோ திவாகர: |
தஸ்மாத் பூஜ்யதம் நாந்யமஹம் மந்யே ஜநார்த்தநாத் ||

[7-65...68]

[என்னால் இங்கு சொல்லப்படாத ஆவாஹனம் முதலான எல்லாக் கர்மங்களையும் சக்ரபாணிக்கு ப்ரணவத்தினாலேயே செய்யவேண்டும். எவனெருவன் புருஷஸுகத்தத்தினால் புஷ்பங்களையோ, நீரையோ எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கிறானோ, அவனால் சராசரமான உலகனைத்தும் ஆராதிக்கப்பட்டதாகிறது. விஷ்ணுவே ப்ரஹ்மாவுக்கும், சிவனுக்கும் அந்தர்யாமி. தேவனான விஷ்ணுவே ஸூர்யனுக்கும் அந்தர்யாமி. ஆகையால் ஜனார்த்தனனைக் காட்டிலும் பூஜிக்கத்தக்கவன் எவனுமில்லை என்பதே என் ஸித்த்யாந்தம்.] என்று பிரமன், சிவன் முதலான அனைவர்க்கும் அந்தர்யாமியான விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் ஆராதிக்கத்தக்கவன் வேறு எவனுமில்லை என்று யாஜ்ஞவல்க்யரால் உத்யுகோஷிக்கப்பட்டிருப்பது காணத்தக்கது.

வாசே ச வாசஸ்பதயே விஷ்ணவே மஹதே தத்யா | [7-103]

[வாக்குக்கும், வாசஸ்பதிக்கும், பெரியவனான விஷ்ணுவுக்கும் நமஸ்கரிக்கவேண்டும்] என்று விஷ்ணுவைக் குறிக்கும்போது 'மஹதே' என்று விசேஷிப்பதன் மூலம் 'நமோ விஷ்ணவே ப்ருஹதே கரோமி' என்னும் வேதவாக்யத்தை விவரித்திருப்பது காணத்தக்கது.

ஸித்த்யுகேத்ரேஷு தீர்த்தேஷு தேவதாயாஸ்ச ஸந்நிதௌ |
ஸஹஸ்ரம் ஸுதகோடநாமநந்தம் விஷ்ணுஸந்நிதௌ ||

[7-143]

[ஸித்தக்ஷேத்ரங்களிலும், தீர்த்தங்களிலும், தேவதாஸந்நிதிகளிலும் ஜபம் முதலான கர்மங்களைச் செய்வது ஆயிரம் மடங்கு பூலனளிக்கும், விஷ்ணு ஸந்நிதியில் அவற்றைச் செய்வது கணக்கற்ற நூறுகோடி மடங்கு பூலனளிக்கும்.] என்று விஷ்ணு ஸந்நிதியின் பெருமை முழங்கப்பட்டது.

யதி வாக்யமலோப: ஸ்யாஜ்ஜபாதிஷு கதஞ்சந |

வ்யாஹரேத்யவைஷ்ணவம் மந்த்ரம் ஸ்மரேத்யவா

விஷ்ணுமவ்யயம் || [7-148]

[ஜபம் முதலான கர்மங்களைச் செய்யும்போது மௌனம் முதலான நியமங்களுக்கு ஏதேனும் குறைவு ஏற்பட்டால் விஷ்ணுவின் மந்த்ரங்களை ஜபிக்கவேண்டும், அல்லது அழிவற்ற விஷ்ணுவை நினைக்கவேண்டும்] என்று விஷ்ணு மந்த்ரத்துக்கும், விஷ்ணு ஸ்மரணத்துக்கும் உள்ள பெருமை காட்டப்பட்டது.

ரௌத்ரபித்ரயாஸுராந் மந்த்ராந் ராக்ஷஸாநாபிசாரிகாந் |

வ்யாஹ்ருத்யாலப்ய சாத்மாநமப: ஸ்ப்ருஷ்ட்வாந்யத்யாசரேத் ||

ஏதாந் வ்யாஹ்ருத்ய ரௌத்ராதீந் அஸ்ப்ருஷ்ட்வாபோ

ஜலம் த்யுவிஜ: |

ஊர்த்வம் யத் குருதே கர்ம தத்ப்யவத்யயத்யாயத்யம் ||

[7-151, 152]

[ருத்ரனுடையவும், பித்ருக்களுடையவும், அஸுர ராக்ஷஸர்களுடையவும் மந்த்ரங்களையும், அபிசாரமந்த்ரங்களையும் சொன்னால் ஜலத்தைத் தொட்டுத் தன்னைப் பரிசுத்திப்படுத்திக்கொண்ட பின்பே மேற்காரியங்களைத் தொடரவேண்டும். ருத்ரன் முதலானவர்களுடைய இந்த மந்த்ரங்களைச் சொன்ன பின்பு ஜலத்தைத் தொடாமல் மேல் கர்மங்களைச் செய்வது வீணானதாகும்.] என்று ருத்ரமந்த்ரத்தினுடைய அபரிசுத்தி, சொல்லப்பட்டிருப்பதும், இதன்படியே இன்றளவும் ருத்ரமந்த்ரத்தைச் சொன்னவுடன் எல்லா வைதிகர்களும் நீரைத்தொட்டுத் தம்மைப் பரிசுத்திப்படுத்திக்கொள்ளும் அநுஷ்டானத்தைக் கடைப்பிடிப்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

யத்து ஸாதபவரீஷேண ஸ்நாநம் தத்யுதிவ்யமுச்யதே |

வாருணம் சாவக்யாஹஸ்து மாநஸம் விஷ்ணுசிந்தநம் ||

[7-165]

[வெய்யிலோடு மழைபெய்யும்போது அதில் குளிப்பது திவ்யஸ்நானம் எனப்படும். நீர்நிலைகளில் முழுகிக்குளிப்பது வாருணஸ்நானம் எனப்படும். விஷ்ணுவைச் சிந்திப்பது மாநஸஸ்நானம் எனப்படும்.] என்று விஷ்ணுவைச் சிந்திப்பதே ஒரு ஸ்நானமாகும் என்று விதிக்கப்பட்டிருப்பதும் காணத்தக்கது. இனி ப்ராணயாமத்தை வர்ணிக்கும் எட்டாவது அத்தியாயத்தின் ஸாரமான பகுதிகளைக் காண்போம்.

நீலோத்பலதூஸ்யாமம் நாபிமத்யே ப்ரதிஷ்டிதம் |
சதுர்ப்புஜம் மஹாத்மாநம் பூரகேணைவ சிந்தயேத் ||
கும்புகேந ஹ்ருதி ஸ்தூநே த்யாயேச்ச கமலாஸநம் |
பூரஹ்மாணம் ரக்தகௌராங்க்யம் சதுர்வக்த்ரம் பிதாமஹம் ||
ரேசகேநேஸ்வரம் த்யாயேல்லலாஸ்த்யம் த்ரிளோசநம் |
ஸூத்த்யஸ்பூடிகஸங்காஸம் நிர்மலம் பாபநாஸநம் ||
ஸ்தூ நிரோத்யஸம்யோக்யாத்யேவதாத்ரயசிந்தநாத் |
அக்யுநேர் வாயோரபாம் யோக்யாத்மாஸூத்த்யேத வை
[த்ரிபிடி: ||

நிரோத்யாஜ் ஜாயதே வாயுர் வாயோரக்யநிஸ்ச ஜாயதே |
அக்யுநேராபோபிடி ஜாயந்தே ததோடந்த: ஸூத்த்யேத த்ரிபிடி: ||

[8-23.....27]

[நீலோத்பல இதழ்போல் கறுத்தவனும், நாபியின் நடுவில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், நான்கு திருக்கைகளையுடையவனும், பரமாத்மாவுமான விஷ்ணுவைப் பூசுத்தின்போது (ப்ராணயாமத்தில் காற்றை உள்ளிழுக்கும்போது) தியானிக்கவேண்டும். உந்தித்தாமரையை இருப்பிடமாகக் கொண்டவனும், சிவப்பும், வெண்ப்பும் கலந்த உடம்பையுடையவனும், பிதாமஹனுமான நான்முகனைக் கும்புகத்தின்போது (ப்ராணயாமத்தில் காற்றை உள்ளே அடக்கும்போது) ஹ்ருத்யத்தில் தியானிக்கவேண்டும். ஸூத்த்யஸ்பூடிகம்போல் வெளுத்தவனும், குற்றமற்றவனும், பாபங்களை அழிக்கக் கூடியவனுமான முக்கண்ணை ரேசுத்தின்போது (ப்ராணயாமத்தில் காற்றை வெளிவிடும்போது) நெற்றியில் தியானிக்கவேண்டும். காற்றை உள்ளிழுத்து அடக்குவது, மும்மூர்த்திகளை தியானிப்பது, அக்ஷரி, வாயு, நீர் இவற்றோடு தொடர்பு ஏற்படுவது ஆகிய இம்மூன்று காரணங்களாலும் (ப்ராணயாமத்தின்போது) ஆத்மா பரிஸூத்திப்படுத்தப்படுகிறது. காற்றை உள்ளடக்குவதால் வாயு உண்டாகிறது. வி—98

வாயுவினிருந்து அக்ஷுனி உண்டாகிறது. அக்ஷுனியிருந்து நீர் உண்டாகிறது. ஆகையால் மனிதன் தேஹத்தினுள் ஸுத்தியடைகிருன்] என்னுமிடத்தில் மும் மூர்த்திகளை வர்ணிக்கும்போது 'மஹாத்மாநம்' என்று விஸேஷிப்பதன்மூலம் மற்ற இருவரைக் கீர்த்திலும் பெரியவனாய், அவர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் இருக்கும் பரமாத்மா விஷ்ணுவே என்று காட்டப்பட்டது.

இனி தியான விதியை வர்ணிக்கும் ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தின் ஸாரமான பகுதிகளைக் காண்போம்.

மாநஸே விமலே ஸாந்தே ஸ்திதம் விஷ்ணும ஹ்ருதி க்ஷிபேத் |
தத்த்யாநம் தத்து வை யோகோ மோக்ஷமார்க்க்ய ப்ரஸாத்யகம் ||

[9-3]

[குற்றமற்றதாய், ஸாந்தியையுடையதான நெஞ்சிலேயிருக்கும் விஷ்ணுவை ஹ்ருத்யத்தில் வைத்து தியானிக்கவேண்டும். மோக்ஷ மார்க்க்யத்துக்கு வழிகாட்டும் அதுவே தியானம் என்றும், யோகம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது] என்னும் ஸ்லோகத்திலிருந்து விஷ்ணுவை ஹ்ருத்யத்தில் தியானிப்பதே மோக்ஷஸாத்யனம் என்று விளங்குகிறது.

யத்யாதித்யக்யதம் தேஜோ ஜக்யத்யுபாஸயதேஹ்யக்யலம் |
யச்சந்த்யுரமலி யச்சாக்யநௌ தத்தேஜோ வித்யதி மாமகம் ||
அந்தரேஸமிந்நிமே லோகா அந்தர்விஸ்வமித்யம் ஜக்யத் |
அக்ஷரம் ச மூலகம் ப்ரஹ்ம ஸர்வேஷாம் சாந்தராஸ்திதம் ||
ந தத்யுபாஸயதே ஸூர்யோ ந ஸாஸாங்கோ ந பாவக: |
யத்யக்யத்வா ந நிவர்த்தந்தே தத்த்யாம பரமம் மம ||
தஸ்மாத்யம்ஸம் விநிஷ்க்ராந்தம் ஜீவபூதம் ஸநாதநம் |
ப்ரஹ்மண: பரமம் ப்ரஹ்ம ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிருத்தமம் ||
ஹ்ருத்யே ஸர்வபூதாநாம் ஜீவபூத: ஸ திஷ்டுதி |
ஸ ஏவ பக்ய்வாந் விஷ்ணுர் வேத்யாந்தைருபக்யதே ||
ஈஸ்வரம் புருஷாக்யம் து ஸத்யத்யுர்மர்ணம்ஸ்யம் |
புர்க்காக்யம் விஷ்ணுஸம் ஜ்ஞம் து யம் ஜ்ஞாத்வாடம்ருத

[9-1823] மஸ்ருதே ||

[உலகையெல்லாம் ஒளிவிடச் செய்கின்ற ஸூர்யனுடைய ஒளியும், சந்திரனிடமும், அக்ஷுனியிடமும் உள்ள ஒளிகளும் பரமாத்மாவான எனது ஒளிகளே. இந்தப் பரமாத்மாவினுள்ளேயே இந்த உலகம்

களனைத்தும் ப்ரக்ருதி மண்டூலம் முழுவதும் அடங்கியுள்ளன. எல்லாவற்றினுள்ளும் இருக்கும் ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதி மூலமாயுள்ளது. எனது மேலான ஸ்தானத்தை ஸூர்யனோ, சந்த்ரனோ, அக்னியோ ஒளிவிடச் செய்வதில்லை. அங்கு சென்ற வர்கள் திரும்பி வருவதில்லை. அனாதியாயிருக்கும் ஜீவனும் அந்த ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து வெளிப்பட்ட ஓர் அம்சமே, ப்ரஹ்ம ஸப்ரஹ்ம தால் சொல்லப்படும் மூல ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேலானவனாய், தானும் ப்ரஹ்ம ஸப்ரஹ்ம தால் சொல்லப்படும்வனாய், சோதிகளுக் கெல்லாம் மேலான சோதியான அந்த ஜீவன் எல்லா பூதங்களின் (தேஹங்களின்) ஹ்ருதயத்திலுமுள்ளது. அந்த ஜீவனே (ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியே) புகுவான் விஷ்ணு என்று வேதாந்தங்களில் ஒதப்படு கிறது. ஈஸ்வரனாய், புருஷன் என்னும் பெயருடையவனாய், உண்மையான கல்யாண குணங்களுடையவனாய், குறைவற்ற வனாய், க்ரயாத்ரியில் பூர்க்கு: என்று சொல்லப்படுபவனாய் விஷ்ணு என்னும் பெயரையுடையவனான அந்தப் பரமாத்மாவை அறிந்த வன் மோக்ஷத்தையடைகிறான்.] என்னும் பகுதியில் கீதா ஸ்லோகங் களைப் படிப்பதன் மூலமும், க்ரயாத்ரியில் பூர்க்குஸ் ஸப்ரஹ்ம தால் சொல்லப்படுபவன் விஷ்ணுவே என்று முழங்குவதன்மூலமும், அவனையறிவதே மோக்ஷஸாத்யம் என்று பறைசாற்றுவதன்மூலமும், விஷ்ணுபரத்வம் நிலைநாட்டப்பட்டது.

தேவஸ்ய ஸவிதுர்யச்ச பூர்க்குமந்தர்க்குதம் விபும் |
 ப்ரஹ்மவாத்நி ஏவாஹுர்வரேண்யம் தச்ச தீமஹி ||
 சிந்தயாமோ வயம் பூர்க்கும் தியோ யோ ந: ப்ரசோத்யாத் |
 துர்மார்த்தகாமமோகேஷு பூத்ஸ்திவ்ருத்தீ: புந: புந: ||
 பூத்ஸ்தேர்போத்யிதா யஸ்து சித்யாத்மா புருஷோ விராட் |
 ஸவிதுஸ்தத்வரேண்யம் து ஸத்யதுர்மாணமீஸ்வரம் ||
 ஹிரண்யவர்ணம் புருஷம் த்யாயேம விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞகம் |
 பேதி பூஸ்யதே லோகாந் ரேதி ரஞ்ஜயதே ப்ரஜா: ||
 க்ருத்யாக்ருதேஜஸ்ரம் பூரகூர்த்தபூர்க்கு உச்யதே |
 அக்ருதேஷோமாத்மகம் பிப்ரஹ்மஸ்வரூபேண கர்மணா ||
 ஜகத்யாத்நாநஸித்த்யுர்த்தம் ஸூர்யாத்மா ஜகதோபி ச |
 ஸஸ்வத் ப்ரஸூயணாத் ஸூர்ய: பாவநாத் பவந: ஸ்ம்ருத: ||
 ஆப்யாயநாத்து வருண: ஸ்ரேஷ்டத்வாதிந்த்ர ஏவ ஸ: |...
 ஏதை: பூர்யய ஸப்ரஹ்மஸ்து ஏக ஏவ ஸதேத்யஸ்யதே ||

ப்ராஜதே ச ஸத்ரா பர்க்கு: புருஷத்வாச்ச பூருஷ: |
 ஸர்வாத்மா ஸர்வபாவஸ்து ஆத்மா தேந நிகுத்யதே ||
 தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் ச சேதநாத்மா மஹேஸ்வர: |...
 ப்ராஸ்ஜ பாகே புவேத்தாதூர்யஸ்மாத் பாசயதே ஹ்யஸௌ ||
 ப்ராஜதே தீப்யதே யஸ்மாத் ஐக்யதந்தே ஹரத்யபி |
 காலாக்ஷ்நிருபமாஸ்தாய ஸப்தார்ச்சி: ஸப்தரஸ்மிபி: ||
 ப்ராஜதே ஸ்வேந ருபேண தஸ்மாத் பர்க்கு இதி ஸ்ம்ருத: |
 தீவ்யதே க்ரீடதே யஸ்மாத்த்யோததே ரோசதே தீவி ||
 தஸ்மாத்தேஷ்வ இதி ப்ரோக்த: ஸ்தூயதே ஸர்வதேவதை: |
 ஸவிதா ஸர்வபூதாநாம் ஸர்வபாவாந் ப்ரஸூயதே ||
 ஸவநாத் பாவநாச்சைவ ஸவிதா தேந சோச்யதே |
 வரேண்யம் வரணீயம் ச ஜன்ம ஸம்ஸார பீருபி: ||
 ஆதித்யாதந்தர்க்குதம் பர்க்கு: ஸேவ்யதே வை முமுகுஷ்பி: |
 ஜந்மம்ருத்யுவிநாஸாய து:க்கஸ்ய த்ரிவிதஸ்ய ச ||
 த்யானேந புருஷோ யஸ்து த்ரஷ்டவ்ய: ஸத்ர்யமண்டலே |
 மந்த்ரார்த்தம்பி வேதோதௌ ஸ்தூபயத்யேவமேவ ஹி ||
 ஹிரண்மயேந பாத்ரேண ஸத்யஸ்யாடபிஹிதம் முக்யம் |
 தத் த்வம் பூஷந்தபாவ்ருணு ஸத்யதூர்மாய த்ருஷ்டயே ||
 யோஸாவாதித்யே புருஷ: ஸோஸாவஹமஸ்மி |
 கவிம் புராணமநுஸாஸிதாரமனோரணீயாம்ஸம்

அநுஸ்மரேத்ய: ||

ஸர்வஸ்ய தாதாரமசிந்த்யருபமாதித்யவர்ணம் தமஸ:

பரஸ்தாத் |

பர்க்குஸ்து புருஷோ ஹ்யாத்மா ஈஸ்வராக்க்ய: ஸுசிஸ்ததூ ||
 ஹிரண்யகூர்ப்பேயா விஷ்ணுஸ்ச ஸுக்லஸ்சைவ ஹ்யலிங்குக: |
 ஈஸிதா ஸர்வ பூதாநாம் கர்மதோஷாஸயைரபி ||
 ந பராம்ருஸ்யதே யஸ்மாத்ஸுவிஸேஷாதிஸ்வர: ஸ்ம்ருத: |
 ஸோதநாச்சுத்தநாச்சைவ அக்லிந்தத்வாச்சுசி: ஸ்ம்ருத: ||
 ஹிரண்மயஸ்ய கூர்ப்பேயாபூத் ஹிரண்யஸ்ய ச கூர்ப்புஜ: |
 தஸ்மாத்திரண்யகூர்ப்பேதி புராணே விநிகுத்யதே ||
 ஹைரண்யமண்டம் ஸந்தீப்தம் தபோஜ்ஞாநாத்ந வை புரா |
 ஏகம் த்வாத்ஸூதா கூர்ப்புமதித்ரிவிஷ்ணுமஜ்ஜநத் ||

தஸ்யோல்பா(ல்வ)ஹ்ருத்ஸ்திதோ மேரு: உத்யராத் ஸப்த
லிந்துவ: |

பர்வதாஸ்ச ஐராயுத்தா நத்யோ துமநிஸம்ஜ்ஞிகா: ||
திவஸ்ச ப்ருதிவீ சைவ கபாலே த்யவே வ்யவஸ்திதே |
மத்யேநந்தரிக்ஷமபுவத் த்ரைலோக்யஸ்யைஷ ஸம்புவ: ||
ஏதே ஹ்யண்டுகபாலே த்யவே அபாம் மத்யே நிவேஸிதே |
ஏகோத்யஸ்தாத் ஸமபுவத் த்யவிதீயம் நந்தநம் வநம் ||
தந்மத்யாத்ய: ஸரிஸூர்ஜாதோ மாதண்ட: ஸவிதேதி ஸ: |
ஸர்வாணி சாஸ்ய பூதாநி ஹ்யுபாஸந்தே ஸமந்தத: ||
ஏதஸ்ய ப்ரஹ்மண ந்யஸ்தம் ஸ்தூயதே ஸார்வலௌகிகம் |
ரௌத்ர (த்யூரம்) தேஜ: ஸ்வகீயம் ச அக்ஷநீஷோமௌ

ததத்யவ ச ||

த்யவாத்யூரநாம் து யத்தேஜஸ்ததேகஸ்ய நிவேஸிதம் |
பௌருஷம் சைவ யத்யூரம் பரமம் ஹ்யத்ர திஷ்டதி ||

[9-42.....71]

[தேவனான ஸவிதாவினுடைய உள்ளேயிருக்கும் ஸர்வவ்யாபியான யாதொரு பூர்க்கும் உண்டோ அதை ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானிகள் வரிக்கத் தகுந்ததாகக் கூறுகிறார்கள். அதை தியானிக்கக் கடவோம். நம் முடைய பூத்யூதியைத் தூண்டுகிற அந்த பூர்க்குத்தை நாம் சிந்திக்கக் கடவோம். தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களில் மறுபடியும் மறுபடியும் அறிவைத் தூண்டுவதன் மூலம் சிந்தனை ப்ரகாரங்களை எவன் செயல்படுத்துகிறானோ அவனே ஜ்ஞான ஸ்வரூபியான விராட் புருஷன். ஸூர்யனுள்ளிருப்பவனும், வரிக்கத் தக்கவனும், உண்மை யான குணங்களையுடையவனும், அனைவரையும் நியமிப்பவனும், பொன்மயமான திருமேனியையுடைய புருஷனும், விஷ்ணு எனப் படுபவனான அப்பரம்புருஷனை தியானிக்கக் கடவோம். பூர்க்குஸ் ஸப்த்யூத்தில் 'பு'காரம் உலகை ஒளிவிடச் செய்பவன் என்று காட்டு கிறது. 'ர' எனும் எழுத்து சேதனர்களை ஆகர்ஷிப்பவன் என்று காட்டு கிறது. 'க' காரம் இடைவிடாமல் இந்த லீலாவிபூதிக்கு அவதாரங்களின் மூலம் வருகின்றவன் என்று காட்டுகிறது. இப்படி மூன்று எழுத்துக்களும் சேர்ந்த பூர்க்குஸ்ஸப்த்யூத்தால் பரமாத்மா கூறப்படு கிறது. எல்லாவற்றையும் வியாபிக்கும் செயலால் அக்ஷீஷோமம் முதலான யாக்யங்களையும் தயிப்பவனும், உலகம் வாழ்வதற்காக உலகத்தில் ஸூர்யரூபியாகப் பிரகாசிப்பவனாயிருக்கிறான். எப்போ

தும் ஸ்ருஷ்டி செய்துகொண்டேயிருப்பதால் ஸுரீரயன் எனப்படுகிறான். பரிஸுத்ஸுதப்படுத்துவதால் பவனன் எனப்படுகிறான். போஷிப்பதால் வருணன் என்றும், சிறந்தவனாயிருப்பதால் இந்த்ரா னென்றும் கூறப்படுபவன் அந்தப் பரமாத்மாவே..... ஒரே பொருளைக் கூறும் இந்த ஸுத்ஸுங்களால் எப்போதும் சொல்லப்படுபவன் அவன் ஒருவனே. ஒளிவிடுகையால் பூர்க்கு: எனப்படுகிறான். உலகில் ஒரே புருஷனாயிருக்கையால் புருஷன் எனப்படுகிறான். அனைத்துக்கும் ஆத்மாவாய், அனைத்துமாயிருப்பதாலே ஆத்மா என்று கூறப்படுகிறான். ஆகையால் ஸுரீரயனுக்குள்ளிருக்கும் வரிக்கத் தக்கவன் அவனே. சேதனனுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கும் மஹேஸ்வரன். 'பூரஸுஜ-பாகே' என்னும் தூதுவிவிருந்து தோன்றிய பூர்க்கு: ஸுத்ஸுத் 'அனைத்தையும் பாகமடையச் செய்பவன்' என்று பொருள் படும். இவனிடமிருந்து இவ்வுலகம் ஒளிவிடுகிறது. இவன் இதைக் கடைசியில் ஊழிகாலத் தீயுருவாய் இருந்து ஸம்ஹாரம் செய்கிறான். 'ஸப்தார்ச்சி:' எனப்படும் இவன் ஏழு கிரணங்களாலே தன் உருவோடு ஒளிவிடுகிறான். இக்காரணங்களால் பூர்க்கு: (ஒளி) எனப்படுகிறான். 'திஷு-கீரீடா' என்று தூதுவாகையாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றால் விளையாடுகிறவன் தேவனாகிறான். 'திஷு-த்யுதி' என்று தூதுவாகையால் பரமகாசத்தில் பிரகாசிக்கிறவன் தேவனாகிறான். ஆகையால் எல்லா தேவர்களாலும் இவன் தேவன் என்று துதிக்கப்படுகிறான். எல்லா பூதங்களையும், எல்லாப் பொருள்களையும் படைக்கிறனாகையால் 'ஸவிதா' எனப்படுகிறான். (ஷுரீஞ்—ப்ராணிப்ரஸவே என்று தூது) அனைத்தையும் படைக்கையாலும், பரிஸுத்ஸுதப் படுத்துகையாலும் ஸவிதா எனப்படுகிறான். பிறப்பு, இறப்பு முதலானவைகூடிய ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு புயந்தவர்களால் வரிக்கத்தக்கவர்களுள் சிறந்தவனாகையாலே ஆதித்யனுக்குள்ளிருக்கும் 'பூர்க்கு:' எனப்படும் இவன் மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவர்களால் ஸேவிக்கப்படுகிறான். பிறப்பிறப்புக்களைப் போக்குவதற்காகவும், ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதேவிகம் என்னும் மூவகைத் துன்பங்களையும் போக்கிக்கொள்ளவும் ஸுரீரய மண்டலத்தில் தியானத்தின்மூலம் யோகிகளால் காணப்படும் புருஷன் இவனே. வேதத்தின் ஆதியில் படிக்கப்படும் ஓங்கார மந்திரமும் இந்தப் பொருளையே நிலைநிறுத்துகிறதன்றோ. ஸத்யம் எனப்படும் பரமாத்மாவின் முகம் பொன்மயமான பாத்திரத்தினால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது. 'பூஷா' எனப்படும் பரமாத்மாவே! ஸத்யத்தை தர்மமாகக்கொண்ட நான் கருண்பதற்காக நீயே அந்த மறைவைப் போக்கவேண்டும். எவன் ஆதித்யனுக்கு அந்தர்யாயியாயிருக்கிறானோ அவனே எனக்கும்

அந்தர்யாமியாயிருப்பவன். ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே கவி எனப்படுவவனும், பழையவனானும் புதியவனும், அனைவரையும் நியமிப்பவனும், அணுவைக் காட்டிலும் அணுவாயிருப்பவனும், அனைத்தையும் தூரிப்பவனும், நினைத்தற்கரிய ஸ்வரூப ரூபங்களை உடையவனும் இருக்கும் பரமாத்மாவை தியானிப்பவன் தமஸ்ஸுக்கு அப்பால் ஸுரீர்யன் போல் பிரகாஸிக்கும் அவனையடைகிறான். பூர்க்கு: எனப்படும் புருஷனே அனைவர்க்கும் ஆத்மா. ஈஸ்வரன் எனப்படுபவனும் அவனே. பரிஸுத்தமானவனும் அவனே. ப்ராக்ருதமான அடையாளங்கள் எதுவுமில்லாத அவன் ஹிரண்யகூர்ப்புன் என்றும், விஷ்ணு என்றும், ஸுக்லன் என்றும் சொல்லப்படுகிறான். எல்லா பூதங்களையும் நியமிப்பவன் அவனே. க்லேஸம், கர்மம், விபாகம், ஆஸ்யம் முதலான தாழ்வுகளால் தொடப்படாதவனாயிருக்கையால் இவனே ஈஸ்வரன் என்று கூறப்படுகிறான். அனைத்தையும் ரோதிக்கையாலும், ஸுத்தும் செய்கையாலும், தாழ்வுகள் இல்லாமலிருக்கையாலும் 'ஸுசி' எனப்படுகிறான். பொன்மயமான (அழகிய) அண்டத்திற்குப் பிறப்பிடமாயிருக்கிறான். அழகிய இவ்வண்டத்தினுள் அவதரிக்கிறான், ஆகையால், ஹிரண்யகூர்ப்புன் என்று புராணங்களில் சொல்லப்படுகிறான். ஒளிவிடும் அண்டம் 'ஹிரண்யம்' எனப்படுகிறது. ஜ்ஞானமயமான தவத்தினால் ஆதித்யர்னவன் முன்னொரு காலத்தில் விஷ்ணுவை கேஸவன் தொடக்கமாகத் தாமோதரன் ஈருக பன்னிரண்டு கூர்ப்புங்களாக தூரித்தான். ஆதித்ய கூர்ப்புமாகிற விஷ்ணுவின் கூர்ப்பு நடுவிலிருப்பது மேரு. அவனிடமிருந்து ஏழு கடல்கள் தோன்றின. அவனது கூர்ப்புத்திலிருந்து பர்வதங்களும், தாமுநியிலிருந்து நதிகளும் உண்டாயின. தேவலோகமும் பூமியும் அவனது இரண்டு கபால ஸ்தூர்னத்திலுள்ளன. நடுவில் அந்தரிக்ஷம் உண்டாயிற்று. மூவுலகத்தின் உற்பத்தி இப்படி ஏற்பட்டது. இந்த இரண்டு அண்டக் கபாலங்களும் நீருக்கு நடுவில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒன்று அடியில் இருப்பதாயிற்று. இரண்டாவது தேவலோகத்திலுள்ள நந்தனவனமாயிற்று. அந்த இரண்டின் நடுவிலிருந்தும் பிறந்த குழந்தை மாதண்டன் என்றும், ஸனிதா என்றும் சொல்லப்படுகிறான். இவனிடமிருக்கும் தேஜஸ்ஸையே எல்லா ஜீவராசிகளும் எப்போதும் உபாஸிக்கின்றன. இவனிடத்தில் பரப்ரஹ்மத்தால் வைக்கப்பட்ட ரூபமே எல்லா உலகினராலும் துதிக்கப்படுகிறது. உருத்திரனின் ஒளியும், பரமாத்மாவான தனது ஒளியும், அக்ஷுனீ வேடாமம் முதலான யாகுங்களின் ஒளியும், பன்னிரு ஆதித்யர்களின் தேஜஸ்ஸும் இந்த ஸுரீர்யன் ஒருவனிடத்திலேயே வைக்கப்பட்டுள்ளது. பரமபுருஷனுடைய மேலான தேஜஸ்ஸும் இங்கேயே நிலைநிற்கிறது] என்னும்

பகுதியிலும் பரமாத்மா எல்லா ஸப்ஸ்துங்களாலும் சொல்லப்படுபவன் என நிரூபித்து, க்ஷாயத்ரியினால் சொல்லப்படுபவன் விஷ்ணுவே என்று பலகால் வலியுறுத்தி, க்ஷாயத்ரிக்குப் பொருள் கூறுவதன்மூலம் அதை நிலைநிறுத்தி, ஸூர்யனுக்குள்ளிருக்கும் பல தேஜஸ்ஸுக்களிலும் மேலானது இந்தப் பரமபுருஷனின் தேஜஸ்ஸே என்று நிலைநிறுத்துவதன்மூலம் புகுவத்பரத்வம் நிலைநாட்டப்படுகிறது.

ஏஷ தூதா விதூதா ச ப்ரஹ்மா விஷ்ணுர்மஹேஸ்வர: |
 தநத: பாவக: காலோ வருணேந்த்ராநிலா: ஸஸ் ||
 மித்ரோ தூதா புகுஸ்த்வஷ்டா பூஷார்யமாம்ஸுரேவ ச |
 பர்யாயநாமபி,ஸ்சைஷ ஏக ஏவ நிகுத்யதே ||
 விஸநாத் ஸர்வபூதாநாம் விஷ்ணுரித்யபி,தி்யதே |
 பஸ்யதே ஸர்வபூதாநாம் கர்ம ஏஷ ஸுபூதஸுபூம் ||
 சிந்த்யதே பூர்வதேஹஸ்தம் விபாகம் வை ஸுபூதஸுபூம் |
 தஸ்மாத்தூதா விதூதா ச கீர்த்யதே வேதுசிந்தகை: ||
 ப்ருஹத்தவாத் ப்ரும்ஹணத்வாச்ச ஸாமருக்யஜுஷாம் ததூ |
 த்ரயாணம் தூரணச்சைவ ப்ரஹ்மா தேந நிகுத்யதே ||
 ரோதுநாத்ராவணாத்ராகூத் ரம்ஹணத் ருத்ர உச்யதே |
 மஹாநீஸஸ்ச பூதாநாம் மஹேஸ்வர இதி ஸ்ம்ருத: ||
 ஸஹஸ்ரகரவந்முர்த்தி: த்ருஸ்யதே ஸர்வதோ யத: |
 ஸர்வஸ்யைவோபரிஷ்டாச்ச பூரணத் புருஷ: ஸ்ம்ருத: ||
 அக்யநௌ ப்ராஸ்தாஹுதி: ஸம்யக்யாதித்யமுபதிஷ்ட்யதே |
 ஆதித்யாஜ்ஜாயதே வ்ருஷ்டி: வ்ருஷ்டேரந்நம் தத: ப்ரஜா: ||
 ஸவிதா ஸ்ரிய: ப்ரஸவிதா தநதஸ்தேந சோச்யதே |
 வாயு: கர்ம ச காலௌ ச ஸுத்யதே: கர்த்ருணி தேஹிநாம் ||
 பாவயேத்ரஸ்மிபி: ஸர்வம் பாவகஸ்தேந சோச்யதே |
 ஸூர்ய ஆத்மா து ஜகத: ப்ராணாக்யோ ஹ்ருதி ஸம்ஸ்தித: ||
 ஸர்வாத்மா கத்யதே தஜ்ஜ்ஞை: ஜீவபூத: ஸநாதந: |
 த்விதிதேந து ருபேண ஸாக்ஷிவத்திஷ்ட்யதே து ஸ: ||
 ஆதூநாத் ஸர்வபூதாநாம் ஆதித்ய இதி கீர்த்தித: |
 ஆர்ய: ஸ்வாம்யாச்ச ஜகதோ ஹ்யர்யமா தேந சோச்யதே ||
 ஸம்ரக்ஷிதா ச பூதாநாம் ஸவிதா தேந ஸ ஸ்ம்ருத: |
 புகுஸம்ஜ்ஞா தநஸ்யோக்தா ஸ தூதூதி ததோ புகு: ||

விஸ்வேஷாம் கர்மணாம் கர்த்தா விஸ்வகர்மா தத: ஸ்ம்ருத: |
 கரைர் புாஸயதே விஸ்வம் புாஸ்கரஸ்தேந சோச்யதே ||
 புஷ்ணாதி ஹி ஜகத் ஸர்வம் பூஷா தேந நிகுத்யதே |
 அம்ஸாபிபுர் வ்யாப்யதே விஸ்வம்அம்ஸுஸ்தேநஹ்யபுதூஹ்ருத: ||
 நிமேஷாதி க்ஷண: கால: தஸ்மாதுத்பத்யதே யத: |
 காலகர்த்தா ததோ ஜ்ஞேய: காலாக்யோ விஷ்ணுரவ்யய: ||
 ஸஹஸ்ரச்சித்ரஸங்கீர்ண ஆபோ ரேதோமயா க்யுடே |
 ஹிரண்மயேந்தரே திஷ்டந் ரவிஸ்தேந நிகுத்யதே ||
 இடூாஸுஷும்தே த்வே நாட்யௌ ரஸ்மிஸம்ஜ்ஞே
 வ்யவஸ்திதே |

பாசிகாப்யாயிகே ஹ்யேதே அக்ஷுநீஷோமாத்மகே ஸ்ம்ருதே ||
 ஏதௌ து பார்ஸ்வகௌ ஜ்ஞேயௌ பந்தூநௌ
 ஹ்யக்ஷுநிஹோத்ரிணம் |
 தேவபித்ராத்தமகௌ ஹ்யேதௌ ஸாஸ்வதௌ ஜகத:ஸமௌ ||
 தயோர்மத்யே அமா ஹ்யேஷா யத்ர ஸந்திஷ்ட்யதே ஸஸீ |
 கலாவஸிஷ்டோ பூயோடபி வருத்திபி க்ஷுத்தி புாஸ்கராத் ||
 தத்ர தத் பரமம் த்யாம உத்யதேரிவ நி:ஸ்ருதம் |
 யஸ்மிந் லவணவத்யோக்யே விஸ்த்யேவைகதாம் க்யுத: ||
 ஸா ஸூர்யே சைவ ஹ்ருத்யே பரே ப்ரஹ்மணி ஸம்ஸ்திதா |
 தயா க்ஷுத்திநி வித்வாம்ஸோ ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மவித்யோ ஜநா: ||
 ஸ்ரத்த்யாபுக்தா யே ஹ்யுபாஸந்தே அரண்யே
 ஸாந்தா வித்வாம்ஸோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி |
 தே ஸூர்யஸ்ய த்வாரேண விரஜா: ப்ரயாந்தி
 யத்ராஸௌ திஷ்ட்யி புருஷோ அவ்யயாத்மா ||
 ஹந்த்யஜ்ஞாநம் ததோ ஹம்ஸ அஸ்ராந்த பரிவர்த்தநாத் |
 ஏவம் பர்யாய ஸப்ஸ்தைஸ்து ஏக ஏவ நிகுத்யதே ||.....
 ஸுக்லம் தத்புருஷம் ஜ்ஞேயமலிங்கம் ஜ்யோதிருபகம் |
 ஸத்யதூர்மாண(ணம்)புர்க்கம் து ஈஸ்வரம் விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞகம் ||
 தஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டிதம் ஸர்வம் த்ரயஸ்திரிம்ஸத்யுக்ருணம்
 ஹி தத் |.....

ஏதத்தி ஸோமமத்யஸ்தம் அம்ருதம் ஜ்யோதிருபகம் |
 ஹ்ருதிஸ்த: ஸர்வபூதாநாம் சேதந: ஸ்ருயதே ஹ்யஸௌ ||
 வி-99

பஞ்சமண்டலமத்யஸ்தேதா த்ரஷ்டவ்யோ யோக்யசக்ஷஷா |

ரவிமத்யே ஸ்தித: ஸோம: ஸோமமத்யே ஹுதாஸந: ||

தேஜோமத்யே ஸ்தித: ஸத்வம் ஸத்வமத்யே ஸ்திதோ஽ப்யுத: |

[9-79...129]

[(வேதஸாஸ்த்ரங்களில்) தூதா, விதூதா, ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேஸ்வரன், தநதன். பாவகன், காலன், வருணன். இந்த்ரன், அநிலன், ஸரி, மித்ரன், தூதா, பகூன், த்வஷ்டா, பூஷா, அர்யமா, அம்ஸு முதலான பல பெயர்களால் இவன் ஒருவனே குறிப்பிடப்படுகிறான். எல்லாப் பொருள்களிலும் பிரவேசித்திருப்பதால் விஷ்ணு என்று கூறப்படுகிறான். எல்லா ஜீவராசிகளுடைய புண்ய பாப கர்மங்களைக் காண்கிறானாகையாலும், முன் தேஹாநுபவத்தால் புண்ய பாபங்களை அழிக்கிறானாகையாலும், வேதம் வல்லவர்களால் இவன் தூதா என்றும், விதூதா என்றும் கூறப்படுகிறான். பெரியவனாயிருக்கையாலும், பிறரைப் பெரியவர்களாக ஆக்குகையாலும், ப்ரஹ்மா எனப்படும் ரக்ஷ யஜுஸ் ஸாம வேதங்களை தூரிக்கிறானாகையாலும் ப்ரஹ்மா என்று கூறப்படுகிறான். துன்புறுபவர்களைக் கண்டு துன்புற்று அழுகிறானாகையாலும், துஷ்டர்களை அழச்செய்கிறானாகையாலும், அடியார்களிடம் அன்புடையவனாயிருக்கையாலும், எப்போதும் எங்கும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறானாகையாலும் ரத்ரன் என்று சொல்லப்படுகிறான். பெரியவனாகவும், பூதங்களுக்கு ஈஸனாகவும் இருக்கையால் மஹேஸ்வரன் என்று முழங்கப்படுகிறான். எல்லா இடத்திலும் கைகளாயிரம், கால்களாயிரம் உடைய திருமேனியோடு (ஞானிகளால்) காணப்படுகிறானாகையாலும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாயிருக்கையாலும், அனைத்தையும் பூரித்து நிற்கையாலும் புருஷன் எனப்படுகிறான். அக்ஷனியில் நன்கு ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஆஹுதியானது ஆதித்யனை அடைகிறது. ஆதித்யனிடமிருந்து மழை உண்டாகிறது. மழையிலிருந்து அன்னமும், அதிலிருந்து ஜீவராசிகளும் ஏற்படுகின்றன. இதனாலேயே செல்வங்களை உண்டாக்கும் ஸனிதாவாகவும், தனதுகளுக்கும் அப்பரமாத்மா முழங்கப்படுகிறான். வாயு, கர்மம், காலம் ஆகியவை ஜீவர்களுக்கு ஸூத்திதியைச் செய்கின்றன. தன் கிரணங்களால் (குணங்களால்) அவை அனைத்தையும் பரிஸூத்திப்படுத்துகையால் பாவகன் என்று சொல்லப்படுகிறான். உலகிற்கு ஆத்மாவாயிருக்கையால் ஸுலர்யன் என்றும், ஹ்ருத்யத்தில் இருக்கையால் ப்ராணன் என்றும் கூறப்படுகிறான். ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கும் பழையோனாகையால் ஸர்வாத்மா எனப்படுகிறான். ரூபம் என்பதற்கு முதற்பொருள் ஸ்வ

ரூபம். இரண்டாவது பொருள் விக்ரஹம். விக்ரஹமான திருமேனியுடன் (ஹ்ருத்யத்தில்) ஸாக்ஷியைப்போலே பரமாத்மா நிற்கிருன். எல்லாப் பொருள்களையும் தன்னிடம் இழுத்துக்கொள்கையால் ஆதித்யன் என்று கீர்த்திக்கப்படுகிருன். இவ்வுலகத்திற்கு ஆரியனான (நன்மை விளைக்கும்) ஸ்வாமியாயிருக்கையால் அர்யமா என்று அழைக்கப்படுகிருன். எல்லாப் பொருள்களையும் ஸம்ரக்ஷிக்கிருளுகையால் ஸவிதா எனப்படுகிருன். புகழ் என்னும் பெயர்பணத்திற்கு உண்டு. அதைக் கொடுக்கிருளுகையால் புகழ்ன் எனப்படுகிருன். எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்கிருளுகையால் விர்வகர்மா என்று உரைக்கப்படுகிருன். தன் கிரணங்களால் உலகை ஒளிவிடச் செய்கையால் பூரஸ்கரன் எனப்படுகிருன். உலகனைத்தையும் போஷிக்கையால் பூஷா என்று போற்றப்படுகிருன். இவனுடைய அம்ஸுக்களாகிற கிரணங்களாலே உலகம் வியாபிக்கப்படுகையால் அம்ஸு என்று சொல்லப்படுகிருன். நிமிஷம், ஷுணம் முதலான காலம் அவனிடமிருந்தே உண்டாகிறதாகையாலே, காலத்தை உண்டாக்கும் அழிவற்ற விஷ்ணு காலன் என்னும் பெயரையுடையவனாகக் கூறப்படுகிருன். ஆயிரம் ஓட்டைகளையுடைய பொன்மயமான குடம் போன்ற அண்டத்தில் உள்ளேயிருந்துகொண்டு தன்னுடைய வீர்யமாகிற ஜலத்தை நிரப்புகிருளுகையால் ரவி எனப்படுகிருன். இடைய, ஸுஷூம்நை என்னும் இரு நாடிகளும் கிரணங்கள் என்னும் பெயரை உடையவைகளாய் ஸரீரத்தில் இருக்கின்றன. ஸரீரத்தைப் பக்குவமடையச் செய்வதாகவும், போஷிப்பதாகவுமிருக்கும் இவ்விரண்டும் அக்தியையும், ஸோமனையும் அதிதேவதையாகக் கொண்டவை. அக்திஹோதரிகளுக்கு இவ்விரண்டும் அருகிலிருக்கும் இரு வழிகளாகும். ஸுஷூம்நா நாடி பரமபத்யத்திற்குச் செல்லும் வழியாகையாலே தேவயாநம் என்றும், இடூ நாடி பித்ருலோகத்திற்குச் செல்லும் வழியாகையாலே பித்ருயாநம் என்றும் சொல்லப்படும் தனித்தனியான நிலையான வழியாயிருப்பவை இவை. இவையிரண்டிற்கும் நடுவில் அமா என்னும் நாடி இருக்கிறது. அதில் ஸஸி என்னும் சந்திரன் நிலைநிற்கிருன். 16 கலைகளில் ஒவ்வொன்றாகக் குறைந்து ஒரு கலையோடு இருக்கும் அவன் ஸ-ரீயனாலே மறுபடியும் வளருகிருன். அங்கு கடலிலிருந்து வெளிவந்த அம்ருதம் போன்ற மேலான பரமாத்மஸ்தானம் உள்ளது. அந்த ஸ்தானத்தில் உப்பு நீரில் கரைவதுபோலே ஒன்றியவனாய் யோகி நுழைகிருன். அந்த ஸுஷூம்நா நாடி ஹ்ருத்யத்திலும் ஸ-ரீயனிடமும் பரம்பொருளிடமும் பரவியிருக்கிறது. ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் அதன்மூலம்

ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறார்கள். ஸ்ரத்தையுடையவர்களாய், ஸாந்தர்களாய், அறிவாளிகளாய் காட்டில் எவர்கள் ப்ரஹ்மசர்யத்தை அநுஷ்டித்துப் பரம்பொருளை உபாஸிக்கிறார்களோ, அவர்கள் எல்லா அழுக்கும் நீங்கப்பெற்றவர்களாய், ஸூர்யனுக்கு நடுவிலிருக்கும் துவாரத்தின்மூலம் அழிவற்ற புருஷனிருக்கும் பரமபதூத்திற் தச் செல்கிறார்கள். அஜ்ஞானத்தை அழிக்கின்றபடியாலும், களைப்பில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கிறபடியாலும் ஹம்ஸம் என்றும் கூறப்படுகிறான். இவ்வண்ணமாக தன்னையே குறிக்கும் பல ஸப்ஸ்துங்களாலே இவன் முழங்கப்படுகிறான்.....வெளுத்ததான சோதி உருவாய், ப்ராக்ருதமான அடையாளங்களற்றதான அதுவே புருஷன் எனப்படுவதாய், ஸத்யமான குணங்களையுடையதாய், பூர்க்கும் எனப்படுவதாய், விஷ்ணு என்னும் பெயரையுடையதான ஈஸ்வரன். அதனிடத்தில் அனைத்தும் நிலைநிற்கிறது. அது முப்பத்துமுகக்கோடி தேவதைகளையும் குணமாக (அவயவமாக) உடையதன்றோ...இதுவேயன்றோ ஸோமனுக்கு நடுவேயிருக்கும் அழியாத சோதியருவானது. எல்லா ஜீவராசிகளின் ஹ்ருதயத்திலும் இருக்கும் பேரறிவாளனாக இவன் சொல்லப்படுகிறான். ஐந்து மண்டலங்களுக்கு நடுவிலிருப்பவனாக யோக்யமாகிற கண்ணால் இவன் காணப்படுகிறான். ரவி மண்டலத்தின் நடுவில் ஸோமமண்டலமும், ஸோம மண்டலத்தின் நடுவில் அக்ஷிமண்டலமும், அந்தத் தேஜோ மண்டலத்தின் நடுவில் ஸத்வமண்டலமும் உள்ளன. அந்த ஸத்வ மண்டலத்தின் நடுவில் பரமாத்மாவான அச்யுதன் உள்ளான்.]என்னும் பகுதியில் பரமாத்மா உலகிலுள்ள எல்லா ஸப்ஸ்துங்களாலும் சொல்லப்படுகிறவனாக இருந்தபோதிலும், புருஷன், விஷ்ணு, அச்யுதன் முதலான தனக்கேயுரிய திருநாமங்களையுடையவனாகவும் காட்டப்படுகையால் விஷ்ணுவே வேதமுதல்வன் என்று வெளிப்படையாக விளங்குகிறது.

“அத்ர ஹி ஸௌம்யாக்ஞேய ஸாத்விசமண்டலாநி பித்வா தத: ஸூத்யதஸத்வாந்தராவஸ்திதம் அசலம் அமரம் அச்யுதம்

த்யருவம்
விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞம் ஸர்வாதாரம் த்யாம ஸத்யகாமஸர்வஜ்ஞத்வ
ஸம்யுக்தம் ஸ்வதந்த்ர சைதந்யம் ஸ்வே மஹிம்நி திஷ்ட்யமானம்
பஸ்யதி”

[இந்த ஸூர்யமண்டலத்தினுள்ளிருக்கும் ஸோமனுடையவும், அக்ஷிமினுடையவும், ஸாத்விசமானதுமான மண்டலங்களை பேசுகிட்டு, அதனுள்ளிருக்கும் சுத்யதஸத்வத்தினுள் எழுந்தருளியிருப்பதாய், அசையாததாய், மாணமற்றதாய், (அடியார்களை) நழுவிடாததாய், நிலையானதாய், விஷ்ணுவென்னும் பெயரையுடையதாய், ஸர்வர்க்கும்

ஆதாரமாயுள்ளதாய், ஸத்யகாமத்வம், ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலான குணங்களுடன் கூடியதாய், ஸ்வதந்த்ரமானதாய், ஞானஸ்வரூபமானதாய், தன் மஹிமையிலேயே நிலித்திருப்பதான தேஜஸ்ஸைப் பார்க்கிறான்] என்று மைத்ராயணீய உபநிஷத்தின் ஆருவது ப்ர பாடகத்தில் படிக்கப்பட்ட வாக்யத்தை இந்த ஸ்ம்ருதி வசனங்கள் உபயோகம்ஹணம் செய்கின்றன என்றும் விளங்குகிறது.

ஸ ஈஸ: ஸர்வஜ்ஞ: ப்ராண: ப்ரீணாதி விஸ்வப்ருத ||

விஸ்வோஸி வைஸ்வாநர விஸ்வரூப த்வம்

விஸ்வமாத்மாரயஸி யாஜமாந: |

விஸ்வம் ச பீத்வா஽ஹுதயஸ்ச யத்ர ப்ராதேயஸமாத்ர: புருஷ: ஸ்ம்ருதஸ்து ஸ: ||

ஏஷா விஸ்வப்ருதிநாம் வை தநுர்விஷ்ணோ: ஸநாதநீ |

அந்நருபேண விஜ்ஞேயா யயேதம் த்மாரயதே ஜகத் ||

அந்நகாமேந ஸம்ஸ்ருஷ்டம் ப்ரஹ்மண சாக்ஷம் ஜகத் |

தஸ்மாத்நநாத் பரம் தத்த்வம் ந பூதம் ந புவிஷ்யதி ||

அந்நார்த்தீ சாப்யயம் ஸூர்யோ ரஸாந் க்ருஹ்ணாதி ரஸ்மிபி: ||

யத்யா ஹி க்ஷுதிதா பாலா மாதரம் பர்யுபாஸதே |

ஏவம் ஸர்வாணி பூதாநி அந்நயஜ்ஞமுபாஸதே ||

யோ ஹ்யவித்வாந் ஸமஸ்தாநி அந்நம் மோஹஸமந்வித: |

புஸ்மநீவ ஹுதம் ஹவ்யம் தத்வத்யந்நமமந்த்ரகம் ||

ஏவம் ஜ்ஞாத்வா து யோ விப்ரோ விதிநாந்நம் ஸமஸ்துதே |

ஆத்மாநம் ச தத்யாந்நம் ச த்யாதாரம் சைவ தாரயேத் ||

தர்ப்பிதம் ச புவேத்தேந விஸ்வம் புவநஸப்தகம் |

தேவ்யே பித்ரயே ச யத்யுத்தம் தத்க்ஷய்யம் புவத்யபி ||

ஏவம் ஹி ஸர்வபாவஸ்த்யம் விதித்வா பரமேஸ்வரம் |

காஷ்டாநுள ஹி த்ருணாதே ச பாஷாணாத்ரக்க்யதே஽பி ச ||

ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்புபர்யந்த மவம் வ்யாப்ய ஸ திஷ்டதி |

பாஷாண மணி தாதூநாம் தேஜோருபேண ஸம்ஸ்தித: ||

வ்ருக்ஷாஷதித்ருணாம் ச ரஸருபேண திஷ்டதி |

தந்மாத்ரபூதோ பூதாநாம் விஸ்வரூபேண ஸம்ஸ்தித: ||

ஏவம் வேத்தி ய ஆத்மாநமேகத்யா ஸம்ப்ரதிஷ்டிதம் |

ஜ்ஞாத்வா சோபாஸதே ஸம்யக் ஸோடம்ருதத்வாய கல்பதே ||

[எல்லாவுலகிற்கும் அவன் ஈசன். உயிராயிருப்பவன். உலகனைத்தையும் தாங்கி உகக்கிருன். வைஸ்வாநரனே! உலகனைத்தையும் உருவாகக் கொண்டவனே! நீயே உலகமாயிருக்கிரும். நீயே ஸ்வாமியாயிருந்து உலகம் முழுவதையும் தூரிக்கிரும். ப்ரளயகாலத்தில் உலகனைத்தையும் விழுங்குகிரும். யஜ்ஞங்களில் ஆஹுதிகளையும் விழுங்குகிரும். ஹருத்யத்தில் அடங்கும் அந்தர்யாமி புருஷனாகவும் நீயே முழங்கப்படுகிரும். அன்னம் என்று சொல்லப்படுவதாய், உலகைப் போஷிக்கும் இதுவே விஷ்ணுவின் பழமையான ஸரீரமாகும். உலகனைத்தும் இதனாலேயே தூரிக்கப்படுகிறது. அன்னத்தை விரும்பிய பிரமனாலே இவ்வுலகனைத்தும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது. ஆகையால் அன்னத்தைக் காட்டிலும் மேலான பொருள் இருந்ததுமில்லை; இருக்கப்போவதுமில்லை. அன்னத்தை வேண்டியே காற்று விசுகிறது. அன்னத்தை விரும்பியே நெருப்பு எரிகிறது. அன்னத்தை ஆசைப்பட்டே இந்த ஸூர்யன் தன் கிரணங்களாலே ரஸத்தை இழுத்துக்கொள்கிருன். பசியுள்ள குழந்தை தாயை எதிர்பார்த்திருப்பதுபோலே, எல்லா ஜீவராசிகளும் அன்னமாகிற யஜ்ஞத்தை எதிர்பார்த்திருக்கின்றன. (பரம்பொருளுக்குப் படைத்த அன்னத்தை உண்ணவேண்டும் என்று) அறியாதவனாய் எவனெருவன் அன்னத்தை மயக்கத்தோடு தானே உண்கிருனோ, பரமனுக்குப் படைக்கும் மந்திரங்களால் பரிஸுத்தப்படுத்தப்படாத அவனுடைய அன்னம் சாம்பலில் ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஹவிஸ்ஸை ஒக்கும். இவ்வண்ணமாக அறிந்து எந்த அந்தணன் முறைப்படி அன்னத்தை அடைகிருனோ அவன் தன்னையும், அந்த அன்னத்தையும், அதை அளித்தவனையும் நற்கதியை அடைவிக்கிருன். அவனால் ஏழு லோகமும் திருப்தி செய்விக்கப்பட்டதாகிறது. தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் அவன் எதையளிக்கிருனோ அது அழிவற்றதாகிறது. இவ்வண்ணமாக, ஸர்வேஸ்வரனை எல்லாப் பொருள்களிலும் இருப்பவனாக அறிய வேண்டும். குச்சியிலும், புல்லின் நுனியிலும், கல்லினுள்ளும், பிரமன் முதல் புல் ஈருகவுள்ள எல்லாப் பொருள்களிலும் இவ்வண்ணமாக அவன் வியாபித்து விளங்குகிருன். கல், மணி, பொன் முதலான தூதுக்கள் ஆகியவற்றில் ஒளியுருவாயிருப்பவன் அவனே. மரம், செடி, கொடிகள், புல் முதலானவற்றில் அவன் ரஸரூபமாக நிற்கிருன். பூதங்களுக்குக் காரணமான தந்மாத்த்ரமாயிருப்பவனும் அவனே. உலகனைத்தையும் உருவாகக் கொண்டிருப்பவன் அவனே. இப்படிப் பரமாத்மாவை ஒருபடிப்பட்டவனாய் நிலைநிற்பவனாக எவன் அறிகிருனோ, அறிந்து நன்கு உபாஸிக்கிருனோ, அவன் மேகஷுத்தை அடைகிருன்.] என்னும் பகுதியில் அன்னத்தை விஷ்ணுவின் உருவ

மாக எடுத்து, அவனுக்குப் படைத்த பின்பே அன்னத்தை உண்ண வேண்டுமென்று விதித்து, இப்படி அன்னத்தை உண்பவனும், எல்லாப் பொருள்களிலும் இருப்பவனாக அந்தப் பரமாத்மாவை அறிபவன் மோக்ஷமடைகிறான் என்று கூறியிருப்பதிலிருந்தும் விஷ்ணு பரத்வம் விளங்காநிற்கிறது.

ந ச பஸ்யந்தி புருஷம் ஹ்யந்தஸ்தும் பரமம் விபும் |
தம் சிந்தயேத் ஸமாதிஸ்தேந யம் ஜ்ஞாத்வா விப்ரமுச்சயதே ||
முக்தோ ந ஜாயதே பூய: ப்ராப்ய விஷ்ணோ: பரம் பதும் |

[9-177, 178]

[அறிவிலிகள் தங்களுக்குள்ளேயே இருப்பவனும், ஸர்வவ்யாபியான பரமபுருஷனைக் காண்பதில்லை. ஸமாதிநிலையில் அவனையே நினைக்க வேண்டும். அவனையறிந்தவன் முக்தியடைகிறான். முக்திபெற்று விஷ்ணுவின் பரமபதத்தையடைந்தவன் இவ்வுலகில் மறுபடியும் பிறப்பதில்லை.] என்னும் பகுதியில் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைவதே மோக்ஷம் என்று முழங்கப்பட்டிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ஸர்வபாபப்ரஸக்தோ஽பி த்யாயேந்நிமிஷமச்யுதம் ||

புநஸ்தபஸ்வீ பூவதி பங்க்திபாவநபாவந: |

[9-180]

[எல்லாப் பாபங்களையும் புரிந்தவனானாலும் ஒரு நிமிஷமாகிலும் (தனக்கு ப்ராப்யம், ப்ராபகம், த்ராபகம், போஷகம், பேராக்யம் முதலான எல்லாமாயிருப்பவன் என்று) தியானிப்பானாகில் மறுபடியும் பெரும்புண்ணியசாலியாகிறான். பங்க்திபாவனர்களையும் பரிஸுத்தூப் படுத்துபவனாகிறான்] என்னும் ஸ்லோகத்தில் அச்யுதஸப்தத்தாலே பரமாத்மாவைக் குறித்திருப்பதும் காணத்தக்கது.

இந்த்ரியேப்ய: பரே ஹ்யர்த்தா அர்த்தேப்ய: பரமம் மந: ||

மநஸஸ்ச பரா புத்தூதி: புத்தூதேராத்மா மஹாந் பர: |

மஹத: பரமவ்யக்தம் அவ்யக்தாத் புருஷ: பர: ||

புருஷாந்ந பரம் கிஞ்சித் ஸா காஷ்டா ஸா பரா க்ருதி: |

[9-184...186]

[இந்த்ரியங்களை வஸப்படுத்துவதைக் காட்டிலும் விஷயங்களை வஸப் படுத்துவது சிறந்தது. விஷயங்களை (அநுபூவியாமலிருப்பதன்மூலம்) அடக்குவதைக்காட்டிலும் மனத்தை அடக்குவது சிறந்தது. மனத்தை அடக்குவதைக்காட்டிலும் அறிவை அடக்குவது சிறந்தது. அறிவை அடக்குவதைக்காட்டிலும் பெரியவனான ஆத்மாவை (தன்னை) அடக்குவது சிறந்தது. தன்னை அடக்குவதைக்காட்டிலும் ப்ரக்ருதி கார்யமான

ஸரீரத்தை அடக்குவது சிறந்தது. ஸரீரத்தை அடக்குவதைக்காட்டிலும் பரமாத்மாவாகிற பரமபுருஷனை (ஸரணமடைவதன்மூலம்) வஸப் படுத்துவது சிறந்தது. பரமபுருஷனைக்காட்டிலும் (வஸப்படுத்தத்தக்கவைகளில்) மேலானது வேறென்றும் இல்லை. அப்பரமபுருஷனே மேலான உபாயமும் மேலான ப்ராப்யமும் ஆவான்] என்னும் பகுதியில் கடோபநிஷத்தை ஒட்டி, பரமபுருஷனே வஸீகரிக்கத்தக்கவைகளுள் சிறந்தவன் என்றும், மேலான உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் இருப்பவன் என்றும் உத்யுகோஷித்திருப்பது உய்த்துணரத்தக்கது.

த்யுவிசூணம் த்ரிசூணம் வாபி ப்ராணயாமமுபக்ரமேத் |
ததோ த்யேய: ஸ்த்யுதோ யோஸௌ ஹ்ருத்யே தீபவத் ப்ரபு: ||
த்யாரயேத்தத்ர சாத்மாநம் த்யாரணம் த்யாரயேத்யுபுத்ய: |
மோஹஜாலமபாஸ்யாத்யு புருஷோ த்ருஸ்யதே ஹி ய: ||
ஸஹஸ்ரகரபந்நேத்ர: ஸுரீர்யவர்ச்சா: ஸஹஸ்ரத்யா |

[9-191...193]

[இரண்டு முறை அல்லது மூன்றுமுறை ப்ராணயாமத்தைச் செய்ய வேண்டும். ஹ்ருத்யுத்தில் விளக்குப்போல் ஒளிவிடும் ஸர்வேஸ்வரனை அதற்குப்பின் தியானிக்கவேண்டும். அந்த நிலையிலேயே அறிவாளி யாயிருப்பவன் தன்னை தூரிக்கச்செய்யவேண்டும். இதுவே த்யாரணம் எனப்படுகிறது. மோஹக்கூட்டத்தையெல்லாம் போக்கடித்தபின்பு கைகளாயிரம், கால்களாயிரம், கண்களாயிரம் உடையவனாய், ஆயிரம் திருமேனிகளை உடையவனாய், ஸுரீர்யன்போல் ஒளிவிடுபவனான யாதொரு புருஷன் காட்சியளிக்கிறானே அவனை இந்நிலையில் நெஞ்சில் தூரிக்கவேண்டும்.] என்னும் பகுதியில் அஷ்டாங்க்யோக்யத்தில் நெஞ்சில் தூரிக்கத்தக்கவனான பரமாத்மாவை விஷ்ணுவுக்கே உரிய தான புருஷஸப்ததூத்தால் காட்டியதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

இனி ஸுரீர்யோபஸ்தூனத்தை வர்ணிக்கும் பத்தாவது அத்தியாயத்திலும்,

நாஸ்தி க்ஷங்க்யாஸமம் தீர்த்தம் ந தேவ: கேஸவாத் பர: |
க்யாயத்ர்யாஸ்து பரம் ஜப்யம் ந பூதம் ந பூவிஷ்யதி || [10-10]
[கங்கைக்கு ஸமமான தீர்த்தமில்லை. கேஸவனைக்காட்டிலும் மேலான தெய்வமில்லை. (புராஹ்மணர்களால்) ஜபிக்கத்தக்க மந்த்ரங்களில் க்யாயத்ரியைக்காட்டிலும் சிறந்தது இருந்ததுமில்லை; இருக்கப்போவது மில்லை] என்று கேஸவனைக்காட்டிலும் மேலான தெய்வமில்லை என்று உபநிஷத்திருப்பது நடுநிலையாளர்களால் நாடத்தக்கது.

இனி பதினோராம் அத்தியாயத்தில்,

யத: ப்ரவ்ருத்திர்பூதாநாம் யேந ஸர்வமிதும் ததம் |

ஸ்வகர்மணா தமேவார்ச்ய லித்யுதும் ப்ராப்தோதி மாநவ: ||

[11-46]

[எந்தப் பரமாத்மாவிடமிருந்து ஜீவராஸிகளின் ப்ரவ்ருத்தி ஏற்படுகிறதோ, எவனால் உலகனைத்தும் வியாபிக்கப்பட்டு விளங்குகிறதோ அந்தப் பரமாத்மாவை, தனது வர்ணஸ்ரமங்களுக்குரிய கர்மங்களாலே ஆராதனம் செய்து மனிதன் தலைசிறந்த பேற்றைப் பெறுகிறான்] என்று புகுவதாசாதனமாக ஸ்வதூர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவனுக்கு மோக்ஷஸித்தி உண்டு என்று காட்டி,

ப்ரஸாலிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸமனோரபி |

ருக்மாபும் ஸ்வப்நதீக்யம்யம் வித்யாததம் புருஷம் பரம்||

ஏதமேகே வத்யந்த்யக்யநிம் மநுமந்யே ப்ரஜாபதிம் |

இந்த்யரமேகே பரே ப்ராணமபரே ப்ரஹ்ம ஸாஸ்வதம் ||

[11-55, 56]

[அனைவரையும் நியமிப்பவனும், அணுவைக்காட்டிலும் அணுவாயிருப்பவனும், பொன்போல் ஒளிவிடுபவனும், கனவில் காண்பது போலே நெஞ்சிலே காணத்தக்கவனுமான பரமபுருஷனை அறிய வேண்டும். இவனை வேதாசாகையினால் சில அக்ஷுனி என்று கூறுகின்றன. சில மநு என்றும், சில இந்த்யான் என்றும், சில பிராணன் என்றும், மற்றும் சில ஸாஸ்வதமான ப்ரஹ்மம் என்றும் கூறுகின்றன.] என்னும் மநுஸ்ம்ருதியை ஒட்டிய ஸ்லோகங்களாலே அந்தப் பரமாத்மா புருஷ ஸப்தத்தினால் சொல்லப்படும் நாராயணனே என்று காட்டி, வேதத்தில் பரம்பொருளைக் குறிக்கும் பல ஸப்தங்களும் இவனையே குறிக்கின்றன என்று முடிவு கட்டியதும் அறியத்தக்கது.

வித்யை, அவித்யை, ஆகியவை பற்றிய நிர்ணயத்தை வர்ணிக்கும் பனிரண்டாம் அத்தியாயத்தில்,

ஸாங்க்யஸ்ய கர்த்தா கபில: பரமார்த்து: ஸ உச்யதே |

ஹிரண்யகூர்ப்பே, யோக்யஸ்ய வக்தா நாந்ய: புராதந: ||

பஞ்சராத்தர்ஸ்ய ஸர்வஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம் |

அபாந்தரதமஸ்சைவ வேதாசார்ய: ஸ உச்யதே||

ப்ராசீநகூர்ப்பும் தம்ருஷிம் ப்ரவத்யந்தி ஹி கேசந |

உமாபதி: பஸுபதி: ஸ்ரீகண்டோ ப்ரஹ்மண: ஸுத: ||

ப்ரோக்தவாநித்யமத்யுக்யம் ஜ்ஞாநம் பாஸுபதம் ஹர: |

அத ஊர்த்யவம் து யே கேசித் வேத்யஸாஸ்த்ராண்யநேகஸ: ||

பெௌத்த்ய: காபிலகுஹகௌ லோகாப்திகபிந்நகா: |

வேத்யபூஹ்யாஸ்தத்யாந்யே து தாமஸா அஸிவாஸ்து தே ||

[12-5...9]

[ஸாங்க்ய ஸாஸ்த்ரத்தைச் செய்தவர் கபிலர். அவர் பரமார்த்தது
 சூருவாக ஸாங்க்யர்களால் கூறப்படுகிறார். ஹிரண்ய கூர்ப்புனாகிற
 பிரமன் யோக்யஸாஸ்த்ரத்தைச் சொன்னவன். (படைக்கப்பட்டவர்
 களில்) பிரமனைக்காட்டிலும் பழையவன் ஒருவனுமில்லை. (அனை
 வரையும் படைத்தவனான) நாராயணன் தானே பாஞ்சராத்தர்
 முழுவதையும் அருளினான். அவன் அஜ்ஞான இருளைப் போக்கடிப்
 பவனாகையாலே 'அபாந்தாதமஸ்' என்றும், வேதத்தைப் பிரம
 னுக்கு முதலில் உபதேசுரித்தவனாகையாலே வேதாசார்யன் என்றும்
 கூறப்படுகிறான். சிலர் அவனைப் பண்டைக்காலத்தில் பிறந்த நாரா
 யணரிஷியாகவும் கூறுகிறார்கள். உமையின் கணவனாய், பாஸுபதி
 யாய், (விஷ்ணு தங்கியிருக்கையால்) அழகிய கழுத்தையுடையவனாய்,
 பிரமனின் பிள்ளையான அரண் மிகவும் உக்யுரமான ஸாத்யனங்களைக்
 கூறும் பாஸுபதம் எனப்படும் சைவாக்யமங்களைக் கூறினான்.
 இதற்குமேல் உள்ளவையான வேதத்தை ஒட்டியிருக்கும் ஸாஸ்த்ரங்
 கள் பல உள்ளன. பெௌத்த்யர், காபிலர், குஹகர், லோகா
 யதர், பிந்நகர் ஆகிய இவர்களும், மற்றும் சிலரும் வேதத்துக்
 குப் புறம்பானவர்களாகவும், தமோகுணம் நிறைந்தவர்களாகவும்,
 அமங்குளமானவர்களாகவும் உள்ளனர்.] என்னும் பகுதியில் பாஞ்ச
 ராத்த்ரத்தைக் கூறிய நாராயணனைப் பற்றிக் கூறும்போது 'ஸ்வயம்'
 என்று விசேஷிக்கையாலே அவன் ஜகத்காரணன் என்று உணர்த்தி,
 அடுத்தபடி சிவனைப் பிரமனின் பிள்ளையாகக் கூறி, அவன் கூறிய
 பாஸுபத ஸாஸ்த்ரம் காபாலிகம் முதலான மிகவும் உக்யுரமான
 ஸாத்யனங்களைக் கூறுவது என்று முழங்கியிருப்பதிலிருந்து நாராயண
 பரதவமும், சிவனுடைய தாழ்வும் தெளிவாக விளங்குகிறது.

ப்ரத்யக்ஷம் சாநுமாநம் ச ஸாஸ்த்ரம் ச விவித்யாக்யமம் |

த்ரயம் ஸுவிதிதம் காச்யம் த்யுர்மஸுத்த்யுமபீப்ஸதா ||

ய: கஸ்சித் கஸ்யசித்த்யுர்மோ மநுநா பரிகீர்த்தித: |

ஸ ஸர்வோடபிஹிதோ வேதே ஸர்வஜ்ஞாநமயோ ஹி ஸ: ||

தஸ்மாத் வேத்யாத்யுருதே நான்யத்யுத்யேதவ்யம் த்யுவிஜந்மநா |

வேத்யபூஹ்யம் து யத் கிஞ்சிந்நாத்யேதவ்யம் கத்யாசந ||

யா வேத்யபூர்ஹயா: ஸ்ம்ருதயோ யா: காஸ்சந குத்ருஷ்டய: |

ஸர்வாஸ்தா நிஷ்ப்லா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தா:

ஸ்ம்ருதா: ||

உத்பாத்யந்தே வ்யயந்தே ச யாநி தாநி து காநிசித் |

ஏதாந்யர்வாக்காலிகாநி நிஷ்ப்லாந்யவ்ருதாநி ச ||

யோடநதீத்ய த்விஜோ வேத்யமந்யத்ர குருதே ஸ்ரமம் |

ஸ ஜீவந்நேவ ஸூத்ரத்வமாஸு க்ச்சுதி ஸாந்வய: ||

மூலஸ்தம்போ புவேத்யவேத: ஸாக்ஸாந்யாநி யாநி து |

மூலே ஹ்யுபாலிதே ஸம்யக் பூலம் பூவதி நாந்யதா ||

உச்சிந்நஸாக்ஸா யா: காஸ்சித் ததா வேதாந்தராணி ச |

அந்தர்தாநக்யதாநீஹ ஸ்ம்ருத்வா து ஸ்ம்ருதய: க்ருதா: ||

ஏகமேவ ஹி விஜ்ஞேயம் ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிவிசக்ஷணை: |

தஸ்மாத் துல்ய பூலத்வாத்து விகல்பஸ்ச க்வசித் ஸ்ம்ருத: ||

ஸ்ருதிஸ்து வேதோ விஜ்ஞேயோ துர்மஸாஸ்த்ரம் து வை

ஸ்ம்ருதி: |

தே ஸர்வார்த்தேஷ்வமீமாம்ஸ்யே தாப்யாம் துர்மோ ஹி

நிர்ப்ப்யபெள ||

யோடவமந்யேத தே தூபே ஹேதுஸாஸ்த்ராஸ்ரயோ த்விஜ: |

ஸ வித்வத்யுபித்யுஹி: கார்யோ நாஸ்திகோ வேத்யநிந்தக: ||

ஹேதுஸாஸ்த்ராணி யோடதீதே வேத்யபூர்ஹயோ புவேத் த்விஜ: |

தேந நாஸ்திக்யபூவேந ஸர்வம் மந்யேத ஸோடந்யதா ||

[12-19...30]

[ஸுத்த்யமான துர்மங்கள் பரவவேண்டுமென்று விரும்புகிறவன் ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், பல பிரிவுகளையுடைய ஸாஸ்த்ரம் என்னும் மூன்று ப்ரமாணங்களும் நன்கு அறியப்பட்டதாம்படி செய்ய வேண்டும். மனுவினால் ஒவ்வொருவனுக்கும் சொல்லப்பட்ட துர்மம் முழுவதும் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதாகும். எல்லா ஜ்ஞானங்களும் நிறைந்ததன்றோ வேதம். ஆகையால் இருபிறப்பாளன் வேதத்தைத் தவிர, வேறு எதையும் ஒதலாகாது. வேதத்துக்குப் புறம்பானது எதுவானாலும் அதை ஒருபோதும் கற்கலாகாது. வேதத்துக்குப் புறம்பான அர்த்தங்களைக் கூறும் பூர்ஹய ஸ்ம்ருதிகளும், வேதத்துக்கு அவப்பொருள் கூறும் குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளும் ஆகிய இவையெல்லாம் மறுமையில் பயனற்றவையாகும். அவை தமோருணத்தில் ஊன்றி நிற்பவையாகச் சொல்லப்படுகிற

தன்றோ. மற்றும் சில ஸாஸ்த்ரங்கள் அவ்வப்போது தோன்றி அழிகின்றன. இவை பிற்காலத்தில் எழுந்தவை. பயனற்றவை. (நல்லோர்களால்) ஏற்கப்படாதவை, எந்த அந்தணன் வேதத்தை ஒதாமல் புறம்பான ஸாஸ்த்ரங்களைக் கற்பதில் ஈடுபடுகிறானோ, அவன் தன் பரம்பரையோடு கூட உயிருடன் இருக்கும்போதே விரைவில் மரணமடைகிறான். வேதமானது ப்ரமாணங்களனைத்துக்கும் வேர் போன்றதாகும். மற்ற ப்ரமாணங்கள் அதன் கிளைகளாகும். வேருக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பதினாலே பழம் ஏற்படுவதுபோலே, வேதத்தை உபாஸிப்பதனாலேயே நற்பயன் விளையும். மற்றொன்றை உபாஸிப்பதினால் நற்பயன் விளையாது. இவ்விபூதியில் மறைந்து போன சில ஸாகைகளையும், ஸ்வர்க்கும் முதலான வேறு உலகங்களில் நடையாடுமவையாய், இங்கு மறைந்தவையான வேதங்களையும் நினைவு கூர்ந்து மது முதலான ஸ்ம்ருதிகள் இயற்றப்பட்டன. ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளை அறிந்தவர்கள் இரண்டையும் ஒன்றாகவே அறுதியிடுகிறார்கள். இப்படி இரண்டும் ஸமமான பூலத்தை உடையவையாயிருக்கையால் சிலனிடங்களில் ஸ்ருதியாவது, ஸ்ம்ருதியாவது இரண்டில் ஒன்று ஆதரிக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது. கேள்வியினமூலம் பரவுவதால் வேதமானது ஸ்ருதி எனப்படுகிறது. ஸ்ருதியை நினைவு கூர்ந்து செய்யப்பட்டதாகையால் தூர்மஸாஸ்த்ரம் ஸ்ம்ருதி எனப்படுகிறது. இவையிரண்டும் சொல்லும் அர்த்தங்கள் அனைத்தும் ஆராயாமல் ஏற்கத்தக்கவை. இவை இரண்டிலிருந்தும் தூர்மானது வெளிப்பட்டது. எந்த அந்தணன் விதண்டாவாதம் ஸாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு இந்த ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளை அவமதிக்கிறானோ, நாஸ்திகனாய், வேதநிந்தகனான அவன் அறிவாளிகளால் பூஹிஷ்கரிக்கத்தக்கவன். வெறும் தர்க்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஸாஸ்த்ரங்களை எந்த அந்தணன் கற்கிறானோ, அவன் வேதத்துக்குப் புறம்பானவனாவான், இந்த நாஸ்திக பூத்யூதியினாலே அவன் எல்லாவற்றையும் விபரீதமாகவே அறிவான்.] என்று தொடங்கி, விஸிஷ்டாத்யவை ஸித்தூத்யந்தத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டபடி ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், ஸாஸ்த்ரம் என்று ப்ரமாணங்களை மூன்றாகவும், ஸாஸ்த்ரத்தை ஸ்ருதி, ஸ்ம்ருதி என இருவகைப்பட்டதாகவும் முழங்கியிருப்பதும், ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளின் பெருமையைக் கூறியிருப்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

அநந்தம் சாப்ரமேயம் ச வேதஸாஸ்த்ரம் ஸநாதநம் |

வேததவ்யம் ப்ரயத்நேந ஸர்வவர்க்க்யபுலப்ரதம் ||

வேதமேவ ஸம்ப்யஸ்யேத் வேதஸ்சக்ஷு: ஸநாதநம் |

பூதம் புவ்யம் புவிஷ்யம் ச ஸர்வம் வேதப்ரதிஷ்டிதம் ||

அநந்தம் சாப்ரமாணம் ச ஸர்வம் வேதாத் ப்ரலித்தயதி |

இதி ஸஞ்சிந்த்ய முநிநா வேதாசார்யேண தீமதா ||

யாஜ்ஞவல்க்யேந விப்ராணாம் த்ரயீமார்க்க்யு: ப்ரத்யுஸித: ||

யேந க்யுச்சுந்தி வித்ஸுவாம்ஸ: ஸத்பத்னா ப்ரஹ்மணோந்திகம் ||

[12-40...43]

[அளவிடவொண்ணாததாகவும், ஆழ்ந்த பொருளுடையதாகவும், பழையமானதாகவும். தூர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களாகிற நாலுபுருஷார்த்தங்களையும் அளிப்பதாகவுமிருக்கிற வேதாஸ்தர்ம முயன்று அறியத்தக்கது. வேதத்தையே கற்கக்கடவன். வேதமே பழையானதான கண்ணாகும். சென்றது, நடப்பது, நடக்கப்போவது ஆகிய அனைத்துமே வேதத்தில் நிலைநிற்கிறது. அளவற்றதும், ஓர் ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவொண்ணாததுமான எல்லாம் வேதத்தினால் அறியப்படுகிறது. இவ்வண்ணம் அறுதியிட்ட அறிவாளியாய், வேதாசார்யரான யாஜ்ஞவல்க்ய முனிவரால் வேதமார்க்க்யம் (இந்த ஸ்ம்ருதியின் மூலம்) காட்டப்பட்டது. இந்த ஸ்ம்ருதியைக் கொண்டு அறிவாளிகள் நல்வழியின் மூலம் பரம் பொருளுக்கு அருகில் செல்கிறார்கள்.] என்னும் கடைசிப் பகுதியில் இந்த ஸ்ம்ருதியைக்கொண்டு பரம்பொருளுக்கு அருகில் செல்லலாம் என்று கூறியதிலிருந்து இந்த ஸ்ம்ருதியில் பல சீடங்களில் முழங்கப் பட்ட விஷ்ணுபரத்வஜ்ஞானமே பரப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு நல்வழி என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. அதூர்வஸிகை, அதூர்வஸிரஸ், மைத்ராயணீயம் முதலான பல உபநிஷத்துக்களை இந்த ஸ்ம்ருதி விஷ்ணுபரமாக உபபூருப்ஹணம் செய்கையால், அந்த உபநிஷத்துக்களும் விஷ்ணுபரமானவையே என்பதே யோக்யயாஜ்ஞவல்க்யரின் ஸித்ததூர்ந்தம் என்று விளங்குகிறது. இதனாலேயே,

“ஹே லோகா:! ஸ்ருணுத ப்ரஸுதிமரணவ்யாதே, ஸ்சிகித்ஸாமிமாம், யோக்யஜ்ஞாஸ்ஸமுதாஹரந்தி முநயோ யாம் யாஜ்ஞவல்க்யாதய: | அந்தர்ஜ்யோதிரமேயமேகமம்ருதம் க்ருஷ்ணாக்யமாபீயதாம், தத்பீதம் பரமௌஷத்யம் விதநுதே நிர்வாணமாத்யந்திகம் ||”

[முகந்தமுமலை 17]

[உலகினரே! பிறந்தும் செத்தும் நின்று இடறும் நோய்க்கு மருந்து கொண்டு சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். யோக்யமறிந்தவர்களான யாஜ்ஞவல்க்யர் முதலான முனிவர்களும் இம்மருந்தையே கூறுகின்றார்கள். உள்ளேயிருக்கும் சோதியருவானதாய், அளத்தற்கரியதாய், ஒப்பற்றதாய், கிருஷ்ணன் என்று பெயர்பெற்ற அமு

தத்தை அருந்துங்கள். மேலான மருந்தான இம்மருந்து குடிக்கப் பட்டதாகில் நித்யமான மோக்ஷத்தையே அளித்துவிடும்.] என்று முகுந்தமூலையில் சூலசேகரரும் விஷ்ணுவே மோக்ஷமளிக்கவல்லவன் என்று யோக்யாஜ்ஞவல்க்யர் முதலானார் அறுதியிட்டதாக அருளிந்.

இனி, கல்கத்தா பதிப்பில் அடுத்து அச்சிடப்பட்டிருக்கும் ப்ரஹ்மோக்த யாஜ்ஞவல்க்ய ஸம்ஹிதையில் புகுவத்பரத்வம் நிலைநாட்டப் பட்டிருப்பதைக் காண்போம்.

ப்ரஹ்மோக்த யாஜ்ஞவல்க்ய ஸம்ஹிதாநிர்ணயம்

பதின்மூன்று அத்தியாயங்கள்கொண்ட இந்த ஸம்ருதியில் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை வர்ணிக்கும் இரண்டாமத்தியாயத்தில் பலவகையான ஊர்த்துவபுண்ட்ரங்களை வர்ணித்து, மற்ற புண்ட்ரங்களின் தாழ்வுகளும் சொல்லப்பட்டன.

வேணுபத்ர த்யூலாகாரம் வைஷ்ணவம் திலகம் ஸம்ருதம் |

அர்த்தசந்த்ரம் தத்யா சைவம் ஸாக்தேயம் திர்யகுச்சயதே ||

பைஸாசம் பி்ந்துஸம்யுக்தம் திலகம் தர்மநாஸநம் ||

லலாடாதி கபாலாந்தம் கேஸவாதீந் ந்யஸேத்தூரிம் || [2-31, 32]

[மூங்கில் இலை போன்ற வடிவை உடையதும், அர்த்தசந்த்ர வடிவை உடையதும் வைஷ்ணவ திலகமாகக் கூறப்படுகிறது. குறுக்கே இடும் புண்ட்ரம் சைவதிலகம் என்றும், ஸாக்ததிலகம் என்றும் கூறப்படுகிறது.....புள்ளியோடு கூடிய திலகம் அறத்தை அழிப்பதாய் பைஸாசதிலகம் என்று கூறப்படுகிறது. நெற்றியின் அடியில் தொடங்கி, கபாலம் வரையில் ஹரிஸ்வரூபமான கேசவன் முதலான பன்னிரு திருமண்காப்புக்களை இடவேண்டும்.] என்று மற்ற ஊர்த்துவபுண்ட்ரங்களையும், சைவ ஸாக்த பைஸாச திலகங்களையும் இடவேண்டும் என்று விதிக்காமல் கேஸவாதிகளாகிற பன்னிரு திருநாமங்களையே இடவேண்டும் என்று இங்கு விதித்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

நீலோத்பலத்யூலஸ்யாமம் நாபிமத்யே ப்ரதிஷ்டிதம் |

சதுர்ப்புஜம் மஹாத்மாநம் பூரகேநைவ சிந்தயேத் ||

கும்புகேந ஹ்ருதியஸ்த்யாநம் த்யாயேச்ச கமலாஸநம் |

ப்ரஹ்மாணம் ரக்த கௌராங்க்யம் சதுர்வக்த்ரம் பிதாமஹம் ||

ரேசகேநேஸ்வரம் வித்யாத் லலாடஸ்த்யம் மஹேஸ்வரம் |

ஸுத்த்யஸ்பூடிகஸங்காஸம் நிர்மலம் பாபநாஸநம் || [2-60...62]

[கருநெய்தல் பூவின் இதழ்போல் கறுத்தவனாய், நான்கு திருக்கைகளை உடையவனாய், பரமாத்மாவான விஷ்ணுவைப் பூரகத்திலேயே (காற்றை உள்ளிழுக்கும்போது) நாபியின் நடுவில் தலைநிற்பவனாகச் சிந்திக்கவேண்டும். தாமரையை ஆஸனமாகக் கொண்டவனாய், சிவப்பும் வெண்பும் கலந்த மேனியை உடையவனாய், நாலு முகங்கள் கொண்டவனாய், பிதாமஹான பிரமனைக் கும்புகத்திலே (காற்றை உள்ளே நிறுத்தும்போது) ஹ்ருதயத்திலிருப்பவனாகச் சிந்திக்கவேண்டும். ஸுத்தூஸ்பூடிகம் போல் மேனியை உடையவனாய், குற்றமற்றவனாய், பாபங்களை அழிப்பவனாய், ஈஸ்வரன் என்றும் மஹேஸ்வரன் என்றும் சொல்லப்படுபவனான ஸிவனை ரேசகத்தில் (காற்றை வெளிவிடும்போது) நெற்றியிலிருப்பவனாகச் சிந்திக்கவேண்டும்.] என்னும் பகுதியில், ப்ராணயாமத்தில் பூரக கும்புக ரேசகங்களில் மும்பூர்த்திகளைச் சிந்திக்க வேண்டுமென்று விதிக்கும் போது விஷ்ணுவை 'மஹாத்மா' என்று குறிப்பதன் மூலம் அவன் மூவரில் முதல்வன் என்று உணர்த்தப்பட்டது.

அந்தஸ்சரதி பூதேஷு குஹாயாம் விஸ்வதோமுகு: |

த்வம் யஜ்ஞஸ்த்வம் வஷ்ட்கார: த்வம் விஷ்ணு: பரமம் பதம் ||

[2-73]

[எல்லா ஜீவராசிகளினுள்ளும் ஹ்ருதயத்திலே எங்கும் பரந்தவனாய் நீ ஸஞ்சரிக்கிறாய். நீயே யஜ்ஞபுருஷன். நீயே வஷ்ட்காரன். நீயே பரமப்ராப்யமான விஷ்ணு] என்னும் ஸ்லோகம் தைத்திரீய நாராயணவல்லியில் 31-வது அநுவாகத்தின் சூயையிலே அமைந்திருப்பதாய், விஷ்ணுவே பரமப்ராப்யமாகவும், ஸர்வாந்தர்யாய் யாகவும் இருப்பவன் என்று அறுதியிடுகிறது.

ஆக்யமோக்தேந மந்த்ரேண வித்யாநே பூஜயேத்தூரிம் |

புஷ்பதூபாதிநேவேத்யை: புஷ்பாஞ்ஜலிவித்யாநத: ||

விஷ்ணும் ஸமர்ச்சயேத்யயஸ்து ஸோடபி விஷ்ணும் ஸமாவிஸேத் |

த்யூயாத் புருஷஸுக்தேந ய: புஷ்பாஞ்ஜலி(ம்) நித்யஸ: |

அர்ச்சிதம் ஸ்யாஜ்ஜக்யூதித்யம் தேந ஸர்வம் சராசரம் ||

[2-115, 116]

[ஆக்யமத்தில் சொல்லப்பட்ட அஷ்டாக்ஷரம், த்வாதூராக்ஷரம், ஷடூக்ஷரம் முதலான மந்த்ரங்களினால் ஆக்யம் முறைப்படி ஹரியைப் பூஜிக்கவேண்டும். புஷ்பம், தூபம், நேவேத்யம் முதலானவைகளை அளித்து, புஷ்பாஞ்ஜலிகளை ஸமர்ப்பித்து விஷ்ணுவை ஆராதிப்பவனும் விஷ்ணுவை அடைவான். புருஷஸுக்தத்தைக்

கொண்டு எவனெருவன் தினமும் புஷ்பாஞ்ஜலியை ஸமர்ப்பிக்
கிருளே அவனால் ஜங்குமாஜங்குமங்களடங்கிய இவ்வுலகனைத்தும்
ஆராதிக்கப்பட்டதாகிறது.] என்னும் பகுதியிலிருந்து புருஷஸூக
தத்தால் சொல்லப்பட்ட பரம்பொருள் விஷ்ணுவே என்றும்,
அவனை ஆரதிப்பதாலேயே அவனை அடையலாம் என்றும்
விளங்குகிறது.

த்யேய: ஸத்யா ஸயித்ருமண்டூலமத்யவர்த்தி

நாராயண: ஸரலிஜாஸந ஸந்நிவிஷ்ட: |

கேயூரவாந் கநககுண்டூலவாந் கிரீட

ஹாரீ ஹிரண்மயவபு: த்ருதஸங்குசக்ர: ||

ஏவம் க்ரமேண ஸம்பூஜ்ய தேவதேவம் ஜநார்த்தநம் |

ஆக்யமோக்தவித்யாநேந ய: பூஜயதி கேஸவம் ||

சதுர்வர்க்க்யபூலம் ப்ராப்ய விஷ்ணுலோகம் ஸ க்யச்சுதி |

[2-124, 125]

[ஸூர்யமண்டூலத்தின் நடுவிலிருப்பவனும், தாமரையாகிற ஆஸ
னத்தில் வீற்றிருப்பவனும், தோள்வளை, பொற்குண்டூலம், கிரீ
டம், ஹாரம் ஆகியவற்றை உடையவனும், பொன்மயமான திரு
மேனியையுடையவனும், ஸங்குசக்ரங்களை தரித்தவனான நாரா
யணன் தியானிக்கத்தக்கவன். ப்ரஹ்ம ருத்வர காரணனாகையாலே
கேஸவன் எனப்படுபவனும், தேவதேவனான ஜநார்த்தனனை இவ்
வண்ணமாக ஆகும்த்தில் சொன்ன முறைப்படி எவன் ஆரதிக்க
கிருளே அவன் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நாலு
புருஷார்த்தங்களையும் க்ரமேண அடைந்து விஷ்ணுலோகம் செல்
கின்றான்.] என்னும் பகுதியில் ஸூர்யமண்டூலத்தின் நடுவிலிருப்
பவன் நாராயணன் என்று உத்கேசுரஷித்து. தேவதேவனான
அவனை ஆரதிப்பதால் மோக்யமுள்ளிட்ட எல்லாப் பூலன்களையும்
அடைகிறான் என்று முடிங்கியிருப்பது புகுவத்பரதவத்தை நிலைநாட்
டித்தருகிறது.

யத்யாகாலம் மநுஷ்யாத்யயை: பேராக்ஷயமாணம் ஸரீரிபி: |

தத்ஸர்வம் விஷ்ணுபூஜாயாம் ப்ரியந்தாம் பித்ருதேவதா: ||

ஆராத்ஸமீபே ஸயநாஸநே க்ருணே திவா ச ராத்ரௌ ச

கத்யாவபிப்ரதா |

யத்யஸ்தி கிஞ்சித் ஸுக்ருதம் மயா க்ருதம் ஜநார்த்தநஸ்தேந

க்ருதேந துஷ்யது || [2-153...155]

[காலம் வழுவாமல் மனிதர்கள் முதலான ஸரீரம் எடுத்தவர்கள் புகுஷ்ய போஜ்யாதிருகளை அளிப்பதில் ஏற்படும் ப்ரீதியை விஷ்ணுவைப் பூஜிப்பதாலேயே பித்ருதேவதைகள் அடைகின்றனர். ஸமீபத்திலோ, தூரத்திலோ, க்ருஹத்தில் படுத்திருக்கும்போதோ வீற்றிருக்கும்போதோ, பகலிலோ இரவிலோ, பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதோ நான் ஏதாவது நற்செயல் செய்திருந்தேனாகில் அந்தச் செயலால் ஜநார்த்தனன் உகக்கட்டும்.] என்னும் பகுதியில் விஷ்ணுபூஜையினால் பித்ருக்கள் உகக்கிறார்கள் என்றும், நாம் செய்யும் நற்செயல்களெல்லாம் ஜநார்த்தனனுக்கு உகப்பை விளைவிப்பதன் மூலமே புண்யம் என்று பெயர் பெறுகின்றன என்றும் கூறுவதன் மூலம் விஷ்ணுபரத்வம் விளங்கவைக்கப்பட்டது. மூன்றாமத்தியாயத்தில்,

துலவீக்யந்த்ருமாக்கிராய பிதரஸ்துஷ்டமாநஸா: |

ப்ரயாந்தி க்ருடூருடூ: தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் || [3-62]

[துளஸியின் மணத்தை முகர்ந்து மிகவுகக்கும் பித்ருக்கள் க்ருடூன்மேலேறி விஷ்ணுவின் பரமபதத்தையடைகிறார்கள்.] என்று துளஸியால் பித்ருக்களை அர்ச்சித்தால் அவர்களுக்கு விஷ்ணுவின் பரமபதம் கிடைக்கும் என்று கூறுவதன் மூலம் பரமபதநாதன் க்ருடூவாஹனான விஷ்ணுவே என்று காட்டப்பட்டது. நாலாமத்தியாயத்தில்,

பூரஹ்மார்ப்பணம் பூரஹ்மஹவி: பூரஹ்மாக்க்ருநௌ

பூரஹ்மனா ஹுதம் |

தேந தே புக்யவாநீஸ: நித்யம் ப்ரீனாதி கேஸவ: || [4-42]

[பூரஹ்மாயிருக்கும் ஸ்ருக் முதலான ஹோமஸாத்ருனங்களால் ஸம்ஸ்பிக்கப்படுவதான பூரஹ்ம ரூபமான ஹவிஸ்ஸு பூரஹ்மாயிருக்கும் ஹோமம் செய்பவனால் பூரஹ்மமான அக்ஷுனியில் ஹோமம் செய்யப்பட்டது. அதனாலே அந்தப் பித்ருக்களும், அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய், ஜ்ஞானாதிருகூண பரிபூர்ணனாய், ஸர்வேஸ்வரனான கேஸவனும் தினந்தோறும் உகப்படைகிறார்கள்.] என்னும் ஸ்லோகத்தில் கீதையில் [4-24] சொன்னபடி பித்ருக்களைக் குறித்து ஹோமம் செய்வதால் பித்ருக்களும், அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியான கேஸவனும் திருப்தியடைகின்றனர் என்று கூறப்பட்டது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ஸுத்ருத்யமந்நம் ஹவிஷ்யாந்நம் விஷ்ணுஸாந்நித்யபோஜநம் |
அந்நாப்யாவே து கர்த்தவ்யம் ஸாகமுலபுலேந வா || [4-54]

[ஸ்ராத்ஸுத்திற்ரு உபயோகப்படும் அன்னம் ஸுத்ஸுமானதாகவும், ஹவிஸ்ஸாயிருப்பதாகவும், விஷ்ணு ஸந்திதியில் அமுது செய்விக்கப்பட்ட அன்னமாகவும் இருக்கவேண்டும். அன்னமில்லாவிடில் காய்கறி, கிழங்கு, பழம் ஆகியவற்றைக் கொண்டும் பித்ருக்களை ஆராதிக்கலாம்.] என்று ஸ்ராத்ஸுத்திற் பித்ருக்களுக்குரிய அன்னம் எம்பெருமான் அமுது செய்ததாயிருக்கவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டிருப்பது உணரத்தக்கது. நமது ஸாத்விகவிஜயத்தில் எடுத்துக்காட்டப்பட்ட பாத்ஸுபுராண வசனங்களும் இதையே வலியுறுத்துகின்றன. எட்டாமத்தியாயத்தில்,

ந க்ஷாயேத் காமக்ஷேதாநி வைஷ்ணவம் க்ஷேதமாசரேத் | [8-126]

[காமத்தைத் தூண்டும் பாட்டுக்களைப் பாடலாகாது; விஷ்ணு வைப் பற்றின பாட்டுக்களையே பாடவேண்டும்.] என்று விஷ்ணு வைப் பற்றியே பாடவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டதும் காணத்தக்கது. ஒன்பதாமத்தியாயத்தில்,

ஏகாத்ஸுஸீத்ஸுநம் யத்ர நிராஹாரம் ப்வேத்ஸத்யா ||

யாநி காநீஹ பாபாநி அந்நமாஸ்ரித்ய திஷ்டுதி |

த்ஸுவாத்ஸுஸ்யாமுபவாஸம் து யே ப்ரகுர்வந்தி மாநவா: ||

தே விஷ்ணும் நைவ ஜாநந்தி வ்ருத்ஸா விஷ்ணுபராயண: ||

[9-11...13]

[ஏகாத்ஸுஸியன்று எப்போதும் உணவு உண்ணாமலிருக்க வேண்டும். அன்று உணவு உண்டால் எல்லாப் பாபங்களும் உண்டாகும். த்ஸுவாத்ஸுஸியில் எந்த மனிதர்கள் உபவாஸமிருக்கிறார்களோ அவர்கள் விஷ்ணுவை அறியாதவர்களே. அவர்களுடைய விஷ்ணு புக்தியும் வீணானதே] என்று ஏகாத்ஸுஸீவ்ரதமும், த்ஸுவாத்ஸுஸி பாரீணையும் வைஷ்ணவர்கள் அவசியம் கைக்கொள்ளவேண்டியவை என்று காட்டப்பட்டது. பதினேராவது அத்தியாயத்தில்,

த்ஸானவிதி்யை வர்ணிக்கும்போது, த்ஸானத்தை ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று மூவகையாகப் பிரித்து,

ஸ்ராத்ஸுயா ஸ்ருவலிதா(?)பூவம் க்ருத்ஸா ஹ்ருத்ஸு

ஜநார்த்துநம் |

காலபாத்ரம் ச ஸத்ஸுபூவம் குப்தம் ஸாத்விகமுச்யதே || [11-6]

[ஸ்ராத்ஸுதையேரடும், கைம்மாறு கருதாத நினைவேரடும் காலத்தை யும் பாத்திரத்தையும் உணர்ந்து, நல்ல எண்ணத்துடன் ஜநார்த்துனை நெஞ்சில் தியானித்து ரஹஸ்யமாகக் கொடுப்பது ஸாத்

விகதாராம் எனப்படும்.] என்று ஸாத்விகதூானத்தை வர்ணித்தி
ருப்பதும் விஷ்ணுபரத்வத்தை விளங்கவைக்கிறது. அடுத்தபடியாக,
அநேந கோப்ரதூானேந கோவிந்தது: ப்ரியதாம் மம। [11-20]
[இந்த கோதூானத்தாலே கோவிந்தன் என்னிடம் உகப்படையட்
டும்] என்னுமிடத்திலும்.

ருணதேநும ப்ரயச்சுமி (ப்ரதூாஸ்யாமி) ப்ரியதாம்

மே ஜநார்த்தந:। [11-28]

[ருணதேநுவை(?) நான் தூானம் அளிக்கிறேன். ஜநார்த்தனன்
என்னிடம் உகப்படையட்டும்] என்னுமிடத்திலும் இது வலியுறுத்
தப்படுகிறது.

ஸ்வர்ணரௌப்யம் ச க்ஷுளர்பூமிரந்நம் வஸ்த்ரம் ததூா திலா:।
தூத்தைஸ்தைர்விஷ்ணுஸதூநம் யாதி பூத்வா ச விஷ்ணுவத் ||

[11-41]

[தங்கம், வெள்ளி, பசு, பூமி. அன்னம், வஸ்த்ரம், என் முத
லானவற்றை தூானமளிப்பதால் விஷ்ணுவைப் போலாகி, விஷ்ணு
லோகத்தையடைகிறான்.] என்றும்,

ஸிவநேத்ரஸமுத்பந்நம் ரௌப்யம் பித்ருகூணப்ரியம்।

தஸ்மாத் ரௌப்யப்ரதூானேந ப்ரியதாம் ருக்மிணீபதி: || [11-44]

[சிவனுடைய நேத்தர்திலிருந்து உண்டானதாகவும், பித்ருக்களுக்கு
இனியதாகவுமிருப்பது வெள்ளி, ஆகையால், வெள்ளியை தூான
மளிப்பதால் (பித்ருக்களுக்கு அந்தர்யாமியான) ருக்மிணீபதி உகப்
படையட்டும்.] என்றும் தூானங்களால் பிரீதியடைந்து தன் லோகத்
தையும் அளிப்பவன் விஷ்ணு என்று காட்டப்படுகிறது.

ஆஸௌசத்தை வர்ணிக்கும் பதின்மூன்றாவது அத்தியாயத்தில்,
ஸத்ரயாகீ ச யோ நித்யம் க்ருடூத்வஜபூஜக:।

ப்ரஹ்மசாரீ யதிஸ்சைவ ஸர்வே தே த்யக்தஸதிதகா: || [13-18]

[எவனொருவன் ஸத்ரயாகும் செய்பவனாய், க்ருடூக் கொடியோனான
விஷ்ணுவை தினந்தோறும் பூஜிக்கிறானே அவனும், அப்படி விஷ்ணு
வைப் பூஜிக்கும் ப்ரஹ்மசாரியும், ஸந்யாஸியும் தீட்டு இல்லாத
வர்கள்.] என்று விஷ்ணு பூஜகர்களுக்கே தீட்டு இல்லை என்றும்,

யோ ந பூஜயதே நித்யம் விஷ்ணுவைஸ்வாநராதித்யம்।

ஸநாநஸந்த்யாவிஹீநாஸ்ச ஸதூா தே ஸதிதகாந்விதா: || [13-26]

[எவனொருவன் தினமும் விஷ்ணுவையும், அக்ஷணியையும், அதித்யையும் ஆராதிப்பதில்லையோ, எவர்கள் ஸ்நான ஸந்த்யாவந்த்யுங்களைச் செய்வதில்லையோ அவர்களனைவரும் எப்போதும் தீட்டுடையவர்கள்] என்று விஷ்ணு பூனஜ இல்லாதவர்களுக்கு எப்போதும் தீட்டு உண்டு என்றும் கூறியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

இதுவரையில் இந்த ஸ்ம்ருதியிலுள்ள புகூவத்பரத்வத்தைத் தெளிவாகக் காட்டும் பல வசனங்கள் விவரிக்கப்பட்டன. விநாயகர் முதலான தேவதைகளைப் பற்றிய ஸாந்திகளும், சில குறிப்புக்களும் இந்த ஸ்ம்ருதியில் ஆங்காங்கு காணப்பட்டபோதிலும் அவற்றில் அந்த தேவதைகளுக்குப் பரத்வம் எங்கும் கூறப்படவில்லை.

வ்யாக்ரபரதஸ்ம்ருதி நிர்ணயம்

கல்கத்தா பதிப்பில் நாலாவது புகூவத்தின் கடைசியில் அச்சிடப்பட்டுள்ள இந்த ஸ்ம்ருதியில் தேவதா விஷயமாகவும், புண்ட்ர விஷயமாகவுமுள்ள சில வசனங்களைக் காண்போம்.

தூரயேதுரூர்த்யபுண்ட்ரம் து ஸ்நாநாந்தே ச விஸேஷத: |

தர்ப்பணே ஹோமகாலே ச ஸாயம் ப்ராத: ஸமாஹித: ||

திர்யக்புண்ட்ரம் ந குர்வீத ய :வத் ஹோமம் ஸமாசரேத்||[35,36]

[குளித்தபின்பு ஊர்த்யபுண்ட்ரம் தூரிக்கவேண்டும். சிறப்பாக, தர்ப்பணம் செய்யும்போதும், காலையிலும், மாலையிலும் ஹோமம் செய்யும்போதும் ஸாந்தியுடையவனாய் அதை தூரிக்கவேண்டும். திர்யக்புண்ட்ரத்தை தூரிப்பவர்களும் ஹோமம் முடியும் வரையில் அதை தூரிக்கக்கூடாது.] என்றும்,

ஊர்த்யபுண்ட்ரம் ஸதூா கார்யம் ஸ்ரௌதே ஸ்மார்த்தே ச

கர்மணி | [40]

[ஸ்ருதியிலும், ஸ்ம்ருதியிலும் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்யும் போது ஊர்த்யபுண்ட்ரம் எப்போதும் தூரிக்கத்தக்கது.] என்றும் ஊர்த்யபுண்ட்ரத்தின் பெருமையும், திர்யக்புண்ட்ரத்தின் சிறுமையும் பறைசாற்றப்பட்டது.

ஸ்ராத்யதே யஜ்ஞே ஜபே ஹோமே வைஸ்வதேவே

ஸிவார்ச்சநே |

த்ரிபுண்ட்ரம் தூரயேத்யஸ்து நிராஸா: பிதரோ கூதா: || [62]

[ஸ்ராத்யத்யம், யஜ்ஞம், ஜபம், ஹோமம், வைஸ்வதேவம் ஆகிய வற்றைச் செய்யும்போது ஸிவபூஜையில் தூரித்த த்ரிபுண்ட்ரத்தை

அணிந்து கொண்டிருப்பவனுடைய பித்ருக்கள் ஸ்ராத்தத்தில் விருப்ப மில்லாதவர்களாய் திரும்பி விடுகிறார்கள்.] என்றும் இவ்விஷயம் வலி யுறுத்தப்பட்டது. இனறும் த்ரிபுண்ட்ரம் இட்டுக்கொள்ளும் ஸ்மார்த் தர்கள் அந்தப் புண்ட்ரமில்லாமலே ஸ்ராத்தமும் முதலானவற்றைச் செய்கிறார்கள் என்னும் அநுஷ்டானமும் இதையே காட்டுகிறது.

திலகேந விநா விப்ரோ புண்யஸ்த்ரீ குங்குமம் விநா |

த்வாவேதௌ க்ஷர்ஹிதௌ லோகே தைவே பிதர்யே ச கர்மணி ||
யாக்யம் தூநம் ச யோக்யம் ச ஸ்வாத்யாயம் பித்ருதர்ப்பணம் |

புஸ்மீபுவதி தத்ஸர்வம் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் விநா க்ருதம் ||

[197, 198]

[தேவ பித்ரு கார்யங்களைச் செய்யும்போது நெற்றிக்குறியில்லாத அந்தணனும், குங்குமமில்லாத குலஸ்திரீயும் உலகில் இகழப்படு வார்கள். ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாமல் செய்யப்படும் யாக்யம், தூனம், யோக்யம், அத்யயனம், பித்ரு தர்ப்பணம் ஆகிய அனைத்தும் சாம்பலாகின்றது (விண்கின்றது)] என்று மறுபடியும் ஊர்த்வபுண் ட்ரத்தின் பெருமை பேசப்பட்டது.

ந வ்யாஹ்ருதிஸமோ ஹோமோ ந க்யாயத்ரீஸமோ ஜப: |

நாக்யநிஹோத்ராத் பரோ யஜ்ஞோ ந தேவ: கேஸவாத்பர: || [369]

[பூர் புவஸ் ஸுவ: என்னும் வ்யாஹ்ருதிஹோமத்தையொத்த ஹோமமில்லை. க்யாயத்ரீஜபத்தையொத்த ஜபமில்லை. அக்ஷனி ஹோத்ரத்தைக் காட்டிலும் மேலான யாக்யமில்லை. கேசவனைக் காட்டிலும் மேலான தெய்வமில்லை.] என்றும்,

அஸந்துஷ்டே ஸுக்யம் நாஸ்தி ந தூர்ம: க்ஷுத்ரமாநஸே |

பாக்யஹிநே தூநம் நாஸ்தி நாஸ்த்யபுண்யேத்யுதார்ச்சநம் ||

[371]

[திருப்தியில்லாதவனிடம் ஸுக்யமில்லை. தாழ்ந்த தெஞ்சையுடைய வனிடம் அறமில்லை. பாக்யமில்லாதவனிடம் செல்வமில்லை. புண் ணியம் செய்யாதவனிடம் அச்யுதாராத்யனம் இல்லை] என்றும் புக்ய வத்பரதவமும் இந்த ஸ்ம்ருதியில் பறைசாற்றப்பட்டது.

கபிலஸ்ம்ருதி நிர்ணயம்

கல்கத்தா பதிப்பில் கடைசியான ஐந்தாவது பாக்யத்தில் முதல் ஸ்ம்ருதியான கபிலஸ்ம்ருதியில் பரதத்துவத்தை நிர்ணயித்திருக்கிற படியைக் காட்டுவோம் இனி. இந்த ஸ்ம்ருதியானது விஷ்ணுவினு டைய அம்சாவதாரமான கபிலருக்கும் ஸௌநகமுனிவருக்கும் ஸம் வாதுமாயமைந்துள்ளது. இதன் முதலத்தியாயத்தில்,

ஸாக்ஷாந் நாராயண: ஸோடயம் பேதுக்ருந்நாயமாபுவேத்(?) |
 வேதோ நாராயண: ஸாக்ஷாத் ததூர்த்தஜ்ஜு: ஸ ஏவ ஹி || [37]
 [நாராயணனாகிற இந்த தேவன் தன்னிலும் வேறுபட்ட உலகைப்
 படைத்தவனாய்த் தோன்றினான். ஸாக்ஷாத் நாராயணனே வேத
 மாவான். (வேதத்தின் பொருளாவான்.) அதன் பொருளை அறிந்
 தவன் அவனேயன்றே.] என்று நாராயணனே உலகைப் படைத்
 தவன் என்றும், வேதத்தை அறிந்தவன் என்றும், வேதத்தின்
 பொருளாயிருப்பவனென்றும் முழங்கப்பட்டது.

ஸுதஜந்மஸு தம் வித்யாத் ஸாக்ஷாத் தைவதமாகுதம் |
 வேதநாராயணத்ரோஹீ நிர்ஃப்யேந ஸ்ருதிம் ஸதாம் ||
 வாசா ஸம்ஸ்க்ருதயா வக்தி...வேதேஸ்மிந்

ப்ரஹ்மஹா புவேத் || [40,41]

[எத்தனை பிறப்பெடுத்தாலும், நேரே பரம்பொருளாய் இவ்வுலகிலும்
 அவதரிக்கும் அந்த நாராயணனையே அறியக்கடவன். எவனொருவன்
 வேதத்துக்கும், நாராயணனுக்கும் த்ரோஹம் செய்பவனாய், நல்ல
 ஸம்ஸ்க்ருதவாக்கினால் புயமில்லாமல் வேதத்தைச் சொல்லுகிறானே.
 அவன் வேதத்தை ஓதியபோதிலும் ப்ரஹ்ம(வேத)ஹத்தி செய்த
 வனாவான்.] என்று நாராயணனுக்கு த்ரோஹம் செய்பவன் வேத
 த்ரோஹம் செய்பவனே என்று வலியுறுத்தப்பட்டது.

அநதீத்ய புரா வேதம் அந்யஸாஸ்த்ர ஸ்ரமம் வ்ருத்யா ||
 கரோதி ப்ரஹ்மணோ மூடோ நரோ க்ரூர்த்தபு உச்யதே |
 நரகூர்த்தபுஸம்ஸர்க்கே ஸநாநம் பஞ்சாங்குஸம்யுதம் ||
 க்ருத்வா ஸங்கல்ப்ய தத்பஸ்சாத் ப்ராணயாமஸுதம் சரேத் |...
 பூதலே கலிநா ஸ்ருஷ்ட: ந குர்யாத் தேந பூஷணம் |
 அஸ்ரோத்ரியைர் ப்ரஹ்மவித்யாவிஷயே கலஹம் வ்ருத்யா ||
 ந குர்யாதேவ ஸோடயம் வை மஹாவ்யாமோஹகாரணம் |
 ஸ்லாதிந: குதர்க்காஸ்ச குத்ஸிதா: கலிருபிண: ||
 குப்யுத்தய: குபோத்தய: குத்ஸிதாசாரகாரகா: |
 நாவலோக்யா ந ஸம்பூஷ்யா விப்ரநாமகதாரகா: ||
 விஸேஷேண ஸ்ராத்ததிநே யதி த்ருஷ்டா ஹட்யாத் தத்யா |
 இதும் விஷ்ணுவ்யாஹ்ருதிஸ்ச ஜபித்வா ப்ரணவம் பரம் ||
 ஸமுச்சாரியாத்ய ச ஸ்ரோத்ரம் துக்ஷிணம் ஸம்ஸ்ப்ருஸேதுபி |
 ஸர்வேஷாமேவ துர்மானம் முக்யதூர்மோதயமேவ வை ||

[45...53]

[அநாதியான வேதத்தை ஓதாமல் எவனொருவன் வீணாக மற்ற ஸாஸ்த்ரங்களைக் கற்கிறானோ, முட்டாளான அந்த அந்தணன் கழுதைமனிதன் என்று சொல்லப்படுகிறான். கழுதை மனிதனோடு தொடர்பு ஏற்பட்டால் பஞ்சாங்கு ஸ்நானம் செய்து, அதற்குப்பின் ஸங்கல்பித்து, நூறு ப்ராணயாமம் செய்யவேண்டியது..... இந்த மனிதன் இவ்வுலகில் கலியினால் படைக்கப்பட்டவன். அவனோடு பேசக்கூடாது. வேதம் ஓதாதவர்களோடு பூர்வஹித்யாவிஷயத்தில் வாதம் செய்வது வீணானது. பெரிய மயக்கத்திற்குக் காரணமான இத்தகைய வாதத்தை வேதமோதினவன் செய்யக்கூடாது. குலத்தை அழிப்பவர்களாய், குதர்க்கம் செய்பவர்களாய், தாழ்ந்தவர்களாய், கலியே உருவெடுத்தவர்களாய், தீய அறிவுடையவர்களாய், தீய அறிவை உபதேசரிப்பவர்களாய், தாழ்ந்த ஒழுக்கத்தைப் பரப்புகிறவர்களாய், அந்தணன் என்னும் பெயரைத் தாங்குகிறவர்களான இவர்கள் காணவும் தகாதவர்கள்; பேசவும் தகாதவர்கள். குறிப்பாக, ஸ்ராத்மத்யூனத்தில் இவர்களைக் காணவோ, பேசவோ கூடாது. நிர்ப்பந்தமாகக் காணப்பட்டுவிட்டார்களாகில் 'இதும் விஷ்ணு:' என்னும் விஷ்ணுஸூக்த மந்த்ரத்தையும், 'பூ:' முதலான வ்யாஹ்ருதிகளையும் ஜபித்து, மேலான மந்த்ரமான ப்ரணவத்தை உச்சரித்து, வலது காதையும் தொடவேண்டும். எல்லாதூர்மங்களைக் காட்டிலும் இதுவே முக்கிய தூர்மமாகும்.] என்று கழுதை மனிதன் முதலான தாழ்ந்தவர்களின் தொடர்பு ஏற்பட்டால் விஷ்ணுஸூக்த மந்திரத்தைப் பிரயஸ்சித்தமாக விதித்திருப்பது காணத்தக்கது,

விரோஷேண து வித்வாந் ஸ: த்யக்தவையோ ஹரிம் ஸ்மரந்
குர்யாதேவ ததோ யாதி தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் || [511]

[சிறந்த அறிவாளியான அவன் விரோதமற்றவனாய், ஹரியை நினைத்துக்கொண்டு பூமிதானத்தைச் செய்யவேண்டும். அதனால் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தையடைகிறான்.] என்று ஹரிஸ்மரணத்துடன் பூமிதானம் செய்பவன் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தையே அடைகிறான் என்று கூறியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ஏகமேவாஞ்ஜலிம் நோ வை ப்ராத்ருதஜ்ஜாதயோ த்யூ: ||

அத்யாஸ்மஜ்ஜலதோ ஜாத: வயமேதேந பூஷிதா: |

க்ருதார்த்தா நிதராம் ஜாதா: யுஷ்மத்துல்யா அபூமஹி ||

தஸ்மாத் தத்யூத்தமுத்யுகம் அஸ்மாகம் பரமாம்ருதம் |

த்யூ: ஸோம க்ருத கஹீர மேதோ மாதுக வ்லிந்தவ: ||

நாராயணபத்யப்ராப்திகாரகாஸ்சாதிபாவநா: |

கும்பீபாகமஹாகேடாரரௌரவாதி நிவாரகா: || [716...719]

[பித்ருக்களான எங்களுக்கு எங்களுடைய சகோதரர்களும், அவர்களுடைய வம்ஸத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் ஒரு கை ஜலமாவது கொடுக்கிறார்கள். இன்று எங்களுக்கு ஜலாஞ்ஜலி கொடுப்பவன் பிறந்திருக்கிறான். இவனால் நாங்கள் விளங்கச்செய்யப்பட்டோம்; பெருப்பேறு பெற்றோம். எங்களுடைய பித்ருக்களான உங்களுக்குச் சமமாக ஆளோம், ஆகையால் அவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட ஜலதர்ப்பணம் எங்களுக்கு மேலான அமிர்தமாகிறது. தமிழ், சோமரஸம், நெய், பால், மேதுஸ், தேன் ஆகியவைகளாலான கடலாகவும் ஆகிறது. மிகவும் பரிஸுத்தமானவையாய், நாராயணனுடைய திருவடியை அடைவிக்கின்றவையாய், கும்பீபாகம் முதலான நரகங்களுக்குச் செல்லாமல் தடுப்பவையாகவும் ஆகின்றன.] என்று பித்ருக்களுக்கு அளிக்கப்படும் ஜலதர்ப்பணம் நாராயணனின் திருவடியை அடைவிக்கிறது என்று கூறியதும் காணத்தக்கது.

யோ வா த்நாநாநி ஸர்வாணி மஹாந்தி சரமே வய: ||

கரோதி புக்த்யா ஸூத்ரோ஽பி தத்ஷ்ணாத் தேந காயத: |

விஷ்ணுலோகம் ப்ரயாத்யேவ மஹிம்நா தஸ்ய கேவலம் ||

[894, 895]

[ஸூத்ரானுயினும் எவனொருவன் தன் கடைசிக் காலத்தில் பெரிய தான எல்லா தூானங்களையும் தன் உடலை வருத்திச் செய்கிறானே அவன் மிக விரைவில் அந்த தூானத்தின் மஹிமையினாலேயே விஷ்ணுலோகத்தை அடைகிறான்] என்று கூறியிருப்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ஸர்வயஜ்வௌக்யவிநுதம் அபரம் த்நாநமேககம் ||

கல்பவ்ருக்ஷாக்யகம் தேவதேவஸ்ய பரமாத்மந: |

அதிஸம்பீதிஜநகம் ஸத்ய: கைவல்யதூயகம் ||

ஏவம் மஹாத்நாநம் கேடாமேத்யஸதஸந்நிப்யம் || [923, 924]

[யாகும் செய்பவர்களைவராலும் புகழப்பட்டதாய், கற்பகவ்ருக்ஷம் என்று பெயர்பெற்ற மற்றொரு தூானம் தேவதேவனுடைய பரமாத்மாவுக்கு மிகவும் உகப்பை அளிப்பது. மஹாத்நாதூானமாகிய இந்த தூானம் நூறு பசுமேத்யாகுத்தை ஒத்ததாய், உடனே மோக்ஷத்தையே அளிப்பது.] என்று கல்பகவ்ருக்ஷதூானத்தின் பல்பலப் பரமாத்மா உகப்படைந்து மோக்ஷத்தையே அளிக்கிறான் என்று கூறப்பட்டது.

பித்ருணாம்பி ஸர்வேஷாம் நரகோத்தாரபூர்வகம் ||
 தச்சுடார்வதப்ரஹ்மலோகாவாப்திகாரகமுச்சயதே |
 தூதுஸ்து ஸத்யோ விஜ்ஞாநத்வாவரைவ புநரேவ வை ||
 தத்ப்ரஹ்மஸாயுஜ்யநாம முக்திகாரகமேவ வை |
 தஸ்மாந்நைதத்ஸமம் தூநம் தூர்மோ வை தத்பர: குத: ||
லக்ஷ்மீநாராயணப்ரியம் |

மஹாஸந்ததிஸம்வ்ருத்தி,காரகம் கதிதம் மஹத் ||[931...934]

[(கன்யாதூானமானது) பித்ருக்கள் அனைவரையும் நரகத்திலிருந்து தூக்கி எடுத்து, நிலையான ப்ரஹ்மலோகத்தை அளிப்பதாகக் கூறப் படுகிறது. இந்த தூானமளிப்பவனுக்கு விரைவில் ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கி, ப்ரஹ்மத்தோடு ஸாயுஜ்யம் எனப்படும் தலைசிறந்த மோக்ஷத்தை விளைக்கக்கூடியது. ஆகையால் இதற்கு ஸமானமான தூானம் கிடையாது. இதற்கு மேலானது எப்படியிருக்கமுடியும் ?இது லக்ஷ்மீநாராயணர்களுக்கு இனியது. பெரிய ஸந்ததி களை வளர்ச்செய்யும் பெரிய தூானம் இது.] என்று கன்யாதூானத் தின் பூலனை மோக்ஷபர்யந்தமாகச் சொல்லி, அது லக்ஷ்மீநாராய ணர்களுக்கு இனியது என்றும் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து, லக்ஷ்மீ நாராயணர்களின் ப்ரீதியினாலேயே மோக்ஷம் ஏற்படுகிறது என்று விளங்குகிறது.

யாசந்தம் தண்டுலாந் ப்ரஹ்மசாரிணம் யதிமேவ வா |

த்ருஷ்ட்வா விலோக்ய மார்த்தாண்டம்

புண்டூரீகாக்ஷமுச்சரேத் || [950]

[அரிசியைப் பிச்சை எடுக்கும் ப்ரஹ்மசாரியையோ, சந்நியாஸி யையோ பார்த்தால் (அதற்குப் பிராயஸ்சித்தமாக) ஸுரீயனைப் பார்த்து, (ஸுரீயனின் நடுவிலிருக்கும்) புண்டூரீகாக்ஷநாம ஸங் கீர்த்தனத்தைச் செய்ய வேண்டியது] எனினுமிடத்தில் ஸுரீயனுக்கு நடுவிலிருக்கும் பரம்பொருள் புண்டூரீகாக்ஷனே என்னும் சூந்தேக்ய உபநிஷத்வாக்யத்தை விவரித்திருப்பது காணத்தக்கது.

இவ்வண்ணமாக, நாராயணனே உலகைப் படைத்தவன், நாராயணத்ரோஹி வேத்யத்ரோஹியே, தூானம், தர்ப்பணம் முத லான கர்மங்களை ஹரிஸ்மரணத்தோடு செய்பவன் மோக்ஷமடை வான், ஸுரீயமண்டூலத்தின் நடுவிலிருப்பவன் தாமரைக்கண்ணனான அவனே என்று முழங்குவதன்மூலம் விஷ்ணுபரத்வத்தை இந்த ஸ்ம்ருதி விளங்க வைக்கிறது.

கபிலஸ்ம்ருதி ரிர்ணயம் முற்றிற்று.

வாதர,லஸ்ம்ருதிவீநர்ணயம்

கல்கத்தா பதிப்பில் கபிலஸ்ம்ருதிக்கு அடுத்தபடி அச்சிடப்பட்டிருக்கும் வாதர,லஸ்ம்ருதியிலும் புகுவத்பரத்வமே பொலிகின்ற படியைக் காண்போம் இனி.

ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே ஸம்ப்ராப்தே த்யக்தநித்யர: ப்ரஸந்நதீ: |
ப்ரக்ஷாள்ய பாதூவாசமய ஹரிஸங்கீர்த்தநம் சரேத் || [4]

[ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்தில் (விடியற்காலையில்) தூக்கத்தை விட்டு, தெளிந்த அறிவை உடையவனாய், கால்களை அலம்பி, ஆசமனம் செய்து, ஹரிநாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்யவேண்டும்.] என்று விழித்தவுடன் ஹரிநாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்யவேண்டும் என்று விதித்திருப்பதும், இதற்கு மாறாக ஹரநாமஸங்கீர்த்தனம் செய்யவேண்டும் என்று எந்த ஸ்ம்ருதியிலும் விதிக்காமலிருப்பதும் காணத்தக்கது.

விஷ்ணவங்கூரிதோயபாநே ச நாத்யந்தாசமநம் புவேத் ||

விஷ்ணுபாதோத்யுபுவம் தீர்த்தம் பீதவா ந க்ஷாலயேத்தகரம் |

க்ஷாலயேத்யுத்யு மோஹேந பஞ்சபாதகமாப்நுயாத் || [31, 32]

[எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தைப் பருகுவதற்கு முன்பும் பின்பும் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. அத்தீர்த்தத்தைப் பருகியபின் கையை அலம்பக்கூடாது. மயக்கத்தினால் அலம்பினானால் பஞ்சமஹா பாதகங்களையும் செய்தவனாவான்.] என்று எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தின் மஹிமை விளக்கப்பட்டது.

உத்ஸவே வாஸுதேவஸ்ய ய: ஸ்நாதி ஸ்பர்ஸஸங்கயா |

ஸ்வர்க்க்யஸ்தா: பிதரஸ்தஸ்ய பதந்தி நரகே க்ஷணாத் || [49]

[வாஸுதேவனுடைய உத்ஸவத்தில் தீண்டத் தகாதவர்களைத் தீண்டியிருப்போமோ என்று ஐயமுற்று எவனொருவன் குளிக்கிறானோ ஸ்வர்க்குத்திலிருக்கும் அவனுடைய பிதருக்கள் கணதேரத்தில் நரகில் விழுவார்கள்.] என்று எம்பெருமானுடைய உத்ஸவத்தில் ஸ்பர்ஸதோஷம் இல்லை என்று காட்டப்பட்டது.

ஆவாஹ்யாமி த்வாம் தேவி ஸ்நாநார்த்த்யமிஹ ஸுந்தரியி |

ஏஹி க்ஷங்கே நமஸ்துப்யம் ஸர்வதீர்த்தஸமந்விதே ||

இமம் மே க்ஷங்கே இத்யுக்த்வா புண்யதீர்த்த்யகநி ச ஸ்மரேத் |.....

ததோ நராயணம் ஸ்ம்ருத்வா ப்ரஜபேத்யுமர்ஷணம் || [83...85]

[“அழகிய தேவியான க்ஷங்கையே! ஸ்நானத்தின் பொருட்டு உன்னை இங்கே அழைக்கிறேன் வா. எல்லாத் தீர்த்தங்களையும் தன்

ஹுள் அடக்கியவனே! உனக்கு வணக்கம்'' என்று கூறி, ' இமம் மே கங்ஹே ' என்னும் மந்திரத்தையும் அநுஸந்தித்து, புண்ய தீர்த்தங்கனையும் (ஸ்நானம் செய்யும்போது) நினைக்கவேண்டும்..... அதற்குப்பின் நாராயணனை நினைத்து, அகமர்ஷண ஜபம் செய்ய வேண்டும்.] என்றும்,

தத்ஸுவிஷ்ணோரிதி மந்த்ரேண மஜ்ஜேதஸு புந: புந: |
கூாயத்ரீ வைஷ்ணவீ ஹ்யேஷா விஷ்ணோ: ஸம்ஸ்மரணய வை ||
ப்ரதிக்ருஹ்யாப்ரதிக்ருஹ்யம் புக்த்வா சாபுக்ஷயபுகுஷணம் |
தத்ஸுவிஷ்ணோரித்யபாம் மத்யே ஸக்ருஜ்ஜப்த்வா

விஸுத்ஸுயதி || [89, 90]

['தத்ஸுவிஷ்ணோ: பரமம் பதம்' என்னும் மந்திரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு நீரில் மறுபடியும் மறுபடியும் மூழ்கவேண்டும். இது விஷ்ணுவை நினைப்பதற்காக ஏற்பட்ட வைஷ்ணவ கூாயத்ரியாகும். ஏற்கத்தகாததை ஏற்றலும், புசிக்கத் தகாததைப் புசித்தாலும், ' தத்ஸுவிஷ்ணோ: ' என்னும் மந்திரத்தை நீரின் நடுவிலிருந்து கொண்டு ஒரு முறை ஜபிப்பதினால் ஸுத்ஸு அடைகிறான்] என்றும் ஸநானத்தின்போது நாராயணனை நினைக்கவேண்டும் என்றும், அது பாபங்களைப் போக்கடிப்பது என்றும் கூறப்பட்டிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

முகஜநாமுர்த்வபுண்ட்ரம் திலகம் பூஹுஜந்மநாம் |
பத்யாகாரமுருஜநாம் த்ரிபுண்ட்ரம் பாத்யஜந்மநாம்
த்ருதோர்த்வபுண்ட்ர: பரமேஸிதாரம் விஷ்ணும பரம்
த்யாயதி யோ மஹாத்மா |
ஸ்வரேண மந்த்ரேண ஸத்யா ஹ்ருதிஸ்திதம் பராத்பரம்
யந்மஹதோ மஹாந்தம் ||
மஹோபநிஷதி ப்ரோக்தமுர்த்வபுண்ட்ரம் பரம் ஸுபும |
த்ருதோர்த்வபுண்ட்ர: க்ருதசக்ரதாரீ நாராயணம்
ஸாங்க்யயோக்யாதிக்யம்யம் |

ஜ்ஞாத்வா விமுச்யேத நர: ஸம்ஸதை: ஸம்ஸாரபாஸாரிஹ
சைதி விஷ்ணும ||

அதூர்வஸிரவலி ப்ரோக்தமுர்த்வ புண்ட்ரவிதித் த்விஜா: |
ப்ரவக்ஷயாமி ஹிதார்த்தம் வோ பவபாப ப்ரணாஸநம் ||
ஹரே: பாத்யாக்ருதிம் ரம்யமாத்மநஸ்ச ஹிதாய வை |
மத்யே சூந்த்யந் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் யோ தாரயதி ஸர்வத்யா ||

ஸ பரஸ்ய ப்ரியோ நித்யம் புண்யபூக் முக்திபூக் புவேத் |
 சதுரங்குலமுர்த்வாக்யரம் த்வயங்குலம் விஸ்த்ருதம் ம்ருத்யா ||
 த்விலஜ்: புண்ட்ரம் ருஜும் ஸௌம்யம் ஸாந்தராலம் து தார-
 ணர்த்வக்யத்யாம் து யஸ்யேச்சூ தஸ்யோர்த்வம் [யேத் |
 புண்ட்ரமுச்ச்யதே ||

ஊர்த்வக்யத்யாம் து தேவத்வம் ஸ ப்ராப்நோதி ந ஸம்ஸய: |
 பர்வதாக்யரே நதித்ரே விஷ்ணுக்ஷேத்ரே விசேஷத: ||
 லிந்துத்ரேத்ய வல்மீகே துலவீமுலமாஸ்ரிதே |
 ம்ருத்ய ஏதாஸ்து ஸங்க்யராஹ்யா வர்ஜ்யாஸ்சாந்யாஸ்ச
 ம்ருத்திகா: ||

ஸ்யாமம் ஸாந்திகரம் ப்ரோக்தம் ரக்தம் வஸ்யகரம் புவேத் |
 ஸ்ரீகரம் பீதமித்யாஹுர் மோக்ஷத்யம் ஸ்வேதமுச்ச்யதே ||
 அங்குஷ்ட: புஷ்டித்ய: ப்ரோக்தோ மத்யமா புஷ்கரீ புவேத் |
 அநாமிகாநந்த்யா நித்யம் தர்ஜநீ முக்திபூக்தித்யா ||
 அபிஷிக்தம் து யச்சூர்ணம் விஷ்ணுபிம்பே து யோ நர: |
 ஹாரித்ரம் தாரயேந்நித்யம் ஸோடஸ்வமேத்யபுலம் லபேத் ||

[100,111]

[பரமபுருஷனின் முகத்திலிருந்து பிறந்த அந்தணர்கள் ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தையும், தோள்களிலிருந்து பிறந்த ஷத்திரியர்கள் திலகத் தையும், துடையிலிருந்து பிறந்த வைஸ்யர்கள் ஒரு திருவடியின் ஆகாரத்தை உடைய புண்ட்ரத்தையும், கால்களிலிருந்து பிறந்த ஸூத்ரர்கள் த்ரிபுண்ட்ரத்தையும் தூரிக்கவேண்டும். “ ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தை தூரித்தவனாய் யாவனொரு மஹாத்மா மேலான ஈஸ் வரனாய் பரமாத்மாவான விஷ்ணுவை ஸ்வரத்தோடு கூடின மந்த் ரத்தினால் தியானிக்கிறானே அவனுடைய நெஞ்சில் மேலானவற்றைக் காட்டிலும் மேலானதும், பெரியவற்றைக் காட்டிலும் பெரியதுமான பரம்பொருள் எப்போதும் நிலைநிற்கிறது ” என்று மேலானதும் மங்குளமானதுமான ஊர்த்வபுண்ட்ரம் மஹோபநிஷத்தில் விதிக்கப் பட்டது. “அந்தணர்களே! ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை தூரித்தவனாய், சக்ராங்கனம் பெற்றவனான மனிதன் கர்ம ஜ்ஞான புக்தியோக்யங் களால் அறியப்படும் நாராயணனை அறிந்து, எல்லா ஸம்ஸார பாசங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிருன்; விஷ்ணுவையும் அடைகிருன்” என்று அதர்வஸிரஸஸில் கூறப்பட்டதாய், ஸம்ஸாரபாபங்களைப் போக்கடிப்பதான ஊர்த்வபுண்ட்ர விதியை உங்கள் நன்மையின் பொருட்டுக் கூறுகிறேன். எம்பெருமானுடைய இரு திருவடிகளின்

ஆகாரத்தில் அமைந்ததாய், அழகியதாய், நடுவில் இடைவெளி உடையதான ஊர்த்,வபுண்ட்ரத்தை எவனொருவன் எப்போதும் த்ரிக்கிருளே அவன் என்றும் பரமாத்மாவுக்கு இனியவனாய், புண்ணியம் புரித்தவனாய் மோக்ஷமடைபவனாகிருன். நாலு அங்குலம் உயரம் உடையதாய், இரண்டு அங்குலம் அகலமுடையதாய், நேரானதாய், அழகியதாய், இடைவெளி உள்ளதான ஊர்த்,வபுண்ட்ரத்தை இரு பிறப்பாளன் (வெள்ளை) மண்ணால் த்ரிக்க வேண்டும். எவன் உயர்கூதிக்குச் செல்லவேண்டும் என்று எண்ணுகிருளே அவனுக்கு ஊர்த்,வபுண்ட்ரம் விதிக்கப்படுகிறது. உயர் சூதியாகிய பரமபதூத்தில் அவன் அயர்வறும் அமரர்களோடு ஒருவனாக ஆவான் என்பதில் ஐயமில்லை. மலை உச்சியிலும், நதிக்கரையிலும், விசேஷமாக விஷ்ணுக்ஷேத்ரங்களிலும், கடற்கரையிலும் புற்றிலும், துளசிச்செடியின் வேரோடும் இடத்திலும் உள்ள மண்ணைத் திருமண்காப்பிற்கு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். மற்ற மண்கள் விலக்கத்தக்கவை. கறுப்பு நிறமுள்ள மண் ஸாந்தியை அளிப்பதென்றும், சிவப்பு நிறமுள்ளது வல்யஸக்தியை அளிப்பது என்றும், மஞ்சள் நிறமுள்ளது செல்வத்தையளிப்பதென்றும், வெள்ளை நிறமுள்ளது மோக்ஷத்தை அளிப்பதென்றும் கூறப்படுகிறது. சுட்டை விரலால் இடுவது புஷ்டியை அளிக்கிறது என்றும், நடு விரலால் இடுவது நிறைவை அளிக்கிறது என்றும், மோதிரவிரலால் இடுவது அன்னத்தை அளிப்பது என்றும், சுட்டு விரலால் இடுவது எப்போதும் பேடாகூமோக்ஷங்களிரண்டையும் அளிப்பதென்றும் கூறப்படுகிறது. (திருமண்காப்பின் நடுவில்) விஷ்ணு பீடம்பூத்தில் அபிஷேகம் செய்விக்கப்பெற்ற ஹரித்ரா சூர்ணத்தை எவனொருவன் எப்போதும் த்ரிக்கிருளே அவன் அஸ்வமேதம் செய்த பூலனை அடைகிருன்] என்று ஊர்த்,வபுண்ட்ரலக்ஷணம் விரிவாக விளக்கப்பட்டதும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடும் திருமண்காப்பின் சிறப்பை உணர்த்துகிறது.

பூரஹ்மயஜ்ஞே ஜபேத் ஸுகீதம் பெளந்ஷம் சிந்தயந் ஹரிம் |
ஸ ஸர்வாந் ஜபதே வேத்யாந் ஸாங்க்கோபாங்க்யு(ந்)வித்யாநத: ||

[156]

[பூரஹ்மயஜ்ஞத்தின்போது ஹரியை நினைத்துக்கொண்டு புருஷ ஸுகீதத்தை ஜபிக்கவேண்டும். அப்படி ஜபிப்பவன் அங்கோபாங்க்யங்களோடு கூடிய எல்லா வேதங்களையும் முறைப்படி ஜபித்தவனாகிருன்.] என்னுமிடத்தில் புருஷஸுகீதத்தினால் சொல்லப்படுபவன் எம்பெருமானே என்பது தோற்ற 'புருஷஸுகீத ஜபத்தின்போது ஹரியை நினைக்கவேண்டும்' என்று விதித்திருப்பது காணத்தக்கது.

ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே |
 ஆஜ்ஞாச்சேத்ரீ மம த்ரோஹீ மத்யுக்தோ஽பி ந வைஷ்ணவ: ||
 விஷ்ணுநா து புரா கீதமேவம் தத்து மயேரிதம் |
 ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி து விப்ராணாம் சக்ஷுஷீ த்யவே விநிர்மிதே ||
 காணஸ்தத்ரைகயா ஹீநோ த்வாப்யாமந்தா: ப்ரகீர்த்தித: ||

[189...191]

[“ஸ்ருதியும், ஸ்ம்ருதியும் என்னுடைய ஆணையேயாகும். எவனொருவன் இவற்றை மீறி நடக்கிறானோ அவன் என் ஆணையை மீறுகிறவனாய், எனக்கு த்ரோஹியாகிருனாகையாலே எனது புக்தனாயினும் வைஷ்ணவனாகமாட்டான்” என்று ஆதிசூகாலத்தில் விஷ்ணுவினால் சொல்லப்பட்ட இவ்வசனம் இங்கு என்னால் எடுக்கப்பட்டது. அந்தணர்களுக்கு ஸ்ருதியும், ஸ்ம்ருதியும் இரு கண்களைப்போலே படைக்கப்பட்டன. அவற்றில் ஒன்றை அறியாதவன் ஒருகண் குருடனாவான். இரண்டும் அறியாதவன் முழுக்குருடனாகச் சொல்லப்படுகிறான்] என்று ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் விஷ்ணுவின் ஆணைகளே என்று கூறப்பட்டது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

மாவலிகே ச ஸபிண்டே ச ப்ரதிஸம்வத்ஸரே ததூா |

வ்யர்த்த்யம் புவதி தச்ச்ராத்யத்யம் வாஸுதேவம் விநா க்ருதம் ||

ஜபஸ்தப: ஸ்ராத்யத்யகர்ம் ஸ்வாத்யாயாதிகமேவ ச |

வ்யர்த்த்யம் புவதி தத் ஸர்வம் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் விநா
 க்ருதம் || [199, 200]

[மாஸந்தோஹம் செய்யும் மாஸ்யத்திலும், ஸபிண்டுகரணத்திலும், ஒவ்வொரு வருஷமும் செய்யப்படும் ஸ்ராத்யத்யத்திலும் செய்யப்படும் ஸ்ராத்யத்யம் வாஸுதேவஸம்பந்த்யம் இல்லாமல் செய்யப்பட்டதாகில் அது வீணானதாகும். ஜபம், தபம், ஸ்ராத்யத்யகர்மம், அத்யயனம் முதலானவையெல்லாம் ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாமல் செய்யப்பட்டதாகில் அது வீணானதாகும்.] என்று கூறியிருக்கையால் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் சிறப்பும், வாஸுதேவனின் பரத்வமும் விளங்கா நிற்கிறது.

யோ மோஹாத்யத்வா஽ஸ்யாத்யக்ருத்வா கேஸவார்ச்சநம் |

பூங்க்தே ஸ யாதி நரகம் ஸ்வாநயோநிஷு ஜாயதே || [222]

[எவனொருவன் மயக்கத்தினாலோ, சோம்பலினாலோ கேஸவனை ஆராதிக்காமல் உண்கிறானோ அவன் நரகத்தையடைவான். அதற்குப் பின்பு நாய் ஜன்மத்தை அடைகிறான்.] என்று கேஸவனை தினமும் ஆராதிக்கவேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டது.

இவ்வண்ணமாக, (1) விழித்தவுடன் ஹரிநாமஸங்கீர்த்தனம் செய்யவேண்டும். (2) எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீபாதாதீர்த்ததுமஹிமை. (3) உத்ஸவ ஸேவா மஹிமை. (4) ஸ்நானத்தின்போதும் நினைக்கத்தக்கவன் விஷ்ணுவே. (5) ஊர்த்ருவபுண்ட்ரப்ரபாவம். (6) புருஷஸூக்தஜபத்தின்போது நினைக்கத்தக்கவன் ஹரிவே. (7) ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் விஷ்ணுவின் ஆஜ்ஞைகளே. (8) ஊர்த்ருவபுண்ட்ரமும், வாலுதேவஸம்பூந்த்ருமில்லாமல் செய்யப்படும் ஸ்ராத்ருதும் பயனற்றது. (9) கேஸவனை தினந்தோறும் ஆரதிக்காதவன் மிகத் தாழ்ந்தவன் என்னும் விஷயங்களை முழங்குகையால் இந்த வாதூலஸ்ம்ருதியிலிருந்தும் விஷ்ணுபரத்வம் கல்வெட்டாகத் தேறிநிற்கிறது என்பது தெளிவாகிறது.

வாதூலஸ்ம்ருதிநிர்ணயம் முற்றிற்று.

விஸ்வாமித்ரஸ்ம்ருதி நிர்ணயம்

கல்கத்தா பதிப்பில் வாதூலஸ்ம்ருதிக்கு அடுத்தபடி அச்சிடப்பட்டுள்ள விஸ்வாமித்ர ஸ்ம்ருதியில் ஏழு அத்தியாயங்கள் உள்ளன. அதில் நித்யநைமித்திக கர்மங்களை வர்ணிக்கும் முதல் அத்தியாயத்தில்

ஸமுத்ரவஸநே தேஷவி பர்வதஸ்தந மண்டூலே |

விஷ்ணுபத்னி நமஸ்துப்யம் பாதூஸ்பர்ஸம் கூமஸ்வமே || [1-45]

[கடலை வஸ்த்ரமாகக் கொண்டவளாய், மலைகளை ஸ்தனங்களாகக் கொண்டவளாய், விஷ்ணு பத்னியான பூதேஷியே! உனக்கு வணக்கம். என்னுடைய கால்கள் உன்மேல் படுவதைப் பொறுத்துக் கொள்வாயாக.] என்று பூதேஷியை விஷ்ணுபத்னி என்று குறிப்பதன்மூலம் விஷ்ணுவின் பரத்வம் விளங்கவைக்கப்படுகிறது. ஆசமன விதியை வர்ணிக்கும் இரண்டாமத்தியாயத்தில்

விந்யஸேத் கேஸவாத்நி பௌராணசமநம் புவேத் | [2-3]

[கேஸவன் முதலான நாமங்களைக்கொண்டு அந்தந்த அங்குங்களைத் தொடுவது புராணங்களில் சொல்லப்பட்ட ஆசமனமாகும்.] என்று முதலில் ஆசமனம் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது.

கேஸவாத்ந்யேணோ மாஷதக்ருநம் பிபேத் க்ரமாத் ||

கேஸவிந்த்யுக்ருதோ ந்யஸ்ய ஸௌஷுமநே விஷ்ணுமேவ ச |

மதுஸூத்திரநமாதித்யே ஸுத்யாம்ஸௌ ச த்ரிவிக்ரமம் ||
 அக்ரதோ வாமநம் சைவ ஸ்ரீத்யம் ஹஸ்தயோஸ் ததா |
 ஹ்ருஷீகேஸம் பத்மநாப்யம் உப்யோ: பாதுயோர்ந்யஸேத் ||
 த்யாமோத்யம் ப்ரஹ்மரந்த்ரே நாம ஸங்கர்ஷணஸ்ய ச |
 ந்யஸேத்வா நாவிகாமத்யே சாஸ்யாந்தே வா விநிர்ந்த்யஸேத் ||
 விந்யஸேத் துக்ஷநாஸாயாம் வாஸுதேவம் ததேவ ச |
 ப்ரத்யுநம் விந்யஸேத்வாமே அநிருத்த்யம் து துக்ஷிணே ||
 புருஷோத்தமம் வாமநேத்ரே துக்ஷகர்ணே ஹ்யதே, காஷஜம் |
 நாரவலிம்ஹம் வாமகர்ணே நாப்யாவஸ்யுதமேவ வா ||
 ஜநார்த்த்யநம் ஹ்ருதி ந்யஸ்ய ப்ரஹ்மரந்த்ரே ஹ்யுபேந்த்ரகம் |
 விந்யஸேச்ச ஹரிம் க்ருஷ்ணம் புஜே துக்ஷே ச வாமகே ||
 பெளராணம் ஸ்மார்த்தமித்யேதத் க்ஷத்ரியாணாம் வித்யதே ||

[2-12...19]

[கேஸவன், நாராயணன், மாதவன் என்னும் மூன்று நாமங்களைக் கொண்டு மாஷ்ரேகை முழுமனவுள்ள தீர்த்தத்தைக் கையிலெடுத்து முறையே பருகவேண்டும். கோவிந்தனைத் தனக்கு முன்னாலும், விஷ்ணுவை ஸுஷும்நா நாடியிலும், மதுஸூத்திரனை ஆதித்யனிலும், த்ரிவிக்ரமனைச் சந்த்ரனிலும், வாமனை முன்புறத்திலும், ஸ்ரீத்யனை இரு கைகளிலும், ஹ்ருஷீகேஸனையும் பத்மநாபனையும் இரு கால்களிலும், த்யாமோத்யனை ப்ரஹ்மரந்த்ரத்திலும் ந்யாஸம் செய்யவேண்டும். ஸங்கர்ஷண நாமத்தை மூக்கின் நடுவிலோ முடிவிலேயோ ந்யாஸம் செய்யவேண்டும். வலது மூக்கில் வாஸுதேவனையும், இடது மூக்கில் ப்ரத்யுநனையும், வலது கண்ணில் அநிருத்த்யனையும், இடது கண்ணில் புருஷோத்தமனையும், வலது காதில் அதே, காஷஜனையும், இடது காதில் நரசிம்மனையும், நாபியில் அஸ்யுதனையும், ஜநார்த்தனனை ஹ்ருத்யத்திலும், ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தில் உபேந்த்ரனையும், ஹரியையும், கிருஷ்ணனையும் முறையே வலது இடது புஜங்களிலும் நியாஸம் செய்யவேண்டும். புராணங்களிலும், ஸ்ம்ருதிகளிலும் இந்த ஆசமனம் ஷத்ரியர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டது.] என்று முற்கூறிய புராண ஆசமனம் விளக்கப் பட்டது. ஷத்ரியர்களுக்குரிய இந்த ஆசமனத்திலும் விஷ்ணுநாமங்களே நியாஸம் செய்யப்படுவது காணத்தக்கது. சிவாதிநாமங்களைக் கொண்டு ஸ்ம்ருதிகளில் எங்குமே ஆசமனம் விதிக்கப்படாததும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ஸு=த்ஹ்யாசமாநாம் த்ரிவித்யம் ப்ரகாரம் குர்யாத்நி-

ஸந்த்யாஸ= ஸமஸ்தகர்மஸ= |

ஆரம்புணம் கேஸவநாமயுக்தம் ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிப்யாம்

த்ஹிவித்யம் ததோச்யதே || [2-21]

[எல்லா வைதிககர்மங்களிலும், மூன்று ஸந்த்யாகாலங்களிலும் [(1) நீர் பருகுவது, (2) அங்குந்யாஸம் செய்வது, (3) நாமங்களை உச்சரிப்பது என்று] மூன்று வகைப்பட்ட ஸுத்ஹ்யமான ஆசமனத்-தைச் செய்யவேண்டும். ஆசமனத்தின் தொடக்கம் கேஸவ நாமத் தோடு கூடியது. ஸ்ருத்யாசமனம் என்றும், ஸ்ம்ருத்யாசமனம் என்றும் ஆசமனம் இரண்டு வகையாகக் கூறப்படுகிறது.] என்றும்,

புண்யஸ்த்ரீணம் நமோ஽ந்தம் ஸ்யாத் விஸேஸஷாத்

கேஸவாதிஷு= | [2-26]

[புகுவந்நாமங்களை, குறிப்பாகக் கேஸவாதி நாமங்களைப் புண்யஸ்த்ரீகள் உச்சரிக்கும்போது கடைசியில் நம:பதத்தையும் சேர்த்து உச்சரிக்கவேண்டும்.] என்றும்,

கராக்ரபஞ்சாங்குலி பூர்ணமுத்ரா ஸகேஸவாத்யை-

ரநுவர்த்தநீயா | [2-29]

[கையிலுள்ள ஐந்து விரல்களாலும் அங்குந்யாஸம் செய்துகொண்டு கேஸவாதி நாமங்களோடு ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.] என்றும் ஆசமனத்தின்போது கேஸவாதி நாமங்கள் விதிக்கப்பட்டன.

ஸ்ருத்யாசமநமேபிர்யோ ஹரே: குர்யாத் த்ஹிஜோத்தம: |

ஸ ஸர்வபாபமுக்த: ஸ்யாத் ஸ்ப்ருஷ்டாஸ்ப்ருஷ்டிர் ந

வித்யதே || [2-38]

[இந்த வேதமந்த்ரோச்சாரணங்களையும், அங்குந்யாஸ கரந்யாஸங்களையும் செய்து, எந்த அந்தணர் தலைவன் ஹரியைக்குறித்து ஸ்ருத்யாசமனத்தைச் செய்கிறானோ, அவன் எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் நீங்கியவனாகிறான். அவனுக்கு ஸ்பர்ஸதோஷம் கிடையாது.] என்று ஸ்ருத்யாசமனமும் ஹரியைக்குறித்ததே என்று கரட்டப்பட்டது. க்யாயத்ரியின் பெருமையைப் பேசும் ஐந்தாம் அத்தியாயத்தில்,

நாராயணம் மூலமந்த்ரம் ஸம்ஜ்ஞாமந்த்ரம் புவேத் ஸத்யா |

ஓமாபோ ஜ்யோதிரித்யேதத் பத்யமந்த்ரமிதிநிதம் ||

[5-11]

[நாராயண நாமத்தைக் கொண்ட மூலமந்த்ரமாகிற திருவஷ்டர்-ஷ்டர மந்த்ரம் ஸம்ஜ்ஞா மந்த்ரம் எனப்படுவதாய் எப்போதும் சொல்லத்தக்கது. 'ஓமாபோ ஜ்யோதி:' என்பது பத்மமந்த்ரம் என்று கூறப்படுகிறது.] என்று திருமந்த்ரத்தின் பெருமை பேசப்பட்டது.

ஸ்ரீஸுரீயநாராயணப்ரீத்யர்த்தம் அர்க்யப்ரத்யானம் கரிஷ்யே
இதி ஸங்கல்ப்ய அர்க்யப்ரத்யானமந்த்ரஸ்ய ஸவித்ரு பக்யவாந்
ருஷி: அநுஷ்டுப்சுந்த்யு: ஸ்ரீஸுரீயநாராயணே தேவதா | [5-41]
[‘ஸ்ரீஸுரீய நாராயணனின் ப்ரீதியின் பொருட்டு அர்க்யப்ரத்யானம் செய்கிறேன்’ என்று ஸங்கல்பித்து, அர்க்யப்ரத்யான மந்த்ரத்துக்கு ஸுரீயபக்யவான் ரிஷி, அநுஷ்டுப்சுந்த்யுஸ், ஸ்ரீஸுரீயநாராயணனின் தேவதை என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும்.] என்று ஸுரீயனுக்கு அந்தர்யாமியான ஸுரீயநாராயணனே அர்க்யப்ரத்யானத் தால் உகப்பவன் என்று காட்டப்பட்டது. இருவிதமான ஜபத்தைக் கூறும் ஆறாம் அத்தியாயத்தில்,

ப்ருதிவி(த்ருவி)! த்வயா த்ருதா லோகா தேவி! த்வம்

விஷ்ணுநா த்ருதா !

தீவ்யம் ச தூரய மாம் தேவி! பவித்ரம் குரு சாஸநம் || [6-5]

[பூமிதேவியே! உன்னால் உலகங்கள் தூரிக்கப்படுகின்றன. நீ விஷ்ணுவால் தூரிக்கப்படுகின்றாய். நீ என்னை தூரிப்பாயாக. என்னுடைய ஆஸனத்தைப் பரிஸுத்திப்படுத்துவாயாக.] என்று எல்லாவுலகங்களையும் தூரிக்கும் பூமிதேவி விஷ்ணுவினால் தூரிக்கப்படுபவள் என்று முழங்கப்பட்டது. இப்படி விஷ்ணுபரத்வம் செய்திருக்கும் விஸ்வாமித்ர ஸம்ருத்தியிலும் வேறு எந்த தெய்வத்துக்கும் பரத்வம் கூறப்படவில்லை. அடுத்ததான லோஹிதஸம்ருதியில் எந்த தெய்வத்துக்கும் பரத்வம் கூறும் வசனங்கள் எதுவுமில்லை. ஆகையால் அதற்கடுத்த நாராயணஸம்ருதியைக் காண்போம்.

விஸ்வாமித்ரஸம்ருதிநிர்ணயம் முற்றிற்று.

நாராயணஸம்ருத்திநிர்ணயம்

இந்த நாராயணஸம்ருதியிலும் முதல் எட்டு அத்தியாயங்களில் எந்த தேவதைக்கும் பரத்வத்தைக் காட்டும் எதுவுமில்லை. கடைசியான ஐதீயந்தர்வது. அத்தியாயத்தின் கடைசியில் கலியில் விலக்கப் பட்ட காரியத்தைச் செய்து தூரித்வமும் வாழும் மனிதனுக்குப் பிராயஸ்சித்தத்தை வர்ணிக்கும்போது,

பலாஷ்டகப்ரமாணேந தண்டுலேந ஹவி: பசேத் |
 கோமூத்ரே விநிவேத்யைவ ஹரயே பரமாத்மநே ||
 ததேவ புக்த்வா ஸாயாஹ்நே ஸ்வபேத்யைவ துக்ஷிணஸிரா: |
 ஏவம் ஷண்மாஸக்ருத் விப்ர: பூர்வவத் ஸூத்ர்திமாப்நுயாத் ||
 ததோ க்ஷங்கூஜலே ஸ்நாத்வா ஸேதுதூர்ஸநமேவ வா |
 க்ருத்வா தத: புந: கர்ம க்ருத்வா ஸூத்ர்திமவாப்நுயாத் ||
 ஸ்வகர்மபரகர்மாஹ: புவேதேவ ந ஸம்ஸய: || [9-9...12]
 [எட்டு பலம் அளவுள்ள அரிசியைக்கொண்டு ஹவிஸ்ஸை கோமூத்
 ரத்தில் சமைக்கவேண்டும். அதைப் பரமாத்மாவான ஹரிக்கு நிவே
 த்யும் செய்து, அதையே மாலையில் புஜித்து, (இரவில்) தெற்கே
 தலையை வைத்துத் தூங்கவேண்டும். இப்படி ஆறுமாதம் பிராயஸ்
 சித்தத்தை அநுஷ்டிக்கும் அந்தணன் முன்போலே பரிஸூத்தானவான்.
 அதற்குப்பின் க்ஷங்கூர ஜலத்தில் நீராடியோ, சேதுவைக் கண்டோ
 அங்கு செய்யவேண்டிய கிரியைகளைச் செய்து, அதற்குப்பின் பரி
 ஸூத்ர்தி அடைவான். தன் கர்மங்களைச் செய்வதற்கும், பிறர்க்குக்
 கர்மங்களைச் செய்விப்பதற்கும் தருதியுடையவனாவான். இதில் ஐயு
 மில்லை.] என்று ஹரியைப் பரமாத்மர என்று குறித்திருப்பதிவி
 ருந்து, இந்த ஸ்ம்ருதியும் விஷ்ணு பரத்வத்தையே நிலைநாட்டு
 கிறது என்று விளங்குகிறது.

நாராயணஸ்ம்ருதிநிர்ணயம் முற்றிற்று.

இனி, கல்கத்தாபதிப்பில் அடுத்தபடி அச்சிடப்பட்டிருக்கும்
 ஸாண்டியஸம்ருதி ஏற்கனவே ஆராயப்பட்டுவிட்டதாகையால்,
 அதற்கடுத்தபடியுள்ள கண்வஸ்ம்ருதியைக் காண்போம்.

கண்வஸ்ம்ருதிநிர்ணயம்

இந்த ஸ்ம்ருதியில் தூர்மஸரத்தை வர்ணிக்கும் முதலத்தி
 யாயத்தில்,
 யத்கிஞ்சித்வா க்ருதம் தேந பரமேஸ்வரதுஷ்டயே |
 ததுக்ஷயமமோக்யம் ஸ்யாத் பூரஹ்மஜ்ஞாநைகஸாத்யகம் ||
 யதாஸாஸ்த்ரக்ருதம் ச ஸ்யாத் அஸாஸ்த்ரக்ருதமப்யஸம் |
 பரமேஸ்வரதுஷ்ட்யர்த்ததுக்ருதம் தஸ்மாத் ததூ சரேத் ||.....
 பரமேஸ்வர ஸப்நம் ய: கர்மாதிஷு ஸமாஹிதை: |
 ப்ரவதேத்யைவதிசு: லித்தி: பூரஹ்மஸப்நேத்யாவாஸதூ ||
 ஸ்ரீஸப்நபூர்வகோ நித்யம் தாவந்மாத்த்ரேண ஸா க்ரியா ||

[11...16]

[அவனால் பரமேஸ்வரனின் உகப்பின் பொருட்டு எந்தக் காரியமானது செய்யப்பட்டதோ அது அழியாததாகவும், பெரும்பயனை விளைப்பதாகவும் பூரஹ்ம ஜ்ஞானத்திற்கு முக்கிய உபாயமாகவும் ஆகிறது. ஸாஸ்த்ரமுறைப்படி செய்யப்படாவிட்டாலும், பரமேஸ்வரனுடைய உகப்பிற்காகச் செய்யப்பட்டது ஸாஸ்த்ர முறைப்படி செய்யப்பட்டதாகவே ஆகிறது. ஆகையால் கர்மங்களை அவ்வண்ணமே அநுஷ்டிக்கவேண்டும்.....எவன் பரமேஸ்வர ஸப்யதூதத்தைக் கர்மம் முதலானவற்றில் பழக்கமுடைய வைதிகர்களைக் கொண்டு உச்சரிக்கச் செய்கிறானோ அவனுக்கு ஸித்தி எற்படுகிறது. ஸ்ரீஸப்யதூதத்தை முன்னிட்ட பூரஹ்ம ஸப்யதூதத்தையாவது பரமேஸ்வர ஸப்யதூதமானத்தில் எப்போதும் பிரயோகிக்கலாம். இப்படிச் செய்தாலும் அக்கர்மம் பயனுடையதாகிறது.] என்று பரமாத்மாவைப் பரமேஸ்வர ஸப்யதூதத்தாலும், பூரஹ்ம ஸப்யதூதத்தாலும் குறித்தார்களவர். இந்தப் பரமேஸ்வரன் யாரென்பதைப் பிற்பகுதிகளில் எப்படி நிர்ணயித்திருக்கிறார் என்பதைக் காண்போம்.

பூரஹ்ம வை சதுர்ஹோதார: தேப்யோ யஜ்ஞோதி, நிர்மித: |
 ஸ ஹி நாராயணே பூரஹ்ம புருஷருபேண தத்ர ச ||
 வர்த்ததே ச: நுஷாகேந சோத்தரேண ஜகந்மய: |
 ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிநாஸாநாம் கர்த்தா காரணகாரணம் ||
 கரணஸ்யாபி கரணம் ஜகஜ்ஜந்மாதிசுகாரணம் |
 ஸத்யஜ்ஞாநாநந்த்யமயம் ஸத்யஸச்சிந்மயாத்மகம் ||
 தத்ருபேணவதிர்ணம் தத் தஸ்யாத்யேதா தத்யாத்மக: |
 பூரஹ்மவாத்யுச்சயதே ஸத்யபி: ஸ ஹி யைர்ந நிஷித்யதே ||
 ஸ ஸர்வவேத்யஜ்ஞௌக்யஸத்தகர்மவ்ரதக்ருந்தத: |
 ஸ உ வை வைதிக ஸ்ரேஷ்ட: கர்மிஷ்ட: கர்மடோடஸட: ||
 ஸர்வாசார்ய: ஸர்வபூந்து: ஸம்பரத்யாய ப்ரவர்த்தக: |
 ஸர்வாசாரஸ்தூபகஸ்ச ஸர்வலோகவிலக்ஷண: ||
 ஸலக்ஷமத, ர்மார்த்ததத்தவஜ்ஞ: ஸோடயம் கில விஸேஷவித் |
 வேத்யமார்க்க்யாநுஸாரீ ச பரம் வேதோக்தமேவ ஹி ||
 கரோதி கர்ம நாந்யத்து கௌணமுக்யே தத்யா பூலம் |
 தேஸகாலமஹாபாத்ரத்யவ்யயோக்யாதிசுகேஷணே ||
 முக்யம்: தத்ஸமநுஷ்ட்யநம் குருதே கில ஸந்ததம் |
 ஸத்தகர்மபி: ஸத்யா பூஜாம் கரோதி குலஸம்பவ: ||

ஸபத்ரபுஷ்பாதிக்குருதா தேவஸ்ய பரமாத்மந: |
 புவேந்ந து ஸத்யா பூஜா கிந்து ஸா கர்மபி: க்ருதை: ||
 யத்யாஸாஸ்த்ராதிவிஹிதை: அலப்யையர் மஹதீதி ஸா |
 ப்ரோச்யதே தத்ஸுவிஸேஷஜ்ஞை: ஸா ஹி ஸர்வோத்தமோத்-
 ஸா ஸர்வஸாத்நாரணதோ ந கர்த்தும் ஸக்யதே கில | [தமா ||
 ஸாத்நாரணஸ்ச புருஷா: தாத்ருஸம் தூஷயந்த்யபி ||
 தாம் க்ரியாம் தத்ஸ்வரூபம் ச தந்மந்த்ராந் வேத்யவர்ஜிதாந் |
 மோசயந்த: ஸ்வகாம் பூஜாம் அதிகதவேந கேவலம் ||
 வர்ணயந்த: பரம் பூவம் அஜாநந்த: ஸ்ருதே: பத்யம் |
 வ்யத்யாஸயந்தி ஸந்மார்க்க்யாந் அமார்க்க்யாந் வர்ணயந்த்யபி ||
 தத்யைமார்க்க்யபூக யோ வை வைதிக்கோ஽பி ந வைதிக: |
 அக்யண்டுவைதிக்கோ மார்க்க்ய: ஸர்வேஷாமேவ கர்மணாம் ||
 ஆரம்பகாலே ஸங்கல்பே பரமேஸ்வரதுஷ்டயே |
 கரிஷ்யாமீதி ஸங்கல்ப்ய தத்தத்கர்ம யத்யாவிதி ||
 ஸமநுஷ்டாய தத்பஸ்சாத் தத்தத் கர்மாந்த ஏவ ஹி |
 ப்ரீணது புக்யவாந் தேவ: பரமாத்மா ஸத்யா ஹரி: ||
 அநேந கர்மணா சேதி த்யாக்யம் சூர்யர்த் ஜலேந வை |
 ஏதச்சக்ரத்யுரஸ்யாஸ்ய பூஜநம் மஹதேககம் ||
 ஸத்யபிருக்தம் வித்யானேந பரமைர் வைதிக்கோத்தமை: |
 பூஜநம் தேவதேவஸ்ய பரம் கர்மபிரேவ வை ||
 கதிதம் தத் ஸமாஸேந தாநி கர்மாணி ஸாம்ப்ரதம் |
 ப்ரவக்ஷ்யாமி க்ரமேணைவ ப்ரஹ்மஜ்ஞாநைகஸாத்யகம் ||
 ஔபாஸநம் வைஸ்வதேவம் பார்வணம் ச தத்யாஷ்டகா: |
 மாலிஸ்ராத்த்யம் ஸர்ப்பபுலி: ஈஸ்ராதபுலிரேவ ச ||
 அக்யுநிஷ்டோமோ஽த்யூர்வஸ்ச உக்த்ய: ஷோடஸஸம்ஜ்ஞிகா: |
 அதிராத்ராப்தோர்யாமஸ்ச வாக்ஸபேயஸ்ச ஸப்த வை ||.....

[394-415]

['ப்ரஹ்ம வை சதுர்ஹோதார: | சதுர்ஹோத்ருப்யோதி யஜ்ஞோ
 நிர்மித: ||' [கடடகம் 3-5-22] [வேத்யமந்த்ரங்கள் சதுர்ஹோதாக்கள்
 என்று சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றுக்காகவே யஜ்ஞம் ஏற்படுத்தப்
 பட்டிருக்கிறது] என்று வேத்யம் ஒதுகிறது. அந்த யஜ்ஞமே புருஷ
 ரூபமாக வடிவெடுத்திருப்பவன் நாராயணனாகிற ப்ரஹ்மம். புருஷ

ஸூக்தத்தினை உத்தராநுவாகத்தில்—உலகுக்கு அந்தர்யாமியாகவும் படைத்தளித்தழிக்கும் கர்த்தாவாகவும், பிரமன் முதலான காரண பூதர்களுக்கெல்லாம் காரணமாகவும், உபாயங்களுக்கெல்லாம் உபாயமாகவும், உலகிற்கு உபாத்நானம் முதலான எல்லாக் காரணமாகவும், ஸத்யஜ்ஞாநாநந்தமயமாகவும், ஸத் எனப்படும் ஸத்வாலுலகிற்கும், அஸத் எனப்படும் ஸூக்ஷ்மவுலகிற்கும், சேதநர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாகவும், வேத்யூருபமாக அவதரித்திருப்பவனாகவுமுள்ள பரம்பொருள் அவனே. வேத்யுத்தை ஒதுகின்ற ப்ராஹ்மவாதி ப்ராஹ்மத்தை இல்லையெய்யாத நல்லோர்களால் அந்தப் பரம்பொருளாகவே கூறப்படுகிறான். அவனே எல்லா வேத்யுங்களிலும் காணப்படும் யஜ்ஞங்கள், நற்கருமங்கள், விரதங்கள் ஆகியவற்றைச் செய்தவனாக எண்ணப்படுகிறான். அவனே வைத்யுக் தலைவன். க்ரீமம் செய்பவர்களில் சிறந்தவன், கர்மங்களை அறிந்தவர்களில் தலையானவன். தீமையல்லாதவன். அனைவர்க்கும் ஆசாரியன். அனைவர்க்கும் உறவினன். வைத்யு ஸம்பரத்யாயத்தை நடத்துவான். எல்லா ஒழுக்கங்களையும் நிலைநிறுத்துவான். உயர்ந்தோர் அனைவரிலும் உயர்ந்தவன். அறங்களைப் பற்றிய நுண்ணறிவுடையவன். இவனே சிறந்ததையெல்லாம் அறிபவன். வேத்யுமாரக்கூத்தின்படி நடப்பவன். வேத்யுத்தில் சொல்லப்பட்ட மேலான கர்மத்தையே செய்வான். மற்றதைச் செய்யமாட்டான். அமுக்யதவம், முக்யதவம், பூலம், தேஹம், காலம், நல்ல பாத்ரம், த்ரவ்யம் இவற்றின் சேர்த்தி ஆகியவற்றைக் கவனித்து, எது முக்கியமானதோ அதை அவன் எப்போதும் அநுஷ்டிக்கிறான். நற்குடிப் பிறந்த இவன் நற்கருமங்களால் பரமாத்மாவை எப்போதும் ஆராதிக்கிறான். இலை, புஷ்பம் முதலானவற்றைக்கொண்டு தேவனுனை பரமாத்மாவுக்குச் செய்யும் பூஜையே எப்போதும் அவனுக்கு ஆராதனமாகி விடாது. நல்ல ஈஸ்த்ரம் முதலானவற்றால் விதிக்கப்படுபவையாய், அரியவையான கர்மங்களால் செய்யப்படும் பூஜையே பூஜையாகும், அந்தப் பூஜையன்றே சிறந்ததாகக் கர்மங்களின் சிறப்பறிந்தவர்களால் கூறப்படுகின்றது. அந்தப் பூஜையே உத்தமங்களைத்துக்கும் உத்தமமானது. அது அனைவராலும் செய்வதற்கு அரிதன்றே. ஸாமானிய மனிதர்கள் அந்தக் கிரியையையும், அதன் ஸ்வரூபத்தையும், அதைச் செய்பவனையும், அதன் மந்திரங்களையும் தூஷிக்கவும் செய்வார்கள். வேத்யுத்தில் சொல்லப்பட்டாத தங்களுடைய பூஜையையச் சிறந்ததாக வர்ணித்துக்கொண்டு, வேத்யுத்தில் சொல்லப்பட்ட இப்பூஜையின் சிறப்பை அறியாதவர்களால், தன்னெறியை வேறுபடுத்தித் தீநெறியை வர்ணிக்கிறார்கள் அவர்கள். அவர்களு

டைய நெறியைப் பின்பற்றும் வைதீகனை அவைதிகளையாவான். மாறுபடுத்தப்படாத வைதீக தெறியே எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் நன்னெறியாகும். ஸங்கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் 'பரமேஸ்வரனின் உகப்பினை பொருட்டுச் செய்கிறேன்' என்று ஸங்கல்பித்து. அவ் வக்கர்மங்களை முறைப்படி அநுஷ்டித்து, அக்கர்மங்கள் முடிந்தபின் 'புகுவானாய், தேவனாய், பரமாத்மாவான ஹரி இக்கர்மத்தால் எப்போதும் உகப்படையட்டும்' என்று ஜலத்தினால் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். இதுவே சக்ரதூரியான எம்பெருமானுக்கு ஒப் பற்ற பெரிய ஆராதனமாக, தலைசிறந்த வைதீகோத்தமர்களான நல்லோர்களால் முறைப்படி சொல்லப்பட்டது. கர்மங்களால் தேவ தேவனை ஆரதிப்பதே ஆராதனமாகச் சொல்லப்படுகிறது. பூரஹ்மஜ்ஞானத்திற்கு முக்ய ஸாதனமான அந்தக் கர்மங்களைச் சுருக்கமாக வரிசைக்கிரமப்படி சொல்லுகிறேன்.—(1) ஓளபாஸநம், (2) வைஸ்வதேவம், (3) பாச்வணஸ்ராத்த்யம், (4) அஷ்டகா ஸ்ராத்த்யம், (5) மாதப்பிறப்பின் போது செய்யப்படும் ஸ்ராத்த்யம், (6) ஸர்ப்பபுலி, (7) ஈஸாநபுலி, (8) அத்யக்யுநிஷ்டேசமம், (9) உக்த்யம், (10) ஷோடஸகரியைகள், (11) அதிராத்ரம், (12) அப்தேசர்யாமம், (13) ஏழு வாஜபேயங்கள்.....] என்று ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனான பரமேஸ்வரன் நாராயணன் என்றும், ஹரி என்றும் சொல்லப்படுபவன் என்றும், அவனே பரமாத் மாவும் பூரஹ்மமும் ஆவான் என்றும் முழங்கப்பட்டது. இவ்வண்ண மாகக் கர்மாநுஷ்டானத்தின்மூலம் ஹரியை ஆரதிப்பதை விளக்கி, நைமிஸா(ஷா)தி மஹாக்ஷேத்ரே வித்யமானேஸ்வராச்ச்சநாத்|| முக்திர்நாத்ர விரோதே, ஹி தஸ்மாத் குர்யாத் ஹரே: ஸதுா | ப்ரதிமர்ஸு புராணேஷு ம்ருத்யுத்ருப்ரஸ்தராத்த்மஸு || பத்நர்: புஷ்பை: பூலேர்ச்சசாம் ஷோடஸைருபசாரகை: | நித்யபூஜாம் விஸேஷேண தத்யா நைமித்திகா அபி || [446-448] [நைமிஸாரண்யம் முதலான திவ்யதேவஸங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானை ஆரதிப்பதால் மோக்ஷம் ஏற்படும்; இதில் விரோத, மில்லை; ஆகையால்—பழையனவான திவ்யாலயங்களில் மண், மரம் முதலானவற்றால் அமைந்த பிழம்புகளில், இலைகள், டலர்கள், பழங்கள் முதலானவற்றைக்கொண்டு பதினாறு உபசாரங்களையும் செய்து, ஹரிக்கு எப்போதும் திருவாராதனம் செய்யவேண்டும்; நித்யபூஜையையும், நைமித்திக பூஜைகளையும் விஸேஷமாகச் செய்ய வேண்டும்] என்று எம்பெருமானுடைய அர்ச்சைத் திருமேனியை ஆராதனம் செய்வதாலும் மோக்ஷம் கிட்டும் என முழங்கப்பட்டது.

ஸாத்வதம் விதி, மாஸ்தாய கீதந்ருத்தார்ப்பணேந ச |
 ஹரேர்கூநம் ச ந்ருத்தம் ச நடநம் ச விஸேஷத: ||
 ஸத்யா ப்ராஹ்மணஜாதீநாம் விஹிதம் நித்யகர்மவத் |
 அர்த்ததூஸ்தமித ஆதித்யே புநரர்த்தோத்யேநிஸம் ||
 த்ருவவாராத்யநம் தஸ்ய தேவஸ்ய பரமாத்மந: |
 கைவல்யத்யம் ஸத்ய ஏவ தத்யா தத்யவலோகநம் ||
 யத்கிஞ்சித் க்ரியதே கர்ம லௌகிகம் வைத்யுகம் தத்யா |
 பேஜநம் க்ருமநம் த்யாநம் அலங்காரோத்ய பூஷணம் ||
 ஸர்வம் தத்ப்ரீத்யே குர்யாத் தந்நிர்மால்யபரோ புவேத் ||

[452-455]

[பாஞ்சராத்ர விதியைப் பின்பற்றித் திருவாராத்யனம் செய்யும்போது பாடல், நாட்டியம் முதலானவற்றை ஸமர்ப்பிப்பதன் மூலமும் எம்பெருமானை ஆரதிக்கவேண்டும். ப்ராஹ்மண ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் எப்போதும் நித்யகர்மம் செய்வதுபோல் ஹரியைக் குறித்துச் சிறப்பாகப் பாடுவதும், நாட்டியமாடுவதும், நாடகமாடுவதும் செய்யவேண்டும் என்று ஸாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸூர்யன் பாதி அஸ்தமித்துக் கொண்டிருக்கும்போதும், பாதி உதித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் எப்போதும் பரமாத்மாவான அந்த தேவனுக்குப் பகலிலேயே திருவாராத்யனம் செய்வதும், அவ் வண்ணமே அவனை ஸேவிப்பதும் அந்தப் பிறப்பிலேயே மோக்ஷ மளிக்கும், உணவளிப்பது, எழுந்தருள்பண்ணுவது, த்யானம் செய்வது, (மலர் முதலானவற்றால்) அலங்கரிப்பது, திருவாபுரணங்களால் அழகு படுத்துவது ஆகிய எந்த லௌகிக வைத்யுக கர்மங்களைச் செய்தாலும், அவையனைத்தையும் அவனுடைய உகப்பிற்காகவே செய்ய வேண்டும். அவன் அமுதுசெய்த ப்ரஸாத்யங்களுையே உண்ணவேண்டும்.] என்று அவனது திருவாராத்யனத்தைச் சிறப்பாக விளக்கி அதையே அவனுக்குப் பகலிலேயே திருவாராத்யனம் செய்வதும் என்று விதித்து, அவனுடைய ப்ரஸாத்யங்களுையே உண்ணவேண்டும் என நியமித்ததும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ஸாயுஜ்யநாமிகாம் முக்திம் லபந்தே ஸத்யகூரோஸ்தராம் |

ப்ரஸாதேநைவ க்ருபயா பித்ருணாமர்ச்சயா தத்யா ||

அயமேவ மஹாமார்க்கோ வேதோக்தாத்யந்தஸௌஸப: |

அந்ய: பந்த்யா நாயநாய ஸ்ருதிநேவமுவாச ஸா || [467, 468]

['ஸாயுஜ்யம்' எனப்படும் மேலான மோக்ஷத்தை ஸத்ராசார்யனுடைய அருளாலும், பித்ருக்களை ஆராதிப்பதாலும் அடைகிறான். இதுவே வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட மிகவெளிய பெருநெறியாகும். மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழியில்லை; புருஷஸூக்த மந்திரம் இவ்வண்ணமே கூறிற்று.] என்று முற்கூறிய விஷயங்களைப் புருஷஸூக்தத்தில் 'நாந்ய: பந்த்ரா அயநாய வித்யதே' என்று வேதம் சொன்னதாகக் கூறுகையால் புருஷஸூக்தத்தால் சொல்லப்படுவனும் முற்கூறிய நாராயணனே என விளங்குகிறது.

வேதமந்திரம் விநா சாந்யத்தாரகம் ந ஹி வித்யதே |
 துராலாபாதிசூகாலேஷு நாமாந்யாஹுர்விபஸ்சித: ||
 பாவநாநி ஹரேரந்யந்நாஸ்தீதி பரமம் ஸ்ம்ருதம் |
 தஸ்மாத் வைதிசூகக்ருத்யேஷு நிஷ்ணாத: ஸர்வதா புவேத்
 நித்யம் யஜேத நிக்ஷில: நித்யைர்நைமித்திகைரபி |
 ஸக்தஸ்த்வஹீநக்ரதுபி: ஸதஸம்வதஸ்ராத்யுபி: ||
 யஜேதைவ ஸத்ரா விஷ்ணோ: அர்ச்சநாய த்விஜாக்ரணீ: |
 அவேதவாத்யுநோ துஷ்ட தூர்மிகாந் தூர்மதூஷகாந் ||
 ததூக்யதாம்ஸ்த்யக்தயஜ்ஞாந் குசித்தாந் யஜ்ஞதூஷகாந் |
 பரித்யஜேத் தூரதோ வை..... [477...481]

[வேத மந்திரத்தைத் தவிர மனிதனைக் கடைத்தேற்றக் கூடியது வேறென்றுமில்லை. தீய பேச்சுக்களைப் பேசுதல் முதலான பாவங்களைப் புரிந்த காலங்களில் ஹரியினுடைய நாமங்களே அவற்றால் ஏற்படும் தோஷத்தைப் போக்கடிப்பவை என்று அறிவாளிகள் கூறுகிறார்கள். இதைக் காட்டிலும் மேலான பாவனையில்லை என்று ஸாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. ஆகையால் வேதத்தில் சொன்ன கிரியைகளிலே எப்போதும் தேர்ச்சிபெறவேண்டும். நித்ய நைமித்திக கர்மங்களனைத்தையும் தினந்தோறும் அநுஷ்டிக்கவேண்டும். ஸக்தியுள்ள அந்தணர் தலைவன் அஹீனக்ரதுக்கள், ஸதஸம்வதஸ்ராம் முதலான நீண்டநாள் செய்யும் யாக்யங்களையும் விஷ்ணுவை ஆரதிப்பதற்காக எப்போதும் செய்யவேண்டும். வேதத்துக்கு முரண்படப் பேசுகின்றவர்களாய், தீய தூர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவர்களாய், நல்லறங்களை தூஷிப்பவர்களாய், யஜ்ஞங்களைக் கைவிட்டவர்களாய், தீயநெஞ்சினராய், யஜ்ஞங்களை தூஷிப்பவர்களான பெுளத்தூர்களை வெருதூரத்தில் விலக்கவேண்டும்.] என்று ஹரி

யின் நாமங்களே பரமபாவனங்களென்றும், நித்யம் நைமித்திகம் முதலான கர்மங்கள் விஷ்ணுவுக்கு ஆராதனமாயிருப்பவை என்றும் முழங்கப்பட்டது.

லக்ஷ்மீநாராயணத்யாநபரத்வேந ஸத்யா ப்யவேத் | [573]

[லக்ஷ்மீநாராயணர்களை எப்போதும் தியானித்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டும்.] என்றும்.

விப்ரஸ்ய கரணம் லக்ஷ்மீநாராயணகூதம் ப்யவேத் | [584]

[அந்தணனுடைய மனம் எப்போதும் லக்ஷ்மீநாராயணரையே சிந்திக்க வேண்டும்.] என்றும் ஸர்வகார்யங்களிலும் அந்தணன் லக்ஷ்மீநாராயணர்களையே சிந்திக்கவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டது. ஆக, இந்தக் கண்வஸ்மருதியும் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே பரமாத்மாவாக நிலைநாட்டிற்று என்று தேறிற்று.

கண்வஸ்மருதிரிர்ணயம் நிறைவுற்றது.

தூல்ப்யஸம்ருதியில் த்ரித்யுண்டும்

அடுத்ததான தூல்ப்யஸம்ருதியில்,

த்ரித்யுண்டுக்யஹுனாதேவ ப்ரேதத்வம் நைவ ஜாயதே | [81]

[த்ரித்யுண்டுத்தை ஏற்றுக்கொள்வதினால் ஸந்யாஸி மரணமடையும் போது அவனுக்கு ப்ரேதநிலை கிடையாது.] என்று ஸந்யாஸிக்கு த்ரித்யுண்டுக்யஹுனமாகிற வைஷ்ணவாசாரமே காட்டப்பட்டது. இது தவிர, எந்த தேவதைக்கும் பரத்வம் கூறும் வசனங்கள் அதில் இல்லை.

தூல்ப்யஸம்ருதியில் த்ரித்யுண்டும் நிறைவுற்றது

ஆங்கீரஸஸ்மருதி நிர்ணயம்

அடுத்ததான ஆங்கீரஸ ஸ்மருதியில் வேத மஹிமையைச் சொல்லும்போது,

வேத்யாக்ஷரோச்சாரணத: ஸர்வநாமபுலம் ஸபேத: |

ஹரிநாமாநி யாவந்தி படிதாநி த்வஜாதிபி: ||

அஸங்க்யாக்ஷந்யநந்தாநி ஸர்வாவிலஹராண்யபி |

தாந்யேகவேத்யவர்ண: ஸ்யாத் தாத்யருஸார த்வ்யவர்ணகை: ||

ஆமேயை: ஸம்வ்ருதோ வேத: ஸாதக்ஷந்நாராயணாத்மக: |

தாத்யருஸ்யாஸ்ய வேத்யஸ்ய பட்டநாத் ஸர்வகிலிபிஷை: ||

ஸத்ய ஏவ விமுக்த: ஸ்யாத் பாதகி நாத்ர ஸம்ஸய: || [157...159]

[வேதாக்காரங்களை உச்சரிப்பதினால் (எம்பெருமானுடைய) எல்லா நாமங்களையும் உச்சரித்த பூலனை அடையலாம். கணக்கற்றவையாய், அநந்த பூலனையளிப்பவையாய், எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கடிப்பவையான ஹரியின் நாமங்கள் அந்தணர்களாலே எத்தனை படிக்கப்படுகின்றனவோ, அவையனைத்துக்கும் ஒரு வேதாக்காரம் ஸமமாகும். அப்படிப்பட்ட அளவிடமுடியாத பெருமையுடைய வேதாக்காரங்கள் நிறைந்த வேதும் நேரே நாராயண ஸ்வரூபமாயிருப்பது. பெரும்பாவம் புரிந்தவனானும் அத்தகைய வேதத்தை ஒதுவதால் எல்லாப் பாபங்களினின்றும் நீங்கப்பெறுகிறான் என்பதில் ஐயமில்லை.] என்று வேதும் நேரே நாராயணஸ்வரூபம் என்றும், வேதாக்காரங்கள் ஹரி நாமங்களே என்றும், அவை எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கி அளவற்ற பூலனையளிப்பவை என்றும் முழங்கப்பட்டது காணத்தக்கது. பாபப்ராயஸ்சித்தத்தை விதிக்கும்போது

தத: ஸ்வயம் ச நித்யம் வை யாவத்காஸீ சரேத்யபூவம் |
பாபப்ரக்யாபநம் குர்வந் யாவஜ்ஜீவம் ஹரிம் பூஜந் || [209]

[அதற்குப்பின் தன்னுடைய பாபத்தை ப்ரகடனம் செய்துகொண்டு, உயிரோடு இருக்கும் வரையில் ஹரியை பூஜனம் செய்துகொண்டு காசீக்ஷேத்ரம் வரையில் தினமும் தானே நடந்து செல்லவேண்டும்.] என்று ஹரிபூஜனம் விதிக்கப்பட்டது.

ஜலௌக்யம் ஜாஹ்நவீதீரம் ஜநார்த்தந மஹாஸ்ம்ருதி: |
ஜ்வலநோ ஜநநோத்பந்நஸுதஸாந்நித்யமேவ ச ||
ஜகாரபஞ்சகம் ப்ரோக்தம் கதிதம் ஜநமமோசகம் || [484, 485]

[(1) பெருக்காறு, (2) கங்கைக்கரை, (3) ஜநார்த்தனனை இடைவிடாமல் நினைப்பது, (4) நெருப்பு, (5) தன் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளை அருகிலிருப்பது என்னும் 'ஜ' என்னும் எழுத்தில் தொடங்கும் இவ்வைந்தும் பிறப்பையறுக்கும்.] என்று பிறப்பையறுக்கும் ஜகாரபஞ்சகத்தில் ஜநார்த்தன தியானத்தையும் குறித்திருப்பது காணத்தக்கது.

ததேதத் கில தேவேஸோ பக்யவாந் பூதபூவந: |
ஷோடஸஸ்ராத்ய துலிதம் மஹாதூந ஸதாதிகம் ||
ப்ரோவாச கில ஸர்வேஸோ க்யஸ்ய ஸுமஹாத்மந: || [488]

[தேவர் தலைவனாய், பக்யவாந் என்னும் சொல்லுக்கு முக்யார்த்தம் மாயிருப்பவனாய், உயிர்களனைத்தையும் படைத்தவனாய், ஸர்வேஸ்வரான ஜநார்த்தனன் மிகப் பெரியவனான க்யனுக்கு இந்த

க்ரஹணஸ்ரத்தத்தைச் சொல்லும்போது ஷோடஸ்ஸ்ரத்தத்தை ஒத்திருப்பது என்றும், நூறு மஹாதூனங்களைக் காட்டிலும் விஞ்சியிருப்பது என்றும் சொன்னான்றோ! என்று க்யையில் க்யனுக்கு உபதேஸித்த பகுவானான விஷ்ணுவைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது தேவர்தலைவன் என்றும், ஸர்வேஸ்வரன் என்றும், உயிர்களைப் படைத்தவன் என்றும் கூறியிருப்பது விஷ்ணுபரத்வத்தை நிலைநாட்டுகிறது.

புகீரதீ பூல்குநீ ச யமுநா ச ஸரஸ்வதி |

பித்ருஸலித்தாநி ஸர்வாணி வைஷ்ணவாநி விஸேஷத: ||

ரகேஷாக்நாநி பவித்ராணி புத்ரந்யே ததூவிதா: |

ஸ்ரத்தத்தூரவ்யவிஸேஷா: ஸ்யு: பித்ருணாமதிவல்லபா: ||

[539, 540]

[கூங்கை, (க்யையில் ஓடும்) பூல்குநீ நதி, யமுனை, ஸரஸ்வதி, பித்ருஸலித்தங்கள் இவையனைத்தும் சிறப்பாக விஷ்ணு ஸம்பந்தம் உள்ளவை, ராகுஸர்களை அழிக்கக் கூடியவை. பாவனமானவை. இவையும் ஸ்ரத்தத்துக்குரிய திரவியங்களும் இத்தகையவையாய் பித்ருக்களுக்கு மிகவும் இனியவையாயிருக்கின்றன.] என்று க்யைக்கு முதலான பாவனநதிகளும், பித்ருக்கள் ஸம்பந்தப்பட்டு வையகளும் விஷ்ணு ஸம்பந்தம் உள்ளவையாயிருக்கையாலே அதிபாவனமாயிருக்கின்றன என்று கூறியதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. மாண்டூவயர் என்னும் பரமவைதீகர் செய்த தூனம் ஒன்றைச் சொல்லி, அந்த தூனத்தினால் பித்ருக்கள் மிகவும் திருப்தியடைந்து, அவருக்கு ஆசீர்வாதம் செய்து மோக்ஷமடைந்தார்கள் என்று கூறும்போது,

பரம் த்ருப்தா: ஸ்மேதி சோக்த்வா த்வம் க்ருதார்த்தேந

மஹாநஸி |

ஸாஸ்த்ரார்த்த தூர்மதத்தவஞ்ஞஸ்த்வமஸ்மத்பரித்யுப்திக்ருத |

இத்யுக்த்வா஽ப்ய தே தேந தத்பத்யம் சக்ரபாணிந: ||

பஸ்யதஸ்தஸ்ய புரதோ ஜக்மு: கில ஸுரோத்தமை: || [565, 566]

[‘நாங்கள் மிகவும் திருப்தியடைந்தோம்’ என்று சொல்லி, ‘நீ செய்ய வேண்டியதைச் செய்த பெரியவனாயிருக்கிறாய். ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களையும், தூர்மத்தின் உண்மையையும் அறிந்தவனாயிருக்கிறாய். எங்களைத் திருப்தி செய்வித்தவனாகவும் ஆகிறாய்’ என்று கூறி, அந்த பித்ருக்கள் அவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அயர்வறும்

அமரர்களான நித்யஸூரிகளோடு கூட சக்ரபாணியின் ஸுப்ரஸித்தி
மான பரமபத்யத்தை அடைந்தார்களேனோ.) என்று மோக்ஷவோக
மான பரமபத்யம் சக்ரபாணியான விஷ்ணுவனுடையதே என்று
காட்டப்பட்டது. ஆக, ஆங்கீரஸஸ்ம்ருதியிலும் விஷ்ணு பரத்வமே
திலைநாட்டப்பட்டது என்று தேறிற்று.

ஆங்கீரஸஸ்ம்ருதிநிர்ணயம் நிறைவுற்றது.

புராத்வாஜஸ்ம்ருதி நிர்ணயம்

கல்கத்தா பதிப்பில் அடுத்து அச்சிடப்பட்டுள்ள புராத்வாஜ
ஸ்ம்ருதியில் பகுவத்பரத்வம் பொலிகின்றபடியைக் காண்போம் இனி.
ஐந்தாமத்தியாயத்தில் பலவகை ஸ்நானங்களை வர்ணித்துவரும்போது
க்யூராமாத்யபூஹி: ஸூசௌ தேயூஸே க்யூவாக்யமநபத்யத்யுதௌ |
ஸ்மரந்தநாராயணம் திஷ்டந்த யாவத்யூர்யாவ்ருதம் புந: |
வாயவ்யம் ஸ்நாநமித்யுக்தம் ஏதத்யாம்நாயவாதிபி: ||[5-28,29]
[கிராமத்துக்கு வெளியில் பரிஸூத்தமான இடத்தில். பசுக்கள் வரும்
வழியில் தேவனான நாராயணனை நினைத்துக்கொண்டு பசுக்களின்
குளம்புத் தூசி உடம்பு முழுவதும் படியும்படி நிற்பது—ஸ்நானவிதினை
அறிந்தவர்களால் வாடவ்ம்ஸ்நானம் என்று சொல்லப்படுகிறது]
என்று வாயவ்யஸ்நானத்தை விவரிக்கும்போது நாராயணனை
நினைக்கவேண்டும் என்று விதித்திருப்பது நோக்கத்தக்கது.

ஊர்த்யவபுண்ட்யம் ச விதிநா லலாடே ஹ்ருத்யே க்யூளே |
ஸ்நாத்வாக்யநிஹோத்ரஜேநைவ ப்யஸ்மநா ச ப்ரஸந்தி: ||...
வாமபாக்யே ஸ்மரேத் விஷ்ணும் கமலாருடவக்ஷஸம் |
பீதாம்புரத்யம் ஸ்யாமம் சதுர்பூஹும் கிரீடிநம் ||
நாநாரதநப்ரபூஜாலஸ்பூரந்மகரகுண்ட்யலம் |
ஸர்வாபுரணஸம்புக்தம் ஹேமயஜ்ஞோபவீதிநம் ||
பவித்ரஹஸ்தோ த்யாயீத கிஞ்சித் ப்ரஹஸிதாநநம் |
அம்புஜம் பாஞ்சஜந்யம் ச பிப்பூராணம் ஹஸ்தத்யக்ஷயோ: ||
கௌமோத்யகீம் ரத்யாங்க்யம் ச பிப்பூராணம் வாமஹஸ்தயோ: |
திஷ்டந்தம் வா ஸுக்யாவீநம் தத்யா த்யாயேத்யத்யாருசி ||...
ஸர்வபாபவிநிர்முக்த: ஸ யாதி பரமாம் க்யூதம் ||
இத்யம் ஸ்நாநம் து ஸர்வேஷாம் ஸ்நாநாநாமாசரேத்யத்யா |
த்யுவிஜ: ஸக்தஸ்தவஸக்தஸ்சேதிமமேவ ஸமாசரேத் ||

இதும் ஹி மாநஸம் ஸ்நாநம் புக்திமுக்திபுஸ்ப்ரதம் |
 தேவைவர்மஹர்ஷிபி: ஸேவ்யம் புக்த்யாபி பரயா ஸத்யா ||
 ஏவம் ஸப்தவித்யம் ஸ்நாநம் ப்ரஹ்மணேத்யம் புரோதிதம் |
 ஜ்ஞாத்வா த்விஜோத்தம: ஸம்யக் யத்யாயோக்யம் ஸமாசரேத ||
 [5-32...41]

[அக்ஷுனிஹோத்ரம் செய்து உண்டான புகுஸ்தத்தில் குளித்து, நெற்றி யிலும், ஹருத்யத்திலும், கழுத்திலும் ஊர்த்துவபுண்ட்ரத்தை முறைப் படி தூரிக்கவேண்டும். ஸ்ரீதேவீ ஏறியிருக்கப்பெற்ற திருமார்பை யுடையவளாய், பீதாம்பரத்தை தூரித்திருப்பவளாய், நீலநிறத்தவ னாய், நாகுரு தோள்களையுடையவளாய், கிரீடத்தையுடையவளாய், ஊலவகைப்பட்ட ரத்னங்களின் ஒளியால் விளங்கும் மகரகுண்ட லத்தையுடையவளாய், எல்லாத் திருவாபுரணங்களையும் உடையவ னாய், பெரண்னலான பூணூலை உடையவளாய், இளமுழுவலோடு கூடிய திருமுகமண்டூலத்தை உடையவளான விஷ்ணுவைப் பவித்ரத்தைக் கையிலேந்தியவளாய் தியானிக்கவேண்டும். வலதுபுறமுள்ள இரு திருக்கைகளால் தாமரையையும், பாஞ்சஜந்யமாகிற ஸங்குத்தையும் ஏந்தியிருப்பவளாய், இடதுபுறமுள்ள இருதிருக்கைகளால் கௌமோ த்யை என்னும் கதையையும் சக்ரத்தையும் தூரித்திருப்பவளாய், நின்ற திருக்கோலத்திலோ, வீற்றிருந்த திருக்கோலத்திலே எழுந் தருளியிருப்பவளான விஷ்ணுவை அப்போது விருப்பத்துடன் தியா னிக்கவேண்டும். இப்படி தியானிப்பவன் எல்லாப் பாபங்களிலிருந் தும் நீங்கி, பரமபதூத்தையடைகிறான். ஸக்தியுடையவளாயிருந்தால் மற்ற ஸ்நானங்களோடு இந்த ஸ்நானத்தையும் அநுஷ்டிக்க வேண்டும். ஸக்தியற்றவளாயிருந்தால் இந்த ஸ்நானம் ஒன்றை யாவது அநுஷ்டிக்கவேண்டும். மாநஸஸ்நானமான இது பேராகு மோஷுபுலன்களானதையும் அளிப்பது. மேலான புக்தியுடன் தேவர்களாலும் மஹர்ஷிகளாலும் எப்போதும் இது கைக்கொள்ளத் தக்கது. இவ்வண்ணமாக, ப்ரஹ்மாவினால் முற்காலத்தில் சொல்லப் பட்ட ஏழுவிதஸ்நானங்களையும் தனிக் அறிந்து, அந்தனர் தலைவனா யிருப்பவன் தன்னால் இயைவரையில் அநுஷ்டிக்கவேண்டும்] என்று தலைசிறந்ததான மாநஸஸ்நானத்தை விதிக்கும்போது, பரமாத்மாவான விஷ்ணுவை விரிவாக வர்ணித்து, அவனை எப்போ தும் தியானிப்பதே மாநஸஸ்நானம் என்று காட்டி, இதை அநுஷ் டிப்பவன் பரமபதூத்தையடைவான் என்று கூறியிருப்பது விஷ்ணு பாத்வத்தை ஐயம்திரிபற நிஹநாட்டுகிறது.

புராத்வாஜஸம்ருதி நீர்ணயம் நினைவுற்றது.

முடிவுரை

ஆக, இதுவரையில் பாரததேசத்தில் பல அச்சகங்களில் அச்சிடப்பெற்ற கீழ்க்கண்ட ஸ்மருதிகள் அனைத்தும் ஆராயப்பட்டு, அவற்றுள் விஷ்ணுபரத்வமே நிலைநாட்டப்பட்டிருப்பது நிரூபிக்கப்பெற்றது:—(1) மதுஸ்மருதி, (2) அத்ரிஸ்மருதி, (3) விஷ்ணுஸ்மருதி, (4) ஹாரீதஸ்மருதி, (5) ஸங்குஸ்மருதி, (6) ஸங்குலிகிதஸ்மருதி, (7) துக்ஷஸ்மருதி, (8) ஸாதாதபஸ்மருதி, (9) வளிஷ்டுஸ்மருதி, (10) ஔஸநஸஸ்மருதி, (11) ப்ருஹஸ்பதிஸ்மருதி, (12) ஸௌநகஸ்மருதி, (13) யோக்யாஜ்ஞவல்க்யஸ்மருதி, (14) வ்ருத்தஹாரீதஸ்மருதி, (15) ஸாண்டில்யஸ்மருதி, (16) பராசரவிஸிஷ்ட பரமதர்ம ஸாஸ்த்ரம், (17) லகுவ்யாஸஸம்ஹிதை, (18) வ்ருத்தகௌதமஸ்மருதி, (19) அருணஸ்மருதி, (20) வளிஷ்டுஸ்மருதி, (21) ஸ்ரீப்ருஹத்யோக்யாஜ்ஞவல்க்யஸ்மருதி, (22) ப்ருஹமோக்த்யாஜ்ஞவல்க்யஸம்ஹிதை, (23) வ்யாக்ரபாத்யஸ்மருதி, (24) கபீலஸ்மருதி, (25) வாதூலஸ்மருதி, (26) விஸ்வமித்ரஸ்மருதி, (27) நாராயணஸ்மருதி, (28) கண்வஸ்மருதி, (29) தூல்ப்யஸ்மருதி, (30) ஆங்கீரஸஸ்மருதி.

பரம்பொருளுக்கேயுரிய தனித்தன்மைகளான (1) ஜகத்காரணத்வம் (2) ஸர்வஜ்ஞத்வம் (எல்லாம் அறிபவனுரிருக்கை) (3) ஸர்வவ்யாபகத்வம் (அனைத்தையும் வியாபித்திருக்கை) (4) ஸர்வநியந்த்ருத்வம் (அனைவரையும் நியமிப்பவனுரிருக்கை) (5) ஸர்வஸக்தத்வம் (எல்லாவல்லவனுரிருக்கை) (6) மோக்ஷப்ரத்யத்வம் (மோக்ஷமளிக்க வல்லவனுரிருக்கை) (7) ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தமகத்வம் (எல்லா நற் குணங்களையும் உடையவனுரிருக்கை) (8) அகிலஹேயப்ரத்யதீகத்வம் (தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கை) (9) நிருபாதிபந்நுத்வம் (இயற்கையறவினனுரிருக்கை) (10) வேத்யப்ரதிபாத்யத்வம் (வேதங்கள் எல்லா பரம்பொருளாக ஒதப்படுகை) (11) அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம் (எல்லா விருப்பங்களையும் பெற்றிருக்கை) (12) ஸத்யஸங்கல்பத்வம் (தடையற்ற ஸங்கல்பத்தை உடையவனுரிருக்கை) முதலான பெருமைகள் இவற்றில் ஆயிரக்கணக்கான இடங்களில் ஸ்ரீமத் நாராயணனுக்கே முழங்கப்பட்டிருப்பதைக்கண்டோம். சக்ரரங்கனம், ஊர்துவபுண்ட்ரதாரணம் முதலான பஞ்சஸம்ஸ்காரங்கள்—எம்பெருமானுக்கே ஆட்பட்டு மோக்ஷமடையவிரும்பும் பரமைகாந்திகளுக்குப் பல ஸ்மருதிகளில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதையும், த்ரிதூண்டூதாரணமே மோக்ஷத்தை விரும்பும் ஸந்யாஸிகளுக்குப் பலவிடங்களில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதையும், பூஸ்மதாரணம் முதலான மற்ற மதசாரங்கள்

மோக்ஷமடைய விரும்புவார்க்கு விலக்கப்பட்டிருப்பதையும் கண்டோம். எந்த ஸ்மருதியிலும், அத்வைதிகளைப்போல் ஸிகையையும், பூணூலையும் அறுத்தெறிந்து ஏகதூண்டூத்தை ஏந்தியிருக்கவேண்டும் என்று ஸந்யாஸி லக்ஷணம் சொல்லப்படவில்லையென்பதையும், வைவத்திற் போல் ஸூத்ராஸந்யாஸிகள் ஆதூரிக்கப்படவில்லையென்பதையும், வைவஸாக்தாக்யமங்களிற் போல் மது, மாம்ஸம், மைதுனம் முதலான மகாரபஞ்சகங்கள் விதிக்கப்படவில்லையென்பதையும், காண்கிறோம். இவற்றிலிருந்து விசிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவமதமே ஸ்மருதி காரர்களால் ஆதூரிக்கப்பட்டுள்ளது என்றும், வைவம், ஸாக்தம், அத்வைதம் முதலான மதங்கள் அவர்களால் ஆதூரிக்கப்படவில்லை என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது. [இவ்விஷயம் மதுஸ்மருதி வ்யாக்யானத்தில் பூரஸ்கரமதத்தைச் சேர்ந்த குல்லாகபூட்டராலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதை 30-ம் பக்கத்தில் காட்டியிருக்கிறோம்.] இப்படி ப்ரபுலஸ்மருதிகளுக்கு விரோதமாக, அச்சிடப்படாத சிற்சில ஸ்மருதிகளில், சிற்சில இடங்களில் காணப்பட்டாலும், அவை ஸ்மருத்யதிகரணந்யாயத்தால் ஸ்ருதிவிருத்தமாகையாலும், ராஜஸ்தாமஸங்களாகையாலும், தள்ளத்தக்கவை என்பதையும் அவதாரிகையில் [பக்கம் 2,3] காட்டியுள்ளோம். ஆக, ஸ்ருதிகளிற் போலே ஸ்மருதிகளிலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரப்ரஹ்மமாக முழங்கப்பட்டுள்ளான் என்று கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகவும், வெள்ளிடைமலையாகவும் ஐயம்திரிபற நிலைநாட்டப்பெற்றது.

“ஆலோப்ய ஸர்வஸாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: புந: |

இத்யமேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயண: ஸது ||”

[எல்லா ஸாஸ்த்ரங்களையும் ஆராய்ந்து பலமுறை விசாரித்தாலும், “நாராயணன் ஒருவனே எப்போதும் தியானிக்கத்தக்கவன்” எனினும் இவ்வர்த்த்யமே நன்கு தேறிநிற்கும்] எனினும் ஸுப்ரஸித்த, மஹர்ஷிவசநம் ஸ்மருதிகள் விஷயத்திலும் உண்மையானதே என நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தவிஜயத்தில் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில்,

முதற்பாத்யமான ஸ்மருதிநிர்ணயம் நிறைவுபெற்றது.

